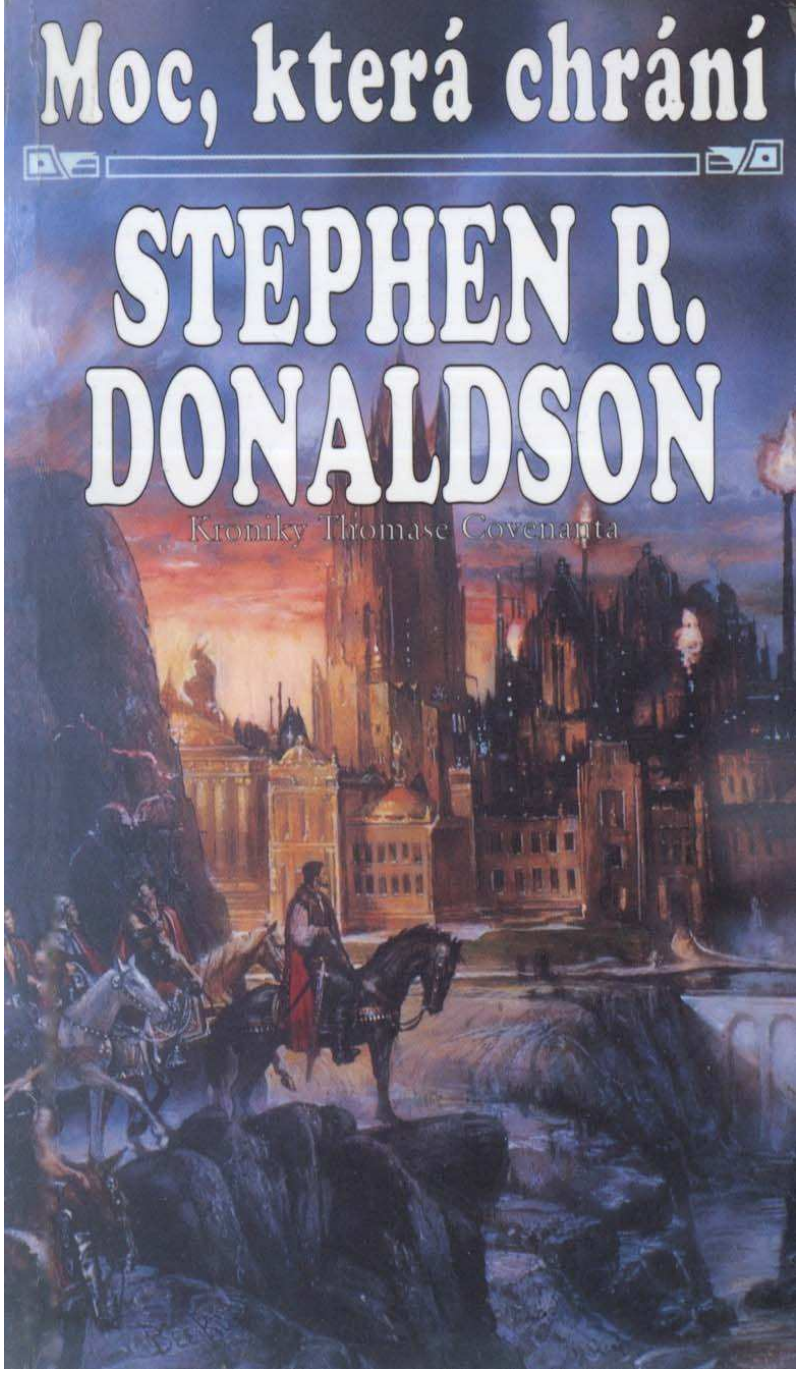
Moc, která chrání

STEPHEN R. DONALDSON

Kroniky Thomase Covenanta

Kroniky Thomase Covenanta Nevěrce
kniha třetí

MOC, KTERÁ CHRÁNÍ

Stephen R. Donaldson

THE CHRONICLES
OF THOMAS COVENANT THE UNBELIEVER
THE POWER THAT PRESERVES

Copyright © 1977 by Stephen R. Donaldson

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions,
any form whatsoever.

Translation © Simona Teichmanová, 2000
Copyright 2000 © for czech edition by **CLASSIC**
Cover Art © Doug Beckman

ISBN: 80-86139-53-0

Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

Věnováno dr. Janusovi R. Donaldsonovi, M. D., jehož život vyjadřoval soucit a odpovědnost výmluvněji než jakákoliv slova

PŘEDCHOZÍ DĚJ

Thomas Covenant je šťastným a úspěšným spisovatelem, dokud neonemocní zákeřnou nemocí, která má za následek amputaci dvou prstů. Teprve později zjistí, že jde o lepru. V leproserii se podaří průběh nemoci zbrzdit. Když se však vrátí domů, všichni ho považují za vyvrhele. Jeho žena ho opustí a známí se mu vyhýbají.

Osamělý a zahořklý se vydá do města. Tam potká podivného žebráka a krátce na to zakopne právě ve chvíli, kdy ho míjí policejní vůz. Procitne v podivném světě, kde mu strašlivý hlas Pána Zlora poručí, aby Radě Pánů donesl zvěst o zkáze. Mladá žena jménem Lena najde Thomase vysoko v horách na Kevinově Stráži a odvede ho k sobě domů, kde ho všichni považují za vtělení legendárního hrdiny Bereka Půlručka a jeho snubní prsten z bílého zlata za talisman skrývající nesmírnou sílu.

Lena Thomase ošetří zvláštním blátem zvaným bolehlína, které, jak se zdá, zastaví další postup lepry. Náhlé uzdravení pro něj znamená otřes, jenž nedokáže snést Přestane se ovládat a Lenu znásilní. Navzdory tomu ho Lenina matka Atiaran brání před Leninýmmilým a slíbí mu, že ho doprovodí do Libokamu, sídla Pánů. Vypráví mu o starodávném sporu mezi Vznešenými Pány a Zlorem, který vyústil v celá tisíciletí trvající znesvěcení Končiny.

Covenant nevěří na existenci Končiny, kde kameny a dřevo byly stvořeny proto, aby díky magické síle vydávaly teplo a světlo. Stane se Nevěrcem, neboť se

neodvažuje zapomenout na sebekázeň, kterou nemocní leprou musí dodržovat, aby zůstali naživu. Končina mu připadá jako delirium, blouznivý útěk z reality.

S pomocí Slanomila Pěnosledníka, přátelského obra dorazí Covenant šťastně do Libokamu. Pánové ho přijmou a nazvou ho Vícepánem. Jsou zděšeni, když uslyší, že zlovolný Skáloplaz získal Hůl Zákona. Teď už nemají k dispozici ani síly původně náležející Radě Pánů. Ze sedmi oddílů umění jim zůstal jen poslední.

Nezbývá jim než najít Hůl ukrytou v jeskyních pod Hromovou Horou. Covenant jde s nimi. Hlídá ho Bannor, jeden ze strážců krve, kteří před dávnými věky složili přísahu, že budou Radě Pánů sloužit. Cestou na ně zaútočí Zlorovi přisluhovači. Míří na jih k pláním Ra. Tam žijí Ramejci jenž slouží Ranyhynům, velkým, svobodným koním. Ranyhynové se skloní před mocí Covenantova prstenu a on jim poručí, aby k Leně vyslali některého z koní, jenž bude jednou za rok plnit její vůli.

Pánové pokračují k Hromové Hoře. Po mnoha potyčkách s bytostmi zla a temnou magií Nejvyšší Pán Prothall Droslintu Skáloplazovi Hůl odejme. Uniknout se jim podaří poté, co Covenant použije sílu svého prstenu – aniž by ovšem věděl jak.

Zatímco Pánové prchají, Covenant začíná mizet. Probouzí se na nemocniční posteli sotva pár hodin po nehodě s policejním vozem. Jeho lepra se vrátila a to ho jen utvrdí v přesvědčení, že Končina je iluzí. Je propuštěn z nemocnice a vrací se domů.

Asi po měsíci přivede Covenanta jeho osamělost do nočního klubu, kde ho barová zpěvačka nazve Berekem. Než si s ní stačí promluvit, zasáhne příliš horlivý policista a přinutí ho, aby se vrátil domů. Později v noci mu volá jeho žena, než ale stačí zvednout telefon, zakopne, udeří se do hlavy a ztratí vědomí.

Opět se ocitne v Končině – zde však uplynulo už celých čtyřicet let. Nejvyšším Pánem se stala Elena, dcera Thomase Covenanta a Leny. Necítí vůči svému otci žádnou zahořklost a brzy mezi nimi vznikne vřelý vztah. Pánové jsou zoufalí. Zlor nalezl kámen Zlozemě a chystá se zaútočit. Vojsko Pánů – vedené Hilem Troyem, mužem, který podle všeho pochází z Covenantova „skutečného“ světa je ale příliš slabé, aby se mohlo s takovým nepřítelem utkat.

Oddíly věrné strážcům krve a Pánům jsou vyslány do Coercri, města obrů, aby tam získaly spojence pro nadcházející válku. Po příchodu do města však zjistí, že Zlor obry pobil – všechny až na tři, jejich těla byla unesena běsy, zlými duchy dávných Zlorových přisluhovačů. Strážci krve a Pánové jsou napadeni obrem-běsem. Nakonec se jim ho podaří přemoci, alespoň v tělesné formě. Strážci krve naneštěstí uchopí úlomek kamene Zlozemě, neboť mají v úmyslu přinést ho Pánům.

Někteří z Pánů zamíří k Libodrewu, městu rozkládajícímu se na košatém stromě, kde je vyučováno umění. Z tohoto místa vede Hile Troy doprovázen Pánem Mhoramem svou armádu na jih. Provedou zoufalý výpad a střetnou se s armádou Pána Zlora, jíž velí další obr-běs. Troy je donucen k ústupu. Nakonec se stáhne do Rdusné hlubiny, jejíž prastaré stromy stráží Caerroil Divoles, mocný hvozdný. Divoles zachrání zbytek Troyovy armády a zničí nepřítele. Běsa pověsí, takže utrpení donutí zlovolného ducha, aby obrovo tělo opustil.

V tutéž dobu se Elena, Covenant a jejich strážce krve vydávají na cestu k vysoké hoře zvané *Melenkurion* Nebehráz, která se tyčí uprostřed Rdusné hlubiny. Vede je Amok, podivný služebník Kevinova učení, jenž jediný zná cestu k starodávným mystériím. Vstoupí do

srdce hory, kdy Amok zestárne a zmizí. Elena se, navzdory Covenantovým prosbám, napije vody, kterou jí Amok ukázal. Poté získá Moc rozkazu. Vyvolá Kevinova ducha a zpupně mu nařídí, aby Zlora zničil. Zlor však Kevinův stín snadno přemůže a Kevin se pak obrátí proti Eleně nesoucí Hůl Zákona a nakonec ji zabije.

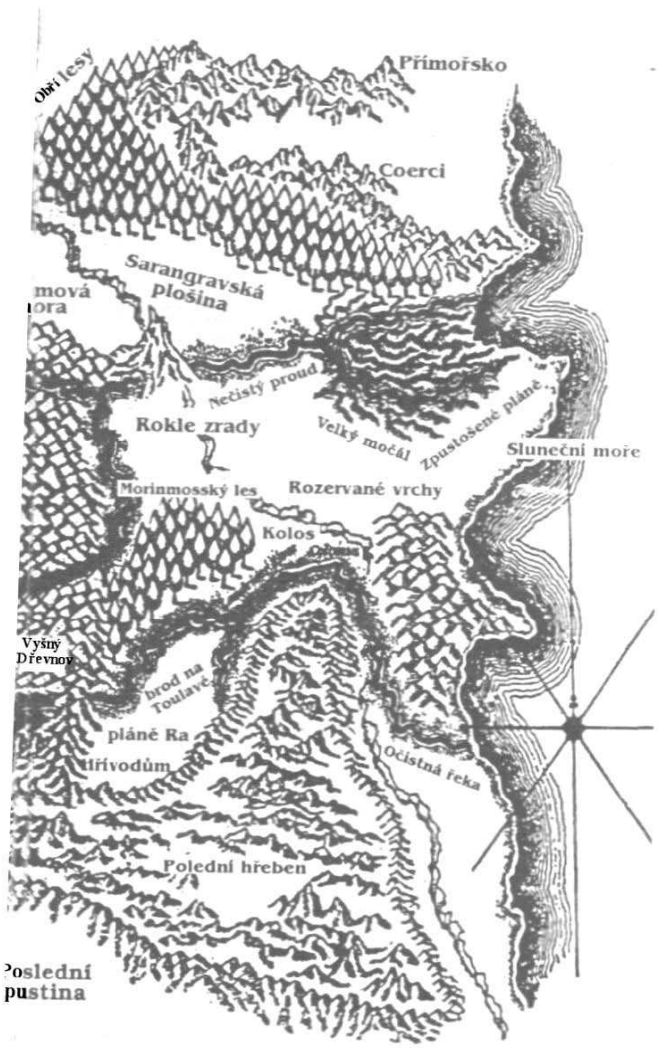
Covenant a Bannor uprchnou korytem řeky vytékající z nitra hory. Covenant je vyčerpaný sebeobviňováním a žalem, neboť si Eleninu smrt klade za vinu. Blízko Rdusné hlubiny se setkají s Troyem a Pánem Mhoramem.

Caerroil Divoles pošle Mhorama domů, ale Hilea Troye promění ve strom, aby se stal jeho učedníkem, budoucím Hvozdným. V tu chvíli Covenant z Končiny zmizí.

Probudí se doma. Jeho tělo je opět zachváceno leprou, na čele má ránu, je stále sám, žena ho opustila už před dávnou dobou. A teď ještě navíc musí čelit vědomí, že poté, co byla zničena většina armády Rady Pánů a také Hůl Zákona, je Končina vůči ničivým silám bezbranná.

Toto je krátký souhrn KLETBY PÁNA ZLORA a VÁLKY O KÁMEN ZLOZEMĚ, prvních dvou dílů *Kronik Thomase Covenanta, Nevěrce.*

Vnější Země
Severní pláně
Grimedhorský les
Západní hory
Libokam
Strážní průrva
Věrogard
Bílá řeka
Šedá řeka
Konejšivá ř.
Libodrew
Andelainské vrchy
Nejzazší vrchy
Ústřední pláně
Rdusná hlubina
Černá řeka
Melenkurion Nebehráz
Jižní pláně
Kevinova stráň
Mithilský Skalnov
Útočiště záhuby
Zbabělcova ohrada
KONČINA
Dorindor
Corishev

Přímořsko
Coerci
Sarangravská plošina
Nečistý proud
Rokle zrady
Velký močál
Zpustošené pláně
Sluneční moře
Morinmosský les
Rozervané vrchy
Kolos
Vyšný Dřevnov
brod na Toulavé
pláně Ra
Očistná řeka
Poledník hřeben
Poslední pustina

JEDNA
Nebezpečí skrytá ve snech

Thomas Covenant mluvil ze sna. Ve chvílích, kdy věděl co dělá, pronikaly útržky slov mrákotami jako záblesky nevinnosti. Nedokázal se však vyburcovat – vyčerpání ho tížilo jako závaží. Blábolil jako milióny lidí před ním, zdravých či nemocných, upřímných či prolhaných. V jeho případě ale nebyl nablízku nikdo, kdo by naslouchal. Kdyby byl posledním snícím člověkem na zemi, nemohl by být osamělejší.

Pak ticho proťalo ostré zařinčení telefonu a on se se zasténáním probudil.

Když se o chvíli později na posteli posadil, nedokázal rozlišit mezi zvukem telefonu a svým vlastním zděšením – obojí se rozléhalo jeho zamlženou myslí jako jekot trubky. Telefon opět zazvonil. To ho donutilo vstát z propoceného lůžka a dokolébat se do obývajícího pokoje. Jeho ztuhlé, nemocí znecitlivělé prsty chvíli šmátraly po černém přístroji, až se mu konečně podařilo plastové sluchátko uchopit. Držel ho u své hlavy, jako by to byla pistole.

Nevěděl, co by měl říct a tak netečně čekal, až promluví ten, kdo mu volá.

Ozval se nejistý ženský hlas. „Pan Covenant? Thomas Covenant?“

„Ano,“ zamumlal a pocítil neurčitý pocit překvapení nad tím, k čemu všemu se tímto jediným slůvkem přiznává.

„Pane Covenante,“ řekl ten hlas. „Tady je Megan Romanová.“ Thomas Covenant mlčel. „Vaše

právnička,“ dodala žena poněkud dotčeně. „Pamatujete si na mě?“

Nepamatoval si na ni. Nevěděl nic o žádné právničce. Neproniknutelná mlha zahalila veškeré jeho vzpomínky. Navzdory jistému zkreslení způsobenému mikrofonem mu její hlas zněl jaksi povědomě. Tvář osoby, k níž hlas patřil, se mu však nevybavila.

Žena pokračovala, „pane Covenante, jsem vaším právním zástupcem už dva roky. Co se s vámi děje? Jste v pořádku?“

Povědomost toho hlasu ho znepokojovala Jenomže on si nechtěl vzpomenout. Malátně odpověděl, „já s tím nemám nic společného.“

„Děláte si legraci? Přece bych vám nevolala, kdyby nešlo o vás. Pokud by nešlo o vaši věc, tak bych se o to nezajímala.“ V tónu jejího hlasu zaskřípalo znepokojení a podrážděnost.

„Ne.“ Nechtěl si vzpomenout S námahou se přinutil zformovat několik srozumitelných slov. „Se Zákonem jsem se nijak nezapletl. To ona ho porušila. A stejně: načte – nade mnou nemá moc.“

„Tak na tohle ve svém vlastním zájmu rychle zapomeňte. A raději mě poslouchejte. Nevím, co se s vámi děje, ale –“

Přerušil ji. Cítil, že pokud ji nechá mluvit ještě chvíli, vzpomene si. „Ne,“ opakoval. „Já mu nepodléhám. Já jsem – odjinud. Mě se netýká. Zákon není –“ na moment se odmlčel a tápal mlhou zastírající mysl po správném výrazu – „opakem Zloby.“

A pak navzdory vší své snaze a zkreslení způsobeném telefonní linkou poznal, komu ten hlas patří.

Eleně.

Zaplavil ho hořký pocit porážky, jenž ho zbavil síly k odporu.

Ze sluchátka se právě ozývalo, „– čem to mluvíte. Jsem vaše právnička, Megan Romanová. A pokud se opravdu cítíte povznesen nad zákon tak, jak říkáte, mohu vám jen doporučit, abyste pozorně vyslechl, co vám chci říct a proč volám.“

„Ano,“ řekl sklíčeně.

„Poslouchejte, pane Covenante,“ pokračovala tónem jasně dávajícím najevo, že se vzdala jakékoliv snahy své podráždění tlumit „Nijak zvlášť se mi nelíbí být vaším právním zástupcem. Stačí, když na vás jen pomyslím a naskočí mi husí kůže. Ale ještě nikdy jsem svého klienta neopustila a nemám v úmyslu to udělat ani ve vašem případě. Tak, a teď se seberte a dávejte pozor.“

„Ano.“ Eleno? zasténal v duchu. Eleno? Co jsem ti to udělal?

„Dobře. Situace je taková: Ten – nerozvážné jednání – v sobotu v noci – předal záležitost nadřízenému – To – musel jste jít zrovna do nočního klubu, pane Covenante? To vás nenapadlo nic jiného?“

„Nechtěl jsem.“ Žádná jiná slova, jimiž by mohl vyjádřit svou kajícnost, ho nenapadla.

„Už se stalo. Šerif Lytton zatroubil do útoku. Poskytl jste mu nádhernou záminku. Nedělní odpoledne a dnešek strávil tím, že navštívil pár přátel a ti pak dali řeč se svými přáteli. V poledne zasedala městská rada. Pane Covenante, to všechno by se pravděpodobně nestalo, kdyby všichni neměli v živé paměti vaši poslední návštěvu ve městě. Hodně se o tom mluvilo, ale mě se podařilo většinu nejhlasitějších křiklounů umlčet. A teď jste to znova rozvířil. Lidé jsou pobouřeni a městská rada má v úmyslu jim vyhovět Naše přísná a zásadová místní správa se chystá posunout hranice zón. Bezpečný Přístav pravděpodobně spadne do průmyslové zóny a trvalé obývání bude tedy zakázáno. Jakmile k tomu jednou dojde, mohou vás donutit se vystěhovat

Pravděpodobně za svou farmu dostanete dobrou cenu – ale v tomto státě už nenajdete jiné místo, kde by vám dovolili se usídlit“

„Je to má vina,“ řekl. „Měl jsem moc, ale nevěděl, jak ji vlastně použít“ Cítil, jak jím stará nenávist proniká až do morku kostí.

„Co? Posloucháte mě? Pane Covenante, jste můj klient. Nemám v úmyslu stát nečinně stranou a sledovat, co se vám chystají provést Nemocný nebo zdravý, máte stejná občanská práva jako kdokoliv jiný. Na ochranu občanů před diskriminací existují zákony. Můžeme bojovat A teď chci –“ za kovovým šumem v sluchátku slyšel, jak sbírá odvahu, „– abyste přišel do mé kanceláře. Dneska. Pustíme se do toho. Podáme odvolání nebo vzneseme žalobu proti – někomu. Probereme všechny možnosti a zvolíme strategii. Souhlasíte?“

Náznak hrozícího nebezpečí zaznívající v tónu jejího hlasu na okamžik pronikl jeho letargií. „Mám lepru. Nemohou se mě dotknout,“ řekl.

„Chytí vás za límec a vyhodí! Zatraceně, Covenante, vy zřejmě vůbec nechápete, co se děje. Hrozí, že ztratíte svůj dům. Můžeme o něj bojovat – ale jste můj klient a bez vaší podpory se neobejdu.“

Čím více však naléhala, tím rychleji se jeho pozornost vytrácela V paměti se mu mihnul nezřetelný obraz Eleny. „To není dobrá odpověď,“ řekl a aniž by přesně věděl, co činí, spustil ruku držící sluchátko a zavěsil.

Dlouho pak stál a zíral na černý přístroj. Jeho smolně černá barva a tvar mu připomněly, jak moc ho bolí hlava.

Stalo se něco důležitého.

V uších mu zazněla právniččina slova *nedělní odpoledne a dnešek.* Měl pocit, jako by je slyšel prvně v

životě. Prkenně se obrátil a pohlédl na hodiny visící na stěně. Zpočátku nedokázal zaostřit zrak. Ciferník hodin na něj zíral jako tvář slepce. Nakonec se mu přece jen podařilo údaj odečíst Odpolední slunce za okny jeho zjištění potvrzovalo.

Spal více než třicet hodin.

Elena? pomyslel si. Ta žena v telefonu nemohla být Elena. Elena byla mrtvá. Jeho dcera zemřela. A byla to jeho vina.

Pocítil bodavou bolest v přední části hlavy. Bolest drásala jeho mysl jako ostré, nesnesitelné světlo. Skrčil hlavu mezi ramena ve snaze se jí vyhnout.

Elena nikdy neexistovala Nikdy. Celá ta věc byla jen jeho sen.

„Eleno!“ zasténal. Otočil se a ochable se vlekl zpět ke své posteli.

S každým krokem se mlha v jeho mysli barvila do sytějšího odstínu karmínové červeni.

Když vstoupil do ložnice, panenky se mu při pohledu na polštář rozšířily. Byl pokryt černými skvrnami. Vypadaly jako plíseň, jakýsi druh houby zakusující se do bílé čistoty povlečení.

Instinktivně pozvedl ruku a dotkl se čela. Svými necitlivými prsty však nedokázal nahmatat vůbec nic. Nemoc, která jako by vyplňovala celý obsah jeho lebky se začala chechtal Prázdný žaludek se mu sevřel. Chytil se za hlavu a odpotácel se do koupelny.

V zrcadle nad umyvadlem spatřil ránu na svém čele.

Na malou chvíli nevnímal nic jiného. Vypadala jako ztělesnění lepry, jako neviditelný pařát nemoci, jenž se zaťal do kůže na jeho čele. Na roztřepených okrajích lpěla černá, sražená krev – temné skvrny na bílé kůži připomínaly sněť. Trhlinami ve strupu prosakovala krev a jakási tekutina. Měl pocit, že cítí, jak se infekce prohlodává skrz lebku přímo do jeho mozku. Už

samotný pohled na ránu bolel – odporný příslib dlouhé a ošklivé smrti.

Horečnatě se roztřásl a zprudka otočil kohoutkem. Zatímco voda proudila do umyvadla, natáhl se pro mýdlo a začal si mýt ruce.

Když si povšiml prstenu z bílého zlata volně navlečeného na prsteníčku, zarazil se. Vybavila se mu žhoucí síla, která pulsovala kovovým kroužkem v jeho snu. Slyšel Bannora, strážce krve, jak říká, *Zachraň ji! Musíš!* A pak svou vlastní odpověď. *Nemohu!* Slyšel hlas Hilea Troye. *Malomocný!* křičel. *Jsi příliš sobecký, abys miloval někoho jiného než sebe.* Zamhouřil oči, neboť si vzpomněl na úder, kterým si rozsekl čelo.

Elena kvůli němu zemřela

Elena nikdy neexistovala

Spadla do té průrvy, když zoufale bojovala se šíleným přeludem Kevina Zmařitele, kterého vyvolala z hrobu. Spadla tam a zemřela Hůl Zákona byla ztracena Stačilo jen natáhnout ruku, aby ji zachránil.

Nikdy neexistovala To všechno se mu zdálo, když upadl do bezvědomí poté, co se udeřil do hlavy o hranu servírovacího stolku.

Rozerván děsem z navzájem si protiřečících událostí hleděl na svou ránu jako by to byla připomínka dvojí zrady. Obraz tváře v zrcadle na něj křičel, že věštba o jeho nemoci došla naplnění.

Zasténal, silou se odstrčil od umyvadlo a vrhl se zpět k telefonu. Namydlenýma, vlhkýma rukama po něm šátral a snažil se vytočit číslo Joaniných rodičů. Možná je u nich. Byla jeho ženou, potřeboval si s ní promluvit

Dřív, než vytočil polovinu čísla, však sluchátko položil. Najednou si ji představil, jak stojí před ním, ctnostná a tudíž nemilosrdná. Myslí si, že s ní v sobotu večer, když mu volala, nechtěl mluvit. Docela jistě mu

neodpustila onu strohost, s níž ji odmítl. Cítil se tak bezmocný.

Jak jí měl vysvětlit pocit viny za smrt ženy ze svého snu?

A přesto někoho potřeboval. Potřeboval se někomu vyplakat na rameni. Pomozte mi někdo!

Na své cestě ke konci, jenž čeká každého malomocného, se dostal už příliš daleko a sám neměl dost sil na návrat.

Lékařům v leproserii zavolat nemohl. Chtěli by, aby se vrátil do Luisiany. Starali by se o něj, pomáhali mu a radili. A pak by ho postavili zpátky do světa, jako by jeho nemoc byla to jediné, na čem záleží, jako by moudrost byla jen slupkou na povrchu věcí a žal, výčitky svědomí a hrůza jen iluze, přeludy zahlédnuté, v zrcadlové síni, jenž do světa chrómu, porcelánu, čistých, bílých, naškrobených nemocničních prostěradel a zářivek nemají přístup.

Nechali by ho na pospas pokřivené realitě jeho nemoci.

Uvědomil si, že sípavě lapá po dechu, jako by vzduch v místnosti byl příliš těžký pro jeho plíce.

Potřeboval – potřeboval…

Křečovitě vytočil informace a požádal o číslo nočního baru, kam v sobota v večer zaskočil na skleničku.

Dovolal se hned napoprvé. Žena na druhém konci mu znuděným hlasem řekla, že Susie Thurstonová z baru odešla. Než ho vůbec napadlo zeptat se kam, žena mu sama sdělila místo jejího nového angažmá.

Znova zavolal na informace, pak vytočil předvolbu jiného města a číslo baru, kde měla zpěvačka vystupovat nyní. Recepční ho bez jakýchkoliv otázek spojila s její šatnou.

Jakmile uslyšel její hluboký, smutný hlas, chraplavě vyhrkl, „proč jste to udělala? Navedl vás k tomu? Jak to udělal? Chci vědět –“

Rázně ho přerušila. „Kdo jsi? O čem to sakra mluvíš? Na co si to hraješ? Já jsem ti nic neudělala!“

„V sobotu večer. Stalo se to sobotu večer.“

„Mladej, nemám páru, co jsi zač. Nic jsem neudělala. A teď vypadni z mojí linky, ano?“

„Udělala jste to v sobotu večer. On vás k tomu navedl. Nazvala jste mě 'Berekem'.“ Berek Půlruček – dávno mrtvý hrdina z jeho snu. Lidé, o nichž se mu zdálo, věřili, že je znovuzrozený Berek Pulruček – to kvůli dvěma chybějícím prstům na pravé ruce, o které ho připravila lepra. „Ten bláznivý starý žebrák vám řekl abyste to udělala a vy jste poslechla.“

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. „Ach, to jsi ty,“ řekla nakonec. „Ty jsi ten chlápek – lidi v klubu tvrdili, že jsi malomocný.“

„Vyslovila jste jméno Berek,“ zaskřehotal Covenant, jako by ho zatuchlý vzduch v místnosti dusil.

„Malomocný,“ hlesla. „Kruci! Málem jsem ti dala pusu. Vážně jsi mě převez. Vypadáš úplně jako jeden můj kamarád.“

„Berek,“ zasténal Covenant.

„Jaký *'Berek'?* To ses musel přeslechnout Řekla jsem 'Berret'. Berret Williams, tak se ten můj přítel jmenuje. Byli jsme kdysi spolu. Hodně jsem se od něj naučila, jen mě štvalo, když se každou chvíli zdrátoval. Byl to šašek. Přijít do baru aby si mě poslechl, aniž by mi předem cokoliv řekl, bylo přesně to, co by udělal. A ty jsi vypadal –“

„On vás k tomu navedl. Ten starý žebrák vás k tomu donutil. Snaží se mi ublížit“

„Mladej, lepra se ti zažrala do mozku. Žádného žebráka neznám. Starých chlapů, co mi nejsou nijak k

užitku mám i tak na krku víc než dost. Přiznej se, že ty jsi Berrett Williams. Tohle vypadá na jeden z jeho vtípků. Berrette, ty darebáku, jestli se mě snažíš do něčeho namočit –“

Covenantovy útroby se opět sevřely. Zavěsil, popadl se za břicho a zkroutil se. Neměl ale co vyzvracet. Nejedl už celých osmačtyřicet hodin. Ztuhlými prsty si setřel pot stékající mu do očí a opět zavolal na informace.

Oči začaly štípat a slzet, jak se do nich dostalo zpola zaschlé mýdlo z rukou. Podařilo se mu získat požadované číslo, které vzápětí vytočil.

„Ministerstvo obrany,“ ozval se strohý hlas. Covenant zamrkal, aby se zbavil slz a odpověděl, „přeji si mluvit s Hilem Troyem.“ Troy byl také postavou z jeho snu. Trval však na tom, že je skutečným obyvatelem reálného světa, ne výplodem Covenantovy fantazie.

„Hile Troy? Moment, pane.“ Covenant uslyšel zvuk otáčených stránek. Pak hlas řekl, „Pane, nikoho takového na seznamu nemám.“

„Hile Troy,“ opakoval Covenant , ‚Pracuje v jednom z vašich – v jednom z vašich koncepčních středisek. Měl nehodu. Pokud není mrtvý, měl by teď být zpět v práci.“

Vojenský hlas poněkud ztratil na strohosti. „Pane, pokud je zde skutečně zaměstnán jak říkáte, pak patří mezi pracovníky ostrahy. V tom případě vás s ním nemohu spojit, ani kdyby byl na seznamu.“

„Prostě ho dostaňte k telefonu,“ zasténal Covenant. „Jsem si jist, že se mnou bude chtít mluvit“

„Vaše jméno, pane?“

„Bude se mnou mluvit“

„Možná ano. Ale přesto potřebuji znát vaše jméno.“

„K čertu!“ Covenant si hřbetem ruky setřel slzy z očí a tónem, v němž znělo ponížení, odpověděl, „jsem Thomas Covenant.“

„Ano, pane. Spojím vás s majorem Rollem. Ten by vám měl poradit“

V sluchátku to zacvakalo a chvíli bylo ticho. Pak Thomas uslyšel několik za sebou jdoucích kovových cvaknutí. Znělo to jako tikání hodin odměřujících čas dělící ho od smrti. Napětí se vněm stupňovalo. Rána na hlavě bolestně pulsovala a bolest rozdírala jeho mysl jako pronikavý jekot. Pevně sevřel sluchátko a druhou rukou se objal ve snaze získat sebekontrolu. Když se ve sluchátku opět ozval zvuk lidského hlasu, měl co dělat, aby nezavyl.

„Pan Covenant?“ ozvalo se vemlouvavě. „Jsem major Rolle. Bohužel nejsme s to určit kdo je tím mužem, s nimž byste rád mluvil. Toto je velký úřad – jistě chápete. Můžete mi o něm říci něco bližšího?“

„Jmenuje se Hile Troy. Pracuje na jednom z vašich koncepčních středisek. Je slepý.“ Slova se na Covenantových rtech chvěla, jako by ho roztřásla zima.

„Slepý, říkáte? Pane Covenante, zmínil jste se o nějaké nehodě. Můžete mi prozradit, co se tomu Troyovi stalo?“

„Dejte mi ho k telefonu, chci s ním mluvit. Je tam nebo ne?“

Major zaváhal. „Pane Covenante. Nikdo z našich zaměstnanců není slepý. Mohl byste mi prosím prozradit zdroj vašich informací? Obávám se, že jste se stal obětí –“

Thomas se naprosto nečekaně rozkřičel. Lomcoval jím vztek. „Vypadl z okna, když jeho byt začal hořet a zabil se! Nikdy neexistoval!“

Divoce vyškubl telefonní šňůru ze stěny, pak se otočil a mrštil přístrojem proti hodinám na stěně

obývacího pokoje. Telefon narazil do hodin, odrazil se, dopadl na zem a odtančil po podlaze stranou, jako by byl nezničitelný. Hodiny se však rozletěly na tisíc kousků.

„Je už dávno mrtvý! Nikdy neexistoval!“

V záchvatu zuřivosti začal tlouct kolem sebe a nakopl servírovací stolek. Ten se převrátil a udeřil přitom do zarámované Joaniny fotografie, takže upadla na zem a rozbila se. Pak překotil pohovku a vrhl se ke skříňkám na knihy. Jednu po druhé je vysypal na podlahu.

Během několika vteřin zvládl v dříve pečlivě uspořádaném pokoji strašlivý chaos. Thomas se náhle zarazil a pak se rozběhl do ložnice. Třesoucími se prsty vytáhl z kapsy skládací nožík a s jeho pomocí rozcupoval krví nasáklý polštář. Zatímco se peří jako provinilý sníh usazovalo na posteli a psacím stole, zastrčil nůž zpátky do kapsy vyrazil z domu.

Běžel do lesa za farmou k osamělé chatrči, v níž měl svou pracovnu. Když už se neměl ze svého trápení komu vypovídat, možná by to mohl napsat Pospíchal po stezce a prsty na rukou se mu kroutily, jako by vyťukávaly na klávesnici: Pomoc pomoc pomoc pomoc! Jakmile však doběhl ke vstupu do chaty, zarazil se. Uvnitř to vypadalo, jako by tam už byl. Dveře vyrvané z pantů visely nakřivo a jeho masivní psací stroj ležel potlučený uprostřed hromady papírů a potrhaných šanonů. Halda byla pomazaná exkrementy a uvnitř místnosti to velice páchlo močí.

V první chvíli na tu zkázu zíral, jako by to byl důkaz usvědčující ho z dalšího záchvatu amnézie. Nevzpomínal si, že by něco takového udělal. Po chvíli si už byl jist. Tento vandalský čin nebyl ničím jiným, než dalším z útoků proti němu, stejně jako požár založený ve stájích tehdy před pár dny či týdny.

Nečekaná zkáza ho úplně ochromila Na zlomek vteřiny úplně zapomněl, co právě spáchal ve svém domě. Já nejsem žádný násilník, pomyslel si otupěle. Já ne.

Přepadl ho pocit, jako by se na něj stísněný prostor chatrče tlačil ze všech stran.

Potřetí se mu sevřel žaludek a chtělo se mu zvracet, ale nemohl.

Zalapal po dechu, zaťal zuby a vyrazil z místnosti ven do lesa.

Zpočátku běžel bez cíle. Toužil jen po jediném – uprchnout co nejhlouběji do lesů a skrýt se. Když však zapadající slunce zbarvilo vrcholky kopců a na pěšiny se začal snášet soumrak, obrátil své kroky směrem ke městu. Představa lidské blízkosti ho přitahovala jako světlo můru. Zatímco klopýtal vlahým jarním soumrakem, jeho srdce začaly zcela nepochopitelně zaplavovat vlny naděje. V takových chvílích měl pocit, že by mu stačil pouhý pohled na upřímnou, neodsuzující tvář, aby se uklidnil a dokázal vzít svůj osud opět do vlastních rukou.

Zároveň se takového setkání nesmírně bál. Děsil se toho, jaký výraz by na oné tváři vzbudil pohled na jeho nemoc.

Potácel se lesem jako můra třepotající křídly na své ne tak docela dobrovolné cestě za sebeupálením. Nedokázal odolat chladnému vábení lidské blízkosti, touze a bolesti zakleté v krvi smrtelníka. Pomoc! Přimhouřil oči pokaždé, když do něj udeřil další příval kruté naděje. Pomoc!

Když se ale vymanil ze sevření lesa a přiblížil k městu – k zadním traktům starých domů obklopujících jako obranný val obchodní jádro městečka, nedokázal sebrat dostatek odvahy, aby pokračoval dál. Jasně zářící okna, verandy a osvětlené cesty se zdály být nepřekonatelnou překážkou. Ať už by ho obyvatelé

domu přijali nebo ne, pokud se chtěl přiblížit k některým dveřím, musel by se vystavit do světla napospas pátravým očím. Noc byla jediným pláštěm skrývajícím jeho zranitelnost

Frustrovaně zasténal, touha ho hnala kupředu, takže nakonec přiměl své tělo, aby se pohnulo. Kráčel od domu k domu a snažil se odhadnout, v kterém z nich by mu mohla kynout alespoň chabá naděje na to, že se mu dostane útěchy. Světla ho odrazovala Strach společně s pomyšlením na to, jak hrubě neslušné je vetřít se nic netušícím lidem do jejich domovů, ho držely zpátky. Muži a ženy žijící ve svých útočištích za hradbou světla si nezasloužili být obtěžováni jeho přítomností. Další oběti by pro něj představovaly tíhu, kterou by už nedokázal unést.

Přecházel sem a tam, ploužil se předměstím jako duch, bezmocný démon, jehož se nikdo nebojí. Proplížil se kolem domů a vrátil se tak, jako přišel. Potácivě se vydal zpět k Bezpečnému Přístavu, křehký suchý list hrozící každou chvíli vzplanout

V napjatých okamžicích během posledních tři dní nejednou zatoužil svůj dům zapálit změnit ho v planoucí hranici, na níž by jednou pro vždy shořela jeho vlastní nečistota. Mnohokrát si také, zejména ve chvílích, kdy zuřivost v jeho duši strávila samu sebe, nepřál nic jiného, než si podřezat žily a čekat, až zoufalství z vlastního selhání pomalu odplyne s krví prýštící mu ze zápěstí. K jednomu ani k druhému se však nedokázal odhodlat. Hrůza ho vnitřně rozpoltila tak, že ztratil schopnost se rozhodovat Tu trochu vůle, jež mu zbyla, si šetřil k tomu, aby svému tělu odpíral jídlo a odpočinek.

Rozhodl se hladovět, protože půst mu už jednou pomohl prodrat se houštinou sebeklamu až k uvědomění, jak strašlivého zločinu se dopustil na Leně,

Elenině matce. Nyní se chtěl pokusit o totéž – překonat výmluvy, sebeospravedlňování a jít přímo k jádru věci a postavit se tváři v tvář nejtemnějším stránkám sama sebe. Pokud v tomto selže, každé rozhodnutí, k němuž dospěje, bude už dopředu zrazeno, tak jako Elena, nedostatkem pochopem.

Bojoval se svou do morku kostí pronikající touhou po . odpočinku, neboť se bál, co by se s ním mohlo stát, kdyby usnul. Už se naučil, že nevinnost má ráda bdění, zato vina přicházívá ve snech.

Hlad ani únava ho zatím nepřemohly. Houpání žaludku mu pomáhalo odříkat se jídla, horečka způsobená duševním vypětím mu nedovolovala spočinout. Pocit vlastního selhání ho svazoval a bodal do slabin duše jako ostrahy. Kdykoliv se zdálo, že jeho síty jsou vyčerpány, vyrazil z domu a hnal se míle daleko po zalesněných svazích Righterova potoka. A když už se únavou nemohl ani zvednout, zůstal ležet na polámaném nábytku ve svém obývacím pokoji. To bylo dost nepohodlné, takže i kdyby začal dřímat, nemohl usnout natolik hluboce, aby se mu zdály sny.

O svou nemoc se nestaral ani v nejmenším. Přestal provádět VKK – vizuální kontrolu končetin, která mu pomáhala s chorobou bojovat a začal zanedbávat i ostatní nezbytné návyky. Zdálo se, jako by pro něj ztratily význam. Zapomínal brát léky, díky nimž se postup malomocenství před časem zastavil. Rána na čele mu zhnisala, ruce a nohy ztratily citlivost, končetinami se pomalu rozlézal chlad. Covenant to všechno přijímal a zcela přehlížel možná nebezpečí. V hloubi duše to považoval za zasloužený trest

Nicméně každý podvečer, jakmile padl soumrak, ho popadla ta podivná nálada a jeho touha po lidech se vystupňovala až na samotnou hranici snesitelnosti. Pokaždé ho vyhnala, prskajícího a skřípajícího zuby, do

temnoty obklopující rozzářené domy ve městě. Noc za nocí se pokoušel přimět k tomu, aby zaklepal na dveře domu, jakéhokoliv domu. Nikdy však nesebral tolik odvahy, aby vstoupil do světla. Lidé uvnitř kamenného kruhu zůstávali nedostupní, jako by žili v jiném světě. Každou noc byl vržen zpět, zahnán do míst, kde mu společnost dělala jen vlastni slabost a bodavá bolest v hlavě sílící s tím, jak se zhoršoval stav rány na jeho čele.

Elena zemřela kvůli němu. Byla jeho dcerou a on ji miloval. A přesto ji přivedl do situace, která ji stála život.

Nikdy neexistovala.

Nedokázal najít správnou odpověď.

Pak, ve čtvrtek večer, se stala věc, která narušila obvyklý rytmus jeho dnů naplněných sebeodříkáním. Během svého bezcílného potulování si náhle povšiml tónů nesených nočním větrem. Zvedaly se a klesaly jako melodie oratoria a on mezi jednotlivými zvuky rozpoznal lidský zpěv. Hlasy tmou zbavené hmoty těl se chvěly a naříkaly, proplétaly se a souzněly v jednotlivých teskných slokách jako chór duši v očistci. Elena uměla zpívat, pocházela z rodiny pěvců. Thomas tápal temnými uličkami předměstí ke zdroji oné žalné hudby.

Cesta ho vedla podél domu vnějším okrajem města a pak dál do opuštěných polí, jenž sloužila při nejrůznějších oslavách jako shromaždiště a místo, kde se odehrávaly průvody. Několik lidí pospíchalo stejným směrem, zdálo se, že to jsou opozdilci. Covenant se jim raději vyhnul. Když konečně dorazil na shromaždiště, spatřil, že přímo uprostřed je vztyčen mohutný stan. Jeho stěny byly vyhrnuty vzhůru, takže jas plynových lamp živě ozařoval okolí.

Stan byl plný lidí. Právě dozpívali a posadili se. Nastalým ruchem se proplétali uvaděči, kteří zjišťovali, kde ještě zůstala volná místa. Lavice byty obráceny směrem k širokému pódiu před stanem, na němž seděli tři muži. Před nimi stál masivní řečnický pultík a za nimi se tyčil provizorní oltář narychlo sbitý z borových desek a stroze ozdobený několika pokřivenými svícemi a otlučeným zlatým krucifixem.

Když se lidé konečně usadili, jeden z mužů na pódiu – malý tlouštík oblečený v černém obleku a zaprané bílé košili, vstal a přistoupil k pultíku. Zvučným, podmanivým hlasem pronesl, „modleme se.“

Všichni lidé sklonili hlavy. Covenant se už už chtěl obrátit a znechuceně odkráčet, ale tichá víra znějící v mužově hlase ho zastavila Sledoval, jak muž bere do ruky nějakou knihu a bezděčně poslouchal slova jeho modlitby:

„Drahý Ježíši, náš Pane a Spasiteli, prosím, shlédni na tyto duše, jež se zde shromáždily. Nahlédni do jejich srdcí, Pane. Spatříš tam bolest, osamělost a ano, také hřích. Ale uvidíš v nich i touhu po tobě. Pomoz jim, uzdrav je. Nauč je míru a zázraku modlitby ve tvém jménu. Amen.“

Všichni lidé jednohlasně odpověděli, „amen“

Něco v hlase toho muže se Covenanta hluboce dotklo. Slyšel v něm cosi jako upřímnost a soucit Nemohl si však být jistý. S upřímností druhých se prozatím setkal pouze ve svých snech. Neodešel. Místo toho počkal, až lidé pozvednou hlavy a pak se opatrně vydal směrem ke světlu. Dostal se dostatečně blízko, aby dokázal přečíst nápis na velké ceduli hned vedle cesty. Stálo na ní:

Mise VELIKONOČNÍHO UZDRAVENÍ
znovuzrozený Dr. B. Sam Johnson

K řečnickému pultu se přiblížil další z mužů na stupínku. Měl kněžský kolárek a kolem krku mu visel stříbrný kříž. Prstem si posunul po nose své tlusté brýle a zářivě se usmál na shromážděné před sebou. „Jsem nesmírně šťasten," řekl, „že mezi námi mohu přivítat Dr. Johnsona a Matthewa Logana. Tito muži jsou po celém státě známí obětavou duchovní službou Údem, jako jsme my. Nemusím vám jistě připomínat, jak moc my všichni, co jsme tady, potřebujeme duchovní obrodu a obnovení uzdravujícího pramene víry prýštícího z každé lidské duše, zvlášť nyní, ve velikonočním čase. Dr. Johnson a pan Logan mezi nás přišli, aby nám ukázali cestu k nekonečné milosti Boží.

Malý muž v černém vstal a řekl, „děkuji vám." Kněz zaváhal a pak neochotně opustil stupínek – zřejmě zaskočen tak rázným utnutím své řeči ve chvíli, kdy byl teprve na počátku nabubřelé a pochlebovačné tirády – a Dr. Johnson převzal slovo. „Přátelé, tady je můj drahý bratr v Kristu, Matthew Logan. Jeho nádherný zpěv jste už slyšeli. Teď bude tak laskav a přečte nám slovo Boží. Bratře Logane."

Matthew Logan se celou dobu tyčil přímo za ním. Ačkoliv se zdálo, že nemá žádný krk, hlava spočívající na mohutných ramenech byla dobře' o yard výše, než hlava jeho druha. Důležitě zalistoval velkou černou Biblí spočívající na pultíku, našel místo, které hledal a pak jakoby v bázni sklonil hlavu a bez jakéhokoliv úvodu začal číst:

„'Jestliže mě nebudete poslouchat a nebudete plnit tyto příkazy, jestliže zavrhnete má nařízení a zprotivíte si mé řády, takže nebudete plnit všechny mé příkazy, ale budete porušovat mou smlouvu, pak vám učiním toto:

Navštívím vás hrůzou, úbytěmi a zimnicí, pohasnou vám oči a budete plni zoufalství. Nadarmo budete sít obilí, snědí je vaší nepřátelé. Postavím se proti vám a budete poraženi svými nepřáteli a budou nad vámi panovat ti, kdo vás nenávidí, budete utíkat i když vás nikdo nebude pronásledovat

Jestliže mě ani potom nebudete poslouchat, budu vás trestat za vaše hříchy ještě sedmkrát víc. Roztříštím vaši pyšnou moc a učiním, že nebe vám bude jako železo a země jako měď. Nadarmo bude spotřebována vaše síla. Země vám nedá svůj výnos a stromoví v zemi neponese ovoce.

Jestliže mi i pak budete odporovat a nebudete mě chtít poslouchat, přidám vám sedmkrát víc ran pro vaše hříchy. Pustím na vás polní zvěř. Ta vás připraví o děti, vyhubí váš dobytek a ztenčí vaše řady, vaše cesty zpustnou. Jestliže se tím nedáte ode mne napomenout a budete mi dále odporovat, i já se vám budu stavět na odpor a budu vás bít sedmkrát víc za vaše břichy. Uvedu na vás meč, abych pomstil porušování smlouvy. Shromáždíte-li se do svých měst, pošlu mezi vás mor a budete vydáni do rukou nepřítele.' „

Matthew Logan mluvil velebným hlasem a Covenant se cítil jako očarován. Slova o trestu zasáhla jeho srdce, vrčela na něj, jako by číhala na jeho šedou, vyzáblou duši. Proti své vůli se vydal ke stanu, jako by zatracení bylo vírem stahujícím svou oběť k sobě.

„Jestliže mě ani přesto neuposlechnete a budete mi dále odporovat, i já se vám budu stavět na odpor v rozhořčení a budu vás trestat sedmkrát víc za vaše hříchy. Budete jíst maso svých synů a budete jíst maso svých dcer. Zahladím vaše posvátná návrší a roztříštím vaše kadidlové oltáříky, vaše mrtvoly pohodím na mršiny vašich hnusných model a zprotivíte se mi. Obrátím vaše města v trosky, vaše svatyně zpustoším a

nepřivoním k libé vůni vaší oběti. Sám zpustoším zemi tak, že nad ní ustrnou i vaši nepřátelé, kteří se v ní usadí. Vás pak rozptýlím mezi pronárody, vpadnu vám s taseným mečem do zad, takže se země stane pustinou a vaše města se promění v trosky.

Tehdy si země vynahradí své roky odpočinutí po celou dobu, co bude zpustošena, až vy budete v zemi svých nepřátel.'„

Covenant se sklonil, podlezl pod plátěnou stěnou do nitra stanu a ocitl se přímo vedle jednoho z pořadatelů. Uvaděč si ho nedůvěřivě prohlížel, ale nijak se nenamáhal nabídnout mu místo. Vysoko na stupínku na opačné straně hlediště se tyčil Matthew Logan jako krutý patriarcha svolávající hněv Boží na poslušně skloněné hlavy lidi pod sebou. Jeho slova vzbudila v Covenantově duši bouři a on se bál, že se neovládne a vykřikne nahlas. Matthew Logan se však odmlčel a opět zalistoval Bibli. Našel novou pasáž a již mnohem tišším hlasem četl:

„Kdo by jedl ten chléb nebo pil z kalicha Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto se tedy musí člověk zkoumat, a pak teprve může ten chléb jíst a z toho kalicha pít. Kdo totiž jí a pije a tělo Páně nerozlišuje od obyčejného chleba, jí a pije si odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už zemřelo. Kdybychom se sami správně posuzovali, nestihl by nás trest. Ale pokud nás Pán trestá, je to k našemu dobru, abychom nebyli s tímto světem odsouzeni.“

Pak Bibli hlučně zavřel a netečně se vrátil na své místo.

V tu chvíli vyskočil Dr. B. Sam Johnson Zdálo se, že přímo srší energií, jako by se už nemohl dočkat, až se dostane ke slovu. Když konečně oslovil své obecenstvo, brada se mu třásla vzrušením.

„Přátelé, jak úžasná jsou slova Boží! Jak rychle nacházejí cestu do našich srdcí. Jak konejšivá jsou pro nemocné, ponížené, slabé. Slyšte, přátelé! Slyšte slova Apokalypsy:

'Tomu, kdo žízní, dám pít z pramene živé vody zadarmo. To bude úděl vítěze, já budu jeho Bůh a on bude můj syn. Ale zbabělí, odpadlíci, zvrhlí, vrazi, nečistí, čaroději, modláři a všichni lháři dostanou svůj díl v onom močálu, kde hoří oheň a síra – to je ona druhá smrt'

„Úžasná, úžasná jsou slova Boží. V tomto krátkém úryvku jsme slyšeli dvě velká poselství Bible, Starého zákona a Evangelia, staré a nové Smlouvy. Bratr Logan vám nejprve četl ze Starého zákona, z dvacáté šesté kapitoly třetí knihy Mojžíšovy. Naslouchali jste mu, přátelé? Naslouchali jste ušima i srdcem? Toto je hlas Boží, hlas Všemohoucího. On nemluví do větru, přátelé. On nemlátí prázdnou slámu. Neskrývá skutečnost za pěkná jména. Ne! On říká, pokud hřešíš, pokud přestoupíš můj Zákon, naplním tě hrůzou a zbavím tě síly. Tvá země zpustne a na tebe sešlu soužení a nemoci. A pokud stále budeš hřešit, udělám z tebe kanibala a mrzáka. ' Tehdy si země vynahradí své roky odpočinutí po celou dobu, co bude zpustošena, až vy budete v zemi svých nepřátel.'

„A víte, co Zákon znamená, přátelé? Dovolím si vám osvětlit slova Apokalypsy 'Nesmíte být zbabělci a odpadlíky.' Nemluvím o vraždě, čarodějnictví, smilstvu ani modlářství. My všichni tady jsme *dobří lidé.* Neděláme *takové* věci. Ale řekněte, zachvátil vás už někdy strach? Zakolísali jste ve víře? Pozbyti jste někdy, byt' jen na krátkou dobu, čistotu srdce či mysli? 'Tehdy si země vynahradí své roky odpočinutí po celou dobu, co bude zpustošena, až vy budete v zemi svých nepřátel.' Apoštol Pavel hovoří jasně. Říká, 'Proto je

mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už zemřelo.' Ale Ježíš jde ještě dál. Říká nám 'Odstupte ode mne, prokletí, vraťte se do pekelného ohně připraveného pro ďábla a jeho anděly.'

Slyším snad nějaké námitky? Slyším snad, jak si někteří z vás říkají: „Nikdo nemůže být tak dokonalý. Jsem člověk. Nejsem bez chyby.“ Máte pravdu. Samozřejmě, máte pravdu. Ale Boží zákon vaše výmluvy nezajímají. Jestliže je někdo z vás chromý, zmrzačený, má roztroušenou sklerózu, cukrovku nebo nějakou jinou nemoc, jenž je ve své podstatě jen dalším jménem pro hřích, pak si může být jist, že ho zasáhla Boži ruka. Vy zdraví však nepropadejte pýše nad svou vlastní dokonalostí! Měli jste jen štěstí, že se vám Bůh nerozhodl 'postavit na odpor v rozhořčení'. Nemůžete být dokonalí, přátelé. Ale Zákon nezajímá, jak moc jste se snažili. Místo toho, abyste si bez ustání opakovali, co všechno jste vykonali, naslouchejte Bibli. Leviticus to říká zcela jasně. 'Malomocný stižený chorobou nechť roztrhne své roucho, rozpustí vlasy, zakryje svá ústa a naříká „Nečistý, nečistý.“'

Posluchači mu teď přímo viseli na rtech. Velebná ozvěna jeho hlasu z nich učinila stádo, shluk bytostí zděšených svou vlastní smrtelností a zranitelností. Dokonce i Covenant zapomněl, že je v tomto plátěném svatostánku vetřelcem. V Johnsonově promluvě slyšel tolik narážek, jež se dotýkaly jeho osobně. Jednoduše nedokázal odolat Byl ochoten uvěřit tomu, zeje prokletý.

„Ach přátelé,“ pokračoval Dr. Johnson uhlazeně. „Když udeří choroba, je to pro každého z nás těžká zkouška. Bolest, zmrzačení či úmrtí blízkého člověka rozmetá iluzi o vlastní neposkvrněnosti. A v tu chvíli přichází Evangelium. Pamatujete na Kristova slova 'Kdo svůj život pro mě ztratí, nalezne jej?“ Četli jste Pavlovy

listy, v nichž se praví, 'Ale pokud nás Pán trestá, je to k našemu dobru, abychom nebyli s tímto světem odsouzeni.'? Slyšeli jste zvěst Apokalypsy, 'To bude úděl vítěze, já budu jeho Bůh a on bude můj syn.'? Toto je druhá strana, přátelé. Zákon je jen polovina toho, co nám Bůh říká. Ta druhá hovoří o očištění, odpuštění a uzdravení. Boží milosrdenství je právě tak velké jako jeho spravedlnost Musím vám snad připomínat, že syn Boží uzdravil každého, kdo jej o to požádal? Dokonce i malomocného? Musím vám připomínat že On byl přibit na kříž pro naše hříchy? Musím hovořit o hřebech, jenž probodaly jeho ruce a nohy? O kopí vraženém do Jeho boku? Je zapotřebí připomenout vám, že byl tři dny mrtvý a sestoupil do pekel?

Přátelé, to všechno udělal z jediného důvodu. Aby zaplatil za naši zbabělost, nedostatek víry a nečisté obcování. Díky němu můžeme být uzdraveni. Jediné, co pro to musíme udělat, je uvěřit této skutečnosti, přijmout ji a zamiloval si Ho pro to. Stačí jen říct společně s mužem, jehož dítě umíralo, „věřím, pomoz mé malé víře.“ Pár prostých slov, přátelé. Ale když jdou ze srdce, stačí na to, abychom vešli do království spravedlivých.“

Zdálo se, že tato slova byla smluvenou narážkou. Matthew Logan vstal a tichým sopránem začal zpívat: „Ježíš je můj pán, požehnaný, požehnaný, Ježíš je můj pán.“ Dr. Johnson stojící za ním sepjal ruce a řekl, „přátelé, modlete se se mnou.“

V tu chvíli se všechny hlavy v hledišti sklonily. Také Covenant se o to pokusil, ale rána na jeho čele v této pozici nesnesitelně bolela Vzhlédl zrovna ve chvíli, kdy Dr. Johnson říkal, „zavřete oči, přátelé. Zapomeňte na své sousedy, děti, rodiče, druhy. Vytěsněte ze své mysli vše, co by vás mohlo rozptylovat Nahlédněte do svého nitra, přátelé, popatřete na svou nepravost Slyšte Boží

hlas, jenž říká, „byls zvážen a shledán nehodným.“ Modlete se z hloubi srdce.“

„Drahý Ježíši. Ty jsi naše jediná naděje. Pouze tvé božské milosrdenství může vyléčit nemoci, jež podlamují naši odvahu, užírají kořeny naší víry a činí nás ve tvých očích nečistými. Pokládáme před tebe svá srdce, pane. Pomoz nám najít dostatek odvahy pro těch šest obtížných slov, „věřím, pomoz mi upevnit mou víru.“ Drahý Pane, prosím, dodej nám odvahu k uzdravení.“

Bez jakékoliv pauzy pak vztáhl ruce nad shromážděním a pokračoval, „cítíte přítomnost Jeho Ducha, přátelé? Cítíte ho ve svých srdcích? Cítíte, jak se dotýká nemocných míst ve vaší duši a ve vašem těle? Jestliže ano, tedy přistupte ke mně a dovolte mi, abych se modlil za vaše uzdravení.“

Sklonil hlavu v tiché modlitbě a mlčky čekal, kdo na jeho výzvu odpoví. Ale to už Covenant kráčel uličkou ke stupínku. Uvaděč udělal pohyb, jak by ho chtěl zastavit, ale ucouvnul, když několik účastníků shromáždění zvedlo hlavy a začalo se rozhlížet. Covenant horečnatě dotápal až k pódiu, vystoupil nahoru a ocitl se tváří v tvář Dr. Johnsonovi. Oči se mu vlhce leskly. „Pomozte mi,“ zašeptal chraplavě.

Muž v černém obleku byl menší než on a svým vzhledem se nikterak nelišil od lidi v publiku. Sako bylo na několika místech ošoupané a košile zasedlá dlouhým užíváním. Holil se zřejmě před několika dny, na bradě a tvářích mu vyrážely vousy trčící na všechny strany. Když se před ním Covenant objevil, v jeho obličeji se mihlo cosi jako nejistota. Rychle ji však zakryl laskavým výrazem a zvučným hlasem pronesl, „pomoci ti, můj synu? To může jen Bůh, ale já s radostí připojím své modlitby k nářku každé kajícné duše.“ Rozhodným pohybem položil svou ruku na Covenantovo rameno.

„Poklekni synu a modli se se mnou. Pojďme prosit Boha o pomoc společně.“

Thomas chtěl pokleknout, toužil se poddat kouzlu Johnsonova hlasu a doteku, ale jeho kolena ztuhlá napětím a nedostatkem výživy v posledních dnech ho odmítla poslechnout Rána na čele bolela, jako by v ni byla kyselina zažírající se do jeho mozku. Cítil, že pokud se mu vůbec podaří sklonit, zhroutí se. „Pomozte mi,“ zašeptal znova. „Už to nedokážu snášet.“

Covenantova zdánlivá nepoddajnost vzbudila na Johnsonově tváři přísný výraz. „Rozhodl ses pro pokání, synu?“ zeptal se poněkud nejistě. „Našel jsi ve své duši místo nemocné hříchem? Skutečně toužíš po milosrdenství Boha všemohoucího?“

„Jsem nemocný,“ odpověděl Covenant, jako by odříkával slova litanie. „Dopustil jsem se mnoha zločinů“

„A lituješ toho? Dokážeš říci těch šest obtížných slov s upřímnou bolestí v srdci?“

Covenant mimoděk zaťal čelisti. „Pomoz mé malé víře,“ procedil skrz zuby. Znělo to, jako by neměl daleko k pláči.

„Synu, to nestačí. Ty víš, že to nestačí.“ Johnsonova přísnost se změnila v spravedlivé rozhořčení. „Neopovažuj se pokoušet Boha, jinak budeš zatracen navždy. Věříš? Věříš v Boží lásku a milosrdenství?“

„Já –“ Covenant se pokoušel pohnout čelistí, ale zdálo se, jako by jeho zuby zoufalstvím vrostly do sebe. „Nevěřím.“

Matthew Logan za jeho zády přestal zpívat. Náhlé ticho znělo v Covenantových uších jako výsměch. Zhluboka se nadechl. „Jsem malomocný.“

Podle zvědavých, dychtivých výrazů tváří v prvních řadách si dokázal domyslet, že ho nejenže neslyšeli, ale doposud nedokázali určit jeho totožnost Nepřekvapilo

ho to. Jak sám cítil, halucinace a utrpení posledních dní ho proměnily k nepoznání. A kromě toho, v dávno minulých dobách, kdy byl ještě zdravý, se s pobožnými lidmi z města příliš nestýkal. Dr. Johnson ho však slyšel. Jeho oči dostaly nebezpečný výraz a promluvil hlasem tak tichým, že jej mohl zaslechnout jedině Covenant. „Nevím, kdo tě k tomu navedl, ale odplatě neujdeš.“

Vzápětí promluvil k lidem ve stanu, „ubohý muž. Blouzní. Jeho rána je zanícená a má horečku.“ Hlas, jímž hovořil k veřejnosti, přetékal soucitem. „Pláči pro tebe, synu. Bylo by však zapotřebí mohutné síry modlitby, aby se tvá mysl projasnila a Boží slovo se dotklo tvých uší. Bratře Logane, prosím, odveď tohoto ubohého nemocného muže stranou a modli se za něj. Nechť Bůh požehná tvému úsilí a sejme z něj horečku, aby mohl činit pokání.“

Obrovské ruce Matthewa Logana uchopily Covenanta za ramena, jeho prsty se mu zabořily do masa, jako by mu chtěl vysoký duchovní zpřelámat všechny kosti. Thomas cítil, jak je tlačen kupředu, téměř snesen po schodech a odváděn uličkou pryč. Slyšel, jak dr. Johnson říká, „přátelé, pomodlete se prosím se mnou za tuto ubohou duši. Zazpívejte se mnou modlitbu za jeho uzdravení.“

Matthew Logan mu pak zašeptal do ucha, „ještě jsme neuspořádali sbírku. Pokud budeš vyrušovat, zlomím ti obě ruce.“

„Nedotýkejte se mě,“ zavrčel Covenant. Chování vysokého muže v něm probudilo dlouho střádaný hněv. Snažil se z Loganova sevření vytrhnout, „Dejte ty ruce pryč.“

V tu chvíli došli na konec uličky a podlezli pod plátnovou stěnou do temné noci. Bratr Logan bez zjevné námahy odhodil Covenanta stranou. Ten se zapotácel a

upadl do bláta. Když vzhlédl, uviděl siluetu obrovského muže s rukama založenýma v bok. Tyčil se mezi ním a zářícím stanem jako temný gigant.

Covenant se bolestně zvedl, sebral tu trochu sebeúcty, co mu ještě zbyla a odcházel.

Když tápal temnotou, uslyšel, jak lidé zpívají, „Požehnaná chvíle“ a o chvíli později dojemný dětský hlas naříkající „Pane, jsem chromý. Prosím, uzdrav mě!“

Covenant padl na kolena a začal naprázdno dávit Uplynulo několik dlouhých minut, než dokázal zase vstát a uprchnout zvukům té kruté písně.

Vydal se k svému domovu. Kráčel po hlavní cestě. Bylo mu jedno, zda mu lidé z města ublíží. Všechny obchody však byla zavřené a ulice zely prázdnotou. Prodíral se bledým, nažloutlým světlem lamp jako útržek nejčernější temnoty. Minul obří karyatidy nesoucí průčelí soudu a bez úhony došel až na kraj města, odkud zamířil k Bezpečnému Přístavu.

Dvě míle dělící ho od farmy uběhly tak, jako všechny jeho toulky – rozděleny na tisíce fragmentů délkou jeho kroků. Rychlý, pravidelný rytmus chůze připomínal tikání vyděšených pendlovek. Ve svém nitru však byl hluboce zraněn. Zdroj jeho síry se rychle vyčerpával a hrozil zhroucením. Energie, jež ho hnala kupředu, však začínala měnit svůj charakter.

Vzpomněl si na nenávist

A tak, spřádajíc divoké plány na pomstu, dorazil k cestě odbočující k Bezpečnému Přístavu.Tam spatřil v chladné záři hvězd hned vedle schránky ležet jakýsi těžký vak. Až po chvíli mu došlo, že je to jídlo. Majitel místního koloniálu mu posílal dvakrát týdně nákup. Zjevně si nepřál, aby Thomas Covenant navštívil jeho obchod osobně. Vak tady musel ležet už od včerejška –

potraviny obvykle přiváželi ve středu. On ale byl příliš zaujat svým půstem, aby si na to vzpomněl.

Zvedl tedy tašku ze země a aniž se vůbec zamyslel nad tím, k čemu mu bude, ji pomalu odnášel k domu.

Když ji však v kuchyni otevřel a nahlédl dovnitř, rozhodl se něco pojíst. K pomstě je zapotřebí síry. Jestliže se nedokáže udržet na nohách, jak by se mohl postavit svým trýznitelům? Dychtivě vylovil baliček pečiva.

Obal byl po straně hladce rozříznut, ale toho si nevšímal. Roztrhl ho a odhodil ho stranou. Žemle byly vyschlé a gumové. Vzal jednu z nich a podržel ji na dlani, jako by to byla lebka vyjmutá ze starého hrobu. Z pohledu na jídlo se mu dělalo spatně. Část jeho osobnosti toužila po čisté smrti hladem a on cítil, že nedokáže zvednout ruku, nedokáže uskutečnit své rozhodnutí o odplatě.

Divoce si nacpal jídlo do úst a začal žvýkat.

Mezi dolním rtem a dásní ucítil cosi ostrého. Než stihl zastavit započatý pohyb, skousl a to něco se hluboce zařízlo. Ústy mu projela ostrá bolest Začal se dávit a sousto vyplivnul. Bylo pokryto krví, krev mu společně se slinami tekla z úst.

Když pak žemli rozlomil, našel v ní ukrytou žiletku.

Nejprve ho to příliš ohromilo, aby dokázal jakkoliv reagovat Zarezlé ostří jako by bylo něco mimo jeho chápání. Stěží dokázal uvěřit že krev na jeho rukou a na podlaze je skutečná. Houska mu vypadla z ruky. Pak se otočil a zamířil do svého zničeného pokoje.

Jeho pohled neúprosně přitahovala Joanina fotka. Ležela mezi troskami servírovacího stolku. Sklo, jenž ji původně chránilo, bylo rozpraskané a hrozilo se každou chvíli rozpadnout. Odstrčil stolek stranou a fotku zvednul. Joan se na něj usmívala skrz praskliny, jako by

byla lapena v síti smrtelnost, ale ještě o tom neměla ani tušení.

Začal se smát

Nejprve tiše, ale pak se jeho smích proměnil v hlasité vytí. Z očí mu místo slzí tekla voda, ale on se stále smál, smál se, jako by se měl každou chvíli rozsypat. S každým dalším výbuchem řehotu plival na své ruce, Joaninu podobiznu a podlahu zničeného pokoje krev.

Náhle fotku odhodil a prchal od ní. Nechtěl, aby se Joan stala svědkem jeho hysterie. Se šíleným smíchem vyrazil z domu do lesů. Těsně předtím, než zcela ztratil kontrolu sám nad sebou, se rozhodl utéct od Bezpečného Přístavu tak daleko, jak to jen bude možné.

Když dorazil k Righterovu potoku, změnil směr a zamířil proti proudu vzhůru do kopců, pryč od nebezpečného lákadla lidské přítomnosti, tak rychle, jak mu to jeho necitlivá chodidla dovolovala Celou tu dobu se zoufale smál.

Někdy během noci klopýtnul. Když zjistil, že je na zemi, opřel se o strom, aby si odpočinul. Okamžitě usnul a probudilo ho teprve až ostré ranní slunce svítící mu do tváře.

V první chvíli si nemohl vzpomenout, kde je. Horké, bílé sluneční světlo sežehlo jeho mysl, oči měl tak oslněné, že téměř nedokázal rozpoznat okolí. Když však uslyšel tenký, vyděšený hlásek naříkající beze slov, začal se pochechtávat Byl příliš zesláblý, aby se mohl smát nahlas, ale hrud' se mu otřásala tichými záchvěvy, jako by to byla ta poslední věc, která mu zbyla.

Zanaříkání se ozvalo podruhé. To ho povzbudilo natolik, že sebral dost sil, aby se zasmál nahlas a postavil se na nohy. Pak uslyšel další sten a dětský výkřik plný hrůzy. Opřel se o strom, rozhlédnul se a zkoušel svýma sluncem oslepenýma očima proniknout lesním šerem.

Obraz před jeho očima se pomalu projasňoval. Nacházel se vysoko na svazích hor uprostřed lesů. Na větvích většiny stromů a křovin rašilo jarní listí. Sotva několik yardů od něj radostně bublal Righterův potok, přeskakoval kameny a jako hbitá stříbrná stužka se ztrácel mezi stromy. Většina svahu pod ním byla porostlá pouze stromy, nízký porost se v kamenité půdě nedokázal uchytit, takže pohledu do údolí nic nebránilo.

Jeho pozornost upoutala podivná barevná skvrna na úpatí svahu. S námahou na ni zaostřil zrak. Byla to světle modrá halenka. Mělo ji na sobě dítě – dívenka možná pětiletá. Stála napůl obrácená k němu a opírala se o černý kmen vysokého stromu. Zdálo se, jako by se snažila vtisknout své tělíčko do dřeva, ale lhostejný kmen jí to nechtěl dovolit.

Křičela nyní bez ustání. Její úzkostný nářek se ostře zarýval do jeho mozku. V hrůze hleděla na zem asi dvě či tři stopy před sebe. Covenant nejprve nerozpoznal, na co se to dívá. Pak ale jeho uši zachytily šelestivý zvuk a on si všiml vztyčeného, kmitajícího se ocasu chřestýše.

Had byl svinutý do klubka necelou stopu od jejího nahého lýtka. Jeho hlava se pohupovala nahoru a dolů, jako by hledal nejpříhodnější místo, kam se zakousnout.

Teď pochopil její hrůzu. Odlepil se od stromu a rozběhl se po svahu ještě dřív, než se z jeho krví spečených rtů vydral výkřik.

Svah se zdál nekonečně dlouhý a nohy ho stěží nesly. Při každém skoku jeho svaly povolily a on málem klesl na kolena. Dívčin strach mu však nedovolil se vzdát. Na hada se nedíval. Upřel svůj pohled na její nahá lýtka a soustředil se jen na to, jak je důležité, aby se k ní dostal dřív, než chřestýšovy zuby proniknou její kůži. Zbytek obrazu byl v jeho očích zamlžený, jako by dívenka existovala jen v souvislosti s hrozícím nebezpečím.

Každý pronikavý výkřik ho pobízel k rychlejšímu běhu.

Zapomněl se však dívat pod nohy. Než urazil polovinu vzdálenosti, zakopl a začal se kutálet po ostrých kamenech. Chvíli se chránil rukama. Pak ale narazil do velkého balvanu čnějícího ze stráně.

Zdálo se mu, jako by se do kamene propadl, jako by zabořil svou tvář do temnoty. Doslova cítil, jak proniká do žulové masy kamene.

„Ne!“ vykřikl. „Ne! Ted' ne!“

Zápasil s bezvědomím z posledních sil, které mu ještě zbyly. Brzy ho však obklopila temnota a on do ní sklouzl, jako by se doopravdy vnořil do kamene.

DVA
Syn Variolův

Nejvyšší Pán Mhoram seděl ve své soukromé komnatě skryté hluboko v nitru Libokamu. Ničím nezdobené vnitřní zdi hradu byty osvětleny malými hromádkami štěrku navršenými v koutech místnosti a vzduch naplňovalo jemné aroma čerstvě rozdrobené hlíny pocházející ze zářících kamenů, které kolem sebe nechal navršit Stále však cítil nadpřirozenou zimu, která obestřela celou Končinu. Navzdory statečně planoucím krbům, jenž dreworové a gravelingasové udržovali v celém Sídle, pronikal skrz žulové podloží města citelný chlad. Nejvyšší Pán Mhoram ho vnímal. Dokázal odhadnout jeho vliv na vnitřní stav mohutného Sídla Na podvědomé úrovni téměř cítil, jak se Libokam zimomřivě choulí.

Už teď se obvyklý konec zimy opozdil o celý měsíční cyklus. Novoluní, přicházející vždy v prostřední noci jara, mělo nastat už za čtrnáct dní a přesto Končinu stále pokrýval led.

Mimo rozeklanou náhonů plošinu, kde Sídlo stálo, bylo sněhu poskrovnu. Vzduch byl příliš chladný, ale se sníh mohl tvořit Zato Libokam kryla tlustá sněhová přikrývka. Vánice šlehající do jeho zdí přicházela s ostrým větrem zcela netypicky z východu. Všechna okna Sídla se pokryla námrazou a jezero pod Vlajkovým vodopádem uvěznil ledový příkrov. Mhoram nepotřeboval cítit pach Zloby, jenž hnal vítr Končinou, aby věděl, odkud ten podivný vítr přichází.

Jeho zdrojem byl Ridject Thome, Zlorův útulek.

Nejvyšší Pán seděl ve svých komnatách, lokty položené na stole, bradu v dlaních. Přestože byl ponořen do svých myšlenek, stále si uvědomoval svištění toho větru. Ještě před deseti lety by přísahal, že není možné, aby přirozené střídání ročních období bylo zcela zvráceno. Dokonce ještě před pěti lety, kdy měl dost času mohl zvážit co znamená ztráta Hole Zákona, by nebyl věřil, jak mocným se Pán Zlor stane, když získá kámen Zlozemě. Teď už věděl víc.

Souboj Eleny s mrtvým Kevinem Zmařitelem se odehrál před sedmi lety. Během šarvátky byla Hůl Zákona nejspíš zničena. Hůl skýtala přirozenému běhu sil Země značnou podporu. Významná překážka, jenž až doposud stála v cestě Povýšencově ničivé síle zmizela. Zákon smrti byl porušen – Elena vy volala Pána Kevina z jeho hrobu. Mhoram ani nedokázal odhadnout, jaké strašlivé následky tento čin ještě přinese.

Zamžikal a jeho zlatě strakaté oči ulpěly na sošce stojícím na stole ani ne dvě stopy od jeho ploského nosu. Kostěné hrany předmětu se v záři ohňových kamenů bíle leskly. Byla to kosťořezba, jedna z posledních Eleniných *anundivian yajńa.* Bannor Strážce krve ji zachránil a předal ji Mhoramovi, když se s ním setkal na Šibeničním vrchu v Rdusné hlubině. Šlo o jemně propracovanou bustu zpodobňující štíhlou, vyzáblou, neproniknutelnou tvář v níž se zračilo prorocké napětí. Poté, co se Mhoram a zbytek jeho Válečnictva vrátili na Libokam, Bannor mu prozradil historii oné zvláštní věci.

Ve skutečnosti byl až nezvykle podrobný. Zapomněl na svou málomluvnost tak typickou pro strážce krve a rozvláčně vše líčil do sebemenších detailů. Bohatost jeho líčení tehdy poprvé upozornila Mhorama, že se se strážcem krve udala zásadní změna. To následně vedlo k zásadním změnám v Mhoramově vlastním životě.

Zvláštním, nepochopitelným způsobem pak nakonec i k tomu, že Nejvyšší Pán ztratil své věštecké schopnosti.

Již více nebyl orákulem Rady Pánů. To, co se dozvěděl od strážce krve ho proměnilo. Teď už nedokázal zahlédnout ve svých snech náznaky budoucích událostí ani odlesky vzdálených dějů v plamenech ohně tančícího v krbu. Tajné vědění, jež získal zcela intuitivně z morkované sošky ho připravilo o jeho jasnovidné schopnosti.

A soška způsobila ještě jiné věci. Pohled na ni vyvolával v jeho duši strach a naději v takové intenzitě, že se s tím nic, co zažil dříve, nemohlo rovnat. Právě proto se ostatním Pánům odcizil. Svým způsobem ho ta malá kostěná soška odcizila všem lidem na Libokamu. Když procházel chodbami Sídla, viděl v jejich očích soucit, bolest, pochybnosti a úžas, jenž vyvolávalo jeho dobrovolné rozhodnutí odejít do ústraní. Mnohem více ho však trápil rozkol, který se objevil mezi ním a ostatními Pány – Callindrillem, mužem Faeřiným, Amatin, dcerou Matin, Trevorem, synem Groyla a Loreya, žena Trevorova. Při společné práci, každodenním životě a dokonce i ve chvílích splynutí myslí, kdy se nejvíce projevovala nesmírná síla mladých Pánů, on musel svou nemocnou naději a strach držet stranou, co nejdále od nich. Rozhodl se totiž, že jim své tajemství neprozradí.

Neřekl jim nic, ačkoliv neměl pro svou mlčenlivost jiný důvod, než strach.

Intuitivně, v krocích, které by stěží dokázal vysvětlit, ho Elenina kosťořezba učila Obřadu znesvěcení.

Cítil, že to samotné přináší dost naděje a hrůzy, aby mu to vydrželo na celý život.

Kdesi v koutku mysli věřil, že Bannor chtěl, aby si toto vědění osvojil, jen nebyl schopen předat mu ho přímo. Slib vázal Strážce krve v tolika věcech. Během

jediného roku ve funkci kapitána prokázal Bannor větší starostlivost o ochranu života Pánů, než kterýkoliv jiný Strážce krve před ním.

Při této myšlence se Nejvyšší Pán Mhoram bezděky zachvěl. Vědění, jenž skrýval, je všechny mohlo přijít draho na víc způsobů.

Byla v něm naděje, neboť obsahovalo odpověď na základní chybu, která pronásledovala nové Pány už od počátku – ode dne, kdy od Obrů přijali První oddíl Kevinova umění a složili přísahu míru. Obsahovalo příslib, že pokud bude použito, uvolní veškerou sílu, jenž doposud zůstala přes usilovnou snahu mnoha generací Pánů a studentů z Radumi doposud uzamčena ve Svazcích. Slibovalo ovládnutí Kevinova umění. Mohlo dokonce ukázat Vícepánu Thomasi Covenantovi, jak užívat divokou magii svého prstenu z bílého zlata.

Pán Mhoram se však už naučil, že tatáž věc, které dovoluje užít Kevinova umění pro dobro dává také možnost užít je pro věc zlou. Kdyby Kevin, syn Lorica, neměl právě tento druh moci, nemohl by Končinu znesvětit.

Kdyby se Mhoram o své vědění podělil, každý Pán, který by si přál znova provést Obřad, by už nebyl nucen spoléhat na intuitivní nedůvěru života.

Tato znalost také znamenala porušení přísahy míru. Ke své vlastní hrůze si Mhoram začal uvědomovat, že Přísaha samotná byla aktem zaslepenosti, jenž nakonec zabránil novým Pánům proniknout do hloubi Kevinova umění. Když první noví Páni a s nimi celá Končina složili Přísahu, přihlásili se tím k nejvyšším ideálům a vyjádřili tak rozhodnutí zříci se všech násilných, ničivých vášní, všech lidských tužeb vedoucí k vraždě, ničení a pohrdání druhými. Ve chvíli, kdy se zavázali přísahou, se také připoutali k elementární životní síle Starých Pánů. Proto se Pán Mhoram tolik zdráhal

podělit se o své vědomosti. Mohly být totiž použity jen tehdy, pokud ten, kdo se snažil ovládnout jejich sílu, nepřislíbil svůj život něčemu jinému. Byly zbraní, kterou mohla použít jen osoba, která rozbořila veškeré obranné valy chránící proti zoufalství.

Přitom pokušení tuto zbraň použít mohlo být silné, možná neodolatelné. Mhoram nepotřeboval věštecká sny, aby dokázal předvídat, jaká nebezpečí chystá Pán Zlor Povýšenec pro obránce Končiny. Cítil to z mrazivého chladu zimního větru. A také věděl, že Trothgard už musí odolávat útokům. Obléhání Libodrewu pokračovalo i ve chvíli, kdy on seděl ve svých soukromých komnatách a zasmušile hleděl na morkovanou sošku.

Cítil ve svých ústech pachuť zoufalství, jež přivedlo Nejvyššího Pána Kevina do Kiril Threndor a přimělo ho provést Obřad znesvěcení. Síla je strašlivá a zrádná věc, pomyslel si. Jestliže nebyla dostatečně velká, aby dokázala splnit přání toho, kdo jí vládl, často se vymkla z ruky a obrátila se proti svému pánu. Elenin osud byl jen opakováním toho, co se stalo Kevinu Zmařiteli – ovládal víc síly, než v kolik mohli noví Pánové teď, když byla zničena Hůl, doufat. A přitom se vší tou mocí nedosáhl ničeho víc, než stavu hlubokého zoufalství vedoucího nakonec ke zničení Končiny. Mhoram se bál podělit o tajemství, jenž skrývalo tolikerá rizika. Jímala ho hrůza, když si pomyslel, do jakého nebezpečí se to dostal.

A přesto – bránit druhým v poznání se příčilo Mhoramově povaze. Tím, že si nechával tajemství pro sebe bránil Callindrillovi, Amatin, Trevorovi, Loreye a každému správci umění či studentu hole, aby v sobě našli vnitřní sílu odmítnout Znesvěcení. Povýšil se tak do pozice samozvaného soudce, jenž je zvážil a shledal lehkými, což se mu nelíbilo ani v nejmenším. Vždyť to

byl právě on, kdo před deseti lety vášnivě protestoval proti usnesení Rady sdělit Hilemu Troyovi pravdu o Elenině původu. Tímto aktem totiž znemožnili Troyovi být pánem nad svým vlastním osudem. Ale jak by mohl, on, Mhoram, sdělit druhým tajemství, které by mohlo vést k úplnému zničení Končiny? Má-li se to stát, pak ať to raději udělá Povýšenec, než Pán.

Náhle někdo zaklepal na dveře. „Dále," zvolal. Cekal vzkaz a podle způsobu zaklepání poznal, kdo je za dveřmi. Když tedy maršál Qaan vstoupil do komnaty přistoupil ke stolu, ani nezvedl hlavu a dál upřeně pozoroval kostěnou sošku.

Qaan však mlčel a Mhoram vycítil, že starý maršál čeká, až se mu bude moci podíval do očí. V duchu si povzdechl a zvedl hlavu. Z výrazu Qaanovy sluncem ožehnuté a věkem sešlé tváře poznal, že nepřináší ty zprávy, v které doufal.

Mhoram se nenamáhal nabídnout Qaanovi místo k sezení. Jak dobře věděl, starý maršál raději stál. V minulosti spolu strávili nejednu chvíli. Společné zážitky z nich učinily přátele, třebaže Qaan, jenž byl o dvacet let mladší než Mhoram vypadal dobře o dvacet let starší. Nejvyšší Pán Mhoram měl často příležitost uvědomit si, že ho korektní, uhlazené Qaanovo chování uklidňuje. Qaan byl následovatel meče a rozhodně tedy netoužil poznat tajná vědění hole.

I když mu bylo již sedmdesát let, stále hrdě nosil odznaky svého úřadu: žlutou náprsenku dvěmi černými diagonálními pruhy, žlutou pásku kolem čela a ebenový meč. Své pokroucené ruce měl neustále nad pasem, jako by byl v každé chvíli připraven vytasit zbraň. Jeho bledé oči vyjadřovaly znepokojení.

Mhoram na něj upřel pohled a pronesl, „nuže, příteli?"

„Nejvyšší pane," odvětil Qaan zostra. „Členové Radumi dorazili na místo."

Mhoram cítil, že maršál má na srdci něco víc. Pohledem proto Qaana požádal, aby pokračoval.

„Všichni správci umění a žáci se bezpečně dostali do Věrogardu," pokračoval Qaan. „Knihovna Radumi a Svazky zůstaly neporušeny. Všichni návštěvníci a ti, jenž přišli během pochodu Běsovy armády Ústředními pláněmi nalezli ve Věrogardu útočiště. Libodrew je obklíčen."

Opět se odmlčel a Mhoram se tiše zeptal. „Jaké zvěsti přinesli správci umění o nepřátelské armádě?"

„Je – nesmírná, Nejvyšší pane. Zaplavila Údolí dvou řek jako moře. Obra-běsa zvaného Satanova Pěst provází tatáž – moc, jako jsme viděli u Trýznitele v bitvě o Doriendor Corishev. Snadno překonal brody na řekách Rill a Llurallin. Libodrew mu brzy podlehne."

Nejvyšší Pán Mhoram vložil do svého hlasu patřičnou dávku strohosti, s pomocí níž hodlal čelit Qaanovu zděšení. „Byli jsme varováni předem, maršále. Když obr-běs a jeho hordy překročili Zlom a vydali se na sever k Pláním Ra, Ramen nám poslal zprávu. Díky tomu mohla být Radum zachráněna."

Qaan položil jednu ruku na svůj meč a řekl, „Pán Callindrill zůstal v Libodrewu."

Mhoram zamžikal bolestným překvapením.

„Zůstal, aby bránil stromové město. S ní je pět eowardů jímž velí rytmistr Amorine – a také Starší meče Drinishock a Starší hole Asuraka."

Poté, co Nejvyšší Pán strávil šok způsobený tou nečekanou zprávou, jeho zlatě žíhané duhovky se nebezpečně zúžily. „Maršále, Rada rozhodla, že Libodrew mají bránit jen ti z *lillianrill*, kteří ho nedokážou opustit. Vůle Rady je, aby se bitva o Končinu udala zde." Mhoram zprudka udeřil do stolu

dlaněmi, „tady máme možnost své životy prodat nejdráže."

„Ani ty ani já jsme v Libodrewu nebyli," připomněl mu Qaan zostra. „Kdo měl tedy Pána Callindrilla odvrátit od jeho úmyslu? Amorine těžko – to sám dobře víš. Ztráta, kterou utrpěli u Doriendor Corishev mezi nimi vytvořila pevné pouto.

Nemohla ho opustit a také stěží mohla odmítnout pomoc starších."

Ve chvíli, kdy se snažil hájit rytmistra Amorine zněl jeho hlas příkře, zmlkl však, když Mhoram mávl rukou v roztržitém gestu, jímž jako by odstrčil stranou všechny další rozhněvané otázky. Rozhostilo se ticho. Nejvyšší Pán pocítil hluboko v duši bolest – předzvěst budoucího žalu, ale silou vůle ji potlačil. Jeho oči opět zabloudily k bustě na stole. Tiše řekl, „Faer, jeho žena, to už ví?"

„Šel za ní Corimini, Nejstarší z Radumi. Callindrill s ním studoval. Znaje oba už mnoho let. Mám vyřídit jeho omluvu za to, že se věnoval této záležitosti dříve, než mohl vzdát čest Nejvyššímu Pánu."

Mhoram jen pokrčil rameny, jako by chtěl dát najevo zbytečnost takové omluvy. Neexistoval způsob, jak se ke Callindrillovi dostat a ta bezmocnost ho zraňovala. K Libodrewu to bylo šest dní cesty koňmo. Ranyhyny přitom povolat nemohl – mezi Libokamem a Pláněmi Ra stála Povýšencova armáda. Každý Ranyhyn, jenž by odpověděl na jeho výzvu, by byl téměř jistě polapen, ubit a sněden. Nejvyšší Pán nemohl dělat nic jiného než čekat – a modlit se, aby Callindrill a jeho druhové uprchlí z Libodrewu dříve, než je Satanova Pěst se svou armádou obklíčí. Dva tisíce bojovníků a rytmistr Válečnictva, dva Starší správci umění, jeden z nich Pán – to byla strašlivá cena za Callindrillovu odvahu.

Už ve chvíli, kdy mu tato myšlenka proběhla hlavou, však Mhoram věděl, že si Callindrill nehraje na hrdinu. Prostě nedokázal stromové město opustit ve chvíli, kdy mu hrozila zkáza. Mhoram sám tajně doufal, že Satanova Pěst strom nepokácí, ale pokusí se ho využít pro své vlastní plány. Callindrill byl ovšem přesvědčen o opaku. Od té doby, co v bitvě o Doriendor Corishev selhal, viděl sám sebe jako muže, který není hoden titulu Pána, muže, jenž nedokázal pomoci Končině ve chvíli, kdy toho bylo zapotřebí. Sám před sebou si připadal jako zbabělec. A teď byl Libodrew, nejkrásnější dílo nových Pánů, vystaven nepřátelskému útoku. Mhoram si opět povzdechl a něžně se svými prsty dotkl kostí morkované sošky.

Kdesi v zastrčeném koutě jeho mysli se začalo rodit rozhodnutí.

„Qaane, příteli," zamumlal zasmušile. „Čeho jsme za sedm let dosáhli?"

Qaan pochopil, že oficiální část audience je u konce. Posadil se na židli naproti Mhoramovi a jeho hranatá ramena poklesla, takže se částečně nahrbil. „Napřeli jsme veškeré své síly, abychom Libokam připravili na obléhání. Podařilo se nám obnovit Válečnictvo – deset eowardů, jenž nám zbyly, jsme rozšířili na pětadvacet. Z Ústředních plání jsme je stáhli sem a odklidili je tak běsovi z cesty. Shromáždili jsme zbraně, jídlo, zásoby. Šedý zabiják bude potřebovat víc než jen armádu prazlochů a jeskynních běsů, aby námi otřásl."

„On má víc, Qaane." Mhoram dál hladil zvláštní tvář *anundivian yajńa.* „A ještě ke všemu jsme ztratili strážce krve."

„Nebyla to naše vina" Qaan tuto ztrátu těžce nesl a hlas se mu nyní chvěl rozhořčením. Během bojů za společné cíle strávil Qaan se Strážcem krve mnohem více času, než kterýkoliv jiný bojovník v Končině.

„Když jsme Korika a strážce krve vyslali do Přímořska, nemohli jsme tušit, že Šedý Zabiják s pomocí kamene Zlozemě zaútočí na obry. Kdo mohl předvídat, že Korik běsa porazí a pokusí se úlomek Kamene přinést sem k nám?“

„Kdo,“ opakoval Mhoram nepřítomně. Jak se zdálo, vymizení věšteckých snů nebylo zase tak velkou ztrátou. Spatřil v nich tisíce hrůz a přesto nedokázal včas předvídat Zlorův útok na obry. „Příteli, vzpomínáš si, co nám Bannor řekl o této sošce?“

„Pane?“

„Vyřezala ji Elena, Lenina dcera podle tváře Thomase Covenante, Nevěrce a držitele prstenu z bílého zlata. On, Vícepán Covenant ji přitom považoval za podobiznu strážce krve.“ Bannor jim také oznámil, že ho Covenant donutil sdělit Eleně jméno Síly ukryté v Sedmi oddílech, takže mohla splnit podmínky nezbytné k tomu, aby získala k Síle přístup. Mhorama však v tu chvíli zajímala pouze podoba, kterou Nejvyšší Paní Elena vtiskla svému dílu. Tady byl bezpochyby počátek jeho cesty k dosažení tajného vědění. „Pokud šlo o řezby z kostí, byla skutečným mistrem. Došlo-li k takové záměně, pak jistě nebyla způsobena její neobratností.“

Qaan pokrčil rameny.

Mhoram se maršálově neochotě dávat všanc svůj názor ve věcech, v nichž si nebyl docela jist, jen láskyplně usmál. „Příteli,“ řekl. „Viděl jsem podobu, ale nedokázal jsem ji rozluštit Pomohla mi Ahanna, Hannina dcera. Sama kosťořezby dělat neumí, ale dokáže se dívat okem umělce. Ona pochopila význam ukrytý Elenou do této busty.“

„Qaane, tato tvář zpodobňuje jak Vícepána Covenanta Nevěrce, tak Bannora, strážce krve. Abychom do ní pronikli, musíme najít odpovědi na

otázky, jenž byly středobodem jejich životů. U strážce krve je to jeho přísaha. Tou se zavazují, že budou sloužit s čistým srdcem a naprostou odevzdaností navždy, nebo nebudou sloužit vůbec. Nevěrce zavazovalo –“

„Nevěrce,“ přerušil ho Qaan trpce, „zavazovalo jeho přesvědčení, že jeho svět je skutečný, zatímco ten náš ne.“

Mhoramovou zasmušilou tváří přelétl další úsměv, záhy však zmizel. „Tato touha po jednoznačných odpovědích je nebezpečná. Také Kevin nechtěl nic jiného, než vítězství nebo naprostý zmar.“

Maršál se chvíli díval Mhoramovi do očí a pak řekl, „Nejvyšší Pane, pak tedy Nevěrce nepovolávej. Je schopen zničit celou Končinu, aby ochránil svůj 'skutečný'svět.“

Mhoram Qaanův pohled opětoval. Pak pozvedl obočí a stiskl své pokřivené rty k sobě. Věděl, že maršál Covenantovi nikdy nedůvěřoval. Přesto, v těchto těžkých časech byla každá pochybnost důležitá. Než ale mohl odpovědět, ozvalo se naléhavá bušení – někdo tloukl pěstí do dveří. Strážný přiškrceným hlasem zasyčel: „Nejvyšší Pane, pojď rychle! Nejvyšší Pane!“

Mhoram okamžitě vstal a vydal se ke dveřím. Jak kráčel, vypudil ze své hlavy všechno, co by ho mohlo rozptylovat, cele se soustředil na okolí Libokamu a pátral, co by mohlo být příčinou takového poplachu.

Qaan, který dorazil ke dveřím krok před ním, je zprudka otevřel. Mhoram vyběhl na kulaté, světlé nádvoří.

Celý prostor klenoucí se nad nádvořím byl ozářen bledě žlutým světlem vycházejícím z kamenné podlahy. Mhoram se však nepotřeboval dívat vzhůru na ochozy ve zdech, aby zjistil, proč ho strážný volal. Pán Amatin stála uprostřed plochy zářící neuhasitelným světlem,

tváří obrácenou k němu, zády ke svým vlastním komnatám, jako by právě mířila k němu, ale jakási nepředvídaná událost ji zadržela na půl cesty.

V ruce svírala *lomillialor* – komunikační hůl, kterou Radum před sedmi lety věnovala Libokamu.

Na pozadí zářící podlahy vypadala jako temný stín. Vznešené dřevo v její ruce planulo jako úzká štěrbina otevřená do nitra pece. Z dřeva tryskaly malé chomáče jisker. Mhoram okamžitě pochopil, že právě přijímá zprávu od toho, kdo drží druhou komunikační tyč, tu, co zůstala v Libodrewu.

Uchopil svou dlouhou, železem pobitou hůl z trojnožky před svými dveřmi a dlouhými kroky zamířil nádvořím k Amatin. Z vlastní zkušenosti věděl, že posílání nebo přijímání zpráv prostřednictvím *lomillialoru* je velmi vyčerpávající. Amatin bude potřebovat jeho pomoc. Nebyla fyzicky silná a věděla to – když se k Pánům dostala zpráva o Zlorově armádě, předala svou zodpovědnost za Libodrew Callindrillovi. Libodrew jí byl svěřen pro její vášnivou lásku k umění a pro její přesvědčení, že jí byla odepřena tělesná síla proto,aby dokázala snášet dlouhodobé strádání. V jejím křehkém, ženském těle se však skrývala schopnost přijmout poznání a oddanost studiu, jakou se žádný jiný z Pánů pochlubit nemohl. Ze všech lidí v celé Končině má ona nejlepší předpoklady k tomu, aby odkryla mé tajemství, pomyslel si Nejvyšší Pán Mhoram. A přesto je nejméně pravděpodobné, že to bude právě ona.

Její postava ostře se rýsující proti rozzářené podlaze nádvoří vypadala nesmírně křehce a zranitelně – pouhý přízrak vyvolaný silou v jejích rukou. Třásla se po celém těle, držela *lomillialor* v natažené paži, jak by ho chtěla mít od sebe tak daleko, jak to jen bude možné. Než k ní Mhoram dorazil, začala mluvit.

„Asuraka,“ vyrazila ze sebe. „Hovoří Asuraka.“ Její hlas se chvěl jako větve stromů v prudkém větru. „Satanova Pěst. Oheň. Oheň! Strom! Ach!“ Se zoufalstvím ve tváři se dívala na Mhorama, jako by skrz něj viděla plameny pohlcující větve Libodrewu.

Mhoram se zastavil mimo dosah Vzneseného dřeva a prudce udeřil svou holí o zem. Znělo to jako rozkaz. Zvýšil hlas, aby ho dokázala slyšet i v transu. „Drž pevně, Amatin. Poslouchá.“

Sklonila hlavu ve snaze vyhnout se tomu, co viděla a slova se jí hrnula přes rty, jako by do vod její duše někdo vhodil těžký balvan. „Oheň! Kůra hoří. Dřevo hoří. Kámen! Listy, kořeny všechno pohlcuje! Callindrill bojuje. Bojuje! Křik – křik válečníků. Jižní sál hoří! Ach, můj domov!“

Mhoram s ponurým výrazem vztáhl ruku a pevně uchopil *lomillialor* v jeho středu. Síla zprávy jej omráčila, projela jím od hlavy až k patě. On však uchopil hladké dřevo ještě pevněji a obrátil k němu sílu své vůle. Skrze dřevo se spojil s Amatin a uklidnil ji. S její pomocí pak na moment obrátil tok síly proudící skrz Vznešené dřevo. Proti přívalu Asuračiných emocí vyslal jediné slovo. „Utečte!“ zasyčel.

Starší hole ho slyšela. „Amatinými rty zvolala, „utéct? My nemůžeme utéct! Libodrew pod námi umírá. Jsme obklíčeni. Všechny vnější větve hoří. Dva kmeny jsou již v plamenech až po vrcholky. Křik! Křik. Pán Callindrill stojí ve *viancome* a bojuje. Vzplanul středový kmen. Vzňala se síť *viancome.* Callindrille!“

„Vodu!“ křikl Mhoram do Asuračiných myšlenek skrz komunikační hůl. „Povolejte řeky! Zaplavte údolí!“

V tu chvíli tlak myšlenek povolil, jako by se Asuraka vzdálila od hole. Mhoram naléhavě zašeptal, „Asurako! Starší hole!“ Bál se, že podlehla ohni. Když o pár vteřin později pokračovala, zněla tak opuštěně a vyčerpaně.

„Pán Callindrill řeky povolal – už dřív. Satanova Pěst odvrátil příval stranou. On – kámen Zlozemě –“ V hlase vycházejícím z Amatiných rtů zaznívala hrůza. „Vzkřísil starou smrt z Kurash Plenethor. Ze země vyrazilo kamení, krev, kosti a spálená hlína. Starou hlušinou obklopil Libodrew kolem dokola jako zdí. Jak je to možné? Copak se zvrátilo plynutí času? Jediným dotekem Kamene obrátil celá staletí, během nichž jsme zemi léčili, vniveč.“

Náhle Amatin vyrazila přidušený výkřik. „Callindrille!“

V příštím okamžiku *lomillialor* zmlkl, síla z něj vyprchala jako z ptáka zasaženého uprostřed letu. Amatin se zapotácela a téměř klesla na kolena. Mhoram ji uchopil za předloktí, aby jí pomohl udržet se na nohou.

V náhlém tichu se nádvoří zdálo být mrtvé a chladné jako hrobka. Vzduch ztěžkl ozvěnami úzkosti rozechvívajícími vzduch jako bezzvučný tlukot černých křídel. Mhoramovy prsty pevně svírající hůl byly bílé jako bez života.

Pak se Amatin zachvěla a zdálo se, že získala vládu sama nad sebou. Nejvyšší Pán ustoupil a obrátil svou pozornost k ostatním lidem na nádvoří. Cítil jejich přítomnost. Několik kroků od něj stál Qaan, po okraji zářivé plochy byli roztroušeni strážní. Hrstka diváků ustrašeně shlížela z vyhlídek ve stěnách dvorany. Nejvyšší Pán se však od nich odvrátil a pohlédl doleva, kde stah Corimini, Starší Radumi a Faer, Callindrillova žena. Starší svou vrásčitou rukou Faer objímal kolem ramenou. Pod těžkými víčky jeho očí se třpytily slzy a dlouhý, bílý vous se třásl žalem. Zato Faeřina tvář byla prázdná, bez jakéhokoliv výrazu a bílá jako socha vyřezaná z kosti.

„Je mrtvý, Nejvyšší Pane?“ zeptala se tiše.

„Smrt kosí všechnu krásu světa,“ odvětil Mhoram.

„Uhořel.“

„Satanova Pěst je běs. Nenávidí všechno, co se zelená a roste. Byl jsem pošetilý, když jsem se domníval, že by Libodrew mohl být ušetřen.“

„Uhořel,“ opakovala.

„Ano, Faer.“ Nedokázal najít slova, jež by uměla vyjádřit bolest, kterou cítil ve svém srdci. „Bojoval za záchranu Libodrewu.“

„Nejvyšší Pane, byl plný pochybností – tady“ Ukázala prstem na svá prsa. „Zapomněl sám na sebe.“

Mhoram vycítil pravdu v jejím hlase, ale nemohl nechat její holé konstatování bez povšimnutí. „Možná. Na Končinu nezapomněl.“

S hlubokým zasténáním se Paní Amatin otočila a bolestně se vlekla zpět ke svým komnatám. Faer jí však nevěnovala pozornost. Očima uhnula před upřeným Mhoramovým pohledem a zeptala se, „Je to možné?“

Na tuto otázku neznal odpověď. Opakoval tedy slova, jimiž reagoval na Asuračino zvolání. „Zákon smrti byl porušen. Kdo může říct, co se může stát?“

„Libodrew,“ zasténal Corimini. Jeho hlas se třásl stářím a bolestí. „Zemřel statečně.“

„Zapomněl sám na sebe.“ Faer setřásla ruku Staršího, jako by jí nebylo útěchy zapotřebí. Otočila se k Nejvyššímu pánu zády a pomalu, neobratně odcházela. Corimini ji po chvíli následoval a marně se přitom snažil mrkáním zahnat slzy zalévající mu oči.

Mhoram s námahou uvolnil ruku svírající hůl a zahýbal ztuhlými, pokřivenými prsty.

Rozhodnutí v něm dozrálo.

Pevně sevřel rty a otočil se ke Qaanovi. „Svolej Radu,“ rozkázal, jako by očekával, že maršál bude mít nějaké námitky. „Pozvi správce umění a ty z

rhadhamaerl a *lillianrill*, kteří budou chtít přijít. Již nemůžeme déle čekat.“

Qaan neměl pochybnosti, co Mhoramův tón řeči znamená. Hbitě zasalutoval a vzápětí už začal křičet na strážné patřičné rozkazy.

Mhoram necekal, až maršál skončí. Uchopil svou hůl do pravé ruky a namířil si to přes zářivou podlahu k chodbě oddělující komnaty Pánů od ostatních částí Libokamu. Kývnul strážím stojícím na konci chodby na pozdrav, ale šel dál a nechal jejich tázavé pohledy bez odezvy. Napětí vyzařující z Citadely už vycítil téměř každý. Lidé, jež potkal, ho sledovali očima plnýma úzkosti. On si jich však nevšímal. Všechno se brzy dozví. S nepřístupným výrazem v tváři stoupal jednotlivými patry Citadely Pánů vzhůru k Lóži:

Jak se Asuračina zpráva šířila zdmi města, shon kolem něj nabíral na intenzitě. Jindy kameny Citadely téměř pulsovaly v harmonickém souladu se životním rytmem jeho obyvatel. Nyní atmosféra vzbuzovala spíš pocit soustředěnosti, jako by Libokam sám říkal lidem, co se stalo a jak se mají dále chovat. Tímto způsobem ovlivňovala skalnatá hora celé generace těch, co na ní žili.

Hluboko ve svém pukajícím srdci Mhoram cítil, že dokonce i hora sama je nyní ohrožena. Za celou dobu své existence nebyla nikdy obklíčena. Jenomže Pán Zlor byl nyní silný. Dost silný na to, aby strhl pevné hradby a poslední výspu obyvatel Končiny obrátil v trosky. Pokusí se o to co nevidět.

Alespoň tuto skutečnost si Callindrill uvědomoval naprosto jasně. Nastal čas zoufalých činů. Nejvyšší Pán už nechtěl dál přihlížet, jak Satanova Pěst na svém pochodu od Ridject Thome ničí, na co přijde. Rozhodl se riskovat.

Snad se mu podaří obrátit Zákon smrti ve prospěch Končiny.

Pospíchal, ačkoliv věděl, že po příchodu do Lóže bude muset stejně čekat. Naléhavost jeho rozhodnutí ho hnala kupředu. Když ale na něj z postranní chodby zavolal Trell, okamžitě se zastavil a otočil se k mohutnému gravelingasovi čelem. Trell, muž Atiaranin, měl práva, která mu nemohl upřít ani Mhoram.

Trell měl na sobě tradiční oděv Skalnovských – hnědé kalhoty a krátkou, volně přehozenou halenu zdobenou na ramenou rodinným znakem – symbolem listu vetkaným do látky. Byl mohutný a svalnatý, ostatně jako všichni lidé z kamenných vesnic. Skalnovští však byli obvykle malí, zatímco Třeli dorostl j úctyhodné výšky. Každý, kdo ho spatřil, nikterak nepochyboval, že má před sebou člověka nezvyklé tělesné síly. Tento dojem byl ještě umocněn jeho úžasnou dovedností v umění *rhadhamaerl.*

Přiblížil se k Nejvyššímu Pánu se skloněnou hlavou, jako by se ostýchal podívat se mu do očí. Mhoram ale velmi dobře věděl, jak mylný je v tomto případě první dojem. Trell se vyhýbal pohledům druhých Udí ze zcela jiného důvodu. Stačilo se pozorně zadívat do drsných, podmračených rysů tváře skrývající se za rudošedým vousem. Mhoram se mimoděk zachvěl, jako by si chladný zimní vítr prorazil cestu Libokamem až do jeho srdce.

Jako ostatní *rhadhamaerl* zasvětil Trell celý svůj život kameni. Kvůli Thomasi Covenantovi však ztratil svou ženu, dceru a vnučku. Před sedmi lety ho jediný pohled na Covenanta rozzuřil natolik, že poničil skálu Citadely – zabořil své prsty do žuly, jako by to byl pouhý jíl.

Vyhýbal se pohledem zrakům ostatních lidí, aby skryl nenávist a bolest svářící se v jeho duši.

Obvykle se staral sám o sebe a trávil čas zcela ponořen do práce s kamenem. Nyní ale Nejvyššího Pána oslovil s výrazem pochmurného odhodlání.

„Míříš k Lóži," řekl. Navzdory přísnosti zračící se v jeho tváři zaznívalo v tónu hlasu cosi jako prosba.

„Ano," odpověděl Mhoram.

„Proč?"

„Trelle, muži Atiaran, ty víš proč. Tvé uši nejsou k nářku země hluché."

„Nedělej to," řekl Trell zprudka

Mhoram mírně potřásl hlavou. „Sám víš, že se musím alespoň pokusit."

Trell jen pokrčil rameny a opakoval, „nedělej to."

„Trelle, jsem Nejvyšší Pán Rady Libokamu. Musím udělat vše, co mohu."

„Odsoudíš – odsoudíš tak přede všemi Elenu, dceru mé dcery za její selhání."

„Odsoudím?" Trellova slova Nejvyššího Pána překvapila. Pozdvihl obočí a čekal na gravelingasovo vysvětlení.

„Ano," přitakal Trell. Jeho hlas zněl podivně, neobratně, jako by během dlouhých, hlubokých, v podzemí pronášených zpěvů *rhadhamaerl* ztratil obratnost v užívání lidské řeči. Vypadalo to, jak by se musel ze všech sil ovládat, aby nekřičel. „Má žena Atiaran říkala – ona říkala – je povinností živých ospravedlnit oběti mrtvých. Jinak by jejich smrt neměla žádný význam. A ty chceš zničit smysl Eleniny smrti. Nesmíš – nesmíš odsouhlasit její smrt."

Mhoram vycítil pravdu skrývající se v Trellových slovech. Jeho rozhodnutí mohlo skutečně vzbudit dojem, že schvaluje, nebo přinejmenším je ochoten akceptovat Elenino selhání pod *Melenkurionem* Nebehrází a to by bylo pro Trella hořké sousto, příliš hořké, aby ho dokázal spolknout. To by vysvětlovalo

onen zvláštní, ještě ne zcela uvědomělý strach, který Mhoram slyšel za Trellovými slovy. Mhorama však zavazovala povinnost vůči Končině. Trell ho nemohl zviklat. „Musím se pokusit," opakoval. Pak tiše dodal, „Nejvyšší Paní Elena porušila Zákon smrti. Jak bych to mohl schválit?"

Trell bloudil pohledem po zdech, tváři Nejvyššího Pána se úmyslně vyhýbal. Mohutné ruce měl založeny v bok, jako by se snažil jim zabránit, aby neudeřilo. Vypadalo to jako by se bál, co všechno mohou jeho ruce provést, pokud se mu nepodaří udržet je spuštěné. „Miluješ Končinu?" zeptal se sytým hlasem. „Zničíš ji."

Pak se jeho pohled konečně setkal s Mhoramovým. Oči mu zářily vnitřním ohněm. „Byl by lépe, kdybych – " jeho ruce se nečekaně odpoutaly od boků a s třesknutím se setkaly před tělem. Ramena nahrbil potlačovanou silou. „ – kdybych rozdrtil Leně, mé dceři, hlavu hned, jak se narodila."

„Ne!" prohlásil Mhoram tiše. „Ne." Toužil Trella a obejmout a nějak ho ukonejšit. Nevěděl však, jak gravelingasovi pomoci, aby dal průchod svému smutku. Vždyť on sám nedokázal rozřešit dilema svého tajemství. „Zachovej mír, Trelle," zamumlal. „Pamatuj na přísahu." Nevěděl, co jiného by mohl říct.

„Mír?" opakoval Trell posměšně. Zdálo se, že Nejvyššího Pána už ani nevnímá. „Atiaran tomu věřila. Ale žádný mír není." Lhostejně se od Mhorama odvrátil a pomalu odkráčel boční chodbou, z níž se vynořil.

Mhoram se za ním dlouze díval. Pocit povinnosti a opatrnost mu našeptávaly, aby dal gravelingase hlídat. Nedokázal ale snést pomyšlení, jak by asi Trellovi takovým projevem nedůvěry ublížil. Kromě toho, Trell by se mohl přestat ovládat úplně. Mhoram už přitom viděl muže a ženy, kteří se dokázali povznést ze zoufalství právě tak hlubokého, jako bylo Trellovo.

Přesto, gravelingas nepůsobil dojmem muže schopného z trosek svého starého života vyrvat nový smysl a opět tak nalézt plnost. Mhoram hodně riskoval, když se rozhodl nepodniknout jisté kroky. Cestou k lóži si uvědomil, jak těžce na něj tíha odpovědnosti doléhá. Cítil, že nemá dost sil, aby se vypořádal se vším tím neštěstím a zkázou.

Pánové neměli nic, čím by mohli bojovat proti dlouhé, kruté zimě pustošící Končinu.

Prošel dlouhou, .pochodněmi osvětlenou chodbou, vystoupal po schodišti a přiblížil se k jednomu z vchodů do Lóže vyhrazenému výhradně Pánům. Přede dveřmi se zastavil a pokusil se odhadnout počet Udí, kteří se již uvnitř shromáždili. Po chvíli na schodech za sebou uslyšel kroky Paní Amatin. Počkal na ni. Když došla k němu na odpočívadlo, všiml si, že má zarudlé oči a pevně svírá rty. Byl v pokušení s ní promluvit, nakonec se ale rozhodl vypořádat s jejími emocemi před zraky Rady. Pokud měl odhalit své tajné vědění, bylo rozumné si nejprve připravit půdu. S tichým, vlídným úsměvem jí tedy otevřel dveře a pak vstoupil do Lóže za ní.

Bok po boku sešli po schodech k stolu určenému Pánům, který byl umístěn pod úrovní ochozů táhnoucích se v řadách podél kulatých stěn sněmovní haly. Místnost samotnou osvětlovaly čtyři veliké, věděním zažehnuté *lillianrill*, pochodně upevněné do zdí nad balkóny a také jáma plná gravelu vyhloubená v nejspodnější části Lóže. Po jejím obvodu se táhlo mohutné C tvořené stolem na jehož vnějším okraji byla rozestavěna kamenná sedadla určená pro Pány a jejich hosty. V čele pak stálo pak křeslo s vysokým opěradlem určené pro Nejvyššího Pána.

Na podlaze Lóže vedle prohlubně s gravelem stál ještě kulatý kamenný stůl, do jehož středu tyl do půli délky čepele vražen stříbrný meč. Byl to Loricův *krill*,

který do kamene před sedmi lety zarazil Thomas Covenant. Pánové nenašli způsob, jak jej vyjmout a tak ho nechali v Lóži, aby každý, kdo by my měl chuť si *krill* prohlédnout, tak mohl učinit dle libosti. Meč byl stále stejný, jediné, co se změnilo, byl čirý drahokam vsazený do středu jílce meče hned za záštitou.

Když se Mhoram a Callindrill vrátili z Rdusné hlubiny, našli drahokam pohaslý a bez života. Oheň, jímž ho naplnil Covenant, vyhasl.

Kámen s mečem stál vedle jámy s gravelem a vypadal jako symbol bezmocnosti a nicotnosti Pánů. Mhoram si však tento dojem nepřipouštěl. Nepotřeboval se rozhlížet kolem sebe, aby zjistil, kdo je přítomen. Dokonalá akustika síně donesla k jeho uším každičký šepot. V první řadě galerie, nad a za místy Pánů, seděli bojovníci, důstojníci Válečnictva, kteří obsadili místo náležející strážcům krve. Oba správci, Tohrm gravelingas a Borillar drewor seděli s maršálem Qaanem na svých formálních místech v horních řadách přímo za křeslem určeným pro Nejvyššího Pána. Několik správců umění se usadilo v řadách hned nad stolem – jejich oděv byl stále pokryt prachem cesty, jak prchali z Libodrewu, zpráva o zničení stromu však pro ně byla příliš závažná, zasedání Rady se nemohli nezúčastnit. Jejich přítomnost fakticky znamenala účast všech *lillianrill* nacházející se v Citadele Pánů. Požár stromu všechny drewory hluboce zasáhl. Nyní sledovali příchod Nejvyššího Pána očima plnýma bolesti.

Mhoram došel ke svému místu, ale neposadil se. Sledoval Paní Amatin, jak kráčí napravo podél stolu a bolestně přimhouřil oči, když jeho zrak padl na kamenné křeslo, kde by měl usednout Pán Callindrill. Cítil, že jsou zde ve vzpomínkách přítomni i všichni ti, kterým kdy patřilo místo Nejvyššího Pána: noví Pánové Variol, Prothall, Osondrea a Elena a také Vznešení

Pánové – Kevin, Loric a Damelon. Jedinečná velikost a odvaha každého z nich ho zahanbovala, uvědomoval si, jak malý je on sám, zvlášť v porovnám se ztrátami a povinnostmi, jež mu bylo dáno nést. Končina se potácela na okraji zkázy a on neměl ani Variolovu předvídavost, ani Prothallovu sílu askeze, Osondreinu tvrdošíjnou zarputilost či Elenin zápal. Silou se nemohl rovnat ani s tím nejslabším členem Rady Pánů vedené Kevinem, Loricem, Dameronem či Berekem Udatným srdcem, zakladatelem rodové linie Pánů. Přesto žádný ze zbývajících Pánů nemohl jeho místo zaujmout. Amatin postrádala tělesnou houževnatost. Trevor si nevěřil kvůli svému vzhledu, měl pocit, že se nemůže ostatním Pánům rovnat. A Loerya byla vnitřně rozpolcená – milovala Končinu, ale také toužila ochránit svou vlastní rodinu. Jak Mhoram věděl, už nejednou ho chtěla požádat, aby ji uvolnil z členství v Radě, aby mohla se svými dcerami uprchnout do relativního bezpečí Západních hor.

Ted', když Callindrill zemřel, zůstal Nejvyšší Pán Mhoram mnohem osamělejší, než kdykoliv předtím.

K tomu, aby se posadil na své místo, se musel přinutit.

Na Trevora a Loeryu čekal v hlubokém zamyšlení, snažil se sebrat odvahu. Konečně se hlavní brána Lóže otevřela a v ní se objevili oba Pánové doprovázení Nejstarším Corimini. Pomalu začali sestupovat po širokém schodišti. Corimini se pohyboval pomalu a namáhavě, jako by konec Libodrewu vysál pružnost z jeho údů a nechal ho tak napospas strázním stáří. Trevor a Loerya ho museli podpírat. Pomohli mu do křesla na té straně stolu, kde seděla Amatin a pak se vydali ke svým místům po levici Nejvyššího Pána.

Když se usadili, Lóže ztichla. Šum hlasů ustal a po krátké chvíli, kdy ještě doznívalo šoupání nohou, se v

hale vyplněné měkkým, teplým světlem pochodní a gravelu rozhostilo ticho. Mhoram neslyšel nic víc, než tichý šelest dechu. Pohledem pomalu přejel stůl a galerie. Všechny oči v místnosti se upíraly jen na něj. Napřímil se, položil svou hůl na stůl před sebe a vstal.

„Přátelé a služebníci Končiny," pronesl pevně. „Vítejte na zasedání Rady Pánů. Já jsem Mhoram, Variolův syn, z vůle Rady Nejvyšší Pán. Valí se na nás strašlivé události a my musíme podniknout kroky, abychom je odvrátili. Přesto mi nejprve dovolte přivítat správce umění z Radumi. Corimini, Nejstarší z Radumi, byl bych rád, kdyby ses zde, v Citadele Pánů cítil ty i tví lidé jako doma. Bezpečně jste dopravili do Libokamu obrovskou sbírku vědění. Jak jen vám vyjádřit svou vděčnost?"

Corimini se nejistě vztyčil, jak by se chystal odpovědět na Mhoramův pozdrav. Jeho rozostřený zrak však dával tušit, zeje duchem někde úplně jinde. „Faer," začal roztřeseným hlasem, „Faer mě poprosila, abych omluvil nepřítomnost Callindrilla, jejího manžela V budoucnu se již nebude moci zasedání Rady účastnit." Zatímco mluvil, tón řeči byl stále zmatenější, až se nakonec zvuk jeho hlasu vytratil. Jak se zdálo, pomalu ztrácel kontakt s realitou. Síla umění, která ho tak dlouho chránila před následky stáří, ho začínala zjevně opouštět Po chvíli se opět posadil a cosi si nesrozumitelně mumlal. *Tápal* svou myslí jako člověk snažící se porozumět řeči, na kterou už zapomněl. Konečně našel slovo Libodrew. Několikrát ho opakoval, jako by chtěl zjistit, co znamená. Po chvíli začal tiše plakat.

Mhoram ucítil, jak ho v očích pálí slzy. Rychlým gestem ruky přivolal Coriminimu na pomoc dva z správců umění. Zvedli ho z křesla a nesli ho vzhůru po schodech k vysokým dřevěným dveřím. „Vezměte ho k

léčitelům," nařídil Mhoram zastřeným hlasem. „Pomozte mu nalézt Mír. Sloužil Končině s odvahou, oddaností a moudrostí po více let, než je jiným vyměřeno k životu."

Pánové povstali a jejich příkladu okamžitě následovali ostatní lidé v Lóži. Jako jeden muž položili pravou dlaň na srdce a pak ji vztáhli ke Coriminimu v tradičním pozdravu. „Buď pozdraven, Corimini, Nejstarší Radumi," pronesli. „Buď v Míru."

Správci umění vynesli Corimiho z Lóže a dveře se za nimi zavřely. Lidé v ochozech se sklíčeně usadili na svá místa. Pánové upřeli na Mhorama pohledy plné smutku a Loerya strnule pronesla, „to je zlé znamení."

Mhoram se silou vůle přiměl k rozumu. „V této době jsou všechna znamení zlá. Zloba zaplavila Končinu. Právě proto jsme zde my, Pánové. Kdyby Krajině nehrozilo žádné nebezpečí, nebylo by nás zapotřebí."

Amatin, aniž se podívala Mhoramovi do očí, odpověděla, „Pokud je smyslem našeho úřadu bránit síle Zla, pak jsme svým povinnostem nedostáli." Vzdor a bolest dodaly jejímu hlasu nádech vzdoru. Položila své dlaně na stůl a upřeně se na ně dívala, jako by je chtěla vtisknout do kamene. „Ze všech Pánů jediný Callindrill pozvedl ruku na obranu Libodrewu. Uhořel místo mě."

„Ne!" odsekl rázně Nejvyšší Pán. Chtěl tento problém projednat před Radou někdy jindy, ale teď, když o tom Amatin začala, nemohl ucouvnout. „Ne, Amatin. Nemáš právo brát na sebe odpovědnost za smrt Callindrilla, muže Faeřina. Zemřel v době a na místě, které si sám zvolil. Když jsi cítila, že tvé schopnosti ti již neumožňují starat se o Libodrew jak náleží, přednesla jsi toto své přesvědčení Radě. Rada tvůj názor přijala a požádala Pána Callindrilla, aby převzal toto břemeno na sebe."

„Na tomtéž zasedání se Rada usnesla, že je zbytečné, aby obránci Končiny vyčerpávali své síly v krvavé a přitom předem ztracené bitvě o Libodrew.“ Když mluvil, drobné vrásky kolem očí vypovídaly o tom, jak těžké, strašlivě těžké toto rozhodnutí bylo. „Sídlo Radumi nebylo budováno jako pevnost. Nedalo se dobře bránit. Rada v zájmu Končiny rozhodla, že musíme šetřit své síly, abychom je co nejefektivněji mohli použít zde. Callindrill se rozhodl –“ Jistota se z Mhoramova hlasu na chvíli vytratila. „Pán Callindrill, muž Faeřin se rozhodl jinak. Nemáš proč se obviňovat.“

Spatřil nesouhlas v jejích očích a pospíšil si, aby na něj odpověděl. Nepřál si, aby svou myšlenku vyslovila nahlas. „Dále ti chci říci, že neneseme zodpovědnost za moudrost či pošetilost, vítězství či porážku, jež bude následkem toho, jakým způsobem se rozhodneme Končinu bránit. Nejsme Stvořiteli Země a její osud neleží v našich rukou. Byli jsme stvořeni jako Krajina sama. Jediné, na čem záleží je čistota, s jakou Končině sloužíme. Jestliže ji budeme bránit s nejlepším vědomím a s veškerou naší silou, pak se proti nám nezvedne jediný obviňující hlas. Život či smrt, dobro či zlo, vítězství či porážka – nejsme povoláni k tomu, abychom řešili tyto hádanky. Nechť se Stvořitel sám zodpovídá za zkázu svého díla.“

Amatin se na něj hněvivě dívala o on cítil, jak zkoumá jakési skryté místo ve svém srdci. Pak řekla hlasem sotva hlasitějším než šepot, „Chceš tedy obvinit Callindrilla? Ve způsobu jakým zemřel není 'nejlepší vědomí'?“

Způsob, jakým si jeho slova vyložila Nejvyššího Pána zabolel, přesto jí odpověděl tak otevřeně, jak jen byl schopen. „Tvé uši nejsou hluché, Amatin. Miloval jsem Callindrilla, muže Faeřina jako svého bratra.

Nemám dost moudrosti, ani síly, abych ho soudil. Nechci.“

„Jsi Nejvyšší Pán. Co ti říká tvá moudrost?“

„Jsem Nejvyšší Pán,“ přitakal Mhoram prostě. „Nemám čas někoho obviňovat.“

V tu chvíli se ozvala Loerya. „A co když žádný Stvořitel není? Nebo se o svá stvoření nestará?“

„Pak zde není nikdo, kdo by nás mohl kárat. Stanovili jsme si smysl svého života. Pokud budeme Končině sloužit s čistým srdcem až po nejzazší hranici svých možností, co víc bychom od sebe mohli žádat?

„Vítězství, Nejvyšší Pane,“ ozval se Trevor. „Pokud selžeme, odsoudí nás sama Končina svou pustotou. Jsme jejími posledními ochránci.“

Síla jeho úderu Mhoramem otřásla. Zjistil, že stále nemá dost odvahy, aby bez obalu odpověděl, *Pořád je lepší selhání než znesvěcení.* Místo toho Trevorův útok přijal s hořkým úsměvem a řekl jen, „poslední, Pane Trevore? Ne. Ve svých horských pevnostech stále žijí *Haruchai.* Svým způsobem ovládají moc Země mnohem bezpečněji, než kterýkoliv z Pánů. Ramenové a Ranyhynové stále žijí. Naživu zůstali obyvatelé Jižních a Severních plání. Přežilo také mnoho Nespoutaných. Caerroil Divoles, hvozdný z Rdusné hlubiny ještě neskonal. A někde za Slunečním mořem je země obrů – ano, a také *Elohimů* a *Bhrathairů,* o nichž obrové zpívají. Ti budou Zlorově snaze opanovat Zemi vzdorovat.“

„Ale co Končina, Nejvyšší Pane? Končina bude ztracena! Povýšenec ji zničí do základů!“

V tu chvíli Mhoram vzrušeně vydechl, „U Sedmi oddílů! Ne, dokud nepohasne poslední jiskřička lásky či víry!“

Svým pohledem se vpaloval do Trevorových očí, dokud Pánovo rozhořčení neopadlo. Pak se obrátil k

Loerye. V její duši však vycítil znepokojení o osud dcer a rozhodl se tedy nejitřit dále její city. Místo toho pohlédl na Amatin a pocítil úlevu, když spatřil, že její hněv už z větší části opadnul. Upírala na něj oči plné naděje. Nalezla v jeho slovech to, co potřebovala slyšet. Tiše pronesla, „Nejvyšší Pane, ty jsi objevil způsob, jak se zkáze postavit.“

Mhoram sebral všechnu sílu. „Existuje způsob.“ Pozvedl hlavu a oslovil všechny lidi shromážděné v Lóži. „Přátelé, běs Satanova Pěst spálil Libodrew. Má nyní Trothgard se svých rukou. Brzy se vydá proti nám. Nemnoho dnů zbývá do doby, kdy se objeví před Libokamem. Již nemůžeme déle otálet.“ Zlaté skvrny v jeho očích zaplály, když prohlásil, „musíme se pokusit povolat Nevěrce.“

Po těchto slovech zavládlo v Lóži zaražené ticho. Mhoram pocítil příval překvapení, vzrušení a strachu přicházející z ochozů. Do zad ho dloubl vášnivý nesouhlas maršála Qaana. Cekal však mlčky, dokud se Loreya nevzpamatovala. „Ale to není možné,“ namítla. „Hůl Zákona byla ztracena. Nemáme prostředek, jímž bychom ho mohli povolat.“ Něžné zabarvení jejího hlasu sotva dokázalo překrýt příkrost skrývající se za jejími slovy.

Mhoram stále čekal a pohledem vyzval ostatní Pány, aby Loerye odpověděli. Po dlouhé chvíli se váhavě ozval Trevor: „Zákon smrti byl zlomen.“

„Jestliže byla Hůl zničena,“ dodala Amatin rychle, „pak se síla Země, jenž v ní byla nashromážděna, uvolnila do Končiny. Možná k ní tedy máme přístup.“

„A musíme se o to pokusit,“ řek Mhoram. „V dobrém či zlém, Nevěrec je neoddělitelně spjat se zkázou Končiny. Pokud zde nebude, nemůže ji bránit.“

„Nebo ji zničit!“ zasípal Qaan.

Než mohl Mhoram odpovědět, vyskočil správce Borillar. „Nevěrec Končinu zachrání," vyhrkl ze sebe.

„Kde bereš tu jistotu, správce," zavrčel Qaan.

„Zachrání ji," opakoval Borillar jako by zaskočen vlastní smělostí. Když se před sedmi lety s Covenantem setkal, byl nejmladším dreworem, jaký kdy zastával úřad správce. Bolestně si svou nezkušenost uvědomoval a byl stále nesmělý – což zadalo jeho příteli, správci Tohrmovi nejednu příležitost k žertu. „Když jsem Nevěrce potkal, byl jsem mladý a ostýchavý – bál jsem se." Náznak skrytý v jeho slovech, totiž že mládí a plachost jsou pro Borillara už minulostí, vzbudilo na Tohrmově tváři ďábelský úšklebek. „Vícepán Covenant ke mně hovořil laskavě."

Opět se posadil a zahanbeně se začervenal. Nikdo kromě Tohrma se nesmál. Borillarův přítel se však smál za každých okolností a kromě toho – byl to výraz pobavení a náklonnosti, ne zlomyslnosti. Síla Borillarova přesvědčení ostatní očividně zahanbila. Když Loerya opět promluvila, tón jejího hlasu byl již zcela jiný. Vyslala k mladému správci pátravý pohled a pak se zeptala, „Jak se o to můžeme pokusit?"

Mhoram Borillarovi kývnutím hlavy poděkoval a pak se otočil k ostatním Pánům. „Povolám ho já. Pokud mi síly nebudou stačit, pomozte mi." Pánové mlčky přikývli. Naposledy se rozhlédl po Lóži, posadil se, sklonil hlavu a otevřel svou mysl k spojem Pánů.

Uvědomoval si jedno, část své osobnosti bude muset skrýt, aby zabránil Trevorovi, Loerye a Amatin odhalit jeho tajemství. Podstupoval nesmírné riziko. Potřeboval útěchu, sdílení síly a podpory, jež mu mohlo poskytnout pouze úplné propojení myslí. Během spojem si však ostatní Pánové mohli povšimnout, že něco skrývá. Proto ho každý takový obřad stál mnoho sil. Každé spojení ho vyčerpávalo, neboť své tajemství mohl uchovat jen

tehdy, když sílu dával, místo aby ji přijímal. Přesto ve smysl spojení hluboce věřil. Ze všeho umění mohli noví Pánové jedině toto praktikovat přímo. Ostatní k nim přicházela skrz Sedm oddílů Kevina Zmařitele. Když bylo spojení provedeno čistě, pak byla životní síla a srdce každého z Pánů k dispozici všem.

Dokud v těle Nejvyššího Pána zbývala byť jen jiskra života či kapka síly, ani tehdy nedokázal odmítnout se o ni s druhými podělit.

Konečně byl kontakt přerušen. Na chvíli Mhoram pocítil takovou slabost, až se mu podlomila kolena. Potřeby ostatních Pánů a jejich starost o něj zůstávaly na jeho bedrech jako nepřirozené břemeno. Znal se ale příliš dobře, věděl, že se prostě nedokáže jen tak vzdát. Naopak, jeho vnitřní instinkt ho vedl k naprostému a úplnému vynaložení všech sil, což ho svým způsobem děsilo, zvlášť když pomyslel na Obřad Znesvěcení. Po chvíli odpočinku vstal a uchopil do ruky svou hůl. Třímal ji před sebou jako zástavu. Obešel stůl a začal sestupovat po schodech do prohlubně, v níž žhnul gravel:

Když Mhoram dosáhnul dna, Tohrm sestoupil z galerie a přidal se k němu. Gravelingasovy oči zářily dobrou náladou. Usmál se a řekl, „bude zapotřebí, abys viděl hodně daleko, chceš-li Nevěrce spatřit.“ Mrknul okem, jako by to byl nějaký vtip. „Propast mezi světy je temná a v temnotě srdce chřadne. Obstarám ti světlo.“

Nejvyšší Pán se na něj vděčně usmál a správce hbitě přistoupil k okraji jámy. Sklonil se k ohnivému kameni a okamžitě zapomněl na ostatní lidi kolem. Aniž svému obecenstvu věnoval jediný pohled, začal tiše zpívat.

Hlubokým, drsným jazykem, jenž znali jen ti, co ovládali umění *rhadhamaerl* zanotoval hymnus, jímž volal ohnivé kameny k životu, ujišťoval je a povzbuzoval, aby ze sebe vydaly svou skrytou sílu.

Odpovědí mu byla rudozlatá záře odrážející se mu v obličeji. Po chvíli už Mhoram nedokázal sílící záři snést. Narudlý nádech brzy zmizel. Zlatavá barva byla stále čistší, bělejší, palčivější. Aroma čerstvě rozdrcené země stoupalo ke stropu jako kadidlo.

Tři Pánové mlčky vstali a ostatní lidé se k nim připojili s tichým výrazem úcty k *rhadhamaerl* a Síle Země. Zář vycházející z prohlubně před nimi se stupňovala, až se Tohrm sám ve světle ztratil.

Pomalým, vznešeným pohybem pozvedl Nejvyšší Pán Mhoram svou hůl a podržel ji oběma rukama na úrovni čela

Jakmile svou mysl soustředil na sílu ukrytou ve své berle, jeho myslí se okamžitě rozezněla magická píseň. Přestával vnímat lidi shromážděné v Lóži a úplně nakonec i Lóži samotnou. Přelil své vědomí do rovného, hladkého dřeva berly a po chvíli už nevnímal nic jiného, než píseň a světlo – a pocit přítomnosti nekonečné síly Země tepající kamenným jádrem hory všude kolem něj. Pak posbíral tolik pulsujících vláken, kolik jen dokázal udržet a klouzal po nich skrz osnovu, z níž bylo utkáno samotné bytí Libokamu. Když stoupal, prozpěvoval si:

Každý kámen skrývá nespoutanou sílu
Uvolnit ji může jenom bílé zlato
Bílé zlato, vzácný kov, nezrozený v zemi
Nepodmaněný
Neohraničený.
Nepodléhající Zákonu
Jenž Krajinu stvořil
Bílé zlato, vzácný kov
Základ, osa, pevný bod
V chaosu z nějž Čas sám byl zrozen.

Vlákna ho nesla skrz zlý vítr. Zakolísal, když do něj narazily poryvy zášti, jeho vědomí je však rychle pominulo. Pronikl větrem, vodou, kamenem a náhle

cítil, že se prodírá skrz prvotní esenci, z níž byl vytvořen jeho svět. Na okamžik, jenž postrádal rozměr času či prostoru měl pocit, jako by ztratil sám sebe. Pak si uvědomil, že se vznáší *mimo* prostor určený stvořeným bytostem Ale píseň a světlo ho držely, konejšily. Brzy jeho myšlenky zamířily jako střelka kompasu k magnetu, jímž bylo bílé zlato.

Pak zahlédl prsten Thomase Covenanta. Nemohl se mýlit, přítomnost Nevěrce pokrývala prostý, nezdobený kroužek jako aura, svazovala ho a zpečeťovala jeho sílu. Aura samotná vyzařovala nesnesitelnou trýzeň.

Nejvyšší Pán Mhoram se k němu vztáhnul a začal zpívat:

Život je dárce
Smrt lupič zas
Prohlédni Nevěrče
Vyslyš můj hlas.
Slib jenž je vyplněn
Ten sudbu láme
Stačí v to uvěřit
Však proklínáme
Duši co otročit
Chce víc než doufat.
Kéž zmizí v temnotách
Jak v dýmu jas
Prohlédni Nevěrče
Vyslyš můj hlas.

Uchopil svou písní Covenanta a obrátil se zpět ke Lóži. Účinek písně sňal z jeho ramenou většinu tíhy, takže se mohl rychle vrátit do sebe. Když otevřel oči do oslepujícího světla, málem padl na kolena. Náhle se cítil nesmírně vyčerpaný a zesláblý, jako by se jeho duše musela nepřirozeně roztáhnout, aby překlenula nesmírnou vzdálenost. Několik vteřin stál zcela bez vlády, dokonce zapomněl i zpívat. Ostatní Pánové ale

píseň převzali, místo jeho síly oživovala nyní zaklínadlo síla jejich holí.

Když se jeho očím konečně vrátila schopnost vidět, spatní před sebou stát zpola průsvitnou postavu Thomase Covenanta, Nevěrce a držitele prstenu z bílého zlata. Duch nešel blíž, jeho tělo zůstávalo stále jen zpola hmotné. Covenant balancoval na hranici tělesné přítomnosti a odmítal ji překročit. Sotva slyšitelným hlasem vykřikl, „Teď ne! Nech mě být!“

Pohled na Nevěrce Mhoramem otřásl. Covenant byl vyhladovělý a zcela zjevně potřeboval odpočinek. Uprostřed jeho čela zela ošklivá, neošetřená rána a po celém jeho těle byly šrámy a modřiny, jako by ho kamenovali. V koutku úst měl obrovský, krvavý strup. Jeho tělesná zranění, ať už jakkoliv zlá, však nebyla ničím proti psychickému utrpení. Nejvyšší Pán vnímal pach zděšení a vzdoru linoucí se z něj jako pot a vášnivý žár vůle, díky němuž se stále bránil vtělení. Jeho zoufalý boj se silou zaklínadla vyvolal mimoděk v Mhoramově mysli vzpomínku na *dukkhu*, ubohého cestlena, jehož Pán Zlor mučil kamenem Zlozemě.

„Covenante!“ zasténal Mhoram. „Ach Covenante.“ Cítil se vyčerpaný a bál se, že v tomto stavu nedokáže zadržet pláč. „Jsi v pekle. Tvůj svět je peklo.“

Covenant sebou trhl, jak by hlas Nejvyššího Pána byl pěstí, jenž do něj udeřila. O vteřinu později však opět žádal, „Pošli mě zpět! Ona mě potřebuje!“

„My tě také potřebujeme,“ zamumlal Mhoram. Cítil se slabý, ochablý, jako by ani neměl svaly a šlachy, aby se mohl napřímit. Teď již chápal, proč dokázal Covenanta povolat i bez Hole Zákona a toto pochopení bylo jako dýka vražená do jeho duše. Nevěrec podle všeho umíral.

„Potřebuje mě!“ opakoval Covenant. Z úst mu vytryskla krev. „Mhorame, copak mě neslyšíš?“

Jeho prosbě se Mhorama dotkla. Byl Nejvyšším Pánem, nemohl, nesměl odmítat přání druhých. Přinutil se pohlédnout do Covenantových horečnatých očí.

„Slyším tě, Nevěrče," odpověděl. Jakmile promluvil, jeho hlas získal na jistotě. „Jsem Mhoram, Variolův syn, z vůle Rady Nejvyšší Pán. My tě také potřebujeme. Přivolal jsem tě, abys nám pomohl čelit strázním, v nichž se Končina ocitla. Proroctví, jenž nám tvým prostřednictvím Pán Zlor sdělil se uskutečnilo. Pokud podlehneme, získá vládu nad životem i smrtí a vesmír se navždy stane peklem. Vícepane Covenante, pomoz nám! Prosím tě já, Mhoram, syn Variolův."

Tato slova Covenanta zjevně rozrušila. Vrávoral a chvěl se, jako by Mhoramův hlas byl prudkým větrem narážejícím do něj ze všech sil. Jeho odpor však neslábnul. Když opět získal rovnováhu, zakřičel, „Potřebuje mě, říkám ti! Ten chřestýš se ji chystá kousnout! Pokud si mě vezmeš teď, nebudují nic platný!"

V duchu se Mhoram podivil, že může Covenant tak rozhodně odolávat síle zaříkadla, aniž by použil moc svého prstenu. Přesto – tato schopnost dokonale ladila s jeho tajným poznáním. V srdci Nejvyššího Pána se svářila naděje se strachem a on jen s obtížemi ovládal svůj hlas…

„Covenante, příteli, prosím, vyslyš mě. Vyslyš prosebné volání Krajiny vycházející z mých úst. Nemůžeme tě spoutat. Máš bílé zlato – můžeš nás odmítnout. Zákon smrti tě nezavazuje. Prosím, vyslechni mě. Nezdržím tě dlouho. Budeš-li si přát odejít i poté, co přednesu svou prosbu, vezmu zaříkadlo zpět. Prozradím ti – prozradím ti, jak použít bílé zlato, abys nás mohl odmítnout."

Covenant se při zvuku jeho slov opět zapotácel. Když se ale napřímil, svůj požadavek už neopakoval.

Místo toho chraplavě odpověděl, „mluv rychle. Toto je má poslední příležitost. Poslední příležitost, jako se vymanit ze sebeklamu. Musím jí pomoci.“

Nejvyšší Pán se v duchu obrnil, shromáždil veškerou svou lásku a obavy o osud Končiny a vložil je do tónu svého hlasu. „Vícepane, od té doby, co jsme spolu stáli na Šibeničním vrchu už uplynulo sedm let Během té doby jsme některé ztráty dokázali nahradit. Ale cd té doby – od té doby, co jsem ztratili Hůl Zákona, má Pán Zlor mnohem větší volnost. Shromáždil nové vojsko, nekonečné jako moře a vytáhl proti nám. Nedávno napadl Libodrew. Běs Satanova Pěst Libodrew zapálil a zabil Pána Callindrilla. Za několik málo dní dorazí až k bránám Citadely.

To ale ještě není všechno. Před sedmi lety bychom dokázali Libokam bránit po dlouhou dobu proti jakémukoliv nepříteli. Dokonce i bez Hole Zákona bychom nebyli bezmocní. Bohužel ztratili jsme strážce krve.“

Covenant se přikrčil a zakryl si hlavu rukama, jako by musel čelit dešti kamenů. Mhoram ale pokračoval dál. „Paní Šetra a Pán Hyrim zahynuli během výpravy do Přímořska vedené strážcem krve Korikem. Korik –“ Mhoram zaváhal. Vzpomněl si na Covenantův vřelý vztah k obru Slanomilu Pěnosledníkovi. Nechtěl ho zranit tím, že mu prozradí, jak strašlivý osud obra stihnul. „Korik neměl nikoho, kdo by mu poradil. On a jeho dva druhové nalezli úlomek kamene Zlozemě. Nedokázali rozpoznat, jaké se v něm skrývá nebezpečí. Vzali ten úlomek s sebou a rozhodli se donést ho až do Citadely Pánů.“

„Kámen Zlozemě představuje v Končině strašlivé zlo. Aniž oni tři strážci krve cokoliv tušili, kámen si je podrobil. Pod jeho vlivem odnesli úlomek do Zlorova útulku. Věřili, že tímto způsobem mohou Povýšence

porazit. Stali se z nich však jeho otroci.“ Mhoram se opět zarazil a část událostí vynechal. Nedokázal Covenantovi říci, že ve chvíli, kdy by porušen Zákon smrti, zanikla i platnost slibu strážců krve či sdělit mu, že vzácný kov cti strážců krve zčernal, když Covenant přiměl Bannora, aby odhalil jméno Moci rozkazu. „Pak –“ Mhoram se zachvěl, když si připomněl, co se udalo pak. „Pak ty tři poslal proti Libokamu. Korik, Sill a Doar k nám přišli se zeleným ohněm v očích a zlem v srdcích. Zabili mnoho farmářů a válečníků, než jsme pochopili, co se s nimi stalo.

Nakonec se kapitán Bannor a strážci krve Terrel a Runnik těm třem postavili. Zabili Korika, Silla, Doara i jejich druhy a přinesli jejich těla do Citadely. Tak jsme přišli na to –“ Mhoram ztěžka polknul. „Tak jsme přišli na to, že Pán Zlor jim všem uřezal poslední dva prsty na pravé ruce…“

Covenant bolestně vykřikl, ale Mhoram neúprosně pokračoval. „Zmrzačil je, aby se podobali tobě.“

„Dost!“ zasténal Covenant „Dost! Už to nemohu déle snášet!“

Nejvyšší Pán přesto mluvil dál. „Když kapitán Bannor spatřil, jak se Korik a jeho druhové zpronevěřili slibu, rozhodl se on i všichni ostatní strážci krve opustit službu. Vrátili se do horského sídla Haruchai. Prohlásili, že pokud jednou byli strážci krve Pokušitelem přemoženi, nemohou více svému slibu dostát.

Příteli, bez nich, bez Hole Zákona, bez nespočetné armády oddaných spojenců jistě podlehneme. Mezi nás a Zlorovu nenasytnost se nyní může postavit jen divoká magie.“

Když Mhoram skončil. Covenantovy oči byly bezútěšné jako pustina. Žár horečky vysál z jeho očí všechny slzy. Jeho odpor nakrátko polevil a na malou chvíli se téměř podvolil síle mající ho přenést do Lóže.

Pak ale pozvedl hlavu a začal se probírat ostatními vzpomínkami. Okamžitě se vzepřel a začal couvat, takže téměř zmizel v ostrém světle gravelu. „Mhorame, nemohu," ozval se jeho hlas, vzdálený a přitlumený, jako se mu cosi sevřelo kolem hrdla a on se dusil. „Nemohu. Had – ta malá holčička je pořád sama. Jsem za ni odpovědný. Nikdo jiný, kdo by tomu dítěti mohl pomoci, tady není."

Z horní řady galerie ucítil Mhoram příval vzteku, jak se v Qaanovi probudila jeho stará zášť vůči Covenantovi. „U Sedmi!" zasyčel. „Mluví přece o zodpovědnosti!" Qaan si uvědomoval, že on sám je starý a tváří v tvář nebezpečí hrozící Končině bezmocný. A nyní měl sledovat, jak Covenant, který nestárnul, se k žádnému činu nemá. Promluvil z něj válečnický smysl pro smrt, instinkt, jenž velel obětovat několik životů, aby byly zachráněny hmotné statky. „Covenante, máš odpovědnost za nás!" Jeho hlas udeřil do Nevěrce stejně, jako když k němu mluvil Mhoram. Svou tvář však neodvrátil. S bolestným výrazem pohlédl Mhoramovi do očí a odpověděl, „Ano, já vím. Já vím – jsem odpovědný. Ale ona mě potřebuje. Není tam nikdo jiný. Je součástí mého světa. Mého skutečného světa. Vy – vy teď nejste skuteční. Vám já teď nemám co dát." Jeho tvář se strašlivě zkřivila a odpor zesílil. Prýštil z něj jako pocit nesnesitelné bolesti. „Mhorame, pokud se k ní nevrátím, ona zemře."

Covenantova zoufalá prosba sevřela Mhoramovo srdce. Mimoděk se zakousl do rtů ve snaze ovládnout tělesnou bolest, již mu působily protichůdné city. Celý jeho život, dlouholetá oddanost službě, to vše se v něm otřásalo do základů. Láska ke Končině ho nabádala odmítnout Nevěrcovu prosbu a bojovat tak, jak v tuto chvíli bojoval o nadvládu nad Covenantovou duší. Ze stejného zdroje vsak bralo sílu opačné nutkání – odpor k

pošlapání Nevěrcovy svébytnosti, přesvědčení, že Covenant má právo zvolit si svůj osud. Nejvyšší Pán na chvíli zaváhal, polapen mezi protichůdnými proudy. Pak pomalu pozvedl hlavu a pronesl slova určená jak lidem v Lóži, tak Thomasu Covenantovi.

„Nikdo nemůže být nucen, aby bojoval proti Povýšenci. Nevěrce, propouštím tě. Odvrátil ses od nás, abys zachránil život ve svém vlastním světě. Takový důvod nemůžeme nepřijmout. Krása Končiny přetrvá, i když nás zachvátí temnota. Pokud jsme jen snem – a ty oním snícím – pak je Končina nezničitelná – tak dlouho, dokud ty sám na ni nezapomeneš.

Neboj se, Vícepane Thomasi Covenante. Jdi v míru."

Ucítil tlak nesouhlasu přicházející od Loerye a několika přihlížejících, odmítl je však jediným velitelským gestem. Jeden za druhým stáhli Pánové sílu svých holí, zatímco Tohrm položil žhnoucí gravel. Covenant se začal rozplývat, jako by se rozpouštěl v hlubině za klenbou času.

Vtom si Nejvyšší Pán Mhoram vzpomněl na svůj slib odhalit tajemství divoké magie. Nevědě, zda ho Covenant stále slyší, ale přesto k rozplývající se postavě zašeptal, „ty jsi bílé zlato."

O vteřinu později si už byli jist, že Nevěrec zmizel. Ze vzduchu zmizel poslední záchvěv odporu a gravel opět zářil obvyklou intenzitou. Poprvé od počátku rituálu spatřil Mhoram postavy a tváře lidí kolem sebe. Nedíval se však na ně dlouho. Oči mu zalily slzy a on se vyčerpaně opřel o svou hůl, jako by byla jeho jedinou oporou pomáhající mu udržet se na nohou.

Jeho duši naplňoval žal a zároveň úžas nad podivnou lehkostí, s jako Nevěrce přivolal. Bez Hole Zákona by něčeho takového vůbec neměl být schopen a přesto uspěl. A věděl proč. Covenant byl tak citlivý k jeho volání, protože umíral.

Skrz slzy zaslechl Trevorův hlas, jak říká, „Nejvyšší Pane – *krill* – drahokam ožil. Hořel tak jako tehdy, když Nevěrec pohroužil meč do kamene.“

Mhoram zamžikal, ztěžka se opřel o svou hůl a vydal se ke stolu. V jeho středu se jako mrtvý kříž tyčil Loricův *krill* – matný a temný, jako by ztratil veškerou schopnost zářit. Mhorama zalila vlna žalu. Natáhnul ruku a pevně uchopil stříbrný jílec.

Drahokamem proběhl slabý modrý záblesk, který vzápětí zmizel.

„Ted' v něm už život není,“ poznamenal otupěle.

Pak opustil Lóži a odebral se do posvátné síně, aby tam zpíval za Callindrilla a Končinu.

TŘI
Záchrana

Covenant se snažil vymanit z kamene a cítil, jak jeho duši rozrývá ledový vítr. Zdálo se, jako by samotné jeho kosti obnažené až do morku byly vydány na pospas krutému ledu – krutému a zároveň jízlivému, nesoucímu nádech nezřetelného, ale bezedného víru, jenž byl protipólem všeho, co se zelenalo a rostlo. Tento pocit ho však pozvolna opouštěl, jak se přesouval do jiné dimenze. Začal si více uvědomovat kámen. Žulová neproniknutelnost se kolem něj sevřela – najednou měl pocit, že se dusí.

Mával nohama a rukama ve snaze dostat se na povrch. Chvíli si ani nebyl jist, zda se jeho údy vůbec pohybují. Pak pocítil bolestivou sérií úderů – jeho kolena a lokty narážela do něčeho tvrdého.

Rukama a nohama bušil do svahu pod sebou. Kromě tlumeného plácání a úderů, které vydával on sám, zaslechl zvuk tekoucí vody. Slunce se mu opíralo do zad. S trhnutím zvedl hlavu.

Nejprve se nedokázal zorientovat. Přímo před ním vesele bublal potůček, viděl ho jako by seshora. Přesto – svah, na němž ležel, měl naprosto nezvyklý sklon… Konečně si uvědomil, že se nedivá směrem dolů. Ležel na svahu napříč, napravo od něj se stráň zvedala, nalevo klesala.

Otočil hlavu, aby se porozhlédnul po dívence a hadu.

Nejprve neviděl nic. Přímo před jeho obličejem bylo cosi světlého, co mu bránilo ve výhledu.

Nedaleko něj se ozval tenký, dětský hlásek. „Pane? Jste v pořádku, pane? Upadl jste.“

Snažil se zaostřit oči na příliš velkou vzdálenost. Pokusil se přimět své oči, aby se přizpůsobily a po chvíli zjistil, že se dívá ze vzdálenosti několika palců na nahé lýtko. V slunečním světle přímo zářilo, čisté a neposkvrněné, jako by bylo pomazáno svatým olejem. Už v tu chvíli na něm ale byl znát slabý otok. Uprostřed otoku pak spatřil dvě malé červené tečky, jako stopy po píchnutí špendlíkem.

„Pane?“ ozvalo se znova dítě. „Jste v pořádku? Kousl mě had. Bolí mě noha.“

Ledová zima, kterou nechal za sebou, se vyplížila z hlubin jeho mysli. Začal se třást, ale po chvíli se přinutil zapomenout na chlad a veškerou svoji pozornost soustředit na ty dvě rudé stopy po hadích zubech. Posadil se, aniž z nich spustil oči. V tu chvíli se okamžitě připomněly staré i čerstvé škrábance a modřiny, rána na čele horce zatepala, ale on si bolesti nevšímal. Odložil ji stranou, jako by s jeho osobou neměla nic společného. Třesoucíma se rukama přitáhl děvčátko k sobě. .

Hadí kousnutí, pomyslel si otupěle. „Jak jen ošetřit hadí kousnutí?“

„Všechno je v pořádku,“ pronesl, ale okamžitě zmlkl. Has se mu třásl a hrdlo měl příliš vyschlé, aby dokázal ovládat svůj hlas. A kromě toho – i tak si nemohl na žádná konejšivá slova vzpomenout. Se zachraptěním polkl a přivinul křehké dětské tělíčko k prsům. „Všechno je v pořádku. Nic se ti nestane. Jsem tady. Pomůžu ti.“

Připadal si prapodivně – upír pronášející zbytečná slova. Rozřezaný ret o sobě dával vědět při každém slově. Covenant se však rozhodl ignorovat i to. Nemohl si dovolit plýtvat energií na starosti o takové věci. Jeho

myšlenky byly zastřeny horečnatou mlhou a on potřeboval veškerou svou sílu, aby jí proniknul a vzpomněl si, jak ošetřit hadí kousnutí.

Hleděl na stopy po zubech tak dlouho, dokud si nevzpomněl. Zastav proudění krve, řekl sám sobě, jako by radil někomu naprosto nechápavému. Řízni. Dostaň jed ven.

S trhnutím se pohnul a začal rukou šmátrat v kapse.

Konečně nahmatal skládací nožík. Vytáhnul ho a pohodil na zem před sebe. Pak se začal prohrabovat troskami své mysli ve snaze najít nějaký nápad, co z věcí, jenž má k dispozici, by mohl použít jako škrtidlo. Jeho pásek nestačil, nedal se dostatečně utáhnout. Dívenka žádný pásek neměla a tkaničky v jejích botách se zdály příliš krátké.

„Bolí mě noha," opakovala naříkavě. „Chci k mamince."

„A kde ji máš?"

„Támhle," ukázala ručkou někam dolů podél potoka. „Daleko. Tatínek mě zbil a tak jsem utekla."

Covenant jedou rukou dívenku držel, aby jí zabránil se hýbat a tím uspíšit šíření jedu. Volnou rukou se pokusil uvolnit tkaničku ze své levé bory. Byla však už hodně obnošená a přetrhla se, sotva za ni pořádně zatáhnul. „Sakra!" zasténal zlostně. Čas ubíhal. Třesoucí se rukou začal rozvazovat levou tkaničku.

Po chvíli se mu ji povedlo vytáhnout – neporušenou.

„Dobrá," prohlásil neurčitě. „Musím – musím něco udělat s tím kousnutím. Nejdřív musím ovázat tkaničku kolem tvé nohy – jed se tak nebude šířit A pak tě budu muset trochu říznout – nebude to moc bolet a jed se dostane ven." Ze všech sil se snažil, aby to znělo co nejklidněji. „Jsi statečná?"

„Tatínek mi naplácal a já jsem neplakala," odpověděla vážně. „Utekla jsem." V jejím hlase už nebylo po předchozí hrůze ani stopy.

„Hodná holčička," zamumlal. Už nesměl déle otálet – otok se viditelně zvětšil a na kůži se objevila temná, zvětšující se skvrna. Ovázal svou tkaničkou její zraněnou nohu nad kolenem.

„Postav se na druhu nohu, tak, aby tato mohla odpočívat"

Když poslechla, utáhnul tkaničku tak, dokud tiše nezasykla bolestí. Pak ji pevně zavázal. „Hodná holčička," opakoval. „Jsi moc statečná."

Nejistýma rukama zvedl nůž a otevřel ho.

Představa, že by ji měl říznout, ho na chvíli ochromila. Příliš se třásl. Teplé sluneční paprsky se chladu v jeho kostech ani nedotkly. Černající vpichy po hadích zubech ho vytrhly z letargie. Jemně děvčátko zvedl a posadil si ho na klín. Levou rukou nadzvedl její nohu, až se otok ocitl deset, možná dvanáct palců od jeho tváře. Zbylé dva prsty a palec na pravé ruce musely stačit na to, aby pevně uchopily nůž.

„Když se nebudeš dívat, možná to ani neucítíš," řekl a jen doufal, že nelže.

Dívenka se chovala, jako by pouhá přítomnost dospělého zaplašila veškeré její obavy. „Já se nebojím," odpověděla hrdě. „Jsem moc statečná. Když se ale Covenant obrátil tak, aby jí svým pravým ramenem bránil v pohledu na ránu, uchopila ho rukama za košili a přitiskla k němu svou tvář.

V mysli se mu ozývala Mhoramova slova, Ztratili jsme strážce krve. Ztratili strážce krve. Ztratili. Ach Bannore! zašeptal tiše. Opravdu to bylo tak zlé?

Zaťal zuby tak, až ho rozbolela sanice a rána na jeho čele horce zatepala. Bolest ho vrátila do přítomnosti. Projela jeho mozkem jako kopí a přibodla ho k úkolu,

který na něj čekal nyní – bílému lýtku se vpichy hadích zubů.

Rychlým pohybem říznul a rozsekl otok dvěma řezy křížícími se právě mezi rudými rankami ve tvaru X.

Dítě tiše vykřiklo, jeho tělo se napjalo a on ucítil, jak se k němu přimknulo.

Chvíli zděšeně hleděl na mohutný proud rudé krve, jenž se vyvalil z rány a stékal po bledém lýtku. Upustil nůž, jako by ho pálil v ruce. Pak uchopil nohu do obou rukou, sklonil svá ústa k hadímu kousnutí a začal sát.

Ve chvíli kdy přitiskl rty k lýtku, rána v jeho ústech začala bodat. Jeho krev se mísila s její a stékala po černé skvrně zachvacující otok. Nevšímal si toho. Sál ze všech sil. Pak na chvíli polevil, aby se nadechl a začal dívčinu nohu třít ve snaze vytlačit co nejvíce krve směrem k ráně. Pak začal znova sát.

Jeho hlavu naplnila podivná závrať, měl pocit, jako by se všechno kolem točilo. Na chvíli přestal, zdálo se mu totiž, jako by měl každou chvíli omdlít. „Dobrá," zalapal po dechu. „Skončil jsem. Budeš v pořádku." Teprve teď si uvědomil, že se dívenka tiskne k jeho rameni a tiše naříká. Rychle se otočil, objal ji a přitiskl k sobě. „Budeš v pořádku," opakoval malátně. „Odnesu tě teď k mamince." Nevěřil, že by měl dost síly, aby sám vstal, natož aby ji nesl, ať už jakkoli daleko.

Dívenka ale potřebovala ošetřit, to dobře věděl. Stěží se mu podařilo odstranit všechen jed. Také řezné rány, které jí způsobil, potřebovaly péči. Ne, jestli teď na něco nebyl čas, tak na slabost. S námahou, jenž ho stála téměř všechny síly, se ztěžka zvedl. Stál na svahu a kolébal se, jako by se měl každou chvíli zhroutit.

Dítě v jeho náručí žalostně fňukalo. Nedokázal se na ni podívat, nechtěl, aby spatřila strach v jeho očích. Hleděl dolů ze svahu a výhrůžkami a prosbami se pokoušel přimět své tělo k poslušnosti.

„Teče vám krev z pusy," ozvalo se děvčátko skrz slzy.

„Já vím," odpověděl. Bolest nebyla horší, než ta, kterou mu způsobovaly modřiny a odřeniny či rána na hlavě. To všechno byla jen bolest. Byla pomíjivá. Malomocenství ji brzy přemůže. Chlad v kostech mu připomínal, že v chodidlech ani v dlaních už nemá téměř žádný cit. Ne, bolest neomlouvala slabost.

Pomalu pokrčil koleno a nechal své tělo, aby se pohnulo kupředu. Potácel se prkenně svahem jako loutka ovládaná nezkušenou rukou.

Než došel ke stromu, černému a vzpřímenému, stojícímu tam jako ukazatel označující místo, kde dívenku had kousnul, málem třikrát upadl. Jeho vlastní boty se mu snažily podrazit nohy – bez tkaniček mu nedržely na chodidlech a znesnadňovaly každý jeho krok. Na chvíli se o strom opřel a snažil se uklidnit. Pak boty odkopl. Nepotřeboval je. Jeho nohy už byly tak necitlivé, že mu stěží mohlo vadit, když půjde bos.

„Připravena?" vydechl. „Tak jdeme." Ve skutečnosti si však nebyl jist, zda opravdu promluvil nahlas. Jeho horečnaté myšlenky se točily kolem toho, jak špatně je to v životě zařízeno – břemena jsou vždy vložena na nesprávné osoby. Z jakéhosi podivného důvodu byl pevně přesvědčen, že na Bannorově místě by si s Korikovým selháním dokázal poradit jinak. A Bannor měl přitom mnohem víc síly, než bylo zapotřebí k záchraně tohoto dítěte.

Pak se podivil, proč mu Mhoram ve spojitosti s Korikovou výpravou nesdělil žádné podrobnosti o obrech. Volným sledem asociací se mu v mysli vybavil obraz Šibeničního vrchu. Opět uviděl obra houpajícího se na šibenici.

Co se s obry stalo?

Mlčky zíral, jako by ho les, potok a holčička v jeho náručí naplňovali úžasem. Odlepil se od černého kmene stromu a belhal se podél potoka směrem, kterým tušil město.

Přinutil se otevřít krví slepené rty a hlasitě vykřikl, „pomoc!“

Dívenka mu řekla, že její rodiče jsou daleko, ale on neměl tušení, jakou vzdálenost tím měla na mysli. Netušil ani to, zda se nacházejí někde v blízkosti obydlí, nedokázal odhadnout, jak daleko je od Bezpečného Přístavu. Z předchozí noci mu zůstalo v paměti jen jediné – intenzivní bolest. Břehy potoka mu přesto poskytovaly jakž-takž schůdnou cestu k městu a on nedokázal přijít na žádné lepší řešení, než vydat se dolů podél nich. Dívčina bolest se stupňovala. Její lýtko bylo pokaždé, když se na něj podíval, o něco černější. Tiskla se k němu a při každém otřesu způsobeném jeho nemotornou chůzí zasténala. Chvílemi volala rodiče a její steny bodaly Covenanta jako ostruhy. „Pomoc!“

Jeho hlas však neměl žádnou sílu, nenesl se daleko – zvuk po několik yardech odumřel. Křik podráždil ránu v jeho ústech. Brzy cítil, že jeho rty natékají jako dívčino lýtko, kůže na nich se napíná a rozpaluje bolestí. Přitiskl ji k sobě ještě pevněji a se zoufalou naléhavostí zaskřehotal, „pomoc! Pomozte mi někdo!“

Na horkém slunci se začal potit – stružky potu stékaly z jeho čela a zalévaly oči. Chlad v jeho kostech ale nepolevil. Třásl se čím dál tím intenzivněji. Závrať ho připravila o smysl pro rovnováhu, potácel se lesem jako zmítaný prudkou vichřicí. Ostré kameny či větve dokázaly proniknout dostatečně hluboko do jeho chodidel, aby cítil bolest. Několikrát se pod ním podlomily nohy, takže klesl na kolena. Pokaždé ho ale pohled na zčernalou ránu přinutil vstát a pokračovat dál mumlaje ztuhlými rty, „pomoc!“

Otok zachvátil jeho tvář jako zhoubný nádor. Ostré šípy bolesti mu pronikly hlavou pokaždé, když na nerovné půdě klopýtl. Jak čas ubíhal, pocítil, že se jeho vlastní srdce chvěje námahou, jako by muselo ke každému dalšímu úderu napnout všechny síly. Horečnatá mlha zhoustla, až se chvílemi bál, že oslepnul. Instinktivně uhýbal před oslnivými slunečními paprsky odrážejícími se od hladiny potoka. Místa, kde potok procházel stínem však byla mnohem nebezpečnější. Jakmile se ocitnul v chladivém, konejšivém šeru, stěží dokázal odolat tomu, aby neklesl na místě k zemi a neposkytoval své tváří úlevu.

Přesto – jediné, co věděl zcela jistě bylo, že se nesmí ze svého směru odchýlit Pokud se mu nepodaří najít pomoc, pak všechno, co pro děvčátko doposud učinil, bylo zbytečné a nesmyslné. Nesměl se zastavit. Její zranění nemohlo počkat. Nahá kůže jejích nohou mu až příliš připomínala jeho ztraceného syna Rogera. Navzdory hřebům bolesti probíjejícím jeho ruce a nohy pospíchal kupředu.

Pak někde v dálce zaslechl naříkavé volání. Zastavil se tak zprudka, až se zakymácel. Zůstal stát, kolísal se na ztuhlých nohách a pokoušel se rozhlédnout kolem. Ukázalo se však, že ho hlava odmítá poslouchat. Bezvládně se houpala na krku, jako by váha otoku zpřetrhala všechny vazy a úpony – pohlédnout směrem, odkud křik přicházel, bylo nad jeho síry.

Děvčátko v jeho náručí žalostně zasténalo, „Mami, tati.“

Covenant zoufale bojoval s bolestí snažící se zastřít okolní svět černou oponou. *Pomoc*. Z jeho rtů nevyšel ani hlásek. Přinutil své hlasivky, aby vydaly alespoň nějaký slyšitelný zvuk.

„Pomozte mi.“

Bylo to sotva hlasitější než šepot.

Otřásl jím chraplavý vzlyk, nedokázal ale určit, zda vychází z jeho hrudi nebo dívčiny. Rozechvěle, tápavě jako slepec napřáhl paže a zdvihl dítě do výšky, jako by ji nabízel oněm neznámým hlasům.

Ozval se ženský výkřik, jenž se vzápětí proměnil v příval slov. „Karen! Támhle je“ Tam! Ach Karen, děťátko!“ Slyšel, jak k němu někdo běží. Ozývalo se šustění Ústí a praskání lámaných větví. Znělo to jako závan zimního větru přicházející z hlubin jeho horečky. Konečně je spatřil. Svahem běžela žena a za ní pospíchal muž. „Karen!“ vykřikla ta žena.

Dítě k ní vztáhlo ruce a zavzlykalo, „Maminko! Maminko!“

O vteřinu později bylo Covenantovi jeho břemeno odebráno. „Karen, děťátko,“ sténala žena tiskla děvčátko k sobě. „Tolik jsme se báli. Proč jsi utekla? Jsi v pořádku?“ Aniž na Covenanta pohlédla, zeptala se, „kde jste ji našel? Utekla nám dneska ráno, byli jsme vyděšení k smrti.“ A jako by cítila potřebu dále vysvětlovat, pokračovala, „kempujeme kousek odtud. Dave dostal na Velký Pátek volno a tak jsme se rozhodli pro malý výlet Ani ve snu nás nenapadlo, že by nám mohla utéct.“

Muž ji objal a ona opět začala hovořit k dítěti, „ach ty jsi ošklivá holčička. Jsi v pořádku? Počkej, podívám se na tebe.“

Děvčátko dál vzlykalo bolestí a úlevou, zatímco jej žena zvedla a začala prohlížet. Okamžitě si povšimla škrtidla, otoku a řezných ran. Tiše vykřikla a poprvé se podívala na Covenanta.

„Co se stalo?“ naléhala. „Co jste jí udělal?“ Náhle se zarazila Na tváři se jí objevil výraz plný děsu. Pozpátku couvala až k muži a pak zaječela, , „Dave, to je ten malomocný! To je Covenant!“

„Co?“ zasípal muž. Zvedlo se v něm spravedlivé rozhořčení. „Ty bastarde!“ vyštěkl bojovně a vyrazil proti Covenantovi.

Thomas Covenant se domníval, že ho muž chce udeřit. Jako by přímo cítil ránu přicházející z velké dálky. Ztratil rovnováhu, zapotácel se, udělal krok dozadu a ztěžka se posadil. Zrak mu obestřel rudý závoj bolesti, jenž se protrhal až po chvíli. Muž do něj k jeho překvapení nekopal. Zastavil se asi deset stop od něj, zaťal pěsti a snažil se nedat najevo, jak moc se bojí přiblížit.

Covenant se snažil promluvit. Vysvětlit jim, že dívenka stále potřebuje pomoc. Z omráčení se nakonec vzpamatoval dřív, než se mu podařilo procedit skrz rty patřičná slova. Pak nezaujatým tónem, jenž naprosto neodpovídal tomu, jak vypadal a jak se cítil, pronesl: „Hadí kousnutí. Chřestýš. Pomozte jí.“

Ta námaha ho zcela vyčerpala, víc už toho říci nedokázal. Zmlkl a zůstal nehybně sedět, bezmocná oběť čekající na to, až ho zasype lavina. Muž a žena se začali vzdalovat, jejich těla se začala rozplývat, jako by jeho vyčerpání bylo kyselinou, v níž se rozpouštěli. Matně zaslechl dívčino zasténání, „Kousl mě had. Bolí mě noha.“

„Dobře, Mhorame,“ zamumlal unaveně. „Pojď a vem si mě. Je po všem.“

Neměl tušení, zda mluví nahlas, neboť se neslyšel. Země pod ním se začala vlnit Vlny se valily svahem a otřásaly malým ostrůvkem pevné země, na němž seděl. Držel se jej tak dlouho, dokud mohl, ale kamenné moře bylo příliš divoké. Brzy ztratil rovnováhu a po zádech se propadl do země, jako by to byl nevykopaný hrob.

ČTYŘI
Obléhání

Dvanáct dní poté, co byly poslední kmeny Libodrewu proměněny v popel a zadupány do země obrátil běs Satanova Pěst, pravá ruka Šedého Zabijáka, svou mohutnou, zarputilou armádu na pochod ke kamenným bránám Citadely Pánů. Přibližoval se pomalu, třebaže se jeho hordy draly vpřed jak hladoví vlci. Držel chtivé prazlochy, běsy a stvoření, jimž vládl zpátky, aby všichni obyvatelé Věrogardu, území ležících mezi Libodrewem a Severními pláněmi měli dost času hledat útočiště v Citadele. Jednal tak proto, neboť si přál, aby se všichni lidé, které měl v úmyslu pobít, shromáždili na jediném místě. Zvýšení počtu obyvatel Citadely oslabilo její odolnost – zásoby jídla neúprosně mizely a davy lidí se navíc daly snáz ovlivnit. Podléhaly totiž strachu, jenž kráčel v jeho patách rychleji, než cvičení válečníci Pánů.

Úspěchem obléhání si byl předem jist, přestože se jeho armáda nemohla svou velikostí rovnat stou, kterou v Rdusné hlubině ztratil jeho bratr *moksha* Trýznitel. Aby si zajistil kontrolu nad již podrobeným územím, byl donucen nechat mnoho tisíc svých stvoření v týlu kolem břehů Toulavé řeky, v údolí, jenž tvořilo jižní hranici Andelainu a po celých Ústředních pláních. Během poslední války ztratil Povýšenec něco přes třetinu svého vojska. Satanova Pěst s sebou nyní místo vlků, *kreshů* a těžkopádných *gryfů* vzal mazané, vychytralé, bezoké prazlochy a mnohé další sveřepé příšery, jež Pán Zlor vyvolal z Velkého močálu,

Polykače životů, Sarangravské plošiny a Zpustošených plání – vyvolal a s pomocí síly kamene Zlozemě zbavil vůle. A co víc, obr-běs měl v záloze sílu, o níž neměli Pánové z Libokamu ani tušení. Proto se tedy přibližoval k Citadele pomalu – zadržovala ho myšlenka, že o to rychleji a spolehlivěji pak bude zničena

Pak, časně ráno dvanáctého dne, zaznělo jeho hordami vytí otřásající samotným nebem – poprvé spatřili náhorní plošinu Libokamu. Tisíce jeho příšer vyrazily předhůřím k němu, běs je však svou mocí strhl zpátky. Pod hrozbou knuty pak opět opanoval svou armádu a celý následující den strávil opatrným přibližování a promyšleným rozmisťováním svých jednotek. Když noc vysála poslední záblesky denního světla, bylo celé předhůří Libokamu od nejzápadnějšího okraje jeho jižního valu až po útesy náhodní plošiny na severozápadě obklíčeno. Běsovo ležení tvořilo prstenec kolem Citadely a spolehlivě tak stálo v cestě každému, kdo by se chtěl dostat dovnitř či ven, ať už by to byli uprchlíci, vozy se zásobami či posily od neznámých spojenců. Té noci Satanova Pěst při hostině pojídal maso zajatců, kteří mu padli do rukou během dlouhého pochodu od Zlomu.

Kdyby byl v Libokamu člověk, jenž by svým zrakem dokázal proniknout jednolitou vrstvu mraků vznášejících se v poslední době téměř bez ustání nad Končinou, spatřil by, že nastalo novoluní v prostřední noci jara. Zlorova nadpřirozená zima svírala Končinu už dvaačtyřicet dní.

Běs Satanova Pěst postupoval přesně podle instrukcí, které mu pro pochod Horní Končinou udělil jeho pán. Následujícího rána se postavil proti strážní věži stojící v místě, kde dlouhé stěny Libokamu tvořily jakýsi klín. Nevšímal si jemné práce obrů, kteří do sklaní stěny vytesali vzor kamenů, vytvořili arkýře, ochozy a

cimburí. Ta část jeho bytosti, jež by kdysi byla touto podívanou zaujata, však už dávno podlehla běsovi okupujícímu tělo. Aniž tedy věnoval stěnám či válečníkům rozestavěným kolem zubatého cimburí jediný další pohled, otočil se a vydal se na cestu kolem ostrohu. Zastavil se až u ohromné kamenné brány nacházející se v jihovýchodní části základny věže – jediného vchodu do Citadely Pánů.

Nikterak ho nepřekvapilo když zjistil, že vrata jsou otevřena. Ačkoliv obří láska ke kameni byla v jeho krvi potlačena, vědomosti o Citadele zůstaly živé. Věděl tedy, že dokud jsou mohutná, do sebe zapadající křídla dveří neporušená, stačí k jejich uzavření jediný příkaz. Každý útočník, který by nerozvážně vstoupil do tunelů pod věží by se tak rázem ocitl ve velmi složité situaci. Dokud by zůstával v chodbách, mohli na něj obránci Citadely zaútočit z otvorů ve stropech. A i kdyby chodbami prošel, na jejich konci nebylo nic víc, než nezastřešené nádvoří a další brány, ještě pevnější, než ta první. Do věže samotné se nedalo vstoupit jinak, než po visutých lávkách z hlaví budovy Citadely, nebo dvěma úzkými brankami z nádvoří. Citadela Pánů byla zbudována opravdu důkladně. Obr-běs se rozhodl výzvu představovanou otevřenou branou nepřijmout.

Místo toho se usadil právě tak daleko od věže, aby se mohl vysmívat zkušeným lučištníkům a křičel proti kamenným stěnám hlasem chvějícím se záští a škodolibostí, „buďte pozdraveni, Pánové! Ctihodní Pánové! Ukažte se, Páníčkové! Vyjděte ze svého ubohého doupěte a mluvte se mnou! Pohleďte! Přišel jsem až sem, abych přijal vaši kapitulaci!“

Odpovědi se nedočkal. Věž, svou výškou dosahující sotva do poloviny Citadely tyčící se za ní, stála tiše a vypadala jako neobydlená. Armádou se rozléhalo

skučivé vrčení, jak stvoření žadonila, aby jim bylo dovoleno vtrhnout do otevřené brány.

„Vyslyšte mě, nicotní Pánové!“ zakřičel. „Shlédněte na pouta, jenž vás ovinula. Mám vaše životy ve svých rukou. Nemáte naději na únik. Zachovejte si alespoň jiskru naděje a vydejte se na milost Povýšenci.“ Prazlochové začali nadšeně štěkat a běs se blahosklonně usmál. „Mluvte, páníčkové! Mluvte nebo zemřete!“

O chvíli později se na vrcholku věže objevily dvě postavy – válečník a Pán v modrém plášti, kterého Satanova Pěst okamžitě rozpoznal. Nejprve si obra nevšímali. Přistoupili k žerdím a společně vztyčili jak zástavu Nejvyššího Pána, tak azurovou korouhev Rady. Teprve poté, co se praporce vyzývavě zatřepotaly v ledovém větru, obrátili se oba muži k běsovi.

„Slyším tě!“ křikl Pán. „Slyším tě, běse *samadhi*. Znám tě, Sheole zvaný Satanova Pěst. Znám tě a ty znáš mě. Jsem Mhoram, syn Variolův, rozhodnutím Rady Nejvyšší Pán. Odejdi, běse! A své odporné hordy vem s sebou. Už ses mě jednou dotkl. Víš, že se nenechám zastrašit.“

Při vzpomínce na události, jichž se Mhoramova narážka týkala, zaplály běsovy oči hněvem. Položil však svou ruku na modročerný zlomek Kamene ukrytý pod vestou a vysekl Mhoramovi posměšnou poklonu. „Znám tě, Mhorame,“ odpověděl. „Když jsem na tebe v bludišti Kurash Qwellinir vložil ruku, poznal jsem tě. Byl jsi příliš zaslepený pošetilostí a neznalostí, abys cítil zdravý strach. Proto jsem ti také daroval život – chtěl jsem, abys zmoudřel. Jsi pořád stejně zaslepený? Cožpak nemáš oči, abys viděl, že tvůj konec je v mých rukou stejně jako klenba času? Zapomněl jsi na obry? Zapomněl jsi na strážce krve? Ve jménu Povýšencově tě rozdrtím přímo ve tvém doupěti!“

„Prázdná slova!“ odvětil Mhoram. „Je snadné se chvástat. Jak ale sám poznáš, nebude snadné svému slibu dostát. *Melenkurion abatha!* Běse, odejdi! Vrať se ke svému proklatému pánu, než se Stvořitel rozhněvá a uvrhne na tebe věčný trest.“

Obr se chraplavě zasmál. „Je marné si něco nalhávat, paničku. Klenba času bude prolomena, jestliže se Stvořitel pokusí udeřit skrz ni – a pak Pán Zlor Povýšenec, Ďáblomil a Dušrtič, Svůdce a Štěpitel získá celý vesmír! Pokud se Stvořitel pokusí pozvednout ruku, já a mí bratří budeme hodovat na jeho duši! Vzdej se, blázne! Nauč se strachu, dokud ti ještě patolízalství může zachránit život. Možná vám bude dovoleno, abyste mi sloužili jako otroci.“

„Nikdy!“ vykřikl Nejvyšší Pán Mhoram směle. „Neskloníme se před tebou, dokud v celé Končině zbude byť jediná jiskra víry. Síla Země je ještě stále dost mocná. Budeme ji hledat, dokud nenajdeme prostředky, jak svrhnout tebe, tvého pána a rozmetat vaše dílo. Dokud zůstane naživu jediný člověk schopný proti vám pozvednout hlas, jsou vaše vítězství prázdná!“ Pozvedl hůl a zamával jí tak, že ve vzduchu nad jeho hlavou zatančil modrý plamen. „Odejdi, běse *samadhi! Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!* Nikdy se nevzdáme!“

Jakmile k běsovi dolehl zvuk těchto slov, schoulil se, jako by se chtěl ukrýt před jejich silou. Pak ale zasunul ruku pod vestu a okamžitě se napřímil. Sevřel v dlani doutnající úlomek kamene Zlozemě a vrhl proti Nejvyššímu Pánu smaragdově žhoucí kouli síly. V tutéž chvíli ze svých pozic vyrazily tisíce prazlochů a vrhly se k otevřeným vratům.

Mhoram ale pomocí hole poryv síly odvrátil a poslal ho nad svou hlavu, kde byl pohlcen jeho vlastní mocí. Pak se skryl za cimbuří hradeb a přes rameno křikl na

maršála Qaana, „zavři bránu! Nařiď lučištníkům, aby stříleli na každé stvoření, jenž se dostane až na nádvoří. S tímto nepřítelem nemůžeme zacházet v rukavičkách.“

Qaan už běžel po schodech dolů do složitých chodeb věže. Rozhodl se na boj dohlédnout osobně a rozkazy vydával za pochodu. Mhoram pohlédl dolů, aby se ujistil, že Satanova Pěst do brány nevstoupil. Pak pospíchal za Qaanem.

Vystoupal na nejvyšší lávku, odkud mohl potyčku dobře sledovat. Silní dřevnovští lučištníci stáli na ochozech po obou stranách dvorany, posílali své šípy do řad nepřátel a zvuk jejich zbraní se rozléhal chodbami. Během chvilky by mělo být po všem. Mhoram zaskřípal zuby nad prolitou krví, nechal Qaana, ať si se závěrem bitky poradí dle svého uvážení a sám. se vydal po dřevěném mostě do hlavní budovy Citadely, kde na něj čekali ostatní Pánové.

Když spatřil zasmušilé pohledy Trevora, Loerye a Amatin, pocítil náhlý příval slabosti. Běsova slova byla tak blízko pravdy. On a jeho druhové už nedokázali používat ani tu trochu síly, co jim ještě zbyla a on sám nebyl k vyřešení otázky týkající se jeho tajného poznání o nic blíž, než tehdy, když přivolal a opět propustil Thomase Covenanta. Povzdechl si a dovolil svým ramenům poklesnout Aby vysvětlil své gesto, poznamenal, „netušil jsem že je na celém světě tolik prazlochů.“ Tato slova však zdaleka nevyjadřovala to, co cítil.

Přesto, takovou slabost si nemohl dovolit. Byl Nejvyšší Pán. Trevor, Loerya a Amatin měli své vlastní nejistoty a potřeby, které nemohl odmítnout. Už tak nadělal dost škody soukromým dilematem ve svém srdci. Napřímil se a řekl jim, co viděl a slyšel.

Když skončil, Amatin se ironicky usmála, „urazil jsi běsa *samadhiho*. To bylo velmi odvážné, Nejvyšší Pane.“

„Nechtěl jsem ho povzbudit. K čemu by bylo, kdybych mu prozradil, že je před námi v bezpečí.“

Při těchto slovech sebou Loerya trhla. „A opravdu je?“ zeptala se bolestně.

Mhoram se zatvrdil. „Není v bezpečí, dokud je zde srdce, kost či síla Země, aby se mu postavily na odpor. Já říkám jen to, že nevím, jak by mohl být poražen. Nechejme ho však, ať mou neschopnost objeví sám.“

Jako už mnohokrát v poslední době se Loerya opět pokusila proniknout do jeho tajemství. „Ale přesto – dotkl ses *krillu* a naplnil ho životem: Tvá ruka vyvolala v drahokamu modrý záblesk. Copak z toho nekyne vůbec žádná naděje? Podle legend byl *krill* Lorica Zlobijce mocným nástrojem proti démondům.“

„Zář,“ odpověděl Mhoram. Dokonce i když o celé věci přemýšlel sám, v soukromí, nemohl se ubránit pocitu strachu z neznámé síly, která mu propůjčila schopnost rozzářit matný drahokam *krillu*. Neměl dost odvahy, aby pojmenoval její zdroj. „K čemu je dobrá?“

Na Loeryině tváři se objevil tázavý a zároveň nesouhlasný výraz, ale než mohla své pocity sdělit nahlas, ozval se z nádvoří křik, jenž rázem přivábil pozornost všech Pánů. Na kamenné dlažbě stál mezi mrtvolami maršál Quaan. Když Mhoram vyhlédl, maršál mu mlčky vzdal čest svým mečem.

Mhoram pozdrav opětoval a oficiálně tak uznal jeho vítězství. Nádech smutku ze svého hlasu však vytěsnit nedokázal. „Prolili jsme první krev. Takto se i ti, kteří se zlu postavili, dopustili bezpráví na obětech zla. Odneste jejich těla do kopců nad náhorní plošinou a pohřběte je s pomocí očišťujícího ohně, aby jejich maso a kosti mohly skrz popel opět získat nevinnost. Jejich

popel pak nasypte do Vlajkového vodopádu a dejte tak celé končině najevo, že se stavíme na odpor Povýšenci, ne otrokům, které donutil, aby mu sloužili.“

Maršál se zamračil, neboť se mu příčilo prokázat nepřátelům takovou čest. Bleskově však vydal rozkazy ke splnění Mhoramova příkazu.

Nejvyšší Pán se opět nahrbil a otočil se zpět k ostatním Pánům. Aby zabránil dalšímu Loeryinu pátrání, řekl, „obr ví, že proti zdem Citadely mu nejsou šípy a kopí nic platné. Není ale ochoten nečinně stát a čekat, až nás přemůže hlad. Příliš lační po krvi. Zaútočí. Je nutné se připravit. Na věži musíme hlídkovat nepřetržitě – jen tak dokážeme odhadnout, jak velké síly může proti nám vrhnout.“

Pán Trevor, dychtivý na sebe vzít každou zodpovědnost, které byl schopen dle svého mínění dostát, prohlásil, „já budu hlídat.“

Mhoram jeho nabídku pokývnutím hlavy přijal. „Až se budeš cítit unavený, povolej někoho z nás. A zburcuj nás všechny, pokud se Satanova Pěst rozhodne jednat. Musíme ho vidět v boji, to nám pomůže se lépe bránit.“ Pak se otočil k stranou stojícímu válečníku, „dvacítníku, podej hlášení správcům Tohrmovi a Borillarovi. Požádej drewory a gravelingase z Citadely, aby se k hlídkování připojili. Také oni se potřebují dozvědět, jakým způsobem se budeme bránit.“

Válečník zasalutoval a odkvačil. Mhoram položil ruku na Trevorovo rameno a pevně jej stiskl. Pak, poté, co naposledy pohlédl na zimou zkroušené nebe, opustil balkon a odebral se do svých komnat.

Měl v úmyslu odpočívat, jenomže Elenina kosťořezba stojící na kraji stolu mu nedala spát. Tvář měla podivný, bezbranný výraz člověka, který byl vybrán, aby se stal věštcem a přitom naprosto nepochopil, co je jeho úkolem – místo aby šeptal do

ochotných uší slova o naději, jak byl pověřen, tráví svůj čas zvěstováním zkázy a nadcházejícího trestu. Mhoram se díval na bustu a násilím si musel připomenout, že Covenant zavrhl Končinu, aby zachránil dítě ve svém vlastním světě. Nevěrcova schopnost odmítnout pomoc desítkám tisíců životů a Končině samotné, aby zachránil život jediný, byla věc, nad kterou Mhoram nedokázal vyřknout snadný soud. Nejvyšší Pán věřil, že velká rovnováha může být porušena vahou jediného života. Přesto se mu v této chvíli zdála tvář sochy plná napětí nad nepochopeným smyslem, plná lidí, kteří zemřou, aby malá holčička mohla žít.

Jak se tak díval na zhmotnění Covenantova osudu, opět zažil náhlý nával hněvu, jenž mu umožnil rozzářit drahokam Loricova *krillu.* Jeho oči dostaly nebezpečný výraz. Uchopil sošku, jako by na ni chtěl zakřičet. Pak ale tvrdé vrásky kolem jeho úst povolily a on si jen povzdychl. S tváří zrůzněnou protichůdnými emocemi odnesl *anundivian yajńa* do Síně darů, kde ji umístil na čestném místě vysoko na jednom z hrubých, kmenům podobných sloupů jeskyně. Poté se vrátil do svých komnat a usnul.

Trevorovo volání ho vzbudilo časně ráno. Bezesná dřímota se rozplynula téměř okamžitě. Ještě než válečník, který zprávu přinesl, stačil zaklepat podruhé, byl už Mhoram na cestě ke dveřím pokoje. Pospíchal zákrutami chodeb Libokamu k hradbám nad branami vedoucími do hlavním budovy Citadely. Cestou potkal správce Tohrma. Společně pak přešli po lávce do věže, kde našli Trevora, muže Loeryina s maršálem Qaanem a dreworem Borillarem.

Qaan stál mezi Pánem a správcem jako hráz zadržující příval jejich rozjitřených citů. Trevorova tvář byla bledá a plná obav, Borillarovy ruce svírající hůl se třásly strachem a odhodlaností. Qaan měl ale ruce

založené na prsou a sledoval dění pod sebou netečným, zamračeným pohledem, jako by ho už činy služebníků Šedého Zabijáka neměly čím překvapit. Když k němu Mhoram přistoupil, starý maršál zvedl opálenou, svalnatou ruku a ukázal prstem na shluk prazlochů před branami věže.

Prazlochové byli na dostřel, před nimi však stála řada rudookých jeskynních běsů nesoucích dřevěné štíty, které je chránily před šípy válečníků rozestavěných na ochozech věže. Pod touto záštitou prazlochové cosi budovali.

Pracovali obratně a rychle, konstrukce v jejich středu rychle získávala konkrétní tvar. Brzy Mhoram poznal, že stavějí katapult

Navzdory mrazivé zlobě Zlorova větra se začaly jeho ruce na holi potit. Když viděl, jak prazlochové navíjejí na rumpály v zadní části stroje hrabá lana, přivazují je k vrhacímu ramenu a pak několika záblesky černé síly upevňují ke konci ramene ohromnou železnou lžíci, cítil, jak v něm roste napětí. Podvědomě začal svolávat a shromažďovat veškeré své umění a sílu, aby byly připraveny, bude-li jich třeba. Instinktivně vytušil, že útočníci se nechystají na Libokam vrhal kameny.

Démondové pracovali, aniž by dostávali od Satanovy Pěsti nějaké příkazy. Běs je sice pozoroval, ale nehýbal se a ani nemluvil. Houf prazlochů se vyšplhal na katapult. Upevňovali, napínali, zajišťovali – Nejvyšší Pán Mhoram se mohl jen ponuře podivit, jak mohou být tak obratní, když nemají oči. Jak se ale zdálo, oči jim nechyběly, jejich čich jim úplně stačil. Během krátké doby stál před věží Libokamu dokončený válečný stroj.

Pak se z ležení ozvaly štěkavé výkřiky a ke katapultu se vrhly celé stovky prazlochů. Namačkali se na sebe a utvořili klínovité formace, aby mohli lépe soustředit svou sílu. Pak se postavili tak, aby jejich strigoňové stah

u vrátku. Použili železný prut jako páku a vší silou otáčeli ozubenými koly mechanizmu na utahování lan. Rameno katapultu se začalo pomalu sklánět dozadu. V porovnám se strojem vypadali prazlochové jako trpaslíci, ale když utvořili klíny a soustředili svou sílu, dokázali katapult snadno napnout. Na bílém sněhu tvořily jejich útvary jakési šipky namířené proti srdci Citadely.

Část Mhoramovy mysli postřehla, že k němu přistoupila Paní Amatin. Rozhlédl se po Loerye a uviděl ji stát na balkóně na hlavní budově Citadely. Souhlasně jí pokynul – ať už věž stihne jakákoliv zkáza, všichni Pánové nezahynou. Pak pohlédl na Qaana a pozvedl obočí. Když maršál pokývnutím hlavy potvrdil připravenost válečníků splnit jakýkoliv nečekaný rozkaz, obrátil Pán Mhoram svou pozornost opět k prazlochům.

Jakmile začali prazlochové napínat vrhací rameno, gravelingas Tohrm poklekl, rozpřáhl ruce, položil dlaně na zlehka zakřivený oblouk zdi a podivným, zastřeným hlasem začal kameni zpívat píseň žulové odolnosti.

Po chvíli bylo rameno katapultu v krajní poloze. Chvělo se, jako by mělo každou chvíli prasknout a napínalo se proti městu. Prazlochové jej okamžitě zajistili železnými háky. Široká lžíce se nacházela přímo před strigoněm náležejícím k největšímu klínu.

Se zvonivým zařinčením udeřil strigoň svým prutem do lžíce. Zatímco jejich velitel pracoval u lžíce, z černých ramen prazlochů začala vyzařovat síla. Ze strigoňovy hole začala do lžíce vtékat černá, třpytivá tekutina, hustá a strašlivá, žíravá jako vitriol. Dokázala pohltit maso a obsidián stejně tak, jako teakové dřevo.

Nejvyšší Pán už viděl, jak se lidská těla rozpadla na prach při pouhém doteku tekutiny, jako byla tato. Otočil se, aby varoval Qaana. Starý maršál ale žádné varování

nepotřeboval. Až příliš dobře věděl, co kyselina démondů dokáže. Než mohl Mhoram promluvit, Qaan už křičel dolů schodištěm a nařizoval všem válečníkům, aby ustoupili od oken a stáhli se z cimbuří.

Paní Amatin stojící po Mhoramově boku se začala v chladném větru třást. Držela svou hůl před sebou, jako by se s její pomocí snažila zimu zahnat.

Strigoňova tekutina pomalu plnila lžíci. Stříkala a bublala jako černá láva a vyvrhovala do vzduchu temné jiskry, prazlochové ji však hlídali, drželi její temnou sílu pohromadě a nedovolili jí, aby rozbila katapult.

Lžíce se naplnila až po okraj.

Prazlochové nezaváhali a s chraplavým, nedočkavým výkřikem strhli zajišťující háky.

Rameno obloukem švihlo kupředu a udeřilo do zarážky na vrcholu vidlice, do níž bylo uchyceno.

Černá tekutina vylétla do vzduchu a rozstříkla se po zdech města jen několik stop pod nejvrchnějšími ochozy.

Jakmile kyselina udeřila do kamene, ozval se výbuch. Žár pálil skálu jako zář temného slunce. Tohrm vykřikl a kámen pod Mhoramovýma nohama zavyl bolestí. Nejvyšší Pán se vrhl kupředu. S Trevorem a Amatin po svém boku přivolal modrý oheň své hole a mrštil jej proti vitriolu.

Horká záře tří holí se postavila proti kyselině. Jelikož ji prazlochové už nemohli podpořit svou silou, brzy se rozpadla, opadala v kusech ze zdi na zem, kde ještě chvíli doutnala, než vyhasla.

Na kameni po ní zůstala dlouhá, vyleptaná jizva. Skrz se však nedostala.

Tohrm se sesul podél zdi na dlažbu cimbuří. Z tváře mu stékal pot a mísil se s jeho slzami, takže Mhoram nedokázal říct, zda gravelingas pláče bolestí, smutkem

či vzteky. *„Melenkurion abatha!“* zasténal přidušeně. „Ach Libokame!“

Prazlochové už začali napínat svůj katapult k druhému vrhu.

Mhoram se na chvíli cítil ochromený a bezmocný. S takovými katapulty a tolika tisíci prazlochy mohl běs roztrhat Citadelu Pánů na kousky a proměnit ji v mrtvé rumoviště. Pak se v něm ale opět probudila vůle k odporu. Obrátil se k Trevorovi a Amatin a nařídil, „ta tekutina se nesmí dotknout Citadely. Spojte se se mnou Vytvoříme zábranu.“

Už ve chvíli, kdy od něj odcházeli, aby mezi sebou vytvořili prostor pro zábranu tak široký, jak to jen bylo možné, věděl, že takováto taktika jim nemůže vydržet dlouho. Tři Pánové byli schopni zabránit největším škodám v průběhu několika útoků, útok patnácti nebo dvaceti tisíc prazlochů však mohli odvrátit jen ztěží. „Tohrme!“ nařídil ostře. „Borillare!“

Správce Tohrm začal okamžitě svolávat další gravelingasy, ale Borillar zaváhal a nejistě se rozhlížel kolem sebe, jako by mu naléhavost situace překážela v myšlení a bránila mu v přístupu k vlastnímu umění.

„Klid, drewore,“ řekl Mhoram, aby ho uklidnil. „Ten katapult je ze dřeva.“

Náhle se Borillar zprudka otočil a rozběhl se pryč. Když míjel maršála Qaana, zakřičel, „lučištníci!“ A pak už volal směrem k hlavní budově Citadely, „Dreworové! Přineste *lor-liarill!* Uděláme šípy!“

Prazlochové dokázali sklonit rameno praku v nebezpečně krátkém čase a okamžitě začali plnit lžíci svém černým vitriolem. Odpálili nálož krátce potě, co se *rhadhamaerl* přispěchavší Tohrmovi na pomoc rozestavěli podél zdí, aby posílili kámen.

Na Mhoramův povel udeřili Pánové proti žíravé tekutině ještě dřív, než se dotkla věže. Jejich hole vzplály a kyselině se postavila do cesty ohnivá stěna.

Tekutina do ní narazila silou, jenž jejich zábranu rozdrtila na kusy. Černý vitriol prorazil skrz a udeřil do zdí věže. Naštěstí ho však zábrana připravila o jeho prudkost, takže když se rozstříkl po kameni, Tohrm a jeho druhové gravelingasové si s ním už dokázali poradit.

Roztříštil se o sílu, kterou oni probudili ve skále a s nenávistným prskáním dopadl na zem. Na kameni po něm zůstaly temné skvrny, vážnější poškození ale nezpůsobil.

Tohrm se otočil a pohlédl Nejvyššímu Pánu do očí. Jeho tvář byla zrudlá hněvem a námahou. Vyslal ale k Mhoramovi úsměv, který sliboval, že pro obranu Libokamu je toho schopen *udělat mnohem víc.*

V tom se k Pánům přiblížili tři Qaanovi lučištníci následovaní třemi drewory. Lučištníci byli vysocí dřevnovští válečníci, jejichž útlost by nezasvěceného mohla oklamat. Síla, jakou dokázali vložit do svých luků totiž neodpovídala jejich vzhledu ani v nejmenším. Maršál je pozdravil a pak se Borillara zeptal, co mají udělat Místo odpovědi se Borillar otočil a přijal od dreworů šest dlouhých, tenkých šípů. Navzdory své štíhlosti byla ještě ozdobeny vyřezávanými runami, měly velmi ostré hroty, a na konci byly opatřeny světle hnědými pery. Správce podal dva každému z lučištníků a řekl, „toto je *lor-liarill*, vzácné dřevo obry z Přímořská nazývané zlatavina. Dokáže –“

„Jsme dřevnovští,“ odvětila žena, jež lučištníky vedla, příkře. „Vlastnosti *lor-liarill* jsou nám známy.“

„Střílejte přesně,“ pokračoval Borillar. „Další zatím nemáme. Udeřte nejprve na jeskynní běsy.“

Zena pohlédla na Qaana, zda má pro ni nějaké rozkazy, on však jen ukázal jí a jejím společníkům na cimbuří. Lučištníci se rozestavěli na pozice, zkušenými pohyby založili šípy, napjali tětivy a namířili na katapult.

Prazlochové mezitím opět natáhli svůj stroj a zuřivě plnili lžíci černou tekutinou.

„Teď," procedil Qaan mezi zuby.

Ozvalo se zadrnčení tří tětiv.

Jeskynní běsi okamžitě pozvedli své dřevěné štíry, aby zachytili šípy ještě ve vzduchu.

Ve chvíli, kdy se hroty zakously do dřeva, štíty vzplanuly. Síla dopadu pomohla plamenům rozšířit se, takže na jeskynní běsy dopadly hořící úlomky. Vytáhlá, tupá stvoření vyštěkla překvapením a bolestí, upustila štíty a uskočila od ohně.

V tu chvíli udeřili lučištníci znovu. Šípy zasvištěly vzduchem a udeřily do ramena katapultu těsně za lžící. *Lor-liarill* okamžitě vybuchl a zapálil černou kyselinu. Prudkost, s jakou vzplanula, rozmetala katapult, takže se hořící dřevo rozlétlo na všechny strany. Mnoho prazlochů a několik jeskynních běsů padlo, ostatní se ze všech sil snažili dostat z dostřelu šípů a rozbitý stroj nechali na pospas plamenům.

Dřevnovská žena se s divokým úsměvem obrátila k Borillarovi a řekla, „*Lillianrill* umí dělat nebezpečné šípy, správce."

Borillar se snažil vypadat klidně, jako by úspěch byl pro něj něco zcela běžného, musel však dvakrát polknout, než byl schopen opovědět „Vypadá to tak," pronesl.

Nejvyšší Pán uznale poplácal mladého správce po ramenou. „Drewore, máš ještě nějaký *lor-liarill*, z něhož bychom mohli vyrobit šípy?"

Borillar přikývnul jako zkušený válečný veterán. „Je ho dost. Máme zlatanové kýly a kormidla, které jsme vyrobili pro obry předtím než… Nebude těžké je předělat.“

„Požádej drewory, aby ihned začali,“ řekl Mhoram tiše.

K Borillarovi se přiblížil zeširoka se usmívající Tohrm. „Správce, překonal jsi mě,“ pronesl škádlivým tónem. „Rhadhamaerl nebudou mít klid, dokud nenajdou způsob, jak se tvému triumfu vyrovnat.“

V tu chvíli se Borillarova doposud netečná tvář zcela proměnila Doslova zářil pýchou. Zavěsili se do sebe a společně opustili věž, následováni ostatními drewory a gravelingasy.

Lučištníci, poté, co vyslechli několik strohých slov uznání z Qaanových úst, se zdvořile uklonili a odešli také. Maršál a tři Pánové zůstali na věži sami a zasmušile se dívali jeden druhému do očí.

Konečně Qaan vyslovil to, co se jim všem zračilo ve tvářích. „Je to jen malé vítězství. Pokud sestrojí větší katapulty, mohou je umístit mimo dosah našich šípů. Větší klíny prazlochů mohou vytvořit dost síly, aby rozbořily zdi. Pokud proti nám postaví několik katapultu najednou, zničí nás už prvním útokem.“

„Ani kámen Zlozemě proti nám ještě nepromluvil,“ zamumlal Mhoram. Ještě stále cítil v zápěstích a loktech brnění způsobené silou prazlochů, jež prolomila jeho obranu. Pak jako by mimoděk dodal, „pokud ovšem jeho hlasem není krutý vítr a zima.“

Na chvíli spojil svou mysl s Amatin a Trevorem, podělil se s nimi o svou sílu a připomněl jim jejich vlastní rezervy. Pak Amatin s povzdechem řekla, „pocházím z dřevnovské krve. Pomohu správci Borillarovi s výrobou šípů. Je to pomalá práce a mnoho *lillianrill má* na starosti jiné úkoly.“

„A já půjdu s Tohrmem," řekl Trevor. „Svým uměním se nemohu s *rhadhamaerl* měřit. Snad se ale protijed na tu odpornou břečku démondů skrývá v ohnivých kamenech."

Mhoram mlčky přikývnul a objal pány kolem ramen. „Já zůstanu na stráži," řekl. „Až se unavím, povolám Loeryu." Pak propustil i Qaana, aby měl maršál dost času připravit své vojáky na všechna opatření, která budou muset co nejrychleji podniknout, pokud budou zdi porušeny. Nejvyšší Pán zůstal sám. Mlčky hleděl na temný tábor běsových hord. Stál pod třepotající se zástavou, již potrhanou prudkým větrem, zapřel kovový konec své hole o kámen a pozoroval nepřítele, jako by výsledek obléhání měl ve svých rukou.

V šedém, kalném odpoledním světle sestrojili prazlochové nový katapult. Mimo dosah šípů postavili stroj dostatečně silný, aby dokázal metat svou nálož na mnohem větší vzdálenost. Nejvyšší Pán Mhoram však pomoc nepřivolal. Černý plivanec žíraviny musel letět o něco dál a ocitl se tedy z dosahu moci svých tvůrců po delší dobu. Mhoramova modrá síla do něj udeřila právě ve chvíli, kdy dosáhl horního bodu své dráhy. Žhavý blesk ohně Pánů udeřil do žíraviny a oslabil její hybnou sílu, takže nedosáhla svého cíle. Zlostně, bezmocně zaprskala a dopadla na zem, kde vypálila v zmrzlé půdě díru velkou jako hromadný hrob.

Prazlochové se stáhli, vrátili se k zářivým strážným ohňům, které hořely po celém ležení pro potřeby těch stvoření, která potřebovala světlo. Po nějaké době si Mhoram přejel rukou po čele, aby z něj smazal ustarané vrásky a povolal Loeryu, aby převzala jeho místo.

Během temné noci byly v bezpečné vzdálenosti zbudovány tři další katapulty, které prazlochové následně přivlekli k Libokamu. Ani jeden z nich už nezaútočil na věž. Dva z nich metaly své nálože na zdi

hlavní budovy Citadely ze severu, jeden z jihu. Ale obránci pokaždé zareagoval dostatečně rychle. Síla, kterou museli strigoni vynaložit během napínání praku byla nahoře na hradbách cítit, takže Citadela věděla o každém úderu předem. Lučištníci čekali se svými *lor-liarill* šípy v pohotovosti, připraveni ihned odpovědět

Vyslali několik šípů tak, aby se zabodly kolem země blízko katapultů a získali tak dostatečné osvětlení. To jim umožnilo v krátké době zničit dva z nových katapultů stejným způsobem, jako zlikvidovali první. Třetí prak však zůstával mimo dostřel a útočil na jižní zeď z místa, které už bylo mimo Loeryin dosah. Přesto byl i tento útok odvrácen. Chvilková inspirace přiměla velitele lučištníků aby svým Údem přikázal střílet na tekutinu ve chvíli, kdy letěla k Citadele. Lučištníci vystřelili v rychlém sledu asi tucet šípů a dosáhli toho, že se černý chuchvalec tekutiny rozpadl a rozprskl se po kameni v menších kouscích, takže nadělal jen málo škody.

Té noci už naštěstí k dalším útokům nedošlo. Všechny nově zhotovené zlatanové Šípy byly spotřebovány a výroba dalších byla náročná a zdlouhavá. Během následujícího dne vládl klid, ačkoliv stráže zpozorovaly prazlochy budující v bezpečné vzdálenosti od hradeb další katapulty. Nepodnikli však nic, dokud se nad Libokamem nerozhostila nejhlubší půlnoc. Citadelou zazněl poplach volající všechny obránce k pohotovosti. Ve záři plápolajících šípů zabodnutých jako pochodně do zmrzlé země spatřili Pánové, dreworové, gravelingasové, válečníci a strážci umění katapulty připravované k výstřelu na místech daleko mimo dostřel luků.

Citadelou zabzučely rozkazy, muži a ženy spěchali na svá místa. Během chvíle stál proti každému z

katapultů buď jeden Pán nebo skupina obránců. Zatímco se lžíce plnily, Libokam se připravoval na útok.

Pak dal Satanova Pěst znamení a všechny katapulty naráz spustily.

Zábrana zahalila Libokam do světla. Stěny Citadely vydávaly tolik jasně oranžového, žlutého a modrého ohně, že celá náhorní plošina zářila do temnoty jako pochodeň vztyčená na znamení vzdoru. Mhoram a Amatin, kteří stah na věži, srazili zášlehy své síly dva z vitriolových plivanců vržených proti stěnám Citadely. Pánové Trevor a Loerya využili výhod své pozice na vysoké plošině nad Libokamem a každý z nich odklonil jednu žíravinou střelu stranou, takže se rozstříkla po zemi.

Dva další útoky byly odvráceny za pomocí šípů správce Borillara. Skupina správců umění pak s pomocí úlomku *orkrestu*, který jim dal správce Tohrm a *lomillialoru* věnovaného jim Paní Amatin vztyčila bariéru, jež připravila žíravinu o podstatnou část její ničivé síly, takže po dopadu už nenapáchala větší škody.

O dva poslední útoky se postarali gravelingasové. Tohrm a jeden z jeho druhů se postavili na hradbách přímo proti jednomu z katapultu vedle kádě plné gravelu a začali hlubokými hlasy zpívat *rhadhamaerl* píseň, která pomalu sjednotila jejich smrtelná těla s jasem ohňových kamenů. Zatímco prazlochové plnili lžíci katapultu, Tohrm a jeho druh ponořili své paže do gravelu. Dlaněmi chráněnými uměním nabrali plné hrsti ohnivého kamene, ale nevytáhli je. Cekali u kraje kádě vystaveni zlatavému žáru a zpívali svou zemitou píseň, dokud katapult nemrštil vitriol proti nim.

V poslední chvíli hodili gravel proti černé hmotě. Dvě síly se srazily jen pár stop nad jejich hlavami a následný výbuch je srazil k zemi. Vlhká žíravá síla vitriolu sice v mžiku proměnila gravel v škváru, ale

rhadhamaerl na oplátku sežehl kyselinu ještě dřív, než na Tohrma či Libokam dopadla jediná kapka.

Druhá dvojice gravelingasů už tak úspěšná nebyla. Špatně odhadli chvíli, kdy měli gravel vrhnout proti temné tekutině, takže dokázali zadržet jen polovinu vitriolu. Oba muži zemřeli v tekutém ohni, který poničil také velkou část ochozu.

Prazlochové však, místo aby udeřili znova a opakovanými útoky oslabili obranu Citadely, opustili katapulty a stáhli se – zjevně spokojeni s tím, co zjistili o odolnosti Libokamu.

Nejvyšší Pán Mhoram jejich ústup sledoval z překvapeným výrazem v tváři a mrazivým děsem v srdci. Prazlochové se rozhodně necítili být zastrašeni. Jestliže se Satanova Pěst rozhodl změnit taktiku, tak jen proto, že ohledal slabá místa Libokamu a přišel na nějaký snazší způsob, jak se města zmocnit.

Následujícího rána byl Mhoram skutečně svědkem změny v běsově taktice, ale trvalo mu další dva dny, než ji dokázal pochopit. Běsovy hordy se přiblížily k Libokamu, usadily se ani ne sto yardů od zdí a hleděly vzhůru k náhonů ploše, jako by čekaly, že jim obránci sami naskáčou do rozevřených tlam. Prazlochové se prodírali mezi jeskynními běsy a otročícími stvořeními a tvořili mnoho klínů, které jako by mířili proti samotnému srdci Libokamu. Za nimi, na rozlehlém, pustém prostranství, stál Satanova Pěst a poprvé zcela zjevně držel v ruce úlomek Kamene. Žádný úder však nepodniknul, neposkytnul Citadele možnost bránit se ani zaútočit. Místo toho se jeho stvoření spustila na všechny čtyři a hladovýma očima sledovala Libokam jako číhající dravci. Strigoňové zabodli konce svých prutů do země a spustili štěkavý nářek či zaříkávání, které vítr v závanech přinášel až do Citadely. A běs *samadhi*, Sheol a Satanova Pěst, stiskl svůj úlomek

kamene Zlozemě, až se z něj vyvalila pára, jako když se do vařící vody hodí led.

Mhoram to všechno pozoroval a cítil, jak se kolem hradeb Citadely zvedá vlna síly. Z okolí na něj útočila energie takovou intenzitou, až ho navzdory mrazivému větru začaly pálit tváře. Oblehatelé však nic jiného nepodnikli. Zůstávali na svých pozicích, s vášnivým soustředěním hleděli k Citadele a šklebili se, jako by si v duchu představovali krev svých obětí.

Pomalu a nezadržitelně se následky jejich počínání začaly projevovat. Z Kamene planoucího stálým, zelenkavým ohněm se rozšířil nazelenalý opar, který se rozprostřel kolem běsových nohou, vnořil se do země a vzápětí začal pulsovat jako jakési odporné srdce. Z něj vyrazily výhonky, které se jako zelené žíly klikatily zemí směrem k Libokamu. S každým pulsem rostly a větvily se, až dosáhly až k zadním řadám vyčkávajících hord. V tu chvíli ze zabodnutých konců strigoních prutů vyrazila rudá síla, k níž se přimísilo cosi chorobně zeleného. Stejně jako běsova smaragdová, i zkalená červená síla vrostla do země. Obě teď připomínaly tepny či zhoubné kořeny. Zářily skrz šedivý ledový krunýř pokrývající zemi, aniž jej roztavily a šířily se s každým vzepětím ústřední *samadhiho* síly tak dlouho, dokud jimi Libokam nebyl obklíčen.

Jejich růst byl pomalý a strašlivý. O západu slunce bylo rudozelené zlo jen několik stop před předními řadami prazlochů a po dlouhé, ponuré noci svítání ukázalo, že se dostalo jen napůl cesty k valům. Pokračovalo však vpřed s neúprosnou jistotou. Mhoram přitom nemohl vymyslet žádnou protizbraň, neboť neměl tušení, před čím to vlastně stojí.

Během následujících dvou dní se Citadelou začal šířit strach. Lidé začali mluvit šeptem. Muži a ženy pobíhali z místa na místo, jako by se báli, že se

kamenné město obrací proti nim. Děti neutišitelně naříkaly a poděšeně sebou trhaly, sotva k nim někdo přistoupil, byť to byl člověk, kterého dobře znaly. Nad Libokamem se rozprostřela těžká atmosféra strachu a nejistoty jako křídla harpyje. Přesto Mhoram až do počátku třetího dne nechápal, co se s městem děje. Toho rána náhodou narazil na maršála Qaana. Neslyšen a nezpozorován se k němu přiblížil a položil mu ruku na rameno. V tu chvíli Qaan zděšeně uskočil a chopil se jílce svého meče. Když jeho oči konečně rozpoznaly Nejvyššího Pána, tvář mu zpopelavěla lítostí a začal se třást jako vystrašený nováček.

V tu chvíli Mhoram prohlédl a pochopil, co je pro Libokam skutečnou hrozbou. Strach z neznámého představoval pouze méně podstatnou část nebezpečí. Když objal třesoucího se maršála, pochopil, že rudozelené žilky prorůstající půdou je neohrožují přímo. Byly jen nástrojem sloužícím hrubé psychické síle Povýšencovy zášti – jejich úkolem bylo oslabit vůli obránců Citadely a rozhlodat morálku obyvatel, díky níž mohl Libokam odolávat.

Strach se šířil srdcem Citadely Pánů jako smrtelná nemoc. Pod vlivem těch odporných žil se začala odvaha města rozpadat.

Proti tomu nebylo obrany. *Lillianrill* a *rhadhamaerl* uvnitř zdí zapálili ohromné hřejivé ohně. Správci umění zpívali bezmocně se třesoucími hlasy písně o odvaze a vítězství. Válečnictvo donekonečna cvičilo, takže drilem schvácení muži neměli dost času ani síty na strach. Pánové poletovali městem jako modři havrani, odvážní, povzbuzující, nesmlouvaví, od kalného rána do temné noci. Citadela nečekala nečinně. Čas natažený na skřipec strachu se pomalu plazil kolem, protahoval se skrz svůj kostěný kruh s téměř slyšitelným chřestěním vybělených kostí. Všechno, co mohlo být uděláno, už

uděláno bylo. Pánové si zvykli nosit s sebou svou hůl vždy rozžatou, azurová zář jim pomáhala odolávat síle rozhlodávající ducha Libokamu. Žilnaté, krvavé zlo v zemi se zmnohonásobilo. Zloba několika tisíc nenávistných srdcí udusila jakýkoliv odpor.

Brzy se zdálo, jako by sama skála náhorní plošiny naříkala v tiché hrůze. Po pěti dnech se některé rodiny zamkly ve svých pokojích a odmítaly vyjít, neboť se v ulicích města bály. Jiní uprchlí do zdánlivého bezpečí kopců zvedajících se nad plošinou. Odehrálo se několik krvavých šarvátek v kuchyních. Zde byl totiž vždy po ruce dostatek nožů, jichž se mohl kuchař chopit a v náhlém návalu děsu kolem sebe začít sekat. Aby se takovým výbuchům zabránilo, postavil maršál Qaan do každé kuchyně či jídelny jeden eoman.

Brzy však nedokázal ochránit před panikou ani své vojáky. Tuto skutečnost nakonec musel hlásit Nejvyššímu Pánovi. Mhoram ho vyslechl a poté se odebral nahoru na věž, aby tam držel stráž. Osamocen hleděl do temnoty noci ztěžka doléhající na jeho zátylek, díval se na Kámen ohavně zářící do tmy smaragdovým světlem, pozoroval ohnivé rudozelené žily – a v tichu srdce objal svůj vlastní strach. Kdyby nebyl tak zoufalý, možná by plakal soucitem nad Kevinem Zmařitelem, jehož dilema nyní chápal s intenzitou, která se zarývala do hloubi duše.

O něco později – poté co se chlad temnoty připojil k zimě Pána Zlora a strážní ohně v ležení se zdály být pouhými jiskrami v porovnání se *samadhiho* mocnou a křiklavou touhou po smrti, přišla na věž Loerya, žena Trevorova. S sebou nesla malou misku naplněnou gravelem, jenž ozařoval její vyčerpanou tvář. Pozvedla hlavu, takže se její oči ocitly ve stínu, ale Mhoram cítil, že jsou plny slz.

„Mé dcery –“ Hlas jí selhal. „Mé děti – znáš je, Nejvyšší Pane,“ řekla, jako by prosila. „Nejsou snad dětmi, na které by byl každý rodič pyšný?“

„Bud' pyšná,“ odvětil Mhoram jemně. „Rodiče a děti jsou si pýchou navzájem.“

„Znáš je, Nejvyšší Pane,“ naléhala, „radost, kterou mi přinášejí, je tak velká, že se až podobá bolesti. Ony – Nejvyšší Pane, odmítají jíst. Bojí se, aby jídlo nebylo otrávené. Zlo je připravilo o rozum.“

„To nás všechny, Loeryo. Musíme vydržet“

„Jak? Bez naděje –? Nejvyšší Pane, snad by bylo lépe, kdybych své děti nikdy neporadila.“

Mhoram jí neodpověděl přímo. Něžným, tichým hlasem řekl, „z tohoto boje se zlem nemůžeme utéci. Pokud opustíme tyto zdi, je s námi konec. Nemáme kam jít. Musíme vytrvat.“

„Povolej Nevěrce, Nejvyšší Pane,“ zašeptala Loerya hlasem podbarveným pláčem.

„Ach sestro Loeryo – něco takového nemohu udělat a ty to víš. Víš, že jsem se rozhodl správně, když jsem Thomase Covenanta propustil, aby dostál závazkům ve svém světě. Nejednou mě pošetilost svedla ze správné cesty. Toto rozhodnutí však nebylo pošetilé.“

„Mhorame!“ naléhala.

„Ne, Loeryo. Jen si uvědom, co žádáš. Nevěrec si přál zachránit život ve svém světě. Tam ale čas ubíhá jinak. Od chvíle, kdy poprvé přišel na Libokam uběhlo sedmačtyřicet let a on přesto nezestárnul o víc než o tři měsíční cykly. Pro něj možná uběhlo od chvíle, kdy jsme ho přivolali, jen několik okamžiků. Pokud ho zavoláme znova, možná mu stále ještě budeme překážet v tom, aby zachránit malé děvčátko, které ho potřebuje.“

Při zmínce o dítěti se Loeryina tvář pokřivila hněvem. „Povolej ho!“ zasyčela. „Co pro mě znamená bezejmenné dítě? U Sedmi, Mhorame! Povolej– !“

„Ne,“ přerušil ji Mhoram rázně, ale jeho hlas neztratil nic na své laskavosti. „To neudělám. Musí se o svém osudu rozhodnout svobodně. Je to jeho právo. Nesmíme mu ho upírat – ani tehdy ne, kdyby se Končina ocitla v nejvyšší nouzi. Je držitelem bílého zlata. Nechejme ho přijít, pokud bude chtít. Nezpronevěřím se jednomu z mála odvážných rozhodnutí, jenž jsem ve svém pošetilém životě učinil.“

Loeryin hněv vyprchal právě tak rychle, jako se objevil. Pevně sevřela misku s gravelem, jako by z jejích dlaní vyprchala poslední kapka tepla a zasténala, „dnes odpoledne má nejmladší – Yolenid – je to ještě batole, vyděšeně vykřikla, když mě uviděla“ S námahou pozvedla k Nejvyššímu Pánu vlhké oči a zašeptala, „Jak to mám snést?“

Mhoram její pohled opětoval, ačkoliv se mu srdce svíralo. „Pak už zbývá jen jediná možnost – Znesvěcení.“ Díval se na její vyčerpanou tvář a cítil, jak v něm roste touha vykřiknout nutící ho odhalit své nebezpečné tajemství. Na malou chvíli, během níž mu krev úzkostně bušila ve spáncích, byl připraven Loerye odpovědět, pokud se zeptá. „Síla je strašlivá věc,“ zašeptal varovně.

V očích jí zasvitla jiskra naděje. Nejistě se postavila, přistoupila k němu a zkoumavě mu pohlédla do tváře. První dotek spojení okamžitě odsál nejsvrchnější vrstvu jeho mysli. To, co viděla či vycítila ji však zastavilo. Jeho pochybnosti udusily světlo v jejích očích a ona se od něj okamžitě odtáhla.

Rozpačitým hlasem, v němž zaznívál jen lehký náznak hořkosti řekla, „ne, Mhorame. Nebudu se tě ptát.

Komu jinému bych měla věřit, když už ne tobě? Promluvíš, až tvé srdce bude připraveno.“

Mhoramovy oči zazářily vděčností. „Jsi odvážná, sestro Loeryo,“ řekl s úsměvem.

„Ne.“ Uchopila svou misku s gravelem a odcházela. „Ačkoliv to není jejich vina, mé dcery ze mě dělají zbabělce.“ A aniž se ohlédla, zanechala Nejvyššího Pána uprostřed zlověstné noci samotného.

Mhoram přitiskl svou hůl k hrudi a opět se otočil k zeleně planoucímu zlu běsova Kamene. Jakmile jeho pohled spočinul na onom zlověstném světle, narovnal ramena a napřímil se, takže tam stál jako pomník vztyčený na počest neporušenosti skály Libokamu.

PĚT
Lomillialor

TÍHA SMRTELNOSTI JEŽ UVĚZNILA COVENANTA ho vtlačovala hloub a hloub do nepoddajné země. Cítil, jak přestal dýchat – kamení a hlína, do nichž se propadl, mu to nedovolovaly. Kupodivu ho nedostatek vzduchu nijak nevyděsil. Nyní už nepotřeboval upocenou námahu hrudi snažící se naplnit plíce vzduchem. Nezadržitelně, bez jediného pohybu se propadal dolů jako člověk padající vstříc svému osudu.

Černá země kolem něj se pomalu měnila na chladnou mlhu, která ovšem byla stejně hmotná a bránila mu v pohybu právě tak spolehlivě, jako hlína. Její podstata se však pomalu měnila, přibývalo mlhy černé jako smůla, kompaktní a neproniknutelné jako žulový kvádr. Pocit chladu byl stále intenzivnější. Chlad, zima a mlha se kolem něj ovinuly jako pouta…

Ztratil pojem o čase, ale v určitém okamžiku si začal uvědomovat přítomnost mrazivého větru. Tlak na jeho tělo se poněkud zmírnil, pouta povolila. Pak se kdesi v dálce objevila trhlina Skrz ni uviděl bezedné noční nebe neozdobené jedinou hvězdou. Štěrbinou zahlédl záblesk zeleného světla tak chladného a neúprosného, jako nejkrutější smaragd.

Průrva byla nesena větrem přímo k němu. Když ho míjela, spatřil mezi těžkými mračny úplněk zsinalý zelenavou září, smaragdový terč zlověstně planoucí na nebesích. To chorobně zelené světlo ho oslovilo. Když trhlina, skrz níž jej spatřil, zmizela unášená větrem

kdesi v dálce, že cosi v něm odpovídá. Moc a svrchovanost vyzařující z měsíce byla nepopiratelná. Cítil, jak proti své vůli pluje mlhou zelenkavému svítání vstříc.

V tu chvíli ale zasáhla jiná síla. Na chvíli ucítil vůni stromové mízy a chladnou mlhou se k němu prodraly útržky písně: *prohlédni… vyslyš… proklínáme…*

Covenant se jich okamžitě zachytil, naléhavost prosby v nich obsažené mu sloužila jako kotva. Temnota se kolem něj opět sevřela a on začal padat tím směrem, odkud zaznívala píseň.

Mlha pod ním se zpevnila, takže cítil, jak by ležel na nějakém prkně. Klesal a vítr do něj zprudka narážel. Byl příliš prochladlý, aby se mohl hýbat Teprve když ucítil vzduch ve svých plicích, došlo mu, že dýchá. Žebra a bránice pracovaly jako dřív a opět pumpovaly vzduch do plic a ven. Pak si povšiml další změny ve svém okolí. Prázdná, vlhká, větrná noc získala další rozměr. Zdálo se, jako by to byla temná slupka obklopující výhradně jej, zatímco se zbytek světa koupal ve sluneční záři. Navzdory mračnům cítil, že za onou stěnou může být vzduch čirý a průzračný. Pevná deska, na níž ležel, byla stále tvrdší a tvrdší, až měl pocit, jako by ležel na katafalku zasypán mohylou navršenou z nejčistší temnoty.

Známá píseň ho opustila. Chvíli neslyšel nic jiného, než svištění větru a chraplavý zvuk svého vlastního dechu vycházejícího z nateklých rtů. Mrzl a cítil, že se brzy spojí s kamenem pod sebou v jednolitou zmrzlou hmotu. Pak kdosi nedaleko něj užasle vydechl, „U Sedmi! Dokázali jsme to.“

Znělo to vyčerpaně, sklíčeně, hluše. Nebýt svistu větru potvrzujícího existenci okolní reality, byl by to Covenant považoval za halucinaci.

Tichý hlas naplněný úlevou odpověděl, „ano, příteli. Tvé umění nám slouží dobře. Úsilí, jež jsme vynaložili během posledních tří dní nevyšlo nadarmo.“

„Mé umění a tvá síla. A *lomillialor* Nejvyššího pána Mhorama. Ale pohlédni na něj. Je zraněný a nemocný.“

„Copak jsem ti neříkal, že on také trpí?“

Onen tichý hlas připadal Covenantovi podivně známý. Přivábil sluneční záři blíž, pod jeho vlivem se mlha smršťovala, až se ocitla zcela uvnitř něj a on na své tváři pocítil dotek paprsků.

„Říkal jsi mi to,“ odvětil sklíčený muž. „A já jsem ti odpověděl, že jsem ho měl zabít, dokud jsem ho měl po ruce. Mé činy však byly scestné. Jen hleď – Nevěrec, ač umírá, vyslyšel mé volání.“

„Můj příteli –“ pronesl druhý tónem, v němž zaznívala výtka

První ho ale nenechal domluvit. „Toto je nehostinné místo. Tady mu nemůžeme nijak pomoci.“

Covenant ucítil, jak ho kdosi uchopil za ramena a s námahou otevřel oči. Nejprve neviděl vůbec nic, sluneční záře ho oslepovala. Pak se ale mezi něj a slunce cosi postavilo. Zamrkal, aby potlačil podivnou neostrost, jež postihla všechny jeho smysly.

„Probouzí se,“ řekl první hlas. „Jestlipak mě pozná?“

„Nejspíš ne. Už dávno nejsi mladý, příteli.“

„Bylo by to lepši,“ zamumlal muž. „Nejspíš by si myslel, že jsem se rozhodl dokončit to, co se mi před mnoha lety nepovedlo. Člověk jako on jistě ví, co je pomsta.“

„Mýlíš se v něm. Já ho znám mnohem lépe. Cožpak nevidíš, jak moc potřebuje soucit a laskavost?“

„Vidím. Já ho také znám. Myslím na něj nepřetržitě sedmačtyřicet let. Ať si to uvědomuje či ne, jednu laskavost jsme mu právě prokázali.“

„Přivolali jsme ho *z jeho* světa. Tomu říkáš laskavost?“

„Přesně tak,“ odpověděl první muž tvrdě.

Druhý si jen povzdechl. „Ano. A nemohli jsme jednat jinak. Bez jeho pomoci Končina zemře.“

„Laskavost?“ zasípal Covenant. Ústa ho nesnesitelně bolela

„Ano!“ odvětil muž, jenž se nad ním skláněl. „Dali jsme ti novou příležitost postavit se zlu, které jsi v Končině rozpoutal.“

Covenant si uvědomil, že muž má široká ramena a hranatou tvář typickou pro obyvatele Skalnova. Rysy obličeje nedokázal rozeznat, neboť se skrývaly ve stínu, všiml si však zvláštního vzoru zkřížených blesků vetkaného do látky lněného pláště lemovaného kožešinou. Něco takového už kdysi viděl, ale momentálně byl příliš omráčený, aby si dokázal vzpomenout.

Pokusil se posadit. Muž mu pomohl a podepřel ho. Covenant chvíli bezcílně těkal zrakem po okolí. Zjistil, že se nachází na okrouhlé kamenné plošině ohrazené zdí, jež mu nedovolovala spatřit nic víc než nebe. Chladná modrá prázdnota vábila jeho pohled a přitahovala ho – dokonale souzněla s prázdnotou v jeho nitru.

Musel zrak násilím odtrhnout, aby se mohl podívat na skalnovského.

Ze své nové pozice si ho mohl dobře prohlédnout. Šedočerné vlasy a vrásčitá tvář vzbuzovaly dojem muže, jemuž táhne na sedmdesát. Při pohledu na něj však bylo nápadné něco úplně jiného. Z celé jeho osobnosti vyzařoval jakýsi rozpor. Rysy kolem úst svědčily o tom, že musel spolykat příliš mnoho hořkosti, aby si ještě pamatoval, jak sladký může život být. Přesto měl kolem očí jemné, prosebné vrásky, jako by strávil dlouhé roky

s pohledem upřeným vzhůru a pokorně žadonil, aby ho slunce neoslepilo. Byl to člověk, který byl v životě hluboce zraněn a utrpěl těžké ztráty.

Jako by zvuk slov teprve teď pronikl do jeho mysli. *Měl jsem ho zabít,* řekl ten muž. Ano, muž v plášti zdobeném vzorem blesků se ho kdysi pokoušel zabít. A zabránila mu v tom Atiaran, Trellova žena, dovolávající se přísahy míru

„Triocku?“ vydechl Covenant chraplavě. „Triocku?“

Muž před Covenantovým pohledem neuhnul. „Slíbil jsem ti, že se znova setkáme.“

K čertu, zasténal Covenant v duchu. Triock miloval Lenu, Atiaraninu dceru ještě dřív, než se s ní Covenant potkal. Pokusil se postavit. Jeho prochladlé, potlučené údy ho však odmítaly nést. Námahou skoro omdlel. Triock mu však pomohl a někdo další ho podepřel zezadu. Bezmocně zůstal visel na Triockovi, bez jehož podpory by bezpochyby upadl a poprvé nahlédl za zídku.

Kolem dokola byl jen prázdný vzduch, jako by plošina plula nebem a nechala se unášet šuměním větru. Covenant neviděl i nic, než nejzazší horizont a i ten nebyl tvořen ničím jiným, než mořem šedých mraků, přelévající se masou, jež pokrývala svět jako rubáš. Udělal jeden vrávoravý krok směrem k zídce a spatřil, že stejný příkrov leží i na zemi pod ním. Plošina se tyčila několik set stop nad úrovní mraků, jako by byla jedinou věcí na světě, na kterou ještě svítí slunce.

Pak si ale povšiml, že nalevo vystupuje z šedého moře několik horských vrcholků a když se ohlédl přes rameno za záda muže, který ho podpíral, spatřil vysoký štít, na jedné straně tvořící hladkou skalní stěnu, na druhé přecházející v hřeben, jenž klesal dolů a ztrácel se v mracích. Byl opět na Kevinově stráži, stál na vrcholku kamenného

sloupu, který se kdesi dole mimo jeho dohled spojoval se skalní stěnou.

V první chvíli byl příliš překvapený, aby cítil závrať. Toto skutečně nečekal. Měl se přece objevit v Libokamu. Kdo kromě Pánů mohl mít v Končině takovou moc, aby ho přivolal? Triock byl v době, kdy ho znal, shromažďovatelem stád, umění neovládal. V něčem takovém nemohl mít prsty nikdo jiný než Povýšenec.

Pak jeho pohled přitáhla hlubina a závratí se mu podlomily nohy. Nebýt rukou, které ho pevně držely, byl by přes zídku přepadl.

„Klid, příteli," konejšil ho Triockův společník. „Já tě nepustím. Nezapomněl jsem, jak špatně snášíš výšky," prohlásil a odtáhl svého chráněnce do středu plošiny, kde ho podepřel.

Covenantova hlava se bezvládně houpala ze strany na stranu. Teprve když se s ním Stráž přestala točit, dokázal pozvednout zrak k Triockovi. „Jak?" zadrmolil. „Kdo – kde jsi získal sílu?"

Triockovy rty se zkřivily v tvrdém úsměvu. Obrátil se ke svému společníku a řekl, „cožpak jsem ti neříkal, že ví, co je pomsta? Myslí si, že dokonce i teď jsem kvůli něj ochoten porušit přísahu." Pak svou zahořklost obrátil přímo proti Covenantovi. „Nevěrče, zasluhuješ trest. Ztráta Nejvyšší Paní Eleny způsobila –"

„Mír, příteli," pravil ten druhý muž. „Pro tuto chvíli je jeho bolest už tak dost velká. Žádné smutné historky, musíme ho donést na místo, kde se o něj budeme moci postarat."

Triock znova prohlédl Covenantova zranění. „Ano," povzdechl si vyčerpaně. „Odpusť mi, Nevěrče. Strávil jsem sedmačtyřicet let mezi lidmi, kteří na tebe nemohli zapomenout. Nyní odpočívej, ochráníme tě, jak jen budeme moci. A také zodpovíme všechny tvé otázky.

Nejprve však musíme opustit toto místo. Jsme tady příliš na očích. Šedý Zabiják má své špehy všude, někteří z nich mohli vycítit sílu, která tě povolala.“

Zastrčil hladkou dřevěnou hůlku pod plášť a pak se otočil ke svému společníku, „Skalní bratře, můžeš snést Nevěrče po těchto schodech? Budeš-li si přát, mám lano.“

Muž se tiše zasmál. „Příteli, jsem obr. Má noha na kameni nesklouzla od té doby, co jsem podnikl svou první plavbu po moři. Thomas Covenant se mnou bude v bezpečí.“

Obr? pomyslil si Covenant nechápavě. Poprvé si povšiml rukou, které ho podpíraly. Byly dvakrát tak velké jako jeho. Zlehka ho otočily a zvedly do vzduchu jako pírko a Thomas zjistil, že se dívá do tváře Slanomilu Pěnosledníkovi.

Obr se od té doby, co ho viděl naposledy, nijak zvlášť nezměnil. Pouze jeho dříve krátké, nepoddajné vousy byly nyní delší a šedivější a čelo se pokrylo hlubokými, ustaranými vráskami, mezi nimiž se jizva, kterou utržil v bitvě o Vyšný Dřevnov hladce ztratila. Jeho hluboko posazené oči skrývající se pod mohutnou hradbou obočí však stále zářily entuziasmem jako dva drahokamy a na rtech mu pohrával stejný ironický úsměv. Když se na něj Covenant podíval, nedokázal myslet na nic jiného než na to, že se s ním tenkrát u Rokle zrady nerozloučil. Pěnosledník mu byl přítelem – ale on jeho přátelství neopětoval. Dokonce ani ne do té míry, aby mu dal sbohem. Zahanbeně odvrátil pohled od obrovy tváře a začal si prohlížet jeho pokroucenou postavu, jež mu vzdáleně připomínala kmen dubu. Spatřil, že hrubá obrova vesta a kalhoty jsou potrhané a onošené. Dírami bylo vidět jizvy z bojů, staré i ty nové. Ty nejčerstvější ho pálily, jako by zaťaly do jeho vlastní kůže.

„Pěnosledníku,“ zaskřehotal. „Omlouvám se.“

„Mír, příteli,“ odpověděl obr mírně. „To všechno je minulost Nezatracuj sám sebe.“

„K čertu.“ Covenant nedokázal ovládnout svou slabost. „Co se s tebou stalo.“

„Ach, to je dlouhé vyprávění, spousta epizod a kupa souvětí. Schovám si ho, dokud se nedostaneme na místo, kde tě budu moci ošetřit. Jsi dost nemocný na to, aby ti hrozilo, že si zanedlouho potlacháš se samotnou zubatou.“

„Byl jsi zraněn,“ pokračoval Covenant. Pod upřeným obrovým pohledem však zmlkl.

„Buď zticha, Nevěrče,“ nařídil mu obr s hranou přísností. „Na tomhle místě nejsem ochoten poslouchat smutné historky.“ Jemně uchopil nemocného muže do náručí a pak se otočil k Triockovi. „Následuj mě, skalní bratře. Náš úkol teprve začal. Pokud bys uklouznul, nezbývalo by mi nic jiného, než tě chytit.“

„Starej se o sebe,“ odsekl Triock nabručeně. „Nestojím na kameni poprvé – i když tenhle je pořádně studený.“

„Dobrá tedy. Sestupujme tedy tak rychle, jak budeme moci. Ty a já jsme museli překonat mnoho překážek, než jsem se dostali až sem. Teď nesmíme Vícepána ztratit.“

A aniž čekal na odpověď, pustil se po hrubých schodech dolů z Kevinovy Stráže.“

Covenant obrátil svou tvář k obrově hrudi. Vítr proudící podél útesu a vířící kolem Slanomila Pěnosledníka vydával vysoký, naříkavý zvuk, což Covenantovi připomnělo, že Stráž se zvedá do výšky čtyř tisíc stop. Pěnosledníkovo srdce však bušilo s nezlomnou sebedůvěrou a jeho obětí se zdálo být pevné jako sama skála Při každém kroku dolů pocítil slabý otřes, jak obrova noha pevně dopadla na kamenný

schod. On už ale neměl dost síly ani na to, aby cítil strach. Nechal se netečně unášet v obrově náručí, dokud šum větru nezesílil a Pěnosledník nevkročil do mlžného moře.

Během chvilky slunce zmizelo, jako by mělo být ztraceno navždy. Vítr začal být ostrý, suchý a rezavý. Covenant a Pěnosledník sestupovali kalnou, neprůhlednou mlhou, ledovou jako polární noc, skrz husté a neprostupné mraky svírající zemi jako krutá pěst. Covenant cítil, jak mu páteří běží mráz přímo k místu, kde se skrývala poslední teplá jiskra života.

Konečně dorazili na skalní římsu u úpatí Kevinovy Stráže. Pěnosledník pak zahnul doprava a vydal se podél římsy. Po straně se temně rýsoval hluboký sráz, obr však našlapoval jistě a bezpečně, jako by vůbec nevěděl, co je to pád. Krátce nato opustil otevřenou skalní stěnu a začal stoupat po horské stezce. Poté konečně vymizelo z Covenantovy mysli veškeré napětí. Slabost v něm rozkvetla jako pohřební lilie a on upadl do mrákotné dřímoty.

Po nějakou dobu nevnímal, kudy Pěnosledník kráčí. Měl pocit, jako by za ním v šedé mlze zůstávala krvavá stopa. Poklid obklopil jeho srdce jako kus ledu. Již nebyl schopen pochopit, o čem to obr mluví, když ho slyšel naléhavým tónem šeptat, „Triocku, ztrácí se. Pokud mu nepomůžeme hned, tak už nikdy.“

„Ano,“ souhlasil Triock a pak velitelsky zvolal, „přines deky a gravel! Musí se zahřát.“

„To nebude stačit. Je nemocný a zraněný. Potřebuje léčitele.“

„To vidím,“ odsekl Triock. „Nejsem přece slepý.“

„Tak co budeme dělat? Obři nemají žádné umění proti zimě. Nám nevadí.“

„Tři mu končetiny. Vdechni do něj svou sílu. A nech mě chvíli přemýšlet.“

Do Covenanta začalo cosi nemilosrdně bušit, ale chlad, jenž se usadil v jeho těle odolávat. Matně se podivil, proč ho Pěnosledník a Triock nenechají spát.

„Copak tu není žádná bolehlína?“ zeptal se obr.

„Kdysi byla,“ odpověděl Triock zamyšleně. „Lena – Lena ho uzdravila právě na tomto místě, když do Končiny přišel poprvé, Ale já nejsem *rhadhamaerl* – nedokážu rozpoznat tajné vůně a síly skryté v zemi. A taky se říká, že se bolehlína – stáhla. Že se schovala, aby unikla špatnosti rozprostírajícímu se nad Končinou. Nebo ji možná zabila zima. Nemůžeme mu nijak pomoci.“

„Musíme. Mrzne do samotného morku kostí.“

Covenant cítil, jak ho zvedají a balí do pokrývek. Měl dokonce pocity jako by skrz závoj halící jeho zrak zahlédl žlutou zář gravelu. To ho potěšilo – odpočívalo se mu lépe když věděl, že šedivá mlha ještě neovládla úplně všechno.

Po chvíli se Triock nejistým hlasem ozval, „možná mu pomůže síla Vzneseného dřeva.“

„Tak začni,“ pobídl ho obr.

„Nejsem drewor. Neovládám umění *lillianrill* – jen jsem ho rok studoval v Radumi – poté, co mi Nejvyšší Pán Mhoram *lomillialor* svěřil. Nedokážu ovládat jeho sílu.“

„Nevadí! Musíš se alespoň pokusit.“

Triock začal protestovat. „Zkouška pravdy Vznešeným dřevem v něm může uhasit poslední jiskru života. Mohl by v ní selhat, i kdyby byl zdravý a v plné síle.“

„Pokud se nepokusíš, zemře najisto.“

Triock sotva slyšitelně zavrčel a pak zachmuřeně řekl: „Ano. Ano, skalní bratře. Přesvědčil jsi mě. Snaž se ho udržet naživu, musím se připravit.“

Covenant smutně sledoval, jak se zlatavé světlo vzdaluje a mizí v šedi, jež ho obklopovala. Nevěděl, zda unese to, že ho ztratil. Syrová mlha neměla právo zvítězit nad gravelem. Ne tady, v Končině. A nebyla už žádná bolehlína. Žádná bolehlína, opakoval si v duchu a zcela neočekávaně pocítil bolestné bodnutí. Jeho zármutek se proměnil v hněv. U všech horoucích pekel! Zlore, zaskřípěl zuby. Tohle se ti nepodaří. Já ti to nedovolím. Nenávist, která ho minulé noci ve starém světě dohnala k tomu, že slepě tápal lesem, se vrátila. Hněv mu dodal sílu, aby otevřel oči.

Hned vedle něj stál Triock. Skalnovský držel svůj *lomillialor*, jako by se ho chystal vrazit Covenantovi mezi oči. Bílé dřevo v jeho rukou horce žhnulo a v mrazivém vzduchu z něj stoupala pára. K zemité vůni gravelu se přidal pach smůly.

S nesrozumitelným mumláním sklonil Triock prut, až se koncem dotkl zapálené rány na jeho čele.

Covenant v první chvíli necítil nic jiného než prostý dotek. *Lomillialor* neměl na ránu žádný účinek, zdálo se, že pulsující zář, jež z něj vycházela, je zcela neúčinná. Pak se ale stalo něco nečekaného. Skrz led v jeho levé dlani se prořízla ostrá, horká bolest šířící se z prstenu, který nosil. Zakousla se do něj a postupovala vzhůru k zápěstí. Bolelo to, jako by mu z kostí s chladem strhávali i živé maso, bolest mu však působila jakési barbarské potěšení. Brzy se v palčivé ohnisko bolesti proměnila celá jeho levá paže. Žár čerstvě probuzených ran ho přiměl vstát z mrtvých.

Jakmile byl led jednou narušen, začal povolovat i na jiných místech Teplo přikrývek se vztáhlo k jeho potlučeným žebrům. Klouby na nohách ho rázem začaly bolet, jako by se probraly z ustrnutí a během chvilky se bodavou trýzní připomněla i rána na čele.

Pak Triock přesunul konec Vznešeného Dřeva od čela ke zčernalému otoku na jeho rtu. Okamžitě pocítil výbuch bolesti. Dychtivě se do ní ponořil, jako by v ní doufal najít útěchu.

Vědomí se mu navracelo pomalu, ale když konečně otevřel oči, věděl, že se stal mnohem vyrovnanějším. Jeho rány se nezahojily – čelo i ret bolely, jako by to byly ostny ukryté do živého masa a celé jeho tělo bylo jako rozlámané. Mráz zažírající se do kostí ho však definitivně opustil. Otok na rtu se zmenšil a zrak zlepšil, jako by někdo vyčistil čočky v jeho očích. Přesto se nedokázal ubránit smutku, neboť jeho dlaně a chodidla zůstaly necitlivé. Úplné zdraví, jaké si navykl očekávat od období, která trávil v Končině, jeho odumřelé nervy nezískaly.

Ale byl naživu – byl v Končině – a potkal se s Pěnosledníkem. Odložil tedy zármutek na někdy jindy a začal se rozhlížet kolem sebe.

Ležel v malém, úzkém údolí mezi horami kolem Kevinovy Stráže. Zatímco ležel v bezvědomí, neproniknutelné moře mraků se o několik set stop zvedlo a shůry se snášely vločky naplňující vzduch jako tichý šepot. On sám už měl na sobě vrstvu nejméně palec tlustou. Cosi v zabarvení sněhu mu vnuklo pocit, že je pozdní odpoledne. Čas ho ale nezajímal. V tomto údolí už jednou byl – s Lenou.

Obraz uložený ve vzpomínkách však ostře kontrastoval s tím, co viděl nyní. Předtím to bylo tiché, travnaté místo, jehož středem protékal veselý potok, obstoupené borovicemi, které jako vysocí, mlčenliví strážní bděli nad jeho klidem. Nyní zůstala jen holá země, přikrytá stále sílící vrstvou sněhu. Borovice byly polámané a sedrané z kůry chladem, jenž nedokázaly snášet a místo vody se podobná staré, mrtvé ráně táhla údolím ledová stužka.

Covenant si smutně pomyslel, jak dlouho ještě takové počasí bude trvat.

Při pouhé předtuše odpovědi se roztřásl a nadzvedl se do sedu, aby se mohl naklonit nad mísu s gravelem. Ve chvíli, kdy tak učinil, si povšimnul tří postav sedících docela nedaleko kolem podobné mísy. Jedna z nich si povšimla jeho pohybu a upozornila ostatní. Triock okamžitě vyskočil a kráčel ke Covenantovi. Usadil se vedle Nevěrce a chvíli si ho rozpačitě prohlížel. Teprve pak promluvil. „Byl jsi v žalostném stavu. Mé umění nestačí na to, abych tě vyléčil, ale vidím, že už neumíráš."

„Zachránils mě," řekl Covenant tak statečně, jak mu to jen bolest v ústech a slabost z podvýživy dovolovala.

„Možná. Nejsem si jist. Začala v tobě pracovat divoká magie." Covenant jen zíral a Triock tedy na vysvětlenou dodal, „jak se zdá, *lomillialor* probudil bílé zlato, z něhož je vyroben tvůj prsten. S takovou silou překonáš jakoukoliv zkoušku pravdy, kterou bych ti já mohl uložit."

Můj prsten, pomyslel si Covenant nechápavě. Nebyl připraven se s takovou představou vypořádat a tak ji odložil stranou také. „Zachránil jsi mě," opakoval. „Jsou tady věci, o kterých bych měl vědět."

„Nech je být. Teď musíš jíst. Nejedl jsi už mnoho dní." Rozhlédl se kolem, jako by chtěl očima proniknout závoj sněhu a pak řekl, „Slanomil Pěnosledník ti přinesl *aliantha."*

Covenant zaslechl zvuk těžkých kroků na zmrzlé zemi. O chvíli později si k němu s tichým úsměvem přiklekl Pěnosledník. Hrsti měl plné viridianských pokladinek.

Covenant si pokladníky prohlížel. Úplně zapomněl, co by s nimi měl dělat, hladověl už tak dlouho, že se hlad stal součástí jeho samotného. Pobídku skrývající se

za tichým obrovým úsměvem však odmítnout nedokázal. Pomalu vztáhnul svou necitlivou ruku a uchopil jednu z pokladinek.

Když si ji vložil do úst a zakousl se do ní, pikantní slano-meruňková chuť mu pohladila patro a všechny důvody, které ho přivedly k půstu, byly rázem zapomenuly. Polknul a cítil, jak jeho tělo dychtivě přijímá živiny. Vyplivl pecku do dlaně a hodil ji přes rameno, jako by to byla nedílná součást nějakého rituálu. Pak začal rychle, hladově jíst.

Nepřestal, dokud Pěnosledníkovy ruce nebyly prázdné. Poslední pecku hodil za záda s povzdechem, jako by mu bylo líto, že pokladinek nebylo víc.

Obr souhlasně přikývnul a uvelebil se vedle kotlíku s gravelem v poněkud pohodlnější pozici. Triock jeho příkladu následoval. Když se na něj oba podívali, Covenant tiše řekl, „tohle vám nikdy nezapomenu.“ Nenapadl ho jiný způsob, jak vyjádřit své díky.

Triock se přísně zamračil. „To nám vyhrožuje?“

Pěnosledníkovy temné oči chvíli studovaly Covenantovu tvář. Pak se obr unaveně usmál. „Nevěrec mluví strašně překrouceně. Ne, myslím že nám nehrozí.“

Covenant pocítil vůči obrovi za jeho pochopení cosi jako ponurou vděčnost. Chtěl se na něj usmát, ale ztuhlé rty mu vtom zabránily. Bolestí sebou až trhl. Zabalil se do deky tak nejtěsněji, jak jen mohl. Za otázkami, které musel položit, cítil chladnou hlubinu odpovědí.

Nevěděl však, jak by se měl zeptat. Triockovy zahořklé vrásky kolem úst a Pěnosledníkovy jizvy stály mezi Covenantem a těmi, co ho přivolali, jako .sveřepí vetřelci. Bál se, že je za události, o nichž by mu vyprávěli, kdyby se zeptal, přímo zodpovědný. A přesto ty odpovědi musel znát, musel vědět, na čem je. Něco začínal tušit a jeho představy získávaly čím dál tím

přesnější obrysy. Dobře si pamatoval, jak toto údolí vypadalo, když sem přišel poprvé. A Mhoram ho prosil o pomoc.

„Nečekal jsem, že se objevím tady," začal nejistě. „Myslel jsem, že mě zase volá Mhoram. Ale ani on už nemá Hůl Zákona. Jak – jak jste to dokázali?"

Triock mu upjatě odpověděl, „předtím, než začala poslední válka – bitva proti běsu Trýzniteli, přišel Mhoram, syn Variolův, prorok a orákulum Rady Pánů, do Mithilského Skalnova. Tehdy mi dal hůl *lomillialor*, kterou jsem dnes a po celé předcházející dny používal. Kvůli tomuto daru jsem odcestoval do Radumi, abych se naučil, jak se Vznešeným Dřevem zacházet. Tam jsem se dozvěděl o skonu Nejvyšší Paní Eleny – já –"

Na chvíli se odmlčel, aby ovládnul své city a pak pokračoval, „následující roky jsem čekal na příležitost, jež by mi objasnila, proč mi Nejvyšší Pán hůl dal. Po celou tu dobu jsem se svými lidmi bojoval proti nájezdníkům Šedého Zabijáka. Pak se k nám přidal obr Slanomil Pěnosledník a s ním jsme se probojovali skrz Jižní pláně. Zatímco zima svírající Končinu byla stále tužší, my jsme útočili, potom se stáhli a zase zaútočili – škodili jsme zkrátka našemu nepříteli, jak jen to šlo. Nakonec se nám ale doneslo, že Libodrew byl zničen a samotný velký Libokam je nyní v obležení. Zanechali jsme šarvátek a vrátili se do Mithilského Skalnova a vystoupali na Kevinovu Stráž. Díky *lomillialoru* Nejvyššího Pána Mhorama, síle Slanomila Pěnosledníka a umění, jenž jsem získal v Radumi, se nám po třídenní práci konečně podařilo přivést tě do Končiny. Nebylo to vůbec snadné."

Triockův strohý hlas vyvolal v Covenantově mysli hrozivé vize. Aby se jim mohl bránit, ovládnout je, dokud na ně nebude připraven, zeptal se, „ale jak? Myslel jsem, že jen Hůl Zákona –"

„Smrtí Nejvyšší Paní Eleny bylo mnoho věcí porušeno," odvětil Triock. „Končina ještě všechny strašlivé následky toho zla ani nezakusila. Hůl určité způsoby vyjádření síly podporovala – a jiné potlačovala. Teď tato bariéra zmizela. Cožpak necítíš zášť této zimy?"

Covenant pouze přikývl, oči ho pálily. Pocit zodpovědnosti za Elenin konec ho bodal jako ostruha pobízející k dalším otázkám. „Pořád nechápu, proč jsi to udělal. Lena – a Elena – a Atiaran –" k větší konkrétnosti se přinutit nedokázal, „to všechno – ze všech lidí na světě bys právě ty měl nejmíň toužit po tom, abych se vrátil. Dokonce Trell – Pěnosledník možná dokáže zapomenout, ale ty ne. Divím se, že jsi mi to dosud nedal pocítit."

Triock zaťal zuby hořkostí, jeho odpověď však byla jasná a zřetelná, jako by si ji v duchu přeříkával už mnohokrát. „Slanomil Pěnosledník umí být velmi přesvědčivý. Zájmy Končiny, důležitost, jakou ti strážci umění přikládají – to všechno je silný argument. Lena, Atiaranina dcera stále žije v Mithilském Skalnově. Atiaran, Trellova žena v posledních letech svého života často připomínala, že je povinností živých dát obětem těch, co zemřeli, smysl. Ale já bych rád našel smysl pro oběti živých. Potom – potom co jsi udělal Leně – ukryla se, aby tvůj čin nevyšel najevo a tys mohl svobodně doručit své proroctví Pánům. Nechci, aby její oběť byla zbytečná, Nevěrče."

Navzdory vlastnímu přesvědčení, navzdory tomu, že očekával nepřátelství a obviňování, mu Covenant věřil. Elena ho varovala, popsala mu rozsah Triockových schopností. Teď se jen podivoval, kde na to všechno vzal sílu. Ten muž byl prostým shromažďovatelem stád. Dívka, kterou miloval, byla znásilněna. Narodila se jí nemanželská dcera, jež si nakonec onoho násilníka

oblíbila. A přesto kvůli nim dvěma odešel do Radumi, aby tam studoval nebezpečné umění, po jehož ovládnutí ani v nejmenším netoužil. Kvůli Končině se z něj stal člen guerilly a nakonec, veden k tomu strádáním Končiny a svým vlastním, drsným soucitem, přivolal Covenanta. Thomas chraplavě zamumlal, „dodržel jsi svou přísahu.“ A pomyslel si, Tohle mi taky zaplatíš, Zlore.

Triock zprudka vstal. Vrásky kolem jeho očí se prohloubily, jak si Covenanta zkoumavě prohlížel. Tichým hlasem se zeptal, „co budeš dělat?“

„Zeptej se mě později.“ Covenant se cítil zahanben, neboť nebyl schopen pohlédnout Triockovi do očí. „Ještě nejsem připraven.“ Instinktivně položil pravou ruku na prsten, jako by doufal, že takto unikne Triockově pozornosti.

„Je čas,“ zamumlal Pěnosledník. „Potřebuješ si pořádně odpočinout.“

„Rozhodni se brzy,“ řekl Triock. „Za úsvitu se musíme vydat na cestu.“ Pak se otočil a svižně odkráčel ke svým dvěma společníkům u druhého kotlíku s gravelem. Ve sněhu po něm zůstávaly hluboké stopy.

„Je to dobrý člověk,“ podotkl tiše Pěnosledník. „Věř mu.“

Ach, já mu věřím, pomyslel si Covenant. Jak bych mohl jinak?

Navzdory teplým přikrývkám se opět roztřásl.

Pěnosledník si povšiml jeho snahy dostat se co nejblíže ke kotlíku se žhoucími ohnivými kameny a věnoval mu ustaraný pohled. Aby předešel jakémukoliv projevu starostlivosti, jenž by mu jen připomněl, jak málo je hoden obrova zájmu, rychle řekl, Ještě pořád nevím, co se stalo s tebou. Obrové byli – nevím, co se stalo s nima. A ty – jsi strašlivě posekaný.“ Pak, ve snaze zjistit, co se za Penosledníkovým zvláštním

výrazem skrývá, dodal, „povím ti něco legračního – bál jsem se, co uděláš – po všech těch událostech v Rokli Zrady. Měl jsem strach, aby ses nevrátil ke svým Údem a nepřesvědčil je, aby přestali bojovat, aby to vzdali. Co si o tom myslíš? Podařilo se mi konečně vymyslet historku, co tě rozesměje?“

Viděl však zcela jasně, že ne. Pěnosledník sklonil hlavu a zakryl si tvář dlaní. Svaly na jeho ramenou se na chvíli napjaly, jako by se snažil silou prstů srovnat kosti svého obličeje do takové polohy, jaké by jinak nemohl dosáhnout. „Radost zní v uších, které slyší,“ řekl hlasem tlumeným přiloženou dlaní. „Ty moje se ale naplnily zvukem zabíjení.“

Pak pozvedl hlavu a výraz jeho tváře byl zcela klidný, pouze doutnající hlubiny očí prozrazovaly, jako hluboce byl zraněn. „Ještě nejsem připraven se tomu smát. Kdybych toho schopen byl, nepálila by mě tak touha zabít všechna Dušdrtičova stvoření.“

„Pěnosledníku,“ zamumlal opět Covenant. „Co se to s tebou stalo?“

Obr bezmocně rozhodil rukama, jako by nemohl přijít na způsob, jak sdělit svůj příběh. „Příteli, jsem to, co vidíš. Toto je příběh, jenž nejsem schopen celý pojmout ani já – a to jsem obr, ačkoliv, jak si jistě pamatuješ, mí lidé mě považovali za výjimečně málomluvného. Kámen a moře! Covenante, nevím co říct. Pamatuješ si, jak jsem bojoval za výpravu a za Hůl Zákona. Když se naplnilo, co Damelon Přítel obrů předpovídal mému lidu, zjistil jsem, že nemohu přestat bojovat. Prostě to nešlo zastavit. Opustil jsem tedy Přímořsko, aby mé nutkání alespoň sloužilo Končině.

Nešel jsem však k Pánům. Pomyšlení na výjimečnou krásu Libokamu, Citadely Pánů zbudované obry mě děsilo. Nechtěl jsem trávit čas v těch nádherných zdech, zatímco se Končinou prohánějí Dušdrtičovy stvůry.

Proto jsem bojoval a trávil své dny s lidmi, kteří se také rozhodli pro boj. Od Severních stěn po Poslední vršky, všude jsem rozdával své rány. A když jsem potkal Triocka, syna Thulerova a jeho společníky – když jsem se dozvěděl, že vlastní výhonek Vzneseného Dřeva, potomka Jediného Stromu, z něhož byla vyrobena Hůl Zákona – přidal jsem se k němu. Tímto způsobem jsem přišel ke svým jizvám a nakonec se dostal až sem.“

„Byl jsi příliš dlouho mezi lidmi,“ zamumlal Covenant. „Ale stálejší mi nic neřekl. Co? Jak –? Nevím kde začít.“

„Pak tedy nezačínej, příteli. Odpočívej.“ Pěnosledník vztáhnul ruku a jemně se dotkl Covenantova ramene. „Ty také jsi byl příliš dlouho mezi – lidmi z jiného světa. Potřeboval bys mnoho dní odpočinku, což, obávám se, nebude možné. Musíš tedy spát.“

Ke svému překvapení Covenant zjistil, že je spánku schopen. Teplo přikrývek a žluté světlo gravelu ho ukolébávalo, z žaludku zaplněného *aliantha* se žilami rozlévala malátnost do celého těla. Zítra bude vědět, nač se ptát. Položil se na chladnou zem a přikrývky si přetáhl přes uši.

Když mu ale Pěnosledník pomáhal zabalit se do dek co nejdůkladněji, napadlo ho, „Jak dlouho ještě bude ta zima trvat?“

„Mír, příteli,“ odpověděl obr. „Jaro mělo do Končiny přijít už před třemi měsíci.“

Covenantovým tělem přeběhl mráz. Zatraceně, Zlore! Zaskřípěl v duchu zuby. U horoucích pekel!

V leže však své únavě nedokázal odolávat dlouho. Usnul téměř okamžitě. Zatraceně, byla jeho poslední myšlenka. U všech horoucích pekel.

Upadl do rudé, bezesné dřímoty, z níž chvíli po setmění probral pocit, že slyší nějaké hlasy. Byl stále

omámený, nedokázal rozpoznat, odkud přicházejí. Rozmlouvali nad ním, jako by byl mrtvý.

„Řekl jsi mu jen kousek pravdy," poznamenal Triock.

A Pěnosledník odpověděl, „pro jedno srdce je té bolesti až dost. Jak jsem mu to mohl říct?"

„Musí to vědět. Odpovědnost za to vše padá na jeho hlavu."

„Ne. Za toto zodpovědný není."

„Přesto se to musí dozvědět."

„I kámen může puknout, tlačí-li na něj příliš velká síla."

„Ach skalní bratře. Jak se ospravedlníš, pokud se obrátí proti Končině?"

„Mír, příteli. Netrýzni mě. Už jsem pochopil, že já ospravedlněn být nemohu."

Covenant je nechápavě poslouchal a po chvíli přestal věnovat hlasům pozornost. Usnul a zdály se mu divoké sny, v nichž o něco usiloval a zoufale se snažil cosi napravit.

ŠEST
Obrana Mithilského Skalnova

O něco později ho probudil Pěnosledník, který s ním silně třásl. Obr ho tak dlouho dloubal do ramen, až se Covenant konečně vybalil ze svých pokrývek a vystrčil hlavu. V tlumeném světle zpola zakrytých kotlíků s gravelem spatřil, že sníh už přestal padat. Úsvit byl ovšem ještě pořád dost daleko – noc naplňovala údolí až po okraj.

Klesl zpět do přikrývek a ospale zamumlal, „jdi pryč. Nech mě spát“

Pěnosledník jím opět zatřásl. „Vstaň, Vícepane. Musíš se najíst. Za chvíli odjíždíme.“

„Za úsvitu,“ odpověděl Covenant. Nateklý a bolavý ret způsoboval, že mluvil nesrozumitelně, jako by se necitlivost rozšířila z rukou a nohou až do jazyka. „Říkal za úsvitu.“

„Yeuquin viděl, jak se k Mithilskému Skalnovu blíží od Jižních plání pochodně. Nepatří přátelům – jen málo lidí z jihu se odvažuje zažehnout v noci světlo. A kdosi jde proti nám od samotného Skalnova. Nemůžeme zde zůstat. Vstaň.“ Zvedl Covenanta do sedu a strčil mu do ruky láhev a misku. „Jez.“

Covenant se ospale napil z kamenné láhve a zjistil, že obsahuje vodu ledovou jako roztavený sníh. Mrazivý lok ho probral. Roztřásl se a pohlédl na misku. Byl v ní nenakrájený chléb a pokladinky. Rychle začal jíst, aby zmírnil mrazivý pocit ve svém žaludku.

Mezi jednotlivými sousty se zeptal, „pokud se k nám někdo blíží, ať už je to kdokoliv, třeba nájezdníci, nejsme bezpečnější tady?“

„Možná, ale Skalnovští budou za své domovy bojovat Jsou to Triockovi lidé – musíme jim pomoci.“

„A nemohou se prostě schovat v horách – než nepřátelé odejdou?“

„V minulosti to tak dělali. Mithilský Skalnov však zažil už mnoho útoků. Skalnovští už mají dost ničení svých domů. Tentokrát se rozhodli bránit.“

Covenant vyprázdnil misku a přinutil se zhluboka napít z láhve. Voda byla tak studená, že v hrdle až pálila.

„Já nejsem bojovník.“

„Vzpomínám si,“ odpověděl Pěnosledník s dvojsmyslným úsměvem, jako by jeho vlastní vzpomínky ve skutečnosti vypovídaly o opaku. „Budeme tě držet stranou.“

Vzal láhev i misku a uschoval je do ohromného koženého vaku. Pak z něj vylovil těžkou vestu z berana a podal ji Covenantovi. „Vem si ji, poslouží ti, ačkoliv je smutnou pravdou, že před touto zimou tě neochrání kabát ani rozžatý krb.“ Když si Thomas vestu navlékl, obr dodal, „bohužel ti nemohu nabídnout lepší obutí. Skalnovští ale nosí jen sandály.“ A vytáhl ze svého vaku pár sandálů s hrubou podrážkou.

Když Covenant odhrnul pokrývku, poprvé spatřil, jak zničená má chodidla. Byla rozdrásaná a poškrábaná od prstů až po patu, pokrytá zaschlou krví a sirupy. To, co zbylo z jeho ponožek, mu volně viselo kolem kotníků jako zubaté šaškovské volány. Bolest ale necítil. Odumírání nervů zřejmě postihlo tkáň do větší hloubky, než samotná zranění. „S tím si nedělej starosti,“ zasípal a stáhl si z nohou zbytky ponožek. „To je jen lepra.“

Vzal si od Pěnosledníka sandály, narazil si je na chodidla a utáhl řemínky na patách. „Jednou možná pochopím, proč se vůbec snažím své tělo chránit.“ Ve skutečnosti ale věděl proč. Kdesi v zastrčeném koutě jeho mysli se ozýval dosud nevyřčený cíl.

„Měl bys navštívit můj svět,“ zavrčel napůl pro sebe a napůl pro obra. „Je úplně bezbolestný. Necítil bys vůbec nic.“

Pak na ně zavolal Triock a Pěnosledník hbitě vyskočil. Když se Covenant zvedl z pokrývek, obr je vzal a nacpal do svého vaku. Se zavazadlem v jedné ruce a kotlíkem plným gravelu v druhé kráčel společně s Covenantem Skalnovskému vstříc.

Triock a jeho tři společníci stah nedaleko úzké strže, skrz níž se z údolí vycházelo. Až do chvíle, než k nim došli obr s Covenantem se domlouvali tichým, vzrušeným šepotem. „Skalní bratře,“ vyhrkl Triock. „Naši zvědové se vrátili z Plání. Slen hlásí, že –“ Náhle se zcela nečekaně odmlčel a ústa se mu zkřivila do ironického úsměvu. „Omluvte mě, zapomněl jsem na zdvořilost. Musím vás představit“

Obrátil se k jednomu ze svých druhů, podsaditému starému muži, jenž v ledovém vzduchu ztěžka oddychoval. „Slene, muži Terassin, toto je Vícepán Thomas Covenant, Nevěrec a držitel bílého, zlata. Nevěrče, toto je Sien, nejlepší kuchař v celých Jižních pláních. Terass, jeho žena, je členkou kruhu starších Mithilského Skalnova.“

Sien zasalutoval a Covenant se pokusil odpovědět. Výsledek byl ovšem žalostný, jako by mu pára valící se od úst a strnulost končetin nedovolovala jakýkoliv ladný pohyb. Pak se Triock obrátil k zbylým dvěma. Byl to muž a žena, kteří se jeden druhému podobali, jako by to byla dvojčata. Vypadali, že jsou připraveni k boji, podle všeho to byli lidé zvyklí prolévat krev a zabíjet za nocí.

Dívali se na Covenanta očima bytostí, které už ztratily schopnost se něčemu divit. „Toto jsou Yeurquin a Quirell," řekl Triock. „Bojujeme společně od prvních dnů, kdy začal tento útok na Končinu."

„Nevěrče, když se ke mně a obrovi dostala zvěst o obléhání Libokamu, právě jsme v Jižních pláních pronásledovali velkou skupinu Zabijákových nestvůr. Okamžitě jsme je nechali být a zahladili jsme naši stopu, aby nemohli zjistit, kam máme namířeno. Právě se vrátili naši zvědové. Sdělili nám, že se nás tlupa pokusila sledovat, ale naštěstí bezúspěšně. Před třemi dny se ale nečekaně obrátili a vyrazili přímo k Mithilskému údolí."

Triock se pochmurně odmlčel a pak dodal, „vycítili sílu, kterou jsme použili na Kevinově Stráži. *Melenkurion!* Některá z těch stvoření mají oči!"

„A proto zde nejsme bezpečni," řekl Pěnosledník Covenantovi. „Pokud skutečně viděli sílu Vznešeného Dřeva, nedopřejí si oddechu, dokud jej pro Dušdrtiče nezískají – a nepovraždí majitele."

Sien vydechl obláček páry. „Musíme jít. Nejspíš se nás pokusí napadnout za svítám." Pohlédl na Covenanta s Pěnosledníkem. „Nevěrče, musíme cestovat pěšky. Doby, kdy jsme se mohli nechat Končinou unášet na koňských hřbetech, jsou pryč. Máš dost sil?"

Covenant jen pokrčil rameny. „Je trochu pozdě začít si dělat starosti o mé zdraví. Pěnosledník mě může bez obtíží nést – pokud bych byl tak pomalý, že bych vás zdržoval."

„Dobrá tedy." Triock se přitáhl plášť těsněji k tělu, vzal kotlík s gravelem a zdvihl jej nad hlavu, takže mu zlatavá zář svítila na cestu.

Quirell svižně odkráčela do temnoty strže, Triock následovaný Slenem šel hned za ní. Na obrův pokyn se Covenant vydal v Slenových stopách. Obr pak zdvihl

druhý kotlík s gravelem a pospíšil si také. Konec průvodu pak uzavíral Yeurquin.

Ještě než ušel necelých dvacet yardů, bylo Covenantovi jasné, že není dost silný, aby mohl jít. Údy se mu rozlévala malátnost a ta trochu energie, co mu ještě zbyla, spotřeboval všechnu na to, aby se ubránil chladu. Nejprve se rozhodl pokračovat navzdory své slabosti. Když se ale zapotácel tak, že málem spadl do průrvy v skalní stěně nad Mithilským Skalnovem, pochopil, že není schopen pokračovat. Pokud měl skutečně dosáhnout cíle, jenž se zatím nejasně rýsoval v jeho mysli, musel se muset naučit přijímat pomoc.

Opřel se zády o kámen a zalapal po dechu. „Pěnosledníku."

Obr se k němu sklonil. „Ano, můj příteli."

„Pěnosledníku, sám to nezvládnu."

Obr se tiše zasmál a odpověděl, „ani já ne, příteli. Ve společenství druhých je nemalá útěcha." Lehce zvednul Covenanta do náručí a dál ho nesl v polosedu, aby Thomas viděl na cestu před nimi. Přestože by snadno unesl Covenanta v jedné a kotlík s gravelem v druhé ruce, vložil nádobu Nevěrcovi do dlani. Světlo dopadající na jeho tvář odhalilo potměšilý škleb. „Ochota je velmi nebezpečná vlastnost," řekl. „Co když si zvykneš?"

„To zní docela jako bych to řekl já," odsekl Covenant nevrle.

Pěnosledník se zeširoka usmál. Triock se však otočil a varovně se na ně zamračil, takže obr už neodpověděl.

O chvíli později Triock svůj kotlík s gravelem přikryl. Na Pěnosledníkovo souhlasné přikývnutí udělal Thomas Covenant totéž. Skupina sestupovala průrvou ve skalní stěně na Mithilským údolím téměř poslepu.

Skrz neproniknutelnou temnotu neviděli vůbec nic, pouze v dálce se nocí mihotaly pochodně jako jiskry v

chladném, černém troudu. Covenant nedokázal odhadnout, jak daleko jsou, ale Pěnosledník přiškrceně zašeptal, „je to velká tlupa. Vrhnou se na Skalnov za svítání – jak řekl Slen.“

„Pak si tedy musíme pospíšit,“ obořil se na ně Triock. Prudce zahnul doleva a hbitě dál kráčel po skalní římse.

Obr ho bez váhání následoval a díky svým dlouhým krokům stačil Triockovu tempu bez obtíží. Brzy římsu opustili a dál pokračovali po stezce zvolna spadající dolů do údolí. Covenant cítil, jak vzduch postupně houstne. Teplo kotlíku s gravelem spočívajícího na jeho hrudi mu dodalo síly. Snažil si vzpomenout, jak stezka vypadala na jaře, ale žádné vzpomínky nepřicházely, nedokázal uniknout tísnivému pocitu vyzařujícímu z okolní noci. Cítil, že kdyby viděl pusté skalní stěny hor, holé a mrtvé svahy kopců, puklé kmeny stromů či Mithilskou řeku uvězněnou pod příkrovem ledu, mohl by propadnout zoufalství. A na to ještě nebyl připraven.

Triock před nimi se rozběhl a Pěnosledník vyrazil za ním.

Covenantem to házelo, nebyl schopen přemýšlet. Raději se tedy soustředil na dění kolem sebe. Když zamžoural a přivřel oči, zjistil, že se jeho zrak temnotě přizpůsobil, zřejmě se mu vrátila ona pronikavost a schopnost vidět pod povrch věcí typická pro Končinu. Vytušil přítomnost vysokého horského štítu po levé straně a hloubku údolí po pravé. A po chvíli dokonce zahlédl bledou zář řeky pokryté ledem. Pak se stezka přiblížila ke konci údolí a serpentinami zamířila k Mithilskému Skalnovu. Když obr prošel první zákrutou, Covenant spatřil nad východními vrcholky první známky nadcházejícího svítání.

Tempo jejich chůze se ještě zrychlilo. Úsvit pomalu naplňoval vzduch a Covenant teď mohl zahlédnout

hrudky sněhu odlétávající od Triockových bot. Uši mu naplňovalo Pěnosledníkovo těžké oddechování, k němuž se tu a tam přidalo ostré praskání a steny, jak se řeka úpěla pod vahou ledu. Začal toužit po tom, aby ho Pěnosledník postavil na zem. Potřeboval se od toho spěchu nějak oddělit – nebo se k němu přidat zvláštní vůle – a vlastními silami.

Pak Quirrel náhle zpomalila a zastavila. Triock a Pěnosledník k ní doběhli a našli ji, jak hovoří s nějakou skalnovskou ženou. Ta, sotva je uviděla, naléhavě zašeptala, „Triocku, lidé jsou připraveni. Nepřátelé se blíží. Jejich mnoho, ale podle našich zvědů mezi nimi nejsou žádní skalní běsové ani prazlochové. Jak s nimi budeme bojovat?“

Během její řeči sklouzl Covenant na zem. Dupal nohama, aby povzbudil krevní oběh a zároveň přistoupil blíž k Triockovi, neboť chtěl vědět, o čem se mluví.

„Někteří z nich mají oči,“ odpověděl Triock. „Chtějí získat Vznešené Dřevo.“

„Přesně to si myslí i starší.“

„Použijeme jej a odlákáme je. Zůstanu na této straně Skalnova – stranou od nich, takže budou muset prohledat všechny domy, aby mě našli. Domy je donutí, aby se rozdělili – pomůže nám sám Skalnov. Máme na své straně moment překvapení. Řekni lidem, aby se ukryli.“

Žena se otočila a běžela ke Skalnovu. Triock ji o něco pomaleji následoval a cestou dával příkazy Quirrel a Yeurquinovi. Covenant s Pěnosledníkem po boku pospíšil za nimi a v duchu přemýšlel, jak v nadcházející potyčce zůstat naživu. Jak se zdálo, Triock si byl zcela jist, že nájezdníci touží získat *lomillialor,* ale Covenanta napadlo něco jiného. Co když ta banda Zlorových nestvůr přišla pro něj a jeho prsten?

Namáhavě se za Triockem vlekl dlouhou strání až na vrcholek kopce, odkud už bylo vidět přikrčené stíny kamenných vesnických stavem. V matné záři svítání dokázal rozpoznat nepravidelné skalnovské domky, většinou přízemní, s plochými střechami. Tvořily přibližně kruhovitou formaci, vchody měly obráceny do středu, kde se místní lidé obvykle shromažďovali.

V dálce, nedaleko ústí údolí, hořely pochodně nájezdníků. Pohybovali se rychle, jakoby už svými nozdrami cítili pach kořisti.

Triock se na chvíli zastavil a pozoroval je. Pak se obrátil k Pěnosledníkovi. „Pro případ, že by se to vymklo z ruky, svěřuji Vznešené Dřevo a Nevěrce tobě. Musíš udělat to, co já udělat nemohu.“

„Nesmí se to vymknout z ruky,“ odpověděl Pěnosledník. Nemůžeme si to dovolit. Jaká je to věc, kterou bych já měl udělat místo tebe?“

Triock ukázal bradou na Covenanta. „Odpustit mu.“

A aniž čekal na odpověď, vyrazil poklusem k vesnici.

Covenant si pospíšil, aby s ním srovnal krok, ale na svých odumřelých chodidlech se sněhem pohyboval tak nejistě, že mu prostě nemohl stačit. Dostihl Triocka teprve až na úpatí kopce. Uchopil ho za ruku, zastavil ho a s párou valící se od úst mu vmetl do tváře, „neodpouštěj mi. Nedělej si už kvůli mně žádné násilí. Stačí, když mi dáš zbraň abych se mohl bránit.“

Triock Covenantovu ruku odstrčil. „Zbraň, Nevěrče?“ vyštěkl. „Použij svůj prsten.“ Vzápětí se však ovládnul a potlačil svou hořkost Tiše řekl, „Covenante, jednoho dne se možná ty a já naučíme navzájem chápat“ Sáhnul do záňadří vytáhnul kamennou dýku s dlouhou čepelí a podal ji Covenantovi, jako by byli přátelé. Pak se otočil a

odkráčel, aby se připojil *k* Údem spěchajícím na svá místa podél okraje vesnice.

Covenant se na dýku díval, jako by to byl had. Najednou si nebyl jist co by s ní měl dělat. Teď, když měl zbraň, si nedokázal představit, že by ji měl použít. Tázavě vzhlédnul k Pěnosledníkovi, ale obrova pozornost byla upřena na něco jiného. Napjatě hleděl vstříc přibližujícím se ohňům a v očích měl žhavý, blouznivý svit jako by se v nich odráželo nadcházející krveprolití. Covenant se v duchu přikrčil. Přehodil nůž z ruky do ruky a málem ho odhodil. Pak ale rozhalil vestu a zasunul čepel za opasek.

„A teď co?“ zeptal se, aby Pěnosledníka vyrušil transu. „Budeme tady prostě jen tak stát nebo začneme běhat dokolečka?“

Obr se na něj ostře podíval a jeho tvář potemněla. „Bojují za své domovy,“ řekl nebezpečným tónem. „Pokud jim nehodláš pomoci, tak se jim alespoň neposmívej.“ A s velitelským gestem si to namířil mezi dvě nejblíže stojící stavem.

Covenant si nad jeho nečekaným projevem hněvu jen povzdechl a vydal se za ním. Většina lidí se teď už nehýbala a skrývala se přikrčena za domy na okraji vsi. Covenanta si nevšímali a on kolem nich prošel, jako by se chystal do jejich pasti na nájezdníky vlézt sám. Pěnosledník se zastavil u zadní zdi jednoho z vnitřních domů. Měl plochou střechu jako většina okolních budov, kamenný okap se nacházel přibližně ve výši obrova krku. Když k němu Covenant došel, obr ho zvedl a bez větší námahy vyhodil nahoru.

Covenant se zabořil tváří do sněhu. Okamžitě se s prskáním zvedl na kolena a hněvivě se na obra podíval.

„Tam je to pro tebe bezpečnější,“ řekl Pěnosledník. Pak bradou ukázal k sousednímu domu. „Odtamtud tě budu hlídat. Zůstaň ležet. Už jsou skoro tady.“

Covenant okamžitě zalehnul.

Jako by na povel se kolem něj rozhostilo mlčenlivé ticho. Skalnovem se nerozléhal jediný zvuk s výjimkou tichého, neurčitého hvízdání větru. Covenant se na střeše cítil být strašlivě na očích. Měl však závratě i z tak malé výšky, shlédnout, nebo dokonce seskočit dolů se neodvažoval. Co nejrychleji se pokusil odtáhnout od okraje, ale ztuhl, když uslyšel, jak velký hluk dělá. Ačkoliv byly zvuky tlumeny sněhem, v okolním tichu působily jako zrádcův prst namířený přímo na něj. Nějakou chvíli se neodvažoval ohlédnout. Bál se, že spatří kruté tváře vykukující přes okraj střechy.

Jen pomalu obavy bušící v jeho spáncích povolily. Začal spílat sám sobě. Zvolna se otáčel, až před ním vyvstal střed Skalnova.

Nad údolím, skrz husté, šedé mraky prosakovaly rudé krůpěje svítání. Celá obloha byla potažena šedým příkrovem. Pod jeho chladnou tíží byl rodící se den kalný, smutný a usouzený. Ten pohled mrazil Covenanta víc než temnota noci. Odtud mohl vidět mnohem zřetelněji než z Kevinovy Stráže, že ono přítmí halící Končinu jako rubáš není ničím jiným než pláštěm utkaným z nejhlubší Zlorovy zášti. Moc, o níž vypovídalo, ho děsila. Zlor dokázal zvrátit i nejzákladnější přírodní zákony. Rozmáčknout jednoho malomocného pro něj nepředstavovalo nejmenší problém. Jakýkoliv jiný názor na věc nemohl být ničím jiným než krutým žertem.

Covenant sáhl po noži, jako by mu kamenná čepel mohla dodat odvahy a posílit jeho vytrvalost, avšak sotva slyšitelné, vzdálené zařinčení, přinášené větrem všechny myšlenky zaplašilo. Chvíli napjatě poslouchal, a náhle si byl jist. Nepřátelé se blíží.

Začal se třást, neboť si uvědomil, že se ani nesnaží přiblížit k vesnici tiše. Celé údolí měli před sebou.

Kráčeli sebevědomě, vědomi si své přesily. Přibližovali se podél potoka a nedočkavě chřestili zbraněmi, jako by chtěli Skalnovské zastrašit. Covenant se opatrně přesunul do pozice, z níž mohl vidět přes okraj střechy. Zuby mu jektaly, ale on stiskl čelisti, zalehl do sněhu a v kalném světle zíral do středu vesnice s takovým soustředěním, až ho rozbolela hlava.

Brzy uslyšel hrdelní výkřiky a zvuk železa narážejícího na kámen, jak nájezdníci vběhli mezi první domy. Ještě stále neviděl nic, střechy mu zastíraly výhled. Snažil se dýchat co neméně, aby mu vydechovaná pára nešla do očí nebo neprozradila jeho skrýš. Když otočil hlavu, aby se podíval jiným směrem, všiml si, že má ruce zaťaté do pěstí a tiskne v nich sníh takovou silou, až se mění v led. Násilím se přinutil dlaně otevřít a napřímit prsty. Pak se jimi opřel o kámen, takže byl připraven kdykoliv vyskočit.

Zvuky se začaly ozývat po celém vzdálenějším okraji vesnice a mířily k jejímu středu, postupovaly přibližně rovnoběžně s řekou. Nájezdníci, místo aby se pokusili Skalnov obklíčit, pomalu kráčeli skrz něj. Nesnažili se nikoho překvapit, pomalu postupovali kupředu tak, aby lidé byli donuceni prchat k zúženému konci údolí. Covenanta pro takovou taktiku nenapadlo jiné vysvětlení, než nebetyčná sebedůvěra a pohrdání. Chtěli zahnat lidi do pasti, aby závěrečná řež byla ještě strašlivější a krvavější. Jejich zlovolná jistota byla děsivá, Covenant v ní však našel úlevu. Toto nebyl postup bytostí chystajících se uloupit něco tak mocného a významného jako bílé zlato.

Brzy mu ale přišlo na mysl jiné vysvětlení. Jak napínal zrak ve snaze proniknout pohledem skrz kalné pološero, uviděl na vzdálené straně vesnice ostrý zelený záblesk. Trval jen chvíli a byl následován zvukem připomínajícím rachot balvanů narážejících do sebe.

Vyděsilo ho to natolik, že málem vyskočil na nohy, aby se podíval, co se stalo. Naštěstí se včas zarazil. Do středu Skalnova vstoupily první nestvůry.

Většina z nich se tvarem těla vzdáleně podobala lidem, jejich rysy však byly zmučené a groteskně pokroucené, jako by je hned po narození zmáčkla nějaká mocná pěst a zkřivila je k nepoznání. Oči měly jinde, než by měly být, nosy a ústa tvořily výstupky v kůži, jejich tváře vypadaly jako hrudky jílu zformované silnými, nelítostnými prsty, kůže některých z nich pak mokvala, jako by byli pokryti hnisem od hlavy až k patě. Pár jich mělo páteř pokřivenou do nesmyslných úhlů, jiným vyrůstaly nadbytečné údy a další zas měli hlavu posazenou mezi lopatkami nebo jim vyrůstala z hrudi. Všichni ale měli jedno společné – páchli zvrhlostí, jako by to byla esence jejich bytí a jejich pohledy prozrazovaly nenávist ke všemu zdravému a dobře rostlému.

Kromě vaků na jídlo a opasků, k nimž měli připevněny zbraně, byli všichni nazí. S vrčením a prskáním naplnili střed Mithilského Skalnova. Poté, co jim jejich druhové výkřiky sdělili, že první polovinu vesnice mají ve své moci, zastavili se. Pak jakási vysoká zrůda s hrbolatou tváří a třema silnýma rukama cosi vyštěkla na řady za sebou. Na její příkaz vstoupila do kruhového středu Skalnova skupina nestvůr vlekoucí mezi sebou tři ohavná stvoření lišící se svým vzhledem od všech ostatních.

Ti tři byli slepí a holí, jako by je zplodili prazlochové, neměli však uši ani nosy, chyběl jim dokonce i krk. Jejich malé hlavičky seděly přímo na rozložitých ramenou. Dolní část trupu u této trojice připomínala ze všeho nejvíc sud. Nohy měli krátké, pokroucené jako vývrtky a silné ruce naopak tak dlouhé, že jim sahaly až na zem. Od ramen až po konečky prstů

byly jejich paže z vnitřní strany pokryty přísavkami. Když se na ně Covenant díval, zdálo se mu, jako by se jejich obrysy vlnily. Snad v sobě skrývali příliš mnoho zla, aby je jeho lidské oči mohly skutečně spatřit.

Na rozkaz zavedli drancovníci ty tři k domu na samém okraji kruhu. Rozestavěli je po obvodu budovy a stvoření sama už se přitiskla ke stěnám, rozpřáhla doširoka paže a přimkla se svými přísavkami ke kamenům.

Mezi nimi začala narůstat surová, drsná síla. Jejich moc obsáhla dům a utáhla se kolem něj jako smyčka.

Covenant je pozoroval s pocitem čistého zoufalství. Ted' už chápal, jakou mají nájezdníci taktiku. Banda útočila tak, aby chránila ty tři. Vzduchem začpěl pach smůly a jejich síla nabrala na intenzitě. Se skučením a vytím se proměnila v zelené provazy procházející skrz ně a nemilosrdně svírající dům ve svém dusivém objetí. Napadlo ho, že by měl na Skalnovské zavolat a varovat je před nebezpečím. V ústech měl však sucho a jeho tělo bylo ztuhlé hrůzou. Aniž si to uvědomoval, zvedl se na kolena, aby lépe viděl, co se pod ním děje.

Vteřiny ubíhaly. Vzduch praskal napětím, jak kamenný dům začal pod tlakem tiše sténat. Covenant na to civěl a nemohl se ubránit pocitu, že ho ten němý kámen prosí o pomoc.

Pak smyčka vybuchla v zášlehu zelené síly a dům se zhroutil dovnitř, takže všechny pokoje a vnitřní zařízení pohřbily trosky. Tři ničitelé od něj ustoupili a slepě začali tápat kolem sebe ve snaze najít nějaký další kámen, který by mohli rozdrtit

Náhle se ozval ženský hlas – chraplavý výkřik plný rozhořčení. Covenant slyšel, jak kdosi běží mezi domy. Vyskočil na nohy a spatřil hbitou, bělovlasou ženu. Mihla se kolem střechy, na níž stál. V rukou svírala nůž s dlouhou čepelí a běžela do středu Skalnova.

Okamžitě se pustil za ní. Dvěma rychlými skoky se odrazil a vrhl své tělo jako uzlíček bezvládných údů na protější střechu. Při dopadu ztratil rovnováhu, upadl a klouzal sněhem skoro až na okraj. Okamžitě se ale zvedl a ucouvl, aby získal patřičný rozběh ke skoku na střechu dalšího domu.

Ze svého místa spatřil, jak žena vtrhla do otevřeného kruhu. Její křik nájezdníky varoval, překvapila je však prudkost, s jakou se na ně vrhla Vyskočila a vší silou vrazila svůj nůž až po jílec do hrudi tříruké nestvůry, která útok vedla.

V příštím okamžiku ji jiná příšera uchopila za vlasy a odhodila stranou. Žena upustila nůž a ztěžka dopadla před jeden z domů do míst, kam už Covenant neviděl. Nájezdníci se s napřaženými meči vrhli k ní.

Covenant přeskočil na další střechu. Tentokrát při dopadu rovnováhu neztratil, rozběhl se, skočil znova a klouzal po kamenné střeše domu, který mu bránil ve výhledu. Tentokrát ale neodhadl rychlost, takže se nezastavil na okraji, ale v obrovském oblaku sněhu ztěžka žuchl na zem přímo vedle ženy.

Síla nárazu ho omráčila Jeho nečekané objevení však útočníky překvapilo, nejbližší nestvůry dokonce o několik kroků ucouvly a zděšeně mávaly meči, jako by se před nimi náhle zjevila celá skupina bojovníků. Covenantovi to poskytlo chvíli času. Potřásl hlavou, aby se zbavil rudých mžitek tančících mu před očima a se zasténáním se postavil.

Nájezdníci zamávali zbraněmi a přikrčili se do bojového střehu. Když ale spatřili, že před sebou mají jen jednoho zpola omráčeného muže, někteří z nich začali spílat, ale většina se zlomyslně rozchechtala. Zastrčili zbraně do pochev a několik z nich s hranou, přehnanou opatrností vykročilo vpřed, aby Covenanta a starou ženu zajali. Ostatní se přitom náramně bavili.

Jejich kruh brzy zhoustl, jak se další příšery přicházely podívat, co se to vlastně děje.

Covenant těkal pohledem na všechny strany a hledal nějakou možnost útěku. Žádnou však nenašel. On a ta žena byli proti tlupě znetvořených oblud úplně sami.

Co bylo zvláštní, dech nájezdníků se ve vzduchu nesrážel, takže netvořil páru. Ačkoliv na sobě neměli nic, co by chránilo jejich holou kůži před chladem, zdálo se, že je jim uprostřed mrazivé zimy dobře.

Přibližovali se, jako by měli v úmyslu sníst Covenanta a tu staženu zaživa.

Žena na ně s výrazem odporu zasyčela, ale Covenant si jí nevšímal. Veškerá jeho pozornost byla soustředěna na nalezení únikové cesty. Vtom ho napadlo něco zvláštního. Vzpomněl si, jak Mhoramovi jednou bílé zlato dobře posloužilo, i když ho nedokázal probudit. Jak se k němu příšery se skučením blížily, natáhl ruku, ukázal prsten a udělal krok proti nim. „Zpátky, vy parchanti," zakřičel, „jinak vás spálím na prach!"

Ať už je vyděsil jeho výkřik nebo pohled na prsten, výsledek byl ten, že uskočili a sáhli po svých zbraních.

V tu chvíli uchopil Covenant starou ženu za ruku a začal utíkat. Táhl ji za sebou k nejbližšímu rohu, ostře zahnul a prchal z otevřeného prostranství tak rychle, jak jen mohl. V tu chvíli málem ženu pustil, rukou, na níž zbyly jen tři prsty, ji nedokázal držet dostatečně pevně. Žena se však už vzpamatovala a nepotřebovala vést. Během chvíle s ním srovnala krok, pevně se ho chopila za paži a pomohla mu vklouznout do nejbližší boční uličky.

Drancovníci zařvali vzteky a pustili se do pronásledování. Když ale vstoupni do uličky mezi domy, Pěnosledník seskočil se střechy a vrazil mezi ně jako beranidlo. Stlačeni po stranách stěnami domů mu už nemohli uhnout, narazil do nich plnou silou, ty

nejbližší porazil a ostatní odhodil zpět do středu Skalnova.

Pak Triock, Quirrel a Yeurquin přivedli po střechách asi tucet vesničanů. Využili zmatku, jenž obr způsobil a vzápětí zasypali nepřátele deštěm ran. Ostatní lidé se pak rozběhli po střechách, aby se postarali o nestvůry toulající se mezi domy. Během chvíle zachvátil boj celý Skalnov.

Covenant se ale nezastavil. Táhnul ženu za sebou a prchal, dokud neminul poslední skalnovské domy. Poté ještě zrychlil, rozhodnut dostat se tak vysoko do stráně zvedající se nad údolí, jak to jen bude možné. Slen ho ale zadržel. Přerývaným hlasem se na ženu utrhl, „Ty blázne! Ztratila jsi rozum?“ Pak zatahal Covenanta za rukáv. „Pojď, pojď.“

Covenant a žena ho následovali. Kráčeli pryč od řeky po sotva znatelné stezce vinoucí se předhůřím. Několik set metrů nad vesnicí narazili na balvany – pozůstatek laviny, jež se kdysi sesula z hor. Sien se obratně propletl mezi kameny a po chvíli stanul u ústí velké, skryté jeskyně strážené několika Skalnovskými. Uvnitř se kolem mis s gravelem krčily děti, nemocní a slabí.

Covenant byl v pokušení do jeskyně vstoupit a přijmout útočiště, které mu nabízela. Nedaleko vstupu však byla navršena vysoká hromada kamenů se širokou plošinou na vrcholku. Otočil se a začal šplhat vzhůru, aby zjistil, zda odtamtud uvidí vesnici. Bělovlasá žena se vydala za ním, brzy stáli nahoře bok po boku a sledovali bitvu o Mithilský Skalnov.

Covenanta překvapilo, když zjistil, jak je vysoko. Když lezl vzhůru, ani si to neuvědomil. Vyděsil se, dostal závrať a nohy ho přestaly poslouchat. Chvíli se s ním točilo celé údolí. Nemohl uvěřit, že ještě před chvílí skákal ze střechy na střechu – pouhé pomyšlení na

takovou troufalost ho připravilo o smysl pro rovnováhu a vydalo ho výšce na milost a nemilost. Žena ho ale uchopila a podepřela. Také naléhavá potřeba pozorovat další průběh bitvy mu pomohla závrať překonat. Podvědomě se přimknul k ženině paži a přinutil se podívat dolů.

Podmračené šero dne mu zpočátku bránilo rozlišit detaily a spatřit, co se děje. Konečně se m podařilo najít obra.

Pěnosledník stál uprostřed šarvátky v samotném středu Skalnova. Brodil se mezi nájezdníky a nakláněl se hned sem, hned tam. Tloukl kolem sebe svými mocnými pěstmi, jako by to byly kyje a srážel nepřátele na zem údery, jejichž síla jim málem srazila vaz. Nepřátelé však byli v přesile. Ačkoliv jim svým pohybem bránil v tom, aby jej obklíčili a podnikli na něj soustředěný útok, oni byli ozbrojení a on ne. Covenant viděl, jak se několika stvořením podařilo Pěnosledníka dotlačit k jednomu z těch, co rozdrtili kamenný dům.

Tichý, radostný ženin hlas pronikavě zaskřípal o jeho úzkost. „Thomasi Covenante, děkuji ti," řekla. „Můj život patří tobě."

„Pěnosledníku!" zanaříkal Covenant tiše. „Co?" Nebyl si jist, zda žena doopravdy promluvila. „Nechci tvůj život. Co tě to vlastně k čertu napadlo, vběhnout přímo mezi ně?"

„To je od tebe velmi nelaskavé," odpověděla. „Čekala jsem na tebe. Jezdila jsem na tvém Ranyhynovi."

Smysl toho, co mu právě řekla, mu stále unikal. „Pěnosledník se tam dole právě nechává kvůli tobě zabít"

„Porodila jsem tvé dítě."

„Co?"

Její slova do něj bez varování udeřila, měl pocit, jako by mu někdo chrstl do tváře studenou vodu. Okamžitě spustil ruku spočívající doposavad na jejím rameni udělal dva či tří kroky vzad. Závan větru přinesl v útržcích ryk bitvy, ale on neslyšel. Poprvé se na ženu opravdu podíval.

Mohlo jí být tak pětašedesát – byla dost stará na to, aby mohla být jeho matkou. Její bledou pleť na spáncích protkaných modrými žilkami poznamenaly vrásky ničím nepodložené naděje, vlasy už dávno ztratily původní hustotu a barvu. V zjevném očekávání vepsaném do vrásek kolem jejích úst, svraštělých hřbetech rukou ani kostnaté vyzáblosti těla nedokázal najít nic, co by poznával. Její oči měly zvědavý výraz, zdálo se, že se dívá skrz předměty, jako to dělávají šílení.

Navzdory rozostřenému pohledu však úžasné, hluboké oči nezvratně prokazovaly ženin původ. Tytéž měla její matka i dcera. Všiml si, že na ramenou modré róby jí bíle svítí vetkaný vzor listů.

„Nepoznáváš mě, Covenante?“ řekla tiše. „Nezměnila jsem se. Oni všichni si přáli, abych se změnila – Triock a Trell, můj otec a kruh starších, ti všichni chtěli, abych se změnila. Ale já si to nepřála. Řekni, změnila jsem se?“

„Ne,“ vykoktal Covenant. S odpornou pachutí v ústech si uvědomil, že se dívá na Lenu, ženu, kterou zhanobil svým chtíčem, matku ženy, kterou zhanobil svou láskou, pro niž od Ranyhynů vymohl dar poté, co je k tomu přiměl falešnou smlouvou. Navzdory své předchozí zuřivosti vypadala příliš stará, příliš křehká, aby se jí mohl dotknout. „Ne – nezměnila.“

S úlevou se usmála. „To jsem ráda. Snažila jsem se zůstat taková, jaká jsem byla. Nevěrec by si nic menšího nezasloužil.“

„Zasloužil,“ zachrčel Covenant bezmocně. Zvuky bitvy přicházející od Mithilského Skalnova mu opět zaskřípaly v uších. „K čertu.“

„Přiměl se k tomu, aby jí pohlédl do očí. Její úsměv se pomalu změnil v znepokojení. Přistoupila k němu a vztáhla ruku. Chtěl se odtáhnout, ale přesto zůstal nehybně stát, když se prsty dotkla jeho rtů a polaskala okolí rány na čele. „Byl jsi zraněn,“ řekla. „Copak se snad Povýšenec odvážil napadnout tě i v tvém vlastním světě?“

Nesměl ji k sobě pustit blíž – její rozostřený zrak prozrazoval, že by pro ni mohl znamenat vážné nebezpečí. Rychle zašeptal, „Atiaranina slova se naplnila. Končině hrozí zkáza a je to má vina.“

Laskala ho konečky prstů, jako by se snažila přemluvit jeho podmračené obočí, aby se narovnalo. „Ty Končinu zachráníš. Jsi Nevěrec – nový Berek Půlruček našeho věku.“

„Nemohu zachránit nic, nedokážu ani pomoci těm Údem tam dole. Pěnosledník je můj přítel a já mu nemohu pomoci. Triock – Triock si zasluhuje, abych pro něj udělal vše, co udělat mohu a já –“

„Kdybych já byla obrem,“ přerušila ho s nečekanou vášnivostí, „nepotřebovala bych v bitvě žádnou pomoc. A Triock – „hlas se jí náhle zlomil, jako by klopýtla o nechtěné poznání toho, co pro ni Triock znamenal. „On je shromažďovatel stád. Přeje si – Ale já zůstala stejná. On –“

Covenant pozoroval zármutek zračící se v její tváři. Na moment se zdálo, jako by její oči viděly jasně a čelo se pokrylo vráskami, jako by si uvědomila krutou skutečnost. „Covenante?“ zašeptala bolestně. „Nevěrče?“

„Ano, já vím,“ zamumlal Covenant proti své vůli. „Pokud bude zabit, bude to považovat za štěstí.“ Tak

něžně, jak to jen dokázal, vztáhl paže a uchopil ji do náruče.

Okamžitě jej objala a křečovitě se k němu přivinula, zatímco krize v její duši vyvrcholila a začala pomalu ustupovat. Avšak dokonce i tehdy, když se jí snažil poskytnout útěchu ve svém objetí, upíral svůj zrak zpět směrem ke Skalnovu. Výkřiky, sténání a třeskot zbraní bojujících nakonec přehlušily jeho vlastní rozervané city, soucit a zároveň hrůzu, které v něm Lena vzbuzovala. Když od něj odstoupila, musel se přinutit, aby pohlédl do jejích pomýlených očí zářících štěstím.

„Jsem tak ráda – konečně se smím těšit pohledem na tebe. Snažila jsem se – Toužila jsem být hodná. Ach, musíš vidět naši dceru. Budeš na ni pyšný."

Elena! Covenant chraplavě zasténal. Nic jí neřekli – ničemu nerozumí – Sakra.

Na chvíli ho zaplavila bolest nad vlastní bezmocností, neschopností promluvit. Pak ho ale zachránil přidušený křik Skalnovských. Pohlédl dolů a spatřil lidi stojící ve středu vesnice. Zdvíhali své meče a oštěpy nad hlavu a nadšeně jimi mávali. Za nimi, na kraji vesnice, spatřil poslední přeživší nájezdníky, kteří jako o život prchali do otevřených plání. Hrstka obránců se nemilosrdně pustila za nimi a pronásledovala je ve snaze zabránit jim v úniku.

V tu chvíli se Covenant rozběhl po kamenech dolů. Slyšel Lenu, jak sděluje zprávu o vítězství Slenovi a jeho lidem, ani ho však nenapadlo, aby na ně čekal. Nechal jeskyni v předhůří za zády a prchal – snad před Lenou, snad před svým vlastním strachem o Pěnosledníka – nebyl si jist, před čím vlastně. Tak rychle, jak jen mohl, aniž by mu nohy začaly na sněhu klouzat; spěchal k Mithilskému Skalnovu.

Když ale vběhl mezi domy a zakopl o první posekané mrtvoly, zprudka zastavil. Všude kolem něj

byl sníh i kameny postříkány krví – temně rudé skvrny se tu a tam mísily s podivnou zelenou tekutinou. Skalnovští – někteří z nich roztrhaní na kusy – leželi ve změti uťatých údů Zlorových příšer. Covenantovu pozornost však upoutaly znetvořené tváře a těla těch stvoření. Dokonce i po smrti páchla ohavností, jíž se na nich dopustil jejich stvořitel. Děsilo ho to víc než prazlochové a *kreshové* či barvu měnící měsíce. Nešťastníci byli naprosto zjevnými oběťmi Zlorova opovržení. Když na ně pohlédl a ucítil pach, který vydávali, cítil, jak se mu obrací žaludek. Padl na kolena do poskvrněného sněhu a začal zvracet, jako by se zoufale snažil očistit od vědomí příbuznosti s nimi.

V tu chvíli ho dostihla Lena. Když jej spatřila, vyrazila tichý výkřik a vroucně jej objala. „Co se děje?“ zasténala. „Ach, milovaný, vždyť ty jsi nemocný.“

Slovo *milovaný* ho pálilo jako kyselina vyvržená z bůhví kde ztraceného Elenina hrobu. Pokusil se vstát, ačkoliv ho nohy odmítaly nést Lena se mu pokusila pomoci, ale on její ruce odstrčil. Když spatřil znepokojení zračící se v její tváři, zakřičel, „nedotýkej se mě!“ Křečovitě rozhodil rukama a ukázal na těla kolem sebe. „Jsou malomocní. Malomocní jako já To je to, co si Zlor přeje udělat s celým světem.“ Jeho ústa se zkřivila, jako by slova, která právě vyřkl, byla nasycena žlučí.

Několik Skalnovských se shromáždilo nedaleko něj. Mezi nimi byl i Triock. Ruce měl rudé a z rány na jeho tváři stékala krev. Když však promluvil, zněl stejně jako dřív, byl jen o něco zatrpklejší a zatvrzelejší. „K ničemu nevede říkat si, že takovými, jací jsou, je stvořil někdo jiný. Jsou to oni, kdo prolévají krev, drancují, ničí. Musí být zastaveni.“

„Jsou jako já,“ zasípal Covenant a otočil se proti Skalnovskému, jako by mu chtěl skočit po krku. Pak ale

pozvedl oči a spatřil za Triockem stát Slanomila Pěnosledníka. Obr přežil strašlivou bitvu. Svaly na jeho pažích se chvěly vyčerpáním, jeho kožená vesta mu visela z ramenou v cárech a hruď měl pokrytou nápadnými rudými boláky – zřejmě šlo o zranění způsobené přísavkami drtičů kamene. V jeho široce posazených očích však zářila spokojenost a v koutcích úst mu pohrával náznak nezdolného úsměvu.

V krví nasyceném vzduchu Skalnova Covenant sotva lapal po dechu. Pohled na Pěnosledníka v něm spustil reakci, kterou nedokázal sám ovládat. „Svolej své lidi," nařídil sípavým hlasem Triockovi. „Rozhodl jsem se, co udělám."

„Triockova ústa si zachovala svou tvrdost, ale poté, co si s Covenantem chvíli hleděli do očí, jeho výraz změkl."

„Taková rozhodnutí mohou ještě chvíli počkat," prohlásil upjatě. Máme jiné povinnosti. Musíme vyčistit Mithilský Skalnov – zbavit naše domovy poskvrny." Pak se otočil a odkráčel pryč.

Brzy byli všichni lidé, kteří neutrpěli zranění a měli dost sil, v pilné práci. Nejprve pohřbili své padlé přátele a příbuzné v důstojných kamenných hrobkách vysoko ve východním svahu nad vesnicí. Když byl jejich smutný úkol dokončen, shromáždili všechny mrtvoly zrůd a odvezli posekaná a polámaná těla přes most na západní břeh řeky Mithil. Tam zbudovali ohromnou hranici, navršili na ni mrtvá těla a podpálili ji na výstrahu všem drancovnickým tlupám v Jižních pláních. Nechali ji hořet tak dlouho, až se dokonce i kosti neproměnily v bílý prach. Pak se vrátili do Skalnova a čistým sněhem vydrhli všechny domy od okraje až po střed vesnice, aby na jejich zdech a na dlažbě ulic nezbyla po krvi ani památka.

Covenant jim nepomáhal. Po vynaložené námaze byl na takovou práci příliš slabý. Cítil však chlad, vášeň, odhodlanost a zároveň nesmírnou tíži svého nového rozhodnutí. Společně s Lenou, Slenem a kruhem starších odešel k řece, kde pomáhal ošetřovat zraněné Skalnovské. Čistil a obvazoval rány, vytahoval z nich štěpiny zlomených zbraní, amputoval zhmožděné prsty na rukou a nohou. A když se dokonce i starší sotva drželi na nohou, on vzal doběla rozžhavenou čepel a vypálil jí boláky pokrývající Pěnosledníkovu hruď a záda. Jeho prsty se při tom úkolu třásly a ve své zmrzačené ruce stěží udržel nůž, ale přesto přikládal žhavé železo na obrovy mohutné plece tak dlouho, dokud všechny rány nebyly vyčištěny.

Pěnosledník se nadechl a ač se jeho hlas chvěl bolestí, pronesl, „díky ti, příteli. Toto je požehnaný oheň. Způsob, jakým jsi to provedl, připomíná *caamora.*“ Covenant však odhodil nůž a beze slova si odešel umýt své třesoucí se ruce do ledového proudu řeky Mithil. Po celou tu dobu v něm narůstal hněv, prorůstal jeho duší jako úponky vinné révy, jejímž plodem byla divokost.

Později, když všichni zranění byli ošetřeni, Slen a starší uvařili jídlo pro celou vesnici. Lidé seděli ve vyčištěném středu vesnice, hladově pojídali horkou kaši a přikusovali k ní chléb, sýr a sušené ovoce. Covenant se k nim připojil. Během jídla o něj Lena pečovala jako služebník o svého pána, on ale seděl se zrakem sklopeným a pečlivě se vyhýbal pohledu na její tvář i na obličeje druhých. V jeho nitru dozrávalo rozhodnutí a on nechtěl, aby ho kdokoliv rušil. S chladným odhodláním zhltl každý kousek jídla, co mu dali. Jak věděl, pro uskutečnění svého záměru bude potřebovat každou kapku sil.

Po jídle učinil Triock nová opatření, aby zajistil bezpečnost vesnice. Poslal zvědy zpět do Plání, vymyslel prozatímní plán pro případ dalšího útoku a požádal dobrovolníky, aby do nejbližší skalnovské vesnice vzdálené asi třicet mil donesli zprávu o drtičích kamene. Pak konečně obrátil svou pozornost ke Covenantovi a k jeho novému plánu.

Yeurquin a Quirrel zaujali svá místa vedle Triocka, který seděl na zemi tváří k vesnici. Než promluvil, pohlédl na Pěnosledníka stojícího opodál. Jen tak mimoděk si Covenant uvědomil, že místo svého rozdrásaného kabátce má Pěnosledník na sobě plášť vyrobený z ovčí kožešiny na hrudi rozevřený, halící však ramena a záda. Na Triockovu němou otázku odpověděl obr pokývnutím hlavy. „Dobrá tedy," začal Triock. „Nebudeme otálet" A drsným, ironickým tónem dodal, „už jsme odpočívali dost dlouho."

„Přátelé, toto je Vícepán Thomas Covenant, Nevěrec a držitel bílého zlata. Obr a já jsme ho přivolali do Končiny. Jistě znáte názor, jenž byl rozšířen v Končině před sedmačtyřiceti lety, když Nevěrec poprvé sestoupil z Kevinovy Stráže do Mithilského Skalnova. Ano, podobá se Bereku Půlručkovi, Udatnému srdci, zakladateli rodové linie Pánů a na prstě nosí talisman, v němž se skrývá divoká magie ničící mír. Bezpochyby jste slyšeli starodávnou píseň:

Jediném gestem věrnosti či zrady
zatratí či spasí Zemi
protože on je rozumný a blázen
chladný a vášnivý
ztracený a nalezený.

Teď je mezi námi, takže se mohou naplnit dávná proroctví."

„Přátelé, požehnání, byť přestrojené za nemoc, může být pořád schopno napravit zlo, kdežto pestrý, krásný

šat ne vždy skrývá dobro. Nevím, zda náš čin přinese Končině život či smrt. Vím jen, že mnoho statečných srdcí vkládalo v Nevěrce velké naděje. Strážci umění v Radumi viděli dobrá znamení v nejhroznějších skutcích vážících se s Nevěrcovým jménem A je také známo, že Nejvyšší Pán Mhoram v něj neochvějně věří. Každý z vás si musí vybrat svůj vlastní osud. Já jsem se rozhodl podpořit volbu Pána Mhorama."

„Já také," ozval se Pěnosledník tiše. „Znám oba, Mhorama, syna Variolova i Thomase Covenanta."

Znamení, k čertu! Zamumlal si Covenant pod nosem. Znásilnění a zrada. Cítil, že Lena sbírá síly k jakémusi prohlášení či doznání. Aby ji vtom zabránil, prudce se vztyčil. „A to není všechno," prohlásil. „Tamarantha, Prothall, Mhoram a bůhvíkolik dalších si myslí, že jsem k tomu byl vybrán samotným Stvořitelem nebo zkrátka někým, kdo tohle od počátku až do konce spískal. Klidně se tím utěšujte, pokud chcete. Je to jen jiný způsob jak říct to, co vám teď řeknu já. Myšlenka samotná není tak bláznivá. Stvořitelé jsou ty nejbezmocnější bytosti na světě. Mohou konat jen skrze svá nedokonalá stvoření – mohou používat jen nástroje tak tupé, nedostatečné a ničemné, jako jsem já. Věřte mi, je snazší spálit svět do základů a proměnit ho v nevinný, čistý a neživý popel. Což může být právě to, co dělám. Jak jinak bych mohl –"

Silou vůle se donutil zmlknout. Základní nevíru a nedůvěru, s níž se na Končinu díval, dal dostatečně najevo už dřív. Neměl důvod opakovat, že je to jen iluze zplozená jeho nekonečnou neschopností žít. Nyní už podobná prohlášení neměl zapotřebí.

Bylo nutno čelit následkům, jenž z nich vyplývaly. Rozhodl se tedy naznačit jim, co mu leží na srdci. „Viděl někdo z vás trhlinu v mracích – nedávno, řekněme pár nocí tomu."

Triock ztuhnul. „Ano,“ přiznal nevrle.

„Viděl jsi měsíc?“

„Byl v úplňku.“

„Byl zelený!“ odsekl Covenant. Prudkost, s jakou odpověděl způsobila, že mu nateklý ret opět prasknul a po bradě mu začala stékat stružka krve. Necitlivými prsty ji setřel a přinutil se opět nasadit kamennou tvář, jež se lépe hodila k tomu, co zamýšlel. Aniž si všímal upřených pohledů Skalnovských, pokračoval, „ale to nic. Zapomeňte na to. Poslouchejte. Řeknu vám, co teď uděláme. Řeknu ti, co teď uděláš.“

Jeho zrak se setkal s Triockovým. Triockovy rty byly bílé rozrušením, ale jeho oči se krčily v očních jamkách, jako by chtěly vyskočit a prchat pryč z místa, kam patřily. Covenant se zamračil. „Najdeš způsob, jak Mhorama zpravit o tom, že jsem tady.“

Triock mimoděk zalapal po dechu. Pak se napřímil, jako by chtěl začít na Covenanta křičet Když to Pěnosledník viděl, rozhodl se do toho vložit. „Vícepane, víš; co žádáš? Libokam je tři sta mil odsud. I za lepších časů, než jsou tyto, by se žádný obr nedostal k strmým stěnám Citadely Pánů za méně než patnáct dní.“

„A Pláně se hemží nájezdníky!“ štěkl Triock. „Odsud až k soutoku Černé řeky a Mithil se potulují početné tlupy. Ale dál, v Ústředních pláních, potkáš celé regimenty sloužící Šedému Zabijákovi. Ovládají Končinu od Andelainu až po Poslední vršky. I kdybych měl dvacet tisíc válečníků, nedokázal bych se probojovat ani ke Konejšivé řece za dobu kratší než dvakrát padesát dní.

Covenant vybuchl, „Čerta se starám o –“

Quirrel ho však energicky přerušila. „A co víc, nesmíš na pomoc povolat Ranyhyny. Nestvůry stvořené Šedým Zabijákem si jejich masa velmi cení. Byli by polapeni a snědeni.“

„To je mi jedno!“ zasyčel Covenant. „Nezáleží na tom, co považujete a možné nebo nemožné. Tady je možné všechno. Pokud hned teď nezačneme dělat nemožné, bude příliš pozdě. A Mhoram se to musí dozvědět.“

„Proč?“ V Triockově hlase stále zněl hněv, nyní však Covenanta bedlivě pozoroval, jako by za jeho bojovností tušil cosi zhoubného.

Pod tíhou jeho pohledu se Covenant cítil příliš zahanben, aby přiznal, že Mhoramovo povolám odmítl. Dokázal si představit, jaké pobouření by to mezi Skalnovskými vyvolalo. Místo toho odpověděl, „protože to pro něj mnoho znamená. Pokud bude vědět, kde jsem – pokud bude vědět, co dělám – hodně mu to pomůže. Pomůže mu to rozhodnout, co dál.“

„A co by mohl udělat? Libokam je obklíčen armádou rozlehlou a nevypočitatelnou jako Pustina. Nejvyšší Pán Mhoram a celá Rada jsou v Citadele uvězněni. My zde jsme méně bezmocní než oni.“

„Triocku, pokud si myslíš, že Mhoram je bezmocný, dopouštíš se velké chyby.“

„Nevěrec má pravdu,“ ozval se Pěnosledník. „Variolův syn je výjimečný muž. Dokáže věci, které by se jinému zdály nemožné.“

Na tato slova Triock sklonil hlavu a pak zprudka přikývnul. „Souhlasím. Nejvyšší Pán se to musí dozvědět. Stále však nechápu, jak to chcete provést.“ Tónem hlasu napodobil obra. „Jak se zdá, obrové a ti, co nosí bílé zlato, dokážou věci, které se mně zdají nemožné.“

„Máš *lomillialor*“ obořil se na něj Covenant. „Tyhle ryče přece mají sloužit ke komunikaci.“

Triock zoufale zavyl. „Říkal jsem ti, že mé umění na takovou práci nestačí. Přenášení zpráv jsem se v Radumi neučil.“

„Tak se uč teď! Ksakru! To sis myslel, že to bude snadné? Uč se!“ Covenant věděl, jak nespravedlivě s Triockem jedná, ale naléhavost jeho záměru mu nedovolovala brát na někoho ohled.

Triock chvíli na Covenanta nešťastně zíral a ruce se mu svíraly bezmocností a hněvem. Pak mu ale Quirrel cosi pošeptala a jeho oči zazářily nadějí. „Možná,“ zamumlal, „možná to půjde.“ S námahou se ovládl a když promluvil, jeho hlas zněl o poznání klidněji. „Říká se –“ začal a ztěžka polknul, „že v horách, jenž chrání Jižní Pláně a Rdusnou hlubinu žijí Nespoutaní . Zkazky o jednom takovém se dlouhou dobu vyprávěly mezi lidmi v jižních vesnicích. Povídalo se, že vysoko v horách cvičí pomalé dýchám – nebo že celé hodiny upírá zrak na *Melenkurion* Nebehráz tyčící se za Rdusnou hlubinou – nebo že snad přebývá na vysoko položených místech a učí se řeči větru. Pokud takový Nespoutaný žije – a nám se ho podaří nalézt – pak by možná, narozdíl ode mě, dokázal Vznešené Dřevo použít.“

Když svou myšlenku dokončil, mezi shromážděnými si ozval vzrušený šepot. Triock se zhluboka nadechl a kývnul na své společníky. „Pokusím se o to.“ Pak se do jeho hlasu vloudil ironický nádech. , ‚Pokud i tato cesta bude nesprávná, pak budu alespoň vědět, že jsem udělal vše, abych splnil tvé přání.“

„Nevěrče, jakou zprávu mám předat Mhoramovi a Radě Libokamu?“

Covenant odvrátil zrak a pohlédl vzhůru k olověnému nebi. Světla ještě ubylo a den se zdál kalný a bezútěšný. Do údolí se začal snášet sníh, drobné vločky se třepotaly vzduchem jako útržky mlhy. Podle všeho byly jen předzvěstí mnohem hustějšího sněžení. Covenant je chvíli pozoroval, jak krouží nad Skalnovem, Triockovu otázku si však stále uvědomoval

velmi zřetelně. Zaskočila ho a dotkla se doposud neuvědomované stránky jeho záměru. Vzbuzovala v něm strach. Bál se říct nahlas věci, které zněly tak šíleně. Když konečně opět pohlédl na čekající Skalnovské, jeho odpověď byla vyhýbavá, jako by hledal pevnější půdu, na níž by se mohl pohybovat beze strachu.

„Pěnosledníku, co se stalo s tvými lidmi?“

„Příteli?“

„Řekni mi, co se stalo s obry.“

Pěnosledník se pod jeho zamračeným pohledem kroutil jako červ. „Ach, Vícepane. Teď není čas na takové vyprávění. Je to dlouhá historie, vhodná pro jinačí chvíli. Přítomnost je naplněna vrchovatě.“

„Řekni mi to!“ zasyčel Covenant „Zatraceně, Pěnosledníku! Chci to vědět! Musím – všechno, každou odpornou věc, kterou Zlor –“

Triock ho bez varování přerušil. „Obrové se vrátili do svého domova za Slunečním mořem.“

Covenant se zprudka obrátil proti Triockovi. Lež v jeho hlase byla tak hmatatelná, že Covenant až zalapal po dechu a Skalnovští kolem zůstali nevěřícně zírat. Triock však snesl Covenantův užaslý pohled bez mrknutí. Rána na rván jen podtrhovala jeho odhodlání. Tvrdým, pevným hlasem jenž pronikl skrz Covenantův hraný hněv až k zuřivosti, rostoucí v jeho nitru Triock řekl, „složili jsme přísahu míru. Nežádej po nás, abychom živili tvou nenávist. Takové vášně Končině neposlouží.“

„Ale to je vše co mám!“ odpověděl Covenant chraplavě. „Copak to nechápeš? Nemám nic jiného! Nic! Samo o sobě to musí stačit.“

Triock mu rozpačitě, téměř zarmouceně odpověděl. „Takový nepřítel nemůže být poražen s nenávistí. Cítím to ve svém srdci.“

„K čertu, Triocku! Nepoučuj mě! Už mám plné zuby toho, jak se ze mě všichni snaží udělat oběť. Nemám zájem položit uše a poslušně svou hlavu na špalek. Chci boj.“

„Proč?“ zeptal se ho Triock přiškrceným hlasem. „Za co chceš bojovat?“

„Jsi snad slepý a hluchý?“ Ve snaze Se uklidnit se Covenant objal vlastníma rukama kolem hrudi. „Nenávidím Zlora. Už nemohu vystát –“

„Ne. Nejsem slepý ani hluchý. Vidím a slyším, že máš v úmyslu bojovat. Ale za co? Ve tvém vlastním světě je dost věcí, na které bys mohl svou nenávist upnout. Teď jsi v Končině. Za co budeš bojovat?“

U všech horoucích pekel! Vykřikl Covenant v duchu. Co všechno ode mě ještě budete chtít? Triockova otázka ho však přiměla se zamyslet Mohl odpovědět, „nenávidím Zlora pro to, co dělá s Končinou.“ To ale znělo jako zřeknutí se vlastní odpovědnosti a on byl příliš rozzlobený, aby dokázal popřít vlastní vinu na tom všem. Byl ale také příliš rozzlobený, aby dokázal Triockovi dát uspokojivou odpověď. Třesoucím se hlasem odpověděl, „chci to udělat pro sebe. Tak budu moci alespoň chvíli věřit sám sobě, než ztratím rozum nadobro.“

Tato odpověď Triocka umlčela. Za chvíli se ozval Pěnosledník. „Příteli,“ řekl bolestným hlasem. „Co chceš dělat se svým hněvem?“

Sníh poletující vzduchem pomalu houstnul. Vločky tančily v Covenantově zorném poli jako zrnka temnoty. Námaha, kterou ho upřený pohled stál, vyvolala v dosud nezhojené ráně na čele prudkou bolest a celá jeho lebka začala bolet, jako by měla prasknout. On se tomu však nepoddával, teď nemohl. „Na činy někoho takového, jako je Zlor existuje jen jediná odpověď.“ Navzdory

svému hněvu se nedokázal podívat Pěnosledníkovi do očí.

„Jaká odpověď?“

Covenant mimoděk zaťal prsty, takže vypadaly jako spáry. „Shodit mu jeho Útulek přímo na hlavu.“

Reakce Skalnovských prozrazovala překvapení a nedůvěru, ale on si toho nevšímal. Slyšel jen Pěnosledníka, jak říká, „znamená to tedy, že znáš způsob, jak použít bílé zlato?“

Covenant vložil do svého hlasu tolik přesvědčivosti, kolik jen byl schopen. „Najdu ho.“

V tu chvíli, kdy to vyslovil, tomu dokonce i věřil. Nenávist bude stačit. Zlor mu ji nemůže vzít, nemůže ji umenšit ani ji přimět, aby se zaměřila jinam. On, Thomas Covenant, byl malomocný. On jediný v celé Končině měl dostatečnou zkušenost a výcvik pro tento úkol. S tváří obrácenou napůl k Triockovi a napůl k Pěnosledníkovi řekl jim oběma, „je jen na vás, zda mi v tom pomůžete, nebo ne.“

Triock na něj zpříma pohlédl. „Já ti nepomohu. Pokusím se poslat zprávu o tobě Nejvyššímu Pánu Mhoramovi – ale nebudu se podílet na takovém hanobení přísahy.“

„Je to divoká magie,“ ozval se Pěnosledník, jako by se za Covenanta přimlouval. „Divoká magie, která mír ničí. Slyšel jsi píseň. Bílé zlato je víc, než všechny přísahy.“

„Já však svou přesto dodržím. Kdyby nebylo přísahy, zabil bych Nevěrce už před sedmačtyřiceti lety. Jen ať si to uvědomí.“

Obr měkce odpověděl, „slyším tě, příteli. Jsi hoden Končiny, které sloužíš.“ Pak se obrátil ke Covenantovi. „Vícepane, dovol, abych tě doprovodil. Jsem obr – mohu ti být užitečný. A taky – toužím zasadit ránu Dušdrtičovi, který tak děsil můj lid. Kromě toho – znám

rizika. Viděl jsem, jakými způsoby se z nás stává to, co sami nenávidíme. Dovol mi jít s tebou.“

Než mohl.Covenant odpovědět, vyskočila Lena. „Mě také!“ vykřikla vzrušeně.

„Leno!“ zaprotestoval Triock.

Nevěnovala mu nejmenší pozornost. „Chci tě doprovázet. Čekala jsem tak dlouho. Snažila jsem se, abych tě byla hodná Ujala jsem se Nejvyššího Pána a jezdila na Ranyhynovi. Jsem mladá a silná. Ach, toužím sdílet vše s tebou. Dovol mi to, Thomasi Covenante.“

Vítr tiše šuměl mezi domy a hnal sníh Covenantovi přímo do očí. Vločky ledově bodaly do bolavého rtu, ale on byl za jeho vířivou přítomnost vděčný. Silná vánice jim pomůže skrýt stopy. Sníh tlumil veškeré zvuky, takže když řekl, „pojďme tedy. Mám dluh, který musím splatit,“ zdálo se mu, že hovoří sám k sobě.

SEDM
Zpráva pro Libokam

Triock přikázal svým druhům, aby pro Covenanta, obra a Lenu přinesli zásoby. Čelisti se mu přitom svíraly nesouhlasem, ale on se k tomu přesto přiměl. Měl pocit, že toto je ta nejtěžší věc, jakou kdy v životě udělal. Dokonce i sebeovládání, diky němuž tehdy před sedmačtyřiceti lety nechal Nevěrce naživu, bledlo v porovnám s tímto činem. Námaha, kterou vynaložil, aby Nevěrce povolal do Končiny, nyní ztratila svůj význam. Touha Leny, Atiaraniny dcery Nevěrce doprovázet obrátila v prach všechny ty dlouhé roky, po které Triock věnoval Leně starostlivou péči. Jeho věrná láska vyšla vniveč.

Přesto ji nedokázal odmítnout – nemohl, ačkoliv mu to jeho postavem dovolovalo. Byl jedním z členů kruhu starších Mithilského Skalnova, přičemž podle pradávné tradice podléhaly schválení Kruhu dokonce i sňatky a dlouhé cesty. Kromě toho, nikdo by se neodvážil zpochybnit jeho pozici velitele obrany. Mohl prostě Leně nařídit, aby zůstala a pokud by jeho důvody byly rozumné, každý ze Skalnovských by udělal, co by bylo v jeho silách, aby ji zadržel.

Jeho důvody byly rozumné. Lena byla stará a zpola pomatená. Mohla Covenantovi překážet nebo dokonce znova ohrozit jeho život, jak to udělala nedávno. Hrozilo jí, že upadne do rukou některé z mnoha nepřátelských tlup potulujících se mezi Zlorovým Útulkem a Mithilským Skalnovem. Přitom to byl právě Covenant, kdo byl za její stav odpovědný – muž, jenž

několikrát zkřížil její cestu a otřásl jejím osudem. Navíc ji on, Triock, Thulerův syn miloval.

A přesto vydal rozkazy, jaké vydal. Jeho láska se nikdy nezvrhla v touhu ovládat. Kdysi byl kvůli ní připraven porušit přísahu míru, ale pak, po většinu svého života, ji pro ni dodržoval. Udělal vše, co bylo v jeho silách, aby její dceru uchránil před hanbou a potupou. Nedokázal to vše, co udělal a pro co se obětoval z lásky k ní zavrhnout. Jakmile byla tato zkouška za ním, poněkud se uklidnil. V koutku duše věřil, že pokud představuje Thomas Covenant pro Končinu nějakou naději, pak závisí výhradně na jeho vztahu k Leně. Měl vlastní úkol, který musel splnit, úkol jenž dobrovolně přijal. Se zaťatými zuby si tedy řekl, že bude muset spoléhat na Slanomila Pěnosledníka.

Prudkým pohybem si z očí setřel šedý sníh a pohlédl na obra. Pěnosledník pohled zachytil, přistoupil k němu a řekl, „tvé srdce ať je klidné, příteli. Víš, že umím být platným spojencem. Udělám pro ně oba, co budu moci."

„Musíš být hodně opatrný," procedil Triock přes zuby. „Oči, které viděly naši práci na Kevinově Stráži jsou stále otevřeny. V bitvě se nám je oslepit nepodařilo."

Pěnosledník si jej chvíli prohlížel a pak odpověděl, „pokud je to pravda, pak ty musíš být mnohem opatrnější. Neseš své Vznešené Dřevo do nebezpečí Jižních plání."

Triock pokrčil rameny. „Vznešené Dřevo nebo bílé zlato – všichni musíme postupovat obezřetně. Nemohu s vámi poslat žádného z mých lidí."

Obr souhlasně přikývnul. „Kdybys mi to nabídl, odmítl bych. Budeš potřebovat každou ruku schopnou udržet meč. Hory, kde chceš hledat Nespoutaného, jsou vzdáleny mnoho mil a většinou cesty se budeš muset probojovat."

Triock zatínal zuby tak silně, že jeho hlas zněl jako drásavé skřípání. „Vezmu sebou jen Quirrel a Yeurquina.“

Pěnosledník chtěl začít protestovat, ale Triock mu nedal příležitost. „S několika málo společníky se budu moci pohybovat mnohem rychleji. A kromě toho – Mithilský Skalnov nyní musí čelit velkému nebezpečí. Poprvé jsme se odvážili nájezdníkům postavit. Síla, kterou jsme uvolnili na Kevinově Stráži a naše vítězství v bitvě říká jasně, že nejsme žádná potulná banda hledající úkryt v opuštěných domech. Bránili jsme náš Skalnov – a zůstali jsme neporazeni. Nepřítel teď proti nám jistě obrátí síly, jež dalece předči onu poslední hordu. Ne, skalní bratře,“ pokračoval pochmurně. „Každý, kdo je schopen boje, musí zůstat zde, aby pomohl udržet to, co jsme získali – jinak nepřítel vtrhne do Skalnova a nenechá stát jediný dům.“

Pěnosledník chvíli mlčel a pak si jen povzdechl. „Slyšel jsem tě, příteli. Ach Triocku – toto je temná doba. Budu spát klidněji, až Mhoram, syn Variolův, dostane zprávu o tom, co děláme.“

„Ty věříš, že se mi to podaří?“

„A komu jinému, když už ne tobě? Jsi silný a znáš pláně, hory – a zvyky nájezdníků. Přijal jsi úkol, jenž bylo zapotřebí vykonat, ačkoliv jsi toužil jít jinou cestou. Ti, kdo se nechávají vláčet vášněmi ve svém srdci, jsou mnohem náchylnější k selhání a zradě. Svým způsobem je lepší svěřit přání své duše do rukou jiných.“ Obr hovořil zamyšleně, jako by se pokoušel srovnat Triockovo postavení se svým. „Máš všechny předpoklady, aby ses tohoto poslání zhostil.“

„A má to ještě jednu výhodu,“ odpověděl Triock hořce. „Břemeno milosrdenství spadlo na tvoje ramena. Snad ho dokážeš nést lépe než já.“

Pěnosledník si opět povzdychl a zlehka se usmál. „Ach příteli, nevím nic o milosrdenství. Má vlastní touha po něm je příliš velká.“

Pohled na smutný Pěnosledníkův úsměv Triocka málem přiměl, aby začal proti tomu, co obr právě řekl, protestovat. Příliš dobře však chápal, jak velkou ztráta obr utrpěl a jak hluboký žal ho tíží. Místo toho mu tedy věnoval ten nejupřímnější úsměv, jakého byl schopen a vzdal mu svým pozdravem poctu. Pak se otočil a šel se připravit na svou vlastní cesta.

Během krátké chvíle sbalil do rance přikrývky, náhradní plášť, malý kamenný hrnek naplněný gravelem, zásobu sušeného masa, sýra a ovoce a taky nůž, neboť ten, co nosil dřív, si ponechal Covenant. Jen pár okamžiků mu trvalo, než si nabrousil meč a zastrčil *lomillialor* pod plášť za řemen přepásaný přes halenu. Přesto když se vrátil na prostranství ve středu Skalnova, našel tam Covenanta, Pěnosledníka a Lenu připravené k odjezdu. Lena si nesla svůj skromný majetek v podobném ranci, jako byl jeho. Pěnosledník měl přes rameno zlehka přehozen svůj kožený vak, kam naskládal zásoby pro všechny tři. Covenant nenesl nic, ale jeho tvář měla soustředěný a zároveň frustrovaný výraz, jako by mu pouze zranění rtů bránilo, aby začal dávat svou netrpělivost najevo nahlas. Při jediném pohledu na něj si Triock uvědomil, jak křehká je Covenantova na odiv stavěna nenávist. Ne, toto nebyla vášeň, která by mohla vydržet dlouho. Triock se zachvěl. Tušil, že Covenantovo odhodlám či hněv nebudou stačit.

Nechal si však tuto myšlenku pro sebe a naposledy zvedl ruku, aby pozdravil Pěnosledníka. Neměl, co by mu řekl. O chvíli později zmizel obr a jeho dva společníci mezi domy na severním okraji vesnice. Jejich stopy se plnily sněhem a pomalu mizely, až se zdálo, že

v Mithilském Skalnově nezůstalo nic, co by svědčilo o jejich přítomnosti a odchodu.

Triock se obrátil ke Quirrel a Yeurquinovi. „My musíme jít také," řekl stroze. „Ať opustíme údolí dřív, než přestane sněžit."

Mlčky přikývli a jejich tváře postrádaly jakýkoliv výraz. Připomínali lidi, z nichž válka vysála zájem o všechno kromě boje. Nesli své krátké oštěpy, jako by zabíjení nepřátel bylo jejich jediným smyslem života. Na Triocka působili uklidňujícím dojmem. Pro ně nebyl držitel Vznešeného Dřeva, vykonavatel úkolů tak těžkých, že by pod jejich tíží klesl leckterý Pán. Pro ně byl jen muž bojující za Končinu tak dobře, jak jen umí, bez jasného plánu, moudrosti či daru jasnovidectví. Toto byla v čase války vhodná role pro shromažďovatele stád a on se jí vděčně ujal.

Zatímco se jeho druhové chystali, vešel do domu za ostatními staršími a chvíli s nimi probíral opatření, jež by měl Mithilský Skalnov učinit pro případ dalších útoků. Pak je opustil a vydal se do sněhové vánice, jako by to byla jeho životní povinnost.

S Quirrel a Yeurquinem po boku opustil vesnici cestou vedoucí na sever. Aniž se snažili skrývat, přešli přes kamenný most na západní stranu údolí. Ve vánicí, pomáhající zakrýt stopy, chtěl Triock urazit co největší vzdálenost. Drželi se tedy nejsnadnější cesty, dokud nedorazili k výběžku hor tvořících severní stěnu údolí. Na tomto místě sešli z cesty a vydali se nahoru do kopců, které výběžek obklopovaly. Měl v úmyslu jít po hřebenech na západ a pak na jih, skoro až k Útočišti zkázy a pak zahnout na severozápad směrem k úpatí opuštěných hor dělících Jižní Pláně a Rdusnou hlubinu. Přímo na západ jít nemohl. V otevřených pláních by jistě potkal tlupy nájezdníků, kteří by ho pak mohli hnát, kam by se jim jen zachtělo. Rozhodl se proto pro

pochod nepřehledným terénem podhůří. Z vyvýšené pozice mohl snadno sledovat pohyb nepřátel a zároveň se před nimi rychle skrýt

Přesto, když se brodil sněhem vzhůru do svahu, trápily ho ohledně jeho rozhodnutí pochybnosti. Cesta podhůřím až k vrcholkům obklopujícím Útočiště zkázy trvala dvacet dní. Celých dvacet dní ztratí, než bude moci začít hledat Nespoutaného. Během té doby se mohl Covenant a jeho družina dostat až ke Zlomu nebo ještě dál. Pak ztratí jakákoliv zpráva vyslaná Nejvyššímu Pánu smysl – a jediný, kdo na Covenanta dosáhne, bude Zlor.

S úzkostí v srdci se pustil do svízelného pochodu krajem předhůří.

On a jeho společníci dosáhli první závětrné strany za výběžkem pozdě odpoledne. Vzápětí přestalo sněžit a Triock nařídil, aby se zastavili. Nechtěl riskovat odhalení – hnědě oděné postavy na pozadí šedého, rozbředlého sněhu byty příliš nápadné. Krátce poté, co se utábořili, jej vleklá únava, jež byla jeho průvodcem od té doby, co začal bojovat, ukolébala ke spánku.

Za soumraku jej probudil Yeurquin. Opět se vydali na cestu a za chůze žvýkali plátky sušeného masa, aby měla jejich těla z čeho brát sílu na obranu proti chladu, slanou chuť v ústech smývali hrstmi sněhu. V temnotě pod příkrovem mraků postupovali vpřed pomalu. S každou mílí se navíc dostávali dál a dál od míst, která znali. Po namáhavém a neúspěšném pokusu vystoupat najeden příkrý sráz Triock proklel pochmurně zatažené nebe a rozhodl se sestoupit níž k Pláním, kde byl terén schůdnější.

Po většinu noci pak kráčeli nižšími pahorky, ale když se přiblížilo svítání, obrátili se opět vzhůru do vyšších poloh. Stoupali tak dlouho, až se dostali na vysoký hřeben, z něhož mohli přehlédnout celý dlouhý

úsek, který už urazili. Tam se zastavili. Zatímco vzduchem začalo prosakovat kalné ranní světlo, vytáhli své nádobky s gravelem, uvařili si jídlo a pak čekali, dokud si nebyli jisti, že vítr dokonale zahladil jejich stopy. Poté si rozdělili hlídky a usnuli.

Tímto způsobem pokračovali další dva dny – za soumraku sestoupili dolů k pláním, pak celou noc pochodovali a při prvních známkách úsvitu se vrátili nahoru, aby se najedli a vyspali. Po celé ty tři dny nespatřili jedinou lidskou bytost – ať už zvíře či člověka, přítele nebo nepřítele. Byli sami uprostřed studeného šedého světa a naříkání větru. Vlekouc se, jako by je sníh zpola ochromil, se pomalu prodírali opuštěnou krajinou k Útočišti. Kromě křupání sněhu pod nohama a tlumených zvuků jejich vlastních pohybů neslyšeli nic, než pukáni rozpínajícího se ledu a sténání větru ženoucího se přes rozeklané vršky kopců.

Ale za úsvitu čtvrtého dne, zrovna když sledovali, jak vítr pomalu plní jejich stopy sněhem, spatřili těžkopádný, neladný pohyb. Cosi žlutého se přehouplo přes hřeben jednoho z kopců pod nimi a pokračovalo to nahoru směrem k nim.

„*Kreshové*!“ vyhrkl Yeurquin.

Quirrel přikývla. „A stopují nás. Museli nás minulou noc míjet po větru.“

Triock se zachvěl. Lid z Jižních plání dříve žluté vlky neznal – začali se objevovat až v posledních letech. Jejich původním domovem byla území severně od plání Ra, příležitostně, když se jim nepodařilo ulovit žádného Ranyhyna, podnikali výpady také do Severních plání. V bitvě o Útočiště zkázy jich bylo mnoho pobito, ale brzy své počty obnovili a zaplavili všechny části Končiny ležící mimo dosah a vliv Pánů. Triock s *kreshi* nikdy bojovat nemusel, ale věděl, co dokážou. Asi před rokem vyhladila velká smečka veškeré obyvatelstvo Třpytného

Skalnova ležící mezi křišťálovými pahorky blízko soutoku Černé a Mithilské řeky. Když Triock opuštěnou vesnicí procházel, nenašel nic víc, než pár útržků látky a zlomky kostí.

„*Melenkurion!*“ vydechl, když rozpoznal rychlost, s jakou běželi vzhůru. „Musíme pryč.“

Zatímco jeho druhové balili svá zavazadla, on začal očima prohledávat terén ležící před ráma. Svahy a hřebeny nejbližších kopců sice byty rozeklané a nerovné, Triock však nenalezl nic, co by mohlo vlky zastavit. V okolí Mithilského Skalnova bylo několik jeskyní, které se daly snadno bránit, tady to ale neznal.

Nakonec se rozhodl vydat vzhůru. Společně s Yeurquinem a Quirrel vyrazili po hřebeni předhůří směrem k horám. Na závětrné straně hřebene nebyl sníh hluboký. Díky úsilí, s jakým se šplhali k nejbližšímu horskému úbočí získali docela slušnou rychlost Brzy však zjistili, že štít, k němuž míří, se zvedá ostře vzhůru už od úbočí a únik tímto směrem není možný. Když se tedy údolí na západní straně hřebenu začalo zvedat vzhůru k horám, zahnul Triock a jeho společníci doprava, seběhli svahem, překonali údolí a začali se brodit hlubokým sněhem vzhůru do vyšších poloh na opačné straně.

Než vůbec dosáhli vrcholu, vedoucí *kresh* se vyhoupl na hřeben, který právě opustili a vydal strašlivé zavytí. Ten zvuk udeřil Triocka mezi lopatky jako rána cepem. Zastavil a zprudka se otočil, právě včas aby viděl žlutou smrt běžící po hřebem ani ne pět set yardů od něj.

Ten pohled způsobil, že mu po kůži na hlavě přeběhl mráz a svaly na chladem ztuhlé tváři se stáhly, takže málem vycenil zuby. Bez jediného slova začal znovu šplhat, prodíral se sněhem tak prudce, až mu krev tepala ve spáncích a oči se zamžily vydechovanou párou.

Když konečně dosáhl vrcholu hřebene, zastavil se, chvíli počkal, než se jeho zraku opět vrátila ostrost a začal si prohlížet terén před sebou. Za žebrovím předhůří se terén zvedající se v širokém půlkruhu k hřebenu, na němž Triock stál, ostře propadal do hlubokého údolí kónického tvaru. Jediný průchod do plání byl možný skrz úzkou průrvu na severním konci. Triockovy pátrající oči zde nenašly nic, co by mu poskytlo byť nepatrnou naději. Na svahu za úzkou římsou vedoucí souběžně s okrajem údolí však spatřil hromadu balvanů, pozůstatek staré laviny. Triock napnul zrak, aby zjistil, zda je možné se tam dostat po hřebeni.

„Běžte!“ zamumlala Quirrel naléhavě. „Já je zdržím.“

„Dva oštěpy a jeden meč,“ odpověděl Triock. „Pak jich bude sedm na dva. Bude lepši, když zůstaneš naživu.“ Ukázal prstem a řekl, „musíme přejít po té římse k balvanům. Pak budeme moci na *kreshe* udeřit shora. Pojď.“

Opět vyrazil kupředu a poháněl své unavené nohy k co nejvyšší rychlosti. Quirrel a Yeurquin ho následovali. Konečně vstoupili na nerovný terén, kde hřeben přecházel ve skalní stěnu a namířili si to k římse.

Na jejím okraji Triock zaváhal. Všechno bylo zasypáno sněhem a on nedokázal říct, zda je skála skrytá pod závějemi dostatečně pevná. *Kreshové* však už vyli na kopci hned za nimi, nebyl čas sníh shrnout a přesvědčit se. Triock zaťal zuby, přitiskl se ke skalní stěně a vkročil na římsu.

Cítil, mu chodila kloužou, pod sněhem se zřejmě skrýval led. Během té dlouhé, nepřirozené zimy si ale stačil na led zvyknout. Pohyboval se malými, neunáhlenými kroky, snažil se, aby neuklouznul. Hned za ním vstoupili na římsu i Quirrel a Yeurquin.

Náhle, když byli asi v polovině, se nad skalní stěnou rozlehl tlumený zvuk, který zněl jako praskám starých kostí. Římsa se zachvěla. Triock rukama zatápal po skále ve snaze najít nějakou oporu. Marně. On a jeho přátelé byli příliš daleko od bezpečí na konci římsy.

O vteřinu později se pod jejich vahou utrhla. Bezmocně padali dolů do údolí podobni balvanům strženým lavinou.

Triock schoval hlavu mezi lokty a kolena a kutálel se, jak nejlépe mohl. Sníh ho chránil před prudkým nárazem, zároveň mu ale bránil zabrzdit nebo zastavit se. Nemohl dělat nic jiného, než se svinout do klubíčka a padat. Váha skalní římsy uvolnila velké množství sněhu, který teď padal do údolí s ním. Postupně s sebou strhával další a další a stále zvyšoval rychlost.

V divokém víru ztratil ponětí o tom, jak hluboko se už propadl nebo jak daleko je ještě dno údolí. Když na něj konečně narazil, síla uderu mu vyrazila dech a omráčila ho, takže zůstal bezvládně ležet pod hromadou sněhu.

Chvíli zůstal bez hnutí. Teprve po nějaké době závrať odezněla a on se poněkud vzpamatoval. Vzepřel se, klečel na kolenou a rukama se opíral o zem. Bojoval s temnotou vířící jako hejno netopýrů, kteří se mu vrhli přímo do tváře. „Quirrel!“ zaskřehotal. „Yeurquine!“

S vypětím všech sil nahmatal Quirrelinu nohu trčící ze sněhu hned vedle něj. Za ní ležel na zádech Yeurquin. Krvavá rána na spánku hyzdila zsinalou bledost jeho tváří. Ani jeden z nich se nehýbal.

Náhle uslyšel škrábání drápů. Divoké zavytí znějící jako vítězná fanfára ho donutilo odtrhnout zrak od Quirrel a Yeurquina a pohlédnout na svah nad sebou.

Kreshové zuřivě běželi přímo k němu. Vybrali si pozvolnější a méně zasněžený úsek a nyní s hladovou

jistotou spěchali ke své padlé kořisti. Jejich vůdce nebyl od Triocka dál než dvanáct yardů.

Okamžitě se vztyčil. Probudily se v něm instinkty zkušeného bojovníka a on zareagoval bez přemýšlení a bez zaváhání. Uchopil meč, napřímil se a ukázal se tak prvnímu vlku v celé své výšce. S vyceněnými zuby a planoucíma očima se zvíře odrazilo a skočilo mu po krku. Triock se prudce shýbnul a vrazil mu meč do břicha. Vlk proletěl nad ním, dopadl do sněhu a zůstal nehybně ležet, jako by proboden tenkým kopím vlastní krvavé stopy. Triock ale přišel o meč. Prudkost skoku mu vyrazila zbraň ze ztuhlé dlaně.

O tom, že by svůj meč opět získal, nemohlo být ani řeči. Druhý vlk se už chystal ke skoku.

Zhluboka se předklonil, překulil se a vyskočil na nohy s *lomillialorem* v ruce.

Tyč neměla sloužit jako zbraň. Mistři v Radumi, kteří ji vyrobili, vytvarovali tento kousek Vznešeného Dřeva ke zcela jinému účelu. Síla v ním skrytá však dokázala pálit a Triock v této chvíli neměl nic jiného, čím by se mohl bránit. Vykřikl zaříkávání, jehož zvláštním slovům rozuměli jen ti, co ovládali umění *lillianrill,* zvedl Vznešené Dřevo nad hlavu a udeřil jím nejbližšího vlka do lebky.

Ve chvíli úderu hůl vzplála jako když se do krbu přiloží poleno nasáklé smůlou a vlkův kožich se okamžitě vzňal.

Plameny *lomillialoru* vzápětí pohasly, ale Triock znova vykřikl a mávl jím proti dalšímu vlkovi, který se odrazil a mířil přímo na jeho hruď. Opět se objevil záblesk síly a vlk padl mrtvý, jeho kožich hladově požíraly plameny.

Triock zabíjel znova a znova, avšak každý záblesk, každé vynucené vyvolání moci Vznešeného Dřeva vyčerpávalo jeho síly. Ve sněhu kolem něj doutnaly

čtyři mrtvoly *kreshů* a on dýchal ztěžka a přerývaně, jako po dlouhém, vyčerpávajícím běhu, pára, kterou vydechoval, mu zamlžovala zrak a údy mu začala tížit únava jako železné závaží.

Pět zbývajících vlků jej výhružně obklíčilo.

Nemohl čelit všem najednou. Žluté kožichy měli na bocích a zádech zježené a oči jim zlověstně svítily. Cenili na něj hrozivé tesáky a z tlam jim odkapávaly sliny. V tu chvíli ho jeho instinkt zkušeného válečníka opustil.

Pak na něj zezadu cosi zuřivě udeřilo a on upadl tváří do pošlapaného sněhu. Nemohl dělat nic, než skrčit ramena a chránit tak svůj krk před hladovými čelistmi.

Tělo spočívající na jeho zádech se však nehýbalo. Leželo na něm jako mrtvé.

Jeho prsty stále svíraly *lomillialor*.

Švihem se otočil na bok a těžké tělo ze sebe shodil. Všiml se, že je potřísněn krví – krví stále vytékající z rány způsobené oštěpem, jenž trčel z boku zvířete přímo za předními běhy.

Další probodnutý *kresh* ležel jen několik stop od něj.

Poslední tři vlci právě útočili na Quirrel. Stála před Yeurquinem, mávala svým mečem a klela.

Triock se okamžitě zvedl.

Ve stejnou chvíli se pohnul i Yeurquin a s námahou se snažil dostat své nohy pod sebe. Navzdory hluboké ráně na spánku instinktivně sáhnul po meči.

Při pohledu na něj vlci zaváhali.

Triock okamžitě vytrhl oštěp z boku mrtvého vlka a silou, kterou mu dodal pocit vítězství, jej vrhl proti dalšímu z *kreshů*.

Yeurquin se stále potácel, přesto se mu podařilo nepřesně mířenou ranou mečem jednoho vlka zchromit. Pokusil se na třech nohách odvléci pryč, ale Yeurquin ho dohonil a roztříštil mu lebku.

Poslední *kresh* se obrátil na útěk. Neutíkal však zbaběle s kňučením a ocasem staženým mezi nohy. Namířil si to přímo k úzkému východu z údolí, jako by věděl, že tam najde posily.

„Quirrel!“ vykřikl Triock.

Mladá žena nezaváhala. Vytrhla svůj krátký oštěp z těla nejbližšího vlka, pečlivě jej vyvážila v dlani, udělala tri rychlé kroky a vrhla jej za prchajícím *kreshem.* Kopí vzlétlo tak vysoko, až se Triock bál, že nebude mít dost síly dosáhnout potřebné vzdálenosti. Pak se prudce obrátilo k zemi a zasáhlo vlka do zad. Zvířeti podklesly nohy, takže ho jeho vlastní rychlost vymrštila v několika přemetech kupředu. Krev z něj stříkala na všechny strany. Dopadl na zem, zachvěl se a zůstal ležet nehnutě.

Triock si malátně uvědomil, jak ztěžka dýchá. Byl lak vyčerpaný, že stěží udržel *lomillialor* v ruce. Když k němu Quirrel přistoupila, objal ji, jednak aby vyjádřil svou vděčnost a přátelství a také proto, aby získal alespoň trochu její síly. Odpověděla mu krátkým stiskem, jako by ji jeho gesto přivedlo do rozpaků. Obrátili se k Yeurquinovi.

Mlčky jej prohlédli a ošetřili jeho zranění. Za jiných okolností by Triock nepovažoval ránu za nebezpečnou, byla čistá a plytká a nezasahovala kost. Přesto Yeurquin potřeboval čas, aby si mohl odpočinout a uzdravit se – a času se Triockovi nedostávalo. Předání zprávy do Libokamu se nyní zdálo být ještě naléhavější než předtím.

Neřekl nic. Zatímco Quirrel vařila jídlo, posbíral jejich zbraně a pak zasypal krev a těla *kreshů* šedým, rozbředlým sněhem. Rozhodně tak nemohl dokonale zahladit stopy – při bližším ohledáni by nepochybně vyšlo najevo, co se stalo. Triock však doufal, že takto

alespoň nezůstane vidět nic, co by mohlo přitáhnout pozornost nepřítele pohybujícího se okrajem údolí.

Když byl hotov, pustil se do jídla. Odpočíval a sbíral sílu a jeho oči těkaly údolím, jako by každou chvíli čekal, že se ze země před ním vynoří banda prazlochů. Pak ale jeho ústa získala obvyklý zarputilý výraz. Rozhodl se nedělat kvůli Yeurquinovu zranění žádné ústupky. Kategoricky svým společníkům sdělil, že se rozhodl opustit předhůří a vydat se přímo na západ k horám, kde doufal nalézt Nespoutaného. Tento plán byl riskantní. Jak Triock věděl, existoval jediný způsob, jak jej úspěšně provést – pohybovat se co nejrychleji.

Shromáždili své zásoby, vyčistili zbraně a poklusem opustili údolí skrz úzkou průrvu na západním konci.

Aby dosáhli co nejvyšší rychlosti, putovali teď i přes den. Triock a Quirrel zpola vlekli Yeurquina za sebou, ale postupovali houževnatě přímo na západ přes mrazem rozpraskanou pustinu k nejzazším výběžkům hor. Triock se přitom modlil, aby co nejdříve přišel sníh, který by zakryl jejich stopy.

Na konci příštího dne spatřili první známky nadcházející bouře, jež se začala stahovat v okruhu mnoha mil kolem Útočiště zkázy.

Soutěskou v horách se prodral vyprahlý horký vzduch z Jižní Pustiny a setkal se s zimou Šedého Zabijáka. Výsledkem byla strašlivá bouře, která narážela do skalních stěn bránících jí v postupu na jih a západ a tvořila víry. Na první pohled nebylo znát, jak strašlivá síla se v ní skrývá, ale Triock dokonce i na vzdálenost rovnající se celodennímu usilovnému pochodu rozpoznal příznaky rodícího se hurikánu – větrné víry dorážející na zem, jako by ji chtěly obnažit až na kost, husté sněžení při němž se setmělo jako v noci a ledový vítr schopný zmrazit krev přímo v srdci.

Bouře zuřila přímo před nimi.

Přesto Triock vedl celý příští den Quirrel a Yeurquina přímo do jejího středu, dokud z nich vítr nerval šat a polovina těla vystavená náporům vánice se nepokryla nánosem sněhu. Yeurquin byl v žalostném stavu. Krev prosakovala sirupem pokrývajícím ránu na spánku a jeho síly byly vyčerpány a oslabeny jako provaz hrozící se každou chvíli přetrhnout. Triock však nepovolil. Nemohl se pokusit bouři obejít po jejím okraji, nemohl se pustit na sever a vyhnout se jí pochodem přes Jižní pláně. Té noci, co následovala po bitvě s *kreshi*, spatřil na severozápadě planout pochodně. Pronásledovali ho. Pozoroval je i následující noci a zjistil, že se pohybují přímo k němu a nebezpečně rychle jej dohánějí.

Někdo z jeho nepřátel ucítil sílu *lomillialoru.* Rozpoznali jeho pach a nyní se mu pověsili na paty.

„Jsou rychlejší než my," poznamenala Quirrel pochmurně, když se zastavili na okraji bouře, aby si odpočinuli a pojedli.

Triock nedopověděl. V uších mu znělo Covenantovo sípavé *Pokud nezačneme dělat nemožné… Dělat nemožné.*

O chvíli později nasála chřípím vzduch. „Tohle počasí se mi nelíbí. Blíží se vánice – prudká dost, aby strhala maso z našich kostí."

Nemožné, pomyslel si Triock znova, měl Nevěrci říct, „narodil jsem se, abych se staral o dobytek. Nejsem muž, který by mohl dělat nemožné věci." Byl unavený, starý a pošetilý. Měl vzít Lenu a odvést své Udí do bezpečí Jižní Dálavy a raději tak opět zvolit vyhnanství než dovolit nějakému potrhlému cizinci, aby si podrobil celý Mithilský Skalnov v zájmu svého strašlivého cíle.

Quirrel, aniž se na něj podívala, řeka, „musíme se rozdělit."

„Rozdělit," zasténal Yeurquin.

„Musíme zmást stopu – zmást tamty –“ nenávistně plivla po větru, „tak abys ty mohl dál pokračovat na západ.“

Nemožné. To slovo znělo v Triockově mysli pořád dokola jako otravná litanie.

Quirrel pozvedla oči a pohlédla mu přímo do tváře. „Musíme.“

„Musíme,“ opakoval Yeurquin dutým hlasem.

Triock na ni pohlédl a vrásky kolem jeho očí se prohloubily, jako by i kůže na jeho obličeji měla strach. Chvíli pohyboval čelistmi, aniž by vydal jediný zvuk. Pak se zašklebil. „Ne.“

Quirrelino tělo se nesouhlasně napjalo a on si pospíšil, aby jí vysvětlil své rozhodnutí. „Nezískali bychom vůbec nic. Nesledují naši stopa Nikdo by nedokázal stopovat tak rychle. Cítí vyzařování Vznešeného Dřeva.“

„To není možné,“ odpověděla nevěřícně. „Já necítím nic, když je ode mě *lomillialor* dál než na délku paže.“

„Tvé oči nevidí sílu. Pokud se rozdělíme, zůstanu proti nim sám.“

„Rozdělme se,“ zasténal znova Yeurquin.

„Ne!“ Triock pocítil v ústech pachuť hněvu. „Potřebuji tě.“

„Jen vás zdržuju,“ odpověděl zraněný muž vyčerpaně. Jeho tvář byla bledá a unavená, pod ledovou námrazou se skrýval zlomený výraz.

„Pojďme!“ Triock vyskočil, rychle posbíral své věci, přehodil si vak přes rameno a potácivě se vydal proti větru přímo do středu bouře. Neohlížel se. O chvíli později se po jeho pravém boku objevila Quirrel a za sebou uslyšel belhajícího se Yeurquina. Společně postupovali přímo do srdce zuřící vichřice.

Než urazili míli, vítr zesílil natolik, že s nimi smýkal ze strany na stranu a hnal proti nim ledové krystalky

sněhu zarývající se jim do pokožky jako drobné úlomky žuly. Brzy jím byli obaleni od hlavy až k patě. Vítr pronikal jejich oděvem tak snadno, jako by byl ušitý z řídké fáčoviny. O míli dál už světlo dne pohaslo, hustý sníh jej zcela pohltil. Quirrel chtěla získat trochu světla a tak odkryla svůj kotlík s gravelem, ale vítr okamžitě ohnivé kameny uchopil. Zazářily jako roj ohnivých včel a byly pryč. Když zmizely, Triock dokázal sotva rozpoznat obrysy její postavy. Choulila se hned vedle něj příliš prochladlá, aby se ještě dokázala zlobit pro to, co se stalo. Yeurquin klesl k zemi už ve chvíli, kdy se zastavili a nyní už ho pokrývala vrstva sněhu. Přímo před nimi – nezkreslená zvukem postranních větrných proudů, zuřivě vyla bouře. Hurikán vztekle dorážel proti silám, jenž jej zformovaly.

Nemilosrdně udeřil do jeho smyslů jako bortící se hora. Když se Triock díval do jeho středu, pochopil, že tam nemůže nic zůstat stát vzpřímeně – ani zvíře, ani člověk, ani obr, ani kámen nebo strom – vířící vítr srovnal se zemí vše, co by se odvážilo mu vzdorovat. Triock si musel chránit oči rukama. Projít bouří? *Nemožné* bylo tento úkol slabé slovo. A přesto to byl jediný způsob, jak uniknout pronásledovatelům.

Sebral všechny své síly, zdvihl Yeurquina a pomohl zraněnému muži kráčet kupředu.

Temný vítr ženoucí ostrý sníh ho sevřel, bušil do něj a bičoval jej ze stran ve snaze podtrhnout pod ním nohy. Zima ho oslepovala, ohlušovala, zbavovala ho citu. Věděl jen to, že své společníky neztratil, neboť Quirrel se pevně držela jeho pláště a Yeurquin se o něj opíral s rostoucí nemohoucností. Jeho samotného však začala zmáhat slabost, jíž se už nedokázal bránit. Nemohl se ani nadechnout – vítr divoce se ženoucí kolem mu rval vzduch od úst a dovoloval mu naplnit plíce jen z části. Váha Yeurquinova těla se zdála nesnesitelná. Vrávoravě

se zastavil a v zoufalé touze po chvíli odpočinku svého druha odstrčil, aby jej tak donutil *stát alespoň* okamžik na vlastních nohou.

Yeurquin se zapotácel, udělal několik opilých kroků po větru a pak se náhle ztratil – zmizel, jako by sám blizzard otevřel tlamu a spolkl ho.

„Yeurquine!“ vykřikl Triock. „Yeurquine!“

Vrhl se za svým přítelem a zoufale kolem sebe tápal rukama ve snaze ho nahmatat. Na chvíli spatřil nejasný stín. „Yeurquine!“ Pak byl pryč. Zmizel v dálce jako hrstka suchého listí hnaná nelítostným větrem.

Běžel za ním. Nevnímal Quirrelinu ruku svírající cíp jeho pláště ani vítr opírající se mu do zad a pohánějící ho na jih, pryč od jeho cíle. Strach o Yeurquina potlačil všechny ostatní myšlenky. Už nebyl Triock, nositel důležité zprávy pro Pány. Příval emocí zněj opět udělal Triocka, syna Thulerova, bývalého shromažďovatele stád, který by nedokázal opustit přítele. Běžel po větru a hledal Yeurquina, jako by na tom závisela spása jeho duše.

Avšak sníh bičující ho do zad se brzy změnil v nesnesitelnou trýzeň, vítr mu vyl v uších a ztěžoval orientaci, chlad z něj vysával sílu a oslaboval ho, skoro se zdálo, že mu krev mrzne přímo v žilách. Nemohl Yeurquina najít. Možná jej ve tmě nevědomky minul, možná našel Yeurquin dostatek síly, aby se obrátil k větru bokem a vydal se jiným směrem, možná zraněný muž prostě padnul a zmizel pod sněhem. Triock křičel a tápal a běžel – jediné, co nalezl, byla bouře. Když se pokusil otočit hlavu ke Quirrel, zjistil, že mu sníh na ramenou vytvořil několik palců tlustý límec znemožňující mu dívat se jinam než přímo dopředu. Jeho vlastní pot se na něm měnil v led. Nedokázal náporu větru odolávat. Pochopil, že pokud se nebude pohybovat ve směru větru, padne a už nikdy nevstane.

Šel tak dlouho, až zapomněl na Yeurquina, Covenanta, zprávu, neuvědomoval si nic než námahu vynaloženou na každý další krok a Quirrelinu ruku svírající pevně jeho plášť. Neměl ponětí, kam vlastně jde. Nešel vlastně nikam – jediné, na čem záleželo, bylo pohybovat se po větru, stále po větru. Uši se mu pokryly hrubou námrazou, takže bouře kolem něj postupně ztrácela na hlasitosti. Míle lhostejně ubíhaly jedna za druhou. Když začal terén pod jeho nohama nečekaně stoupat, klesl na kolena a opřel se o zem dlaněmi. Z prokřehlých končetin se do celého těla rozlévaly vlny otupělosti a únavy.

Něco mu zatřáslo hlavou, pak ho cosi udeřilo do spánku. Nejprve ho led chránil, pak ale praskl a oloupnul se. Triock měl pocit, jako by se s ním utrhlo i jeho ucho. Uslyšel vytí větrných démonů, v němž se téměř ztrácel Quirrelin křik, „kopce! Podhůří! Lez! Najdi skrýš!“

Byl starý muž, příliš starý na takový úkol.

Byl silný skalnovský shromažďovatel stád a neměl v úmyslu zmrznout tady zbytečně. Vrávoravě vstal a prodíral se kupředu.

Unaveně se nakláněl, aby lépe odolával větru a stoupal po rozeklaném svahu. Nejasně si uvědomil, že sněhová vánice pomalu ustává. Stále však neviděl nic – bouři přikryl temný plášť noci. Když začal být svah příliš prudký, aby mu mohl vítr pomoci ve výstupu nahoru, obrátil se a kráčel po vrstevnici, což vyžadovalo menši úsilí. Brodil se slepě hlubokým sněhem a nechal bouři, aby ho vedla, kam její zachce.

Navzdory noci a hučícímu větru jeho smysly si brzy uvědomily přítomnost skalních stěn tyčících se nad ním. Vítr ztratil vytrvalost, narážel do něj jen v ojedinělých poryvech a mrazivých zášlezích když se ztěžka vlekl úzkou soutěskou do údolí. Ačkoliv síla bouře polevila,

bylo už příliš pozdě, aby mu to mohlo pomoci. Na dně údolí ležel po pás hluboký, zasedlý sníh a on byl příliš unavený, aby se jím dokázal prodrat přímo. Opět zjistil, že podepírá přítele – Quirrel mu vyčerpaně visela na rameni. Brzy už nemohl dál. Upadl do závěje a ztěžka oddechoval, „oheň. Musím – oheň."

Jeho ruce však byly příliš prokřehlé, ramena sevřená ledem. Nemohl ani vytáhnout *lomillialor,* neměl dost sil, aby vyvolal oheň. Quirrel svůj kotlík s gravelem ztratila a jeho byl ve vaku, což bylo skoro totéž, jako by ho ztratil také – nedokázal uvolnit rameno, aby z něj stáhl popruh. Pokusil se probrat Quirrel, ale marně. Spodní polovina její tváře byla pokryta ledovou slupkou a její víčka se třepotala, jako by byla v šoku.

„Oheň," zasípal Triock. Začal vzlykat a nedokázal se zastavit. Frustrace a vyčerpání ho zcela přemohly. Zdálo se mu, že snad bude sněžit navždy.

Slzy se záhy proměnily v led a řasy mu přimrzly k tvářím. Když se mu konečně podařilo oči otevřít, uviděl, jak se k němu přibližuje mihotavé žluté světlo. Tupě na něj zíral. Poskakovalo a plápolalo, jako by to byl plamínek na knotu neviditelné svíce. Brzy bylo tak blízko, že cítil na očních bulvách teplo, které z něj vyzařovalo. Triock zamžikal, ale žádný knot nespatřil. Světélko stálo ve vzduchu před jeho obličejem a naléhavě se třepotalo, jako by mu chtělo něco říct.

Nemohl se ani pohnout. Mráz a vyčerpáni přikovaly jeho údy pevně k zemi. Když však odtrhl pohled od plamínku a rozhlédl se, spatřil, jak kolem něj a Quirrel tančí několik dalších, snad tři nebo čtyři. Jeden z nich se ho dotkl na čele, jako by chtěl přilákat jeho pozornost. Když se mu to nepodařilo, zaplál o něco silněji a v tu chvíli všechny plamínky zmizely – odhopsaly pryč do údolí. Triock se za nimi díval, jako by to byla jeho poslední naděje.

Chlad na něj dolehl plnou silou a on cítil, jak ztrácí vědomí. Neschopen proti tomu cokoliv udělat se propadal do temnoty noci. Zima, sníh a údolí zmizely a místo nich se mu před očima vynořily mlhavé tváře – Lena, Elena, Atiaran, Trell, Slanomil Pěnosledník, Thomas Covenant. Ti všichni ho o něco prosili, žádali ho, aby něco udělal. Pokud selže, tvrdili, jejich smrt ztratí význam. „Odpusť mi," vydechl a myslel tím především Covenanta.

„Možná," odpověděl vzdálený hlas. „Ale nebude to snadné – nemám rád, když mě někdo ruší. Ale ty přinášíš vzácnou zástavu. Vidím, že ti nakonec přece jen budu muset pomoci."

Triock se s námahou opět podíval vzhůru. Vzduch nad jeho hlavou byl prozářen tančícími plamínky ne většími než dlaň mezi nimiž stál vysoký muž oděný pouze v dlouhém hábitu barvy žuly. Triockův pohled snesl rozpačitě, jako by nebyl zvyklý na jiné oči než své vlastní. Když ale Triock zasípal, „pomoc," odpověděl bez váhání. „Ano, pomohu ti. Neboj se."

Rázně k němu přistoupil, poklekl, rozhalil Triockův plášť a halenu a položil mu na hruď svou hřejivou dlaň. Začal si tiše prozpěvovat a Triock cítil, jak jej zaplavuje vlna tepla. Tep jeho srdce se okamžitě uklidnil, dech prohloubil a údům se překvapivě rychle vrátila schopnost pohybu. Pak se od něj muž odvrátil, aby se postaral o Quirrel. Probrala se k vědomí právě ve chvíli, kdy se Triock postavil a zůstal stát obklopen tančícími světýlky.

Teprve mu došlo, co jsou zač. Byly součástí několika nejšťastnějších, ale také několika nejsmutnějších legend Končiny. Byly to bludičky. Když potřásl hlavou, aby se zbavil sněhu, uslyšel mezi poryvy větru jejich tichou, zvonivou píseň, hudbu znějící jako cinkám nejčistších krystalů. Tančily kolem něj, jako by mu kladly otázky,

kterým on nikdy nebude schopen porozumět, jejich světlo ho zmámilo, takže mezi nimi stál jako uhranutý.

Ze zasnění ho vyrušil až vysoký muž, když pomáhal Quirrel vstát. Obklopen bludičkami ji zvedl a držel ji tak dlouho, dokud se na nohách neudržela vlastními silami. Pak se chvíli nerozhodně díval z Triocka na Quirrel a zpět, jako by se ptal sám sebe, zda je správné je tam nechat a nenabídnout jim pomoc v další cestě. Téměř okamžitě se však rozhodl. V dálce se ozýval řev blizzardu, jako by bouře byla hladové zvíře snažící se prodrat do údolí. Zachvěl se a řekl, „pojďte. Zlorova zima není příhodné místo pro stvoření z masa a krve."

Když se muž otočil a vydal se k hornímu konci údolí, Triock vyhrkl, „ty jsi jeden z Nespoutaných."

„Ano. Přesto vám pomohu." Zvuk jeho hlasu téměř okamžitě zanikl, jako by odnesen nárazy větru. „Byl jsem kdysi Dřevnovským. Náležím lesu. A ty –" během své řeči se ráznými kroky se prodíral sněhem pryč, jako by mluvil sám se sebou, jako by byl příliš dlouho sám, aby si ještě pamatoval, jakým způsobem lidé naslouchají – „neseš *lomillialor*."

Triock a Quirrel pospíchali za ním. Kráčel rychle a energicky, ale když se drželi pěšiny, kterou on vyšlapal v závějích, byli schopni mu stačit. Bludičky jim osvětlovaly cestu a jejich křišťálová hudba způsobila, že Triock měl na chvíli pocit, jako by se ocitl v malé oáze Andelainu, uvnitř křehké bubliny naplněné čistým světlem a teplem uprostřed zloby Šedého Zabijáka. Tanec plamínků ho povzbudil a dodal mu odvahy, takže zapomněl na svou nesmírnou únavu a připojil se k písni Nespoutaného:

Sám
Bez přátel
Nespoután
Sám

Své šrámy na duši po vodě posílám
Skrývám se v samoty stínu
Než s tichem v jedno splynu
Zůstávám
Bez přátel
Nespoután
Sám

Pomalu se prodírali vzhůru ke konci údolí. V cestě jim stálo rozlehlé lavinové pole pokryté změtí balvanů, ale Nespoutaný je mezi skalami bez potíží provedl. Vstoupni do úzké soutěsky, která se nad jejich hlavami postupně spojovala, až se nakonec ocitli ve vysoké jeskyni osvětlené pouze září bludiček. Délka a křivolakost jeskyně spolehlivě chránily proti větru a sněhu. Kolem Triocka a Quirrel se oteplilo, jejich pláště nyní byly nasáklé vodou. Před sebou spatřili další světlo.

Konečně dorazili až na konec jeskyně do příbytku Nespoutaného. Jeskyně se zde rozšiřovala v mohutný dóm, který byl naplněn světlem a zvonivou hudbou stovek bludiček tančících vzduchem. Některé z nich vířily středem, jiné plápolaly u stěn jeskyně jako by chtěly osvětlit neexistující nápisy na zářivých ploškách kamene. Podlaha jeskyně byla z hrubé žuly, jen tu a tam z ní čněly výstupky, které Nespoutanému sloužily jako židle, stůl a postel. Zato stěny a strop měly barvu obsidiánu, pokrývaly je lesklé plošky nepravidelného tvaru jako nesčíslné střípky rozbitého zrcadla, v nichž se záře andelainských bludiček odrážela. Kdyby nebyly z černého kamene, jas naplňující jeskyni by byl bezpochyby dostatečně silný, aby oslepil oči každého pozorovatele. Komnata působila teplým a povzbudivým dojmem, bylo to vhodné místo pro mudrce čtoucího písmo vyryté do srdce hory.

U vstupu do dómu odložili Triock a Quirrel své vaky a pláště a dovolili tak okolnímu teplu, aby rozehřálo jejich mrazem ztuhlý spodní šat. Teprve pak si svého zachránce pořádně prohlédli. Byl lysý až na půlkruh vlasů vyrážejících mu pod temenem hlavy, jeho ústa se skrývala v mohutném, pokrouceným, bílém vousu a kolem očí měl tolik vrásek, až to vypadalo, jako by celá staletí strávil mžouráním na nečitelné nápisy. Jeho věk se nedal odhadnout – stařeckou zsinalost tváří vyvažovala vzpřímenost a síla jeho těla. Teprve teď si Triock uvědomil, že jeho hábit byl zřejmě původně bílý. Svou žulovou barvu pravděpodobně získal až dlouhodobým kontaktem se stěnami jeskyně.

Ve svém domově se Nespoutaný podle všeho cítil přítomností Skalnovských rozrušen víc, než v údolí. Vrhal na ně pohledy, v nichž se zračil strach a údiv zároveň. Rozhodně je nepovažoval za nepřátele, spíše se zdál znepokojen jejich neobratností, jako by jeho život byl rozeset v křehkých úlomcích po podlaze a oni jej mohli svými kroky rozdrtit na prach.

„Mám jen málo jídla," řekl a pozoroval přitom louže, které za sebou Triock s Quirrel nechávali. „Jídlo – nemám na něj čas." Pak mu tváří přelétla jakási dávná vzpomínka na to, že lidé z Končiny se tímto způsobem ke svým hostům nechovají. Triock si byl náhle zcela jistý jednou věcí – tento muž obýval svou jeskyni ještě dřív, než se on, Triock narodil. „Nejsem zvyklý," pokračoval muž, jako by se chtěl omluvit. „Jeden život nestačí. Když jsem zjistil, že nemohu odmítnou pomoc bludičkám – mnoho času bylo ztraceno. Snaží se mi to vrátit, jak jen mohou, ale mnoho, mnoho… Jak mohu žít dostatečně dlouho, abych dokončil svou práci? Stojíte mě příliš. Jídlo samotné mě stojí příliš."

Jak se Triockovi stojícímu u ústí jeskyně pomalu vracela síla, vzpomněl si na vzkaz Pánům a jeho ústa se

sevřela do obvyklého úšklebku. „Šedý Zabiják nás stojí příliš," odpověděl chmurně.

Jeho poznámka zcela vyvedla Nespoutaného zmíry. „Ano," zamumlal. Rychle se shýbl a zvedl velkou láhev s vodou a zakrytou misku skrývající pravděpodobně sušené plody. „Vezměte co potřebujete," řekl, když to podal Triockovi. „Viděl jsem – viděl jsem Povýšencovo dílo. Tady." Neurčitě ukázal rukou ke stropu jeskyně.

Plodů byla v misce jen troška, ale Triock s Quirrel šije rozdělili mezi sebou. Když Triock strčil svůj díl do úst a začal žvýkat, uvědomil si, že se cítí mnohem lépe. Tak nepatrné množství jídla jen stěží mohlo zahnat jeho hlad. Podle všeho mu však pomáhalo světlo bludiček – zdálo se, že neposkytují jen světlo a teplo, ale i výživu. Jejich zář na něj měla ještě i jiný vliv – necitlivost a strnulost končetin způsobená omrzlinami pomalu mizela a opět se v nich rozproudila krev, jako by je ošetřil bolehlínou. Dokonce i obvyklá kyselost v jeho ústech poněkud ustoupila

Své poslání nyní viděl zcela jasně. Když si byl jist, že Quirrel je opět v pořádku, požádal ji, aby se vrátila zpět do tunelu a zůstala tam stát na stráži.

„Copak nás budou pronásledovat až sem?" zeptala se napjatě.

„Kdo ví?" Nespoutaný podle všeho neposlouchal a tak Triock pokračoval, „musíme získat jeho pomoc – a jak se zdá, nepůjde to zrovna snadno. Nesmí nás tady zaskočit dřív, než se nám podaří zprávu odeslat."

Quirrel dala přikývnutím najevo souhlas s jeho opatrností, ačkoliv ona sama si byla jista, že v bouři je nikdo sledovat nemohl. Bez zdržování posbírala své zbraně, plášť a kráčela pryč od jeskyně, až zmizela za první zatáčkou.

Nespoutaný sledoval její odchod s tázavým výrazem v tváři.

„Bude hlídat, abychom si my dva mohli nerušně promluvit.“

„Potřebujeme, aby nás někdo hlídal? V těchto horách – ani v této zimě – nejsou žádná zlá stvoření. A zvířata sem nevstupují.“

„Pronásledují mě nepřátelé,“ odpověděl Triodo. „Přináším s sebou zlo, jsem však veden zájmy Končiny.“ V tu chvíli jeho hlas zakolísal a on náhle zmlknul. Poprvé si uvědomil, v jak neuvěřitelné situaci se ocitl. Seděl tváří v tvář Nespoutanému a kolem něj tančily andelainské bludičky. V této jeskyni, obklopen tančícími plamínky, studoval Nespoutaný tajná umění, nad kterými by užasli i samotní Pánové. V Triockovi se probudil pocit bázně a zděsil se své vlastní drzosti. „Nespoutaný,“ zakoktal, „služebníku umění – nebylo mým úmyslem rušit tvůj klid. Dalece mě převyšuješ. Jen nesmírná nouze a potřeba mě nutí –“

„Zachránil jsem ti život,“ odpověděl Nespoutaný příkře. „Nevím, co jiného bys mohl potřebovat.“

„Pak ti o tom tedy musím říct.“ Triček sebral odvahu a začal, „Šedý Zabiják se roztahuje po celé Končině –“

Ale vysoký muž mu nedovolil odpovědět. „Znám svou práci. Prošel jsem Obřadem propouštění, když starším hole v Radumi byla Taramantha. Od té doby nic nevím. Jediné, co mě za celou tu dobu vyrušilo, byly bludičky. Nedokázal jsem je odmítnout. Jinak jsem pohřbil toto nuzné tělo zde – cele se věnuji své práci a mé oči vidí to, co ještě žádné oči neviděly. Nic jiného nevím, ne, dokonce netuším, co vyhnalo bludičky z Andelainu, ačkoliv – říkaly něco o prazloších a – takové řeči jen ruší v práci.“

Triock byl ohromen. Netušil, že Tamarantha, žena Variolova někdy zastávala úřad staršího hole v Radumi, rozhodně to ale muselo být desetiletí před tím, než se Prothall stal Nejvyšším Pánem Libokamu. Tento

Nespoutaný musel ztratit kontakt s děním v Končině snad před osmdesáti, sto lety. Chraplavým, užaslým hlasem se Triock zeptal, „Nespoutaný, co je tvá práce?“

Na mužově tváři se objevil výraz nechuti k jakémukoliv vysvětlování. „Slova – nemluvím o tom. Slova jsou chabá.“ Náhle přistoupil ke skalní stěně a jemně, téměř něžně se dotkl jedné z plošek. , .Kámen je živý. Vidíš to? Jsi Skalnovský – vidíš to? Ano, je živý a bdělý. Vnímavý. Všechno – všechno co se přihodí nad či pod zemí je spatřeno skalou země.“ Jak mluvil, přemohlo ho nadšení. Jakmile jednou začal, navzdory svým rozpakům se nedokázal zastavit. Naklonil se ke skále a zahleděl se do jejích temných hlubin. „Ale – ten proces – vidění je velmi pomalé a životy, jako je ten můj, jsou nicotně krátké – Čas – čas! je pohlcován po desetiletích. Vidění se šíří od vnějších vrstev do středu. A tady je čas různý. Některými žilami prostoupí vjem až ke kořenům hory během tisíciletí. Jiné vyžadují tisíce tisíciletí.

„Tady –“ ukázal kolem sebe, aniž se pohnul z místa, na němž stál, „lze spatřit veškerou pradávnou historii Končiny. Odhalí se tomu, kdo se dívá. V těchto myriádách plošek jsou skryty myriády vjemů o všem, co se kdy odehrálo. O všem!

„Mou prací je dívat se – objevovat řád – a chránit – tak aby historie Končiny zůstala zachována.“

Jak mluvil, vzrušeně, přerývaně dýchal.

„Od té doby, co přišly bludičky, studuji osud Prvotního hvozdu. Viděl jsem, jej od prvního semínka, co vzklíčilo aby se stalo velkým stromem. Viděl jsem jeho probouzení – jeho bdělost – mírumilovnou povahu jeho vědomí prorůstající okolní Končinou. Viděl jsem Hvozdné, jak se rodí a umírají. Viděl jsem, jak Kolos uvrhl svou klatbu. Jsem s lesem svázán. Tady –“ rukou se dotkl plošky, na niž hleděl s bolestným výrazem,

„vidím muže se sekerami – muže země s nástroji, jejichž ostří jsou zhotovena z kostí země – vidím je, jak sekají –!“

Jeho hlas se silně třásl. „Jsem Dřevnovský. V této skále vidím znesvěcení stromů. Ty jsi Skalnovský. Máš u sebe vzácný úlomek Vznešeného Dřeva, úžasný *lomillialor*.“

Zprudka se odvrátil od skály a když pohlédl na Triocka, jeho stará tvář měla naléhavý, skoro zoufalý výraz.“Dej mi jej,“ prosil. Pomůže mi lépe vidět. Přistoupil k Triockovi a svýma dychtivýma rukama se téměř dotýkal jako hrudi. „Můj život na tuto skálu nestačí.“

Triock si nepotřeboval nic rozmýšlet, nic říkat. Kdyby za jeho zády stál sám Covenant, nejednal by jinak. Necítil vůči Nespoutanému o nic větší nedůvěru, než by cítil vůči kterémukoliv Pánovi. Bez zaváhání vytáhl Vznešené Dřevo a vložil jej vysokému muži do dlaně. Pak velmi tiše řekl. „Nepřátelé, kteří mě pronásledují, hledají také *lomillialor*. Držíš v ruce nebezpečnou věc.“

Nespoutaný ho ale podle všeho neslyšel. Jakmile svými prsty dřevo sevřel, víčka se mu zavřela a tělem proběhl záchvěv. Zdálo se, jako by vzácnou sílu Vznešeného Dřeva vstřebával přímo svými dlaněmi.

Pak se ale vzpamatoval. Několikrát se zhluboka nadechl, dokud se neuklidnil. Pak pohlédl do Triockovy tváře.

„Nebezpečí,“ řekl. „Slyším tě. Mluvíš o zájmu Končiny. Potřebuješ pomoc v boji proti svým nepřátelům?“

„Potřebuji odeslat zprávu.“ V tu chvíli v Triockovi vzkypěla jeho vlastní úzkost a on ze sebe vychrlil, „celá Končina je ve válce! Hůl Zákona byla opět ztracena a Zákon smrti byl porušen! Na Mithilský Skalnov

zaútočily nestvůry drtící kámen. Libokam je obklíčen! Potřebuji –!“

„Slyším tě,“odpověděl vysoký muž. Jeho dřívější plachost zmizela, jako by mu dotek Vznešeného Dřeva dodal sebedůvěry. „Neboj se. Pochopil jsem, že ti musím pomoci. Mluv, čeho si žádáš.“

Triock se s námahou ovládl. „Slyšel jsi bludičky,“ řekl chraplavě. „Mluvily o prazloších – a bílém zlatě. Ten, kdo bílé zlato vlastní, je v Končině cizincem. Teď se vrátil. Pánové to nevědí. Musím jim to sdělit.“

„Ano.“ Nespoutaný se upřeně díval Triockovi do očí. „Jak?“

„V Radumi zformovali toto Vznešené Dřevo, aby skrz něj bylo možno posílat zprávy. Mé umění na to však nestačí. Jsem Skalnovský, nemám pro práci s dřevem nadání. Já –“

Nespoutaný zarazil Triockovo vysvětlování mávnutím ruky. „Kdo v Libokamu,“ zeptal se, „je schopen takovou zprávu slyšet?“

„Nejvyšší Pán Mhoram.“

„Neznám ho. Jak ho mám dosáhnout? Nemohu k němu směrovat svá slova, když ho neznám.“

Nouze vnukla Triockovi nápad. „Je synem Tamaranthy, Variolovy ženy. Tamaranthu jsi znal. Vzpomínka na ni tě dovede k němu.“

„Ano,“ odpověděl Nespoutaný zamyšleně. „To je možné. Nezapomněl jsem na ni.“

„Řekni mu, že se Thomas Covenant vrátil do Končiny a chce na Šedého Zabijáka zaútočit. Řekni mu, že má v plánu zničit Zlorův Útulek.“

Když to Nespoutaný uslyšel, panenky jeho očí se rozšířily, ale Triock pokračoval dál. „Zpráva musí být odeslána hned teď. Jsem pronásledován. Oči, které vidí Vznešené Dřevo v mé dlani, blizzard neoslepil.“

„Ano,“ přikývnul Nespoutaný. „Dobře tedy, začnu. Možná mě pak konečně přestaneš rušit od mé práce.“

Otočil se k Triockovi zády, jako by na něj zcela zapomněl a kráčel ke středu jeskyně. Zůstal stát s tváří obrácenou ke vstupu, shromáždil kolem sebe bludičky, takže byl obklopen světlem a oběma rukama zvedl *lomillialor* před obličej. Začal tiše zpívat. Byla to jemná melodie, téměř beze slov, zvláštní směsice lidského hlasu a písně bludiček. Jak zpíval, zvrátil hlavu, až zůstal stát čelem obrácen ke stropu.

„Mhorame,“ zamumlal v mezerách mezi tóny, „Mhorame, synu Variola a Tamaranthy. Otevři mi své srdce.“

Triock na něj zíral, jeho tělo bylo napjaté jako v transu.

„Tamaranthin synu, otevři své srdce, Mhorame.“

Střed hladké hole začal pomalu žhnout.

V příštím okamžiku uslyšel za sebou Triock kroky. Bylo v nich cosi ohavného, smrtícího. Okamžitě upoutaly jeho pozornost, takže se zprudka obrátil ke vchodu do dómu.

Hlas drsný jako pukající kámen pronesl, „nech toho. Nemůže ti otevřít své srdce. Je polapen naší mocí a už nikdy své srdce neotevře.“

Na okraje jeskyně stál Yeurquin, panenky očí rozšířené šílenstvím.

Pohled na něj Triocka ohromil. Yeurquinův zmrzlý oděv z něj byl zčásti strhán a – na obnažených místech visela kůže v potrhaných cárech. Blizzard rozdrásal jeho tvář a ruce až na kost, z ran však nevytékala žádná krev.

V náručí nesl Quirrel. Její hlava se žalostně kývala v nepřirozeném úhlu. Měla zlomený vaz.

Když Nespoutaný Yeurquina spatřil, zapotácel se, jako by do něj něco udeřilo a odcouval až k zadní straně jeskyně, odkud na něj v němé hrůze zíral.

Všechny bludičky naráz s křikem uprchlý.

„Yeurquine.“ Smrt a zlo, jenž z něj vyzařovaly, ho zbavily slov. Opět zasípal jeho jméno, ale znělo to, jako by ho někdo škrtil. „Yeurquine?“

Yeurquin se zasmál. Byl to drsný zvuk, z něhož se Triockovi udělalo nevolno. Krutě se usmál, upustil Quirrel na zem a překročil ji. „Konečně se setkáváme,“ oslovil Triocka chraplavým hlasem. „Stálo mě hodně námahy, než jsem tě našel a myslím, že se dobře postarám, abys mi za tu námahu zaplatil.“

„Yeurquine?“ Triock se zapotácel. Ze svého místa poznal, že muž, který před ním stojí, by měl být dávno mrtvý. Zranění způsobená bouří byla příliš rozsáhlá, aby je mohl kdokoliv přežít. Přesto ho oživovala jakási surová síla libující si v smrti a nutící jej k pohybu. Byl jako ztělesněná noční můra.

V příštím okamžiku se Nespoutaný konečně vzpamatoval z šoku a vrhl se kupředu. Držel před sebou *lomillialor* jako zbraň a zuřivě vykřikl, „běse *turiyo!* Nepříteli stromů! Znám tě – viděl jsem tě! *Melenkurion abatha!* Opusť toto místo! Tvůj dotek znesvěcuje samotnou Zemi.“

Když Yeurquin ucítil šlehnutí mocných slov, přikrčil se. Rozhodně však nebyl zastrašen. „Pořád je lepší mít mrtvé tělo než mrtvou mysl,“ odsekl. „Jsi hlupák. Ne, myslím že odsud neodejdu, dokud neochutnám tvoji krev, ty zmetku. Tolik toužíš obětovat svůj život pro nic. Tak teď ho dáš mě.“

Nespoutaný neucouvnul. „Neochutnáš nic jiného, než zkoušku pravdy *lomillialorem.* Dokonce i ty máš důvod se jí bát, běse *turiyo.* Vznešené Dřevo tě spálí na uhel.“

„Blázne!“ zasmál se běs. „Žiješ tak dlouho, že už jsi zapomněl význam síly.“

A beze známky strachu se vydal k oběma mužům.

S ostrým výkřikem Triock zapomněl na svou zděšenou strnulost Vytáhl z pochvy meč a vrhl se proti běsovi.

Yeurquin jej lehce odhodil stranou, takže odletěl až ke stěně jeskyně a narazil do ní hlavou. Pak se *turiya* vrhl na Nespoutaného.

Bolest do Triocka udeřila a začala jeho myslí pulsovat jako krev. Na hrudi, v místech kde jej běs udeřil, cítil ledovou, svíravou křeč. Ještě chvíli se mu podařilo bezvědomí odolávat. Vstal a zděšeně pozoroval Nespoutaného a *turiyu,* jak se potácejí sem a tam a oba svírají ve svých rukou Vznešené Dřevo. Pak běs vítězoslavně zavyl. Pažemi Nespoutaného projela rudozelená síla a roztříštila mu hruď.

Když Triock odplouval do temnoty, běs už začal svou oběť trhat Celou tu dobu se smál.

OSM
Zima

Sníh vířil kolem jako hmotné útržky mlhy, když Thomas Covenant v doprovodu Slanomila Pěnosledníka a Leny, dcery Atiaran opouštěl Mithilský Skalnov. Vzrušení z toho, že má nějaký cíl, nabudilo všechny jeho smysly. Konečně věděl, proti komu všechnu svou zášť a hněv namířit Kráčel tedy se vši rozhodností sněhem zavátou cestou k severu, jako by na nezhojenou ránu na čele a rtu, na svá rozdrásaná chodidla, či předchozí únavu zcela zapomněl. Šel s hlavou skloněnou proti větru jako fanatik.

Nebyl však zdráv a jen stěží mohl předstírat opak. Sněhové vločky se kolem něj hnaly jako drobné úlomky Zlorovy zloby a snažily se z jeho těla vysát veškeré teplo. A také měl pocit že je pro něj Lena přítěží. Matka Eleny mu kráčela hrdě po boku, jako by pro ni bylo ctí nacházet se v jeho blízkosti. Než ze vzdálenosti oddělující ho od ústí údolí urazil půl míle, nohy se pod ním třásly a zraněnými ústy ztěžka lapal po dechu. Musel se zastavit a odpočinout si.

Pěnosledník a Elena ho rozpačitě a starostlivě pozorovali. Jeho dřívější ochota přijmout pomoc ho však opustila, byl příliš rozzlobený, aby se nechal nést jako dítě. Tichou nabídku zračící se v obrových očích odmítl s kyselým úšklebkem.

Obr také nebyl zcela v pořádku – rány ho bolely a jak se zdálo, chápal, co Covenanta přimělo odmítnout. Tiše se zeptal, „příteli, znáš cestu –“ chvíli zaváhal, jako

by hledal co nejvýstižnější název, „do Ridjeck Thome, Zlorova útulku?“

„To nechám na tobě.“

Pěnosledník se zamračil. „Já cestu znám – je nezapomenutelně vryta do mého srdce. Ale pokud bychom se rozdělili –“

„Pokud bychom se rozdělili, neměl bych šanci,“ odpověděl Covenant sarkasticky. Přál si, aby se toho přízvuku malomocenství ve svém hlase mohl zbavit, ale nemoc se už zažrala příliš hluboko, aby ji bylo možné umlčet.

„Rozdělit se? Kdo tady mluví o rozdělení?“ vyhrkla Lena a začala protestovat dřív, než jí obr vůbec mohl odpovědět. „Na něco takového ani nemysli, obře. Chránila jsem – neoddělím se od něj. Jsi starý, obře. Už si nevzpomínáš, jaké to je dát z lásky život za život – jinak bys nemohl mluvit o rozdělení.“

Její slova byla jako dlouhý nůž otáčející se v Pěnosledníkově ráně. „Ano, starý.“ Po chvíli zvlnil své rty v zahořklém úsměvu. „A ty jsi pro mě příliš mladá, krásná Leno.“

Covenant se od nich v duchu odtáhnul. „Smilujte se nade mnou“ zasténal. „Smilujte se.“ Vyrazil opět kupředu, ale vzápětí zakopl o nějakou nerovnost na cestě skrytou pod vrstvou sněhu.

Lena a Pěnosledník ho zachytili a podepřeli.

Chvíli pohledem těkal z jedné tváře na druhou. „Pokladinky. Potřebuji *aliantha*.“

Pěnosledník přikývnul a rychle odběhl, jeho obří instinkt mu naprosto spolehlivě prozradil, kde nejbližší pokladinky najde. Lena však zůstala u něj a držela jej za ruku. Kápi svého pláště nechala na zádech, místo aby si ji přetáhla přes hlavu a tak se jí bílé vlasy lepily na obličej jako vlhký sníh. Dívala se Covenantovi upřeně

do tváře, jako by to byl právě tento pohled, po čem dlouho prahla.

Vydržel to tak dlouho, jak jen mohl. Pak opatrně osvobodil svou paži ze sevření jejích prstů a řekl, „pokud mám tohle přežít, musím se naučit stát na vlastních nohách."

„Proč?" zeptala se. „Všichni ti touží pomoci – a já ze všech nejvíc. Už jsi dost dlouho trpěl za svou osamělost."

To proto, že já jsem to jediné co mám, chtěl odpovědět, ale nedokázal jí něco takového říct. Byl zděšený její touhou po něm.

Když se odpovědi nedočkala, na chvíli odvrátila zrak od jeho horečnatě planoucích očí a pak k němu znovu vzhlédla zrakem třpytícím se nadšením nad svým nápadem. „Povolej Ranyhyny."

„Ranyhyny?"

„Přijdou k tobě. Přišli i ke mně na tvůj příkaz. Ten poslední mě navštívil ani ne před čtyřiceti dny. Přicházeli každý rok o –" hlas jí selhal a ona se rozhlédla po sněhu kolem sebe s výrazem člověka, jenž si rozpomněl na nedávnou úzkost, „o prostřední noci jara." Její hlas byl stále tišší, až jej Covenant sotva slyšel. „Tohoto roku chlad zimy neopustí mé srdce. Končina zapomněla na jaro – zapomněla – sluneční svit nás opustil. Bála jsem se – bála, že Ranyhyn už nikdy nepřijde, že všechny mé sny byly pošetilé.

Ale hřebec přišel. V srsti měl zamrzlý pot a sníh a rampouch mu visel od tlamy. Jeho dech byl horký a stoupal jako pára, když mě požádal, abych nasedla. Ale já jsem mu poděkovala z hloubi srdce a poslala jej domů. Přinášel s sebou vzpomínky na tebe a já jsem na něm nemohla jet."

Odvrátila zrak od jeho tváře a zmlkla, jako by zapomněla, o čem to vlastně chtěla mluvit. Když ale

opět zvedla hlavu, Covenant spatřil, že její stará tvář je vlhká od slz. „Ach můj drahý," řekla něžně. Jsi slabý a máš bolesti. Povolej Ranyhyny a jed' na jejich hřbetech, jak si zasloužíš."

„Ne, Leno." Nemohl přijmout takovou pomoc, jakou by mu mohli Ranyhynové poskytnout. Vztáhl ruku a neobratně jí setřel slzy. Jeho prsty byly zcela necitlivé. „Uzavřel jsem s nimi špatnou smlouvu. Vlastně všechny mé smlouvy byly špatné."

„Špatné?" zeptala se ohromeně. „Jsi Thomas Covenant, Nevěrec. Jak by mohl být kterýkoliv z tvých činů špatný?"

Protože mi dovolovaly páchat zločiny.

Ale ani toto nemohl říci nahlas. Místo toho zareagoval, jako by zavadila o spoušť jeho hněvu.

„Poslouchej, nevím za koho mě máš, možná ti ještě pořad straší v hlavě Berek Půlruček. Ale já nejsem on. Nejsem žádný hrdina. Jsem jen vyčerpaný malomocný a toto všechno dělám jen proto, že už nechci, aby mě každý jen postrkoval. Chci to dělat po svém. Pokud nechceš jít pěšky, můžeš se klidně vrátit domů."

Než měla možnost odpovědět, zahanbeně se od ní odvrátil a spatřil Pěnosledníka smutně stojícího vedle něj. „A to je další věc," pokračoval. „Mám už dost toho tvého zatraceného neštěstí. Buď mi řekni pravdu o tom, co se stalo, nebo okamžitě přestaň mukat" Svým posledním slovům dodal důraz tím, že prudce shrábnul pokladinky z obrových dlani. „U všech horoucích pekel! Mám už toho všeho až po krk." Pohlédl vzhůru na obra, nacpal si pokladinky do úst a rozžvýkal je v gestu bezmocné bojechtivosti.

„Ach můj příteli," povzdechl si Pěnosledník. „Tím směrem, který sis zvolil, leží vodopád. Sám jsem to cítil. Proud tě donese na okraj a pak tě vrhne do propasti, z níž není návratu."

Leniny ruce se opět dotkly Covenantovy paže, ale on je setřásl. Nedokázal sejí podívat do tváře. S pohledem upřeným na Pěnosledníka hlesl, „neřekl jsi mi pravdu.“ Pak se otočil a potácivě odcházel závějemi pryč. Ve své zuřivosti si nemohl odpustit, že nedokáže rozlišit mezi nenávistí a žalem.

Pokladinky přinášené střídavě Pěnosledníkem a Lenou ho udržovaly na nohou po většinu odpoledne. Jeho chůze však byla stále pomalá a klopýtavá. Když pak Pěnosledník sešel z cesty a vedl ho na východ k podhůří zvedajícímu se za ústím údolí, síly ho definitivně opustily. Sníh pomalu přestával padat, ale on byl příliš vyčerpaný, aby si toho všímal. Prostě se sesul k zemi a začal dřímat. Později, ve chvílích kdy se zpola probral k vědomí, si uvědomil, že ho obr nese, ale byl příliš unavený, aby to pro něj mělo význam.

Probudil se chvíli po svítání s příjemným pocitem tepla na své tváři a vůní jídla lechtající jeho chřípí. Když otevřel oči, spatřil Pěnosledníka, jak se pár stop od něj naklání nad kotlíkem s gravelem a chystá jídlo. Nacházeli se v malé strži. Olověné nebe ji seshora uzavíralo jako víko od rakve, vzduch byl však čistý, přestalo sněžit. Vedle něj ležela vyčerpaná Lena ponořená do bezesné dřímoty.

„Už dávno není mladá.“ řekl tiše Pěnosledník. „A my jsme byli na pochodu skoro až do svítání. Nechej ji spát.“ Letmo pak ukázal rukou na strž kolem nich a pokračoval, „tady nás tak snadno neobjeví. Měli bychom tu zůstat až do soumraku. Je pro nás lepší cestovat v noci.“ Slabě se usmál. „Pořádný odpočinek ti jen prospěje.“

„Já nechci odpočívat,“ zamumlal Covenant, ačkoliv se cítil otupělý únavou. „Chci jít dál.“

„Odpočívej,“ nařídil mu Pěnosledník. „Budeš schopen jít mnohem rychleji, když se tvůj stav zlepší.“

Covenant se proti své vůli podrobil. Neměl dost síly, aby se mohl hádat. Cekání na jídlo tedy vyplnil sebepozorováním. Vnitřně se cítil klidnější, dokázal se už ovládat. Otok na jeho rtu se zmenšil a ani čelo už nebylo tak horečnaté jako dřív. Také infekce, jenž postihla rozdrásané nohy se nešířila dál.

Zato jeho dlaně a chodidla byly necitlivé, jako by je mráz pomalu uhlodával kousek po kousku. Zadní strana kloubů na prstech a klenba chodidla si zachovaly jistou citlivost, odumírání však číhalo přímo v jeho kostech. Zpočátku se snažil přesvědčit sám sebe, že to jsou jen omrzliny. Brzy toho však nechal. Jeho zrak mu říkal jasně kde je příčina.

Malomocenství postupovalo. Pod nadvládou Pána Zlora, bičována dlouhou, šedivou, zhoubnou zimou, ztratila Končina svou dřívější schopnost uzdravovat.

Vysněné uzdravení! Jak dobře věděl, byla to vždy lež, neboť malomocenství je neléčitelné – odumřelé nervy se nemohou obnovit Dřívější neuvěřitelná vnímavost a citlivost jeho prstů byla nevyvratitelným důkazem toho, že Končina je jen sen, iluze. Přesto se cítil otřesen. Tajné, podvědomé očekávám života vlévajícího se do jeho údů se nenaplnilo. Už nikdy víc, pomyslel si tupě a zahleděl se do prázdna. Ted' ho připravili i o to. Bylo to kruté, nesnesitelně kruté.

„Covenante?“ ozval se obr s úzkostí v hlase. „Příteli?“

Covenant se na něj zadíval a v tu chvíli si uvědomil další otřesnou skutečnost. Pěnosledník se skláněl přímo nad ním, ale kromě neutichajícího žalu číhajícího ve vráskách kolem obrových očí nedokázal spatřit nic z jeho vnitřního rozpoložení, neviděl, zda je zdravý či nemocný, dobrý nebo špatný. Schopnost vhledu, jakou vždy v Končině získal, byla okleštěná, zmrzačena. Mohl

docela dobře být ve svém starém, slepém, lhostejném, povrchním světě.

„Covenante?“ opakoval Pěnosledník.

Chvíli trvalo, než si Covenant uvědomil tuto skutečnost v plnosti. Chvíli se zkoumal – ano, viděl, jak si rozklad pomalu prokusuje svou cestu od zápěstí k jeho srdci. Cítil možnost vzniku gangrény ve svých nohách, stopy jedu ve svém rtu, latentní horečku na čele. Viděl známky Lenina stárnutí a Pěnosledníkova žalu. Cítil zášť, jež hnala ledový vítr Končinou – to všechno bezpochyby vnímal. A také viděl zlo v nájezdnících v Mithilském Skalnově.

K tomu ale nebylo zapotřebí žádných zvláštních schopností – zlo v nich bylo vepsáno tak zřetelně, že by je dokázalo přečíst i dítě. Všechno ostatní zůstávalo uzavřeno, skryto. Nedokázal rozpoznat Pěnosledníkovu náladu, Leninu zmatenost ani zrádnost sněhu. Neviděl ani vzdor, který by měla vyzařovat z kamenitých úbočí hor nad ním. Dokonce i tento vzácný dar, jímž ho Končina dvakrát obdařila, mu byl nyní odepřen.

„Pěnosledníku.“ Stěží se ovládl, aby nezasténal. „Nevrací se to. Nemohu – ta zima – nevrací se to.“

„Tiše, příteli. Slyším tě. Já –“ na rtech se mu objevil hořký úsměv, „všiml jsem si, jaký má na tebe tato zima vliv. Možná bych měl být vděčný, že nevidíš, co dělá se mnou.“

„Co?“ zasípal Covenant.

Pěnosledník pokrčil rameny, jako by jeho vlastní soužení ani nestálo za řeč. „Několikrát, když jsem byl příliš dlouho na větru, jsem zjistil, že si nedokážu vzpomenout na některé úžasné obří historky. Příteli, obrové příběhy nikdy nezapomínají.“

„U všech horoucích pekel,“ Covenantův hlas se křečovitě třásl. Nezačal však naříkat ani se nevybalil z pokrývek. „připrav to jídlo,“ zajektal zuby. „Musím

jíst.“ Potřeboval jídlo, aby měl sílu. Jeho cíl vyžadoval sílu.

O tom, co musí udělat, ani na okamžik nezapochyboval. Byl ke svému cíli připoután, jako by jeho malomocenství bylo železný chomout. A ruce, které držely otěže, se skrývaly v Zlorově útulku.

Pěnosledník mu podal teplou kaši a on ji horečnatě, rozechvěle zhltal. Pak se, stále zabalen do svých přikrývek, otočil na záda, natáhl se a přinutil se zůstat v klidu a šetřit energií. Jídlo a spánkový dluh z posledních dní ho konečně ukolébaly. Usnul a jeho poslední, zlostný pohled patřil šedivému, bezútěšnému, zamračenému nebi.

Probudil se kolem poledne a zjistil, že Lena ještě stále spí. Nyní se však tulila k němu a jemně se usmívala ze sna. Pěnosledníka nikde poblíž neviděl.

Rozhlédl se a našel ho, jak stojí na stráži blízko horního okraje strže. Když si obr všiml, že se na něj Covenant dívá, zvedl ruku a zamával na něj. Covenant se opatrně odtáhnul od Leny a vybalil se z pokrývek. Zavázal si sandály kolem necitlivých kotníků, přitáhl vestu a namířil si to k Pěnosledníkovi.

Když k němu došel, zjistil, že z jeho místa vidí jak přes okraj strže, tak i do nejbližšího okolí. Po chvíli se tiše zeptal, Jak daleko jsme se dostali?“ Z úst mu šla pára, jako by měl ústa plná kouře.

„Obešli jsme nejsevernější bod předhůří,“ odpověděl Pěnosledník. Ukázal bradou přes ramenou a dodal, „Kevinova Stráž je za námi. Pokud půjdeme skrz tyto pahorky, dostaneme se na pláně Ra za další tři noci.“

„Měli bychom pokračovat,“ zamumlal Covenant. „Musím si pospíšit“

„Cvič se v trpělivosti, můj příteli. Nezískáme nic, když vběhneme pronásledovatelům přímo do náruče.“

Covenant se rozhlédl kolem a zeptal se, „Ramejci dovolí, aby se nepřátelé dostali k Ranyhynům tak blízko? Co se s nimi stalo?“

„Nevím. Nejsem s nimi ve spojení. Ale Pláně jsou nebezpečné po celé délce toků řek zvaných Běhutá a Toulavá. Ramejci byli ochotni obětovat vše, aby velké koně zachránili. Možná je jich už příliš málo aby mohli strážit toto předhůří.“

Covenant obrovo vysvětlení přijal, jak jen mu to jeho pochybovačnost dovolovala. „Pěnosledníku,“ zamumlal. „Co se stalo se všemi těmi úžasnými historkami, kterými ses tak proslavil? Ještě jsi mi ani neřekl, co tě vlastně trápí. Je to kvůli těm 'očím' jež viděly tebe a Triocka při tom, jak jste mě povolali? Pokaždé, když se tě zeptám, se chováš, jako by ti odumřel jazyk.“

Pěnosledník s posmutnělým úsměvem odpověděl, „můj život je teď drsný. Zvuk mého hlasu se mi už nezdá zdaleka tak přitažlivý jako dřív?“

„To je všechno?“ zeptal se Covenant zvolna. „Zaslechl jsem něco mnohem horšího.“

„Možná,“ řekl Pěnosledník tiše. K vysvětlování se však neměl.

Obrova mlčenlivost Covenanta popouzela k tomu, aby kladl další otázky, aby rozbil svou vlastní nevědomost. Byl si jist, že sázka je vysoká a skutečnosti o zkáze Končiny, které před nim zůstávají skryty, jsou nesmírně důležité. Vzpomínal si ovšem na způsob, jakým na Rozeklané skále přinutil k odpovědi Bannora. Nedokázal z mysli vypudit následky, jaké to mělo. Rozhodl se tedy nechat Pěnosledníkovo tajemství na pokoji.

Ve strži pod ním se pohnula doposud klidně spící Lena. Zachvěl se, když viděl, jak sebou zmítá ze strany na stranu a tiše sténá. Chtěl ji obejmout a přidržet, neboť se bál, že by si mohla zlomit své staré kosti.

Přesto odolal. Nechtěl připustit, aby se mu stala vším, čím pro něj toužila být.

Nakonec se však přece jen vydal za ní, takže když se zprudka posadila a zděšeně rozhlédla kolem, byl už na půl cesty k ní. Nenašla ho vedle sebe a pronikavě vykřikla, jako by byla opuštěna, vzápětí ho ale spatřila, odhodila pokrývky, rozběhla se a vrhla se mu do náruče. Pak se k němu silně přitiskla a začala vzlykat.

Svou pravou rukou – zbývajícími prsty, necitlivými a neobratnými, jako by už byly zralé na amputaci, ji hladil po řídkých, bílých vlasech. Snažil se ji držet tak, aby jí dotekem nahradil nedostatek konejšivých slov. Pomalu se v jeho sevření uklidňovala. Když pak svou náruč otevřel, odstoupila od něj a kajícně pronesla, „odpusť mi, milovaný. Bála jsem se, že jsi mě opustil. Jsem slabá a pošetilá, jinak bych nemohla zapomenout, že jsi Nevěrec. Zasloužíš si větší důvěru.“

Covenant tupě potřásl hlavou, jako by chtěl její slova popřít a jen nevěděl, jak začít.

„Neunesla bych, kdybych měla zůstat bez tebe,“ pokračovala. „V hlubokých nocích – když se chlad vkrádal do mých prsou a já se mu nedokázala bránit – a zrcadlo lhalo a říkalo, že se mi nepodařilo zůstat pro tebe nezměněná – tehdy jsem se držela víry ve tvůj návrat. Věřila jsem tvému slibu a nezakolísala jsem. V těch nocích jsem však poznala, že nemohu být bez tebe – ne znova. Poznala jsem – poznala – nemohu to snést – ploužit se sama nocí a krčit se ve skrýších, jako bych byla prašivá. Teď už ne.“

„Teď už ne,“ vydechl Covenant. V její staré tváři nyní zcela zřetelně viděl Elenu, krásnou a nenávratně ztracenou. Láskou k ní se mu až sevřelo srdce. „Dokud budu vězet tady, nepůjdu nikam bez tebe.“

Ale Lena, jak se zdálo, slyšela jen první část věty, ne už jeho slib. S úzkostí ve tváři se zeptala, „musíš odejít?“

„Ano.“ Jeho ústa byla ztuhlá, což mu bránilo mluvit s potřebnou jemností. Nedokázal dobře artikulovat, aniž by mu nepraskaly čerstvé strupy. „Nepatřím sem.“

Při jeho slovech zalapala po dechu, jako by ji udeřil. Odtrhla pohled od jeho tváře a sotva srozumitelně zamumlala, „znovu! Nemohu – nemohu – ach Atiaran, má matko! Miluji ho. Obětovala jsem svůj život bez lítosti. Když jsem byla mladá toužila jsem s tebou jít do Radumi – mít takový úspěch, abys mohla říct 'toto je smysl mého života, toto je má dcera.' Toužila jsem se provdat za Pána. Ale obětovala jsem –“

Zprudka uchopila oběma rukama Covenanta za vestu, přitáhla se k němu a upřela na něj svůj naléhavý pohled. „Thomasi Covenante, vezmeš si mě?“

Covenant na ni zděšeně zíral.

V nadšení nad novým nápadem se jí slova z úst jen hrnula. „Ach ano, vezmeme se! Ach nejdražší, to mi vrátí síly. Snesu cokoliv. Svolení starších nepotřebujeme, mnohokrát jsem s nimi mluvila o své touze. Znám obřady, slib – všechno tě naučím. A obr bude svědkem našeho spojení.“ Než Covenant stačil ovládnout výraz své tváře, začala ho prosit. „Ach Nevěrče! Porodila jsem tvou dceru. Jezdila jsem na Ranyhynovi, kterého jsi mi poslal. Cekala jsem! Nade vší pochybnost jsem dokázala opravdovost své lásky. Milovaný, ožeň se se mnou. Neodmítej.“

Při její prosbě se přikrčil, cítil se nečistý, zmrzačený. Toužil ji odstrčit od sebe, obrátit se k ní zády a jít pryč. Část jeho mysli křičela, *Jsi jen bláznivá stará ženská! Miluji tvou dceru!* Dokázal se však ovládnout. Nahrbil ramena, jako by se snažil přidusit strohost svých odpovědí, uchopil Lenu za zápěstí, odtrhl ruce, jimiž

svírala jeho vestu a zvedl je tak, aby měla jeho prsty přímo před očima. „Podívej se na mé ruce," zasípal. „Podívej na mé prsty."

Zděšeně jej uposlechla.

„Pohleď na nemoc, jež se v nich skrývá. Nejsou jen studené – jsou nemocné, ztratil jsem cit už i v dlaních. *To* je má choroba"

„Nevidím do tebe," řekla zničeně.

„Vždyť ti to říkám, mám lepru! Je tam, i když ji nevidíš, je tam. Existuje jen jeden způsob, jak ji dostat – být dostatečně dlouho v mé blízkosti. A děti – co je manželství bez dětí?" Jeho hlas se chvěl emocemi. „Děti jsou ještě vnímavější. Nakazí se snadněji. Děti a – a staří lidé. Až příště z Končiny zmizím, jediné, co ti po mně zůstane, bude lepra. Zlor se o to postará. A jako by to nebylo dost – budu zodpovědný za zamoření celé Končiny."

„Covenante – milovaný," zašeptala Lena. „Prosím. Neodmítej." Její oči se zalily slzami, jak konečně spatřila sama sebe ve své skutečné podobě. „Pohleď, jsem křehká a slabá. Neměla jsem dost odvahy, abych se uchránila. Nebyla jsem toho hodná. Obětovala jsem – Prosím, Thomasi Covenante." Než jí vtom mohl zabránit, klesla na kolena. „Prosím, nezostuzuj mě tváří v tvář celému mému životu."

Jeho vztek ho před ní nedokázal ubránit. Uchopil ji a pozvedl, jako by jí chtěl zlomit vaz, ale pak ji zlehka podržel v náručí a vložil do své tváře všechnu něhu, jíž byl schopen. Na okamžik měl pocit, jako by držel v náručí důkaz, že on, ne Pán Zlor, je zodpovědný za všechno neštěstí Končiny. A on tuto odpovědnost nemohl přijmout, aniž by Lenu neodmítl. Zadala po něm, aby zapomněl.

Jediným svědkem jejich rozhovoru byl Pěnosledník. Ale i kdyby vedle obra stál Triček, Mhoram a Bannor –

i kdyby byli přítomni Trell a Atiaran – neodpověděl by jinak.

„Ne, Leno," řekl tiše. „Nemiluji tě tak, jak bych měl. Není to ten druh lásky, který je zapotřebí k manželství. Lhal bych, kdybych tvrdil opak. Jsi krásná – krásná. Kterýkoliv jiný muž by byl šťasten, kdybys mu nabídla svou ruku. Ale já jsem Nevěrec, pamatuješ? Mám tady své poslání." Smutně zkřivil rty v chabé napodobenině úsměvu a dodal, „Berek Půlruček se se svou královnou také neoženil."

Jeho vlastní slova ho znechutila. Cítil, že toto je ještě horší lež, než kdyby souhlasil se sňatkem – že každý jeho pokus ji ukonejšit je prohřeškem proti pravdě. Lena se však této myšlenky okamžitě chytila Rychle zamžikala, aby zahnala slzy z očí a z tváře jí zmizel napjatý výraz prozrazující, kolik úsilí ji stojí snaha ovládnout své zmatené myšlenky. Místo toho jí na rtech vykvetl plachý úsměv. „Jsem tedy tvou královnou, Nevěrče?"

Covenant ji k sobě hrubě přivinul, aby nespatřila divokost rozrývající jeho tvář. „Samozřejmě." Vyplivl to slovo, jako by mu vězelo v krku. „Nikdo jiný by nebyl hoden."

Držel ji, neboť se bál, že by se mohl zhroutit, kdyby ji pustil, ale po dlouhé chvíli se od něj odtáhla sama. Pohlédla na něj tak, jak se na něj dívala v době, kdy byla veselým děvčetem a řekla, „pojď, řekneme to obrovi." Znělo to, jako by se chystala oznámit něco mnohem významnějšího, než zasnoubení.

Společně se otočili a ruku v ruce stoupali vzhůru po stěně strže ke Slanomilu Pěnosledníkovi.

Když k němu došli, zjistili, že jeho tvář je stále vlhká od slz. Byla pokryta vrstvou šedého ledu a ve vousech mu kapky tvořily ledové korálky. Pěsti měl zaťaté a

pevně objímal svá kolena. „Pěnosledníku,“ řekla Lena překvapeně. „Toto je šťastná chvíle. Proč pláčeš?“

Prudce pozvedl dlaň, aby sloupal led a když byl hotov, věnoval jí úsměv, v němž se zračila hluboká láska. „Jsi příliš krásná, má královno,“ odpověděl tiše. „Jsem ohromen.“

Když Lena uslyšela jeho odpověď, celá se rozzářila. Její tváře na chvíli pokryl mladistvý ruměnec a pohlédla na obra očima plnýma radosti. Pak si však s úlekem vzpomněla, „jsem tak nedbalá. Spala jsem a vy jste nejedli. Musím vám něco uvařit“ Hbitě se otočila a běžela dolů do strže k Pěnosledníkovu vaku se zásobami.

Obr pohlédl na mrazivé nebe a pak na Covenantovu vyzáblou tvář. V jeho temných očích se ostře zablesklo, jako kdyby pochopil, čím Covenant právě prošel. Stejně tiše, jako mluvil s Lenou, se ho zeptal, „teď už v Končinu věříš?“

„Jsem Nevěrec. Neměním se.“

„Neměníš?“

„Chystám se –“ Covenant se přikrčil – „zničit Pána Zlora Povýšence, to ti nestačí?“

„Ach ano, to mi stačí,“ odpověděl Pěnosledník s nečekaným důrazem. „Ničeho víc mi není třeba. Ale pro tebe to není dost. V co věříš – jaká je tvá víra?“

„Já nevím.“

Pěnosledník se opět zahleděl na nebe. Silné obočí téměř skrývalo jeho oči, ale je úsměv byl smutný, téměř bezmocný. „Právě proto se bojím.“

Covenant pochmurně přikývnul, jako by souhlasil.

A přesto – kdyby se před ním v tu chvíli objevil Pán Zlor, on, Thomas Covenant, Nevěrec a malomocný, by se mu pokusil holýma rukama vyrvat srdce z těla.

Nutně potřeboval zjistit, jako použít divokou magii svého prstenu z bílého zlata.

V jídle, které jim Lena uvařila, v šedivém odpoledni stráveném podřimováním u kotlíku s gravelem ani ve vlhkém, bolestném soumraku, jenž učinil konec jejich čekání však dopověď nenašel. Když pak opustili strž a kráčeli pod Pěnosledníkovým vedením na východ, pochopil Covenant, že jediné, v co věří, je přítomnost ledového větru narážejícího do něj jako výsměch bezmocné sluneční záři. A kromě toho, na přemýšlení neměl moc času. Jeho pozornost byla zcela zaměstnána klopýtáním přes hory zahalené pláštěm noci.

Cestovaní pro něj představovalo velkou obtíž. Jeho tělo spotřebovalo většinu síly na boj se zraněním a podvýživou, zbytek z něj vysál chlad. Neviděl, kam pokládá své nohy a tak neustále klopýtal, padal, a zraňoval se o neviditelné kameny. Presto stále šel. Kráčel za Pěnosledníkem, až mu pot vytvořil na čele souvislou slupku a na oděvu se začaly tvořit zmrzlé skvrny. Jeho rozhodnutí ho hnalo vpřed. Chvílemi ho dokonce napadlo, že by měl být za odumřelé nervy ve svých chodidlech vděčný – aspoň tak necítil poranění, která si způsoboval.

Ztratil povědomí o tom, jak dlouho jdou nebo jakou vzdálenost už urazili. *Čas* měřil na zastávky určené k odpočinku a hrsti *aliantha,* jež mu Pěnosledník tu a tam podal. Tyto věci ho držely na nohou. Většinu noci dovolil ledu, aby pokrýval jeho tvář jako maska, takže vypadal jako bytost zrozená ze samotné zimy. Až po nějaké době se zastavil také proto, aby si seškrábal led z nosu a rtů, čela a divokého vousu. Sotva tak učinil, dál klopýtal v obrových stopách.

Krátce před svítáním se Pěnosledník konečně zastavil, Covenant klesl na sněhem pokrytou zem a okamžitě usnul.

Když ho o něco později obr vzbudil na snídani, spatřil vedle sebe spát Lenu zimomřivě schoulenou do

klubíčka. Její rty měly lehký modrý nádech a chvílemi se třásla zimou. Její věk se nyní jasně zračil v hlubokých vráskách kolem oči a chatrném dechu. Covenant ji opatrně probudil a přiměl ji sníst horké jídlo. Promodralost z jejích rtů postupně zmizela a naběhlé žily na spáncích ustoupily. Navzdory jejím protestům ji opět zabalil do deky, lehl si vedle ní a počkal, dokud neusnula.

Teprve pak se pustil do své snídaně. Po chvíli si uvědomil, že obr si už nejméně tři dny a tři noci neodpočinul. Rázně tedy řekl, „až budu příliš unaven, dám ti vědět.“ Vzal kotlík s gravelem a vstal, aby si našel nějaké chráněné místo, kde by mohl držet stráž. Když ho našel, posadil se a sledoval, jak denní světlo prosakuje do vzduchu jako krev strupem pokrývajícím starou ránu.

Probudil se pozdě odpoledne a když se rozhlédl, spatřil Pěnosledníka sedícího vedle něj a o kus dále Lenu připravující jídlo. S trhnutím se napřímil a v duchu zaklel. Jak se však zdálo, jeho společníci touto nedbalostí nijak neutrpěli. Pěnosledník se mu s úsměvem podíval do očí a řekl, „neznepokojuj se. Byli jsme v bezpečí – ačkoliv jsem byl pořadně unavený a spal jsem až do poledne. Severně od nás je jelení stezka, některé ze stop jsou docela čerstvé. Jeleni by nepřebývali v místech, kde se potulují drancovníci.“

Covenant přikývnul. „Pěnosledníku,“ zamumlal a v chladném vzduchu mu od úst stoupala pára. „Mám už plné zuby toho, jak se chovám.“

Té noci se mu ovšem šlo mnohem snadněji. Navzdory necitlivosti prostupující jeho dlaněmi a chodidly se mu částečně vrátila síla. A jak je Pěnosledník vedl dále na východ, pohoří na jihu zmizela a pahorkatina, jíž kráčeli, byla nyní mnohem

povlovnější. Následkem toho mohli postupovat daleko rychleji.

Rovinatější terén jim bohužel způsobil jiný problém – byli nyní mnohem méně chráněni před větrem, takže se do nich Zlorova zima zakusovala plnou silou. Covenantův spodní šat se . proměnil v led a s každým krokem mu do krve rozdíral hruď. Přesto měl na konci nočního pochodu dostatek sil na to, aby držel první hlídku. Obr pro ně vybral místo v mělkém dolíku chráněném z východní strany nízkým pahorkem. Poté co pojedli, se Pěnosledník a Lena uložili ke spánku a Covenant se usadil pod pokrouceným, suchým jalovcem nedaleko vrcholu kopce. Ze své pozice pozoroval své společníky, jak spokojeně odpočívají, jako by mu bezvýhradně věřili. Tentokrát byl pevně rozhodnut je nezklamat.

Přesto věděl, nemohl si neuvědomit, jak špatně je pro takový úkol vybaven. Otupělost smyslů způsobená zimou ho znepokojovala, jako by sama o sobě byla předzvěstí katastrofy. Jako by jeho neschopnost vidět, cítit či slyšet blížící se nebezpečí byla schopna nebezpečí přivolat. A nemýlil se. Ačkoliv zůstal vzhůru a téměř bdělý, ačkoliv se už rozednilo a vzduch se plnil šedivým, kalným, chladným světlem a třebaže útok přišel z východu z místa ležícího po větru, nezpozoroval nic, dokud nebylo příliš pozdě. Právě dokončil obchůzku kolem vršku pahorku, odkud mohl sledovat terén kolem prohlubeniny a vracel se ke svému chatrnému útočišti pod jalovcovým keřem, když si konečně uvědomil blížící se nebezpečí. Vítr k němu donesl tušení jakési hrozby, vzduch nad kotlinou jako by zhoustnul. V příštím okamžiku se ze sněhu kolem Pěnosledníka a Leny vztyčily temné siluety. Ve chvíli, kdy chtěl vykřiknout na poplach, zaútočily.

Vyskočil a běžel ze všech sil dolů. Pěnosledník se mezitím vztyčil do kleku a odhodil temně hnědé postavy stranou. Lena přidušeně a hněvivě vykřikla a snažila se vzepřít útočníkům, kteří ji tiskli k zemi. Než se k ní Covenant mohl dostat, někdo ho udeřil zezadu, takže vletěl po hlavě do sněhu

Překulil se zkoušel vstát, ale silné paže ho okamžitě uchopily kolem hrudi přes lokty. Jeho ruce tak byly uvězněny. Bránil se, smýkal sebou ze strany na stranu, ale útočník byl mnohem silnější, nedokázal se z jeho sevření vymanit. Pak mu nevýrazný, cizí hlas zašeptal do ucha, „nehýbej se, jinak ti zlomím vaz.“

Jeho vlastní bezmocnost ho rozzuřila. „Tak to udělej,“ vyrazil ze sebe přerývaně, zatímco se stále pokoušel vzepřít, „ale ji nechtě na pokoji.“ Lena se zoufale bránila a vydávala bezmocné, vzteklé výkřiky, když se jí stále nedařilo se osvobodit.

„Pěnosledníku,“ zavolal Covenant chraplavým hlasem.

Se zděšením a úžasem si však uvědomil, že obr nebojuje. Postavy, které na něj předtím zaútočily, stály nyní stranou a on sám seděl na zemi a udiveně se díval na Covenantova přemožitele.

Zklamání zbavilo Thomase Covenanta síly, přestal se bránit.

Útočníci hrubě vyvlekli Lenu z jejích přikrývek a zápěstí jí pevně svázali provazem. Stále zápasila, ale nyní už zřejmě jen proto, aby se jim vytrhla a mohla se rozběhnout ke Covenantovi.

Pak promluvil Pěnosledník. Vyrovnaným a zároveň nebezpečně znějícím hlasem rozkázal, „pusťte ho.“ Když paže svírající Covenanta nepovolily, obr pokračoval. „Kámen a moře! Budete litovat, pokud jste mu ublížili. Cožpak mě neznáte?“

„Obrové jsou mrtví,“ řekl hlas u Covenantova ucha nevzrušeně. „Zůstali jen obrové-běsi.“

„Nechtě mě!“ zasyčela Lena. „Ach jen se na něj podívejte, vy hlupáci! *Melenkurion abatha!* Je snad tohle běs?“ Covenant jen nedokázal rozlišit, zda tím myslí obra nebo jej.

Jeho věznitel si jí však nevšímal. „ Viděli jsme – viděl jsem Rmutno. Podnikl jsem tu cestu, abych spatřil dílo běsů.“

V Pěnosledníkových očích se objevil stín, jeho hlas ale nezakolísal. „Dobrá, nevěříte-li tedy mi, pohlédněte na něj, jak vám říká Lena, dcera Atiaranina. Je to Thomas Covenant.“

Silné paže zprudka Covenanta obrátily. Ocitl se tváří v tvář sporému muži s nevýraznýma očima a pánovitým výrazem. Muž na sobě neměl nic, než krátkou, tenkou koženou tuniku, jako by byl naprosto imunní vůči okolnímu chladu. Hodně se změnil. Měl bílé obočí ostře kontrastující se snědou barvou jeho tváře, prošedivělé vlasy a kolem koutků úst se mu táhly hluboké vrásky jako rýhy vymleté prouděním času. Přesto ho Covenant poznal.

Byl to Bannor, strážce krve.

DEVĚT
Úkryt Ramejců

Pohled na něj Covenanta ohromil. Drobné postavy, některé z nich oděné do plášťů nabarvených tak, aby splývaly se šedí sněhu, se vydaly pomalu k němu, jako by chtěly ověřit jeho totožnost, ozvaly se napjaté hlasy šeptající 'Prsthén'. Sotva je vnímal. „Ale Mhoram říkal – “

Mhoram mu přece říkal, že strážci krve jsou nadobro ztraceni.

„Vícepane Covenante.“ Bannor se zlehka uklonil. „Odpusť mi můj omyl. Tvůj převlek je opravdu velmi věrohodný.“

„Převlek?“ Covenant neměl tušení, o čem to Bannor mluví. Mhoramova bolest se zdála být tak opravdová. Strnule stočil zrak k Bannorově pravé ruce, jako by čekal, že na ni budou chybět dva prsty.

„Kazajka Skalnovských. Sandály. Přítomnost obra.“ Bannor upřel svůj chladný pohled Covenantovi přímo do tváře. „A jsi cítit nákazou. Poznávám tě jen podle obličeje.“

„Poznáváš.“ Covenant si nemohl pomoci, prostě musel Bannorova slova opakovat Ztěží se dokázal ovládnout. „Proč nejsi s Pány?“ zachroptěl.

„Slib byl porušen. Nyní již Pánům nesloužíme.“

Covenant na něj zíral, jako by to byl naprostý nesmysl. Nerozuměl tomu. Říkal snad Mhoram něco takového? Všiml si, že se pod ním kolena třesou, jako by se pohybovala sama země. „*Nyní již Pánům*

nesloužíte,“ opakoval tupě. Nedokázal pochopit, co to znamená.

V tu chvíli k němu však dolehl zvuk Lenina hlasu. „Vy jste mu ublížili,“ vykřikla vášnivě. „Pusťte mě.“

Covenant sebral všechny síly, aby se vzchopil. „Pusťte ji,“ řekl Bannorovi. „Copak nechápete, kdo to je?“

„Mluvil obr pravdu?“

„Cože?“ Takový projev nedůvěry málem poslal Covenanta zpět do jeho předchozí strnulosti. Kvůli Leně se ale přemohl. „Toto je matka Nejvyšší Paní Eleny,“ prohlásil. „Přikaž jim, ať ji nechají na pokoji.“

Bannor pohlédl přes Covenantovo rameno na Lenu a odtažitě poznamenal, „Pánové o ní mluvili. Nedokázali ji vyléčit“ Zlehka pokrčil rameny a dodal, „nedokáží vyléčit spoustu věcí.“

Než mohl Covenant odpovědět, strážce krve dal svým druhům znamení. O chvíli později stála Lena po Covenantově boku. Ze záhybů svého šato vylovila nůž s kamennou čepelí a mávala jím mezi Bannorem a Covenantem. „Jestli jsi mu ublížil,“ soptila, „zaplatíš mi za to vlastní kůží, starochu.“

Strážce krve jen pozdvihl obočí. Covenant se natáhl, uchopil ji za paži a strhl zpátky, nebyl však už schopen najít slova, jimiž by ji uklidnil. „Leno,“ zamumlal bezmocně. „Leno.“

Když se k nim přiblížil Pěnosledník, Covenant se k němu obrátil s němou prosbou v očích.

„Ach má královno,“ řekl obr měkce. „Pamatuj na přísahu míru.“

„Mír!“ vykřikla Lena pronikavým hlasem. „Připomeň přísahu tady těm. Zaútočili na Nevěrce.“

„Přesto to nejsou naši nepřátelé. Jsou to Ramejci.“

Nedůvěřivě se na obra podívala. „Ramejci? Ti, co pečují o Ranyhyny?“

Covenant byl ohromen také. Ramejci? Podvědomě předpokládal, že Bannorovi společníci jsou také strážci krve. Ramejci odjakživa strážce krve tajně nenáviděli, neboť mnoho Ranyhynů zahynulo, když je na svých hřbetech nesli do bitvy. Ramejci a strážce krve? Chvění země pod jeho chodidly zesílilo. Nic nebylo takové jako dřív. Každé nové poznání pravdy o stavu věcí v Končině ho šokovalo nebo děsilo.

„Ano," odpověděl Pěnosledník na Leninu otázku. Teprve nyní Covenant štíhlé, hbité Ramejce poznal. Kolem něj jich stálo osm, muži i ženy. Jejich tváře měly zaujatý výraz lovců a získala byla po mnoha letech pohybu na otevřeném prostranství opálená tak, že ani v tak dlouhé zimě nevybledla. Až na pláště sloužící k maskování na sněhu byl jejich oděv přesně takový, jak si jej Covenant pamatoval – krátké šaty a haleny odhalující ruce i nohy, bosé nohy. Sedm z nich bylo nakrátko ostříháno a zápěstí měli omotaná provazy – odznakem provázenu. Osmý byl hřívorab – dlouhé vlasy měl svázány bojovým řemenem do uzlu a na temeni hlavy mu zářil malý věneček ze žlutých květů.

A přesto byli jiní, nepodobali se Ramejcům, které znal před sedmačtyřiceti lety. Nejkřiklavější změnou byl jejich postoj k němu. Během jeho první návštěvy v Končině na něj hleděli s úžasem a úctou. Byl pro ně Prsthén, muž, k němuž se Ranyhynové vzpínali. Nyní si ho však jejich hrdé a přísné tváře prohlížely s příkrostí za níž se skrýval hněv, dívali se na něj, jako by pošlapal jejich čest jakousi nevyslovitelnou zvráceností.

To ale nebylo vše. Jak hleděl do nesmlouvavých očí kolem sebe, začal si uvědomovat jinou, méně nápadnou změnu. Bylo to cosi, co sám nedokázal přesně definovat. Jako by z jejich postojů vyzařovalo méně sebedůvěry a hrdosti. Snad byli napadeni už tolikrát, že se u nich vyvinul instinkt velící jim prchat, možná to

způsoboval poměr sedmi provázenu na jednoho hřívoraba místo tří nebo čtyř, jak bývalo zvykem, který naznačoval bolestné ztráty v řadách jejich vůdců, učitelů umění Ranyhynů. Ať už byla příčina jakákoliv, vypadali jako štvanci. Covenant na nich pozoroval známky vnitřního rozkladu, jako by jakýsi neviditelný upír užíral jejich odvaze morek z kostí. Jak se tak Covenant na ně díval, byl si náhle jist, že jedinou příčinou, proč mezi sebou Bannora trpí a dokonce jej i následují, je nedostatek sebedůvěry dovolující jim, aby strážce krve odmítli.

Teprve po chvíli do jeho vědomí pronikl zvuk Lenina hlasu. Zněl spíše nechápavě, než rozzlobeně. „Proč jste na nás zaútočili? Copak nepoznáte Nevěrce? Copak si nevzpomínáte na skalního bratra Končiny? Zapomněli jste i to, že jsem jezdila na Ranyhynech?“

„Jezdila,“ zaskřípěl zuby hřívorab.

„Má královno,“ řekl obr tiše. „Ramejci na Ranyhynech nejezdí.“

„A pokud jde o obry,“ pokračoval muž, „ti nás zradili.“

„Zradili?“ Covenantovi zatepala krev ve spáncích, jako by byl příliš blízko propasti skryté pod sněhem.

„Už po dvakráte vedli obrové Rváčovu ničivou armádu severní částí plání Ra. Tito „skalní bratři“ poslali tisíce tesáků a drápů, aby trhaly maso Ranyhynů. Pohleď!“ Rychlým pohybem strhl ze svých vlasů smyčku a podržel ji tak, jako ji chtěl někomu hodit na krk. „Všechny provazy Ramejců jsou černé od krve.“ Vrhl na Pěnosledníka nenávistný pohled a klouby na rukou mu od silného stisku až zbělaly. „Hřívodům je opuštěn, Ramejci a Ranyhynové jsou rozprášeni. Obrové!“ Vyprskl opět, jako by mu samotný zvuk toho slova přinášel na patro odpornou chuť.

„Jelikož mě znáš," řekl Pěnosledník Bannorovi, „víš, že nejsem jeden z těch tří, co padli za oběť běsům."

Bannor vyhýbavě pokrčil rameny. „Dva z těch tří jsou mrtví. Kdo může říct, kam se ti běsi poděli?"

„Já jsem obr, Bannore!" trval Pěnosledník na svém. Mluvil prosebným tónem, jako by to byl jediný způsob, jak strážce krve přesvědčit o své identitě. „Já jsem ten, který poprvé přivedl Thomase Covenanta do Libokamu."

Bannor se ani nepohnul. „Jak se ti tedy podařilo zůstat naživu?"

Když to obr uslyšel, bolestně přimhouřil oči. Přiškrceným hlasem odpověděl, „Nebyl jsem v *Coercri* – ten den, kdy byly roky mého lidu v Přímořsku sečteny."

Strážce krve pozvedl obočí, tvářil se však pořád stejně neoblomně. Po chvíli si Covenant uvědomil, že východisko z této slepé uličky bude muset najít on sám. Nebyl ve stavu, aby se dokázal vypořádat s takovým úkolem, ale něco udělat musel. S námahou se otočil k Bannorovi. „Nesnaž se mi tvrdit, že si na mě nepamatuješ. Nejspíš se ti o mně zdají noční můry, dokonce i když jsi vzhůru."

„Znám tě, Vícepane Covenante." Když Bannor mluvil, jeho chřípí se vzdouvalo, jako by protestovalo proti urážlivému zápachu nemoci.

Covenant se pak s rostoucí naléhavostí v hlase obrátil k hřívorabovi. „Ty mě znáš také," řekl muži. „Tvůj lid mě nazýval Prsthénem. Ranyhynové se ke mně vzpínali."

Hřívorab uhnul pohledem a štvaný výraz zaplnil jeho tvář v celé nahotě, jako když se na divadle rozhrne opona. „O Prsthénovi nemluvíme," řekl tiše. „Ranyhynové rozhodli. Není na nás, abychom zpochybňovali jejich volbu."

„Tak ustupte!“ Covenant nechtěl křičet, ale nevyslovené strachy a úzkosti přetekly jako přeplněná číše. „Nechtě nás o samotě! U všech horoucích pekel! Už tak máme potíží víc než dost.“

Jeho tón nakonec přece jen probudil hřívorabovu pýchu. „Proč jsi sem přišel?“

„Já jsem nepřišel 'sem'. Rozhodně nemám zájem tady zůstat o vteřinu déle, než budu muset.“

„Jaký je tvůj cíl?“

Hlasem plným sarkasmu Covenant odpověděl, „rozhodl jsem se poctít svou návštěvou Zlorův Útulek.“

Jeho slova zapůsobila na provázeny jako políček. Ostře zasykli mezi zuby, zatímco hřívorab sevřel svou zbraň mlčky.

V Bannorových očích zaplála divoká touha, vzápětí se však do nich opět vrátil chlad. Vyměnil si s hřívorabem pohled a pak řekl, „Vícepane, ty a tví společníci půjdete s námi. Zavedeme vás na místo, kde se nad vámi bude moci zamyslet více Ramejců.“

„Jsme tedy vašimi vězni?“ zamračil se Covenant.

„Vícepane, v mé přítomnosti se proti tobě nezvedne jediná pěst. Vaši věc je však zapotřebí pečlivě zvážit.“

Covenant zabodl tvrdý pohled do Bannorovy kamenné tváře a pak se obrátil k Pěnosledníkovi. „Co si o tom myslíš?“

„Mě se takové jednání nelíbí,“ skočila mu do řeči Lena. „Slanomil Pěnosledník je skutečným přítelem Končiny. Atiaran, moje matka, vzpomínala na obry jen v dobrém. A ty jsi Nevěrec, držitel bílého zlata. Chovají se k tobě neuctivě. Nechme je být a jděme svou vlastní cestou.“

Pěnosledník odpověděl jim oběma. „Ramejci nejsou slepí a Bannor taky ne. Pokud jim dopřeji čas, poznají pravdu o mně. Kromě toho – jejich pomoc a podpora stojí za námahu.“

„Dobře,“ zamumlal Covenant. „Nejsem totiž zrovna skvělý bojovník.“ A pak, veden vzpomínkami na to všechno, co se mezi ním a strážcem krve přihodilo, dodal, „bez ohledu na to, co se tady teď děje, zachránil jsi mi několikrát život, takže nevidím důvod, proč bych ti měl začít nedůvěřovat.“

Bannor se Covenantovi opět krátce uklonil. Hřívorab v tu chvíli křikl několik rozkazů na své provázeny. Dva z nich se poklusem vydali severovýchodním směrem a další dva vyrazili stranou, aby zaujali pozice zvědů po obou bocích výpravy. Ostatní mezitím vylovili své tlumoky ze skrýší kolem prohlubně.

Covenant je pozoroval a opět se nemohl ubránit úžasu nad tím, jak snadno a dokonale dokázali splynout s okolním prostředím. Dokonce i stopy, jež zanechávali ve sněhu, jako by mu mizely před očima. Mezitím si Pěnosledník sbalil svůj kožený vak a zahladil veškeré stopy jejich přítomnosti v kotlině. Vypadala tak poklidně a nerušené, jako by tam nikdy nikdo nebyl.

Zanedlouho už se Covenant s Lenou a obrem po boku plahočil přibližně stejným směrem, jako zmizeli oba zvědové. Hřívorab a Bannor hbitě kráčeli včele a tři zbývající provázeni průvod uzavírali jako strážní. Zdálo se, že se pohybují zcela bezstarostně, jako by se útoku nepřátel nemuseli obávat. Covenant se však za pochodu dvakrát ohlédnul a pokaždé spatřil, jak provázeni zahlazují stopy zanechané ve sněhových závějích a na zamrzlé zemi.

Přítomnost těch tří zručných škrtičů za svými zády snášel Covenant s rostoucím rozhořčením. Navzdory své dlouhodobé zkušenosti s nepřátelstvím nebyl na tak otevřený projev nedůvěry ze strany Ramejců připraven. Zcela nepochybně došlo v Končině k významným událostem – a on o nich neměl ani ponětí. Jeho nevědomost vněm vzbudila bolestný pocit, že Končina

se propadá do krize, je uchvácena vírem událostí, v nichž je jeho vlastní role velmi nejasná a nejistá. Neměl dostatek informací, zamlčovali mu důležitá fakta. Celý jeho narychlo vykonstruovaný plán se ukázal být vratký jako dům postavený na tekutých pískách. Potřeboval klást otázky, získat odpovědi. Avšak nevyslovená hrozba Ramejců nesoucích v rukou své smyčky jej znepokojovala. A Bannor –! Jenomže Covenant byl tak zmaten, že by stejně neuměl své otázky zformulovat.

A taky ho zmáhala únava. Měl za sebou noční pochod a pak hodiny strávené hlídkou, nespal od předchozího odpoledne. V Končině byl teprve čtyři dny. Napjal všechny síly, aby udržel krok s ostatními. Pokoušel se přemýšlet za chůze, ale brzy to vzdal. Nedokázal se soustředit.

Lena nebyla v o nic lepším stavu než on. Ačkoliv jí sloužilo zdraví, měla už svá léta a navíc nebyla přivyklá dlouhým pochodům. Jeho starost o ni rostla s tím, jak cítil ubývání vlastních sil. Když se o něj začala za chůze opírat, stroze požádal Bannora, aby zastavili a odpočinuli si.

Spali až do odpoledne a pak cestovali dlouho do noci, než se opět utábořili a následující den vyrazili ještě před úsvitem. Covenant a Lena si však vedli mnohem lépe. Jídlo, které jim dali Ramejci, bylo horké a výživné. A krátce poté, co se do těžkého vzduchu vplížil kalný denní jas, dorazili na okraj předhůří a spatřili před sebou pláně Ra. V tomto bodě se obrátili k severu a dali přednost pochodu nerovným terénem před vstupem do bezútěšných, větrem bičovaných Plání. Přesto se jim stále kráčelo snadněji než dřív. Postupem času nabral Covenant dostatek sil, aby byl schopen klást otázky.

Jako obvykle mu dělalo potíže hovořit s Bannorem. Chladná neproniknutelnost strážce krve ho děsila, ponoukala ho ke zlomyslnosti a hněvu, jehož příčinou

ovšem nebylo nic jiného, než hluboká frustrace. Jeho mlčenlivost jako by se drze stavěla mimo jakékoliv odsouzení – pravý opak malomocenství. Nyní všichni strážci krve Pány opustili. Citadela Pánů bez nich padne. A přesto byl Bannor zde, žil a pracoval s Ramejci. Covenant mu začal klást otázky, ale brzy si uvědomil jedno: toto není muž, jehož kdysi znal.

Na Covenantovo pokusné oťukávání přece jen zareagoval. Představil mu Ramejce – hřívoraba Kama a jeho provazeny Whanea, Lala a Puhla a také ho ujistil, že k cíli své cesty dorazí následujícího dne odpoledne. Skupina Ramejců nebyla vlastně ničím jiným, než výzvědnou hlídkou, jež měla na starosti sledování pohybu nájezdníků západním okrajem plání Ra. Na Covenanta a jeho společníky narazila víceméně náhodou. Když se Covenant zeptal, co se stalo s Lítostí, hřívorabem, která přinesla před sedmi lety do Libokamu zprávu o vstupu Rváčovy armády na Pláně, Bannor nevzrušeně odpověděl, že zemřela krátce po návratu domů. Pak už ale musel Thomas Covenant o každou odpověď zápasit.

Nakonec už nedokázal přijít na obratný způsob, jak formulovat své otázky. „Opustili jste Pány," zasípal. „Proč jsi tady?"

„Slib byl porušen. Jak bychom mohli zůstat?"

„Potřebují vás. Nikdy vás nepotřebovali víc."

„Vícepane, řekl jsem ti přece, že slib byl porušen. Mnoho věcí bylo porušeno. Viděl jsi to na vlastní oči. Nemohli jsme – Vícepane, jsem nyní starý. Já, Bannor, kapitán strážců krve. Potřebuji spánek a teplé jídlo. Ačkoli jsem byl zrozen pro život v horách, tento chlad mi proniká do morku kostí. Nejsem už schopen sloužit Libokamu – ne, ani Pánům, ačkoliv se zdaleka nemohou rovnat Nejvyššímu Pánu Kevinovi."

„Ale proč jsi tady? Proč jsi se prostě nevrátil domů a nezapomněl?“

Když Pěnosledník uslyšel Covenantův tón, přimhouřil oči, ale Bannor odpověděl stejně klidně jako předtím. „Poté, co jsem opustil Citadelu Pánů jsem to měl v úmyslu. Pak jsem ale zjistil, že nemohu zapomenout. Příliš dlouho jsem jezdil na Ranyhynech. V noci jsem je vídával ve svých snech, jak běží – jako bezmračné nebe, čistota sama. Cožpak tvé oči je neviděly? Beze slibů a bez vzdoru vůči smrti předčili svou věrností strážce krve. Proto jsem se vrátil.“

„Jen proto, že jsi závislý na Ranyhynech? Opustil jsi Pány a Libokam a odešel ke všem čertům jen proto, že jsi se nedokázal vzdát jízdy na Ranyhynech?“

„Nejezdím na nich.“

Covenant na něj zíral.

„Přišel jsem, abych pracoval jako Ramejci. Několik *Haruchai* – nevím kolik – cítí stejně jako já. Znali jsme Kevina v rozpuku jeho slávy a nedokážeme zapomenout. Je tady Terel i Runnik. Jsou tu i další. Učíme Ramejce našim dovednostem a oni učí nás, jak pečovat o velké koně. Možná se nám podaří smířit s naším selháním dříve než zemřeme.

Smířit se, zasténal Covenant. Bannore! Jednoduchost jeho vysvětlení mu naháněla strach. Tak tedy skončila celá staletí ničím neposkvrněné služby.

Dále už se Bannora neptal. Bál se toho, co by se mohl dozvědět.

Pak pustil svůj cíl z hlavy. Navzdory blízkosti a péči Leny a Pěnosledníka kráčel kupředu s výrazem mrzutého samotáře. Té noci spal na zádech s tváří obrácenou k nebi, jako by nevěřil, že ještě někdy uvidí vycházet slunce.

Následujícího dne krátce po úsvitu potkali dalšího provázena. Muž směřoval k okrajům Plání a v rukou

nesl dvě malé kytičky žlutých kvítků, jejichž křehké okvětní plátky se smutně třepotaly v šedivém větru. Poté, co pozdravil hřívoraba Kama vyšel na otevřené prostranství a jazykem, jemuž Covenant nerozuměl, cosi ostře vykřikl proti větru. Výkřik ještě jednou opakoval a čekal s rukama napřaženýma před sebe, jako by se rozhodl obětovat květiny větru.

Krátce na to vyšli z úkrytu v zamrzlém korytě potoka dva Ranyhynové, hřebec a klisna. Hřebcova hruď byla rozdrásaná tesáky a klisna vypadala zlomeně, její pohled byl prázdný, jako by právě přišla o své hříbě. Oba byli vyzáblí jako kostlivci. Hlad ohlodal jejich boky a plece, odhalil žebra a z vyčerpaných svalů vysál pružnost Stěží dokázali pozvednout hlavy. Na provazenovo volání však odpověděli zaržáním. Klopýtavou chůzí přistoupili až k němu a začali jíst květy, které jim nabídl. Potrava zmizela během okamžiku. Muž je krátce objal a odvrátil se od nich se slzami v očích.

Hřívorab Kam sňal beze slova věnec ze své hlavy a podal jej provazenovi, aby každý z koňů dostat ještě jedno sousto. „Toto je *amanibhavam*, léčivá bylina z plání Ra," vysvětlil upjatě Covenantovi. „Je velmi houževnatá, zima ji nezmůže tak rychle, jak by si Rváč přál. Pomůže jim přežít – další den." Když hovořil, díval se hněvivě Covenantovi do tváře, jako by za neštěstí těch dvou koní byl odpovědný právě on. Krátce pokývnul hlavou k provazenovi krmícímu Ranyhyny a pokračoval, „musel dnes ujít deset mil, aby jim zajistil tu trochu jídla." V tváři měl uštvaný výraz,vypadal jako člověk stižený kletbou. Otočil se a opět zamířil podél okraje Plání na sever.

Covenant si vzpomněl, ano, teď už neměl nejmenší potíže upamatovat se na svůj cíl. Když se vydal za

hřívorabem, kráčel těžce, jako by každým krojem bojoval s necitlivostí svých chodidel.

Během dne spatřili další Ranyhyny. Dva z nich neměli žádné zranění, ale byli vyzáblí a skleslí. Hladovění na nich zanechalo nesmazatelné stopy.

Pohled na trpící tvory Lenu vysával. V tom, jak se na ně dívala, nebyla ani stopa po předchozí zmatenosti, viděla je jasně a nezkresleně. Pohlcovalo ji to. Jak čas ubíhal, pod očima se jí udělaly temné kruhy podobné jizvám a bulvy samotné zapadly hluboko pod obočí, jako by se snažily ukrýt uvnitř lebky. Otřeseně se rozhlížela kolem sebe, jako by už nevnímala ani Covenanta, jako by neviděla nic jiného než vystupující žebra a hubené boky Ranyhynů.

Covenant ji při chůzi držel za ruku a podepíral. Únava pro něj postupně ztratila smysl, dokonce i ostrý vítr ženoucí se z Plání přímo proti němu přestal být důležitý. Dusal za Kamem jako šílený prorok přicházející podrobit Ramejce své vůli.

Odpoledne narazili na předsunuté hlídky strážící místo, kam měli namířeno. Zpoza holého, odraného lískového keře vystoupni dva provazem a pozdravili Kama po Ramejském způsobu, s rukama zvednutýma do výše hlavy a otevřenými dlaněmi ukazujíc tak, že nemají žádnou zbraň. Kam jejich pozdrav opětoval a krátce s nimi promluvil jakýmsi zvláštním jazykem plným přídechů a pak pokynul Covenantovi, Leně a Pěnosledníkovi, aby jej následovali.

Obrátili se zpět k horám a Kam jim řekl, „mí provazeni dokázali svolat jen tři další hřívoraby. I to však bude stačit.“

„Stačit?“ zeptal se Covenant.

„Se mnou budeme čtyři. Soud vyřčený čtyřmi hřívoraby Ramejci přijmou.“

Covenant se Kamovi podíval zpříma do očí. O chvíli později se hřívorab odvrátil. Vypadal nejistě a nerozhodně, jako by si vzpomněl, že sami Ranyhynové Covenanta vyzdvihli. Pospíšili si vzhůru a na vítr šlehající prudce do zad se snažili nemyslet.

Lezli přes dvě příkré skalní stěny, z jejichž vrcholů měli panoramatický výhled na celé Pláně. Otevřená krajina pod nimi byla tvrdá a poničená, zima a šedý sníh na ni útočily tak dlouho, až vypadala jako bez života. Hřívorab Kam však rychle stoupal vzhůru a svého okolí si nevšímal. Vedl celý průvod přes útesy dolů do údolí šikovně skrytého mezi rozeklanými pahorky a vršky, které také účinně chránily před větrem. Po stranách se zelenala drobná, pečlivě ošetřovaná políčka dosud nezralé *amanibhavam.* Ted' si Covenant vzpomněl, co o *amanibhavam* slyšel během své předcházející návštěvy v pláních Ra. Tato tráva, jež měla velkou moc uzdravovat koně, byla pro lidi smrtelně jedovatá.

S výjimkou trávy nebylo v údolí nic než tři odumřelé skupinky mlází tisknoucí se ke kamenitým svahům. Hřívorab Kam bez zaváhání zamířil k té nejhustší. Jak se blížil, objevili se čtyři provázeni a kráčeli mu vstříc. Působili napjatým a zároveň křehkým dojmem, takže Covenanta hned uhodilo do očí, jak mladí jsou Dokonce i obě starší dívky se ještě nezdály být připraveny nést odpovědnost, jaká na ně byla vložena. Bojácně se s Kainem pozdravili a když jim odpověděl, ustoupili stranou a nechali ho vstoupit do mlází.

Covenant následoval Bannora mezi stromy a vzápětí zjistil, že mlází zakrývá úzkou štěrbinu ve svahu. Štěrbina nebyla uzavřená, ale její stěny se bizardně kroutily, takže Covenant, ač se snažil, strop nezahlédl. Pod chodidly měl vrstvu vlhkého, odumřelého listí dokonale tlumící zvuk kroků. V chřípí ho zalechtal zatuchlý, plesnivý pach, jako by listí hnilo na dně

trhliny už celá staletí. Kupodivu však také vyzařovalo teplo, čehož si Covenant brzy povšiml. Držel ve své necitlivé dlani Leniny prokřehlé prsty a poslušně následoval Bannora puklinou klikatící se na své cestě skalou hned nalevo, hned napravo.

Pak se hřívorab Kam zastavil. Když k němu Covenant došel, uše řekl, „nyní vstoupíme do tajného úkrytu Ramejců. Slyš mé varování, Prsthéne. Pokud neshledáme tebe a tvé společníky hodné důvěry, nikdy toto místo neopustíte. V celých pláních Ra a okolních pahorcích nám zbylo jen toto útočiště."

„Kdysi měli Ramejci takových tajných míst několik. V nich hřívorabové pečovali o zraněné Ranyhyny a učili své provazeny tajným obřadů hřívění. Tyto skrýše však byly –" Kam se na Covenanta díval jako ďáblem posedlý, „Jedna po druhé prozrazeny. Ačkoliv jsme k jejich utajení použili veškeré naše dovednosti, *kreshové*, prazlochové, jeskynní běsi a jiná zlovolná stvoření je objevili a vyplenili." Prohlížel si Prsthénovu tvář, jako by v ní doufal najít důkazy usvědčující jej z oné zrady. „Zadržíme vás tady, zabijeme tvé průvodce, uděláme všechno, abychom zabránili prozrazení tohoto místa."

Aniž dal Covenantovi čas na odpověď, otočil se na podpatku a zmizel za další zákrutou pukliny.

Covenant jej následoval a mračil se přitom jako bouřkový mrak. Sotva prošel ohybem, ocitl se ve velké jeskyni. Bylo tam šero, ale stačilo to, aby rozpoznal postavy několika Ranyhynů stojících podél stěn a pojídajících hubené otýpky trávy. Z ostrého aroma *amanibhavam* nahromaděného v uzavřeném prostoru ho začala brnět hlava. Každý z Ranyhynů měl nějaké zranění, někteří tak vážné, že sotva stáli na nohou. Jeden z nich přišel v šarvátce o oko a veškerou kůži a svaly po jedné straně hlavy, další stále krvácel z hlubokých šrámů na boku, jiní měli zlomené nohy. Covenant

spatřil, jak z bezvládně visících končetin trčí zlomené konce kostí.

Zatímco se na ně zděšeně díval, Ranyhynové si uvědomili jeho přítomnost. Začali jevit nepokoj, s námahou zvedali hlavy a obraceli k němu měkké, zmučené oči. Dlouhou chvíli se na něj dívali, jako bytosti, které ví, že by se měly bát, ale jsou příliš zraněné, aby jim na to ještě zbývaly síly. Pak se, v bolestné agónii začali vzpínat. Dokonce i koně se zlomenýma nohama se o to pokusily.

„Dost. Dost!“ Zasténal Covenant nahlas, aniž si to uvědomoval. Dlaně mu samy vzlétly před tvář, jako by ho chtěly uchránit té strašlivé podívané. „Toto nesnesu.“

Bannor ho pevně uchopil za paži, provedl ho jeskyní a vstoupil s ním do další chodby. Po několika krocích mu nohy vypověděly službu, ale Bannor ho zachytil. Covenant zaťal své nepotřebné prsty do jeho ramene a postavil se. „Proč?“ zasupěl s pohledem upřeným do Bannorovýeh chladných očí. „Proč to udělali?“

Hlas strážce krve neprozrazoval vůbec nic. „Jsi Prsthén. Dali ti slib.“

„Slib.“ Covenant si dlaní protřel oči. Slib Ranyhynů zvolna kulhal jeho myslí. „U všech horoucích pekel.“ S námahou odstrčil Bannora, opřel se o stěnu rozsedliny a zaťal pěsti, až mu zbělaly klouby. Jeho prsty toužily po Povýšencově hrdle. „Měli byste je zabít!“ zasípal rozzuřeně. „Ukončit jejich trápení! Jak můžete být tak krutí?“

Hřívorab Kam odseknul, „tak se to dělá v tvém světě, Prsthéne?“

Bannor však nevzrušeně odpověděl, „jsou to Ranyhynové. Neopovažuj se jim nabízet své laskavosti. Jak by mohl kterýkoliv člověk rozhodovat o jejich bolesti a smrti?“

V tu chvíli k nim došel Pěnosledník a dotkl se Bannorova ramene v gestu vyjadřujícím úctu.

Svary na Covenantových čelistech se napínaly, jako by žvýkal výkřiky, co musel polknout. Napodobil obrovo gesto, pak se otočil a s ponurým výrazem k Pěnosledníkovi vzhlédl. Oba, obr i Bannor, byli před sedmačtyřiceti lety svědky jeho smlouvy s Ranyhyny. Tehdy se k němu velcí koně vzpínali poprvé. Bannor, Pěnosledník, Mhoram a Qaan byli nejspíš jedinými žijícími členy jeho výpravy za Holí Zákona. To však bylo více než dost. Mohli ho obvinit. Ramejci ho mohli obvinit. A on ještě stále nevěděl, z čeho všeho vlastně může být obviněn.

Jeho snubní prstýnek se houpal na prsteníčku zcela volně. Hodně zhubl a kroužek z bílého zlata mu visel na prstě, jako by zcela ztratil význam. Potřeboval moc prstenu. Bez ní se bál byť jen pomyslet na všechny ty věci, co mu stále ještě tají.

Prudce přistoupil ke Kamovi a dloubl hřívoraba do hrudi svým ztuhlým prstem. „K čertu s vámi," zamumlal a hleděl Kamovi přímo do očí. „Pokud toto všechno děláte z pýchy, tak doufám, že na ani zajdete. Měli jste je vzít na jih do hor – mohli jste je toho všeho ušetřit. Hrdost je hodně špatný rádce."

Kamovy oči opět získaly onen temný, démonický výraz. „Není to z pýchy," odpověděl tiše. „Ranyhynové nechtěli odejít."

A Covenant jeho slovům proti své vlastní vůli uvěřil. O tom, co v hřívorabových očích spatřil, pochybovat nemohl. Odtáhl se, napřímil a zhluboka nadechl. „Pak mi tedy pomoz. Věř mi, ať už chceš či ne. Nenávidím Zlora právě tak, jako ty."

„Může být" odpověděl Kam s dřívější strohostí. „Pokud jde o tebe, nebudeme popírat rozhodnutí Ranyhynů. Viděl jsem – nevěřil bych, kdybych neviděl

na vlastní oči. Vzpínali se! Vzpínali se, ač vážně zranění! Nemusíš se nás bát. Avšak tví společníci, to je jiná věc. Té ženě –“ vynaložil nemalé úsilí, aby jeho hlas zněl klidně, „nemám důvod nevěřit. Láska k Hřívám je vepsána v její tváři. Ale ten obr – musí nás přesvědčit.“

„Slyším tě, hřívorabe,“ řekl Pěnosledník tiše. „Budu brát ohled na tvou nedůvěru tak, jak jen to půjde.“

Kam pohlédl obrovi do očí a pak se obrátil k Bannorovi. Strážce krve jen netečně pokrčil rameny. Kam přikývnul a pak je vedl dál rozsedlinou.

Než se Covenant pustil za ním, podařilo se mu opět uchopit Leninu ruku. Ani nezvedla hlavu, takže jí v okolním šera ani neviděl do očí. Povšiml si jen temných kruhů pod nimi. „Buď statečná,“ řekl jí tak něžně, jak jen dokázal. „Možná to všechno nebude tak špatné.“ Neodpověděla, ale když ji táhl kupředu, neodporovala. Brzy společně dorazili ke konci chodby.

Štěrbina se otevřela do skrytého údolí, které ve srovnání s předchozí stísněností přístupové cesty působilo nesmírně prostorně. Nad plochým dnem z udusané hlíny se zvedaly příkré, rozeklané stěny vzhůru k úzkému pruhu odpoledního nebe. Údolí samotné bylo dlouhé a hluboké, tvořilo protažené S a také na opačné straně končilo úzkou rozsedlinou. O stěny se na několika místech opíraly zvětralé skalní sloupy a pilíře. V zákoutích a skulinách kolem těchto obrovitých kamenů, chráněny před padajícím sněhem, stály Ramejské stany – kočovné domovy jednotlivých rodin. Zdálo se, že je jich v kaňonu žalostně málo.

Hřívorab Kam vstoupil do údolí a ohlásil svůj příchod hlasitým výkřikem. Když ho Covenant a Lena dohonili, spatřili tucty Ramejců vycházejících ze svých stanů a jdoucích jim vstříc. Covenanta překvapilo, jak moc se všichni svým štvaným výrazem podobají

Kamovi. Na rozdíl od Ranyhynu však netrpěli podvýživou. Ramejci byli známí jako vynikající lovci. Jak se zdálo, dokázali mnohem snadněji opařit maso pro sebe než trávu pro koně. A přesto trpěli. Všichni kromě dětí, slabých a nemocných nosili odznaky provázenu, ačkoliv i Covenantovo necvičené oko rozpoznalo, jak nezpůsobilí jsou někteří z nich pro tuto tvrdou a nebezpečnou práci. To jen dokazovalo jeho předchozí domněnku, totiž že populace Ramejců byla těžce zdecimována zimou či válkou. Všichni vypadali stejně vyčerpaně a nevyspaně jako Kam, jako by ani nemohli odpočívat, protože se jim zdají strašlivé sny.

Covenant nyní instinktivně poznal, co je toho příčinou. Všichni včetně dětí byli pronásledování krutou představou vyhubení Ranyhynu. Báli se, že smysl života jejich rasy bude brzy vyhlazen. Ramejci odjakživa žili pro Ranyhyny. S posledním Ranyhynem by ze světa zmizeli i oni. Dokud ovšem velcí koně odmítali opustit Pláně, Ramejci nemohli udělat nic, aby zabránili konci.

Jen jejich tvrdohlavost a pýcha jim nedovolovala propadnout beznaději.

Přivítali Covenanta, Lenu a Pěnosledníka mlčením a prázdnými pohledy. Lena si jich sotva povšimla, Pěnosledník je pozdravil po Ramejském způsobu a Covenant jeho příkladu následoval, ačkoliv tak vystavil svůj prsten všem na odiv.

Několik provázenu při pohledu na kroužek z bílého zlata začalo cosi šeptat a jeden z hřívorabů pochmurně řekl, „Je to tedy pravda. Vrátil se.“ Když jim Kam řekl, co Ranyhynové udělali, někteří sebou trhli v bolestném úžasu, jiní cosi hněvivě zamumlali. Přesto všichni Covenanta pozdravili. Ranyhynové se k němu vzpínali a Ramejci ho tudíž nemohli odmítnout.

Pak domovci, Ramejci, kteří byli příliš mladí, příliš staří, nebo příliš nemocní, aby mohli být provázeny,

odešli a Covenantovi byli představeni tři dříve zmiňovaní hřívorabové. Když to bylo odbyto, hřívorab Jain, zachmuřená žena, co se představila jako poslední, oslovila Kama. „Byl nezbytné sem vpustit obra?“

„Je to můj přítel,“ ozval se Covenant okamžitě. „Bannor ví, že je hoden důvěry, ačkoliv strážci krve jsou příliš zabednění, aby něco takového řekli nahlas. Nikdy bych se sem nedostal nebýt Slanomila Pěnosledníka.“

„Přeháníš,“ řekl Pěnosledník zahořkle.

Hřívorabové vážili Covenantova slova, jako by měla mít více než jeden význam. Ale Bannor řekl, „Slanomil Pěnosledník se účastnil výpravy za Holí Zákona společně s Nejvyšším Pánem Prothallem, Vícepánem Covenantem a hřívorabem Lítostí. V té době byl hoden důvěry. Viděl jsem však, jak mnoho takových podlehlo zkáze. Z pověstné věrnosti obrů nezůstalo nic.“

„Tomu sám nevěříš,“ utrhl se na něj Covenant.

Bannor pozvedl obočí. „Viděl jsi Rmutno, Vícepane? Řekl ti Slanomil Pěnosledník, co se stalo v Přímořsku, domově obrů?“

„Ne.“

„Pak je tvá důvěra příliš předčasná.“

Covenant se objal rukama. „Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Není to má povinnost. Já jsem ti doprovod do Ridjeck Thome nenabídl.“

Covenant chtěl začít protestovat, ale Pěnosledník mu konejšivě položil ruku na rameno. Navzdory svářícím se pocitům odrážejícím se ve svraštělém obrově čele a nebezpečně doutnajících v hlubokých očních jamkách byl jeho hlas klidný. „Je snad zvykem Ramejců nechávat své hosty, kteří urazili dlouhou cestu, stát v zimě a o hladu?“

Kam si odplivl, ale Jain upjatě odpověděla, „ne, to není naším zvykem. Pohled'." A pokývla hlavou k přední části kaňonu, kde kolem velkého ohně rozdělaného pod sklaním převisem pobíhali domovci. „Jídlo bude brzy připraveno. Je to jen maso *kreshů*, ale můžete ho jíst bez obav – bylo mnohokrát uvařeno." Pak vzala Lenu za ruku a řekla, „pojď. Trpěla jsi při pohledu na Ranyhyny. Sdílíš tedy naši bolest Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom tě občerstvili." A odváděla Lenu k ohni.

Ke své hrůze si Covenant uvědomil, že není schopen teplu táborového ohně odolat. Jeho tělo to příliš potřebovalo. Kromě obvyklé necitlivosti vypadaly konečky prstů a klouby jako omrzlé. Musel je co nejdříve ošetřit, jinak mu hrozila otrava krve a gangréna. S nesmírnou námahou se ovládl. Následoval Jain a Lenu k ohni a tak tiše, jak jen dokázal, požádal jednoho z domovců o horkou vodu, v níž by si mohl vykoupat nohy.

Navzdory otupělosti mu koupel poskytla skutečnou úlevu. Horká voda společně s teplem sálajícím z ohně pomohla rozehřát jeho kosti. Chodidla nakonec nebyla tak poničená, jak se původně bál. Ano, byla oteklá a zanícená, ale rozsah zranění se zdál stejný jako před několika dny. Z jakéhosi důvodu jeho tělo nemoci odolávalo. Byl opravdu rád, když zjistil, že mu nehrozí bezprostřední nebezpečí amputace chodidel.

O chvíli později se podávalo jídlo. Se zkříženýma nohama se usadilo kolem ohně sedm Kamových provázenu, čtyři hřívorabové, Bannor, Penosledník, Lena a Covenant s domovci před ně položili křehké banánové listy sloužící jako podnosy. Covenant se ocitl mezi Bannorem a Lenou. Chromý muž mumlající si pro sebe cosi nesrozumitelného jim podal směs zeleniny a masa a k tomu horké zimní brambory. Covenantovi se

představa jídla uvařeného z *kreshe* nijak nezamlouvala. Očekával zapáchající, šlachovitou svalovinu. Ramejci však vlka vařili společně s mocnými bylinami a hodně dlouho, takže maso mělo jen nepatrně nahořklou příchuť. A hlavně – bylo horké. Covenantova touha po teple se zdála být neukojitelná. Jedl, jako by měl před sebou mnoho dní zimy a hladovění.

Svým způsobem měl pravdu. Bez cizí pomoci by on a jeho společníci jen stěží dokázali na své cestě ke Zlorově útulku najít dostatek potravy. Pokud si dobře pamatoval, na Zpustošených pláních pokladníky nerostly. Nepřátelství Ramejců nevěštilo nic dobrého.

Ačkoliv se toho bál, věděl, že bude muset proniknout až na dno toho nepřátelství.

Lék na strach hledal v jídle. Ze zamyšleného žvýkání ho však vyrušil podivný muž, který neočekávaně vstoupil do jejich úkrytu. Muž se objevil na opačném konci údolí a bez zaváhám si to zamířil přímo klidem sedícím kolem ohně. Jeho oděv vzdáleně připomínal kroj Ramejců, košile, kalhoty a plášť byly vyrobeny ze stejného materiálu, jako nosili pečovatelé Ranyhynů. Plášť mu ale visel z ramen a omezoval jeho pohyby takovým způsobem, jaký by žádný Ramejec nebyl ochoten snést. Také neměl žádný provaz. Místo ramejské smyčky nesl v jedné ruče oštěp, o nějž se opíral jako o hůl a za pasem měl dlouhý, přiostřený dřevěný trn.

Navzdory rozhodnosti s níž se blížil, působil dojmem úzkostné opovážlivosti, jako by měl nějaký důvod věřit, že se mu Ramejci budou vysmívat. Jeho oči bojácně těkaly, jako by se pohledu na svůj cíl chtěl spíše vyhnout, než aby ho vyhledával.

Aniž byl Covenant schopen vysvětlit proč, cítil z něj krev. Muž byl čistý, nezraněný, ani oštěp ani trn nenesly známky nedávného užití a přesto, cosi v něm šeptalo o

krvi, zabíjení a hladu. Když muž došel k ohni, Covenant si všiml, že všichni Ramejci sedí na svých místech naprosto ztuhle. Nemluvili, nejedli, pouze sledovali cizince. Zjevně toho muže znali. A podle všeho v nich nevzbuzoval nejpříjemnější pocity.

Po chvíli muž útočně pronesl, Jíte beze mě? Já také potřebuji jíst.“

Hřívorab Jain ani nezvedla oči ze země. „Jak víš, jsi vítán. Připoj se k nám nebo si vem, co potřebuješ.“

„Jsem tedy vítán? A kde jsou pozdravy a srdečné přivítám? Pche! Nestojím vám ani za to, abyste se na mě podívali.“

Když však Kam zvedl zrak a pohlédl zpod svého zamračeného obočí na cizince, muž se přikrčil a uhnul očima.“

Jain tiše řekla, „Pil jsi krev.“

„Ano!“ odsekl muž. „A vás to uráží. Ničemu nerozumíte. Kdybych nebyl nejlepší běžec a ošetřovatel Ranyhynů v celých pláních Ra, rozrazili byste mi lebku na tom místě, kde stojím a na své sliby byste si ani nevzpomněli.“

Kam temně poznamenal, „Zase tak rychle na své sliby nezapomínáme.“

Cizinec ale jako by Kamovu poznámku neslyšel. „A, jak vidím, máte hosty. Sám Prsthén. A pokud mě mé oči nemýlí –“ pokračoval zatrpklým tóne, „také obr. Běsové jsou vítáni také?“

Covenant byl překvapen, když uslyšel, že Bannor promluvil dřív než Kam nebo Jain. „To je Slanomil Pěnosledník.“ Bannorova slova pronesená cizím přízvukem typickým pro strážce krve v sobě skrývala podivné napětí, jako by právě vyslovil něco nesmírně důležitého.

„Slanomil Pěnosledník!“ posmíval se cizinec. Do očí se však obrovi nepodíval. „Pak si tedy můžete být jisti, že je to běs.“

„Ještě jsme nerozhodli,“ odpověděl Kam.

Muž jej opět ignoroval. „A Prsthén – mučitel koní. Posedl ho také běs? Sedí na správném místě – po pravé ruce strážce krve. Toto je vznešená slavnost – nejkrutější nepřátelé Ranyhynů pěkně pohromadě. Jako vzácní hosté.“

„Jsi vítán,“ odpověděla Jain upjatě. „Připoj se k nám – nebo si vem jídlo, jaké potřebuješ a jdi.“

K cizinci váhavě přistoupila žena s odznaky domovce s listem obtíženým jídlem. Prudce jí ho vytrhl z ruky. „Půjdu. Slyším vaše srdce. Říkají něco jiného než slova. Nejsem tak pyšný, abych musel jíst s těmihle.“ Otočil se na patě a odkráčel stejnou cestou, jakou přešel. O chvíli později opustil kaňon.

Covenant se nechápavě rozhlédl kolem a pak upřel zrak na hřívoraby, neboť doufal v nějaké vysvětlení. Ti se však mračili do svých misek, jak by se jeden druhému nemohli podívat do očí. Podle všeho ani Pěnosledník nechápal, co se stalo. Lena si ničeho ani nevšimla, zhroucená na svém místě zpola spala. Covenant se otočil k Bannorovi.

Strážce krve čelil Covenantově otázce přímo, ačkoliv v tónu jeho hlasu znělo stejné napětí, jako když hovořil s cizincem. „To je Pietten.“

„Pietten,“ opakoval Covenant sklíčeně. A Pěnosledník se přidal jako chraplavá ozvěna. „Pietten!“

„On a heer Llaura byli zachráněni členy výpravy za Holí Zákona během bitvy o Vyšný Skalnov. Pamatujete? Llaura a její syn Pietten velmi trpěli –“

„Pamatuji se,“ odpověděl Covenant hořce. „Prazlochové s nimi něco udělali. Použili je k tomu, aby spustili past. Llauru strašlivě týrali. Veškerá její odvaha

nestačila k tomu, aby dokázala překonat to, co se jí stalo. A Piettena týrali také.“

Covenantovy pochmurné vzpomínky přerušil Pěnosledníkův hlas. „Přinesli jsme oba, Llauru a Piettena, do Hřívodomu.“ Covenant si dokonce vzpomněl, že obr nesl Piettena v náručí. „Tam se jich na žádost Prsthéna – a mou vlastní – ujali Ramejci.“

Bannor přikývnul. „To je ten slib, o němž mluvil.“

„Co se stalo s Laurou?“ zeptal se Covenant.

„Zemřela, když byl Pietten ještě malý. Trýzeň zkrátila roky jejího života.“

„A Pietten?“ naléhal Pěnosledník. „Co mu prazlochové udělali?“

„Je šílený,“ zamumlal hřívorab Kam.

„Je nejrychlejším běžcem a nejlepším ošetřovatelem koní na celých pláních Rajak sám řekl,“ oponovala Jain.

„Slouží Ranyhynům,“ dodal Bannor. „Stará se o ně stejně bezvýhradně, jako kterýkoliv hřívorab. Ale v jeho lásce je jistá –“ odmlčel se a hledal vhodné slovo, „divokost. On –“

„Měl rád chuť krve,“ přerušil ho Covenant. Ve vzpomínkách viděl Piettena sotva čtyřletého v karmínovém světle nemocného měsíce. Pietten hladil dlaněmi zkrvavenou trávu, pak si olizoval prsty a usmíval se.“

Bannor souhlasně přikývnul hlavou.

„Olizuje Ranyhynům rány, aby je vyčistil!“ vyhrkl zděšeně Kam.

„Pro jeho – dovednosti,“ pokračoval Bannor, „a kvůli starému slibu, jenž učinili v dobách výpravy, s ním Ramejci sdílí svůj život. Je však obáván pro svou divokost. Proto žije sám. A spílá Ramejcům, jako by ho vypudili.“

„Ale přesto bojuje,“ vydechla Jain o chvíli později. „Viděla jsem, jak probodl tři *kreshe*, kteří zabili Ranyhyna.“

„Bojuje,“ zamumlal Kam. „Je šílený.“

Covenant se zhluboka nadechl, jako by doufal, že se vzduchem se do jeho těla dostane i odvaha. „A odpovědnost neseme my – Pěnosledník a já. My jsem ti, kteří ho k vám přivedli, takže jsme zodpovědní. Je to tak?“

Při zvuku jeho hlasu sebou Lena zavrtěla a ospale zamrkala. „Ne, můj příteli,“ odpověděl Pěnosledník.

Ale hřívorab Jain řekla úzkostným hlasem, „Ranyhynové tě vybrali. Nežádáme, abys je zachránil.“

A Kam dodal, „pokud chceš, můžeš tomu říkat hrdost. My si ale Ranyhynů ceníme ví než své hrdosti.“

„Odpovědnost padá na mě,“ řekl Pěnosledník tónem tak bolestným, až Covenanta píchlo u srdce. „Já jsem vinen. Po bitvě o Vyšný Dřevnov – když celá výprava věděla, že dítě utrpělo jakési nepojmenovatelné zranění – jsem to byl já, kdo mu odepřel bolehlínu, která ho mohla vyléčit.“

Také na toto si Covenant pamatoval. Pěnosledník, pohnut soucitem nad jeskynními běsy zavražděnými jeho rukou, použil bolehlínu, aby ulevil jednomu ze zraněných stvoření,místo aby vyléčil Piettena. Covenant, aby zabránil obrovi v dalším sebeodsuzování, řekl, „ty jsi mu ji *neodepřel.* Ty –“

„Já jsem mu ji *nedal.*“ Pěnosledníkova slova byla jako úder sekyrou.

„Ach, sakra!“ Covenant odvrátil oči od svých společníků, jako by hledal nějaký způsob, jak opět ovládnout situaci. Žádný však nenašel.

Neúmyslně přitom vzbudil Lenu. Zvedla hlavu a zeptala se, „Milovaný, co se to děje?“

Covenant ji svými necitlivými prsty uchopil za ruku.

„Neznepokojuj se. Jen se snažím zjistit, o co tady běží.“

„Má královno,“ vložil se mezi ně Pěnosledník. Utřel si ústa, položil na stranu listy, na nichž měl jídlo a pak se postavil. Vztyčil se nad kruhem Ramejců a udělal ještě jeden krok dopředu, aby byl ohni co nejblíže. „Má královno, potíž je v tom, že o mně Ramejci pochybují. Vyjádřili svou úctu k tobě, Leno, dcero Atiaranina, přijali Vícepána Thomase Covenanta, Nevěrce a Prsthéna. Ale mně nedůvěřují.“

Lena k němu vzhlédla. „Pak jsou to hlupáci,“ řekla důstojně.

„Ne,“ usmál se unaveně Pěnosledník. „Je pravda, že jsem byl hostem v Hřívodomě a průvodcem hřívoraba Lítosti na výpravě za Holí Zákona. Je také pravda, že Bannor strážce krve mě zná. Bojovali jsme spolu v bitvě o Vyšný Dřevnov. Přesto nejsou pošetilí. Byli svědky zkázy obrů a jejich nedůvěra musí být respektována.“

Otočil se ke čtyřem hřívorabům. „Přesto, ačkoliv chápu vaše pochybnosti, je pro mě těžké je unést. Mé srdce mě nutí opustit toto místo, kde nepožívám důvěry. Nebylo by pro vás nijak snadné mě zastavit. Ale já jsem neodešel. Můj rozum mě nabádá obrátit se k mému příteli, Thomasi Covenantovi. Možná by vás dokázal přimět, abyste mě přijali. Já to však od něj nežádám. Musím toho dosáhnout vlastními silami. Vynasnažím se rozptýlit veškeré vaše pochyby – tak aby nepřátelé Povýšence, Dušdrtiče a Testhéna nebyli mezi sebou rozděleni. Ptejte se, na co chcete.“

Hřívorabové se ostře dívali jeden na druhého a Covenant cítil, jak napětí ve skupince roste. Obrova tvář byla neuvěřitelně klidná, Covenant ale pořád nic nechápal. Nepřátelství Ramejců ho nepřestávalo udivovat. Toužil vyskočit a začít obra bránit.

Držel se zpátky jen proto, že viděl Pěnosledníkovu snahu a potřebu ospravedlnit se vlastními silami – a také proto, že strašlivě, neskutečně toužil vidět, jak to chce obr udělat.

Po němé poradě s ostatními hřívoraby Jain vstala a postavila se proti obrovi tak, aby mezi nimi plápolal oheň. Bannor se k ní bez jakékoliv výzvy připojil. Dlouze a rozpačitě si obra prohlíželi. Pak Jain řekla, „Slanomile Pěnosledníku, Rváč je velmi lstivý. Abychom dokázali odhalit všechny jeho proradnosti, museli bychom být lstiví stejně jako on. Jenomže Ramejcům se takové obratnosti nedostává. Jak bychom tě mohli vyzkoušet?“

„Pátráním v mé minulosti,“ odpověděl Pěnosledník klidně. V době, kdy běsové vložili ruku na mé příbuzné, jsem v obry zdobeném *Coercri* nebyl. V té době jsem bloudil Končinou a vraždil nájezdníky. Bojoval jsem se Skalnovskými při obraně jejich domovů. Já –“

„Mají s sebou stvoření, která ničí kámen!“ prohlásila Lena s důrazem. „Jejich velké, kruté páže proměnily naše domy v sutiny. Bez obrovy síly by nezůstal stát zpříma jediný kámen.“

„Leno.“ Covenant jí chtěl zatleskat, dychtivě potvrdit její slova. Místo toho ji však něžně umlčel a pevně ji uchopil za ruku, až k němu obrátila své rozzlobené oči. „Nepotřebuje naši pomoc,“ řekl, jako by se bál, že hněv rozbije křehké kosti její tváře. „Dokáže odpovědět sám.“

Její hněv se pomalu proměnil v bolest. „Proč nás mučí? Vždyť my také chceme Ranyhyny zachránit. Ranyhynové nám důvěřují.“

Covenant ji konejšil, jak jen mohl. „Velmi trpěli. Také oni si musí odpovědět na své otázky sami.“

„Podílel jsem se také na návratu Thomase Covenanta do Končiny,“ pokračoval Pěnosledník. „Nebýt mé síly,

neseděl by teď tady a nemohl by Končině nabídnout svou pomoc.“

„To nestačí,“ řekla Jain přísně. „Rváč by pro vyšší cíl neváhal zabít ty, co mu slouží. Možná jsi sloužil Skalnovským a podílel se na povolám jen proto, aby bílé zlato padlo do Testhénových rukou.“

„A také jsi Nevěrci zatajil, co se stalo v Rmutně.“ Bannorův hlas byl tichý, vzdálený, jako by se sám bál toho, co jeho konstatování naznačovalo.

Pěnosledník však to vše zamítl jediným mávnutím ruky. „Pak tedy na mou minulost zapomeňte. Zavřete oči před jizvami pokrývající mé tělo. Je možné, že jsem Zlorův nástroj. Prohlédněte si mě. Opravdu věříte, že by se ve mně mohl skrývat běs?“

„Jak máme odpovědět?“ zamumlala Jain. „My jsme tě dříve neznali.“

Ale Pěnosledník se díval na Bannora a směřoval svou otázku přímo na něj.

Strážce krve mu klidně a podle pravdy odpověděl, „Pěnosledníku, nevypadáš dobře. Tato zima mnoho věcí zastřela – ale ty nevypadáš dobře. Je v tobě podivný chtíč. Vypadá to jako znamení Svůdce.“

Hřívorabové souhlasně přikývli.

„Bannore!“ vydechl Pěnosledník napjatě. Maska strnulého klidu praskla a jeho tvář se bolestně zkřivila. „Neodsuzuj mě tak rychle. Možná se až příliš podobám Piettenovi. Zasadil jsem rány, které už nemohu odvolat ani napravit. Viděl jsi sám – krev obrů padla na mou hlavu.“

Krev obrů? Zasténal Covenant. Pěnosledníku!

V příštím okamžiku se obr ovládnul. „Znal jsi mě, Bannore. Víš dobře, že nemám v úmyslu sloužit Povýšenci. Nemohl bych –!“ Slova se divoce drala přes jeho rty.

„Znal jsem tě," souhlasil Bannor prostě. „Jak bych tě ale mohl znát nyní?"

Obrovy ruce se zachvěly, jako by toužily po pádné odpovědi, Pěnosledník však dokázal zachovat klid. Aniž uhnul Bannorovu pohledu, poklekl vedle ohně. Dokonce i tak byl stále vyšší, než strážce krve nebo hřívorab Jain. Svaly na jeho těle se napjaly, jak se předklonil, v temných očích se mu nebezpečně odrážela zář ohně.

„Byl jsi přítomen u *caamora,* Bannore," řekl upjatě, „obřího rituálu zármutku. Viděl jsi, jaká jej provází bolest. Nejsem připraven – můj čas na takový obřad ještě nenadešel. Avšak neustoupím, dokud mi neuvěříš, Bannore, strážce krve."

A aniž spustil z Bannora oči, ponořil obě své ruce zaťaté do pěstí do nejžhavějších uhlíků.

Při pohledu na něj zalapali provázeni po dechu a ostatní hřívorabové vyskočili, aby se připojili k Jain. Covenant se vztyčil tak prudce, jako by ho zdvihl sám obr.

Pěnosledníkovy svaly se zatínaly v agónii. Ačkoliv jej plameny nepohlcovaly, jejich žár ho mučil strašlivě. Úpony na krku vystupovaly jako provazy, po rozpálených tvářích mu stékal pot a rty se stáhly dozadu, takže odhalovaly bílé zuby. Jeho pohled však nezakolísal.

Bannor jej pozoroval s výrazem nadřazené lhostejnosti.

Provazem byli zděšeni. Zbledli a fascinovaně hleděli na Pěnosledníkovy ruce. Také hřívorabové s úzkostným napětím sledovali zkoušku vůle mezi Bannorem a obrem. Lena tiše vykřikla a zabořila svou tvář do Covenantova ramene.

Ani Covenant nebyl schopen snášet pohled na Pěnosledníkovu bolest. Obrátil se k Bannorovi a zakřičel mu do ucha, „Dost! Přiznej, že ho znáš! Sakra!

Bannore – ty zatracený sobče! Ta tvoje pýcha – po tom, co strážci krve selhali, nedokážeš připustit, že by někdo mohl zůstat věrný. Já nebo nikdo, říkáš si. Ale on je obr, Bannore!“ Bannor se nepohnul, ale svaly na jeho čelistech se zachvěly. „Copak ti Elena nestačila?“ zasyčel Covenant. „Chceš z něj udělat *dalšího* Kevina?“

Bannor na chvíli svraštil obočí a zamračil se. „Odpusť mi, Slanomile Pěnosledníku,“ řekl pak rázně. „Věřím ti.“

Pěnosledník vytáhl své ruce. Byly ztuhlé bolestí. Přitiskl je na hruď a ztěžka oddechoval.

Bannor se obrátil ke Covenantovi. Ten se přikrčil, jako by čekal, že ho strážce krve udeří. „Za smrt Nejvyšší Paní Eleny jsi zodpovědný právě tak jako já,“ řekl Bannor ostře. „Přesvědčil jsi nás, abychom odhalili nevyřčené jméno. Nicméně ses rozhodl nenést břímě toho jména sám. Proto byl Zákon smrti porušen a Elena zemřela. Ale já ti říkám: střež se, Vícepane Covenante! Tvé nečisté ruce už způsobily příliš mnoho zkázy.“

„Já vím,“ zamumlal Covenant. Třásl se po celém těle tak silně, že musel oběma rukama objímat Lenu. „Já vím. To jej jediná věc, kterou vím jistě.“ Na Pěnosledníka se ani nepodíval. Bál se jeho bolesti, měl strach, aby mu obr nezazlíval, že se vložil mezi strážce krve a něj. Místo toho se tiskl k Leně, dokud se jeho napětí neproměnilo v hněv.

„Ale teď už toho mám dost!“ Zuřivého tónu svého hlasu si nevšímal. Potřeboval nějak ventilovat své emoce. Už mě nebaví pořád někoho prosit o pomoc. Ted' vám řeknu, co se chystám udělat Hřívorab Lítost slíbila, že Ramejci udělají, oč je požádám. Chci tedy jídlo, kolik jen uneseme. Chci průvodce, kteří nás dovedou ke Zlomu tak rychle, jak to bude možné. Chci zvědy a stopaře schopné dostat nás přes Zpustošené

pláně.“ Slova se hrnula z jeho rtů tak rychle, zeje sotva dokázal ovládat.

„A to vám povídám, jestli je Pěnosledník zraněn, tak mu to zatraceně vynahradíte.“

„Nechtěl bys rovnou měsíc v úplňku?“ zamumlal Kam.

„Nepokoušej mě!“ Vzteklý výkřik ho pálil v krku jako oheň. Zprudka se otočil, aby plivl jeho plameny i na hřívoraby, ale když spatřil jejich štvané výrazy, zarazil se. Nezasloužili si jeho hněv. Stejně jako Bannor byli i oni pouhými oběťmi Povýšence – oběťmi činů, které on, Thomas Covenant, pro Končinu neudělal, nechtěl nebo nebyl schopen udělat.

Opět měl pocit, jako by se země pod ním roztřásla. Přiměl se otočit tváří k Bannorovi a pohlédnout do jeho stárnoucích očí. „To, co se stalo Eleně, nebyla tvá vina,“ zamumlal. „Ona a já – mohli jsme za to oba. Nebo spíš – mohl jsem za to já.“ Pak se přinutil vydat se za Pěnosledníkem.

Sotva však udělal krok, Lena jej chytla za paži a prudce strhla zpět. Opíral se o ni, aniž by jí věnoval pozornost. Teď ho konečně donutila, aby se na ni podíval. „Elena – má dcera – co se sní stalo?“ V očích měla zděšení. V příštím okamžiku začala jeho hruď zoufale drásat svými prsty. „Co se s ní stalo?“

Covenant na ni mlčky hleděl. Lena nevěděla nic o konci své dcery a on na to zapomněl nebo spíš, nechtěl si vzpomenout.

„Říkal, že je mrtvá!“ vykřikla. „Co jsi s ní udělal?“

Držel ji od sebe na délku paží a snažil se od ní odtáhnout Náhle toho na něj bylo příliš. Lena, Pěnosledník, Bannor, Ramejci – nedokázal zvládnout všechno najednou. Leny si tedy nevšímal, obrátil hlavu k Pěnosledníkovi s němou prosbou o pomoc. Obr si však, jak se zdálo, Covenantova prosebného pohledu

nevšímal. Byl stále ponořen do své vlastní bolesti a s námahou se snažil narovnat své poničené prsty. Covenant sklonil hlavu a otočil se opět k Leně, jako by byla stěna, o níž se hodlal roztříštit.

„Je mrtvá," řekl otupěle. „Je to má vina – nebýt mě, do toho svrabu by se nedostala. Nezachránil jsem ji, protože jsem nevěděl jak."

Uslyšel za sebou výkřiky, ale v tu chvíli pro něj neměly nejmenší význam. Pozoroval Lenu, jíž pomalu docházel význam jeho slov. „Mrtvá," opakovala téměř neslyšně. „Vina." Jak ji Covenant pozoroval, světlo vědomí v jejích očích začalo pohasínat

„Leno," zasténal. „Leno!"

Její oči ho nepoznaly. Dívala se přímo skrz něj, jako by v ní umřela duše.

Pak výkřiky za ním nabraly na síle. Jakýsi hlas někde nedaleko zachroptěl, „byli jsme prozrazeni! Prazlochové a jeskynní běsí! Pobili strážné."

Naléhavost toho hlasu přitáhla jeho pozornost. Nechápavě se obrátil.Před Bannorem a Kamem stála mladá dívka s odznaky provázena a zuby jí jektaly hrůzou. Za jejími zády, v mlází kryjícím vstup do chodby, už začal boj. Covenant slyšel výkřiky a sténání zuřivé bitvy muže proti muži doléhající k němu štěrbinou.

V příštím okamžiku vtrhla do kaňonu skupina jeskynních běsů, kteří ve svých mohutných pažích svírali meče a divoce jimi mávali. S jekotem, jenž trhal uši, se vrhli na Ramejce.

Než mohl Covenant cokoliv udělat, Bannor uchopil jeho a Lenu a táhl je směrem k druhému východu. „Prchejte," přikázal jim se vši rozhodností. „Obr a já jim zabráníme v pronásledování. Dohoníme vás, jakmile to jen bude možné. Utíkejte na sever, pak na východ."

Pruh nebe nad jejich hlavou se zužoval, až se Covenant a Lena ocitli u vstupu do trhliny vedoucí skrz horu. Bannor je popostrčil k temnému otvoru. „Pospěšte si. Držte se vlevo.“ Pak se otočil a byl pryč. Běžel na místo bitvy.

Covenantova ruka podvědomě sjela k pasu, aby se přesvědčil, zda stále ještě má Triockův kamenný nůž. Část jeho osobnosti toužila běžet za Bannorem – vrhnout se jako on do bojové vřavy, hledat v ní odpuštění.

Msto toho však k sobě pevně přitiskl Lenu a táhl ji do štěrbiny.“

DESET
Vyvrhel

PO PRVNÍM ZÁKRUTU POHASLO I SLABÉ Světlo táborových

ohňů a oni se ocitli v naprosté tmě. Lena, kterou stále pevně držel, se pohybovala jako loutka – lhostejná a neobratná. Chtěl, aby se ho držela sama, takže by měl obě ruce volné. Když však omotal její prsty kolem své paže, bezvládně sklouzly. Byl tedy nucen potupovat dopředu, tápat kolem sebe levou rukou a Lenu držet zbylými prsty své zmrzačené pravičky. Byly tak necitlivé, až měl strach, zeji každou chvíli ztratí.

Výkřiky ho pronásledovaly a on měl co dělat, aby nepropadl panice.

Když se štěrbina rozdělila, držel se po levé straně. Po několika krocích se zúžila, takže dále pokračoval bokem a Lenu táhnul za sebou. Pak jejich cesta začala klesat. Brzy byla tak prudká, že hnijící Ústí a bláto pod jejich nohama ujíždělo. Strop se přiblížil k jejich hlavám a z pukliny se stal tunel tak těsný, až se musel Covenant přikrčit, neboť měl strach, aby si o vyčnívající kameny nerozrazil lebku. Obklopovala ho temná, neproniknutelná, děsivá tma. Měl pocit, jako by slepě tápal do útrob země, bál se, že se trhlina před nimi náhle promění v propast. Zvuky z kaňonu k němu přestaly doléhat, jeho uši naplňoval jen zvuk jeho vlastních kroků a šmátraní rukou po stěnách. Přesto se nezastavoval. Naléhavost situace a představa slepé kamenné hmoty visící nad jeho hlavou ho poháněla vpřed.

Lena stále nejevila známky života. Klopýtala, nechávala se jím táhnout, tupě narážela do stěn tunelu, ale paže, kterou svíral svými prsty, zůstávala netečná. Neslyšel dokonce ani její dech. Vlekl ji za sebou, jako by byla retardované dítě.

Konečně byli z tunelu venku. Bez jakéhokoliv varování kámen kolem nich zmizel a oni vklopýtali do houštiny. Větvičky a kmínky je šlehaly, jako by je považovaly za nepřátele. Covenant si hřbetem ruky chránil oči a prodíral se vpřed, dokud neucítil, že je na otevřeném prostranství. Do jeho údů se okamžitě hladově zakousl vítr.

Noc byla vlhká a nevlídná jako vždy, ale po neproniknutelné temnotě tunelu byl přece jen schopen rozeznat obrysy krajiny kolem sebe. On a Lena stáli pod vysokým, nachýleným útesem, jehož základna byla hustě porostlá křovím. Svah pod nimi sbíhající až dolů k pláním Ra však byl holý.

Thomas Covenant se zastavil a nedbaje ostrého větru se pokusil zrekapitulovat situaci. Z této strany byl vchod do kaňonu dobře skryt, přesto sem Ramejci postavili strážní. Kde mohli být? Neviděl nikoho a neslyšel nic než vítr.

Byl v pokušení zavolat nahlas, ale ledová prázdnota noci ho odradila. Pokud Ramejci podlehnou, nájezdníci se za ním jistě pustí. Jeskynní běsi a prazlochové se takovou štěrbinou protáhnou přímo s potěšením. A možná, že už je odněkud ze křoví pozorovali.

Na sever, pak na východ, řekl mu Bannor. Bylo zapotřebí co nejrychleji zmizet, to Covenant dobře věděl. Ale neměli žádné zásoby – žádné jídlo, žádné přikrývky, oheň. I kdyby je nikdo nepronásledoval, bez patřičného vybavení mohli stěží v takové zimě přežít. Pokud se Bannor a obr neobjeví ve velmi krátké době, bude to jeho a Lenin konec.

Ale Bannor přece řekl, že je dohoní. Je příliš pozdě, zamumlal, jako by si chtěl ulehčit rozhodování. Je příliš pozdě začít si dělat starosti. Celá tahle věc byla neuskutečnitelná od samotného počátku. Hlavně se nezastavuj. Aspoň ji dostaň někam do závětří.

Uchopil Lenu tak, aby ji měl po levém boku, objal ji a vyrazil na sever napříč proudem té nadpřirozené zimy.

Pospíchal tak, jak jen mohl Podpíral Lenu a každou chvíli se ohlížel přes rameno, aby se přesvědčil, zda je někdo nepronásleduje. Když dorazil k průrvě mezi kopci, musel čelit těžkému rozhodnutí. Pokud by zůstal na okraji Plání, obr a Bannor ho měli větší šanci najít. V horách však mohl snadněji najít přístřeší a keříky *aliantha.* Po chvíli bolestného váhání se rozhodl pro hory. Nezbylo mu než důvěřovat ve stopařskou dovednost svých přátel – musel se především postarat o Lenu.

Vytrvale postupoval průrvou a zpola nesl, zpola za sebou táhnul svou souputnici. Když přešel přes první hřeben, narazil na nehluboké údolí táhnoucí se severním směrem, jenž poskytovalo alespoň částečnou ochranu proti větru. Covenanta ani nenapadlo zastavit se. Ještě nebyli dostatečně daleko od vstupu do tunelu. Vedl Lenu dál údolím a do kopců zvedajících se za ním.

Cestou náhodou zakopl o poničený keřík *aliantha.* Bylo na něm jen několik plodů, ale už jeho pouhá existence Covenanta poněkud upokojila. Snědl dvě pokladníky a ostatní se snažil vnutit Leně. Ona však neviděla a neslyšela.

Snědl tedy zbytek pokladinek sám. Pak nechal keřík za zády a vedl Lenku skrz údolí a ven z něj. Dlouho pak nemohl nalézt snadnou cestu mezi kopci. Snažil se mířit na sever a hledal vhodné stezky nebo průchodná údolí, avšak terén ho neustále obracel k východu, dolů směrem k Pláním. Pot mu opět začal zamrzat ve vousech a pod

ledovými nápory větru mu tuhly svary. Pokaždé, když se vítr opřel do Leny naplno, se zachvěla. Potřeba najít přístřeší se v jeho mysli brzy posunula na první místo. Když dole v pustině spatřil temnější stín, který vypadal jako nepříliš hluboká strž, opustil hory a vydal se přímo k němu.

Brzy zjistil, že ho zrak neklamal. Byla to vyschlá strouha s příkrými stěnami, místy až deset stop hluboká. Vedl Lenu nerovným svahem k strouze, pomohl jí sestoupit dolů, a usadil ji u závětrné stěny tak, aby se zády mohla opírat o kupku sesuté hlíny.

Poprvé se na ni pořádně podíval a vzápětí pocítil zděšení nad jejím stavem. Třásla se bez ustání, její kůže byla chladná a vlhká. Zdálo se, jako by ho ani nepoznávala a nechápala, kde je a co se kolem ní děje. Začal jí prudce třít zápěstí, ale její paže zůstávaly bezvládné, jako by chlad vysál z jejich kostí morek. „Leno," oslovil ji váhavě. Pak o něco hlasitěji, „Leno!" Neodpověděla. Zhrouceně tam seděla a opírala se o zeď, jako by se rozhodla raději umrznout, než by si připustila fakt, že muž, jehož milovala, je vrah.

„Leno!" prosil ji. „Tohle mi nedělej. Nechci to udělat znova."

Neodpověděla. Nejspíš ho ani neslyšela. Nepravidelné sténání a přerývaný dech tomu alespoň nijak nenasvědčovaly. Vypadala jako křehká, ojíněná, porcelánová panenka

S tváří zkřivenou do divoké grimasy zvedl svou zmrzačenou ruku a podruhé v životě ji udeřil do tváře.

Hlava jí s vlhkým mlasknutím odletěla na stranu, ale okamžitě se obrátila k němu. Chvíli se chvěla, jako by se nemohla nadechnout a rty se jí bolestně třásly. Pak, zcela nečekaně, se její ruce vymrštily jako spáry proti jeho obličeji. Zaťala mu své nehty do kůže kolem očí zjevně připravena mu je vyškrábat.

Strach mu sevřel vnitřnosti, takže sebou trhl, neodtáhl se však.

„Zabil jsi Elenu, mou dceru," řekla po chvíli přísně.

„Ano."

Její prsty se zaťaly ještě hlouběji. „Mohu tě oslepit."

„Ano."

„Bojíš se?"

„Bojím se."

Opět pocítil rostoucí tlak kolem očí. „Tak proč se nebráníš?" Pod levým okem mu začala vytékat krev.

„Protože s tebou potřebuji mluvit. O tom, co se stalo Eleně. Musím u říct, co udělala Co jsem udělal já a proč. Nebudeš mě poslouchat, pokud se nerozhodneš –"

„Ani mě nenapadne tě poslouchat!" Hlas se jí třásl potlačovanými vzlyky. Divoce napřáhla ruku a vrátila mu jeho políček se vší silou, jíž byla schopna. Bolestí mu až vhrkly slzy do očí. Zamrkal, aby se jich zbavil a spatřil ji, jak se s rukama přitisknutýma ke tvářím snaží nevzlykat nahlas.

Neobratně ji objal. Nevzdorovala. Celou dobu co plakala ji pevně držel a po chvíli přivinul její hlavu ke své hrudi. Brzy se však vzepřela a odtáhla. Odvrátila svou tvář, jako by se za svou chvilkovou slabost styděla. „Nestojím o tvé utěšování, Nevěrče. Ty jsi nebyl její otec. Otcové své dcery milují a ty jsi ji nikdy nemiloval. Nenech se zmýlit mou slabostí a žalem – nezapomenu, co jsi udělal."

Covenant se objal kolem hrudi, jako by bral do náruče svou trýzeň. „Nechci, abys zapomněla." V tu chvíli by byl ochoten ztratit své oči, kdyby mu bolest zranění umožnila plakat „Nechci, aby kdokoliv zapomněl," řekl.

Byl uvnitř příliš prázdný a vyprahlý, slzy zamlžující jeho zrak nešly od srdce. Nemotorně se postavil na nohy. „Pojď. Zmrzneme, pokud se nebudeme hýbat"

Než se dočkal odpovědi, uslyšel za svými zády kroky. Otočil se a zamával rukama, aby odvrátil útok. Na protější straně strouhy stála temná postava. Byla zahalena do pláště, takže nedokázal rozeznat obrysy jejího těla. V pravé ruce držela oštěp, o nějž se opírala jako o hůl.

„Pche!“ ozval se mužský hlas. „Byli byste mrtví už nejmíň pětkrát, kdybych vás nehlídal.“

„Pietten?“ zeptal se Covenant překvapeně. „Co tady děláš?“ Lena seděla po jeho boku, ale ani se jej nedotkla.

„Jsi právě tak hloupý jako nevědomý,“ odsekl Pietten.

„Okamžitě jsem viděl, že Ramejci tě chránit nebudou. Vzal jsem ten úkol na sebe. Jaké bláznovství vás přivedlo do jejich rukou?“

„Co se stalo během bitvy?“ Otázky se z Covenanta jen řinuly. „Co se stalo s Bannorem a Pěnosledníkem? Kde jsou?“

„Pojďte!“ nařídil Dřevnovský stroze. „Ti zplozenci červů nejsou daleko. Musíte být hodně hbití, pokud chcete zůstat naživu.“

Covenant na něj dlouze hleděl. Piettenovo chování jej zneklidňovalo. Na chvíli jeho čelisti pracovaly naprázdno. Pak opět, už poněkud zoufale, opakoval svou otázku. Co se stalo s Bannorem a Pěnosledníkem?“

„Už je nikdy neuvidíš,“ odpověděl pohrdavě Pietten. „Už nikdy nic neuvidíš, pokud mě teď hned nebudeš následovat. Nemáš jídlo ani potřebné dovednosti. Zůstaň tady a bude po tobě ještě dřív, než já ujdu mih.“ Aniž čekal na odpověď, otočil se a ostrým krokem odcházel dnem strouhy.

Covenant váhal, bojovaly v něm protichůdné obavy. Neměl chuť Piettenovi věřit Pije krev, křičel jeho vnitřní

instinkt. Zlor mu něco udělal a on miluje chuť krve! Ale on a Lena byli příliš bezmocní. Nedokázali se postarat sami o sebe. Nakonec uchopil Lenu za paži a vydal se za Piettenem.

Dřevnovský vychovaný mezi Ramejci jim dal čas, aby ho mohli dohonit, ale pak nasadil tempo, které Covenantovi zabránilo klást další otázky. Šli rychle, Pietten je vedl na sever ven ze strže do otevřených Plání, poháněl je jako člověk, jenž před sebou jasně vidí svůj cíl. Když začali jevit známky únavy, podrážděně pro ně našel pár *aliantha*. On sám však nedával najevo sebemenší únavu ani slabost, pohyboval se s jistotou, silou a dokonce i s jistým potěšením. Čas od času se obrátil ke Covenantovi nebo Leně a s výsměšným úšklebkem si je začal dobírat pro jejich neschopnost stačit jeho tempu.

Následovali ho jako v transu, poblouznění drsnou zimou a vlastní nouzí. Covenant houževnatě postupoval vpřed, Lena se držela po jeho boku a vytrvale odmítala veškeré nabídky pomoci. Její nová, ponurá nezávislost ji podle všeho držela na nohou – urazila skoro dvě míle, než začala slábnout. Pak ji ovšem síly velmi rychle opustily.

Covenant byl nesmírně unavený, ale toužil jí pomoci. Když potřetí klopýtla a jen s námahou se opět zvedla, udýchaně prohlásil, „Piettene, musíme si odpočinout Potřebujeme oheň a přístřeší.“

„Nejsi moc houževnatý, Prsthéne,“ popichoval jej Pietten. „Proč jen se tě tolik lidí bojí?“

„Nemůžeme jít dál.“

„Umrznete, pokud zůstanete stát tady.“

Covenant sebral všechny síry a zakřičel, „To já vím. Chceš nám pomoci nebo ne?“

Když Pietten odpověděl, jeho hlase zněla nepochopitelná úskočnost, „za řekou – budeme tam v

bezpečí. Není to daleko.“ A rychle odkráčel, jako by se chtěl vyhnout dalším otázkám.

Covenant a Lena ho následovali a zanedlouho zjistili, že mluvil pravdu. Brzy dorazili k břehům temné řeky tekoucí východním směrem. Vypadala odpudivě, jako proud černého ledu, ale Pietten do ní bez zaváhání skočil a brodil se k protějšímu břehu. Proud byl rychlý, ale voda nesahala výš než ke kolenům.

Covenant zaklel. Vyčerpání jen znásobovalo jeho nedůvěřivost, instinktivní opatrnost malomocného v něm vyla jako zraněné zvíře. Neznal tu řeku, ale odhadoval, zeje to Toulavá řeka, severní hranice plání Ra. Bál se, že Pěnosledníka s Bannorem nenapadne hledat ho mimo Pláně. Pokud ovšem ještě byli naživu.

Přesto neměl jinou možnost – Dřevnovský byl jejich jediná naděje.

„Chcete tam zůstat navěky?“ vysmíval se jim Pietten z druhého břehu. „Zastavte se a zemřete.“

„Zatraceně!“, zavrčel Covenant a nedbaje rozzlobené Leniny snahy odtáhnout se, ji uchopil za paži a zamířil dolů k řece.

Svými chodidly chlad necítil, o něco výš ho však už pálil jako oheň. Než ušel tucet yardů, lýtka ho bolela, jako by se ve vodě skrývaly tisíce žiletek drásajících jeho maso na kusy. Snažil se jít rychleji, ale prudkost proudu a nerovnost říčního dna způsobily, že jen bezmocně vrávoral. Pevně se držel Leniny paže a dral se kupředu s očima upřenýma na břeh před sebou.

Když konečně vyklopýtal z vody ven, nohy ho bolely, jako by byly zmrzačené. „Zatraceně, Piettene,“ zamumlal. „Potřebujeme oheň. Musíme ho mít“

Pietten se výsměšně uklonil. „Cokoliv poroučíš, Prsthéne.“ Otočil se na podpatku a zlehka běžel mezi nízké pahorky zvedající se západně od řeky jako duch lákající je do záhuby.

Covenant se vlekl za ním a když konečně vystoupal na vrchol kopce, uviděl, že v kotlině rozkládající se pod ním už Pietten zapálil oheň. Plameny praskaly a olizovaly suché křoví a trsy ostružiní. Zatímco Covenant a Lena začali sestupovat dolů, oheň se šířil, plameny byly stále vyšší a vyšší, jak stravovaly suché dřevo.

Nedočkavě se k ohni vrhli. Leniny nohy v poslední chvíli vypověděly službu a ona padla na kolena, jako by to byl jediný způsob jak zabránit, aby nevběhla přímo mezi hořící větve. Covenant rozpřáhl žáru náruč, stál téměř nadosah plamenů a doširoka jim rozevřel svůj plášť jako prorok objímající svou vizi. Dlouhou chvíli se ani jeden z nich nepohnul ani nepromluvil.

Když však žár rozpustil led na Covenantově čele a vlhkost v jeho šatech se začala měnit v páru, ustoupil o krok zpět a rozhlédl se kolem sebe.

Pietten se na něj potměšile díval.

Cítil se náhle polapený, zahnaný do kouta. Z jakéhosi neznámého důvodu cítil, že je v nebezpečí. Rychle se otočil k Leně. Ta však byla zcela pohlcena pohledem na oheň, nevnímala, co se kolem děje. Mimoděk opět zachytil Piettenův pohled Díval se na něj jako had snažící se paralyzovat svou kořist „To ale byl zatraceně hloupý nápad," řekl Covenant a ukázal rukou k plamenům. „Tak velký oheň vydává dost světla, aby byl vidět i přes hřeben kopce. Uvidí nás."

„Já vím." Pietten si olízl rty.

„Ty víš," zamumlal Covenant kousavě."Došlo ti, že takhle na nás můžeš poštvat tlupu nájezdníků?" Řekl to téměř bez přemýšlení, ale sotva si uvědomil, co řekl, projel jím strach jako dýka.

„Copak nejsi vděčný?" usmíval se jízlivě Pietten. „Poručil sis oheň, tak jsem ti obstaral oheň. Cožpak toto není způsob, jak prokázat Prsthénovi svou oddanost?"

„Co uděláme, pokud na nás zaútočí? Ona ani já nejsme schopni boje?“

„Já vím.“

„Ty víš.“ Úzkostí téměř začal koktat

„Ale žádní nájezdníci nepřijdou,“ pokračoval Dřevnovský. „Nenávidím je. Pche! Zabíjejí Ranyhyny.“

„Co tím chceš říct? Říkal jsi –“ chvíli hledal v paměti, „říkal jsi, že nejsou daleko. Jak si k čertu můžeš myslet; že nás minou, když uvidí takové světlo?“

„Ale já nechci, aby nás minuli.“

„Co?“ Strach vněm začínal nabývat konkrétní podoby a přinutil ho vykřiknout „K čertu! Mluv rozumně!“

„Prsthéne,“ odsekl mu Pietten s nečekanou razancí, „této noci naplním smysl svého života!“

V příštím okamžiku se ale opět vrátil k výsměchu. „Toužím po tom, aby nás našli, ano! Chci, aby spatřili tuto zář a přišli. Přátelé Končiny – služebníci koní – pche! Mučí Ranyhyny ve jménu věrnosti. Já je naučím, co je to věrnost.“ Covenant za sebou uslyšel, jak Lena vyskočila na nohy a otočila se k Piettenovi. V teple plamenů konečně poznal, co upoutalo její pozornost. Byl to pach krve. „Toužím, aby obr, můj dobrodinec a Bannor, strážce krve stanuli na vrcholu toho kopce a stali se svědky mého naplnění.“

„Říkal jsi, že jsou mrtví!“ zasyčela Lena. „Říkal jsi, že je už nikdy neuvidíme.“

Ve stejnou chvíli Covenant zachroptěl, „To jsi byl ty!“ Náhle to spatřil naprosto jasně. „To jsi udělal ty.“ Jeho děsivá situace mu začala pomalu docházet. „To ty jsi prozradil všechny ty skrýše.“

Lenin pohyb ho přiměl jednat. Ve chvíli, kdy se vrhla na Piettena, byl krok před ní.

Na Piettena však nestačili. Bleskově pozvedl oštěp, připraven odrazit první útok.

Covenant se prudce zastavil, zoufale zatápaL uchopil Lenu a zabránil jí vrhnout se proti Piettenově zbrani. Chvíli se mlčky a zuřivě bránila, ale pak v jeho náručí znehybněla. Její zcuchané bílé vlasy jí visely do obličeje jako závoj šílenství. Pomaluji spustil na zem.

Třásl se po celém těle, ale přesto se přinutil pohlédnout Piettenovi do tváře. „Chceš, aby viděli, jak nás zabiješ.“

Pietten se trpce zasmál. „Copak si to nezaslouží?“ Oči mu plály touhou po vraždě.“Kdyby bylo po mém, shromáždil bych kolem téhle kotliny celý národ Ramejců, abych viděli, jak jimi pohrdám. Přátelé a služebníci Ranyhynů! Pche! Sběř je to!“

„Zrádče!“ vykřikla Lena chraplavě.

Levou rukou ji Covenant držel tak, aby zůstávala skryta za jeho zády. „Ty jsi prozradil ty skrýše – prozradil jsi je všechny. Ty jsi jediný, kdo to mohl udělat Zabil jsi strážné a ukázal jsi nepřátelům, jak se dostat dovnitř. Žádný div, že páchneš krví.“

„Udělal jsem to s potěšením.“

„Zradil jsi Ranyhyny!“ běsnil Covenant. „Zranění koně budou pobiti!“

Když to Pietten uslyšel, vrhl se kupředu a hrozivě se rozmáchl svou zbraní. „Pozor na jazyk, Prsthéne! vykřikl. „Neopovažuj se zpochybňovat mou věrnost. Bojoval jsem – zabil bych jakoukoliv živou bytost, která by chtěla Ranyhynům ublížit!“

„Tomuhle říkáš věrnost? V úkrytu jsou zranění Ranyhynové a ti budou zmasakrováni!“

„Zabili je Ramejci!“ odvětil Pietten rozhněvaně. „Havěť! Předstírají, že slouží Ranyhynům, ale přesto je neodvedli do bezpečí na jihu. Necítím se jim ničím povinován“ Lena se chtěla na Piettena znova vrhnout, ale Covenant jí v tom zabránil. „Jsou jako ty – a obr – a

strážce krve! Pche! Hodujete na mase Ranyhynů jako šakalové!“

S námahou Covenant Lenu přinutil, aby se na něj podívala. „Běž!“ zašeptal naléhavě. „Utíkej! Dostaň se odsud! Přebroď se přes řeku a pokus se najít Pěnosledníka nebo Bannora! Na tobě mu nezáleží. Nebude tě pronásledovat Chce mě.“

Pietten pozvedl svůj oštěp. „Pokud se pokusíš uprchnout, zabiju Prsthéna tam, kde stojí a tebe budu štvát jako vlk.“

Jeho hrozba zněla velmi přesvědčivě. „Dobře,“ zasténal Covenant k Leně. „Dobře.“ S temným výrazem ve tváři se obrátil zpět k Piettenovi. „Pamatuješ si na prazlochy, Piettene? Na Vyšný Dřevnov? Oheň a prazlochy? Zajali tě. Vzpomínáš si?“

Pietten se mračil jako bouřkový mrak.

„Zajali tě. Prováděli s tebou hrozné věci. Tak jako s Llaurou. Pamatuješ si ještě na ni? Zranili ji uvnitř tak hluboce, že jim musela pomocí nalákat Pány do pasti. Čím víc se snažila osvobodit, tím strašlivější ta past byla. Vzpomínáš si? Bylo to úplně stejné jako s tebou. Zranili tě tak, abys – zničil Ranyhyny. Poslouchej mě! Když Zlor tuto válku začal, věděl, že nebude schopen zničit Ranyhyny, pokud nenajde způsob, jak zradit Ramejce. A tak tě poranil. Přiměl tě, abys udělal to, co chce. Využívá tě, aby pobil Ranyhyny! A nejspíš ti také dal zvláštní rozkazy ohledně mě. Co ti řekl, abys udělal s mým prstenem?“ Vychrlil ta slova na Piettena se vší silou, která mu ještě zbyla. „Kolikrát jsi od té doby, co začala tato zima, byl v tom zatraceném Zlorově doupěti?“

Piettenovy oči se na okamžik rozostřily. Nezřetelně zamumlal, „Musel jsem mu to donést. Díky tomu mohl zachránit Ranyhyny.“ V příštím okamžiku v něm však

opět vzplál hněv. „Lžeš! Miluji Ranyhyny! Ty jsi vrah a zabiják, ty a ta sběř!“

„To není pravda. Víš, že to není pravda.“

„Ne?“ zasmál se Pietten zoufale. „Myslíš si, že jsem slepý, Prsthéne? Naučil jsem se mnoho – během svých cest. Opravdu si myslíš, že tady Ramejci drželi Ranyhyny z lásky?“

„Nemohli nic jiného dělat,“ odpověděl Covenant, „Ranyhynové odmítli odejít.“

Pietten ho neslyšel. „Myslíš si snad, že strážce krve je tady z lásky? Jsi blázen! Bannor způsobil smrt příliš mnoha Ranyhynů a stal se z něj zrádce. Potřebuje zrazovat, tak jako zradil Pány. Ach ano, bojuje. Vždycky bojoval. Toužil po tom, aby navzdory své snaze viděl, jak Ranyhynové umírají. Jeho potřeba tak byla ukojena. Pche!“

Covenant se ho snažil přerušit, protestovat, ale Pietten pokračoval, „Myslíš si snad, že obr je tady z lásky? Jsi hlupák nemocný důvěrou. Pěnosledník je zde, neboť zradil svůj lid. Každý obr, žena, muž či dítě, co zemřeli a hnijí teď někde v Přímořsku, tam leží proto, zeje opustil! Raději utekl, než aby je bránil. Zradou má prolezlé kosti a tady je jen proto, že už nezbyl nikdo, koho by mohl zradit. Všichni jeho druhové jsou mrtví.“

Pěnosledníku! vykřikl Covenant v duchu. Všichni mrtví? Pěnosledníku!

„A ty, Prsthéne, jsi nejhorší ze všech. Pro tebe nemám už ani pohrdání. Ptáš se mě, na co si pamatuju.“ Hrotem své zbraně opřádal Covenantovu hruď nenávistnou pavučinou. „Vzpomínám si, že se k tobě Ranyhynové vzpínali. Pamatuji se, jak jsem se tě pokusil zastavit Ale ty ses už tehdy rozhodl pro zradu. Svázal jsi je sliby – sliby, které, jak jsi věděl, nemohli zrušit Proto nemohou Ranyhynové najít útočiště v horách. Jsou spoutáni závazky, které sis ty vynutil. Ty

jsi skutečný vrah, Prsthéne, celý svůj život jsem žil jen pro chvíli, kdy tě budu moci zabít.“

„Ne,“ zalapal po dechu Covenant „Nevěděl jsem.“ Dobře však věděl, že Piettenova obvinění jsou pravdivá. Dopouštěl se zločinů všude, kam vkročil. „Nevěděl jsem.“

Bannore? zasténal. Pěnosledníku? Zrak mu zahalila zsinalá oranžová mlha připomínající hořící síru. Jak jen mohl napáchat tolik zlého? Nechtěl nic jiného, než přežít Chtěl jen vyrvat své vlastní přežití ze syrové matérie sebevraždy a šílenství. Obrové! Mrtvi jako Elena A teď byli hnáni stejnou krvavou cestou i Ranyhynové. Pěnosledníku? Udělal jsem ti to já? Věděl, že je bezbranný. Nemohl udělat nic, aby odvrátil úder oštěpu. Upíral však oči db propasti svých vlastních činů a nedokázal je odtrhnout

„Jsme stejní,“ vydechl, aniž tušil, co vlastně říká. „Zlor a já jsme stejní.“

Pak si uvědomil, že s ním kdosi cloumá. Lena ho držela za

vestu a třásla s ním ze všech sil. „Je to pravda?“ křičel na něj. „Umírají jen proto, že jsi je přinutil slíbit, aby mě každý rok navštěvovali?“

Pohlédl jí do očí. Byly plny záře plamenů a nutily ho přiznat se k dalšímu zločinu. Navzdory hrozícímu nebezpečí jí nedokázal odepřít pravda

„Ne.“ Hrdlo měl stažené bolestí a hrůzou. „To je jen část – i kdyby odešli do hor, přesto by se k tobě stále mohli dostat. Já – ? Já –“ hlas se mu třásl. „Já jsem je přinutil slíbit, že mi přijdou na pomoc – kdykoliv je zavolám. Udělal jsem to kvůli sobě.“

Pietten se smál.

Ze rtů jí vyšel hněvivý a zároveň zoufalý výkřik. Odpor jí dal dost síly, aby ho od sebe zprudka odstrčila a vyrazila pryč z doliny.

„Stůj!“ štěkl na ni Pietten. „Nemůžeš téct!“ Jak prchala, sledoval ji hrotem svého oštěpu.

Ve chvíli, kdy Pietten napřáhl ruku, aby oštěp hodil, Covenant zaútočil. Uchopil oštěp rukama, nalehl celou váhou na Piettena a snažil se mu vykroutit zbraň z rukou. Pietten pod nárazem zavrávoral, chvíli se zuřivě přetlačovali. Stisk Covenantovy zmrzačené ruky však byl příliš slabý. Pietten prudce škubl a podařilo se mu svůj oštěp vyprostit.

Covenant zatápal ve snaze uchopit Piettena za paži. Ten ho však srazil koncem své zbraně a hrotem bodnul. Covenant sebou smýkl na stranu a podařilo se mu ráně vyhnout. Přistál však plnou váhou na jedné noze a zvrtnul si kotník.

Kosti zapraskaly. Slyšel, jak pronikají skrz svaly a trhají vazy, slyšel sám sebe, jak křičí. Zachvátila ho mučivá bolest, přesto se přinutil překulit, aby se vyhnul Piettenově zbrani.

Ve chvíli, kdy se ocitl na zádech, spatřil nad sebou Piettena, jak drží ratiště rukou jako bodec.

V tu chvíli se na Dřevnovského vrhla Lena Její útlé tělo do něj narazilo s takovou razancí, až Pietten upadl a oštěp upustil. Ten přistál nedaleko Covenanta.

Uchopil jej a snažil se o něj opřít tak, aby se mohl postavit Bolest v kolníku ho však přibila k zemi. „Leno!“ vykřikl divoce. „Ne!“

Pietten ji odhodil jediným mocným mávnutím paže. Opět vyskočila a vytáhla ze záhybů svého šatu nůž. S tváří pokřivenou hněvem po něm sekla.

Bez potíží se jí vyhnul a ustoupil, aby měl dost času získat rovnováhu. Pak se divoce zašklebil.

„Ne!“ zaječel Covenant

Když Lena znova zaútočila, Pietten snadno chytil její zápěstí a odvrátil ostří stranou. Pak jí ohnul ruku v lokti, obrátil čepel nože proti její hrudi a tlačil ji dolů. Bušila

do něj svou volnou rukou, ale on ji držel pevně. Nedokázala mu vzdorovat Upadla na kolena.

„Ranyhynové!“ zasípala těžce. „Přivolej Ranyhyny!“

„Leno!“ Za pomoci oštěpu se mu podařilo postavit, opět upadl a pokusil se k ní doplazit.

Pietten ji pomalu nakláněl dozadu, takže se před ním po chvíli bezmocně zmítala. Pak vytáhl svůj zaostřený dřevěný kůl který měl až do té doby za pasem. Jediným divokým pohybem jí probodl břicho a přišpendlil ji k zmrzlé zemi.

Covenant měl pocit jako by mu v hlavě zaduněl zvon. Měl pocit, že se rozpadá a na chvíli dokonce ztratil vědomí.

Když opět otevři oči, spatřil Piettena stát před sebou.

Olizoval si krev ze svých dlaní.

Covenant se pokusil pozvednout oštěp, ale muž mu jej vytrhl. „Teď, Prsthéne!“ vykřikl jako v extázi. „Teď tě zabiju. Klekni si sem a plaz se přede mnou. Naplň mé sny. Budu k tobě milosrdný – dám ti šanci. Ze vzdálenosti deseti kroků na tebe vrhnu svůj oštěp a ty můžeš uskočit, pokud ti to zraněný kotník dovolí. Jen do toho. Vychutnám si to.“

Usmál se, ale vypadalo to, jako by cenil zuby, pomalu ustupoval a vyvažoval přitom oštěp v dlaní. „Nechceš žít?“ posmíval se. „Tak klekni. Poníženost ti sluší.“

Otupěle, jako by ani nevěděl, co dělá, pozvedl Covenant dva prsty své pravé ruky k ústům a slabě zapískal.

Na vrcholu kopce se okamžitě objevil Ranyhyn a běžel dolů do doliny. Byl strašlivě vyzáblý, nedostatek jídla způsobil, že se až zdálo, jako by jeho kosti držely pohromadě díky kůži. Přesto však běžel ke Covenantovi jako ztělesnění nezdolné pýchy.

Pietten ho podle všeho neviděl. Byl jako v transu, vzrušený pachem krve. Aniž si všímal okolí, napřáhl ruku a zaklonil se, až se jeho svary chvěly napětím a vrhl oštěp proti Covenantovu srdci jako blesk vykonávající spravedlivou odplatu.

Ranyhyn změnil směr, prolétl mezi oběma muži a zhroutil se na zem jako hromada mrtvých kostí. Když se položil na bok, oba muži spatřili, jak mu z rány na boku trčí Piettenovo kopí a srst kolem je potřísněna krví.

Ten pohled Piettenem do hloubi duše otřásl. Nevěřícně zíral na zraněného Ranyhyna, jako by udělal něco nepředstavitelného, neodpustitelného. Ramena mu poklesla, oči měl zeširoka rozevřené. Zdálo se, jako by pro to, co vidí, nenacházel slova. Jeho rty jako by se marně snažily cosi zašeptat a svaly na krku sebou škubaly v marné snaze polknout. Pokud vůbec viděl, jak se k němu Covenant plazí, pak to nedal na sobě znát Paže se mu bezvládně houpaly podél boků, dokud se Covenant nevztyčil přímo před ním a oběma rukama mu do hrudi nevrazil ostrý skalnovský nůž.

Do úderu vložil veškerou svou nenávist. Rychlým pohybem ztratil rovnováhu, narazil do Piettena a společně s ním dopadl na zem. Krev stříkající z rány mu potřísnila jeho vestu a zamazala košili a ruce. On si toho však nevšímal. Tím jediným úderem jako by se všechen jeho hněv vyčerpal. Odstrčil tělo od sebe, začal se plazit k Leně a svůj zraněný kotník táhl za sebou jako bolestivé závaží.

Když se k ní dostal, zjistil, že stále ještě žije. Její šaty byly prosáklé krví a krev měla i mezi rty, ale stále žila. Uchopil bodec, aby jej vytáhnul, ale ona v tu chvíli zalapala po dechu bolestí. S námahou otevřela oči. Najednou byly čisté, jako by se konečně zbavila závoje pomatenosti zamlžujícího její život. Po chvíli Covenanta poznala a pokusila se usmát.

„Leno,“ zasténal. „Leno.“

„Miluji tě,“ odpověděla hlasem prosáklým krví. „Nezměnila jsem se.“

„Leno.“ Pokusil se jí úsměv vrátit, ale jeho tvář se pouze zkřivila, jako by se chystal vykřiknout

Natáhla ruku a dotkla se jeho čela, jako by mu chtěla dlani vyhladit vrásky. „Osvoboď Ranyhyny,“ zašeptala.

Tato prosba ji stála poslední síly. Z úst jí vytryskla krev a ona vydechla naposledy.

Covenant na rudou stružku hleděl, jako by ho její zářivá barva urážela a v očích měl horečnatý výraz. Jeho mysl byla prázdná, nezbylo v ní místo na slova, ale on přesto věděl, co se stalo. Znásilnění, zrada a teď vražda – to všechno on udělal, osobně spáchal každý z těchto zločinů. Porušil přísahu, kterou učinil po bitvě o Vyšný Dřevnov, totiž že už nebude nikdy zabíjet Dlouhou chvíli pozoroval své necitlivé prsty. V tu chvíli však pro něj neměly žádný význam, důležitá byla krev na nich. Odtáhl se od Leny a jako had z ráje se plazil k Ranyhynovi.

Z tlamy mu kapala pěna a jeho boky se ztěžka a bolestně zvedaly. Přesto ho pozoroval klidně, jako by se poprvé v životě muže vlastnícího bílé zlato nebál. Když se k němu Covenant dostal, věnoval svou pozornost nejprve raně. Oštěp byl zabodnut hodně hluboko, zpočátku nevěřil, že se mu jej podaří vytáhnout. Uchopil ho však oběma rukama a lokty zabořil do Ranyhynových vystouplých žeber. Konečně uspěl. Z rány vytryskla krev, presto se kůň zvedl a ač se chvěl slabostí, zůstal široce rozkročen stát Pak se sklonil ke Covenantovi a otřel se o něj hlavou, jako by mu chtěl říct, že bude žít.

„Tak dobrá,“ zamumlal Nevěrec zpola pro sebe. „Vrať se. Běž – a řekni to ostatním. Naše smlouvaje zrušena. Už žádné smlouvy, žádné –“ Plameny se

pomalu měnily ve žhavé uhlíky a jeho hlas slábnul, jako by ztrácel sílu společně s nimi. Vítr do jeho nitra přinášel temnou mlhu. O chvíli později se vzchopil. „Už žádné smlouvy. Řekni jim to.“

Ranyhyn však zůstával stát na místě, jako by ho nechtěl opustit.

„Běž,“ naléhal chraplavě. „Jsi volný. Musíš jim to říct Ve – ve jménu *Kelenbhrabanala,* otce koní. Běž.“

Sotva kůň zaslechl zvuk toho jména, otočil se a začal bolestně kulhat vzhůru k hřebenu nad dolinou. Když se dostal až nahoru, zastavil se a otočil. Na malou chvíli měl Covenant pocit, že na pozadí temné noci vidí jeho vzpínající se siluetu. Pak ho ztratil z očí.

Covenant nečekal ani neodpočíval. Nebyl schopen racionálně zvažovat své činy. Uchopil Piettenův oštěp a použil ho jako hůl, aby mohl stát zpříma Jeho kotník na něj bolestně ječel, když jej za sebou vlekl po zemi, on ale jen zaťal zuby a belhal se pryč od ohně. Jakmile se vzdálil od zdroje tepla, vlhké šaty na něm začaly mrznout.

Neměl tušení, kam jde, věděl jen, že musí jít. S každým výdechem, který procedil skrz zuby, zašeptal *„Nenávidím“*. Znělo to jako otázka.

JEDENÁCT
Obřad znesvěcení

Poté, co jej Loerya opustila, zůstal Nejvyšší Pán Mhoram na věži po celý zbytek noci. Proti pronikavému chladu větru použil sílu své hole a dál s tichým děsem pozoroval žíly nenávisti pulsující v půdě kolem Libokamu, rudozelenou lávu rozežírající odvahu Citadely. Zlá vůle proudící z kamene běsa *samadhiho a* oddílů prazlochů okázale probleskovala nocí, jen tu a tam v nepravidelných intervalech vyšlehly ohnivé jiskry, jak se útok setkal s odporem skály.

Ačkoliv se pohybovala jen velmi pomalu, od zdí Libokamu ji dělilo už jen několik málo yardů. Svými chodidly Mhoram cítil, jak Citadela tiše sténá, jako by litovala své nehybnosti, která ji zabraňovala odtáhnout se od oněch hladově se blížících prstů.

Pozorování ovšem nebyl ten důvod, který Mhorama přiměl strávit noc na miste vystaveném náporům nemilosrdného větru. Všude, kde se jen v Citadele hnul cítil vliv tohoto zrádného útoku. K tomu, aby pochopil, jak blízko zhroucení obyvatelé Libokamu jsou, ani nepotřeboval oči. Přesto se díval neboť cítil, že pokud se chce s touto hrozbou vypořádat, musí vnímat moc Satanovy Pěsti v celé její hrůze všemi svými smysly.

Když se na ni nemohl dívat zpříma, děs, jenž na něj padal, jako by přicházel z neznáma, vyvstával v jeho duši jako zvuk umíráčku věštící zkázu. Mátl jeho myšlenky, ochromoval instinkty. Když procházel sály Libokamu, viděl kolem sebe tváře zšedivělé nevyslovitelným děsem, slyšel potlačované vzlyky dětí

křičících hrůzou při pohledu na své rodiče, cítil vyčerpání těch, kteří udržovali Citadelu naživu – Qaana, tří Pánů, většiny strážců umění, *lillianrill* a *rhadhamaerl*. On sám jen stěží dokázal ovládnout pocit marnosti, který ho nutil obviňovat své přátele z toho, že ve službě Končině selhali. Divoká beznaděj hrozila zaujmout místo v jeho srdci patrici odpovědnosti a on přitom ze všech Pánů nejlépe věděl, jaké jsou plody takové beznaděje.

Když však stál na strážní věži sám a běsovu armádu měl přímo před sebou, dokázal věci vidět jasně. Ano, nyní věděl, co se s Libokamem děje. Zima i trvající obléhám dostaly jiný význam. Už se neobviňoval, věděl, že tváří v tvář takové zášti nemůže být nikdo obviňován z neschopnosti. Uvědomil si, oč snadnější je ničit než ochraňovat. Jestliže se vlna destrukce zvedla příliš vysoko, žádný smrtelník nemohl být zatracován, pokud se mu nepodařilo tento příliv odvrátit. Díky tomu dokázal odolávat své vlastní schopnosti uvrhnout na Končinu znesvěcení. Při pohledu na plíživý útok mu oči planuly hněvem, ale hledal způsob, jak se bránit.

Co ho na onom útoku děsilo nejvíce, byla jeho vytrvalost. Viděl, jak se prazlochové střídají na pozicích, což umožňovalo trvalý příliv jejich síly – každý klín a každý strigoň měl čas si odpočinout. A ze zkušenosti věděl, že síla Pána Zlora – momentálně ztělesněná kamenem Zlozemě – je schopna přivést armády k šílenství a dohnat je k větší divokosti, než dokázala jejich těla snést. Satanova Pěst však byl jen obr. Jeden obr, jedno smrtelné tělo z masa, krve a kostí. Dokonce ani obr-běs nemohl být schopen snášet takové vypětí sil příliš dlouho.

Navíc, když se *samadhi* soustředil na útok, dalo se předpokládat, že v tu chvíli není schopen ovládat část své armády. A přesto celé hordy, desítky legií,

spořádaně čekaly kolem Libokamu. Každé stvoření obracelo svou vůli proti městu způsobem sobě vlastním a smaragdové vyzařování *samadhiho* síly nikdy nepohasínalo. Pán Zlor zcela nepochybně poskytoval svému veliteli a své armádě takovou podporu, že se to zcela vymykalo Mhoramovu dosavadnímu chápání síly.

Jedinou naději pro Libokam viděl pouze ve vyčerpání, které s sebou nepolevující vypětí sil neslo. Obránci mohli jen doufat a modlit se, aby se běsův hostitel zhroutil dřív, než oni. Pokud nenajdou způsob, jak odolat běsovu útoku, budou ztraceni.

Za prvních, nesmělých náznaků svítání se Mhoram vydal zpět do kamenných síní Citadely rozhodnut udělat vše pro to, aby Libokam vytrval.

Vlna zakřiknuté, přiškrcené paniky, jež do něj udeřila, když kráčel hlavní chodbou Libokamu, jeho odhodlání téměř zlomila Cítil, jak za zdmi všude kolem něj lidé zatínají zuby potlačovaným děsem. Odkudsi k němu dolehl křik – dvě skupiny, které se daly dohromady jen proto, aby se mohla jedna bránit proti druhé, se střetly. Za zatáčkou překvapil hladový hlouček chystající se vyloupit jedno ze skladišť – věřili, že kuchaři v jídelnách přimíchávají do jídla jed. Než k nim došel, propadli panice a uprchlí před ním, jako by byl upír. Po jejich ústupu zbyli u dveří skladiště jen dva Qaanovi strážní, kteří hlídali spíš jeden druhého, než zásoby. Dokonce i ti dva si Mhorama prohlíželi se strachem.

Ovládnul se, vykouzlil na rozpraskaných rtech úsměv a řekl jim několik povzbuzujících slov. Pak pospíchal svou cestou.

Nyní viděl, že krize v Libokamu brzy vypukne naplno. Aby tomu zabránil, musel poskytnout obyvatelům města víc, než jen občasnou morální podporu a potraviny. Odložil všechny ostatní potřeby

stranou, ignoroval strach dorážející na něj ze všech stran. Při své cestě chodbami a schodišti použil svou hůl, aby přivolal správce Tohrma a všechny gravelingasy. Vložil do toho příkazu veškerou svou autoritu, aby přiměl co nejvíce *rhadhamaerl* odolat strachu a odpovědět.

Když dorazil na zářivou plošinu nádvoří, do nějž ústily komnaty Pánů, pocítil vlnu úlevy. Tohrm a tucet gravelingasů tam už na něj čekalo a další byli na cestě. Brzy se na jasné kamenné podlaze shromáždili téměř všichni *rhadhamaerl,* co jich na Citadele bylo, a čekali, co jim řekne.

Nejvyšší Pán chvíli jen stál, díval se na ně a uvnitř se chvěl, neboť cítil jejich trýzeň. Byli to gravelingasové, mistři *rhadhamaerl,* zraňoval je samotný kámen kolem nich. Pak v duchu rázně přikývl. Ano, toto bylo nejlepší místo, kde mohl začít. Pokud tyto muže přesvědčí, že dokážou odolat vůli Satanovy Pěsti, budou schopni mnoho vykonat pro zbytek města.

S námahou, při níž cítil, jak se mu svaly na obličeji napínají, se přinutil k úsměvu. Tohrm mu odpověděl úšklebkem, který se brzy opět změnil v úzkostný výraz.

„Gravelingasové," začal Mhoram. „Strávili jsme příliš mnoho času tím, že jsme se každý z nás sám za sebe snažili čelit tomuto zlu. My však musíme spojit své síly a vybudovat mohutnou obranu."

„Poslouchali jsme tvé rozkazy," zamumlal jeden z mužů nevlídně. „To je pravda," odpověděl Mhoram. „Až doposud jsme veškerou naši sílu spotřebovali na to, abychom povzbuzovali obyvatele Libokamu. Udržovali jste gravelové ohně, takže jasně plály, jak jsem přikázal. Poznání však ne vždy přichází rychle. Teď vše vidím jinýma očima. Pozorně jsem naslouchal hlasu Citadely. Sama skála volá proti takovému zlu. A teď vám tedy

říkám, že pokud Libokam nemá padnout, musíme odolávat jinými způsoby.“

„Zmýlili jsme se v našem poslání. Končina nežije pro nás – my žijeme pro Končinu. Gravelingasové, musíte veškeré své vědění použít k tomu, abyste ochránili skálu. Tady, na tomto místě,“ dotkl se zářící podlahy okovaným koncem své hole, „dřímá síla, které mohou porozumět nejspíš jen *rhadhamaerl.* Najděte způsob, jak ji využít. Použijte veškeré vědění – udělejte společně, čeho je třeba, ale najděte způsob, jak ochránit skálu Libokamu před tímto morem. Pokud Libokam zůstane statečný, lidé se o sebe dokážou postarat sami.

Jak mluvil, uvědomil si, že toto všechno ho mělo napadnout už dávno. Strach ho však ochromil stejně jako zmrazil statečnost a dovednost gravelingasů. I oni ovšem začínali chápat. Otřásli se, zamnuli si ruce a rozhlédli se kolem sebe očima plnýma očekávání, ne strachu. Tohrmovy rty se konečně zvlnily ve známém úsměvu.

Nejvyšší Pán Mhoram je pak s klidem v duši opustil a nechal je, aby se věnovali své práci. Když kráčel chodbou vedoucí z nádvoří, cítil se jako člověk, který objevil nové kouzlo.

Směřoval své kroky k jedné z hlavních kuchyní, kde byl hlavním kuchařem bojechtivý, blahobytný muž, o němž se vědělo, že nikterak nepodléhá strachu. Během chůze vyslal další povolání. Tentokrát se obracel na ostatní Pány a drewory správce Borillara. V odpovědích Amatin a Trevora bylo znát napětí, Borillar o sobě dal vědět jen nesmělým znamením. Uplynuly však dlouhé minuty, než se ozvala Loerya. Když její signál konečně dorazil, byl slabý a nevýrazný, jako by byla ochromená děsem. Mhoram doufal, že práce *rhadhamaerl* bude brzy znát, takže lidé, jako byla Loerya, neztratí poslední špetku odvahy a stoupal jednotlivými poschodími

Citadely ke kuchyni, jako by proplouval hustými vrstvami dusivého strachu.

Když se však přiblížil ke kuchyni, uviděl jakousi povědomou postavu, jak uskočila do postranní chodby ve zjevné snaze se mu vyhnout Zahnul za roh za oním mužem a ocitl se tváří v tvář Trellovi, muži Atiaran.

Vysoký muž vypadal, jako by byl nemocný. Jeho prošedivělý vous byl zježený, propadlé líce pokrýval ruměnec a jeho matné, horečnaté oči nepokojně těkaly zdánlivě proti jeho vůli na všechny strany. Pod Mhoramovým pátravým pohledem se přikrčil, jako by se chtěl otočit a začít prchat.

„Trelle gravelingasi," řekl Mhoram opatrně. „Ostatní *rhadhamaerl* pracují, aby zástavní to zlo. Potřebují tvou sílu."

Trellův pohled jako zlostný zášleh poprvé přelétl přes Mhoramovu tvář. „Chceš ochránit Libokam, aby ho Povýšenec mohl získat nedotčený." Do slova *nedotčený* přitom vložil takovou hořkost, že to znělo jako kletba.

Při takovém obvinění se Mhoram jen stiskl rty. „Chci Libokam ochránit pro něj samotný."

Trellovy oči stále bloudily, jako by se děsily toho, že oslepnou. „Neumím pracovat s druhými," prohodil po chvíli neurčitě. Pak, bez jakéhokoliv úvodu začal naléhat, „Nejvyšší Pane, prozraď mi své tajemství."

To Mhoramovi vyrazilo dech. „Mé tajemství?"

„Je to tajemství síly. Musím získat sílu."

„Pro jaký účel?"

Když Trell uslyšel jeho otázku, zachvěl se, ale pak jeho pohled opět tvrdě udeřil do Mhorama. „Chceš, aby Libokam zůstal neporušený?" Slovo *neporušený* opět vyplivl jako by to byla žluč. Zprudka se otočil a odkráčel.

Když ho Mhoram sledoval, jak mizí v zákrutu chodby, ucítil mrazivou předtuchu. Než ji však stačil

uchopit, strach vyzařující z Libokamu ji zamžil. Své tajné vědění by Trellovi svěřit nedokázal. Obřad Znesvěcení mohl totiž vyvolat i gravelingas.

Silou vůle obrátil mysl ke svému předchozímu cíli a opět se vydal směrem ke kuchyni.

Protože se zpozdil, všichni lidé, které povolal, tam už na něj čekali. Nečinně postávali kolem prázdných stolů ve velké, prázdné hale a s úzkostí sledovali jeho příchod, jako by pro ně představoval smrtící naději či spásnou zkázu. „Nejvyšší Pane," začal kuchař bez okolků skrývaje svůj strach za hněv. „Nemohu dávat pozor na všechny ty tupé ovce převlečené za kuchaře. Polovina mi jich utekla a zbytek nechce pracovat Mávají noži a odmítají opustit kouty, do kterých si vlezli."

„Pak tedy musíme posílit jejich odvahu." Navzdory tomu, jak ho Trell vyděsil, si Mhoram uvědomil, že se dokáže usmívat mnohem snadněji. Pohlédl na shromážděné Pány a drewory. „Cítíte to?"

Amatin přikývla se slzami v očích, Trevor se usmál.

Pod jejich chodidly se odehrávala změna.

Byla nepatrná, téměř nepostřehnutelná. Přesto ji brzy pocítili i dreworové. Světla ani tepla nepřibylo, ale projasnila a prohřála se jejich srdce.

Skála Libokamu si připomněla, že je pevnou žulou, ne drolivým pískovcem.

Tato změna však nebyla cítit po celé Citadele, to Mhoram dobře věděl. Veškerá síla *rhadhamaerl* nestačila k tomu, aby odvrátila přízračnou hrůzu běsova útoku. Co ale bylo důležité, gravelingasové začali. Nyní každý, kdo onu změnu pocítil, byl ochoten uvěřit, že je možné odolat

Mhoram nechal své druhy, aby chvíli vychutnávali kámen pod svými chodidly. Pak započal uskutečňovat další část svého obranného plánu. Požádal správce

Borillara o všechnu léčivou esenci vyrobenou z dřeva – *rillinlure* – kterou má k dispozici a ostatní drewory poslal na pomoc hlavnímu kuchaři. „Vařte a nepřestávejte," nařídil jim. „Ostatní kuchyně jsou ochromeny. Každý, kdo hledá jídlo, je musí najít zde."

Borillar měl pochybnosti. „Při takovém množství jídla budou naše zásoby *rillinlure* brzy vyčerpány. Pro příští dny obléhání nám už nezbude nic."

„Tak to musí být. Udělali jsme chybu, když jsme se snažili odměřovat a šetřit naše síly, abychom mohli čelit budoucím nebezpečím. Pokud se nám nepodaří odrazit tento útok, žádnou budoucnost mít nebudeme." Když Borillar stále váhal, Mhoram pokračoval, „neboj se, správce. I Satanova Pěst si musí po takovém vypětí síry odpočinout."

Po chvíli Borillar pochopil moudrost rozhodnutí Nejvyššího Pána Odešel vyplnit jeho rozkazy a Mhoram se obrátil k ostatním Pánům. „Přátelé, nám připadl jiný úkol. Musíme přivést lidi sem, aby se mohli najíst a odpočinout si."

„Pošli válečnictvo," řekla Loerya. Na její tváři se jasně zračila bolest nad tím, že je vzdálena od svých dcer.

„Ne. Strach by některé dohnal k násilí. Musíme je zavolat, zařídit to tak, aby si sami přáli přijít. Musíme odložit své vlastní obavy a vyslat naše sjednocující volání po celé Citadele. Jen tak se její obyvatelé rozhodnou odpovědět."

„A kdo bude bránit Libokam? Nemůžeme pracovat zde a zároveň hlídkovat na hradbách."

„Nebezpečí je lady. Nesmíme zbytečně mrhat našimi silami. Pokud pokračuje tento útok, žádný další nepřijde. Pojďte. Připojte svou sílu k mé. My, Pánové, nesmíme dopustit aby byl duch Citadely zlomen."

S posledními slovy vyvolal z konce své hole jasné, zářivé světlo. Obrátil se ke skále a vyslal světlo do jedné z okolních stěn. Pulsovalo jejím nitrem jako volání naděje vybízející všechny lidí, kteří se ocitli v okruhu jeho působnosti, aby pozvedli hlavy, obnovili svou odvahu a přišli do jídelny.

Mhoram ucítil, jak Amatin, Trevor a Loerya stojící za ním následují jeho přiklad. Ohně se slily, mysli napřely k jedinému cíli. S jejich pomocí vytlačil strach, spojem myslí mu umožnilo sdílet s nimi své nezlomné přesvědčení, takže výzva vyzařující do Libokamu byla čistá, bez známek úzkosti či strachu.

Lidé brzy začali odpovídat. Vcházeli do jídelny, vyhublí a s prázdnýma očima jako oběti noční můry, přijímali podnosy z nikou kuchaře a dreworů a začali jíst Když dojedli, byli uvedeni do vedlejší haly, kde je strážci umění povzbuzovali, aby tváří v tvář hrozící porážce lidé zapěli:

Příteli země, Bereku, pomoz nám
porazit vrahy, navrátit mír!
Celý kraj povstal, do bitvy nejdeš sám
Hlasem všech zvonů jsi dnes zapřísahán
Očisti Končinu jak dávný bohatýr.

Stále více a více lidí přicházelo přivábeno hudbou, voláním Pánů a jistotou stále hmatatelněji vyzařující ze žuly. Navzájem se podpírajíce, s dětmi v náručí nebo společně se svými přáteli, překonávali svůj strach a přicházeli poslušní nejhlubšího hnutí svých srdcí – hlasu Pánů a Libokamu.

Po prvním mocném impulsu se Pánové rozdělili tak, aby „mohli střídavě odpočívat. Byli si vědomi toho, že i sebemenší náznak únavy by mohl jejich úsilí zhatit. Když *rillinlure* došla, dreworové založili zvláštní ohně pro vracející se kuchaře a připojili svou sílu k volání Pánů. Qaanovi vojáci přestali nesmyslně předstírat, že

stráží zdi a začali pomáhat kuchařům – uklízeli stoly, myli hrnce a podnosy a přinášeli zásoby ze skladišť.

Město konečně našlo způsob, jak odolávat strachu a bylo odhodláno zvítězit. Celkem odpověděla na výzvu Pánů méně než polovina obyvatel Libokamu. To však stačilo. Udržovali Citadelu při životě navzdory tomu, že vzduch, který dýchali, byl prosycen záští.

Nejvyšší Pán Mhoram neopustil své místo po čtyři dny a noci. Odpočíval a jedl, aby doplnil síly, ale zůstával na svém stanovišti u stěny kuchyně. Po nějakém čase už lidi pohybující se kolem něj přestal vnímat. Soustředil se jen na kámen, ponořil se do hlubin Libokamu, do jeho nejvnitrnějšího bytí, kde se odehrávala bitva o nadvládu nad skálou, z niž město čerpalo život Viděl právě tak jasně, jako by stál na strážní věži, jak pulsující síla Satanovy Pěsti prosakuje až k vnějším zdem. Pak se zastavila. Číhala připravena ke konečnému útoku, zatímco Citadela proti ní bojovala ze všech sil. Slyšel tlumené sténání skály snažící se vzpamatovat a rozpomenout se na svou podstatu. Cítil vyčerpání gravelingasů. Všechny tyto věci pojmul do sebe a proti Povýšencově zlu postavil svou vlastní nezlomnou vůli.

A také zvítězil.

Krátce před úsvitem pátého dne se nápor zlomil a stáhnul zpět jako přílivová vlna padající zpět do moře svou vlastní vahou. Mhoram stál dlouhou chvíli v ohromení, cítil, jak se skalou pod jeho chodidly šíří radostné chvění, jehož příčinu nedokázal pochopit. Lidé kolem něj zalapali po dechu, jako by z nich náhle a nečekaně spadla ohromná tíha. Pak, strženi společným hnutím mysli se všichni rozběhli na vnější hradby, aby se podívali na sílu, která je tak dlouho držela v obklíčení.

Ze země pod nimi se kouřilo, svíjela se jako poraněné tělo, ale zlo, jímž byla postižena, zmizelo. Poražená a vyčerpaná běsova armáda se stáhla do svého tábora, běs sám nebyl nikde v dohledu.

Po celé délce hradeb, z jednoho konce na druhý, propukl Libokam ve vítězný jásot. Slabí, ochraptělí, vyhladovělí lidé se radovali, plakali a vykřikovali hrdá hesla, jako by už obléhám bylo u konce a oni se stah naprostými vítězi. Mhoram si uvědomil, že i jemu se oči zamžily úlevou. Když se otočil, aby se vrátil do Citadely, narazil na Loeryu. Plakala radostí a snažila se obejmout všechny tři své dcery najednou. Trevor stojící vedle ní s jásotem vyhodil svou nejmladší, hlasitě se smějící dcerku do vzduchu.

„Odpočiň si, Mhorame," řekla mu Loerya. „Přenechej Citadelu nám. Víme, co musíme udělat."

Nejvyšší Pán přikývnutím vyjádřil svou vděčnost a vyčerpaně zamířil do svých komnat.

Dokonce ani pak neodpočíval. Cítil, jak válečnictvo opět zaujímá obranné pozice, vnímal pohyb pátracích skupin hledajících po celé Citadele nejhůře postižené oběti útoku, uvědomoval si, jak město jako obr pomalu vybředávající z chaosu opět přijímá řád. Teprve pak si dovolil nechat se unášet pomalým tepem mateřské skály a odevzdat svá břemena spánku.

Když se Mhoram následujícího rána probudil, zjistil, že Citadela se opět vrátila do bojové pohotovosti. Maršál Qaan mu do komnaty přinesl tác s jídlem, takže hlášení o posledních událostech si vyslechl během snídaně.

Ztráty válečnictva byly díky dobrému výcviku a výjimečnému nasazení některých důstojníků minimální. Gravelingasové byli sice vyčerpaní, ale jinak v pořádku. Strážci umění a dreworové utrpěli jen několik lehčích zranění, když se pokoušeli pomoci svým vyděšeným

přátelům. Bohužel, lidé, kteří volání Pánů neuposlechli, na tom byli mnohem hůř. Pátrací skupiny našly desítky mrtvých, zvlášť v nejnižších podlažích blízko vnějších zdí. Většina jich zahynula žízní, některé však zavraždili jejich strachem zešílevší přátelé či sousedé. Stovky dalších přišly během obléhání nadobro rozum.

Poté, co pátrání skončilo, odvedla Paní Loerya k léčitelům všechny, kdo utrpěli tělesné či duševní poranění a stejně tak k nim vzala ty, kteří si pamatovali na to, že někoho zavraždili. Ve chvíli, kdy Qaan podával hlášení, sama léčitelům pomáhala. Libokam se rychle uzdravoval, Citadela zůstala nedotčena.

Mhoram maršálovi naslouchal mlčky, čekal, co všechno se ještě dozví. Qaan se však záměrně odmlčel a Mhoramovi tedy nezbylo než se zeptat, „a co běsova armáda?“

„Nepohnula se,“ odpověděl Qaan s nečekanou prudkostí.

Byla to pravda. Hordy Satanovy Pěsti se stáhly do svého tábora a tam se rozptýlily, jako by síla, která je oživovala, byla náhle vyčerpána.

Následující dny strávila nepřítelova armáda v nehybnosti, vykonávala jen funkce nezbytné k zabezpečení chodu tábora. Od východu a jihu k nim dorazily zásobovací oddíly. Chvílemi proběhl táborem neurčitý záblesk – vlažné švihnutí připomínající mrzutým bestiím, kdo jej jejich pánem. Žádná živá bytost se však k Citadele nepřiblížila, neukázal se ani běs *samadhi*. Jen neporušený kruh obléhatelů dával tušit, že Pán Zlor ještě nebyl poražen.

Uběhlo pět dní, deset, patnáct – a nepřátelská armáda stále ležela kolem Libokamu jako neživá věc. Podle mínění nejoptimističtějších obyvatel Libokamu to jasně dokazovalo, že duch nepřátel byl zlomen. Maršál Qaan však takovým řečem nevěřil a Mhoram, poté co na

ochozu věže strávil dlouhé hodiny pozorováním, musel se svým starým přítelem souhlasit.

Satanova Pěst pouze jen čekal s dalším útokem do té doby, než se zásoby Libokamu ztenčí a město vyhladoví.

Jak dny ubíhaly, Nejvyšší Pán Mhoram ztratil schopnost odpočívat Ležel na svém loži a napjatě naslouchal, jak nálada ve městě pomalu hořkne.

Pomalu, den po dni začínalo lidem v Citadele docházet, v jaké situaci se ocitli. Obři, kteří před tisíciletími, ve věku Damelonově, vytesali Libokam do skály, budovali toto město jako nedobytné a všichni jeho obyvatelé od narození až do smrti žili ve víře, že jejich úmysl byl naplněn. Stěny byly ze žuly, vrata se nedala vylomit Úrodná náhorní plošina dokázala v dobách nouze zabezpečit Citadele dostatek potravy. Povýšencova nepředvídaná a nepředvídatelná zima však proměnila půdu v led, rostliny a ovocné stromy nemohly růst, ostrý vítr zahnal dobytek a ostatní zvířata do stájí. A zásobárny dodávaly městu potraviny už od přirozeného počátku zimy.

Poprvé v celé dlouhé historii hrozil Libokamu hlad.

V prvních dnech čekání nařídili Pánové přísné omezení potravinových dávek. Snížili příděl jídla tak, že všichni v Libokamu brzy trpěli hlady a zavedli přísný dozor v jídelnách, aby se jídlem nemrhalo. Všechno tato opatření však byla bolestně nedostatečná. Město mělo tisíce obyvatel, i při minimálních dávkách ubyla každý den ze skladišť značná část zásob.

Dřívější povznesená nálada z nich vyprchala, vypařila se jako voda nalitá na rozžhavený písek. Čekání bylo nejprve otupující, pak děsivé jako vzdálené zahřmění a nakonec je dovádělo k šílenství. Dokonce i Nejvyšší Pán Mhoram si uvědomil, že touží po tom, aby

nepřítel zaútočil. Proti útoku bylo alespoň možno se bránit

Chlad šedivých dnů a prázdnota cekání postupně začaly nahlodávat rozvážnost Citadely, ničit zdravý rozum jejích obyvatel. Někteří z farmářů – lidí, jejichž celoživotní práci zničila zima – se pokradmu vyplížili do kopců kolem Třpytného moře, jako by se styděli a měli strach, že je někdo uvidí, jak sejí do promrzlé země nicotná semínka rostlin.

Pán Trevor začal zanedbávat některé své povinnosti. Chvílemi jako by zapomínal, proč se stal Pánem a jaké důvody ho přiměly přijmout toto břemeno navzdory nedostatku víry v sebe sama a své schopnosti. Vyhýbal se dokonce i běžným úkolům, jako by se obával nevyhnutelného selhání. Loerya, jeho žena, sice svou práci vykonávala se stejnou spolehlivostí jako dřív, zdála se však být nesoustředěna. Ačkoliv její tělo zůstávalo v Citadele, její mysl jako by bloudila někde úplně jinde. Často si odpírala jídlo, aby ho mohla přenechat svým dcerám. Kdykoliv potkala Nejvyššího Pána, v jejích očích se objevila podivná rozmrzelost.

Stejně jako Loerya, i Paní Amatin se duchem vzdalovala. Chvíle volna obětovala horečnatému studiu Prvního a Druhého Oddílu. Snažila se rozluštit vědění v nich ukryté tak usilovně, že když se vrátila ke svým povinnostem, její čelo bylo rozdrásané, jako by jím bušila o desku stolu.

Několik dreworů a gravelingasů s sebou začalo bez přestání nosit oheň, jako by jim zcela nevysvětlitelně slábl zrak a maršál Qaan vyslal dvacátého dne čekání zcela v protikladu s předchozími instrukcemi a bez porady s některým z Pánů k nepřátelskému táboru několik zvědů. Žádný z nich se už nevrátil.

Armáda Satanovy pěsti stále svírala srdce Libokamu jako podřimující had-škrtič.

Qaan se Nejvyššímu Pánu doznal a nešetřil ostrými slovy. „Jsem hlupák," prohlásil ztěžka. „Starý blázen. Vyměň mě, než zešílím natolik, že pošlu na smrt celé válečnictvo."

„Kdo by tě mohl nahradit?" zeptal se Mhoram mírně. „To je Povýšencův záměr. Chce všechny obránce Citadely připravit o rozum."

Qaan se rozhlédl, jako by chtěl svýma vlastníma očima proniknout skrz prochladlé zdi Libokamu. „A taky se mu to podaří. Nepotřebuje k tomu nic víc než trpělivost"

Mhoram pokrčil rameny. „Možná. Já si však myslím, že to je velmi nejistá taktika. Nemůže znát velikost našich zásob ani sílu našeho odhodlám."

„Tak proč tedy čeká?"

Nejvyšší Pán Mhoram nepotřeboval své věštecké schopnosti, aby na tuto otázku dokázal odpovědět. „Běs *samadhi* očekává nějaké znamení – možná od nás, možná od Povýšence."

Qaan se jen zamračil a vrátil se zpět se svým povinnostem. A Mhoram se konečně mohl věnovat otázce, která na něj dotírala už několik dní. Potřetí se vydal hledat Trella

Ani tentokrát se mu však nešťastného gravelingase nalézt nepodařilo. Trell se musel někam skrýt. Mhoram nenašel jedinou stopu, necítil žádné vyzařování. Když se zeptal ostatních *rhadhamaerl*, zjistil, že nikdo z nich ho v poslední době neviděl. Mhorama bolelo srdce při představě Trella skrčeného někde v úkrytu a donekonečna drásajícího svou zmučenou duši. Přesto si Nejvyšší Pán nemohl dovolit mrhat časem a energií na to, aby kvůli jednomu zahořklému gravelingasovi prohledal všechny soukromé komnaty. Ještě než vůbec dokončil zběžnou prohlídku Citadely, byl ze své činnosti vyrušen skupinou strážců umění, kteří se

rozhodli jít do nepřátelského tábora a vyjednávat s běsem o smíru. Otázku Trella, muže Atiaranina, byl nucen opět odložit

Dvacátého čtvrtého dne opustil Pán Trevor své povinnosti úplně. Zavřel se ve studovně jako kajícník a odmítal veškeré jídlo i pití. Loerya od něj nedostávala žádnou odezvu a když k němu promluvil Nejvyšší Pán Mhoram, Trevor mu řekl jen to, že si přeje, aby jeho příděl jídla dostala jeho žena a děti.

„Nyní jsem pro něj příčinou bolesti i já sama," zamumlala Loerya a oči měla plné slz. „Protože jsem dala něco ze svého jídla našim dcerám, začal se považovat za neschopného otce a manžela a rozhodl se obětovat." Vrhla na Mhorama zoufalý pohled a odkráčela pryč dřív, než jí stačil cokoliv říct.

Pětadvacátého dne k Mhoramovi přistoupila Amatin a bez jakéhokoliv úvodu či vysvětlení žádala, aby jí odhalil své tajné vědění.

„Ach Amatin," povzdechl si. „Tolik toužíš nést další břemeno?"

Odvrátila se od něj a vratkým krokem jej opustila, jako by ji zradil.

Když vystoupil na věž, aby tam držel svou osamělou hlídku, cítil jakousi neurčitou rozladěnost a v hloubi duše si uvědomil, že Amatin ve skutečnosti opravdu zradil. Odmítl jí předat nebezpečné poznání, jako by ji považoval za slabou a neschopnou jej unést. A přesto – nedokázal v sobě najít odvahu, aby ostatním Pánům předal klíč k Obřadu Znesvěcení. Tento klíč v sobě skrýval zlověstnou, omamnou moc. Ponoukal ho, aby se hněvivě rozkřičel na Trevora, udeřil pěstí do Loeryiny tváře plné bolesti, zatřásl křehkou Amatin, dokud neporozumí a z tajných rezervoárů v nebesích nechal na běsovu hlavu dštít oheň – a nedal mu příležitost promluvit.

Sedmadvacátého dne se vyprázdnila první skladiště. Vrchní kuchař společně s nejzkušenějším léčitelem oznámili Nejvyššímu Pánu, že staří a nemocní začnou během několika dní umírat hlady.

Když se vrátil do svých komnat, aby si odpočinul, cítil se příliš prochladlý, aby mohl usnout. Navzdory hřejivému gravelu pronikl šedivý, nepolevující vítr Zlorovy zimy i skrz kamenné zdi, jako by byl naladěn na ty nejzranitelnější vibrace jeho osobnosti. Ležel na svém slamníku s otevřenýma očima jako muž stižený horečnatou bezmocností a záchvatem nejhlubšího zoufalství.

Následující noci ho vytáhlo z postele úzkostné chvění, které zachvátilo napjatě čekající Libokam jako plamen troud. Bylo krátce po půlnoci. Pospíšil si na hradby dřív, než se ho kdokoliv pokusil povolat Sevřel svou hůl tak pevně, až mu zbělaly klouby a vyrazil směrem k východnímu opevnění Citadely. Zaměřil svou mysl na zarputilou maršálovu přítomnost a našel jej, jak stojí na vyhlídce obrácené směrem ke strážní věži a dívá se do noci černé jako saze směrem, kterým ležela běsova armáda.

Když k němu Mhoram dorazil, Qaan strnule pozvedl paži a ukázal k východu. Nejvyšší Pán však toto gesto nepotřeboval. Viděl naprosto jasně, co má maršál na mysli.

Trhlina v mracích se táhla od východu směrem k Libokamu. Byla drze široká, přesto se mraky po jejích okrajích zdály právě tak neproniknutelné, jako dřív.

Byla jasně viditelná i uprostřed noci, neboť skrz ni proudilo světlo tak zelené, že připomínalo zmrzlé smaragdy.

Díky své intenzitě se zdálo být rychlé, přesto zaplavovalo ledem pokryté pole rozkládající se u úpatí hor jako pomalá, neúprosná přílivová vlna. Zelený,

zářivý pruh světla se pohyboval po zemi jako ztělesnění zla, odhalil obrysy skrytých věcí aby, je vzápětí zase utopil v temnotách. Mhoram ohromeně pozoroval, jak zalil svým jasem běsovu armádu a vtrhl do podhůří zvedajícího se k náhorní plošině. Jako tsunami stvořená ze zlovolného výsměchu se valil vpřed a udeřil do Citadely.

Kolem se ozvaly zděšené výkřiky. Skrz trhlinu v mracích se na ně ďábelsky šklebil zelený úplněk. Dokonce i Nejvyšší Pán sebou polekaně trhnul a pozvedl svou hůl, jako by chtěl zaplašit noční můru. Na několik strašlivých okamžiků, než vítr štěrbinu posunul, vládl Zlorův měsíc čistému, bezhvězdnému nebi jako nevyléčitelná rána, otevřené pohrdání vmetené do tváři samotnému zákonu nebes. Smaragdová zář zalila vše, v Libokamu nezůstalo jediné srdce, které by se v ní neutopilo, jediný kámen, s který by neprosytila duchem porážky.

Pak vítr štěrbinu v mracích odvál a zlověstné, zelené světlo sklouzlo na západ. Citadela Pánů tonula v neproniknutelné noci jako opuštěný mořský útes hrozící se každou chvíli rozdrobit.

„*Melenkurion!*“ zalapal Mhoram po dechu, jako by se dusil. „*Melenkurion!*“

Pomalu si uvědomil, že se šklebí jako šílenec zahnaný do kouta. Dokonce i tehdy, když se kolem Libokamu opět rozprostřela noc, nedokázal své rysy uvolnit, jeho tvář zůstávala pokřivená. Uběhlo mnoho napjatých minut, než ho vůbec napadlo, aby pohlédl směrem k nepřátelskému leženi.

Když se k tomu konečně přiměl, uviděl, že armáda ožila. Vybředla ze svého neklidného odpočinku a začala kypět, ježila se v temnotách jako znovuprobuzený chtíč.

„Připrav válečnictvo,“ řekl maršálovi a marně se snažil vytěsnit ze svého hlasu přídech hrůzy, která ho

ovládla. „Satanova Pěst dostal své znamení. Brzy zaútočí.“

Maršál Qaan se s vypětím všech sil ovládl. Poklusem opustil vyhlídku a cestou na své důstojníky křičel rozkazy.

Mhoram přitiskl svou hůl prsům a zhluboka, těžce oddychoval. Zpočátku se jeho hruď při každém nádechu chvěla a tvář mu stále hyzdil onen strašlivý úšklebek. Pomalu se mu však podařilo svary uvolnit a napětí z nich nasměrovat jinam. Veškerou svou pozornost nyní upřel na obranu Citadely.

Povolal drewory a ostatní Pány, aby se k němu připojili a sám se vydal na věž, aby se podíval, co dělá běs *samadhi*.

Tam, ve společnosti dvou vyděšených strážných, pozoroval, jak Satanova Pěst se svým jasně zářícím úlomkem kamene Zlozemě planoucím jako ledová pochodeň prochází mezi svými oddíly a podivným, chraplavým jazykem jim uděluje rozkazy. Beze spěchu shromáždil pod svým světlem prazlochy, jejichž černá těla kolem něj brzy vytvořila živé moře. Pak je zformoval do dvou ohromných klínů a sám se postavil do jejich středu tak, aby hroty útvarů končily u jeho ramen a mířily přímo na Libokam. V ostrém světle Kamene vypadaly oba klíny jako semknutá a smrtící síla. Jakmile se pohnuly směrem k Libokamu, ukázalo se, že kolem celé formace se to jen hemží jinými, méně disciplinovanými, ale o to dravějšími nestvůrami.

Následujíce běsovo světlo kráčela celá armáda odhodlaně přímo na jihovýchod k pevně zajištěné bráně v základně strážní věže.

Nejvyšší Pán Mhoram sevřel pevně svou hůl a pokusil se duševně připravit na cokoliv, co mělo následovat

Za svými zády ucítil přítomnost Paní Amatin a správce Borillara, k nimž se vzápětí připojili Tohrm a Qaan. Maršál, aniž spustil oči z nepřátelská armády, podal hlášení.

„Poslal jsem do věže dva eowardy. Víc by nemělo smysl – Udě by si překáželi navzájem. Polovina z nich jsou lučištníci. Jsou to dobři bojovníci," dodal zcela zbytečně, spíš jako by o této skutečnosti chtěl ujistit sám sebe. „Všichni jejich důstojníci a dvacítníci bojovali už ve válce proti Trýzniteli."

„Lučištníci mají šípy z *lor-liarill*. Začnou na tvůj signál."

Mhoram souhlasně přikývnul. .Přikaž polovině lučištníků, aby udeřili ihned, jakmile se běs ocitne v dostřelu. Zbytek ať počká, až jim dám znamení."

Maršál se otočil, aby předal rozkazy, ale Mhoram ho nečekaně uchopil za paži. Cítil, jak se mu ježí vlasy na hlavě, když říkal „umísti více lučištníků na hradby nad Zlatanovým nádvořím. Pokud se Satanově Pěsti nějakou nevysvětlitelnou zlou silou podaří prolomit bránu, obránci věže budou potřebovat pomoc. A postav k visutým lávkám spojujícím věž s Citadelou spolehlivé muže. Ať jsou připraveni je v případě potřeby strhnout"

„Ano, Nejvyšší Pane." Qaan byl válečník a chápal nezbytnost takových rozkazů. Pevně opětoval Mhoramův stisk – vypadalo to jako podání ruky na rozloučenou – a opustil vrcholek věže.

„Prolomit bránu?"Borillar zalapal po dechu, jako by ho pouhá představa něčeho takového přiváděla v úžas. „Jak by to provedli?"

„To není možné," odpověděl Tohrm rozhodně.

„Přesto se musíme připravit." Mhoram opřel svou hůl o kámen. jako zástavu a pozoroval, jak se běs *samadhi* blíží k Libokamu.

Lidé na věži mlčky pozorovali postupující nepřátelskou armádu. Byla už méně než sto yardů od brány. S výjimkou mrtvého dunění myriád nohou dopadajících na zmrzlou zem se pohybovala v naprostém tichu – jako by se pokoušela k Libokamu přikrást potají nebo jako by se mnohé z těch stvoření navzdory své dychtivosti a hladu bály toho, co se Satanova Pěst chystal udělat

Mhoram cítil, že zbývají už jen okamžiky. Zeptal se Amatin, zda viděla Trevora nebo Loeryu.

„Ne," odpověděla šeptem. Její hlas zněl prázdně a dutě jako hlas člověka, který poznal, že byl opuštěn.

O chvíli později se z jednoho z vyšších ochozů věže ozvalo zadrnčení tětiv a svištěm šípů. V okolní temnotě je nebylo možno spatřit, Satanova Pěst však nedal ani v nejmenším najevo, že si je palby vědom. Zář Kamene Zlozemě však šípy zapálila a odklonila stranou dřív, než se k němu dostaly na třicet stop.

Další salva nebyla o nic úspěšnější. Jediným výsledkem byl zelenkavo-oranžový jas, jenž ozářil čelní voje běsovy armády a odhalil nenávistné škleby strigoňů.

Pak se *samadhi* zastavil. Po jeho bocích se chvěly šiky prazlochů. Běs vyštěkl své rozkazy a klíny se semkly. Jeskynní běsové se spolu s ostatními příšerami rozestavěli na pozice, připraveni zaútočit

Beze spěchu či jakéhokoliv náznaku zaváhání sevřel obr-běs pěst, takže paprsek z úlomku kamene Zlozemě vyrazil přímo k nebi.

Mhoram cítil, jak se síla v Kameni shromažďuje a ve vzdutých vlnách se šíří do všech stran.

Náhle z Kamene vyrazil zelený blesk a udeřil do země přímo před jedním ze strigoňů. Příliv síly trval, dokud země nezačala praskat a nevzňala se zelenými plameny. Pak *samadhi* Kámen pozvedl a pomalu jím

opsal široký oblouk k druhému strigoňovi. Zášleh moci po sobě opět zanechal hlubokou, dýmající jizvu. Země žhnula a bolestně sténala.

Když byl oblouk úplný, obkličoval běsa z obou stran – polokruh smaragdových uhlíků před ním stál jako slavobrána ukotvená v klínech prazlochů stojících po jeho bocích.

Mhoram si vzpomněl na vír úzkosti, jímž Trýznitel na zaútočil na válečnictvo u Doriendor Corishev. Přeběhl na druhou stranu věže a zakřičel na lidi shromážděné na lávkách a ochozech Citadely, „opusťte hradby! Kromě vojáků se všichni musí skrýt! Nevystavujte se zbytečně, útok může přijít z nebe!“ Pak se vrátil k Paní Amatin.

Pod věží zatím dva velcí strigoni pozdvihli své hole a zabodli je do konců oblouku. V tu chvíli začal do rýh v zemi stékat vitriol démondů. Zelené plameny zčernaly, bublaly, prskaly a vyrazily stranou od oblouku jako by Satanova pěst nabodl žílu, v níž proudí Krev země.

Ve chvíli, kdy se maršál Qaan opět vrátil na věž, už Mhoram věděl, že se *samadhi* nepokouši vyvolat vír. Běsovo počínání se nepodobalo ničemu, co kdy předtím viděl a bylo také mnohem pomalejší, než by se dalo očekávat. Jakmile se prazlochové připojili k oblouku začal Satanova Pěst pracovat s Kamenem. Z jeho rozžhaveného jádra vytáhl oheň, který stekl na zem a vlil se do rýh po stranách oblouku. Tato síla společně s černou kyselinou vytvořila tekutinu děsivé síry. Po celé délce prohlubeniny začaly do vzduchu vyrážet černozelené zášlehy ne nepodobné hadím jazykům. Každému, kdo tomuto divadlu přihlížel, se sevřely útroby, lidé se nemohli zbavit pocitu znesvěcení či urážky, jako by se Povýšenec pokoušel pošpinit samotné kosti země.

Přesto se síla nijak neprojevovala, jen stále rostla. Jazyky blesků šlehaly stále výš, spojovaly se, byty stále zářivější a pomalu ale jistě kolem sebe sířily stále zřetelnější vlny zla Jejich prudkost se stupňovala, až měl Mhoram pocit, že nervy v jeho očích a kůži už více nesnesou. Stále však rostla. Když za zády Satanovy Pěsti začalo do temnoty noci rudě krvácet svítání, spojily se jednotlivé zášlehy do tří jednotlivých blesků, které bez jakéhokoliv hřmění vnikaly až do černočerných mraků.

Nejvyššímu Pánu vyschlo v hrdle, několikrát musel ztěžka polknout, než dokázal promluvit „Správce Toneme –“ stále měl pocit, jako by mu kdosi vrazil do úst roubík. „Zaútočí na bránu. Tato sílaje určena k útoku na bránu. Shromáždi všechny ochotné gravelingase a jděte pomoci kameni.“

Když Tohrm uslyšel zvuk svého jména, prudce sebou trhl, ale pak svižně odkráčel, jako by byl rád, že unikne pohledu na zlověstný oblouk.

Ve chvíli, kdy kalné svítání ozářilo obléhatele, dosahovaly ony tři jazyky úrovně mraků trvale, poskakovaly a kroutily se jako šílené, bušily do mlčenlivých mračen a stále se přibližovaly k sobě. Armáda shromážděná za nimi začala skučet a výt, jako by tlak působící na ni byl více a více nesnesitelný.

Paní Amatin zaťala nehty do Mhoramova ramena. Qaan zkřížil ruce na prsou ve snaze potlačit svou rostoucí touhu začít křičet Borillar si horečnatě třel dlaněmi tváře, jako by z nich chtěl seškrábat pocit zla. Jeho hůl mu ležela bez užitku u nohou. Nejvyšší Pán Mhoram se modlil za ně všecky a statečně bojoval se svým vlastním strachem.

Pak běs zcela nečekaně zamával Kamenem ve své dlani a vrhl do oblouku další sílu.

Tři mohutné ohnivé sloupy přiskočily k sobě a spojily se v jeden.

Ozvalo se strašlivé zahřmění a země se v odpověď na úder toho jediného, ohromného blesku zachvěla. Zášleh pak okamžitě zmizel, ačkoliv *samadhi* ani prazlochové svou sílu z oblouku nestáhli.

Hřmění pokračovalo a země se divoce roztřásla. Během chvíle se věž kymácela, jako by její základy měly prasknout a pohltit ji.

Celé podhůří se začalo pohybovat. Kroutilo se, svíjelo, škubalo sebou a praskalo. Z puklin začaly vyskakovat kamenné útvary. Ke své hrůze Mhoram spatřil, jak se na povrch derou postavy lidí, obrů a koní. Hrubé, znetvořené, necitlivé, vlastně to byly jen pospojovaný kusy kamene, starobylé zkamenělé pozůstatky pohřbených těl.

V Mhoramových uších zazněla jako ozvěna vzpomínka na Asuračin výkřik přenesený z Libodrewu pomocí *lomillialoru. Vzkřísil starou smrt!*

Kamenná těla se zvedala ze země po stovkách a tisících. Za strašlivého rachota pukající země se mrtví vymanili ze svých prastarých hrobů a slepě se vlekli proti bráně Libokamu.

„Braň věž!“ křikl Mhoram na Qaana. „Ale nemrhej zbytečně životy. Amatin! Ty zůstaneš také zde! Prchej, pokud věž padne. Já jdu k bráně.“

Když se však obrátil, srazil se se správcem Tohrmem. Tohrm ho uchopil za paži a zastavil jej. Navzdory naléhavosti situace uběhla poměrně dlouhá chvíle, než byl správce schopen promluvit

Konečně ze sebe vypravil, „tunel už je střežen.“

„Kdo?“ obořil se na něj Mhoram.

„Pán Trevor poslal všechny ostatní pryč. K bráně se postavil on a gravelingas Trell.“

„Melenkurion!“ vydechl Mhoram. *„Melenkurion abatha!“* A vrátil se zpět na ochoz.

Mlčenlivé kamenné stíny pod ním už téměř dorazily k základně věže. Seshora na ně pršel déšť šípů, od příšerných postav se však jen lehce odrážely a bez užitku padaly na zem, kde shořely.

Mhoram zaváhal a chvíli cosi užasle mumlal. Porušení Zákona smrti mělo mnohem strašlivější a rozsáhlejší následky, než si dokázal kdokoliv představit. Tisíce pokroucených postav se již sešikovaly a pochodovaly proti Libokamu, tisíce dalších se teprve vymaňovaly ze země jako zatracené duše, jež síla Sheola Satanovy Pěsti přinutila k poslušnosti.

Pak však první z nestvůr položily ruce na bránu a Nejvyšší Pán Mhoram se vrhl kupředu. Zamával svou holí a poslal dolů záblesk, který udeřil do mrtvých těl. Při dopadu ohně z hole Nejvyššího Pána se roztříštily, jako by byly z měkkého pískovce a smísily se s blátem.

On a Paní Amatin okamžitě vrhli do obrany veškeré své síly. Jejich hole zvonily, žhnuly a dštily modré blesky, které dopadaly na pochodující stíny jako údery kladiva. Každý záblesk . rozdrobil mnoho mrtvých v písek, jeden každý padlý však byl okamžitě nahrazen mnoha jinými. Země mezi obloukem a věží se prohýbala, kroutila a vyvrhovala další nestvůry pocházející snad ze dna jakéhosi dávno vyschlého moře. Nejdřív se objevovaly jedna po druhé, pak už po desítkách. Vrhly se k bráně a navršily se kolem ní.

Mhoram skrz kámen cítil, jak se tlak na bránu stupňuje. Cítil Trevorův oheň a Trellovu mocnou podzemní píseň podporující vnitřní západky vrat, zatímco z druhé strany na ně tlačily stovky a tisíce slepých a němých těl vržených vpřed jako lavina hrnoucí se proti zdravému rozumu vzhůru z nitra země na povrch. Slyšel sténání kamene, jako by se samotné

kosu' věže kroutily a měly se každou chvíli zlomit. A mrtví stále přicházeli, drali se ven ze země, až se zdálo, že zástup, který utvořili, je početnější než armáda oblehatelů. Hrnuli se na Libokam stejně neúprosně a nezadržitelně jako potopa. Mhoram a Amatin jich rozdrtili stovky, aniž by to bylo vůbec znát.

Za Nejvyšším Panem klečel správce Tohrm. Rukama se dotýkal kamene, sdílel jeho bolest a nepokrytě naříkal, „Libokame! Ach Libokame, běda! Ach Libokame, Libokame!“

Mhoram zanechal boje, obrátil se ke správci, uchopil jej za košili a zvedl ho na nohy. „Gravelingasi Tohrme,“ zakřičel mu do tváře. „Nezapomínej, kým jsi! Jsi správce Citadely Pánů!“

„Jsem nikdo!“ plakal Tohrm. „Ach, země –!“

„Jsi správce a gravelingas! Poslouchej mě! Já, Nejvyšší Pán Mhoram ti nařizuji: pozoruj ten útok. Vnikni do něj, nauč se jej znát. Vnitřní brána nesmí padnout. *Rhadhamaerl* musí vnitřní bránu Libokamu ochránit!“

Vtom vycítil v útoku jistou změnu. Kámen, který Satanova Pěst stále svíral v ruce, nyní vrhal blesky proti bráně. Amatin se pokusila vzdorovat, ale běs ji odstrčil stranou, jako by nebyla ničím. Přesto Mhoram zůstával s Tohrmem, soustředil veškerou svou sílu na správce, dokud si nebyl jist, že jeho slova vnímá.

„Kdo bude truchlit pro kámen když ne já?“ zasténal Tohrm.

Mhoram silou ovládl svou touhu zaječet na něj. „K čemu nám budou tvé zvyky a povinnosti, když tu všichni zahyneme?“

V příštím okamžiku však na Tohrma zapomněl, zapomněl na vše kromě tichého sténání vycházejícího ze základny věže a pronikajícího celým jeho tělem. Přes

pronikavý Trellův hněv a vytrvalost Trevorova ohně brána sténala v bolestné agónii.

Pak věží proběhl silný otřes. Všichni lidé stojící na horních ochozech upadli, bezmocně se svalili na kamennou podlahu. Mezi nebem a zemí se jako vítězný výkřik rozlehl ohlušující zvuk hromu, zdálo se, že se rozpoltila samotná podstata hmotného světa.

Brána se otevřela.

Tunel pod věží zaplavil příval mrtvého kamene.

„Braňte věž!“ zakřičel Mhoram na Qaana a Amatin. Otřesy se zmírnily a on se potácivě postavil na nohy. Táhl za sebou Tohrma a volal, „shromáždi gravelingase! Vnitřní brána nesmí padnout“ Ačkoliv se brána stále třásla, rozběhl se ke schodišti.

Než však stačil sestoupit dolů, uslyšel výkřiky. Lidské výkřiky. Vírem jeho emocí probleskla bolest a hněv. „Qaane!“ zařval, ačkoliv byl starý maršál nedaleko něj. „Válečníci útočí!“ Qaan přistoupil k jeho boku a jen pochmurně přikývnul. „Zastav je. Nemohou porazit mrtvé. Tady meče nestačí.“

S Tohrmem a Qaanem po boku běžel Mhoram dolů po schodech a nechal na ochozu stát Amatin neúnavně vrhající na útočníky svůj oheň.

Qaan běžel schodištěm dolů, ale Mhoram se od něj brzy oddělil a táhl Tohrma po nejvyšší visuté lávce nad nádvořím mezi věží a Citadelou. Z tohoto místa spatřil, že Trella a Pána Trevora už útočníci vytlačili z tunelu. Oba nyní bojovali o holé životy. Proti pomalé, slepě pochodující mase zburcoval Trevor sílu, jakou v něm Mhoram nikdy dřív neviděl. Bušil svým ohněm do předních řad útočníků a měnil je na písek. Trell zase držel v rukou obrovský kus jednoho z křidel brány a používal jej jako pádný kyj s takovou urputností, že dokonce i nestvůry připomínající koně a obry padaly pod jeho údery k zemi.

Dva muži proti takové přesile však neměli šanci. Meče, oštěpy a šípy neměly na mrtvé sebemenší účinek, desítky válečníků, kteří vyběhli na nádvoří, byly prostě ušlapány. Výkřiky . umírajících byly strašlivé. Zatímco se Mhoram díval, mrtví zatlačili Trella a Trevora za uschlý zlatan téměř až k zavřené vnitřní bráně.

Mhoram zakřičel na bojovníky na ochozech pod ním a zakázal jim, aby se vydávali na pomoc svým druhům na nádvoří. Pak se rozběhl Citadelou, sestupoval po schodištích stále níž až k nejspodnějším patrům. S Tohrmem za zády dorazil k prvnímu podpěrnému pilíři nad vnitřní branou právě ve chvíli, kdy se tunelem vhrnuli na nádvoří jeskynní běsové a začali se prodírat mezi mrtvými směrem k boční bráně představující jediný vstup do věže.

Některé z nich okamžitě zkosily šípy, jiné skolila hrstka válečníků, kterým se podařilo uchránit holý život a ustoupit dřív, než je mrtví stačili rozšlapat. Jejich hrubé kožené kabátce je však před většinou šípů a oštěpů ochránily. Se vší svou silou a vrozenou znalostí kamene se vrhli proti brance. A brzy se ohavná stvoření valila tunelem v mohutném proudu. Nejvyšší Pán viděl, že bojovníci sami nedokážou věž před *samadhiho* nestvůrami ubránit

V tuto strašlivou chvíli vytěsnil z mysli Trella i Trevora, jeskynní běsy, válečníky i oživlé mrtvé a postavil se tváří v tvář rozhodnutí, které musel učinit. Pokud měli Libokam ubránit, musela zůstat věž nebo vnitřní brána nedotčená. Věž samotná dokázala postup běsovy armády zpomalit natolik, aby Libokam přežil. Brána samotná pak zapečetila vstup do srdce města Bez jednoho nebo druhého byl Libokam ztracen. Ale Mhoram nemohl bojovat za obojí. Nemohl být na dvou místech najednou. Musel se rozhodnout, kam se obrana soustředí.

A rozhodl se pro bránu.

Okamžitě poslal Tohrma, aby shromáždil ostatní gravelingasy. Pak opět obrátil svou pozornost k bitvě na nádvoří. Jeskynních běsů si nevšímal, soustředil se jen na mrtvé, kteří vyvrátili mrtvý zlatan a přitiskli Trella a Trevora ke zdi. Křikl na válečníky kolem, aby mu podali *clingor* a vrhl svůj oheň proti stínům bez tváří drtíc je tak na písek. Společně s Trevorem vyčistili dostatečný prostor, aby měli oba obklíčení muži šanci na útěk.

Vzápětí přinesli strážní dva pevné *clingorové* provazy, připevnili je a spustili Trellovi a Trevorovi. Během tohoto nepatrného zdržení však tunelem vtrhli další jeskynní běsové – jeli na zádech mrtvých a bez meškám se připojili k útoku na branku. Se strašlivým zaskřípěním připomínajícím praštění kostí se vrata vyvrátila z pantů. Běsové je odhodili stranou a s řevem vtrhli do věže. Okamžitě narazili na odhodlané válečníky, síla, s níž dovnitř vrazili, je však nesla nezadržitelně kupředu.

Když to Trell spatřil, vydal hněvivý výkřik a pokusil se na jeskynní běsy zaútočit Odstrčil *clingorový* provaz stranou a vrhl se proti mrtvým, jako by věřil, že se mu podaří probojovat cestu až k úpatí věže a připojit se k jejím obráncům. Jeho žulový kyj a síla *rhadhamaerl* mu skutečně umožnily prodrat se několik kroků zamýšleným směrem. Pak se mu však jeho primitivní zbraň rozlomila v rukou a on klesl pod strašlivým náporem mrtvých k zemi.

Trevor se vrhnul za ním. Díky podpoře Mhoramova ohně se mu podařilo ke gravelingasovi dostat několika skoky. Jeden z mrtvých ho udeřil přes kotník, on si ale bolesti nevšímal, uchopil Trella pod pažemi a vlekl jej zpátky.

Jakmile se Trell dokázal sám udržet na nohou, odstrčil Trevora a pokusil se na těla zcela postrádající jakýkoliv cit či schopnost vnímat bolest zaútočit pěstmi.

Trevor uchopil jeden z *clingorových* provazů a švihem jej několikrát omotal kolem jeho těla. Pak mu skočil na záda, zapití svou hůl proti Trellově hrudi, chytil se jí oběma rukama a zakřičel na válečníky, aby je vytáhli. Zatímco je Mhoram kryl, oba muži stoupali podél zdi, na jejímž vrcholu je uchopilo

deset párů rukou a pomohlo jim na ochoz nad pilířem.

Ozval se strašlivý úder, jak mrtví nalehli na vnitřní bránu. Nejvyšší Pán Mhoram na chvíli zapomněl na bojový lomoz doléhající k nim z věže i na němý nápor dotírající čím dál tím více na bránu a obrátil svou pozornost k Trellovi s Trevorem.

Gravelingas se zbavil Trevorova sevření, setřásl ze sebe ruce válečníků a postavil se proti Mhoramovi, jako by mu chtěl skočit po krku. Jeho tvář plála vynaloženým úsilím a zuřivostí.

„Nedotčená," zasípal strašlivě. „Věž je ztracena – celá, nedotčená, připravená pro Sheola! Tohle chceš s Libokamem udělat? Bylo by lepší, kdybychom ho zničili vlastníma rukama!"

Divoce zamával svými mohutnými pažemi, aby odradil každého, kdo by se chtěl přiblížit, prudce se otočil a zmizel v Citadele.

V Mhoramových očích se objevil nebezpečný záblesk, kousl se však do rtu a ovládl se, ač měl neskutečnou chuť se za gravelingasem vrhnout Trell vynaložil nesmírnou námahu a přesto selhal. Nemělo smysl ho obviňovat z nedostatečnosti, zasloužil si, aby mu byl dopřán mír. Jeho hlas však zněl jako hlas muže, který ztratil mír navždy. Mhoram za Trellem nakonec

poslal dva válečníky, aby ho hlídali a obrátil se k Trevorovi.

Pán se opíral o kamennou zeď a ztěžka lapal po dechu. Ze zraněného kotníku mu tekla krev, tvář měl pokrytou prachem bitvy. Přesto se zdálo, jako by byl duchem nesmírně vzdálen a bolest ani nevnímal. Jeho oči se leskly tajuplným poznáním. Když k němu Mhoram přistoupil, vyhrkl, „cítil jsem to. Vím, co to je.“

Mhoram křikl, aby přivedli léčitele, ale Trevor gestem popřel, že by potřeboval jakoukoliv pomoc. Pohlédl Mhoramovi do očí a jako u vytržení opakoval, „cítil jsem to, Mhorame.“

Mhoram potlačil starost o jeho zdraví a zeptal se, „co jsi cítil?“

„Moc Pána Zlora. Sílu, která toto vše umožnila“

„Kámen –“ začal Mhoram.

„Kámen sám nestačí. Toto počasí – rychlost, s jakou obnovil své síly po porážce v Rdusné hlubině, síla této armády od níž je přitom tak vzdálen, mrtvá těla vytažená z hrobů mocí tak nezměrnou –!“

„Na to jen Kámen nestačí. Cítil jsem to. Dokonce ani Pán Zlor by se během sedmi krátkých let nemohl bez cizí pomoci proměnit v neporazitelného protivníka.“

„ Jak se to tedy stalo?“ vydechl Nejvyšší Pán.

„To počasí – tato zima. Podporuje armádu a žene ji vpřed. Dává volnost Satanově Pěsti – dává volnost Povýšenci, aby se mohl věnovat jiné práci – práci s Kamenem. Aby mohl povolat všechny ty mrtvé. Mhorame, vzpomínáš si, jakou moc měl Droslint Skáloplaz nad počasím – a měsícem?“

Mhoram s rostoucím zděšením přikývnul.

„Cítil jsem to. Pán Zlor má Hůl Zákona.“

Navzdory Mhoramovu přesvědčení o pravdivosti Trevorových slov se Nejvyššímu Pánu vydral ze rtů

výkřik. „Jak je to možné? Vždyť Hůl spadla společně s Nejvyšší Paní Elenou pod *Melenkurion* Nebehráz.“

„Nevím. Možná stejná bytost, která zavraždila Paní Elenu přinesla Hůl do Zlorova Útulku – možná je to sám mrtvý Kevin, kdo vládne Holí ve Zlorův prospěch, Povýšenec sám nemusí její sílu ovládat ani se o to snažit Cítil jsem však Hůl, Mhorame – Hůl Zákona nade vší pochybnost.“

Mhoram přikývnul a snažil se přitom potlačit zděšený úžas, jenž v jeho nitru zněl ze všech stran jako nekonečná ozvěna. Hůl! Kolem něj zuřila bitva a on neměl dostatek času ani síly, aby se mohl věnovat čemukoliv jinému. Pán Zlor má Hůl! Kdyby si dovolil o takové věci přemýšlet, mohl by zpanikařit a ztratit hlavu. Se zábleskem v očích pevně stiskl Trevorovi rameno v gestu vyjadřujícím chválu a přátelství a obrátil svou pozornost zpět k dění na nádvoří.

Na chvíli odvrátil své vnímání od hluku a válečné vřavy a naladil své smysly, aby posoudil situaci Libokamu. Cítil Paní Amatin na vrcholku věže, jak stále vrhá svůj oheň proti mrtvým. Slábla – byla vystavena nepřetržitému vypětí dalece přesahujícímu *její* možnosti. Přesto stále bojovala, jako by chtěla vložit do obrany věže poslední výdech, poslední úder srdce. Její námaha měla výsledky. Přestože nemohla zastavit ani desetinu potácejících se stínů, rozdrtila jich už tolik, že písek částečně ucpal tunel. V jednu chvíli se mohlo skrz něj dostat mnohem méně mrtvých. Také jejich postup se zpomalil, takže tlak na vnitřní bránu už nenarůstal tak rychle.

Zatímco se snažila, boj stoupal nitrem věže vzhůru k ní. Jen málo jeskynních běsů se nyní pokoušelo vstoupit do branky. Vchod byl zatarasen jejich mrtvými druhy a když se snažili tuto barikádu překonat, vystavili se sami dešti šípů sesílaných lučištníky z ochozů Citadely.

Přesto se útočníkům dařilo pomalu získávat nad věží nadvládu, Mhoram slyšel, jak boj postupuje složnými chodbami vzhůru. Vynaložil značné úsilí, aby nevnímal nic kolem sebe a cele se soustředil na věž. Pak na pozadí chraplavých rozkazů, třeskotu zbraní, bolestných a nenávistných výkřiků a zvuku nohou běžících po kameni vycítil běsův útok na vnější zdi věže. Satanova Pěst vrhal proti ochozům a oknům a tu a tam i na samotnou Paní Amatin mocné zášlehy kamene Zlozemě. Pod jejich záštitou vztyčily jeho stvůry žebříky a nyní se hrnuly dovnitř všemi možnými otvory.

A v kameni pod svými chodidly cítil Nejvyšší Pán Mhoram sténání vnitřní brány.

Rychle se otočil k jedné z válečnic, upjaté skalnovské ženě. „Běž do věže. Najdi maršála Qaana. Řekni, že mu nakazuji, aby se z věže stáhnul. Řekni, že s sebou musí odvést Paní Amatin. Běž.“

Zasalutovala mu a odběhla O několik vteřin později ji zahlédl, jak se mihla vnitřním nádvořím a vběhla na jednu z visutých lávek.“

Krátce nato se opět vrhl do boje. S Pánem Trevorem po boku obnovil svůj útok proti přívalu mrtvých naléhajících na vnitřní bránu Libokamu. Zatímco kamenem pod jeho chodidly vibrovala síla gravelingasu snažících se podpořit kámen, on použil veškerou svou nashromážděnou zuřivost a vrhl ji proti mrtvým. Nyní již věděl naprosto jasně, čeho chce dosáhnout, měl v úmyslu pokrýt dlažbu nádvoří tak silnou vrstvou písku, aby slepé, potácivé stíny nenašly pro své nohy oporu a nemohly vyvinout patřičný tlak. Trevorova pomoc ještě zvýšila jeho efektivitu, takže drtil mrtvé po celých desítkách a tuctech, až hůl v jeho ruce začala podrážděně bzučet a vzduch v jeho okolí jako by sám začal vyzařovat namodralý oheň.

Přesto během své práce, kdy používal svou sílu jako srp, aby skosil nedobrou běsovu úrodu, upíral část své pozornosti k visutým lávkám. Čekal, zda uvidí Qaana a Amatin.

O chvíli později se první lávka zřítila. Z věže vyrazila skupinka mužů – to, co zbylo z jednoho z eomanů určených k obraně – a prchala po lávce následovaná několika rozvášněnými jeskynními běsy. Lučištníci si s běsy hravě poradili a jakmile se válečníci ocitli v bezpečí, lana nesoucí lávku byla přeťata. Dřevěná lávka se velkým obloukem zhoupla a se zachřestěním narazila do zdi.

Z věže se ozýval bojový ryk. Náhle se na jednom z horních mostů objevil maršál Qaan a pronikavým hlasem, jímž byl schopen překřičet i okolní lomoz nařídil, aby byly přeťaty všechny lávky kromě dvou nejvyšších.

„Amatin," zakřičel Mhoram na maršála.

Qaan přikývnul a rozběhl se zpět ke věži.

Následující dva mosty padly téměř okamžitě, vojáci u třetího však čekali. Po chvíli na most vklopýtalo několik zraněných vojáků. Navzájem se podpírali, vlekli zraněné a snažili se dostat do Citadely. Pak však za nimi z věže vyrazilo několik šílených kamenných stvoření. Navzdory šípům a oštěpům srazili zraněné z lávky a vrhly se kupředu.

S pochmurnou rozhodností strážní přesekli lana.

Každý nepřítel, jenž se objevil v otvoru dříve sloužícím jako průchod k lávkám, byl okamžitě zasypán krupobitím střel. Mosty padaly jeden za druhým až pro uprchlíky z věže zbyly jen poslední dva.

Pán Trevor po Mhoramově boku těžce lapal po dechu a sám Nejvyšší Pán cítil, že jeho síly ochabují. Nehodlal se však únavě podvolit Gravelingas Tohrm by nebyl schopen bránit Citadelu sám.

Přesto jak okamžiky ubíhaly, ztrácel plamen jeho hole na intenzitě. Strach o Qaana a Amatin mu bránil se soustředit. Zoufale toužil být s nimi. Přes horní lávky nyní prchající válečníci přebíhali bez ustání a Mhoram se staženým hrdlem sledoval, kdy se objeví také jejich vůdci.

Další most padl.

Když Mhoram spatřil v otvoru vedoucímu k poslední únikové cestě stát Qaana, přestal bojovat úplně.

Qaan cosi zakřičel směrem k Citadele, ale Nejvyšší Pán jeho slovům nerozuměl. Se zatajeným dechem sledoval, jak se čtyři válečnici rozběhli k maršálovi.

Pak se za Qaanem objevila postava v modré říze – Amatin. Ani jeden z nich se však nesnažil dostat do bezpečí. Sotva k nim oni čtyři muži dorazili, zmizeli oba opět ve věži.

S pocitem bezmoci hleděl Mhoram strnule na prázdné dveře, jako by věřil, že silou své vůle může přivést ty dva zpět Slyšel přitom dusot a křik běsových hord stoupajících nitrem věže vzhůru. O chvíli později se objevili čtyři válečníci. Mezi sebou nesli správce Borillara.

Visel jim v rukou zcela bezvládně, jako by byl mrtvý.

Qaan a Amatin je následovali. Když všichni vstoupili do Citadely, poslední most padl. V okolním lomozu se zdálo, jako by se zřítil dolů bez jediného zvuku.

Mhoramovi se zatmělo před očima. Uvědomil si, že se ztěžka opírá o Trevora, dokud lapal po dechu, nebyl schopen stát vlastními silami. Pán Trevor ho však podržel. Když Mhoramova slabost ustoupila, pohlédl Nejvyšší Pán Trevorovi do očí a vyčerpaně se usmál.

Bez jediného slova opět napřeli své síly k obraně Libokamu.

Věž byla ztracena, ale bitva ještě zdaleka nekončila. Mrtví, které už nedrtil Amatin oheň byli schopni prodrat se pískem. Tlak na vnitřní bránu začal opět narůstat a pocit zla, který vysílali do kamene, sílil. Nejvyšší Pán cítil, jak bolest Libokamu roste, až se zdálo, jako by přicházela ze všech stran. Kdyby nestál tváří v tvář tisícům mrtvých, nejspíš by si pomyslel, že Citadela zažívá útok zvíce stran. Veškerá jeho pozornost však byla soustředěna na současný úkol. Libokamu zbývala jediná šance – pohřbít vnitřní bránu pod kupami písku dřív, než se prolomí.

Ucítil za svými zády Tohrmovu přítomnost, ale neotočil se, dokud se ke správci nepřipojili Qaan a Amatin. Pak teprve spustil svou hůl a obrátil se k nim čelem.

Amatin byla na pokraji vyčerpání. Její tvář byla zsinalá, oči zapadlé a vlasy se jí v propocených pramíncích lepily na tvář. Když promluvila, hlas se jí třásl. „Postavil se do cestě ráně, která měla patřit mě. Borillar – on – nevšimla jsem si *samadhiho* blesku včas.“

Uběhlo několik dlouhých chvil, než se Mhoram ovládl natolik, aby byl schopen říct, „je mrtvý?“

„Ne. Léčitelé – bude žít. Je drewor – není bezbranný.“ Podklesly jí nohy a ona se ztěžka opřela o kamennou stěnu, jako by kdosi přestřihl provázky držící ji doposud ve vzpřímené poloze.

„Zapomněl jsem, že je s vámi,“ zamumlal Mhoram. „Cítím se zahanben.“

„*Ty* se cítíš zahanben!“ drsné zasípání maršálova hlasu přivábilo Mhoramovu pozornost Qaanova tvář a ruce byly pomazané krví, ale on sám se zdál být nezraněn. Nedokázal se podívat Mhoramovi do očí. „Věž – je ztracena!“ Vyplivl ta slova s takovou hořkostí, jako by to byly Ušty pelyňku. „To já bych se měl cítit

zahanben. Žádný maršál by nedopustil – maršál Hile Troy by bezpochyby našel způsob, jak ji ochránit.“

„Pak tedy najdi způsob, jak nám pomoci teď,“ zasténal Tohrm. „Tato brána nevydrží.“

Zoufalství v jeho hlase způsobilo, že se k němu obrátily pohledy všech, co stáli na pilíři. Po tváři mu stékaly slzy, jako by neměl nikdy přestat plakat a rukama šmátral v prostoru před sebou ve snaze najít cosi neexistujícího, cosi pevného a nezlomného. Brána zasténala, jako by potvrzovala oprávněnost jeho úzkosti.

„Nemůžeme,“ pokračoval. „Nemůžeme. Taková síla! Nechť mi kámen promine! Nejsem – nejsem schopen se takovému tlaku postavit.“

Qaan se zprudka otočil a odkráčel pryč. Cestou křičel na drewory, aby donesli trámy, jimiž by mohli bránu zatarasit.

Ale Tohrm maršála neslyšel. Dál se díval vlhkým pohledem do Mhoramových očí a zašeptal, „něco nám brání. Cosi zlého ničí naši sílu. Nerozumíme tomu – Nejvyšší Pane, je zde snad jakési jiné zlo? Jiné zlo, než tíže mrtvých a jejich zuřivost? Slyším – velká skála Libokamu křičí o přítomnosti zla.“

„Nejvyšší Pán Mhoram obrátil své smysly k vibracím mateřské skály Citadely jako by chtěl spojit svou mysl s kamenem. Cítil váhu *samadhiho* mrtvých, jako by naléhali přímo na něj, cítil, jak brána jeho vlastní duše sténá, duní a praská. Na vteřinu, jako by ve věšteckém vzplanutí, se stal Citadelou, pojmul do sebe její bolest a zažil strašlivou sílu, která ji hrozila rozdrtit – a také ještě něco jiného, vzdáleného, velmi osobního, strašlivého. Když uslyšel, jak k němu míří zděšené kroky, věděl, že Tohrm vytušil pravda

Jeden ze dvou mužů, kterého Mhoram poslal za Trellem, se k němu vrhnul, ale v poslední vteřině se prudce zastavil a zůstal stát Jeho tvář byla bledá hrůzou

a hlas se mu třásl tak, že zpočátku ze sebe nebyl schopen vypravit slova.

„Nejvyšší Pane, pojď! On! Lóže! Ach, pomoz mu!“

Amatin si zakryla hlavu dlaněmi, jako by to na ni bylo příliš. Ale Nejvyšší Pán Mhoram řekl, „Slyším tě. Pamatuj, kým jsi. Mluv jasně.“

Muž několikrát ztěžka polknul. „Trell – poslal jsi – rozhodl se obětovat. Zničí Lóži.“

Tohrm vydal chraplavý výkřik a Amatin jen zašeptala, „*Melenkurion!*“ Mhoram na válečníka zíral, jako by nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. Ve skutečnosti mu však věřil, cítil v jeho slovech pravdu Zároveň také cítil zděšení nad tím, jak pozdě k tomuto poznání došel. Opět ho jeho jasnovidecké schopnosti zklamaly, nedokázal Citadelu ochránit Veden naléhavou potřebou se zprudka obrátil k Pánu Trevorovi a naléhal, „Vede je Paní Loerya?“

Poprvé od chvíle, kdy byl zachráněn z nádvoří zaplaveného mrtvými, Trevorova euforie opadla. Stál ve své vlastní krvi, jako by mu zranění nepůsobilo nejmenší bolest, ale při zmínce o Loerye jeho odvaha praskla jako mýdlová bublina. „Ona,“ začal, pak se odmlčel a ztěžka polknul, „odešla z Citadely. Minulé noci – vzala děti do kopců – aby tam našly vhodné místo k úkrytu a byly tak v bezpečí.

„U sedmi!“ vyštěkl Mhoram, který se však hněval spíš na sebe za všechna svá selhání než na Trevora. „Potřebujeme ji!“ Situace Libokamu byla zoufalá a ani Amatin ani Trevor už nebyli schopni dále bojovat. Na malou chvíli Mhoram cítil, že taková situace je nad jeho síly, že není schopen o Citadele rozhodnout. Byl však Mhoram, syn Variolův, zvůle Rady Nejvyšší Pán. Řekl proto válečníkovi, *Pamatuj, kým jsi.* Totéž řekl Tohrmovi a nyní i sobě. Byl Nejvyšší Pán Mhoram, muž, který se nevzdává. Udeřil do kamene svou holí tak

prudce, až okovaný konec zazvonil a opět se vrhnul do práce.

„Pane Trevore, dokážeš udržet bránu?“

Trevor se podíval Mhoramovi do očí. „Neboj se, Nejvyšší Pane. Pokud je možné ji udržet, udržím ji.“

„Dobře. Nejvyšší Pán se otočil k nádvoří zády. „Paní Amatin, správce Tohrme, pomůžete mi?“

Místo odpovědi Tohrm uchopil Amatinu nataženou ruku a pomohl jí vstát

Mhoram popadl bledého válečníka za rameno a vyrazil do nitra Citadely.

Zatímco spěchali k Lóži, požádal válečníka, aby mu přesně řekl, co se stalo. „On – to,“ koktal muž. Jak se ale zdálo, stisk Mhoramovy paže mu dodával odvahy a uklidňoval jej. „Nechápu to, Nejvyšší Pane.“

„Co se stalo?“ opakoval Mhoram pevně.

„Na tvůj rozkaz jsme jej následovali. Když zjistil, že nemáme v úmyslu nechat jej o samotě, začal nám spílat. Jeho proklínání nás však jen ujistilo o správnost tvého rozkazu. Byli jsme rozhodnuti tě poslechnout. Konečně se od nás odvrátil a dovolil nám, abychom ho následovali do Lóže.“

„Tam přistoupil k velké jámě s gravelem a poklekl vedle ní. Zatímco jsme my stah u dveří, on plakal, modlil se a prosil. Nejvyšší Pane, navždy v mém srdci zůstane to, jak zoufale prosil o mír. Ten však nenalezl. Když zvedl hlavu, spatřili jsme – spatřili jsme na jeho tváři opovržení. On – gravel – z ohňových kamenů vyšlehl plamen, plameny vytryskly také z podlahy. Běželi jsme za nim, ale oheň nám zabránil dostat se až k němu. Mého kamaráda pohltil – já se rozběhl za tebou.“

Ta slova zamrazila Mhorama u srdce, přesto ale promluvil, aby nenechal bolest a nejistotu zračící se ve vojákově tváři bez odpovědi.“Porušil svou přísahu míru.

Ztratil sebedůvěru a upadl do zoufalství. Šedý Zabiják na něj vrhl svůj stín.“

Po chvíli mlčení voják váhavě pronesl, „slyšel jsem – říká se – není toto vše Nevěrcovo dílo?“

„Možná. Do jisté míry je Nevěrec závislý na činech Pána Zlora. Ale Trellovo zoufalství jsem částečně zapříčinil i já. A také on sám. Zabijáková síla spočívá v tom, že proti nám dokáže obrátit naše slabosti.“

Mluvil tak klidně, jak jen byl schopen, než se však dostal k Lóži na sto yardů, ucítil žár plamenů. Nebylo pochyb, že toto je zdroj onoho zla, které cítil Tohrm. Ze sněmovní haly vyzařovaly na všechny strany horké vlny Znesvěcení. Když se přiblížil k vysokým dřevěným dveřím, spatřil, že už doutnají. – nechybělo moc, aby začaly hořet plamenem a celá stěna se chvěla, jako by se kámen začínal tavit. Začal ztěžka lapat po dechu a přivíral oči proti žáru ještě dřív, než se vůbec dostal k průchodu, jímž mohl do Lóže nahlédnout.

Uvnitř zuřilo peklo. Podlaha, stoly, lavice – všechno hořelo jasnými plameny šlehajícími na všechny strany jako blesky. Žár dýchl Mhoramovi do tváře, ožehl mu vlasy. Musel setřít z očí slzy, aby vůbec mohl pohlédnout do srdce požáru.

Spatřil Trella, jak stojí uprostřed gravelové jámy jako ztělesnění zkázy. Jeho tělo planulo a ze zaťatých pěstí vyrážely ke stropu zášlehy ohně. Žhnul jako zápalná oběť, doběla rozžhavený mučící nástroj bušící do kamene, který tak miloval a který nedokázal zachránit.

Ryzí síla, jíž byl svědkem, Mhoramem otřásla. Uvědomil si, že se dívá na počátek Obřadu Znesvěcení. Trell ve svém zoufalství odhalil tajemství, které Mhoram tak úzkostlivě chránil a nyní jej používal proti Libokamu. Pokud by se jej nepodařilo zastavit, brána by byla ta první věc v Citadele, která by podlehla, nejmenší

článek ničivého řetězce, jenž nakonec mohl celou náhorní plošinu obrátit v suť.

Museli ho zastavit Za každou cenu. Mhoram však nebyl gravelingas, neovládal žádné vědění kamene, díky němuž by se mohl postavit proti síle, která tento požár vyvolala. Obrátil se k Tohrmovi.

„Jsi *rhadhamaerl.*“ zakřičel do hukotu plamenů. „Musíš ten požár utišit!“

„Utišit?“ Tohrm zděšeně hleděl do místnosti a v tváři měl výraz člověka, který je svědkem, jak kdosi ničí to, co bylo jeho srdci nejdražší. „Utišit?“ Šeptal, takže ho Mhoram neslyšel, pouze odečítal z jeho rtů. „S něčím takovým se nemohu rovnat Jsem gravelingas ovládající umění *rhadhamaerl* – neporadím si se ztělesněnou silou země. Zničí nás to všechny.“

„Tohrme!“ vykřikl Nejvyšší Pán. „Jsi správce Citadely Pánů! Kdo jiný než ty má být schopen pomoci v nouzi!“

Tohrmovy rty bezzvučně zformovaly jediné slovo: „Jak?“

„Půjdu s tebou! Dám ti svou sílu! Přemístím veškerou svou moc do tebe!“

Správce polekaně odtrhl pohled od hořící Lóže a silou vůle se přinutil pohlédnout do tváře Nejvyššího Pána.

„Shoříme.“

„Vydržíme.“

Tohrm dlouhou chvíli zvažoval Mhoramův požadavek, pak zasténal. Když šlo o kámen Citadely, nemohl odmítnout. „Pokud půjdeš se mnou,“ řekl tiše do hukotu plamenů.

Mhoram se prudce obrátil k Amatin. „Tohrm a já půjdeme do Lóže. Musíš nás ochránit před ohněm. Rozprostři kolem nás svou moc.“

Nepřítomně přikývla a odhrnula z tváře vlhký pramínek vlasů. „Běžte,“, vybídla je slabým hlasem. „Stůl už se taví.“

Nejvyšší Pán spatřil, že má pravda Stůl se před jeho očima sesunul a proměněn v žhavé magma začal stékat do nižších úrovní Lóže a do jámy kolem Trellových nohou.

Mhoram povolal svou sílu k pohotovosti a položil konec své hole na Tohrmovo rameno. Společně čekali s tváři obrácenou k Lóži, až kolem nich Amatin vztyčí štít. Byl to zvláštní pocit, jako by kolem nich rojila oblaka hmyzu, žár však ustoupil.

Když jim dala znamení, vkročili do Lóže podobné rozžhavené peci.

Navzdory úsilí Paní Amatin do nich žár udeřil jako rána pěstí. Tohrmova košile začala doutnat a Mhoram sám cítil, jak mu jeho plášť černá. Vlasy i chlupy se jim zkroutily. Nejvyšší Pán však vypudil žár ze své mysli, soustředil se jen na hůl a na Tohrma. Cítil nyní, jak správce zpívá, ačkoliv ho skrz divoké vytí plamenů a hukot požáru nemohl slyšet. Naladil se na Tohrmovu píseň a vlil veškerou svou sílu do ní.

Jak kráčeli vpřed, rozvášněné plameny před nimi ustupovaly a pod Tohrmovýma nohama se objevovaly nespálené kameny. Sestupovali dolů jako ostrůvek relativního míru v pekle Trellova hněvu.

Stěna plamenů se však za nimi okamžitě uzavírala. Jak se vzdalovali od dveří, Amatina ochranná síla pomalu slábla. Mhoram cítil, jak mu oděv doutná přímo na těle, oči ho nesnesitelně bolely, téměř neviděl. S každým dalším krokem se Tohrmova píseň víc a více podobala křiku. Ve chvíli, kdy dorazili k Loricovu krillu vraženému do kamene, Mhoram věděl, že pokud svou sílu nestáhne z Tohrma a nepoužije ji na ochranu proti plamenům, oba, on i správce, uhoří u Trefových nohou.

„Trelle!“ zakřičel Tohrm. „Jsi gravelingas *rhadhamaerl!* Nedělej to!“

Na malou chvíli peklo ustalo. Trell na ně pohlédl, ale zdálo se, jako by se díval skrz ně. Nepoznával je.

„Trelle!“

Mohutný gravelingas však již zcela propadl síle ničení. Ukázal na ně prstem, jako by je z něčeho obviňoval, pak se shýbl, nabral gravel a mrštil proti nim dvě hrsti ohně.

V tutéž chvíli proběhlo Mhoramem chvění oznamující příliv čerstvé síly. Amatin štít zesílil, zpevněl. Ačkoliv síla Trollova úderu odhodila Tohrma zpět do Mhoramova náručí, oheň se jich nedotkl. Amatin nečekaný příliv síly povzbudil i Mhorama. Se září v očích ne nepodobnou radosti odhodil stranou veškeré zábrany a obrátil svou mysl ke svému tajnému poznání obřadu znesvěcení. Toto tajemství v sobě skrývalo moc, kterou Pánům přísaha míru znemožňovala objevit sílu, jež dokázala ochraňovat stejně tak jako ničit. Zoufalství přitom nebylo jedinou emocí otevírající přístup k ní. Mhoram strhl pouta své vlastní vášni a postavil se proti zničení Lóže.

Síla vířila v jeho hrudi, přelévala se z paží do hole a zpět Způsobila, že dokonce i jeho svaly a krev vypadaly právě tak pevné, jako by byly z kamene, zářila z něj jako protiklad Trellova zla. Z Mhoramova těla se přelila i do Trella. Správce se postavil na nohy a přivolal své vědění a vší silou svou i Mhoramovou se opřel proti Trellovi.

Dva gravelingasové stáli proti sobě, spřádali prsty tajné posunky a zpíval mocná zaklínadla *rhadhamaerl*. Zatímco oheň zuřil, jako by se na ně měl Libokam zřítit jejich vůle se střetly a zápasily o nadvládu nad požárem.

Mhoramova podpora přivedla Tohrma do stavu extáze. Díky síle Nejvyššího Pána vibrující v každém

slově, gestu, v *každém* tónu jeho písně, síle, která ho občerstvovala a naplňovala jeho lásku ke kameni odvrátil znesvěcení. Trell se naposledy vzepjal, pak vyčerpaně padl na kolena a jeho oheň začal slábnout.

Opustil Lóži jako když ustupuje přílivová vlna – nejprve pomalu, pak mnohem rychleji, jak se síla, která ho držela při životě, zlomila Žár ustoupil a Mhoram cítil, jak z větracích otvorů začal dovnitř proudit chladný vzduch. Po chvíli jeho oči opět prohlédly. Chvíli měl pocit, že samou úlevou ztratí vědomí.

Rozplakal se radostí a pospíšil na pomoc Tohrmovi snažícímu se zvednout Trella, muže Atiaranina z gravelové jámy. Trell nedal ani v nejmenším najevo, že by je cítil nebo jakýmkoliv jiným způsobem vnímal jejich přítomnost. Prázdnýma očima se rozhlížel kolem sebe a zlomeně šeptal, „Neporušené. Nic není neporušené. Nic.“ Pak si zakryl hlavu rukama, schoulil se do klubíčka na podlaze u Mhoramových nohou a třásl se, jako by chtěl vzlykat, ale nebyl toho schopen.

Tohrm pohlédl Mhoramovi do očí. Dlouhou chvíli se jeden druhému dívali do tváře, jako by si teprve teď uvědomovali, co společně dokázali. Sežehnutý Tohrmův obličej něčím připomínal vypálenou step – místo, z nějž se úsměv vytratil navždy. Když však konečně promluvil, jeho city byly čisté a jasné. „Budeme za něj držet smutek. Všichni rhadhamaerl budou truchlit. Nastal čas zármutku.“

Od horního konce schodiště k nim dolehl vzrušený hlas, „Nejvyšší Pane! Mrtví! Rozpadli se na písek. Satanova Pěst je vyčerpána. Brána vydržela!“

Očima zalitýma slzami se Mhoram rozhlédl po Lóži. Místnost byla zle poničená. Stůl Pánů a sedadla u něj se roztavily, schodiště bylo pokřivené a většina dolních řad se zkroutila žárem. Citadela však přežila. Mhoram kývnul na Tohrma, , je čas.“

Jeho zrak byl tak rozostřený, že měl pocit, jako by k němu po schodech kráčely dvě postavy v modrých řízách. Zamrkal, aby vytlačil z oči vyhrklé slzy a spatřil nedaleko Paní Amatin stát Loeryu.

Její přítomnost vysvětlovala náhlý příliv ochranné síry, který zachránil jeho i Tohrma – Loerya se spojila s Amatin.

Když k němu došla, pohlédla mu do tváře. Mhoram zapátral po náznacích viny nebo zármutku, ale spatřil jen lítost „Nechala jsem je s jedním Nespoutaným u Třpytného moře," vysvětlila tiše. „Snad tam budou v bezpečí. Já jsem se vrátila – hned, jak jsem našla dostatek odvahy."

Vtom její pozornost upoutalo cosi nacházející se mimo Mhoramovo zorné pole. Rozzářila se údivem a pak ukázala na stůl v němž vězel Loricův *krill*.

Stůl zůstal nedotčený.

V jeho středu svítil drahokam vsazený pod záštitou *krillu* jasným bílým světlem zářivým jako sama naděje.

Mhoram zaslechl, jak kdosi říká, „Vícepán Covenant se vrátil do Končiny." Od této chvíle již nebyl schopen sledovat, co se kolem něj děje. Slzy jako by otupily všechny jeho smysly.

Vztáhl dlaň k záři drahokamu a sevřel jílec *krillu.* V jeho intenzivním žáru vycítil pravdivost těchto slov. Nevěrec se vrátil.

Povolal svou nově nabytou moc, uchopil *krill* a hladce jej vytáhnul z kamene. Čepel byla tak ostrá, že když držel meč v ruce, viděl jeho břitkost pouhým okem. Před žárem, jenž z něj vyzařoval, jej chránila jeho síla.

Otočil se ke svým přátelům a na tváři se mu objevil úsměv hřejivý jako sluneční paprsek.

„Povolejte Pána Trevora," řekl šťastně. „Mám – získal jsem vědění, o které bych se s vámi rád podělil."

DVANÁCT
Amanibhavam

Nenávist. Jediný cit do nekonečna se odrážející Covenantovou myslí. Váha skutečností, které neznal, jež vše rozdrtila.

Nenávist.

Zatímco s pomocí oštěpu, který používal jako berlu, překonal okraj prohlubeniny a belhal se pryč od jantarové záře Piettenova ohně, celá jeho osobnost se upínala k nezodpovězené otázce.

Nenávist.

Zmrzačenou nohu vlekl po zemi, rozdrcené kosti kotníku na sebe narážely tak dlouho, až se póry kůže orosily bolestným růžencem, který v ledovém větru okamžitě zmrzl. On však pevně tiskl oštěp a vlekl se kupředu, dolů svahem a pak šikmo přes protější stráň. Vítr se zakusoval do jeho pravé tváře, ale on si toho nevšímal. Postupně se stáčel doprava, protože jej k tomu nutila prudkost svahu a ne snaha zamířit nějakým konkrétním směrem. Když ho pak sklon další stráně opět vedl na sever, pryč od plání Ra a jeho jediných přátel, poslušně jej následoval. Ztěžka klopýtal a šat mu přitom divoce pleskal ve větru, šílený muž, jemuž v hlavě zbyla jediná myšlenka.

Nenávist

Atiaran, žena Trellova říkala, že je povinností živých dát obětem mrtvých smysl. Čekal ho opravdu těžký úkol. Končina byla plná mrtvých, jejichž smrt čekala na ospravedlnění. Lena ležela za jeho zády v tratolišti vlastní krve a s dřevěným bodcem v břiše. Elena byla

pohřbená kdesi v útrobách *Melenkurionu* Nebehráze. Elena, která zemřela strašlivou smrtí a to jen kvůli jeho pletichám a pochybením. Nikdy ani neexistovala. Ranyhyny hubil hlad a krvavé Zlorovy příšery. Bannor a Pěnosledník byli buď mrtví nebo v naprosto zoufalé situaci. Pietten, Hile Troy, Trell a Triock – to všechno byla jeho vina. Nikdo z nich nikdy neexistoval. Jeho bolest nikdy neexistovala. Nezáleželo na ničem kromě jediné, absolutní otázky.

Sotva slyšitelně zašeptal, „nenávist?“

Neznal-li odpověď na tuto otázku, všechno ostatní postrádalo smysl. Ano, skrývala se v nesčetných podobách, přesto to byla, jak nyní viděl zcela jasně, stejná otázka, která formovala celý jeho život od prvního dne, kdy se dozvěděl, že propadl malomocenství. Lítost, sebelítost, strach, znásilnění, vraždy, vyvržení – to všechno byly různé tváře jedné a téže věci a on se urputně belhal kupředu, aby nalezl odpověď.

Poprvé od chvíle, kdy začalo jeho poznávání Končiny, byl zcela a naprosto sám.

Bledý úsvit jej zastihl, jak se vleče přibližně severovýchodním směrem. Oči měl lesklé horečkou, opíral se o ratiště oštěpu a chvěl se, jako by mu zimničnatá zahořklost zimy zalezla až pod kůži. Pochmurné světlo však jako by ho přece jen pozvedlo na duchu. Skrčil se na závětrné straně nevysokého kopce a snažil se odhadnout svou situaci.

Když se promrzlými a zpola odumřelými prsty dotkl nohavic svých kalhot, měl pocit, jako by se mu ostrý vítr vanoucí kolem zlomyslně vysmíval. Konečně se mu podařilo látku odhrnout a on se přitom nemohl ubránit tupému pocitu překvapení, který jej popadl při pohledu na temné zbarvení kůže nad kotníkem. Chodilo svíralo s

nohou nepřirozený úhel a skrz zaschlou krev spatřil úlomky kostí trčících ven.

Zranění vypadalo mnohem hůř, než jak ho cítil. Bolest tupě vystřelovala až do kolene a pokračovala vzhůru stehnem až do boku, dala se však snést. Obě jeho chodidla byla tak zmrzlá, že z nich vymizel veškerý cit a rozedřená a zanícená jako chodidla poutníka O ten zlomený kotník asi přijdu, pomyslel si tupě. Kupodivu ho tato možnost nijak netížila. Byla to jen část jeho zážitků ze země, která neexistovala

Bylo tady pár věcí, které by pro sebe měl udělat, netušil však, co by to mohlo být. Nevnímal nic, než naléhavou potřebu, která ho poháněla kupředu. Neměl jídlo, oheň a netušil ani, kde je a kam míří. Přesto ho už po chvíli odpočinku cosi vybízelo, aby vstal a šel dál. Jedině pohyb dokázal udržet krev v jeho žilách v tekutém stavu, pouze a jen pohyb mu mohl pomoci najít odpověď na jeho otázku.

Žádná prozatímní ani polovičatá odpověď nemohla jeho touhu uhasit

S pomocí oštěpu vstal, ale vzápětí uklouzl, spadl a nevědomky přitom zanaříkal bolestí, kterou ani necítil. Chvíli mu vítr řval do uší jako vítězná šelma Každý nádech mu rozdíral hruď, jako by mu chlad svými spáry rozdrásal průdušky a plíce. On však opět zapřel oštěp o promrzlou zem a ručkoval po něm vzhůru, dokud nestanul vzpřímeně. Pak se znovu pohnul kupředu.

Vystoupal do svahu, pak zamířil dolů k nízkému hřebenu stojícímu mu v cestě jako malá zeď. Paže se mu chvěly námahou, kterou ho stálo přenášení vlastní váhy na dřevěnou oporu, ruce mu po oštěpu neustále klouzaly. Výstup ho stál téměř všechny síty. Když se dostal na vrcholek, při každém přerývaném nádechu jeho omrzlé plíce zasípaly a závrať způsobila, že se celá krajina ležící pod ním začala trhaně pohupovat ze strany

na stranu. Chvíli odpočíval. Dýchal s nesmírnými obtížemi. Měl pocit, jako by ho vydechovaná pára a pot namrzající na mu na obličeji dusily. Když se však pokusil ledovou masku strhnout, odloupla se jako strup chránící živou ránu. Poranil si kůži a vystavil ji ledovému náporu. Nechal tedy zbytek ledu na svém místě a ztěžka lapal po dechu, dokud opět nedokázal vidět jasně.

Drsná, holá krajina rozprostírající se před ním byla tak bezútěšná a zpustošená Zlorovou krutostí, že pohled na ni jen stěží dokázal snést Od obzoru k obzoru uzavřenému těžkými mračny byla šedivá, promrzlá a mrtvá. Ne, toto nebyla měkká šeď soumraku hrajícího si s proměnlivými barvami a mísícího je pokojně jednu do druhé. Toto byla zoufalá šeď strachu, paradoxně tupá i dráždivá zároveň, šeď jakou dostanete, když barvy, mízu, krev a kosti spálíte na popel. Šedý vítr hnal šedý chlad přes šedivé vršky zmrzlých kopců, šedý sníh se shromažďoval v prohlubních a puklinách na jejich závětrných úbočích. Šedý led zdůrazňoval čerň křehkých, bezlistých větví stromů v dálce po jeho levici a dusil šedivý, bídný proud řeky téměř se ztrácející kdesi pod pravým obzorem, šedá otupělost pronikala jeho tělem i duší. Pán Zlor byl všude.

Pak si vzpomněl na svůj cíl. Zaťal zuby do promrzlého rtu a belhal se dolů po svahu směrem k zdroji té zimy. Zpola oslepený větrem šlehajícím mu do tváře nevšímavě klopýtal kolem skrýší a pokroucených keříků *aliantha*. Dál si razil svou křivolakou cestu mezi kopci a vlekl za sebou zmrzlou, zmrzačenou nohu jako by to bylo obvinění, které chce osobně postavit před Povýšence.

Vzpomínka však pomalu bledla, vypadávala z jeho vědomí jako všechno ostatní s výjimkou donekonečna se opakující otázky nenávisti. Jakýsi skrytý vnitřní

instinkt mu nedovoloval sestoupit k řece, ale jinak ho veškerý cit pro směr opustil. Svetrem opírajícím se do jeho pravé tváře stoupal vzhůru a vzhůru, jako by stoupání byla jediná věc, která ho mohla udržet ve vzpřímené poloze.

Jak míjelo dopoledne, padal čím dál tím častěji. Nedokázal už pevně sevřít oštěp, jeho ruce byly příliš ztuhlé, slabé a kromě toho se na oštěpu vytvořila vrstva zamrzlého potu, takže klouzal v dlani o to víc. Mezi jednotlivými kroky křupavě prolamujícími příkrov ledu a vlastními sípavými nádechy opakovaně klouzal k zemi. Po několika křečovitých pokusech vstát zůstal ležet tváří na zemi a pokoušel se usnout.

Neuplynulo však mnoho času a opět vstal. Spánek nebyl to, co chtěl, zlomek mysli, jímž se dokázal soustředit, byl tak malý, že v něm spánek neměl místo. Ztěžka zalapal po dechu a zvedl se na kolena. Pak, s neohrabanou prudkostí, jako by chtěl sám sebe překvapit, přenesl celou svou váhu na zlomený kotník.

Byl dostatečně necitlivý. Bolest projela nohou vzhůru a chodidlo se mu zkroutila. Kotník samotný však nebolel.

Oštěpu upadlého na zem si nevšímal. Vzpřímil se, zavrávoral a s těžkým pokulháváním se opět vydal kupředu.

Dlouho tímto způsobem pokračoval dál – jeho pohyby byla trhané, jako by byl loutka neuměle ovládaná necitlivými prsty. Neustále padal – připevnil si na chodidla dva kusy ledu coby sněžnice, což mu začalo způsobovat problémy okamžitě, jakmile se dostal na trochu prudší svah. A svahy, po nichž kráčel, byly přitom čím dál tím strmější. Z jakéhosi důvodu ho to stále táhlo doleva, kde se terén zvedal vzhůru k černým kmenům stromů. Musel překonávat terénní vlny, stoupat a zase klesat a měl přitom pocit, jako by překonával

strmé horské štíty, ačkoliv šlo o pahorky, které by zdravému cestovateli nečinily nejmenší potíže. Lezl vzhůru po čtyřech, zatínal do zmrzlé země prsty ve snaze se zachytit a bezmocně klouzal dolů jako zatracenec, jemuž není dovoleno dosáhnout vytouženého vrcholu.

Po každém pádu zůstával ležet na břiše ve sněhu a odpočíval a po každém takovém odpočinku se byl schopen dostat dál ve svém pachtění za neviditelný a nepolapitelným božstvem, s nímž stejně nikdy nebude moci splynout

Když se den přehoupl do odpoledne, začínal padat stále častěji. Po každém uklouznutí zůstal ležet ve sněhu o něco déle. Naslouchal hvízdám vzduchu v plicích doprovázejícímu každý nádech a výdech a měl přitom pocit, jako by se v něm ve chvíli, kdy si zlomil kotník, zlomilo ještě něco jiného, životně důležitého – snad zatvrzelá vytrvalost, s jejíž pomocí až doposud kráčel vpřed ochabovala, jako by ho nakonec opustila i otupělost a nechala ho na pospas jeho zranění. Postupně začínal věřit, že tento sen ho nakonec přece jen dokáže připravit o život

Někdy pozdě odpoledne uklouzl, upadl a zůstal ležet na zádech. Nedokázal sebrat dost síry, aby se obrátil na břicho. Ležel tam jako hmyz přišpendlený na podušku. Chvíli sebou zmítal, pak upadl do nepokojného spánku – polapen mezi ocelovým nebem a mosaznou zemí.

Jeho bezvědomí bylo zvířeno nepokojnými, děsivými siry. Znova a znova se v nich napřahoval k ráně obouruč, jíž probodl Piettena. Nyní však mířil na srdce jiných. Llaury, hřívoraba Lítosti, Eleny, Joan, ženy, která padla v bitvě o Vyšný Dřevnov, když se ho snažila chránit – proč se vlastně nezeptal, jak se jmenovala? Ve svém snu je zavraždil všechny. Ležely kolem něj a z jejich ran tryskalo ostré světlo jako by to

byly tóny podivné melodie. Píseň do něj narážela, pobízela ho – než ji však stačil poslechnout, objevila se před ním další postava nakloněná na stranu jako potápějící se fregata. Byl to muž, z něhož vyzařovalo utrpení a zuřivost a zároveň. Na rukou měl krev a v očích se mu odrážela touha vraždit, jeho tvář ale Covenant rozpoznat nedokázal. Opět zvedl nůž a opět jej vší silou vrazil do chatrné hrudi. Teprve pak jej poznal. Tím muže byl on sám.

Zprudka sebou trhnul, jako by měl strach, že se na něj zřítí nebe, obrátil se na břicho a skryl svou ránu ve sněhu.

Když si konečně uvědomil, kde leží, třaslavě se zvedl na nohy a belhal se soumrakem dál.

Zanedlouho přišel ke svahu, který nemohl zvládnout Vrhl se proti němu, plazil se a dral kupředu tak usilovně, jak jen mohl. Byl však vyčerpaný a zmrzačený. Otočil se tedy doleva, klopýtal podél svahu a hledal nějaké místo, kdy by se mohl nahoru dostat snadněji. Pak ucítil, jak zcela se zcela nevysvětlitelně kutálí *dolů.* Když se dole konečně zastavil, chvíli zmateně odpočíval. Musel se dostat přes vrchol, aniž si toho všiml. Opět se vztyčil a ač ztěžka lapal po dechu pokračoval dál.

Příští kopec nebyl o nic lepší. Musel ho však překonat Když se nedokázal vyškrábat vzhůru, otočil se opět doleva. Pokaždé šel doleva a vzhůru a přesto se z jakéhosi podivného důvodu dostával stále níž k řece.

Po chvíli našel ve sněhu stopy. Věděl, že by měl mít strach, ale cítil jen úlevu a naději. Stopa znamenala, že tudy někdo šel – a docela nedávno, jinak by je vítr zavál. A ten někdo mu mohl pomoci.

Potřeboval pomoc. Byl zmrzlý, vyhládlý, vyčerpaný. Jeho rána pokrytá stropem a vrstvou ledu stále krvácela. Jeho nemohoucnost a neschopnost dosáhla vrcholu,

bodu, kdy už nedokázal jít dál, kdy nevěřil v nic, ztratil naději, že by mohl pokračovat ve své cestě, že by mohl žít. Potřeboval toho, kdo zanechal své stopy ve sněhu, aby nad ním vyřknul ortel.

Následoval je doleva, dolů do rokliny mezi dvěma kopci. Pohled upíral na jednotlivé otisky ve sněhu přímo před sebou, bál se, že kdyby zvedl hlavu, zjistil by, že ten, který je udělal, je mimo dohled a mimo jeho dosah. Došel na místo, kde neznámý upadl, krvácel, chvíli odpočíval a pak se vlekl dál. Covenant záhy dorazil ke svahu protějšího kopce a pustil se po stopě vzhůru. Byl zoufalý – tak osamělý a bezmocný se ještě nikdy v Končině necítil. Ale konečně poznal pravdu. Když se stopa obrátila, zatočila doleva a pak se vracela zpět dolů po svahu, už nemohl nepoznat, že následuje sám sebe, že toto je jeho vlastní stopa, kruh mezi pahorky, které není sto překonat

S chraplavým zasténáním klesl k zemi. Poslední síry ho opustily. V temném zálivu za jeho zavřenými víčky se zažíhaly divoké záblesky, on na ně však nedokázal odpovědět Upadl na záda a sklouzl po svahu do nehluboké závěje.

Jeho muka však tímto neskončila. Svým pádem odhalil cosi až doposud skrytého ve sněhu. Zatímco ležel, bezmocně lapal po dechu a cítil, jak se srdce v jeho hrudi chvěje, jako by mělo každou chvíli selhat, do nosu ho udeřil jakási vůně. Navzdory okolnímu chladu vzbudila jeho pozornost, laskala ho po tváři, pikantní a svůdná zároveň, vnikala do něj s každým nádechem a zvala ho, aby odpověděl na její volání. Covenant se tedy nadzvedl pažemi třesoucími se slabostí a necitlivými prsty odhrnul sníh.

Pod sněhovou závějí rostla jakási tráva. Musela být houževnatá a silná, když se nedala ubít ani tak strašlivou zimou. Navzdory tíze sněhu dokázala vykvést několika

žlutými kvítky – byla to právě jejich ostrá vůně, co ho přivábilo. Své ruce nemohl použít, byty příliš neohrabané, odlámal tedy pár šupin ledu kolem svých úst Pak se sklonil tváří k trávě, ukousl několik lístků a rozžvýkal je.

Jakmile trávu spolkl, šťáva jako by se okamžitě vlila do jeho svalu jako síla šílenství. Něco takového neočekával a tak ho to zastihlo zcela nepřipraveného. Když se sklonil pro čtvrté sousto, popadla ho křeč a on se zkroutil do fetální pozice, zatímco jeho žilami proudila dravá síla.

Chvíli naříkal. Pak však jako by vystoupil ze svého těla a splynul s bezútěšnou pustinou, kde neexistovalo nic jiného, než zima, vítr a zášť. Cítil Zlorův útok proti zemi na úrovni, která se nedala popsat jako vidění, slyšení či dotek, ale byla čímsi jako zhuštěním všech smyslů. Čivy jeho duše bolely, jako by byty obnaženy a vystaveny přímému působení zla. V samém jádru tohoto vjemu číhala myšlenka. Udeřila, bodla do něj, jako by to bylo ztělesněni oné strašlivé, všezahalující zimy. Dokázal rozpoznat tu věc, které nerozuměl.

Bylo to *kouzlo.*

Naléhavé ostré záblesky tuto myšlenku na chvíli přezářily, pak ustoupily. Kouzlo, tajuplná síla Taková věc neexistovala, nemohla existovat. Přesto byla součástí Končiny. A jemu zůstávala odepřena. Toto pomyšlení se bolestně obrátilo proti němu jako krutá ruka vrhající oštěp.

Znovu slyšel Mhorama, jak říká, *Ty jsi bílé zlato.* Co tím myslel? Vždyť on, Covenant, neměl žádnou moc. Ačkoli toto byl jeho sen, nedokázal sdílet sílu, jež ho naplňovala. Ostatně byla to právě tato síla, co dokazovala, že toto není nic než sen. Magie, moc. Uhýbala před ním a on se jí nedokázal dotknout. Nebyl schopen zachránit sám sebe. Ne dokud měl na prstě

snubní prsten z bílého zlata, do nějž byla zakleta zkáza celé Končiny.

Uchopen silou teprve se rodícího přesvědčení, které není schopno rozlišit mezi jasnovidným proroctvím a šílenstvím, vášnivě objal všechny protiklady a pokusil se je obsáhnout, sjednotit je v sobě.

Vzápětí však jeho odhodlám pohaslo zaplašeno podivnou, ostrou, mihotavou září. Zjistil, že opět stojí na svých nohou, aniž by tušil, jak a kdy se vlastně zvedl. Zář tančila kolem jeho hlavy jako tichá melodie. Divoké síla trávy hrála v jeho žilách a propůjčila vyzáblému, prochladlému tělu důstojnost kněze přihlížejícího jakési nečisté pohanské oběti. Musel se smát, když si uvědomil svou marnost. Pošetilost jeho snahy zůstat naživu navzdory tomu, že ho všichni opustili v něm vzbuzovala pochmurné veselí.

Brzy umře tak, jako umírají malomocní.

Jeho smích se vystupňoval do řehotu, při němž mu docházel dech. Klopýtal, kulhal, padal, zvedal se a opět klopýtal. Následoval hudbu, která ho vedla k černým kmenům stromů.

Smál se pokaždé, když upadl, neboť už nebyl schopen dále zadržovat smích skrývající se v jeho úzkosti. Zmrzlá agónie drtící mu kotník v němž vzbuzovala záchvaty řehotu ne nepodobné výkřikům. Ale přestože nyní nedočkavě vyhlížel konec toho všeho a bylo mu jedno, kde spočine, ty ostré záblesky ho vedry dál a dál. Poskakovaly kolem něj, hned byly na dosah, hned zmizely, naléhaly, pršely kolem něj jako modrošedé lístky chryzantém. Po každém pádu ho donutily vstát a neochvějně ho vedry ke kraji lesa.

Po chvíli měl pocit, jak by zpívaly samotné stromy. Zář plnící vzduch jej v nepravidelných intervalech zahalovala jako mlha, jako modrozelené záblesky lesní písně. On je však ani neviděl ani neslyšel, byly zjevné

jen nepokojné síle v jeho žilách. Když chtěl ve svém pomatení chomáčky záře utrhnout, jako by to byly *aliantha*, uhýbaly před ním, avšak pokaždé když upadl, jej lákaly dál a dál, dokud se neocitnul mezi zimou zčernalými kmeny.

Jak se proplétal okrajem lesa, pocítil zcela neočekávané oteplení. Na popelavém nebi za jeho zády skomírala poslední sluneční zář toho dne a před ním nebylo nic než hloubavé příšeří lesní hlubiny. Přesto zima s příchodem noci polevovala místo aby nabírala na síle. Šoural se dál a začal si všímat, že čím hlouběji v lese je, tím tenčí sněhová pokrývka na zemi leží. Na několika místech dokonce zahlédl živé listy. Smutně visely z větví stromů, jenž se navzájem objímaly a proplétaly jako věrní vojáci opírající se o široká ramena svých kamarádů. V prořídlém sněhu se začaly objevovat stopy malých zvířat tvořících víry a propletence, z nichž se mu točila hlava, když se je pokusil sledovat A vzduch byl stále teplejší.

Postupně se kolem něj začalo rozjasňovat. Zpočátku si přítomnost toho zvláštního, tlumeného jasu neuvědomoval, míjel podivné třpytky jako chodící mrtvola a neviděl, že se bledá, strašidelná záře šíří. Pak se mu ale o tvář otřel vlhký chomáč lišejníku. Covenant se s trhnutím probral z letargie a rozhlédl se kolem.

Kmeny stromů slabě zářily, zdálo se, jako by se do nich jakýmsi tajemným způsobem přelilo měsíční světlo z oslepleho nebe. Vytvářely celé oblouky a aleje prodchnuté křehkou iluminací, byly všude jako bílé oči, které ho bedlivě pozorovaly. Jejich větve pokrýval vlhký, černý, vláknitý mech, tvořící nařasené záclony a visící dolů jako provazy.

Pak do něj v jeho šílenství udeřila hrůza jako výkřik lesního hněvu prýštící z nepomstěné vraždy těchto stromů a on se obrátil na útěk. Zoufale zavyl, odstrčil od

sebe pramen mechu a pokusil se rozběhnout, kotník se však pod jeho vahou ohýbal při každém kroku. A kromě toho byl očarován tou hudbou. Z předchozího vábení se nyní stal příkaz manipulující s ním proti jeho vůli, takže jeho panika, jeho zoufalý útěk ho nesl jen hlouběji do mezi stromy tam, kde povíval mech a žhnula měkká zář. Zcela ztratil vládu sám nad sebou. Síla té trávy mu pulsovala v žilách jako jed, záblesky kolem něj divoce tančily. Utíkal jako štvanec, otloukal se o kmeny stromů, zaplétal se do vláken mechu, v hrůze si trhal vlasy. Zvířata před jeho křikem prchala a jemu v uších znělo stále dokola naříkavé volání sov.

Brzy byl naprosto vyčerpaný. Jeho tělo už nesneslo víc. Ted' už nekřičel, vyl jako šílený. Z větve nedalekého stromu se nečekaně vznesla chlupatá můra velká jako kormorán, divoce zakroužila a narazila do něj. Úder byl tak silný, až ho srazil na zem, kam se poskládal jako hromádka starých, neužitečných kostí. Chvíli kolem sebe ochable tloukl, brzy mu ale došel dech. Nedokázal se uklidnit, nebyl schopen se postavit. Po krátkém zápasu zůstal ležet na teplé zemi a vydal sám sebe lesu v šanc.

Těkavé třpytky se kolem něj nejprve shlukly, jako by se divily, proč tak náhle znehybněl. Pak odskotačily do hloubi lesa a nechaly ho napospas bolestným snům. Zatímco spal, zář byla čím dál tím silnější, až to vypadalo, jako by k němu stromy natahovaly světélkující chapadla a hledaly způsob, jak jej pohltit či vyhladit z povrchu zemského. Přesto však, ačkoliv svítily čím dál tím jasněji, mu nikterak neubližovaly. Zanedlouho se větvemi a mechem rozlehlo sotva slyšitelné šelestění. Zvuk jako by stromy přivedl do stavu zlověstné lhostejnosti. Ve chvíli, kdy na Covenantovo tělo zlehka dopadlo několik prvních pavouků, se jejich hrozivé obklíčení rozestoupilo.

Pavouci vedení poskakujícími útržky světla se hemžili, jako by hledali nějaké životně důležité místo, kam by mohli kousnout Místo toho se však shromáždili nad jeho ranami a společně začali kolem nemocných míst spřádat síť.

Během krátké chvíle byla obě jeho chodidla obalena perlově šedivou pavučinou. Krvácení kotníku bylo zastaveno a také trčícím úlomků kostí se dostalo jemné péče. Hrstka pavouků opředla svými vlákny jeho omrzlé tváře a nos, dala vytvořili obvazy na rukou a jiní se vrhli na čelo, ačkoliv tam žádné viditelné zranění už nebylo. Pak všichni odběhli pryč tak rychle, jak se objevili.

Covenant spal. Chvílemi sebou zmítal, ale většinou ležel klidně, takže se jeho nepravidelný puls měl čas uklidnit a dech prohloubit natolik, že sípáni na průduškách ustalo. Zabalen do pavučin vypadal jako zámotek, z nějž se co nevidět vylíhne nějaký podivný tvor.

Mnohem později v noci sebou zavrtěl a i přes zavřená víčka si uvědomil přítomnost zářivých světel, která opět poskakovala kolem něj a bedlivě jej pozorovala K bdělosti měl ještě pořád daleko, ale tóny melodie ho probraly natolik, aby slyšel zvuk kroků v trávě. Mířily přímo k němu. „Pro slitování," povzdechl si nad ním starý ženský hlas. „Mír a ticho mi tedy nebudou dopřány. Zanechala jsem byť jen pomyšlení na tuto práci – a přesto se mé dny odpočinku skončily takto."

Rukama strhla jemné předivo z jeho hlavy a tváře.

„Ano, vidím. Proto mě tedy les povolal z mého útočiště. Zraněný, omrzlý. A snědl *amanibhavam.* Pro slitování. Jak těžké je oddělit se od světa, když dokonce i sám Morinmoss se pohnul kvůli věci, jako je tato. Nu, tráva mu alespoň pomohla přežít, i když za to musel

tvrdě zaplatit. Ale nelíbí se mi jeho myšlenky. On pro mě bude těžkou zkouškou.“

Covenant ta slova slyšel, ačkoliv nepronikla až do ledového jádra jeho spánku Pokusil se otevřít oči, ale ty zůstávaly tvrdošíjně zavřené, jako by se bály ukázat mu to, co se odehrávalo před oponou víček. Ruce staré ženy pátrající po dalších zraněních v něm vzbudily ošklivost. Přesto zůstal nehybně ležet, malátný, spoutaný šílenými sny. Neměl dostatek vůle, aby jí mohl odporovat Stáhl se tedy do sebe a skryl se před ní ve svém nitru do doby, než bude schopen vyskočit, udeřit ji a osvobodit se.

„Milosrdenství,“ mumlala si pro sebe. „Nakonec tedy milosrdenství. Omrzlý a pološílený. Takovou práci už dávno nedělám. Kde pro ni najdu sílu?“ Pak její obratné prsty obnažily jeho levou ruku a ona zalapala po dechu. „*Melenkurion!* Bílé zlato? Ach u Sedmi! Jaké jen to břemeno bylo na mě vloženo?“

Potřeba uchránit před ní svůj prsten ho vynesla blíž k hladině vědomí. Nedokázal pohnout svou rukou, nedokázal ji dokonce ani sevřít v pěst, pokusil se tedy alespoň odlákat její pozornost

„Leno,“ zaskřehotal prasklými rty, aniž věděl, co vlastně říká. „Leno? Ty žiješ?“

A s vypětím přinutil své oči, aby se otevřely.

TŘINÁCT
Léčitelka

Jeho zrak byl stále zastřen spánkem. Zpočátku neviděl nic než neprostupnou, zlověstnou stěnu zářících kmenů stromů. Jeho prsten však byl v nebezpečí. Své bílé zlato vždy žárlivě střežil a v žádném případě nebyl ochoten se ho vzdát, spánek ne spánek. Snažil se zaostřit oči, pokoušel se vyjít ze svého vnitřního úkrytu tak, aby upoutal její pozornost

Pak ucítil lehký dotek ruky, jímž setřela pavučinu z jeho obočí a on ji náhle spatřil.

„Leno?“ zasípal znova.

Byla do snědá žena s kůží barvy hlíny, vlasy ne nepodobnými spleteným vláknům mechu a starou, nerovnoměrnou tváří, jejíž rysy jako by byly vymodelovány neumělými prsty. Přes hlavu měla přetaženu vybledlou zelenou kapuci. Její oči měly barvu vlhkého jílu, byl to velmi zvláštní a podmanivý odstín hnědé, vypadalo to, jako by se na jejich dně usadila naplavenina jakési osobní obětavosti pod níž zmizely i panenky, jako by černou, kulatou spojnici mezi svou myslí a vnějším světem obětovala výměnou za vzácnou prsť obsahující nesmírnou sílu. Přesto v jejím pohledu nenasel sebedůvěru ani jistotu. Život, jenž vytvořil její úžasné oči, už byl dávno za ní. Teď byla stará a úzkostlivá. Její hlas skřípal jako záhyby starého pergamenu. „Lena?“ zeptala se.

„Ty žiješ?“

„Jestli ži–? Ne, já nejsem tvá Lena. Je mrtvá – alespoň pokud mi pohled na tebe říká pravdu. Milosrdenství.“

Milosrdenství, opakoval po ní v duchu.

„To všechno je účinek *amanibhavam.* Možná sis zachránil život, když jsi ji snědl, jistě však víš, že je jedovatá, příliš silná, aby ji dokázalo lidské tělo snést.“

„Ty žiješ?“ opakoval lstivě. Tak zamaskoval přítomnost té části sebe sama, která se probudila a vystoupila z úkrytu, aby bděla nad prstenem. Pouze žalostný stav jeho tváře mu bránil v tom, aby se neusmál nad svou vlastní prohnaností.

„Možná ne,“ povzdechla si. „Ale nech to být. Nevíš, co říkáš. Jsi nemocný zimou a šílený jedem, který koluje v tvých žilách – a – a je v tobě cosi nezdravého, co nedokážu pochopit.“

„Proč nejsi mrtvá?“

Sklonila svou tvář k jeho a pokračovala, „poslouchej mě. Vím, že jsi zmatený a šílenství tě má ve své moci, ale přesto slyš má slova. Nějak ses dostal do Morinmosského lesa. Já jsem – léčitel – Nespoutaná, která se vrátila ke se dřívější práci. Pomohu ti – protože jsi v nouzi a protože bílé zlato na tvém prstě dokazuje, že se v Končině dějí velké věci. A také proto, že mě k tobě povolal hlas lesa, ačkoliv to je také něco, čemu nerozumím.“

„Viděl jsem, jak tě zabil.“ Drsné Covenantovo zaskřehotáni znělo jako projev hrůzy a žalu, ale v hloubi své duše se potěšené zatetelil nad svou vlastní mazanosti.

Odtáhla se od něj, ale na její tváři nebylo znát sebemenší pohnutí, když řekla, „přišla jsem na toto místo – opustila jsem svůj dřívější život – protože nepokojná dřímota lesa vyhovovala mé palčivé touze po odpočinku. Jsem léčitel a Morinmoss mě přijal. Přesto

nyní promluvil – velké věci, jak se zdá. Ach po smilování. Navždy zůstane v mém srdci, že sám Kolos – blábolím. Toto místo je mým domovem už mnoho let. Zvykla jsem si mluvit jen pro své vlastní potěšení.“

„Viděl jsem.“

„Cožpak mě neslyšíš?“

„Probodl tě dřevěným kůlem. Viděl jsem krev.“

„Milosrdenství! Tvůj život je tedy tak násilný? Dobrá tedy, nechme být i toto. Neslyšíš mě. Upadl jsi příliš hluboko do poblouznění *amanibhavam.* Násilný nebo ne, stejně ti musím pomoci. Je dobře, že mé oči stále ví, jak dělat svou práci. Vidím, že jsi příliš slabý, abys mi ublížil, bez ohledu na to, jaký je tvůj záměr.“

Slabý, opakoval po ní v duchu. To, co říkala, byla pravda. Byl příliš vysílený, aby dokázal sevřít ruku v pěst, aby ochránil svůj snubní prsten. „Vrátila ses, abys mě děsila? Obviňovala?“

„Mluv, jestli musíš,“ odpověděla šelestivým hlasem. „Nebudu tě poslouchat. Musím dělat svou práci. S tichým zasténáním se postavila na nohy a prkenně odcházela pryč.

„Tak je to,“ pokračoval poháněn k tomu oním zvláštním, radostným pocitem. „Tak je to, nemám pravdu? Vrátila ses, abys mě mučila. Nestačí ti, že jsem ho zabil. Vrazil jsem mu nůž do srdce až po střenku, ale ty nejsi spokojena. Chceš mi ublížit víc. Chceš, abych zešílel samým přemýšlením o všech těch věcech, za které nesu vinu. Udělal jsem za Zlora jeho práci a ty jsi přišla, abys mě za to trýznila. Ty a tví blízcí! Kde jsi byla, když ještě záleželo na tom, co se se mnou děje? Proč sis se mnou nesnažila vyrovnat účty hned potom, co jsem tě znásilnil? Proč jsi čekala až na tuto chvíli? Snad kdybys mě přiměla platit za mé činy hned, uvědomil bych si, co se děje dřív, než to došlo tak daleko.– Všechna ta velkorysost – ! Bylo to od tebe

kruté. Ach Leno! Vždyť jsem ani nedokázal pochopit, co jsem ti udělal, dokud nebylo příliš pozdě, příliš pozdě. Nemohl jsem si pomoci. Tak na co čekáš? Muč mě! Potřebuji bolest!“

„Potřebuješ jídlo,“ zamumlala léčitelka, jako by jím byla znechucena. Jednou rukou uchopila zespoda jeho čelist a druhou mu vložila do úst dvě nebo tři pokladinky. „Polkni i jádra. Ty ti také dodají sílu.“

Chtěl *aliantha* vyplivnout, ale způsob, jakým ho držela, ho donutil je rozžvýkat Prsty druhé ruky ho pak hladila po krku, až sousto polknul a pak mu podala další. Během krátké chvíle ho tak donutila sníst několik hrstí pokladinek. Cítil, jak živiny proudí jeho tělem, kupodivu však *aliantha* podporovala spíš únavu a touhu po spánku, než aby probudila jeho vychytralost Zanedlouho už neměl tušení, co vlastně říkal. Nedobrovolná ospalost jako by se do něj vlévala přímo skrz kůži vystavenou záři okolních stromů. Když ho léčitelka zvedla z trávy, nebyl schopen se bránit ani jí jakkoli pomoci.

Zasténala námahou, ale brzy sejí ho podařilo podepřít tak, že se o ni opíral v napůl vzpřímené poloze. Pak si ho opřela o záda a jeho ruce si přehodila přes ramena a uchopila je, jako by to bylo nějaké držadlo, s jehož pomocí bude moci nést své břemeno snadněji. Byla mnohem menší než on, takže když si ho naložila na záda, jeho nohy táhla za sebou. Vlekla ho bledou, zářivou nocí Morinmosského lesa jako mrtvý pytel.

Zatímco dřímal, nesla ho lopotně dál a dál do tajných hlubin lesa. Jakmile se vzdálili od okraje, vstoupili do míst, kde byl vzduch teplejší a všechno vypadalo mnohem zdravěji, jako by sem neměla Zlorova zima přístup. Listů na stromech bylo stále víc, pokrývaly větve a tvořily neproniknutelná zákoutí pro ptačí hnízda. Mech i tráva měly živou barvu a mezi stromy se začala

objevovat drobná lesní zvířata Morinmoss vzdoroval – dál podporoval růst a živil přirozený instinkt velící poupatům se rozvinout a míze proudit až do vrcholků stromů. Zdálo se, jako by se sem vrátil Hvozdný ze starých časů a přinesl s sebou svou pradávnou lesní moudrost

Přesto se Morinmoss ani ve svém srdci nedokázal zcela vzepřít vlivu Zlorovy zimy. Teplota se vyšplhala nad bod mrazu, ale výš vrž ne. Listům chyběla jarní svěžest a bohatost, byty slabé, drobné a temně, hořce zelené a zvířata měla stále zimní srst, která pokrývala těla mnohem vyzáblejší, než by měla na jaře být Pokud se do Morinmossu skutečně vrátil Hvozdný, pak postrádal sílu svých dávných předchůdců.

Ne, mnohem pravděpodobnější bylo, že ohromný kámen zvaný Kolos se probudil ze spánku a napřel svou sílu k ochraně lesa Snad také Caerroil Divoles vztáhl svou paži ze své pevnosti v Rdusné hlubině a pokusil se na dálku udělat vše, co mohl, aby starý Morinmoss zachránil.

Přesto i takové oslabení zimy bylo pro stromy a obyvatele lesa velkým darem. Díky němu zůstalo naživu mnoho stvoření, která by poté, co Pán Zlor proklel jaro, zemřela mezi prvními. Toto byl také jeden z důvodů, proč sem léčitelka Covenanta přinesla Duch lesa je nejen oba přijímal, on ji také povolal, aby mu pomohla a ona nemohla odmítnout Ačkoliv byla stará a Covenant pro ni byl nesmírně těžký, nesla ho vytrvale ke svému domovu v srdci lesa a cestou se posilovala tím, že sála vlhkost z mechu.

Ve chvíli, kdy dorazila k nízké jeskyni ve stráni, zář stromů už dávno nahradil jas mdlého, šedivého svítání. Odhrnula stranou mech visící přes vchod jako záclona a vtáhla Covenanta do svého skromného příbytku.

Jeskyně nebyla veliká. Strop měla právě tak vysoko, aby se pod ním léčitelka mohla vzpřímeně postavit a ovál podlahy měřil po delší straně sotva patnáct stop. Pro léčitelku to však představovalo útulný domov. Stěny obložené měkkým jílem a lůžko ze suchého Ústí jí poskytovaly veškeré pohodlí, půda Morinmossu dodávala teplo a když pohasly veškeré ostatní zdroje světla, ozařovala jeskyni filigránská spleť kořenů stromů pnoucích se po stěnách a stropě. Mohla zde také bez obav používat oheň – v podzemní skrýši nepředstavoval pro les žádné nebezpečí.

Kromě pohasínajících uhlíků čekajících na ni u jedné stěny měla také kotlík s gravelem. Unaveně položila Covenanta na lůžko z listí, otevřela nádobku a použila teplo gravelu k tomu, aby vzkřísila oheň. Pak složila své staré, ztuhlé kosti na zem a dlouhou chvíli odpočívala.

Bylo už pozdě ráno, když oheň začal skomírat Povzdechla si, a vstala, aby přiložila a uvařila si teplé jídlo. To pak snědla, aniž by na Thomase Covenanta vůbec pohlédla Jeho stav mu stejně nedovoloval přijmout pevnou stravu. Ona sama jedla proto, aby mu mohla pomoci – její léčitelské schopnosti vyžadovaly mnoho sil – tak mnoho, že veškerou svou odvahu potřebnou k vykonávání této profese vyčerpala ještě dřív, než dosáhla středních let a zbytek svých dní se rozhodla strávit na odpočinku v Morinmosském lese. Od dob, kdy vykonávala svou práci uběhlo už několik desetiletí – čtyřicet či padesát let – sama si nebyla jista. Po celou tu dobu žila v míru a mlčenlivosti v srdci lesa a věřila, že veškeré životní zkoušky už má za sebou.

Teď se ale sám Morinmoss probudil, aby ji opět povolal ke službě. Potřebovala sílu. Přinutila se sníst velkou porci jídla a pak opět odpočívala.

Konečně byla připravena, aby vykonala svůj úkol. Postavila kotlík s gravelem na polici ve stěně, takže zář

dopadala přímo na Covenantovo tělo. Když zjistila, že stále hluboce spí, ulevilo se jí. Nechtěla opět čelit jeho šílenému blábolení či překonávat odpor. Když však znova spatřila rozsah jeho nemoci, opět ji přepadly obavy. Cosi vněm vězelo nesmírně hluboko, snad v samotném morku kostí. Zlo, které nedokázala rozpoznat. Svou cizostí jí to připomnělo děsivé noční můry, z nichž se pokoušela vyléčit Povýšence.

Zlomenina kotníku pro ni nepředstavovala nic nepochopitelného, také na omrzlé a rozdrásané ruce a nohy její dovednost stačila. Kdyby byly ponechány v teple a klidu, mohly by se dokonce uzdravit samy. Tváře, nos, popraskané rty s podivnou jizvou po straně a špatně zahojená, rána na čele, to všechno byl snadný úkol. Škoda, kterou napáchala *amanibhavam* na jeho mysli představovala už mnohem vážnější problém. Covenant ve spánku třeštil oči tak, že skrz tenkou kůži víček byl patrný každý trhaný pohyb očních bulv prozrazující divoké síly. Na čele měl vrásky, tvář se mu zkroutila do výrazu bolesti či vzteku a ruce zatínal do pěstí, takže i kdyby se odvážila dotknout jeho bílého zlata, nemohla by mu ho odejmout. A pak tady ještě byla ta podivná nemoc skrývající se v samotné podstatě jeho bytosti. V záblescích jasnozřivosti poznala, jak zvláštním způsobem je toto zlo propleteno s jeho šílenstvím a ona pocítila strach – bála se dotknout takové špatnosti.

Aby se uklidnila, začala si polohlasně pobrukovat starodávnou píseň:

Až nadejde můj čas,
nedokážu to zvrátit
Budu jak z hlíny džbán
co živou vodu střeží
sám žízní spalován.

Až nadejde můj čas,
a zbude málo sil
jen jako nástroj jiných
dosáhnu všech svých cílů
pošetilých
Až nadejde můj čas
pak s duší na kahánku
mé tělo promění se v čin.
Vykonán v pravý čas a beze strachu,
stane se semenem, co nalezne svůj klín.

Zatímco sbírala odvahu, začala konat nezbytné přípravy. Nejprve uvařila silnou polévku, na níž použila horkou vodu a jemný prášek, který odsypala z koženého váčku. Tou nakrmila Covenanta, aniž by se ho snažila probudit. Díky lektvaru se jeho spánek ještě prohloubil, nedokázal by se nyní probrat, ani kdyby mu šlo o život. Pak, když byl zcela neschopen jakkoli jí překážet v práci, začala jej svlékat

Obavy jí nutily získat čas a tak prováděla každý úkon co nejdůkladněji. Pomalu z něj stáhla jednotlivé kusy oděvu a pak ho vykoupala od hlavy až k patě. Poté, co ho zbavila pavučin, špíny, starého potu a zaschlé krve ho začala zkoumat rukama, jemně ho prohmatávala, aby se přesvědčila, zda správně odhadla hloubku a závažnost jeho zranění. Trvalo to dlouhou chvíli, ne však dost dlouhou, aby dokázala sebrat dostatečné množství odvahy.

Stále váhajíc sklonila se ke svým věcem a vytáhla z nich tu, které si cenila nejvíc – dlouhou, bílou, dovedně utkanou řízu vyrobenou z materiálu tenkého a nesmírně pevného zároveň, který se výborně nosil a nádherně hřál. Dostala ji darem před mnoha lety od jednoho slavného tkalce z Vyšného Dřevnova, jemuž za cenu vlastní velké újmy zachránila život. Vzpomínka na jeho

vděčnost jí byla velmi drahá. Dlouho držela šat ve svých stářím třesoucích se rukou a jen se na něj dívala. Byla však už stará, stará a opuštěná a nepotřebovala se strojit. Věděla, že její starý hábit jí dobře poslouží jako denní oděv i rubáš. V očích se jí objevil zvláštní výraz. Vzala roucho a něžně do něj Covenanta oblékla.

Úsilím, které musela vynaložit na to, aby pohnula jeho bezvládným tělem, se jí zrychlil dech. Musela si chvíli odpočinout a mumlala přitom, jak byla roky zvyklá, „milosrdenství, milosrdenství. Toto je práce pro mladé. Mladé. Nechme to být. Nepřišla jsem do Morinmossu, abych hledala mládí. Přišla jsem, protože jsem už neměla dost odvahy, abych vykonávala svou práci. Uběhlo tolik času – cožpak jsem ji nemohla získat? Ach ne, čas není léčitel. Tělo stárne a teď ta krutá zima, co uvěznila celý svět – srdce se těžko mohlo obnovit. Milosrdenství, milosrdenství. Odvaha náleží mladým a já jsem stará, stará."

„Přesto – bezpochyby se dějí velké věci. Velké a strašlivé. Bílé zlato! U Sedmi! Bílé zlato. Tato zima je Povýšencovým dílem, přestože Morinmoss odolává. Ach, vidím strašlivý záměr. Břemeno, jímž je pro mě tento muž, na mě bylo vloženo s jakýmsi strašlivým záměrem. Nemohu – nesmím odmítnout Ach pro smilovaní, jak já se bojím. Jsem stará – nemám se čeho bát. Ne – nebojím se smrti. Ale bolesti. Bolesti. Smilování, smilování. Nemám dost odvahy pro tuto práci."

Covenant však před ní stále ležel jako neodmítnutelná prosba uhnětená ze zlomených kostí, krve a zraněné mysli. Poté, co si krátce zdřímla, se dokázala vzchopit."Dobrá tedy, toto také necháme být Nářek ještě nikoho neuzdravil. Musím dělat svou práci."

Strnule, ztěžka vstala a odbelhala se do zadní části jeskyně k zásobám dřeva. Dokonce i teď v hloubi srdce

doufala, že ho bude mít málo a následující hodiny stráví v lese hledáním suchých větví, čímž opět oddálí svůj hlavní úkol. Hromádka dřeva však byla velká víc než dost. Nedostatkem topiva další zdržení ospravedlnit nemohla Většinu hromádky odnesla k ohni a vnitřně se připravila na těžkou zkoušku, která na ni čekala.

Nejprve z poličky nad Covenantovou hlavou vzala kotlík s gravelem a umístila jej do středu ohniště tak, aby se jeho žár spojil se žhnoucími uhlíky. Pak, zrychleně dýchajíc při pomyšlení na to, co se chystala udělat, začala přikládat do ohně. Pilně ho přiživovala suchými klacíky, až plameny šlehaly do stropu jeskyně a na jejím starém čele vystoupily krapičky potu. Když pak oheň začal s hlubokým hučením nasávat vzduch a mechová záclona kryjící vchod se divoce třepotala způsobeným průvanem, sáhla po pytlíku s prachem, který předtím použila na vývar. S pěstí plnou prachu opět zaváhala, jako by na sebe dalším krokem měla vzít nesmírnou zodpovědnost. „Milosrdenství," vydechla zlomeně. „Musím pamatovat – pamatovat na to, že jsem sama. Nikdo jiný by se o něj – nebo o mě – postarat nemohl. Musím sama udělat práci, který by měli dělat dva. Právě proto poustevníci neléčí. Musím tu práci udělat."

Zadržela dech v zděšení nad svou vlastní smělostí a hodila do ohně malé množství prachu.

Plameny okamžitě změnily svůj charakter – nepohasly, ale zář byla nyní mnohem slabší, jejich energie na sebe vzala jinou, méně viditelnou podobu. Změnily barvu z oranžové a rudé na žlutou a hnědou a stále tmavly, jako šlehaly spíše z hustého bahna než ze suchého dřeva. Zároveň začal oheň vydávat silné, bohaté aroma, které stařena tolik milovala. Vzbuzovalo představu zkypřené země připravené přijmout semena, rašících poupat a stébel trávy či zelených klíčků

deroucích se ze zdravé, úrodné půdy. Léčitelka zatoužila ztratit se v té vůni, zapomenout na Pána Zlora, nemocného muže před sebou i na všechnu bolest. Toto však byla část její práce. Láska, kterou v ní esence vzbuzovala, ji zároveň poháněla k lůžku nemocného. Mírně se rozkročila, pak chvíli vyčkávala, aby si ještě jednou uvážila, zda to, co chce udělat, je správné.

Dotýkat se jeho tváří, rukou a nohou nemělo smysl. Pro jeho uzdravení nebyly nezbytné a ji by to stálo příliš mnoho sil. Onemocnění mysli zas bylo příliš složité a mnohočetné, aby se ho mohla pokusit vyléčit dřív, než jeho fyzické tělo zesílí natolik, aby sneslo námahu spojenou s uzdravováním. Obrátila tedy své oči barvy hlíny ke zlomenému kotníku.

Jak se soustředila na zranění, oheň potemněl, získal sytou, jasnou barvu a jeho vyzařování bylo nyní mnohem mocnější a zřejmější, až svítil stejně jako její oči, jediný bod světla umístěný mezi ženinu tvář a jeho kotník. Zbytek jeskyně se ztrácel ve tmě. Brzy zůstala osvětlena jen pomyslná linka mezi jejím soustředěným pohledem a jeho bolestí. Napínala se mezi nimi jako struna, spojovala je dohromady a tvořila zvláštní pouto mezi jeho potřebou a její silou. Horko a vůně ohně je spojily v jedinou bytost zbavenou bariér izolace, úplnou.

Slepě, třaslavě, jako by ztratila vědomí sebe sama, položila ruce na jeho kotník a jemně ho zkoumala tak dlouho, dokud podvědomě nevycítila jak přesný úhel zlomeniny, tak celkovou vážnost zranění. Pak ruce odtáhla.

Síla ji pohltila, její tělo se náhle zdálo pomíjivé, nedůležité, stala se nedobrovolným nástrojem své práce, kotvou a lanem, které ji s jeho zraněním spojovalo v jedno.

Když ono pouto dostatečně zesílilo, ustoupila od něj. Bez jakékoliv opatrnosti a aniž by si to sama přála, shýbla se k zemi a zvedla těžký, hladký kámen, který používala jako tlouček. Pak, ovládána jakousi silou, jej podržela v dlaních, jako by Covenantovi nabízela vzácný dar. Pak jej pozvedla vysoko nad hlavu.

Zamrkala a hnědé jednotící vlákno se zachvělo.

Její paže držící kámen opsaly oblouk a ona jím vši silou udeřila do svého vlastního kotníku.

Kosti zapraskaly jako suché dřevo.

Jejím tělem projela bolest – bylo to jako rozštěpení duší, jeho a její. Jednou krátce vykřikla a pak bezvládně klesla na zem.

Její čas ubíhal v dlouhé agónii, která zavřela a zapečetila všechny ostatní dveře její mysli. Ležela na podlaze, zatímco se oheň pomalu měnil v pohasínající uhlíky, vůně jara se rozpadla v prachové částečky poletující vzduchem a vlákna kořenů začala vydávat své strašidelné, bledé světlo. Neexistovalo pro ni nic, než palčivý okamžik, v němž se její bolest vyrovnala bolesti Covenantově – chvíle, kdy vzala všechnu jejich trýzeň na sebe. Noc pominula, přišla další a ona stále ležela zhroucená uprostřed jeskyně. Z ochablých rtů vycházel přerývaný, chraplavý dech, srdce se vyčerpaně chvělo, jako by každý úder měl být poslední. Kdyby dokázala získat vědomí na dostatečně dlouhou dobu, aby se mohla dobrovolně rozhodnout pro smrt, s radostí by to udělala. Bolest ji však uzavřela v ní samé a měla ji držet ve své moci tak dlouho, dokud se muka nestanou jejím jediným věděním o životě a smrti.

Přesto se nakonec přistihla při myšlence, že v dobách, kdy byla mladší, to nikdy nebylo tak zlé. Síla ji s věkem neopustila, ale ani její nejhorší muka, která zažívala dřív, se se současnou bolestí nedala srovnat. Cítila žízeň a hlad. Toto také bylo jiné, než kdykoliv

předtím. Kde byli lidé, kteří nad ni měli bdít, kteří jí měli alespoň podávat vodu a jídlo, aby neumřela žízní dřív, než její agónie pomine? Kde byla rodina nebo přátelé, co k ní nemocného přivedli, ochotní pomoci při léčení, jak jim to jen jejich síly dovolovaly?

Po čase ji takové myšlenky vedry k uvědomění, že je sama, že tady není nikdo, kdo by se o ni a nemocného staral. Také on zůstal po celou tu dobu, kdy ona ležela bezvládně, bez jídla a vody. I kdyby její síla neselhala, takové strádání nemohl přežít. Navzdory tomu, co kvůli němu prožila, mohl být už mrtvý.

S úsilím, při němž se její staré tělo vyčerpaně třáslo, se zvedla z podlahy.

Klečela na kolenou, opírala se přitom o ruce a ztěžka dýchala. Potřebovala sebrat ubohé zbytky své tělesné schránky dřív, než pohlédne nemocnému muži do tváře. Pokud byl mrtvý, čekal ji smutný a obtížný úkol. Bude se muset probojovat Povýšencovou zimou až k Libokamu a předat prsten z bílého zlata Pánům. Pak by musela dál žít svědomím, že její největší zápas skončil selháním. Taková představa ji děsila.

Čas neúprosně ubíhal. Každé zdržení se mohlo stát osudným. Zasténala a pokusila se postavit.

Než se jí podařilo dostat nohy pod sebe, na posteli se cosi vztyčilo a potácelo se proti ní. Kopanec do hrudi ji opět poslal k zemi. Nemocný muž se vrhl k otvoru zakrytému záclonou z mechu, zatímco ona se bolestivě svíjela na udusané hliněné podlaze.

Úlek jí ublížil víc, než samotný kopanec – muž byl příliš slabý, aby jí mohl doopravdy ublížit. Jeho násilný čin v ní roznítil cosi z dřívější energie. Procedila skrz zuby několik kleteb, neohrabaně se zvedla a vybelhala se z jeskyně za ním.

Dohonila ho ani ne dvacet stop od vchodu. Bledé světlo vyzařující z kmenů stromů jako upřené pohledy

jeho útěk zastavilo. Zprudka se otočil a ze rtů se mu vydralo zděšené zasténání, jako by stromy byly nelítostné bestie, přikrčené a číhající právě na něj.

„Jsi nemocný," zamumlala léčitelka vyčerpaně. „Když už nechápeš nic jiného, pochop alespoň toto. Vrať se do postele."

Pohlédl jí přímo do tváře. „Snažíš se mě zabít."

„Jsem léčitelka Nezabíjím."

„Nenávidíš malomocné a snažíš se mě zabít." Vytřeštěné oči v jeho vyzáblé tváři neklamně svědčily o pomatení mysli. „Vždyť ty ani neexistuješ."

Staré ženě bylo jasné, že podvýživa jen zhoršila jak působení *amanibhavam,* tak i onu záhadnou nemoc, pro niž nenacházela vysvětlení. Zdálo se dokonce, jako by splynuly v jedno, nedokázala je už od sebe odlišit a ona byla příliš slabá na to, aby ho mohla konejšit a uklidňovat Neměla k dispozici tolik síry, aby jí mohla plýtvat na slova či jemné zacházení, které by ho stejně nepřesvědčilo. Přistoupila tedy k němu a prostě mu vrazila své ztuhlé prsty do žaludku.

Zatímco se Covenant s chrčením sesul k zemi, ona se vydala k nejbližšímu keříku *aliantha.*

Rostl nedaleko vchodu do jeskyně, její vyčerpání však bylo tak velké, že málem omdlela, než se jí podařilo k němu dostat a několik pokladinek sníst. Pikantní chuť a síla v nich skrytá ji vzpružila hned, jak je polkla. Nohy se jí přestaly třást. Po chvíli byla schopna odhodit pecky stranou a nasbírat si další.

Když snědla polovinu zralých plodů, zbytek otrhala a donesla Covenantovi. Pokoušel se od ní odplazit ale ona ho přidržela a donutila ho pokladinky sníst. Pak přistoupila k širokému pásu mechu visícímu opodál a zhluboka se z jeho zelené vlhkosti napila. To ji osvěžilo a dodalo dost síly, aby přinutila nemocného muže vrátit

se do jeskyně, kde ho uspala další hrstkou svého vzácného prášku.

Za jiných okolností by v ní děs, který se mu zračil v očích, když si uvědomil, že opět upadá do bezmocností, vzbudil lítost. Byla však příliš vyčerpaná – a zděšená pomyšlením na práci, kterou ještě musela udělat. Neměla tušení, jak ho ukonejšit a ani se o to nesnažila. Když upadl do neklidné dřímoty, zašeptala nad ním jen své „Milosrdenství," a odvrátila se od něj.

Zoufale toužila po spánku, ale byla sama a musela nést břemeno péče o své vlastní slabé tělo. S žehráním na neohebnost svých starých kloubů zapálila za pomoci gravelu znova oheň a začala pro sebe a nemocného muže připravovat jídlo.

Zatímco se nádoba s potravou ohřívala, prohlédla jeho kotník. Mdle přikývla, když zjistila, že je srostlý a zhojený tak jako její. Bílé jizvy už začínaly mizet. Jeho kosti budou brzy tak zdravé a pevné, jako by nikdy nebyly zlomeny. Dívala se na důkaz své moci a v duchu si přála, aby se z něj mohla radovat. Schopnost těšit se z výsledků vykoupených vlastním utrpením však ztratila již před mnoha desítkami let. Byla si zcela jista, že kdyby tehdy zamlada věděla, co ji bude její rozhodnutí stát nikdy by nepodstoupila Obřad propouštění a nikdy by nepodlehla volání tajemné síty v jejím nitru toužící po zrození.

Vzepřít se síle však nebylo snadné. Cenu nemohla znát dokud ji v plnosti nepoznala a v té době již síla dávno nesloužila tomu, kdo jí dřív vládl. Z pána se stal služebník. Útěk, hledání míru, mlčenlivost, nic z toho jí nemohlo pomoci vyhnout se následkům. Uzdravování jí nepřinášelo radost. Práce, kterou ještě musela vykonat před ní ležela jako postřelený pták. Ne, žádné uspokojení a žádná možnost volby.

Jakmile ale dokončila přípravu jídla, otočila se ke svému zklamání zády. „Nechme to být," zamumlala sotva slyšitelně. „Nechme to být Jen ať je to uděláno čistě – bez chyby." Mohla se utěšovat jedině tím, že práce, kterou měla vykonat představovala zcela jiný druh bolesti.

Nakrmila sebe i Covenanta a pak, aby nemohl znovu vstát a udeřit ji, mu podala další dávku uspávacího lektvaru. Rozhrábla oheň, přitáhla si svůj potrhaný plášť těsněji k tělu, přitulila se zády k hromadě listí, jež jí sloužila coby postel a znaveně usnula

V následujících dnech odpočívala, pečovala o Covenanta a snažila se v sobě vzbudit odvahu. Byl ve špatném stavu. Pokaždé, když na něj pohlédla, se její slabé srdce zachvělo v hrudi. Dokonce i ve spánku bylo zcela zřejmé, že jeho mysl je pohlcována jakousi vnitřní mukou. Jak se tělo uzdravovalo, lektvary pomalu ztrácely svou schopnost zklidnit jej a ukolébat do bezesného spánku. Často divoce mával rukama a cosi nesouvisle brebentil jako člověk přepadený celým hejnem nočních můr. Tu a tam, zcela nečekaně, vyšel z jeho prstenu bílý záblesk. Jasné světlo se zdálo být přeplněno emocemi. Když ho léčitelka spatřila, připadalo jí jako zoufalý výkřik prosící jí, aby se dala do práce.

Dokonce i okolní les zněl znepokojenou ozvěnou doléhající k jejím uším jako příkaz nutící ji k činu stejně jako ono povolání, které ji ke Covenantovi přivedlo na počátku. Neměla tušení, proč na tom Morinmossu záleží. Cítila jen, jak ji jeho znepokojení hladí po tváři jako otcovská dlaň, která vzývá a varuje. Měl být vyléčen. Pokud se to nestane co nejdřív, esence jeho bytí podlehne nezvratné zkáze. Nakonec si začala uvědomovat plynutí času: ze záře kmenů stromů vyčetla, že kdesi nad neproniknutelným příkrovem

mraků pluje temný měsíc připravující se na další fázi představující změnu Povýšencovy síly. Přinutila se rozplést klubko příčin své váhavosti, aby se mohla opět chopit své práce.

Podruhé zažehla mocný oheň a připravila vzácný prach. Než chytlo tvrdé dřevo, postavila na polici nad Covenantovou hlavou vodu a jídlo, aby je nemusel hledat, kdyby se z bezvědomí probral dříve než ona. Cítila osudovost chvíle a nevěřila, že přežije. „Milosrdenství," zašeptala, když plameny začaly šlehat až ke stropu. „Slitování." Pronesla to slovo, jako by prosila o požehnání.

Plameny brzy zaplnily svou září a teplem jeskyni, až se povadlá kůže na jejích lících začervenala. Nadešel čas, cítila, jak se v ní ztěžka a neobratně pohnula síla ne nepodobná zestárlému milenci, podivně křehká a panovačná, dychtící po příležitosti, kdy se opět bude moci vzedmout a uchvátit ji, dychtící a přesto jaksi nedostatečná, stará, neschopná vzepnout se k dřívějším výšinám vášně. Na chvíli jako by jí z těla unikla všechna krev, zalila ji slabost, takže jí kožený váček vypadl z prstů. Ona se však sklonila, zvedla ho a vhodila do ohně hrst prachu. Vložila do toho gesta tolik odvahy, kolik jen byla schopna, jako by mělo být tím posledním, co kdy v životě udělala.

Když mocné aroma prachu rozepjalo svou náruč, objalo všechen vzduch naplňující jeskyni a začalo pomalou transmutaci plamenů, postavila se ke Covenantově hlavě a svá chvějící se kolena pevně stiskla k sobě. Hnědé oči pak upřela na jeho čelo a čekala, než se žár a jas plamenů dostal do souladu s její pozorností. Opět ji uchopila síla a ona se stala jejím nástrojem zbaveným vlastní vůle. Jeskyně kolem ní se ponořila šera, jak se mezi jejími zorničkami a myslí nemocného muže upředlo syté, zemitě hnědé vlákno

spojující je vjedno. Covenantovo tělo ležící před ní se napjalo, ztuhlo, oči mu vylezly z důlků, šlachy na krku vystoupily, pěsti se zaťaly tak, až klouby zbělely, jako by její síla zaťala do jeho duše spáry děsu.

Léčitelka vztáhla své třesoucí se ruce a položila dlaně na jeho zamračené čelo.

V příštím okamžiku od něj odskočila, jako by se dotkla žhavého železa. „Ne!“ vykřikla. Zaplavila ji hrůza a ona se v ní začala topit „Žádáš příliš mnoho!“ Hluboko ve svém nitru bojovala o získání vlády nad sebou, snažila se odmrštit onu sílu, potlačit ji, stát se sama sebou a uniknout tak zničení. „Toto vyléčit nedokážu!“ Mužovo šílenství ji však ovládlo, natáhlo pomyslné paže, uchopilo ji za zápěstí. Bezmocně zasténala, přistoupila k němu a opět položila dlaně na jeho čelo.

Hrůza do ní opět udeřila, naplnila ji celičkou a vytryskla jejími rty jako výkřik. Nemohla se odtáhnout Pomalu se nořila do jeho šílenství, které ji uvnitř drtilo a zoufale se přitom snažila vyhnout pohledu na to, co bylo jeho příčinou. Nakonec ta věc ležela přímo před ní a ona se od ní nemohla odvrátit. Upřela na ni tedy svůj zrak. a ve chvíli, kdy ji spatřila, číhavou a potměšilou, věděla, že je s ní konec. Odtrhla své popálené ruce od jeho čela a horečnatě začala cosi hledat, probírat se svými věcmi.

Když narazila na dlouhý, kamenný kuchyňský nůž, s výkřikem jej uchopila a obrátila jej proti jeho zranitelnému srdci.

Ležel pod jejím nožem jako oběť poskvrněná malomocenstvím.

Než jej však stačila probodnout, aby oheň smrti mohl strávit jeho nečistou bolest, ve vzduchu kolem ní se jako souzvuk tónů zrodil houf zářivých ohníčků. Obsypaly ji jako rosa, přilnuly k nijako plačtivá melodie, zadržely její ruku, pohřbily sílu, zděšení i všechno ostatní v jejím

nitru, dokud se její tělo neroztřáslo němými vzlyky. Svíraly ji tak dlouho, až se zlomila pod tíhou věcí, které nedokázala unést. Pak ji nechaly klesnout k zemi.

Zazářily jako ztělesněný nářek stromů a se zpěvem zmizely.

ČTRNÁCT
Jen ti co nenávidí

Uplynula noc a den a Covenant se poprvé probudil. K vědomí ho probral pocit žízně, byl však stále otupělý, jeho tělo strnulé. Pomalu se posadil na lůžku z listí a na polici nad svou hlavou našel džbánek s vodou. Zhluboka se napil a poté si všimnul, že ve výklenku leží také miska s ovocem a chléb. Snědl vše, pak se opět napil, zavrtal se do hřejivého suchého listí a okamžitě usnul.

Když se probral podruhé, jeho prvním vjemem byla hořká vůně starého listí. Otevřel oči a zjistil, že se dívá na strop jeskyně hustě porostlý kořeny stromů. Otočil hlavu a zapátral zrakem po hliněných stěnách. Chvíli mu trvalo, než objevil vchod do jeskyně zakrytý závojem z mechu, skrz nějž pronikalo do jeskyně denní světlo. Neměl tušení, kde je, jak se sem dostal ani jak dlouho spal. Jeho nevědomost ho však nijak neděsila. Ze strachu byl vyléčen. Za stěnami jeho útočiště leželo mnoho neznámých věcí, on si však byl jist, že se jich nemusí bát.

Tento pocit byl jeho jedinou emocí a zcela jej naplňoval. Byl klidný, vyrovnaný, prázdný, hladina jeho duše se podobala jezeru skrytému v závětří hor, jako by síla, jež udusila jeho strach, z něj zároveň vysála veškeré ostatní vášně. Chvíli si dokonce ani nemohl vzpomenout, jaké vášně to byly, mezi nim a jeho minulostí se rozprostíral oceán spánku a nesmírného strachu.

Pak poprvé ucítil pach smrti vznášející se ve vzduchu jeskyně. Nebyl silný a tudíž ho nenutil k okamžité reakci. Ještě jednou se nadechl, aby se ujistil o pravdivosti toho vjemu, pak protáhl své spánkem ztuhlé svary a cítil přitom, jak jimi proudí život Ať už ho na toto místo přivedlo cokoliv, muselo to být velmi dávno, když už i jeho vlastni tělo zapomnělo na prožité útrapy. Pocítil jakýsi záchvěv uspokojení nad svým zotavením a z důvodů, jenž jemu samotnému zůstaly skryty, přijal tuto skutečnost s naprostou a přesto podivně prázdnou důvěrou.

Když byl připraven, spustil nohy z postele a posadil se. Na podlaze spatřil zhroucené tělo staré, snědé ženy. Na její tváři bylo stále znát zděšení, jako by zemřela s výkřikem na rtech a v očích barvy hlíny měla otřesený výraz. Neměl tušení, kdo to je. Zíral na ni a hledal její tvář v paměti, ale nemohl si vzpomenout, že by ji kdy v životě viděl. Měl však matné tušení, že také ona zemřela kvůli němu.

Tak dost, pomyslel si pochmurně. K hladině vědomí začaly jako mrtvé chaluhy a úlomky ztroskotaných lodí vyplouvat další vzpomínky. Toto už se nikdy nesmí stát.

Chvíli si prohlížel zvláštní bílé roucho, co měl na sobě, pak jej odhrnul stranou, aby se mohl podívat na svůj kotník.

Byl přece zlomený, pomyslel si překvapeně. Vzpomínal si dokonce, jak se to stalo. Zápasil s Piettenem a upadl. Pamatoval si na to, jak použil Piettenův oštěp coby hůl, aby mohl jít dál, než se jeho zlomenina obalila ledem. Přesto nyní nenašel nic, co by svědčilo o předchozím zranění. Opatrně opřel chodidlo o podlahu a zpola přitom očekával, že jeho celistvost kloubu zmizí jako iluze. Vstal, přenesl váhu z nohy na nohu a opět se posadil. U všech horoucích pekel, zamumlal tupě a provedl první VKK po mnoha dnech.

Zjistil, že je v mnohem lepším stavu, než by vůbec pokládal za možné. Rány na chodidlech se zahojily téměř úplně a když se pokusil zatnout ruku v pěst, šlo to docela snadno, ačkoliv ztratil mnoho svalové hmoty, takže jeho snubní prsten nyní na prsteníku visel zcela volně. Omrzliny uši a nosu byly už také pryč, zbyla po nich jen mírná necitlivost na dříve postižených místech. Měl pocit, jako by samotné jeho kosti byly naplněny jakousi hřejivou, povzbuzující silou.

Jiné věci se však nezměnily. Tvář měl stejně ztuhlou jako dřív a čelem se mu táhla špatně zhojená jizva na dotek nesmírně citlivá a vzdutá, jako by se mezi kůží a lebkou utvořil hnis. A jeho stará nemoc si dál nemilosrdně prohlodávala svou cestu skrz nervy. Prsty měl necitlivé až po dlaň a chodidla si zachovala vnímavost pouze na na rtech a zadní straně pat. Základní fakt jeho existence tedy zůstal nezměněn. Malomocenství do něj bylo vytesáno, vyryto chladnými noži smrti, jako by byl bytostí z vápence či mramoru, ne člověkem z masa a krve.

Mohl zůstat klidný. Byl malomocný a nemělo pro něj smysl nechávat se vláčet nesmyslnými vášněmi.

Opět pohlédl na mrtvou ženu a vzpomněl si, co dělal, než z něj zima vysála poslední záblesk vědomí. Mířil ke Zlorovu útulku s jakýmsi ničivým a nenávistným úmyslem. Nyní viděl šílenost svého záměru. Musel ztratit rozum, když se vydal zimou sám proti Povýšenci. Cesta, již v minulosti urazil, se zdála být lemována mrtvolami, oběťmi procesu, který nakonec vyústil v ono bláznivé rozhodnutí – oběťmi manipulace, jejímž prostřednictvím ho chtěl Pán Zlor dohnat k fatální chybě, jakou by otevřená výzva byla. Výsledkem takového jednání by nebylo nic, než Povýšencovo úplné vítězství.

Teď již to věděl. Ta mrtvá žena ho naučila jistému druhu moudrosti. Odhodlání postavit se Povýšenci stejně jako snaha dostat se až k němu navzdory nadpřirozené zimě měly jedno společné – byly neuskutečnitelné. Pokud se obyčejný smrtelník pokusil o jedno či druhé, mohl dosáhnout pouze svého vlastního zničení. Konec – předem stanovený a definovaný zákonem jeho nemoci – na něj už beztak čekal. Pokud by se bičoval nesmyslnými požadavky, jen by jej uspíšil a Končina by pak byla ztracena.

Pak si uvědomil, že jeho neschopnost vzpomenout si, jak se na toto místo dostal a co se tu s ním stalo, je vlastně velkým požehnáním. Milosrdenstvím tak zřejmým, až jej to ohromilo. Náhle konečně alespoň z části porozuměl, proč Triock mluvil *o milosrdenství* nových příležitostí – a proč následně odmítl podílet se na jeho záměru. Odložil přemítání o svých původních plánech stranou a začal se rozhlížet po svých šatech.

Našel je na jedné hromadě u zdi, ale o chvíli později se je rozhodl zavrhnout Představovaly pro něj spoluúčast na věcech, jimž se chtěl nyní vyhýbat Bílé šaty, co měl na sobě, byly darem staré ženy, součástí a zároveň symbolem její velké oběti. Přijal je s mlčenlivou a posmutnělou vděčností.

Začal si nazouvat sandály, ale vzápětí si uvědomil, jak silně páchnou nemocí. Během dní chůze nasákly potem a hnisem a jemu se nyní protivilo vzít si na sebe něco tak odporného. Odkopl je tedy na hromadu ke svému starému oblečení. Do tohoto snu přišel bosý a věděl, že bosý a s rozdrásanými chodidly z něj také procitne, bez ohledu na to, jak velká bude jeho snaha se chránit. Navzdory své znovuprobuzené opatrnosti se rozhodl nelámat si s obutím hlavu.

Slabý odér smrti vznášející se ve vzduchu mu připomněl, že v jeskyni zůstat nemůže. Přitáhl si roucho

těsněji k tělu a zamířil k východu, aby zjistil, zda je schopen určit, kde se nachází.

Při pohledu na les zalitý marnou září šedivého dne ho zaplavila další vlna překvapení. Poznal Morinmoss, jednou už přes tento les šel. Přestože jeho představa o geografii Končiny byla značně nepřesná, získal alespoň přibližnou představu, kde je. Neměl ovšem nejmenší tušení, jak se sem dostal. Jeho poslední vzpomínkou bylo pomalé umírání uprostřed Zlorovy zimy.

Tady viděl známek zimy jen málo. Černé kmeny stromů se o sebe vzájemně opíraly, jako by jejich kořeny zasahovaly až do hlubin, v nichž se jaro skrylo. Vzduch byl spíš řízný než mrazivý a pod stromy rostla v dostatečném množství sporá tráva. Chvíli vdechoval vůně lesa, zkoumal svůj neopodstatněný pocit důvěry a po chvíli si byl jist, že Morinmossu se nemusí bát.

Když se opět otočil ke vchodu jeskyně, tušil už, jakým směrem jeho nová cesta povede.

Neměl v úmyslu stařenu pohřbít a ani se o to nepokusil Chyběly mu nástroje na kopání a kromě toho nechtěl zbytečně zraňovat půdu lesa. Nechal si její šat jako výraz úcty vůči ní, žádné jiné gesto, které by mohl udělat, ho nenapadlo. Toužil se omluvit za to, co dělá i za to, co udělal, ale ona ho už stejně nemohla slyšet. Nakonec ji položil na lůžko z listí a co nejpečlivěji srovnal její údy, aby jí dodal důstojného vzhledu. Pak našel mezi jejími věcmi pytel a nastrkal do něj veškeré jídlo, které v jeskyni našel.

Poté vypil zbytek vody a džbán položil zpět na původní místo. S pocitem lítosti nechal v jeskyni také kotlík s gravelem, věděl, že by se mu zdroj tepla hodil, ale neměl tušení, jak o něj pečovat Nože ležícího naprosto nepochopitelně uprostřed místnosti se ani nedotknul – nožů už bylo víc než dost. Zlehka ji políbil na chladnou, vráscitou tvář a vyšel z jeskyně.

„Milosrdenství,“ zamumlal přitom, jako by toto slovo bylo talismanem, jenž získal díky její oběti.

Odkráčel do nového dne s novým poznáním.

Když měl zvolit směr, nezaváhal ani na chvíli. Z dřívějška věděl, že Morinmoss se svažuje od severozápadu k jihovýchodu směrem k pláním Ra. Hodil si tedy vak na rameno a s pokojným srdcem zamířil dolů svahem. Byl klidný neboť jeho duše byla prázdná jako duše člověka, který se smířil s perspektivou šedivé, bezbarvé budoucnosti.

Než stačil urazit dvě míle, světlo začalo skomírat a z mraků se jako jemný, hustý déšť snášela noc. Morinmoss se však probudil a ozářil mu cestu. Po dlouhém odpočinku necítil potřebu spánku. Poněkud zpomalil, aby nepotrhal temné závoje mechu a pokračoval dál, zatímco les kolem něj byl stále zářivější a nepokojnější. Prastarý neklid, podvědomá vzpomínka na násilí a bolestnou smrt, nebyl namířen proti Covenantovi. Stromy jako by před ním naopak ustupovaly, když je míjel a dovolovaly mu pokračovat v cestě. Přesto jej však cítil, slyšel ho na pozadí šumění větru, jako by Morinmoss dýchal přes zaťaté zuby. Jeho smysly byly stále otupělé, zamlžené zimou, stejně jako před onou strašlivou událostí s Piettenem a Lenou Přesto dokázal vycítit, že se jej Morinmoss rozhodl tolerovat Les vnímal jeho přítomnost a neváhal vynaložit jisté úsilí v jeho prospěch.

Pak si vzpomněl na Rdusnou hlubinu. Ani ona se proti němu nepozvedla. A vzpomněl si také na Caerroila Divolesa a jeho nedobrovolného následovníka. „Milosrdenství,“ zamumlal k bledým, zářícím kmenům a ačkoliv věděl, že je zde trpěn, pokračoval dál s nejvyšší opatrností a snažil se vyhnout všemu, čím by mohl stromy urazit.

To poněkud zpomalilo rychlost postupu. Když přišlo svítání, byl stále ještě uprostřed lesů. Mířil stále na jihovýchod, nepochybně se však již blížil k místům, kdy vládla zima. Vzduch mrazivě štípal a stromy byly holé, bez listí. Tráva vymizela, zbyla jen holá země. V příšeří před sebou spatřil první závěje. Když se svítání pomalu začalo měnit v churavý den, začal si uvědomovat, jak úžasným darem je ona bílá říza. Díky své lehkosti se výborně nosila, přesto však byla teplá, pohodlná a dokonale chránila před ostrým větrem. Považoval ji za mnohem úžasnější věc, než jakýkoliv nůž, hůl či *orkrest* a cítil se za ni hluboce vděčen.

Jakmile záře stromů pohasla v denním světle, zastavil se, aby se najedl a odpočinul si. Nebyl však příliš unavený a tak se po skromném jídle vydal opět na cestu. Vítr do něj začal narážet v prudkých poryvech. Dřív než urazil míli, opustil temné závětří Morimnossu a vkročil do Zlorovy zášti.

Divokost sněhu a dravost větru, která udeřila do jeho otupělých smyslů, se zdála být stejná jako dřív. Od okraje lesa se krajina dále mírně svažovala a za nevysokým starým pohořím spadala k břehům zasmušilé řeky tekoucí na severovýchod. Ničivý vliv zimy bylo vidět všude, kam se podíval. Zmrzlá půda se pod neúnavným náporem zimy. a vahou sněhových závějí propadala. Země vzbuzovala pocit hluboké sklíčenosti a apatie, jako by se navždy vzdala naděje, že se ještě někdy opět zazelená. Navzdory bílé říze a obnoveným silám pocítil chlad a schoulil se, jako by na svých ramenou nesl břemena celé Končiny.

Chvíli se uslzenýma očima díval proti větra a snažil se určit další směr své cesty. Neměl tušení, kterým směrem může ležet mělčina, která by mu umožnila dostat se přes řeku. Byl si však zcela jist, zeje to Toulavá řeka, severní hranice plání Ra. A krajina nalevo

se mu zdála vzdáleně povědomá. Pokud ho vzpomínky z výpravy za Holí Zákona neklamaly, pak právě tím směrem ležel brod.

Sklonil hlavu proti větru a bosý klopýtal po zmrzačené zemi. Zamířil k brodu, jako by to byla brána k jeho novému cíli.

Vzdálenost však byla mnohem větší, než se zdála z vyvýšeného místa na kraji lesa. Ostrý vítr, sníh, svahy kopců, to všechno jeho pohyb vpřed zdržovalo. Než vystoupal na poslední hřeben tyčící se na sever od brodu, bylo už skoro poledne.

Přelétl zrakem krajinu pod sebou ke svému úžasu spatřil na břehu řeky stát muže.

Tvář mu zakrývala kápě jeho skalnovského pláště. Díval se však přímo na Covenanta a ruce měl založeny v bok, jako by už nějakou dobu na Nevěrce čekal. Opatrnost ho nutila přikrčit se, aby nebyl spatřen. Muž však téměř okamžitě ostře zagestikuloval a cosi zvolal tónem, jenž zněl jako zkomolenina hlasu, který by Covenant měl znát, „pojď, Nevěrče! Nejsi dost obratný, aby ses dokázal skrýt či prchnout. Viděl jsem tě, už když jsi byl míli daleko.“

Covenant zaváhal, ale díky své vnitřní, prázdné jistotě necítil strach. Po chvíli pokrčil rameny a vydal se k brodu. Jak sestupoval po svahu, nespouštěl z muže oči a pátral přitom po nějaké stopě, která by mu pomohla určit mužovu totožnost. Uhádl, že muž představuje část minulosti, kterou ztratil v jeskyni té staré ženy uprostřed Morinmossu – část, kterou už možná nikdy nebude schopen pochopit a docenit Pak ale rozeznal vzor vetkaný do látky na ramenou jeho pláště. Připomínal zkřížené blesky.

„Triocku!“ vyhrkl. „Triocku!“

Rozběhl se po tvrdé zemi, spěchal přímo k muži a uchopil ho kolem ramen „Triocku.“ Jeho hlas zněl

přiškrceně, měl pocit, jako by mu cosi uvízlo v krku. „Triocku? Co tady děláš? Jak jsi se sem dostal? Co se stalo?“

Zatímco na něj Covenant chrlil své otázky, muž odvrátil svou tvář, takže kápě zakryla rysy jeho tváře. Rukama uchopil Covenantova zápěstí a strhl je ze sebe, jako by mu jeho dotek byl odporný. Se zřejmým vztekem ho pak od sebe odstrčil. Když však promluvil, jeho hlas zněl docela nenuceně.

„Tak co, Vícepane Covenante, Nevěrče a držiteli bílého zlata,“ pravil se zřejmým sarkasmem. „Když vezmu v úvahu, kolik dní uplynulo, nedošel jsi příliš daleko. Doufám, že sis v Morinmossu odpočinul jak se patří.“

Covenant si jej prohlížel a mlčky si třel svá zápěstí. Triockův hněv v něm vzbudil palčivý pocit, byl jako dotek kyseliny. Bolest v něm na chvíli vzbudila pochybnosti, ale Triockův profil byť zpola zahalený kápí rozpoznal nade vší pochybnost. Neměl tušení, proč je Skalnovský tak rozhněvaný. „Co se stalo?“ opakoval nejistě. „Spojil ses s Mhoramem? Našel jsi Nespoutaného?“

Triockova tvář zůstala odvrácená, jeho prsty se však zkroutily jako paňáty dychtící zatnout se do živého masa.

Pak Covenantův zmatek a nepochopení přehlušila vlna bolesti. „Našel jsi Lenu?“

Triock mu odpověděl chraplavý, ale stále lhostejným hlasem. „Následoval jsem tě, protože jsem nevěřil tvému záměra – a tvým společníkům. Vidím, že jsem se nezmýlil.“

„Našel jsi Lenu?“

„Jak vidím, tvá tolik vychvalovaná výprava proti Povýšenci je hodně náročná na doprovod i na čas. Jak se ti povedlo přesvědčit obra, aby tě opustil? Nechal jsi ho

snad –“ ušklíbl se, „aby se těšil zvrácenými rozkošemi Morinmossu?“

„Lena?“ naléhal Covenant přidušeně.

Triockovy ruce vzlétly k jeho tváři, jako by si chtěl vyškrábat své vlastní oči. Když promluvil, dlaně tlumily zvuk jeho hlasu a ten zněl náhle mnohem povědoměji. „S bodcem v břiše. A vedle ní ležel mrtvý muž.“ Horečnatě se roztřásl. Pak náhle spustil ruce a jeho hlas dostal opět ono bezstarostné, sarkastické zabarvení. „Možná se mě teď pokusíš přesvědčit, že se povraždili navzájem.“

Navzdory svému prázdnému žalu Covenant odpověděl, „byla to má vina. Pokoušela se mě zachránit. Pak jsem ho zabil.“ Cítil, jak je jeho vysvětlení neúplné a tak dodal, „chtěl můj prsten“

„Blázne!“ odsekl Triock ostře. „Ty opravdu věříš, že ti bude dovoleno, aby sis jej ponechal?“ Na odpověď však nedal Covenantovi čas. Opět ztišil svůj hlas a zeptal se, „a obr?“

„Byli jsme přepadeni. Zůstal – abychom já a Lena mohli uniknout“

Triock vydal zvuk mezi zakašláním a smíchem. „Věrný až do konce,“ posmíval se. V příštím okamžiku se jeho tělo otřáslo v divokém zavzlyknutí, jako by ztratil kontrolu sám nad sebou, jako by zoufalý žal konečně prolomil hráze, které mu nastavěl do cesty. Téměř okamžitě se ale opět vrátil k sarkasmu. Vycenil na Covenanta zuby v úsměvu podobajícímu se spíše zavrčení a ucedil, „Je dobře, že jsem přišel.“

„No tak?“ vydechl Covenant. „Triocku, co se ti přihodilo?“

„Vskutku,“ povzdechl si muž, jako by se snažil potlačit slzy. „Ztratil jsi mnoho času pobytem na tom místě zvrácenosti a klamu. S každým dalším dnem je Povýšenec silnější. Spoutal už –“ Ze stínu vrhaného

kápí se opět zablýskl úsměv. „Thomasi Covenante, tvůj úkol musí být vykonán bez odkladu. Přišel jsem, abych tě dovedl do Ridject Thome.“

Covenant se na muže upřeně díval. Chvíli trvalo, než opět prozkoumal své prázdné nitro a zjistil, že zůstalo nedotčeno obavami. Pak veškerou svou pozornost obrátil na Triocka a pokusil se přimět svůj ochablý zrak dohlédnout dál, pod povrch, aby alespoň zahlédl, jaké je Triockovo vnitřní rozpoložení. Zima a Triockovo rozrušení mu v tom však zabránily. Viděl odvrácenou tvář, strnule zaťaté paťáty prstů, ústa cenící na něj bílé zuby i zřejmý neklid, ale nedokázal už postřehnout, co se skrývá za nimi. V jednání Skalnovského byla jakási drsná strnulost či neoblomnost. Soucit, zmatek a zároveň jakýsi obranný instinkt, přiměly Covenanta říct, „Triocku, musíš mi říct, co se stalo.“

„Musím?“

„Ano.“

„Hrozíš mi? Obrátíš proti mě svou divokou magii když odmítnu?“ Triock zamžikal, jako by měl doopravdy strach a jeho tváří přelétla podivná grimasa. Pak ale zprudka pokrčil rameny a otočil se ke Covenantovi zády, takže nyní stál čelem přímo proti větru. „Ptej se tedy.“

„Hrozit ti?“ zeptal se Covenant Triockových zad. „Ne, ne. Nechci, aby se to stalo zas. Už jsem způsobil dost zlého.“

„Ptej se!“

„Našel jsi –“ hrdlo měl tak stažené, že sotva dokázal promluvit „Našel jsi Nespoutaného?“

„Ano!“

„Spojil se s Mhoramem?“

„Ne!“

„Proč ne?“

„Nestačil na to!“

Nevlídnost jeho slov splývala v jedno s nevlídností větra a Covenant dokázal jen opakovat, „Triocku, co se stalo?“

„Nespoutaný neměl dost síly, aby ovládl *lomillialor*. Vzal si ho ode mě a pak na něj nestačil. Yeurquin a Quirrel jsou ztraceni – další lidé, o něž jsem přišel, zatímco ty jsi někde otálel!“

Ztraceni. Oba.

„Já jsem ne… Jak jsi mě našel?“

„Krev je hodně drahá tekutina Covenante. Kdy se jí konečně nasytíš?“

Nasytím? Ach Triocku! Ta otázka ho zranila, ale on to snesl. Neměl právo cítit se uražený čímkoliv, co by mu Triock řekl. Překonal se a opět se zeptal, „Jak jsi mě našel?“

„Čekal jsem! Kudy jinudy bys mohl jít?“

„Triocku.“ Covenant se zahalil prázdnotou svého vnitřního klidu a řekl, „Triocku, podívej se na mě.“

„Nechci se na tebe dívat.“

„Podívej se na mě!“

„Nemám na to žaludek.“

„Triocku!“ Covenant položil ruku na jeho rameno.

Muž se zprudka otočil a udeřil Covenanta do tváře.

Rána se nezdála být silná, Triock se rozmáchnul jen málo, spíš jako by se snažil vytrhnout své rameno z jeho sevření. Síla nárazu však odhodila Covenanta několik stop daleko a mrštila jím o zem. Tvář ho bolela jako poleptaná vitriolem a z očí mu začaly téci slzy, takže sotva viděl, jak se Triock prudce otočil a začal prchat Pak se zarazil a zůstal stát ve vzdálenosti asi dvanácti yardů, jako by se bál, že pokud bude obrácen zády, může ho zastihnout vržené kopí.

Bolest v Covenantově hlavě hučela jako příval černých vod, on se však přinutil posadit. „Já do Zlorova útulku nejdu,“ pronesl tiše.

„Ne?“ Překvapení Triocka přinutilo pohlédnout Covenantovi do tváře.

„Ne,“ odpověděl a pocítil přitom nejasné překvapení nad svou vlastní jistotou. „Chci překročit řeku – pokusím se vydat s Ramejci na jih. Mohli by –“

„Jak se opovažuješ?“ zaječel Triock. Zdál se být zsinalý vzteky, ale ke Covenantovi blíž nešel. „Připravil jsi mě o mou lásku! O mé přátele! Můj domov! Zabil jsi každého, kdo mi byl v životě milý! A teď nehodláš dodržet slib, kterým bys to všechno mohl vynahradit? Nevěrče! To si opravdu myslíš, že tě za takovou zradu nepotrestám smrtí?“

Covenant pokrčil rameny. „Zabij mě, pokud chceš. Nic se tím nezmění.“ Bolest v tváři narušila jeho soustředění, přesto vycítil, že si Triock svou hrozbou protiřečí. Strach a hněv byly ve Skalnovském v rovnováze, zdálo se, jako by se v jedné osobě skrývali dva muži – jeden toužící prchat a druhý, který chtěl zaútočit – a bojovali mezi sebou o nadvládu. Někde mezi těmito protiklady byl Triock takový, jakého si ho Covenant pamatoval. Nedbal jekotu ve své hlavě a pokusil se o vysvětlení, kterému by právě tento Triock mohl porozumět.

„Můžeš mě zabít jedině tehdy, pokud ve svém světě umírám. Viděl jsi mě – když jsi mě povolal. Možná mě opravdu můžeš zabít Ale pokud opravdu umírám, nezáleží na tom, zda mě zabiješ nebo ne. Nějaký způsob se stejně najde. Ve snech to tak chodí.“

„Než se ale rozhodneš, co uděláš, dovol mi, abych ti řekl proč – proč nejdu do Zlorova útulku.“

S námahou se zvedl na nohy. Toužil k Triockovi přistoupit a zahledět se mu do tváře, ale protichůdné emoce, jež ze Skalnovského vycítil, ho nutily držet se od něj dál.

„Nejsem bez viny. Vím to. Už jsem ti řekl, že nesu odpovědnost Ale nenesu odpovědnost za *všechno.* Lena a Elena a Atiaran – a obrové a Ranyhynové a Ramejci a strážci krve – a také ty – všechna vina nepadá jen na mě. Vy všichni jste dělali svá vlastní rozhodnutí. Lena se rozhodla z vlastní vůle, když se mě poté, co jsem ji znásilnil, snažila uchránit před trestem. Také Atiaran nikdo nenutil, aby mě doprovázela do Libokamu. Elena se Krve Země napila dobrovolně. A ty ses zařídil podle sebe – rozhodl ses dodržet svou přísahu míru. Nic z toho jsem nezpůsobil jen já sám.“

„Mluvíš, jako bys byl přesvědčen, že existujeme,“ zavrčel Triock nevlídně.

„Z hlediska mé zodpovědnosti je tomu tak. Nemám žádnou možnost řídit průběh svých nočních můr. Část mé osobnosti – ta část, která teď mluví – je obětí právě tak jako ty. Jen méně nevinná.“

„To všechno nastražil Zlor. To on – nebo ta část mě, která nesní – od samotného počátku tahá za nitky. Snaží se se mnou manipulovat a já už konečně vím proč. Chce tento prsten – touží získat divokou magii. A ví – ví! – že když ve mně vzbudí pocit viny, zodpovědnosti a studu za sebe sama, pokusím se s ním bojovat na jeho území – a tím pádem za jeho podmínek.

Takový boj nelze vyhrát. Nenapadá mě žádný způsob, jakým bych to mohl dokázat A proto Zlor chce, abych se o to pokusil. Tímto způsobem by se mu podařilo skoncovat se vším A já bych zemřel jako sebevrah.“

„Podívej se na mě, Triocku! Podívej! Jsem prolezlý chorobou. Jsem malomocný. Nemoc už do mě vtiskla své znamení, nedá se přehlédnout. Pro malomocného je snadné spáchat sebevraždu Stačí zapomenout na pravidlo umožňující přežít. Tím pravidlem není nic jiného než prostá a důsledná opatrnost. Zlor se hodně

snažil, abych na ni zapomněl – a právě proto by se ti mě teď nejspíš podařilo zabít, kdyby ses o to pokusil. Pokud mi ještě zbyla nějaká možnost volby, jediný způsob, jak ji uplatnit, je pamatovat na to, kým jsem. Thomas Covenant, malomocný. Musím zapomenout na nesmyslné plány jak napravit zlo, co jsem spáchal. Musím zapomenout na pocit viny i vědomí povinnosti, na všechno, čemu se říká zodpovědnost Musím se přestat snažit o znovuzískání nevinnosti. Pokoušet se o to je sebevražda, dokonalý způsob, jak nabídnout Pánu Zlorovi absolutní vítězství. Pokud se ale rozhodnu jinak, Povýšenec nezíská divokou magii a stále tady bude možnost, že jednou někde narazím na něco, čím bych ho mohl porazit.“

„A proto nepůjdu – nepůjdu do Zlorova Útulku. Místo toho zvolím obyčejnou, sobeckou opatrnost. Budu se o sebe starat, jak se na malomocného sluší. Vydám se do Plání, najdu Ramejce. Přijmou mě mezi sebe. Ranyhynové – Ranyhynové se už nejspíš vydali na jih, aby se skryli v horách. Ramejci mě vezmou s sebou. Mhoram neví, že jsem zde a tak nebude z mé strany nic očekávat.

„Prosím, pochop, Triocku. Bolest, kterou cítím, je obrovská. Chápu tvůj žal. Miloval jsem Elenu, miluji Končinu. Ale pokud se mi podaří zůstat naživu – Zlor nemůže vyhrát. Nemůže vyhrát.“

Triock si jeho řeč vyslechl s podezřívavým výrazem. Jeho hněv opadl ale nezdálo se, že by jej vystřídalo porozumění. Místo toho byla jeho touha prchat nahrazena podivnou směsici zoufalství a úskočnosti, takže když promluvil, v jeho hlase zaznínal zpola hysterický, úlisný podtón. „No tak, Nevěrče. Nedělej tak unáhlená rozhodnutí. Pojďme si o tom všem promluvit s chladnou hlavou. Naléhavě tě prosím –“ Rozhlédl se kolem, jako by doufal nalézt spojence a pak

překotně pokračoval. „Jsi hladový a unavený. Les si na tobě vybral svou daň – to vidím. Odpočiňme si chvíli. Nehrozí nám žádné nebezpečí. Udělám oheň, uvařím ti jídlo. Promluvíme si o tvém rozhodnutí, dokud je ještě čas jej zvrátit.“

Proč? chtěl se zeptat Covenant Proč se najednou chováš úplně jinak? V tu chvíli mu však samo přišlo na mysl až příliš mnoho možných vysvětlení. Kromě toho – Triock nečekal. Otočil se a odběhl hledat dřevo, jako se chtěl dalším otázkám vyhnout Krajina na tomto břehu Toulavé řeky byla kdysi pokryta porostem a tak zanedlouho nashromáždil plnou náruč uschlého chrastí a polámaných větví keřů, kterou složil v závětří pahorku nedaleko brodu a vydal se nasbírat další. Po celou tu dobu od Covenanta odvracel svou tvář.

Když byl s množstvím nashromážděného dřeva spokojen, stoupl si před hromadu a skryl své ruce, jako by si z nějakého prapodivného důvodu nepřál, aby Covenant viděl, jakým způsobem oheň zapaluje. Jakmile z chrastí začaly šlehat plameny, ustoupil stranou a pokynul Covenantovi, aby přistoupil.

Ten jeho pozvání s radosti přijal. Bílá říza nedokázala ochránit před chladem jeho ruce a nohy, představa tepla sálajícího z ohně byla tedy víc než lákavá. Ztěží také mohl odmítnout Triockovu žádost, aby si o jeho rozhodnutí promluvili. Měl vůči Skalnovskému velké dluh – břímě, které nebylo snadné unést Posadil se tedy naproti Triockovi, vychutnával teplo sálající z ohně a pozoroval, jak Skalnovský připravuje jídlo.

Triock si při práci cosi mumlal tónem, jenž v Covenantovi vzbuzoval podivný neklid. Jeho pohyby byly neobratné, jako by při vaření prováděl nějaká tajná gesta, která se snažil zakrýt Covenantově pohledu se vyhýbal, Nevěrec však cítil, že jakmile z něj spustí zrak,

Triock jej probodne očima a okamžitě se zase odvrátí. Překvapilo ho, když jeho společník nečekaně poznamenal, „vzdal ses nenávisti, jak vidím.“

„Vzdal –“ V této souvislosti o tom ještě nikdy nepřemýšlel. „Možná ano. Nenávist nebyla dobrá odpověď. Chci říct – nebyla to dobrá odpověď bez ohledu na zákon malomocenství, které ji stejně vylučuje. Nenávist, ponížení, pomsta – a také láska, pokud to chceš vědět – v životě malomocného nemají místo. Udělal jsem chybu, když jsem dovolil, aby se mě dotkly. Riskoval jsem svůj život. Ale i když toto vše pominu – nemyslím, že bych mohl Pána Zlora porazit nenávistí. Jsem jen člověk. Nemohu nenávidět – navždy – jako to dokáže on. A kromě toho –“ přinutil se vyslovit nové poznaní, „má nenávist nebyla čistá. Měla kaz, protože – částí své bytosti jsem vždycky nenáviděl sebe, ne jeho. Vždycky.“

Triock vložil do ohně kamenný kotlík s pokrmem a řekl tónem plným záhadného přesvědčení, „Přesto je nenávist jediná odpověď. Rozhlédni se kolem sebe. Zdraví, láska, povinnost – nic z toho se nemůže této zimě postavit. Jen ti, kdo nenávidí, jsou nesmrtelní.“

„Nesmrtelní?“

„Jistě. Všechno ostatní smrt nakonec pohltí. Jak jinak by mohl Povýšenec a jeho – a jeho –“ zaváhal, jako by se děsil jména, které se chystal vyřknout „ – běsové přetrvat? Mají v sobě nenávist“ Vysloveno chraplavým, úsečným hlasem bylo Triockovo poslední slovo naplněno takovou vášní a divokostí, jako by skutečně vyjadřovalo veškerou pravdu a dokonalost.

Z kotlíku se začala šířit vůně jídla a on si uvědomil, jak velký má hlad. Zároveň vycítil, že jeho vnitřní prázdnota dokáže pohltit i prapodivné Triockovo prohlášení. Natáhl nohy, lehl si na bok a opřel se o loket „Nenávist,“ povzdychl si tiše a zredukoval tak sílu toho

slova do přijatelných rozměrů. „Je to pravda, Triocku? Myslím – myslím, že jsem celé své bytí tady – ať už to nazvu snem, iluzí nebo skutečností – strávil hledáním něčeho, co by bylo dobrou odpovědí na smrt. Vzdor, násilí – směšné. Láska – nenávist? Je to ono? To je tvá odpověď?“

„Nesnaž se mě zmást“ odpověděl Triock. „Já vůči smrti nenávist necítím.“

Covenant chvíli hleděl do tančících plamenů nechal vůni jídla, aby mu opět připomněla jeho hluboký, nevyvratitelný, prázdný klid. Pak řekl, jak by dokončoval litanii, „co nenávidíš?“

„Nenávidím život.“

Triock několika rychlými pohyby rozdělil jídlo do misek. Když se natáhl přes oheň, aby jednu z nich podal Covenantovi, ruka se mu třásla. Sotva se stáhl zpět do svého útočiště za hradbou plamenů, vztekle štěkl. „Myslíš si, že na to nemám právo? Ty, Nevěrče?“

Ne. Ne. Covenant nedokázal zvednout hlavu a postavit se obvinění znějícímu v Triockově hlase. „Nenáviď mě tak moc, jak chceš,“ vydechl do praskání plamenů a páry stoupající z pokrmu. „Nechci, aby se kvůli mně musel ještě někdo obětovat“ Aniž vzhlédl, začal jíst

Kaše nebyla spatná, ale měla zvláštní, neharmonickou příchuť, která ho odrazovala od toho, aby ji polkl. Jakmile však do sebe dostal první sousto, zjistil, že je teplá a uklidňující. Ospalost se pomalu začala šířit ze žaludku do celého těla. Během několika okamžiků misku ke svému vlastnímu překvapení zcela vyprázdnil.

Odložil ji stranou a lehl si na záda. Zdálo se, jako by plameny šlehaly stále výš a byly čím dál tím žhavější, takže Triocka upřeně jej pozorujícího z druhé strany ohně zahlédl jen chvílemi. Právě začínal usínat, když

uslyšel, jak Skalnovský skrz ohnivý závoj říká, „Nevěrče, proč nedokončíš svou cestu do Zlorova útulku? Snad nevěříš tomu, že by ti Povýšenec dovolil uprchnout – poté, co vynaložil tolik námahy, aby tě dostal do všech těch nesnází, o nichž jsi mluvil?“

„Docela určitě by si nepřál, abych unikl,“ odpověděl Covenant s prázdnou jistotou. „Myslím si však, že je příliš zaneprázdněn ostatními záležitostmi, aby mě stihl zastavit A pokud se mi podaří proklouznout mezi prsty, nechá mě jít – alespoň na chvíli. Už jsem – už jsem toho pro něj udělal tak mnoho. To jediné, co ode mě ještě chce, je můj prsten. Pokud mi jím teď nezačnu hrozit, ani si mě nevšimne. Raději vrhne své síly do boje s Pány. A pak už bude příliš pozdě. Ranyhynové mě odnesou daleko, daleko a já zmizím.“

„A co ten – ten Stvořitel –“ Triock to slovo vyplivl jako hořkou slinu, „který si tě vyvolil, jak aspoň říkají. Ten nad tebou nemá žádnou moc?“

Ospalost Covenantovu jistotu jen posílila. „Nic mu nedlužím. To on si mě vybral – ne já jej. Poslal mě sem ze své vůle, já si to nepřál. Pokud nebude s mým rozhodnutím spokojen, ať si najde někoho jiného.“

„Ale co lidé, kteří kvůli tobě umírali a trpěli?“ Triockův hlas zněl znovu rozhněvaně, cupoval slova na kusy, jako by to byly obrazy skutečných dějů strhané ze zdí soukromé Síně darů skrývající se na nějakém tajném místě hluboko v jeho srdci. „Byl jsi smyslem jejich života. Jak jim to vynahradíš? Pokud utečeš, bude jejich smrt zbytečná.“

Já vím, povzdechl si Covenant do palčivých plamenů a ostrého větru. Jsme všichni nicotní, mrtví nebo živí. Spánek ho zmáhal stále víc, jen s námahou se dokázal přimět k srozumitelné artikulaci. „Jaký smysl pro ně bude mít, když spáchám sebevraždu? Docela určitě by mi nepoděkovali, kdybych zahodil – to, zač tak draze

zaplatili. Dokud jsem naživu –“ ztratil nit a chvíli trvalo, než si vzpomněl co chtěl říct. „– dokud jsem naživu já, bude žít i Končina.“

„Protože je tvým snem!“

Ano. Z mnoha jiných důvodů také proto.

Covenantovi chvíli trvalo, než k němu skrz jeho dřímotu dolehla vášnivost Triockovy odpovědi. Pak se zvedl kalným zrakem pohlédl přes plameny na Skalnovského. Protože nevěděl, co jiného by řekl, zamumlal, „proč si trochu neodpočineš? Čekáním na mě muselo být vyčerpávající.“

„Přestal jsem spánek potřebovat.“

Covenant zívnul. „Nebuď směšný. Co si myslíš, že jsi. Strážce krve?“

Místo odpovědi se Triock jen zasmál. Znělo to jako zadrnčený provazu chystajícího se každou chvíli prasknout.

Ten zvuk vzbudil v Covenantovi pocit, že něco není v pořádku. Rozhodně by se neměl cítit tak nesnesitelně ospalý. Měl by mít dost síry, aby Triockově zármutku čelil s náležitou rozvahou. Stěží však dokázal udržet víčka otevřená. Přejel si dlaněmi přes ztuhlou tvář a řekl, „Proč si to nepřipustíš? Máš strach, abych ti neutekl, sotva zamhouříš očí.“

„Něco takového bych ti neudělal.“ Covenant zamrkal a zjistil, že leží tváří na holé zemi. Nevzpomínal si, že by si lehnul. Vzbuď se, řekl sám sobě, ale neznělo to nijak přesvědčivě. Spánek jako by na něj padal přímo ze šedivého nebe nad jeho hlavou. „Ještě pořád nevím, jak jsi mě našel,“ zamumlal. Usnul však dřív, než zvuk Triockova hlasu dorazil k jeho uším.

Nebyl v bezvědomí dlouho. Po chvíli vycítil přítomnost téměř nepostřehnutelných částeček temnoty valících se na něj a hrozících ho pohltit jako propast smrti. Proti nim se postavily podivné záblesky hudby,

která mu byla známá, ale přesto ji nedokázal rozpoznat Modrozeleně zvučely kolem něj, nemohl však říct, že by je viděl či slyšel. Zdály se slabé, prchavé jako hlasy volající na něj z velké dálky. Byly však neodbytné, zpívaly, narážely do něj a naléhavě ho volaly k vědomí. Navzdory jeho nevysvětlitelné strnulosti mu tančily myslí jako slepé a němé přízraky varující před nebezpečím.

Ke svému vlastnímu překvapení slyšel sám sebe mumlat: Uspal mě. K čertu! Ten šílenec mi dal uspávací prostředek. Takové tvrzení ale nedávalo smysl. Jak k něčemu takovému mohl dojít? Triock byl čestný muž, upřímný, ušlechtilý ve svém žalu – muž, který se přiklonil k milosrdenství a míru navzdory osobním obětem.

Uspal mě.

Odkud se jen to přesvědčení vzalo? Covenant slepě tápal necitlivými prsty svým bezvědomím, zatímco jeho srdce svírala jistota blížícího se nebezpečí. Temnota a zlo se k němu blížily. Skrz svůj spánek zahlédl – skrz šedomodrou hudbu – zahlédl plameny ohně, jenž založil Triock.

Jak ho vlastně zapálil?

Jak se mu podařilo mě najít?

Naléhavé záblesky se mu snažily říct věci, které nechtěl slyšet Triock byl tím nebezpečím. Triock ho otrávil. Musí vstát a utíkat – utíkat někam – utíkat do lesa.

S námahou se posadil a násilím otevřel víčka. Díval se na oheň planoucí uprostřed mrtvolné, pohasínající záře končícího dne. Zima svištěla kolem, odporná a hořká jako žluč. Cítil příchod sněhové vánice, ve světle plamenů už dokonce zahlédl několik nesmělých vloček. Triock seděl se zkříženýma nohama naproti němu a pozoroval ho očima, v nichž doutnalo cosi ohavného.

Ve vzduchu před Covenantem tančily slabé, modrozelené záblesky, útržky neslyšitelné písně. Naléhavě ně něj dorážely: utíkej! utíkej!

„Co je to?“ Snažil se odstrčit dotěrné ruce dřímoty stahující ho zpět do nevědomí. „Co to dělají?“

„Pošli to pryč,“ odpověděl Triock hlasem plným strachu a hnusu. „Zbav se toho. Teď už na tebe nemá právo.“

„Co je to?“ Covenant nemotorně vstal. Celé jeho tělo se třáslo, jako ho zachvátila panika. „Co se děje?“

„To je hlas Hvozdného,“ odpověděl Triock prostě, ale tón jeho hlasu prozrazoval krajní ošklivost. Vyskočil a rozkročil se, jako by měl v úmyslu se za Covenantem rozběhnout, pokud se dá na útěk. „Rdusná hlubina poslala do Morinmossu Caera Caverala. Nemá však na tebe právo. Nemohu –“ hlas se mu třásl – „nemohu to připustit.“

„Právo? Připustit?“ Úzkost sevřela Covenantovo srdce, až zalapal po dechu. Něco v něm, jakási nezřetelná vzpomínka, ho nabádala, aby záblesků věřil. „Dal jsi mi uspávací prostředek!“

„Abych měl jistotu, že mi neutečeš!“ Triock byl bledý, strnulý hrůzou. „Pobízí tě, abys mě zničil,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Jeho moc nesahá daleko za hranice Morinmossu, ale naléhá – bílé zlato – ! Ach!“ Jeho hlas se náhle proměnil v jekot „Nehraj si se mnou! Nemohu – ! Znič mě, skonči to! Nemohu to snést!“

Výkřiky se prodraly skrz Covenantův vlastní strach, jeho úzkost ustoupila a on zjistil, že je mu Skalnovského líto. Přes naléhání záblesků chraplavě vydechl, „zničit tě? Copak nevíš, že jsi přede mnou v bezpečí? Nechápeš, že nemám ani tušení, jak použít tohle – tohle bílé zlato? Nemohl bych ti ublížit, ani kdyby si to z celého srdce přál.“

„Co?“ zavyl Triock. „To jsem se tě bál zbytečně?“

„Zbytečně,“ povzdechl si Covenant

Triock na něj chvíli ze stínu své kápě tupě hleděl, pak zvrátil hlavu a začal se smát. Pod náporem jízlivého chechotu se zvonivé záblesky zachvěly, jako by jejich hrůza nebyla o nic menší než před chvílí jeho. „Bezmocný,“ vyrazil ze sebe. „Jaké to potěšení pro mého pána! Bezmocný!“

Se surovým pochechtáváním se vydal proti Covenantovi.

Zpěvavé záblesky se okamžitě vrhly mezi ně. Triock však nezaváhal. „Táhni!“ zavrčel. „Neměj strach. Však zaplatíš svůj díl.“ Rychlým pohybem chytil do každé dlaně jednu ze třpytek a stiskl, až se vzduchem zatřpytil jejich nářek.

Ostatní zazvonily jako rozdrcený křišťál a zmizely.

Covenant se zapotácel, jako by ho kdosi připravil o neviditelnou oporu. Rozmáchl se rukama proti Triockovi a vrávoravě ustupoval dozadu. Muž se ho však nedotknul. Místo toho dupnul chodidlem o tvrdou zem. Ta se pod Covenantem vzdula, takže upadl a natáhnul se přímo u Triockových nohou.

Pak Triock sňal kápi. Jeho tvář byla poznamenána promarněnými šancemi, ztrátou víry i lásky, ale pod tím vším se nacházela lebka žhnoucí bledou záští. Bělma jeho očí byla temná jako noc, zuby jako by se už nemohly dočkat, až se zakousnou do masa. Potměšile se na Covenanta ušklíbl. „Ne, patolízale. Už tě neuhodím. Čas přetvářky skončil. Můj pán by se na mě mračil, kdybych ti ublížil.“

„Pán?“ zachroptěl Covenant

„Jsem běs *turiya,* zvaný také Herem – a Bratrovrah – a Triock.“ Opět se rezavě zasmál. „Tento převlek mi posloužil dobře, ačkoliv 'Triock' není moc spokojený. Pohleď na mě, červe! Teď už nepotřebuji jeho tělo ani jeho myšlenky, abych se za ně mohl skrýt Jsi bezmocný.

Ach, jak skvělý žert! Nyní ti tedy dovolím poznat mě takového, jaký jsem. Já jsem ten, kdo povraždil obry v Přímořsku, já jsem rozsápal Nespoutaného, když se pokoušel varovat toho blázna Mhorama, já jsem ten, kdo ukořistil bílé zlato! Bratři! Budu sedět po pánově pravici a vládnout vesmíru!“

Když dal průchod své spokojené škodolibosti, sáhl pod svůj plášť a vytáhl *lomillialor*. Zamával jí Covenantovi před obličejem a vyštěkl, „vidíš to? Vznešené Dřevo! Plivu na něj. Zkouška pravdy není nic, čeho bych se musel bát“ Pak uchopil hůl mezi oběma rukama, jako by ji chtěl přelomit napůl a vykřikl několik strašlivých slov. *Lomillialor* vzplál, zachvátila ho rudá agónie plamenů, která však vzápětí uhasla, neboť se celá hůl rozpadla na prach.

Běs na Covenanta potěšené zasyčel, „tímto jsem dal znamení o tvé zkáze, jak mi bylo nařízeno. Dýchej rychle, červe. Zbývá ti jen pár okamžiků života.“

Covenantovy svaly se třásly, jako by se zem pod ním stále hýbala, vzchopil se však a postavil se na nohy. Cítil se ochromený hrůzou, bezmocný. Přesto jeho mysl stále hledala možnosti úniku. „Prsten,“ vydechl. „Proč si prostě jen nevezmeš prsten?“

V Triockových očích se temně zablesklo. „Dáš mi ho sám?“

„Ne!“ Zoufale mu blesklo hlavou, že pokud se mu podaří přimět Triocka k nějakému projevu síly, možná se modrozelená píseň Caera Caverala vrátí a pomůže mu.

„Pak je tedy má odpověď jasná. Nevezmu si tvůj prsten, neboť mi to příkaz mého pána nedovoluje. Rozhodl se nesvěřit mi takovou moc. V jiných případech nás nesvazuje tak přesnými nařízeními. Nechává nám volnost vykonat jeho vůli několika

různými způsoby dle vlastního uvážení. Ale nyní je to jinak. On rozhoduje – a já poslouchám.“

„Zkus ho vzít!“ zachraptěl Covenant „Staň se pánem vesmíru sám. Proč by ho měl mít on?“

Na okamžik měl pocit, jako by na Triockově tváři spatřil cosi ne nepodobného lítosti. Běs však jen odfrknul, „protože Zákon smrti byl zlomen a on není sám. Dokonce i teď mě sledují oči – oči, kterým se nemohu vzepřít“ Na tvář se mu opět vrátil hladový úšklebek. „Možná je uvidíš, než zemřeš – než já a mí bratři vytrhneme z tvého těla živoucí srdce a sníme je před tvým vyhasínajícím zrakem.“

Drsně se zasmál a jakoby v odpověď temnota kolem ohně zhoustla. Noc zčernala jako koncentrovaná zloba a napjala jako blána, z níž se zformovaly bytosti, které se vydaly k ohni. Covenant slyšel zvuk jejich chodidel dopadajících na zmrzlou půdu. Otočil se a zjistil, zeje obklíčen prazlochy.

Když jejich bezoké tváře vycítily jeho zděšený pohled, na chvíli zaváhali. Široké, vlhké nozdry se chvěly, jak nasávali vzduch a pátrali po známkách síly, přítomnosti divoké magie. Pak se vrhli vpřed a zasypali ho.

Zavířily nad ním rudé čepele jako střepy padající z roztříštěného nebe. Místo aby bodly se však přitlačily naplocho na jeho čelo. Projely jím rudé vlny děsu. Jednou vykřikl a pak zůstal bezvládně viset v rukou prazlochů.

PATNÁCT
Vítězství Pána Mhorama

NÁMAHA, KTEROU MUSEL VYNALOŽIT NA TO, aby vyzvedl mrtvé ze země a vrhl je proti Libokamu, běsa *samadhiho* zvaného Satanova Pěst nesmírně vyčerpala. Tento úkol ho stál tolik sil, že po nějaké době dokázal udržovat všechna ta těla v pohybu jen s největším vypětím. Viděl, jak jeskynní běsové strhli ze stožáru na vrcholku věže vlajku Nejvyššího Pána. Alespoň část úkolů uložených mu jeho pánem byla tedy splněna. Dokud jeho armáda ovládala věž, dokud zůstávala vnitřní brána Citadely zasypána tunami písku a dokud ledový vítr bičoval náhorní plošinu nad Libokamem a bránil tak, aby na ní cokoliv vyrostlo, neměli Pánové a jejich lidé naději na záchranu. Zásoby jídla v kamenných zdech nemohly být nekonečné. Jak obr-běs dobře věděl, nebylo zapotřebí ničeho víc, než trpělivosti a Citadela se po nějaké době sama promění v páchnoucí hrobku. Nechal tedy své mrtvé rozpadnout v písek.

Přesto ho marný pokus o prolomení vnitřní brány přiváděl k zuřivosti, toužil po odškodnění, ačkoliv věděl, že nemá dost sil, aby zaútočil přímo proti zdem. Byl běs a jako takový navzdory omezením smrtelného obřího těla, které obýval, věčně toužil po krvi. Kromě nenasytného hladu ho však k činu pohánělo ještě cosi jiného. Vítr k němu přinesl tvrdý požadavek, příkaz, který nepřipouštěl selhání, byť jen částečné nebo bezvýznamné.

Jakmile se mrtví rozpadli, dal Satanova Pěst své dlouho zadržované armádě příkaz k útoku.

Se zavytím divoce se odrážejícím od zdobně tesaných zdí a dorážejícím proti hradbám jako neviditelné spáry či hladová ostří se Povýšencovy hordy vrhly vpřed. Provalily se předhůřím jako šedá záplava a udeřily na Libokam.

Útok vedla Zlorova stvoření zrozená z kamene – ne proto, že by si s žulovými zdmi a pilíři poradila nejlépe ale proto, že byla postradatelná. Běsova armáda jich měla dvakrát sto tisíc a každý den jich přibývalo – přicházela od Zlorova Útulku přes Ústřední pláně. *Samadhi* je tedy použil, aby vyčerpal obranu Citadely a ušetřil jeskynní běsy a prazlochy. Tisíce odporných příšer padly se šípy, oštěpy a kopími trčícími z jejich těl. Mnoho tisíc jich však stále postupovalo vpřed. A za nimi kráčely oddíly, které věděly, jak Libokam zničit.

Rozvzteklení jeskynní běsové našli bez potíží ve zdech vhodné úchyty a brzy se vyhoupli na nejnižší hradby. Mocné klíny prazlochů použily svůj vitriol k tomu, aby smetly na ochozech nad sebou všechno živé a pak se začali drápat nahoru po dřevěných žebřících přistavených ke zdem jinými bytostmi. Během krátké doby musel Libokam čelit útoku po celé délce severních a jižních hradeb.

Obrové, kteří Citadelu Pánů postavili, ji však zbudovali tak, aby se dala i proti takovému napadení účinně bránit Dokonce i nejnižší ochozy se nacházely vysoko nad zemí a bylo možno je uzavřít tak že se útočníci nedostali do města. Ten, kdo se přes nižší hradby dostal, mohl být ostřelován z vyšších poschodí. Kromě toho – maršál Qaan několik let cvičil a připravoval své válečnictvo právě na takovouto bitvu. Připravená obranná opatření se uvedla do chodu okamžitě, jakmile městem zazněl poplach. Bojovníci

nechali ostatní práce a rozběhli se na hradby, zformovaly se čety, jejichž úkolem bylo zásobit muže na hradbách dostatečným množstvím oštěpů, šípů a jiných zbraní. Sehrané eomany zaútočily na jeskynní běsy a prazlochy, kteří se dostali na spodní opevnění. Pak nastoupili strážci umění, dreworové a gravelingasové. Strážci umění odráželi útok písněmi síly, zatímco dreworové zapálili žebříky a gravelingasové povzbuzovali samotné zdi, aby se útoku vzepřely.

Qaan, který z horní bašty celou bitvu řídil brzy poznal, že by jeho válečníci dokázali útok odrazit – kdyby početní převaha na nepřítelově straně nebyla třicet a možná i víc proti jednomu a kdyby ztráta každého života z řad jeho mužů nebyla nenahraditelná, zatímco počet členů běsovy armády se zdál být nekonečný. Válečnictvo bylo vystaveno nesmírnému tlaku a zoufale potřebovalo pomoc. Na základě útržkovitých zpráv přicházejících k němu z Citadely – zpráv hovořících o ohni, moci a nezměrných posilách valících se přes zdi – se rozhodl poslat spěšného posla, aby na pomoc Libokamu povolal Pány.

Posel našel Nejvyššího Pána v Lóži, Mhoram však na Qaanovo volání neodpověděl. Sotva dosáhlo k jeho mysli, odstrčil jej jemně stranou a držel daleko od sebe. Když pak uslyšel, jak jeden ze strážných poslovi vysvětluje, co se v Lóži děje, nechal povědomí o probíhající bitvě odplout – odhodil veškeré myšlenky na současné nebezpečí a zcela se odevzdal spojení Pánů.

Seděli na snížené podlaze kolem gravelové jámy, hole položené na kameni před sebou – Trevor a Loerya po Mhoramově levici, Amatin po pravici. Nejvyšší Pán svíral v třesoucích se rukou *krill* stvrzující svým jasem skutečnost, že bílé zlato opět zavítalo do Končiny. Mhoram však světlo sotva viděl, jeho oči byly popálené

požárem, oslepovaly ho slzy úlevy, které nebyl schopen zastavit Díky tiché síle spojení se vzchopil a vydal ostatním Pánům vědění, jenž ho tížilo víc, než si vůbec uvědomoval. Sdělil jim, jakým způsobem vyňal *krill* z kamenného lože i to jak je možné, že ačkoliv ho drží jen holýma rukama, není spalován jeho žárem.

Cítil Amatino zděšení, vnímal, že se Trevor chvěje bolestí jen z části způsobenou jeho zraněním, byl si vědom reakce Loeryi, která jeho sdělení ocenila stejně tak, jako by ocenila každou novou zbraň. Odevzdal se každému z nich, sdílel s nimi své přesvědčení, své vědění, svou sílu. Důkaz držel v rukou přímo před sebou, nemohli pochybovat. Vedeni září *krillu* osvětlujícího zpustošené Lóže kráčeli vstříc tajnému vědění a sdíleli zděšení, které vedlo Mhorama k tomu, aby si jej tak dlouho nechával pro sebe.

Nakonec se ozvala Paní Amatin. Její otázka byla příliš naléhavá na to, aby mohla být vyřčena beze slov. Musela zaznít nahlas. Jen tak ji mohl slyšet sám Libokam. Ztěžka polkla a pak do prostoru sálu, který si zachoval svou křišťálově čistou akustiku, pronesla, „byli jsme to tedy my – my sami kdo – tolik generací Pánů se samo svým vlastní přičiněním uzavřelo síle Kevinova učení."

„Ano, Paní," zašeptal Mhoram a věděl, že všichni v Lóži ho slyší.

„Přísaha míru nám zabránila –"

„Ano, Paní."

Její dech ztratil pravidelný rytmus, vzduch jako by se nemohl vydrat z hrudi. „Pak jsme tedy ztraceni."

Mhoram cítil dilema skryté v jejích slovech. Ve svém nitru povstal a zahalil se důstojností Nejvyššího Pána. „Ne."

„Bez síly jsme ztraceni," odvětila. „Bez přísahy míru nejsme tím, kým jsme a tudíž jsme ztraceni také."

„Thomas Covenant se vrátil," ozvala se Loerya.

Amatin však okamžitě smetla tuto naději stranou. „Buď nemá žádnou sílu nebo jeho síla porušuje mír, který jsme se snažili při své službě Končině zachovat. I tak jsme tedy ztraceni."

„Ne," odpověděl Nejvyšší Pán. „Nejsme ztraceni. My – a Vícepán Covenant – musíme najít moudrost, abychom dokázali uchovat mír i získat moc. Musíme mít neustále na paměti, kým jsme, jinak propadneme zoufalství tak, jak mu propadl Kevin Zmařitel a přivedeme Končinu k Znesvěcení. Musíme si však také uchovat vědomí své moci, jinak nebudeme moci vykonat pro Končinu vše, co je v našich silách. Možná budoucí Pánové zjistí, že je pro ně lepší odvrátit se od Kevinova učení a nalézt učení vlastní, moudrost, kterou nebude tak snadné použít k ničení. My však na něco takového nemáme čas. Teď, když známe nebezpečí skrývající se v síle, musíme tím více držet pohromadě, abychom nezradili Končinu."

Jeho slova jako by zvonila v prostoru Lóže a uplynulo několik dlouhých chvil, než Amatin bolestně hlesla, „předkládáš nám cíle, které si vzájemně odporují a říkáš nám, že musíme chránit a naplnit oba. Takové rady se snadno dávají."

Nejvyšší Pán se mlčky snažil sdílet s ní své pochopení toho, jak lze takové protiklady zvládnout a spojit je v jediný a úplný celek. Nechal do její mysli proudit veškerou svou lásku ke Končině, Libokamu i k ní. Pak se usmál, neboť uslyšel Pána Trevora jak říká, „Lze to dokázat Už jsem něco podobného cítil. Ve chvíli, kdy se pro mě obrana Citadely stala důležitější, než strach z jejích nepřátel, vlila se do mě nová síla."

„Strach," přitakala Loerya.

A Mhoram dodal, „Strach – nebo nenávist."

O chvíli později začala Amatin plakat, neboť pochopila. Mhoram za pomoci Loeyri a Trevora ji zahalil odvahou a držel ji tak dlouho, dokud její strach z hrozby, kterou představovala ona sama, ze své vlastní schopnosti provést Znesvěcení, nepovolil. Pak Nejvyšší Pán Mhoram odložil *krill* a otevřel oči.

Svým rozostřeným, zamženým zrakem spatřil dvě postavy v nichž po chvíli poznal správce Tohrma a Trella. Trell ležel schoulený do klubíčka a sténal hrůzou nad tím, co udělal. Tohrm držel jeho hlavu na klíně a sdílel jeho žal, neboť jen *rhadhamaerl* mohl pochopit, jaká muka duše dokázala obrátit gravelingase proti milovanému kameni. Mhoram na ně mlčky hleděl, jako by byl za Trellovo neštěstí osobně zodpovědný.

Než však mohl promluvit, dorazil další posel od maršála Qaana a dožadoval se okamžitého přijetí. Když k němu Nejvyšší Pán obrátil zrak, posel opakoval naléhavou Qaanovu prosbu o pomoc.

„Za chvíli," povzdychl si Mhoram „Za chvíli. Řekni mému příteli, že přijdeme, jakmile budeme moci. Pán Trevor je zraněný. Já jsem –" strohým gestem ukázal na svou popelenou hlavu, „Paní Amatin a já si musíme odpočinout a najíst se. A Paní Loerya –"

„Já půjdu," řekla Loerya pevně. „Ještě jsem pro Libokam nebojovala tak, jak bych měla." Pak se obrátila k poslovi. „Vezmi mě na místo, kde je pomoci nejvíce zapotřebí a pak dones odpověď Nejvyššího Pána maršálovi." Sebejistými kroky, jako by objevem nového zdroje síly bylo odpovědí na její nejtemnější pochybnosti, vystoupala po schodech a následovala válečníka k jižní zdi Citadely.

Při svém odchodu ještě nařídila strážným, aby povolali léčitele a přinesli jídlo. Pánové tedy zůstali na chvíli sami a Tohrm využil příležitosti, aby se Mhorama otázal, co bude s Trellem.

Mhoram se rozhlédl po zničených galeriích, jak by se snažil odhadnout míru svého selhání vůči Trellovi. Věděl, že bude zapotřebí práce generací *rhadhamaerl*, aby bylo alespoň částečně obnoveno původní uspořádání sálu. Když se opět obrátil k Tohrmovi, oči měl zalité slzami. „Musí se o něj postarat léčitelé. Snad najdou způsob, jak jeho mysl uzdravit“

„K čemu to bude dobré? Jak má žít dál svědomím toho, co udělal?“

„Musíme mu v tom pomoci. Já mu musím pomoci. Musíme se ho pokusit vyléčit bez ohledu na obtíže. Já, který jsem ho zklamal, nemohu odmítnou tíhu tohoto břemene.“

„Zklamal?“ zeptal se Trevor. Bolest, kterou mu jeho zranění působilo, vysála veškerou krev z jeho tváří, přesto však neztratil odvahu, díky níž se dokázal vykonat čin pro Citadelu tak významný. „Jak? Ty jsi jeho zoufalství nezpůsobil. Kdybys mu projevil svou nedůvěru, jen bys jeho bolest zvětšil. Nedůvěra obvykle sama vytvoří důkazy, jimiž je ospravedlněna.“

Mhoram přikývnul, „Nedůvěřoval jsem. Nedůvěřoval jsem nikomu. Udržoval jsem své vědění v tajnosti přestože jsem věděl, zeje to špatné. Celé štěstí, že škody nebyly větší.“

„Přesto jsi nemohl zabránit –“

„Snad. Ale možná – kdybych se s ním o vědění podělil, takže by znal možná nebezpečí – třeba by v sobě našel sílu a vzpamatoval se – rozpomenul se na to, že je gravelingas učení *rhadhamaerl*, přítel kamene.“

Tohrm strnule přikývnul a soucit s Trellem ho přiměl říct, „Pochybil jsi, Nejvyšší Pane.“

„Ano, správče,“ odpověděl Mhoram s hlubokou vlídností v hlase. „Jsem kým jsem – člověk a smrtelník. Musím – musím se hodně učit.“

Tohrm prudce zamrkal a pak sklonil hlavu. Strnulost ramen se zdála vyjadřovat hněv, ale Mhoram, který s nim prošel tak těžkou zkouškou, věděl, co se ve správci odehrává.

O chvíli později vstoupilo do Lóže několik léčitelů. Nesli s sebou dvoje nosítka Na jedny položili Trella a na druhých odnesli Pána Trevora nedbaje jeho důrazných protestů. Tohrm se rozhodl doprovodit Trella, takže Amatin a Mhoram zůstali ve společnosti vojáků, kteří jim přinesli jídlo a léčitelů pečujících o popáleniny Nejvyššího Pána

Jakmile byly jeho rány ošetřeny, poslal Pán Mhoram vojáky i léčitele pryč. Věděl, že si s nim Amatin chce promluvit a takto ji k tomu poskytl patřičný prostor. Pak obrátil svou pozornost k jídla Přes svou únavu a slabost jedl rozvážně, sbíral síry, aby se mohl vrátit k práci hned, jak bude hotov.

Paní Amatin mlčky následovala jeho příkladu. Zdálo se, že se snaží přizpůsobit i pohyb svých čelistí jeho, jako by byl její jediná jistota tváří v tvář nebezpečí, o němž dříve neměla ani tušení. Jak Mhoram cítil, léta oddanosti Kevinovým Oddílům se nyní obrátila proti ní a činila ji vůči právě poznané skutečnosti mimořádně zranitelnou. Její důvěra ve vědění a Vznešené Pány byla až přehnaně velká. Jedl tedy mlčky a zachoval mlčení i poté, co svou misku vyprázdnil a odložil ji stranou. Odpočíval a čekal, až vysloví, co jí leží na srdci.

Když však její otázka konečně přišla, byla úplně jiná, něž očekával. „Nejvyšší Pane,“ řekla a letmo kývla směrem ke *krillu.* „Pokud se Thomas Covenant skutečně vrátil do Končiny – kdo jej povolal? Jak to dokázal? A kde je Vícepán nyní?“

„Amatin –“ začal Mhoram.

„Kdo jiný než Povýšenec mohl dokázat něco takového?“

Jsou tady –“

„A pokud to přece není Zlorovo dílo, kde se Covenant objevil? Jak nám může pomoci, když tady není?“

„On nám nepomůže.“ Mhoram promluvil pevným hlasem, aby zarazil příval Amatiných otázek. „Jeho pomoc cele náleží Končině, ne nám. Existují jiná místa, kde může Končině sloužit lépe, jsou zde jiné Masy, které ho mohly povolat. My a Pán Zlor nejsme jediné síly. Mohl zasáhnout sám Stvořitel pohnut strádáním Končiny.“

Její velké, měkké oči si ho chvíli prohlížely, jako by se pokoušely nalézt zdroj jeho klidu. „Bohužel postrádám tvou víru ve Stvořitele. I kdyby taková bytost existovala, zákon chránící Zemi zabraňuje – Neříkají snad legendy, že pokud Stvořitel prolomí klenbu času, aby mohl vložit svou ruku na Zemi, nastane konec všeho a Povýšenec získá volnost?“

„To se v legendách skutečně říká,“ potvrdil Pán Mhoram, „a já o tom nepochybuji. Přesto – zkáza každého stvoření padá na hlavu jeho tvůrce. Máme dost své práce. Nač se zatěžovat břemeny náležejícími bohům.“

Amatin si povzdechla. „Jsi velmi přesvědčivý, Nejvyšší Pane. Kdybych to měla říct já, znělo by to falešně.“

„Pak tedy nic takového neříkej. Mluvím jen o tom, co mi dodává odvahy. Ty jsi jiná osobnost a také tvá odvaha je jiná. Měj na paměti jen jedno – jsi Paní, služebnice Končiny. Nezapomeň na lásku, jež tě dovedla k této práci – a nezakolísej v ní.“

„Ano, Nejvyšší Pane,“ odpověděla a upřeně se zahleděla Mhoramovi do očí. „Nedůvěřuji však síle, která umožňuje Znesvěcení. Nebudu si s ní zahrávat.“

Její pohled ho přiměl opět obrátit zrak ke *krillu.* Bílý drahokam v jílci zářil světlem symbolizujícím protiklad, příslib života i smrti. Pomalu vztáhl ruku a dotkl se jej. Euforie z něj však již vyprchala, žár *krillu* ho donutil ucuknout

„Ano," hlesl a zkřivil ústa do zahořklého úsměvu „Je to riziko. Velmi se bojím." Opatrně vylovil ze záhybů své řízy kus látky, jemně do něj *krill* zabalil a položil ho stranou, aby mohl být odnesen na místo, kde se mu budou věnovat strážci umění. Když vzhlédl, spatřil, že Amatin se pokouší usmát také.

„Pojď, sestro Amatin," řekl jí statečně. „Naše práce už na nás čeká."

Společně se zapojili do bitvy a stejně jako Paní Loerya metali oheň ze svých holí proti Povýšencovým hordám.

Pozdě odpoledne se k nim připojil kulhající a obvazy omotaný Trevor. To již měl Libokam nejzuřivější nápor běsových hord za sebou. Pánové poskytli válečnictvu podporu, kterou potřebovalo. Pod Qaanovým vedením vojáci útok odvrátili. Tam, kde se objevili Pánové, klesly oběti mezi obránci téměř na nulu a ztráty nepřítele značně vzrostly. Kromě toho – při strategii, jaká byla při bitvě použita, nedokázali prazlochové nasazovat své síly efektivně. Následkem toho měli Pánové volnou ruku, aby zdecimovali řady skalních běsů a ostatních stvoření. Než den zahalený do šedivého pláště mraků vkulhal do noci, běs *samadhi* svá vojska stáhl.

Tentokrát však Citadele nepopřál oddechu. Další útok začal krátce po setmění. Pod rouškou mrazivé zimní temnoty se prazlochové vrhli kupředu. Zatímco metali proti zdem svou. tekutou nenávist, skupiny jiných bytostí vyzbrojené žebříky a štíty se rozběhly proti hradbám. Ta tam byla nekoordinovaná zuřivost

prvního útoku, kdy se běsova armáda vrhla proti Libokamu a pokusila se ho rozdrtit jediným mocným náporem. Místo ní nastoupila přesnost a cílevědomost. Hladově skučící hordy se zformovaly tak, aby vyčerpaly obranu Citadely jak nejrychleji to bude možné.

V následujících dnech probíhaly boje nepřetržitě. Satanova Pěst své útoky pečlivě řídil, takže počet ztrát významně nepřevýšil neustálý příliv posil, vyvíjel však na obránce neustálý a nemilosrdný tlak, nedal jim ani chvíli, během níž by si mohli vydechnout. Navzdory Qaanovu úsilí střídat jednotlivé eomany a eowardy tak, aby se mužům dostalo nezbytného odpočinku, únava válečnictva stále rostla – unavené vojáky bylo snazší zabít a padlí už se nahradit nedali.

Válečnictvo však neneslo břímě boje samo. Gravelingasové, dreworové a strážci umění bojovali také. Lidé, kteří neměli na starost žádnou jinou naléhavou práci – farmáři a shromažďovatelé stád, kteří přišli o své domovy, umělci a dokonce starší děti – se chopili pomocných prací. Dodávali vojákům šípy a jiný zbraně, stáli na stráži, doručovali zprávy. Tímto způsobem umožnili mnoha eomanům věnovat se boji či odpočinku. Pánové pak zasahovali všude, kde je Qaan nejvíce potřeboval. Jejich síla byla nepřekonatelná a svým příkladem strhávali ostatní. Jeden každý z nich bojoval se silou a tvrdostí lidí, kteří vědí, že jsou schopni Znesvěcení a jsou odhodláni nenechat se dohnat k takové krajnosti.

Citadela Pánů tedy odolávala. Eomany jeden za druhým padaly v bitvě den co den, zásoby jídla se scvrkávaly, léčitelům docházely jejich byliny a léčivé masti. Do tváří lidí se vtisklo strádání, hlad ohlodal veškeré tkáně, takže jejich lebky se zdály být potaženy jen napětím a obavami. Libokam však své obyvatele chránil a oni byli odhodláni vzdorovat.

Nejprve Pánové soustředili veškerou svou pozornost na bitvu. Instinktivně se svému nebezpečnému poznání vyhýbali. Svou energii věnovali raději práci a boji než studiu nově objevených skutečností. Když však ozvěna útoku zněla Libokamem nepřetržitě po šest dní a nocí, uvědomil si Nejvyšší Pán Mhoram, že se bojí okamžiku, kdy *samadhi* změní taktiku – chvíle, kdy běs a jeho pán budou opět připraveni použít Kámen a Hůl. Sedmé noci pak Mhorama trápily podivné, zakalené sny – vypadaly jako stíny jeho dřívějších věšteckých nočních můr. Zas a znova měl pocit, jako by v hlubinách své duše zaslechl křik Nespoutaného. Probudil se zpocený a spěchal do hor přesvědčit se, zda se Nespoutanému od Třpytného moře něco nestalo.

Nespoutaný byl živý a zdravý stejně jako Loeryiny dcery. To však Mhorama neuklidnilo. V morku svých kostí cítil mráz jako ozvěnu zimy. Byl si naprosto jist, že někde byl někdo strašlivým způsobem zavražděn. Navzdory hrůze rozechvívající ho vnitřním neklidem se napřímil a svolal Radu Pánů, na níž poprvé vznesl otázku, jak by jejich nové vědění mohlo být použito proti Povýšenci.

Jeho otázka vyvolala v Pánech nevyřčenou úzkost Amatin na něj pohlédla rozšířenýma očima, Trevor se schoulil a Loerya sklopila zrak. Mhoram měl pocit, jako by mu svými napjatými reakcemi říkali, *Myslíš si tedy, že bychom měli zopakovat dílo Kevina Zmařitele?* Jak však věděl, nebylo jejich záměrem jej obviňovat Mlčel tedy a čekal. Konečně Loerya promluvila, „když jsi bránil Lóži – působila tvá sila proti zlu druhého. Jak ji však budeš ovládat, pokud ji probudíš nyní?“

Na tuto otázku neměl Mhoram odpověď.

Trevor dodal, „nemáme nic, čím bychom mohli takovou moc usměrňovat Srdce mi říká, že naše hole by na to nestačily – nejsou dost silné, abychom jimi mohli

ovládat něco tak nesmírného. Hůl Zákona nemáme a o žádném jiném nástroji, který by postačoval takovému úkolu, nevím.“

„A kromě toho,“ ozvala se ostře Amatin, „Vědění, v něž se odvažuješ vložit svou naději, Nejvyššímu Pánu Kevinovi, synu Loricovu stejně nestačilo. Jen znásobilo neštěstí způsobené jeho zoufalstvím. Já jsem – já jsem zasvětila studiu jeho učení celý život a mluvím pravda. Taková moc není nic než léčka a nebezpečná iluze. Nedá se ovládat. Obrací se proti tomu, kdo jí vládne. Raději zemřít ve jménu míru než získat jediný den života za cenu podstoupení tak strašlivého rizika!“

Mhoram opět nevěděl, co odpovědět. Nedokázal vyjmenovat důvody, které ho vedly k jeho otázce. Jen mrazivá předtucha v jeho kostech ho poháněla a říkala mu, že místy nepříliš vzdálenými od Libokamu se Končinou plíží neznámá hrůza. Když pak Amatin pochmurně dodala, „Bojíš se, že Vícepán Covenant už Znesvěcení započal?“ nedokázal její slova popřít.

Sněm tedy skončil bezvýsledně a Pánové se vrátili k obraně Citadely.

Boje pokračovaly bez konce. Po čtyři příští dny vládli Pánové ohni svých holi se vší mocí a obratností, jaké byli schopni, válečnictvo překonalo hranici své vlastní únavy a nebojácně se vrhalo do dalších šarvátek a také všichni ostatní obyvatelé Libokamu dělali vše, co bylo v jejich silách, aby odrazili jeskynní běsy, prazlochy a stvoření zrozená z kamenů od hradeb. Satanova Pěst však neumdléval. Pokračoval v útocích, jako by pro něj ztráty neměly nejmenší význam, obětoval celé oddíly svých stvoření, aby jakkoliv, byť nepatrně, město poškodil. Cena, kterou Citadela Pánů platila za svůj odpor, strašlivě rostla den po dni.

Během pátého dne Mhoram opustil bitvu a za doprovodu maršála Qaana se vydal na obhlídku města.

Když spatřili ztenčené zásoby potravin a spočítali ztráty na životech, podíval se Qaan Mhoramovi zpříma do oči a jeho jindy pevný hlas se třásl. „Podlehneme. I kdyby proti nám běs nezvedl jediný další prst, stejně podlehneme.“

Mhoram pohled svého starého přítele nesl statečně. „Jak dlouho ještě můžeme vydržet?“

„Třicet dní – nanejvýš. Ne víc. Čtyřicet – pokud odmítneme jídlo nemocným zraněným a slabým.“

„Nebudeme odpírat jídlo nikomu, kdo je naživu.“

„Pak tedy třicet. Méně, pokud mí oslabení válečníci neudrží opevnění.“ Hlas mu zakolísal a on sklopil oči. „Nejvyšší Pane, opravdu k tomu dojde? Je toto skutečně konec – pro nás, pro Končinu?“

Mhoram položil svou pevnou ruku na Qaanovo rameno. „Ne, můj příteli. Ještě jsme nevyčerpali všechny naše možnosti. A je tady také Nevěrec – nezapomínej na Thomase Covenanta.“

Zvuk Covenantova jména vrátil maršálovi jeho vojačkou strohost. „Zapomněl bych na něj, kdyby to jen trochu šlo. On by –“

„Pomalu, maršále,“ přerušil ho Mhoram. „Nebuď tak unáhlený v prorokování zkázy. Země skrývá tajemství, o nichž my nemáme ani potuchy.“

Qaan po chvíli zamumlal, „stále mu věříš?“

Nejvyšší Pán nezaváhal. „Věřím, že Zloba nemůže být obsahem života.“

Qaan na něj chvíli hleděl, jako by chtěl nalézt zdroj, z něhož vytryskla tato odpověď. Po tváři mu přelétl nesouhlasný či prosebný výraz, než však mohl promluvit, objevil se posel volající ho zpět do bitvy. Maršál se okamžitě otočil a odkráčel.

Mhoram chvíli pozoroval jeho strohá, vzdalující se záda a pak se rozhodl navštívit léčitele. Chtěl vědět, zda dosáhli nějakého pokroku s Trellem.

Mhoram našel mohutného gravelingase přímo uprostřed místnosti s nízkým stropem, kterou léčitelé předělali na nemocnící pro stovky zraněných mužů a žen. Trell ležel na slamníku jako troska sužován úpornou horečkou. Když ho Nejvyšší Pán spatřil, pocítil, jak se jeho srdce dotkla chladná ruka děsu. Trell vypadal jako ztělesněný osud všech Covenantových obětí – obraz vyzáblé budoucnosti číhající na Končinu. Nejvyššímu Pánu se roztřásly ruce. Věděl, že by podívanou na neodvratně se blížící spoušť nesnesl.

„Nejprve jsme ho položili vedle zdi," řekl tiše jeden z pečovatelů, „aby byl blízko kamene, ale s hrůzou se od ní odvrátil. Proto jsme ho položili tady. Neuzdravuje se, ale už tolik nekřičí. Veškeré naše pokusy pomocí mu byly marné."

„Covenant vše obnoví," vydechl Mhoram, jako by mu pečovatel řekl něco jiného. „Musí."

Pak odkráčel pryč a pokusil se nalézt úlevu a zapomenutí v bitvě.

Příští noci změnil *samadhi* taktiku. Pod příkrovem tmy se tlupa jeskynních běsů vrhla kupředu a vyšplhala se na jeden z hlavních ochozů. Když válečníci vyběhlí, aby čelili útoku, dva klíny prazlochů skryté v noci nedaleko zdí rychle vytvořily na koncích hradeb zábrany, čímž válečníky polapili a zároveň přehradili cestu každému, kdo by jim přispěchal na pomoc. Dva eomany tak byly uvězněny a pobity prazlochy, než se Paní Amatin podařilo jednu ze zábran zlomit.

Tento postup útočníci uplatnili ve stejnou chvíli na více místech opevnění Citadely.

Maršál Qaan ztratil víc než osmkrát dvacet mužů než pochopil cíl této taktiky. Účelem nebylo vniknout do Libokamu, ale pobít jeho obránce.

Pánům nezbylo, než vzít břímě obrany proti těmto novým útokům na sebe, ZÁBRANA představovala

formu síly a proti něčemu takovému se mohli postavit jen oni. Útok pokračoval tak dlouho, dokud temnota byla dost hustá, aby skryla postupující prazlochy, takže Pánové neměli ani chvíli, během níž by si mohli vydechnout Když přišel úsvit, Sheol Satanova Pěst se vrátil k předchozí strategii.

Po čtyřech takových nocích byl Mhoram a jeho druhové na pokraji vyčerpání. Prolomení každé zábrany představovalo nesmírnou námahu pro dva Pány pracující zároveň – jeden Pán by nebyl schopen zvrátit sílu tři až pětkrát dvaceti prazlochů dostatečně rychle. Následkem toho byla Amatin bledá a oči měla vyhaslé, Loeryiny kdysi houževnaté svary visely z jejích kostí jako povolené provazy a Trevor neustále těkal pohledem sem a tam, jako by i uprostřed nejhlubšího bezpečí Citadely čekal, že se na něj každou chvíli vrhnou upíři. Mhoram sám cítil nesmírnou tíhu strádání nemilosrdně doléhající na jeho srdce. Všichni cítili přesnost a neúprosnost Qaanovy strašlivé předpovědi.

Čtvrté noci, během krátké chvíle strávené v omámeném polospánku, se Nejvyšší Pán přistihl, jak mumlá, „Covenante, Covenante," jako by se snažil připomenout Nevěrci jeho slib.

Následujícího rána útoky ustaly. Neseno větrem se Libokamem rozhostilo ticho, ne nepodobné tichu otevřených hrobů. Všechna stvoření se vrátila do tábora a město se v jejich nepřítomnosti chvělo a sténalo jako bičovaný vězeň uvázaný provazem mezi dvěma kůly. Mhoram využil příležitosti, aby se najedl, vkládal však jídlo do úst, aniž se na ně podíval a žvýkal ho, aniž měl vůbec tušení, jak chutná. V duchu se přitom snažil odhadnout, jak dlouho to ještě může vydržet. Přesto, když k němu přiběhl posel se zprávou, že se k Citadele blíží sám *samadhi*, dokázal zareagovat okamžitě.

Mhoram a ostatní Pánové chránění před případným útokem z věže šiky lučištníků, vystoupili na nejvyšší ochoz blízko východního cípu Citadely a sledovali běsův příchod.

Obr-běs se blížil s nadutou sebedůvěrou a pohrdáním zračícím se v každém jeho pohybu. Svou mohutnou pěstí svíral úlomek Kamene, z něhož v mrazivém větru stoupala ledová pára. Zastavil se těsně před linií dostřelu, zahleděl se vzhůru k Pánům a chraplavě křikl, „Zdar, Pánové! Zdravím vás! Daří se vám dobře?“

„Dobře,“ zasyčel Qaan tiše. „Nechte ho udělat ještě pět kroků a já mu ukážu, co je 'dobře'.“

„Můj pán si o vás dělá starost!“ pokračoval *samadhi*. „Bojí se, že kvůli tomuto zcela zbytečnému sporu trpíte!“

V očích Nejvyššího Pána se zablesklo, když slyšel takový výsměch. „Tvůj pán pro utrpení druhých žije! Máme snad věřit, že se rozhodl vzdát Zloby?“

„Váš odpor ho udivil a velmi zarmoutil. Copak stále nevidíte, že on je v tomto pomýleném světě světlem pravdy? On je jediná síla – jediná správná. Stvořitel Země je bytost krutá a pohrdající vším živým! To vidí všichni, kteří nejsou úplně slepí. Každý, kdo tváří v tvář pravdě nepodlehne zbabělosti již ví, že Pán Zlor je jediná pravda! Cožpak vás vaše utrpení ničemu nenaučilo? Nestačila vám vaše zkušenost s Thomasem Covenantem? Vzdejte se, říkám vám! Zanechte tohoto zvráceného utrpení, jenž si způsobujete jen vy sami! Vzdejte se! Slibuji vám, že stanete ve službách Pána Zlora jako mí druhové!“

Navzdory břitkému sarkasmu měl v běsův hlas zvláštní přesvědčivost. Jeho slova byla naplněna mocí Kamene podněcující posluchače k tomu, aby se podvolili. Když *samadhi* mluvil, Mhoram cítil, jak jsou svaly odporu odřezávány v tenkých plátcích z jeho těla,

až zbyly jen holé kosti vystavené bodavému chladu zimy. Hrdlo se mu svíralo, neboť cítil na patře pachuť kapitulace. Musel několikrát ztěžka polknout, než byl schopen odpovědět

„*Samadhi* Sheole," zasípal, pak opět polknul a soustředil do svého hlasu veškeré své odhodlám. „*Samadhi* Sheole, vysmíváš se nám, ale my se nedáme oklamat. Nejsme slepí – vidíme ohavnost skrývající se pod tvou výmluvností. Odejdi, Zlorův otroku! Vezmi s sebou svou opovrženíhodnou armádu a vrať se ke svému pánu. To on způsobil tvé utrpení – nech ho, ať se jím těší, dokud může. Dny jeho vlády jsou sečteny. Až přijde jeho konec, buď si jist, že neudělá nic, aby tě ochránil. Zmiz, běse! Nejsem zvědavý na tvé laciné triky."

Doufal, že se běs rozzuří a pokusí se o nějaký čin, takže se ocitne v dostřelu lučištníků. Satanova Pěst se však jen začal smát S hlasitým, hrdelním chechotem udělal čelem vzad a vykřikl na svou armádu rozkaz, který ji vrhl vpřed do nového útoku.

Mhoram se také odvrátil, pomalu se otáčel připraven pohlédnout ostatním Pánům do tváře. Ti se však na něj nedívali. Veškerá jejich pozornost byla upřena na posla stojícího před nimi. Muž se chvěl, tvář měl navzdory okolnímu chladu zvlhlou potem a svaly na krku se mu stáhly tak, že nebyl schopen promluvit Mlčky sáhl do záňadří a vytáhl cosi zabaleného v plátně. Když ranec rozbaloval, ruce se mu třásly.

Po chvíli horečnatého snažení vytáhl *krill.*

Drahokam zasazený do jílce byl temný a zamlžený jako sama smrt

Mhoram měl pocit, jako by kolem sebe uslyšel překvapená zajíknutí, výkřiky i sténání, nemohl si však být jist. Strach mu řval do uší a všechny ostatní zvuky tak přehlušoval. Uchopil *krill,* zděšeně na něj pohlédl a

klesl na kolena, jako by se pod nim náhle zlomily nohy. Veškerou sílu své vůle i zoufalství upjal k drahokamu ve snaze najít v něm alespoň záblesk života. Kov však na dotek studil, ostří bylo matné. Hlubiny drahokamu naplňovala mrazivá, šedá zima.

Veškerá naděje na pomoc divoké magie byla ztracena. Covenant zmizel.

Teď již Mhoram chápal, proč se běs smál.

„Mhorame?“

„Nejvyšší Pane.“

„Mhorame!“ Naléhání na něj doráželo, žádalo o pozornost, prosilo, bralo mu sílu. Nevšímal si ho. Odmítl pokusy o spojení cloumající jeho myslí. Proroctví chladného strachu naplňujícího jeho kosti se stalo skutečností. Neměl už nyní nic, čím by mohl na prosby odpovědět.

„Ach Nejvyšší Pane!“

Cítil slzy a zoufalství, ztratil však slova, jimiž by mohl utěšovat a konejšit.

Matně si uvědomoval, že vstal a vrátil *krill* poslovi. Chtěl mít Loricův meč z očí, jako by to byl zrádce. Přitáhl si modrou řízu blíž k tělu – pošetilec stále věřící, že ho něco tak chatrného muže ochránit proti chladu – a jako ve snách opustil hradby. Krátký, černý chumáč vlasů, který mu nově vyrostl na hlavě po požáru v Lóži, mu dodával vzezření šílence. Lidé se za ním rozběhli, prosili, žadonili, on však dál prkenně kráčel vpřed a snažil se jít jako první, aby neviděl jejich vyhublé tváře.

Neměl tušení, kam jde, dokud nedorazil k místu, kde se chodba rozdělovala. Tíha rozhodování ho málem opět srazila na kolena. Kam se vydat? Nalevo a dolů do Citadely nebo doprava a nahoru k náhonu plošině? Obrátil se napravo neboť nedokázal snést pomyšlení, že by dál zůstával ve zdech Libokamu, kráčel k vzhůru jako muž, jenž si je vědom omezenosti vlastní volby.

Když se vydal dlouhou, stoupající chodbou, lidé za ním zpomalili a nechali ho jít. Slyšel, jak šeptají, Jde za Nespoutaným, vykladačem snů.“

Mýlili se však. Mhoram neměl žádnou otázku, kterou by mohl orákulu položit. Věštci byli pro lidi, jimž záleželo na tom, jak budou jejich dvojznačné vize vyloženy avšak pro Mhorama, syna Variolova, mělo nyní smysl jen to, co by mu mohlo dodat odvahy.

Stále omráčen děsem vystoupil na otevřené prostranství do ledového větru bičujícího náhorní plošinu. Přes mrazivé sténám vichřice uslyšel zvuk bitvy narážející do zdí Citadely. Útočníci se jako beranidla vrhali proti doposud vzdorujícímu, ale neskutečně křehkému útesu. Mhoram však nechal tento zvuk za sebou. Byl to jen symbol nevyhnutelné zkázy celé Končiny. Bez Thomase Covenanta ! Nejvyšší Pán svou myšlenku nedokázal dokončit. Kráčel mezi pustými svahy kopců, pryč od Libokamu, vzhůru k řece a severně podél ní. V jeho srdci, tam, kde měla být naděje na znovuobnovení Končiny, zela jen propast. Takto, napadlo ho, se nejspíš musel cítit Kevin Zmařitel, když Pán Zlor dobyl Kurash Plenethor a nic kromě Znesvěcení ho už nemohlo ohrozit. Jak jen však unést bolest takového rozhodnutí, blesklo mu hlavou.

Po nějaké době si uvědomil, že stojí na vrcholku kopce nad Třpytným mořem. Pod ním se leskly mocné vody jezera, navzdory dorážení větru hladké a nezčeřené. Ačkoli nebe nad ním bylo popelavě šedé, jezero samo jako by zářilo vzpomínkou na sluneční jas. Odrážely se v něm kopce i vzdálené hory a skrz křišťálově čistou vodu bylo dokonce možno zahlédnout kamenité dno.

Věděl, co by měl udělat. Chyběla mu odvaha, ne pochopení. Poslední útržek víry před ním ležel smotán do ruličky jako mapa země, která už více neexistuje.

Když prochladle klopýtal dolů k jezeru, činil tak, neboť neměl, kam jinam by se obrátil. V Třpytném moři dřímala Síla Země. Položil na břeh svou hůl, svlékl ze sebe řízu, vstoupil do jezera a v duchu se modlil, aby pro něj ledová voda udělala to, co pro sebe nemohl udělat on sám.

Měl pocit, jako by jeho svaly zachvátil oheň, veškerá otupělost a necitlivost způsobená zimou byla náhle pryč spálená požárem šířícím se jeho nervy. Když do hlubin vstupoval, neměl v úmyslu plavat, Třpytné moře vněm však probudilo vůli. S hlučným vydechnutím se vynořil nad hladinu, chvíli šlapal vodu, než popadl dech a pak vyrazil ke břehu, kde nechal své šaty.

Když z jezera vystoupil, měl pocit, jako by mu celé tělo hořelo, tak mrazivá jeho vody byly. Přinutil se však zůstat nahý, dokud vítr neproměnil kapky na jeho údech v led. Pak přes ramena rychle přehodil svou řízu a přitiskl svou hůl k hrudi, aby ho její žár hřál tam, kde toho bylo nejvíce zapotřebí, přesto chvíli trvalo, než horečnatá zimnice povolila Zatímco čekal, snažil se vzchopit a připravit své srdce na nesnáze a hrůzy, které na něj čekaly.

Musel udělat věc, která byla na první pohled nemožná. Musel zabít běsa *samadhiho* zvaného Satanova Pěst.

A k tomu potřeboval pomoc.

Chmurně odložil stranou všechny dřívější zábrany a obrátil se jediným směrem, který mu ještě zbyl, k těm jejichž spolehlivost a věrnost byla právě tak velká, jako jeho nouze. Pozvedl prochladlou ruku ke rtům a třikrát ostře zapískal.

Vířící vítr zvuk uchopil a zdálo se, že ho okamžitě rozcupoval na kusy. Na místě, kde se jindy každý šepot odrážel mnohonásobnou ozvěnou, jeho volání zmizelo bez odezvy. Vítr jej odnesl pryč, jako by se vysmíval

jeho záměru. Mhoram přesto sebral veškerou svou důvěru a přiměl se vystoupat vzhůru svahem až na hřeben, kde zůstal stát a čekal. Naplňovalo ho úzkostné očekávání, ale on hleděl k západním horám, jako by jeho srdce nemělo potuchy, co je to pochybnost či strach.

Minuty ubíhaly. Dlouhé čekání vybičovalo jeho napětí až k bodu, kde se stalo nesnesitelnou mukou. Pak jeho duše navzdory všem břemenům, která ji tížila, radostně poskočila, neboť mezi svahy západních hor spatřil jakýsi sotva postřehnutelný pohyb – cosi mířilo přímo k němu. Mhoram nedbal větru skučícímu mu v uších a hrdě se napřímil, aby svým postojem dal najevo úctu Ranyhynovi, který vyslyšel jeho volání.

Ledová vichřice téměř zmrazila krev v jeho žilách, než Ranyhyn konečně dorazil ke kopcům kolem Třpytného moře a zaržál na pozdrav.

Mhoram při pohledu na něj zasténal. Aby mohl odpovědět na jeho volání musel Ranyhyn opustit pláně Ra už před mnoha díry – musel prchnout před armádou Satanovy Pěsti, běžet přímo přes Ústřední pláně k Západním horám a prodrat se cestou necestou třeskutou zimou mezi horskými vrcholky až k výběžku pásma hor, které pak pokračovalo na východ a přecházelo v náhonů končinu Libokamu. Útrapy takové cesty si na velkém hřebci vybraly krvavou daň. Svaly mu unaveně visely z žeber, klouby měl nateklé, bolestně kulhal a jeho srst, bez lesku a rozdrásaná, jasně hovořila o nesmírném strádání. Přesto Mhoram Ranyhyna poznal a pozdravil ho se vší úctou, jakou byl schopen do svého hlasu vložit

„Bud' zdráv, Drinny, hrdý Ranyhyne! Ach jak statečný je ten tvůj čin! Ctný synu ctné matky. Ohone nebes, Hřívo světa, jsem –“ hrdlo mu sevřel příval emocí a on dokázal jen zašeptat, „Jsem poctěn.“

Drinny učinil chrabrý pokus k Mhoramovi přiklusat, když však k Nejvyššímu Pánu dorazil, položil svou hlavu na jeho rameno a třásl se přitom, jako by potřeboval oporu, aby vůbec mohl stát na nohou. Mhoram ho objal kolem krku, šeptal mu do ucha slova chvály a povzbuzení, hladil jeho námrazou pokrytou srst. Stáli tam spolu, jako by si ve chvílí oboustranné byť rozdílné slabosti dávali slib. Pak Mhoram uposlechl naléhám Ranyhynovy neuhasitelné hrdosti a vyšvihl se mu na hřbet. Sklonil svou hůl, aby jí velkého koně zahřál a pomalu, odhodlaně jel zpět k Libokamu.

Cesta trvala dlouho – a každá vteřina byla naplněna agónii slabých Drinnyho svalů a jeho bolestným, vyčerpaným kulháním. Jak sestupovali z kopců, Mhorama opět přemohla slabost a připomněla mu jeho vlastní nedostatečnost a ochromující strach. On však odhodlaně vkročil na pevnou stezku své víry, teď svými koleny svíral Ranyhyna, jehož odhodlám mu nedovolovalo ustoupit Drinny odpověděl na jeho volání. Zatímco jeho myšlenky pomalu nabývaly průzračnosti Třpytného moře, on začal dávat dohromady svůj plán.

Konečně hřebec vklopýtal do širokého tunelu, který vedl do Citadely Pánů. Klapání kopyt se slabě odráželo od hladkých zdí a stropu – a spěchalo kupředu jako posel oznamující jeho návrat Brzy ucítil, jak se Citadelou šíří zpráva tvrdící, že se vrací na hřbetě Drinnyho. Lidé zanechali své práce a pospíchali do hlavní chodby, aby ho mohli spatřit. Stáli špalírem podél zdí a při pohledu na Ranyhyna si užasle či lítostivě šeptali a napjatými hlasy komentovali soustředěný a nebezpečný výraz zářící v Mhoramových očích.

Poté, co takto hlavní chodbou Libokamu ujel několik set yardů, spatřil před sebou stát ostatní vůdce města – Pána Trevora, Paní Amatin a Loeryu, maršála Qaana a

oba správce – Tohrma a Borillara Očekávali jej, jako by se všichni sešli jen proto, aby mu vzdali čest. Když se před nimi Ranyhyn zastavil, mlčky Nejvyššího Pána pozdravili, jako by jim chyběla slova kterými by mohli vyjádřit to, co cítili.

Mhoram na ně chvíli hleděl, prohlížel šije. Všichni do jednoho byli vyzáblí, unavení, umazaní z bitvy. Zvlášť Qaan vypadal nesmírně vyčerpaně. Jeho drsná, stará tvář byla zkroucená do obvyklého úšklebku, jako jen zarputilé lpění na starých zvycích drželo jeho osobnost pohromadě. Amatin vypadala téměř zoufale, zdálo se, že křehkost jejího těla z ní vysává poslední kapky duševní síry. Borillarova tvář byla zalita slzami, které, jak Mhoram věděl, způsobila ztráta naděje v příchod Thomase Covenanta. Trevor a Loerya se podpírali navzájem, již nebyli schopni stát vlastními silami. Z nich všech jedině Tohrm zůstával vyrovnaný, jeho klid byl klidem člověka, který nedávno prošel hlubokou osobní krizí. Nic pro něj nemohlo být horší než Znesvěcení kamene, jenž zažil v Lóži. Ostatní pozorovali Mhorama s výrazem, v němž se mísila naděje se strachem, pochybnostmi a bezmocností a doslova ho prosili očima, aby jim vysvětlil, co jeho návrat na Ranyhynovi znamená.

Kývnutím odpověděl na jejich mlčenlivý pozdrav, pak se ztěžka svezl z Drinnyho hřbetu a udělal ještě krok či dva jejich směrem. Odpověděl jim na jediné úrovni, na níž měl ještě dostatek sil – na úrovni své autority. Mluvil tiše, v jeho hlase však drsně zaznívalo hrozící nebezpečí. „Slyšte mě. Jsem Mhoram, syn Variolův, z rozhodnutí Rady Nejvyšší Pán. Učinil jsem rozhodnutí. Slyšte a poslouchejte. Maršále Qaane, Ranyhynu Drinnymu se musí dostat veškeré péče. Musí být nakrmen a uzdraven – aby co nejdříve nabyl sil. Brzy na něm pojedu.“

„Pánové, správci, maršále – strážní věž Libokamu musíme získat zpět Brána Citadely musí být vyčištěna. Udělejte to rychle. Maršále, připrav koně válečnictva Připrav všechnu jízdu a tolik pěchoty, kolik považuješ za přiměřené na pochod proti *samadhimu* zvanému Satanova Pěst. Udeříme hned, jakmile se nám podaří uvolnit si cestu.“

Viděl, že je jeho rozkazy omráčily a oni jsou zděšeni představou šíleného útoku proti běsově armádě. Žádné vysvětlení ani ujištění jim však nenabídl. Brzy měla nadejít chvíle, kdy pro svůj záměr zemře a on chtěl za sebou zanechat muže a ženy, kteří jsou schopni čelit krajnímu strádání – vůdce vědomé si toho, že si dokážou poradit i bez něj.

Přesto jim nemohl odmítnut vysvětlení smyslu a příčiny takových rozkazů. „Přátelé,“ oslovil je hlasem, v němž stále zněla předchozí drsnost, „světlo *krillu* pohaslo. Vy všichni víte, co to znamená. Thomas Covenant opustil Končinu či podlehl smrti – nebo byl připraven o svůj prsten. A vtom právě spočívá naše jediná naděje. Jestliže Nevěrec žije – a dokud nebyla divoká magie probuzena a obrácena proti nám – můžeme doufat, že se mu podaří prsten znovu získat

„S touto nadějí musíme jednat. Ano, je malá, ale v této krajní situaci jsou všechny naděje malé. Naším úkolem je navzdory ztrátám a ničivému zoufalství vydobýt vítězství. Musíme jednat Povýšenec bezpochyby ví, že Vícepán Covenant ztratil bílé zlato – pokud jej skutečně ztratil a nebyl o něj násilně připraven či nezmizel z Končiny. Proto mohou být Zlorovy myšlenky na nějakou dobu upřeny jinam než na nás. Během této doby máme určitou naději proti běsu *samadhimu* uspět. A pokud Pán Zlor hledá způsob, jak Thomasi Covenantovi v znovuzískání prstenu zabránit,

pak můžeme Vícepánu pomoci, pokud strhneme Povýšencovu pozornost opět na sebe.

Mhoram nedokázal snést pohled na zděšené a prosebné tváře svých přátel. Ovinul paži kolem Drinnyho krku a pokračoval, jako by hovořil k Ranyhynovi. „Rozhodl jsem se. Pojedu proti Satanově Pěsti sám, pokud budu muset. Tento čin však musí být vykonán."

Konečně se Amatin vzpamatovala natolik, aby vyhrkla, „*Melenkurion! Melenkurion abatha!* Mhorame, cožpak ses od Trella nic nenaučil? Osud strážců krve či samotného Kevina ti není ponaučením? Jsi na té nejlepší cestě stát se Znesvětitelem."

Odpověď Nejvyššího Pána v sobě nesla ostří autority. „Maršále, nevezmu s sebou jediného vojáka, který nebude ochoten zvláštní vůle nést riziko. Musíš válečnictvu vysvětlit, že *krill* pohasl."

Zoufale toužil vrhnout se ke svým přátelům, vzít je do náruče, obejmout je, dát jim nějakým způsobem najevo, jak moc je má rád a jak nesmírně je potřebuje. Příliš dobře však znal sám sebe. Nebyl by schopen je opustit, dokud by neprokázali svou nezávislost jak sobě tak i jemu tím, že se sami vypořádají s jeho mimořádnými požadavky. Jeho vlastní odvaha ho mohla každou chvíli opustit a on tolik potřeboval vidět projev jejich vlastní vůle, kterým by mu pomohli udržet se na přímé, leč úzké stezce víry. Ovládl tedy své city tím, že pevně objal Drinnyho, pak se otočil a strnule odkráčel do svých soukromých komnat

Následující dny strávil o samotě, snažil se odpočívat a pátral sám v sobě po nějakém zdroji siry, který by mu umožnil snést neproveditelnost a beznadějnost jeho rozhodnutí. Jeho duši zachvátila horečka. Pramen vnitřního klidu, jenž ho občerstvoval tak dlouho, začal vysychat Ať už ležel ve své posteli, jedl, studoval či

zamyšleně přecházel po svém pokoji, cítil v srdci Citadely, tam, kde měl zářit jas *krillu*, nesmírnou prázdnotu. Dřív si neuvědomoval, jak silnou víru v příchod Nevěrce v něm ta bílá zář probudila. Když pohasla, vyvstala před ním neúprosná představa zbytečné smrti – jeho vlastní, Drinnyho a každého, kdo se ho odváží následovat. Strávil tedy dlouhé chvíle na kolenou s dlaněmi opřenými o podlahu ve snaze vycítit skrz kámen, jak jsou jeho příkazy plněny.

Bez obtíží dokázal přečíst přípravy válečnictva. Několik set koní ve stájích Citadely bylo chystáno k plánovanému výpadu. Změnilo se také střídání směn tak, aby muži, kteří se rozhodli následovat Nejvyššího Pána mohli odpočívat. Následkem toho břímě odporu proti nepolevujícím *samadhiho* útokům těžce dolehlo na bedra zbývajících válečníků. Obrana Libokamu brzy nabrala horečnatou intenzita dokonale odrážející stav Mhoramovy duše. Válečnictvo neodvratně směrovalo k stavu, kdy propadne zoufalství. Mhoram cítil jejich bolest, ale jen zaťal zuby a začal pátrat po Pánech.

Zjistil, že Paní Amatin se uchýlila do samoty radumské knihovny, Trevor, Loerya a správce Tohrm však byli v plné práci. Pán Trevor společně s Tohrmem sestoupni do jedné z nepoužívaných jeskyní pod věží. Tam spojili svou sílu v rituálu nebezpečně podobném tomu, kterým se Trell pokusil zničit Lóži a skrz kámen vyslali do chodeb věže vlnu žáru. Pokračovali tak celý den a stupňovali své úsilí, až jeskynní běsové a jiná stvoření začala věž opouštět.

Když byla nejnižší patra prázdná, dva eomany pod vedení Paní Loeryi vyrazily do útoku. Pod pláštěm tmy seskočili bojovníci z hradeb Citadely do písku, přeběhli přes nádvoří a vtrhli do věže s úmyslem probojovat se až nahoru. Za úsvitu třetího dne zvítězili. Mezi věží a Citadelou byly nataženy nouzové lávky, po nichž se do

věže přesunuly stovky lučištníků, aby ji zabezpečily proti případnému protiútoku.

Jejich úspěch vzbudil v Mhoramovi pýchu, která mu na nějaký čas pomohla snášet úzkost Pochyboval, že by se jim podařilo věž udržet déle než den či dva, to však bylo víc než dost, pokud ostatní vyplní jeho rozkazy stejně spolehlivě.

Později, během třetího dne, se do práce pustila i Amatin. Strávila mnoho času studiem jisté tajemné části Druhého Oddílu, kterou Nejvyšší Pán nikdy plně nepochopil, kde nalezla rituály a invokace, jaké hledala. Ozbrojena tímto věděním vystoupala na ochozy přímo nad nádvořím, narýsovala na kámen tajemná znamení a symboly, utkala ve vzduchu podivná gesta a zazpívala písně ve starém jazyce Vznešených Pánů. Písek, který zbyl po mrtvých, se pomalu rozdělil a táhl dostatečně daleko, aby umožnil otevřít bránu. Armáda Citadely měla cestu volnou.

Její snažení vylákalo Mhorama z komnat. Toužil být u toho a přihlížet. Když Amatin skončila, zhroutila se mu do náruče, on však byl na ni nesmírně hrdý a jeho pýcha zcela přehlušila obavy o její zdraví. Přivolaní léčitelé ho ujistili, že se zotaví, jakmile dostane příležitost si odpočinout a on se tedy vydal do stájí podívat se na Drinnyho.

Našel Ranyhyna, v němž stěží poznal nemocného, unaveného koně, na němž vjel do Libokamu. Díky dobrému jídlu a zacházení se v jeho očích opět zažehla jiskra, srst dostala lesk a svaly svou původní pružnost. Vzpínal se a ržál, jako by chtěl Mhoramovi ukázat, že je připraven.

Všechny tyto věci dodaly Mhoramovi nových sil. Bez dalšího váhání oznámil maršálu Qaanovi svůj úmysl podniknout útok proti běsovi následujícího dne.

Avšak pozdě v noci, když Trevor, Loerya a Qaan pomáhali odrážet sérii zvlášť divokých útoků, vstoupila do Mhoramových pokojů Paní Amatin. Neřekla ani slovo, ale při pohledu na její unavenou a rozdrásanou tvář se Mhoramovi sevřelo srdce. Vypadala vyčerpaně, zdálo se, že námaha rozdrtila slupku její duše a ona zůstala zcela nechráněna vůči vjemům a nebezpečím, které nechtěla a ani nedokázala přijmout Tato zranitelnost jí dodala ponížený, pokorného výrazu. Zdálo se, že přišla, aby se vrhla Mhoramovi k nohám.

Bez jediného slova vztáhla k Nejvyššímu Pánu ruce. Držela v nich Loricův *krill.*

Přijal jej, aniž spustil oči z její tváře. „Ach sestro Amatin," zašeptal něžně. „Měla bys odpočívat Zasloužíš si –"

Bolestná křeč kolem jejích očí mu však vzala slova z úst Sklopil zrak a přinutil se pohlédnout na *krill.*

V hlubinách drahokamu uviděl slabý, smaragdově zelený třpyt

Amatin se bez jediného slova otočila a nechala ho o samotě s vědomím, že Covenantův prsten upadl do Povýšencových rukou.

Když následujícího rána vyšel ze svých pokojů, vypadal jako muž, který strávil celou noc marným zápasem s vlastním zatracením. Jeho pohyby ztratily pevnost, kráčel, jako by se jeho kosti uvolnily z kloubů a ohýbaly se pod tíhou těla. Pohled ztratil dřívější odhodlaný výraz a oči byty nyní vyhaslé a prázdné. *Krill* měl ukrytý pod šatem a cítil, jak strašlivé Zlorovo smaragdové sevření stále sílí. Brzy, jak věděl, ho začne zelené světlo pálit na kůži. Dostal se však do stavu, kdy již nepočítal možná nebezpečí. Vlekl se kupředu, jako by se chystal provést zvrácenost, která jej samotného děsila.

Ve velké vstupní hale nacházející se hned za zatím stále ještě zavřenou branou Citadely na něj čekali jeho vojáci. Byli seřazeni podle eomanů a on jediným pohledem odhadnul, že jsou jich dobré dva tisíce – jeden eoward jezdců a čtyři eowardy pěšáků – celá jedna třetina válečnictva. Mhoram se zapotácel. Nebyl připraven na to, že ponese zodpovědnost za tolik mrtvých. Válečníci ho však statečně pozdravili a on se přinutil jim odpovědět, jako by věřil v smysl výpravy a vlastní vůdcovské schopnosti. S úzkostí v srdci přešel do čela, kde ho očekával Drinny.

Nedaleko Ranyhyna stáli Pánové a maršál, Mhoram je ale minul bez povšimnutí – nedokázal se jim podívat do očí – a pokusil se nasednout Svahy ho zradily, byl zpola ochromen strachem a nevyskočil dostatečně vysoko, aby se dostal na Drinnyho záda. Přimknul se ke koni, aby v něm našel oporu a roztřásl se potlačovaným výkřikem. Chvíli pátral ve svém vlastním nitra ve snaze najít vyrovnanost, která ještě nedávno byla nejsilnějším zdrojem jeho odhodlání.

Přesto stále nedokázal na Drinnyho vyskočit. Toužil požádat o pomoc. Než se však slova stačila prodrat jeho staženým hrdlem, ucítil za sebou maršála Qaana. Starý muž mu položil ruce na ramena. Když promluvil, jeho chraplavý hlas byl prosycen naléhavostí. „Nejvyšší Pane, takový hazard Libokam velmi oslabí. Celá třetina válečnictva – dvě tisíce životů bude zmařeno. Pro co – Nejvyšší Pane. Stal se snad z tebe druhý Kevin Zmařitel? Chceš zničit ty, které miluješ?“

„Ne!“ zašeptal Mhoram, neboť jeho stažené hrdlo mu nedovolovalo vydat ze sebe jakýkoliv hlasitější zvuk. Svýma rukama prosil Drinnyho o sílu. „Já jsem nezapomněl – nezapomínám na to, že jsem Nejvyšší Pán. Stezka víry je přímá. Musím po ní jít – víra není zoufalství.“

„Ale zoufalství nás naučíš ty sám – pokud selžeš.“

Mhoram slyšel bolest v maršálově hlase a přiměl se k odpovědi. Nemohl Qaana odmítnout Cítil se velmi slabý, ale odmítnout ho nedokázal. „Ne. Zoufalství učí Zlor. Je to mnohem snadnější, než vzbudit odvahu.“ Pomalu se rozhlédl kolem sebe, nejprve pohlédl do očí Qaanovi, pak Pánům. „Mnohem snadnější než vzbudit odvahu,“ opakoval. „Proto záměry vycházející ze zoufalství či nenávisti nikde nemohou nad zlobou zvítězit.“

Jeho odpověď však jen zvýšila Qaanovu bolest Tvář se mu zkroutila, jako by se do ní zaťal spár úzkosti a zasténal, „Ach můj Pane. Proč tedy váháš? Proč se bojíš?“

„Protože jsem slabý a smrtelný. Svou cestu vidím jasně – nevím však, kam vede. Kdysi jsem byl věštec, orákulum. Nyní – prosím o nějaké znamení. Potřebuji je vidět.“

Mluvil prostě, vědomí vlastní smrtelnosti však náhle bylo těžší, než dokázal unést. Oči se mu zalily slzami. Ne, toto břemeno nemohl unést sám. Rozpřáhl náruč a vzápětí byl obklopen objetím Pánů.

Uchvátilo ho spojem myslí, vlilo se do něj jako vlna jejich spojené účasti. Objímán jejich pažemi i jejich myšlenkami cítil, jak ho jejich láska konejší, naplňuje jej jako voda po dlouhé žízni, sytí jeho hlad. Během obléhám jim dával sílu a oni mu nyní vraceli svou. S tichou nesmělostí uzdravil Pán Trevor jeho zraněnou víru ve vlastní schopnost vytrvat ve službě – vlil do něj sílu ducha, jaká nemůže vycházet ze služebníka, ale z krásy a dokonalosti věcí, jimž slouží. Paní Loerya s ním sdílela svou vášnivou touhu chránit, bít se za své děti – milované, bezbranné bytosti. A Paní Amatin, ačkoliv byla sama stále křehká a slabá, mu předala soustředěnost svých studií, svou moudrost a vědění –

vzácný dar, který mu zdvořile nabídla, jako by stále nedůvěřovala svým citům.

V takovém spojení se rychle uzdravoval. Do jeho žil jako by se vracela krev, křeč ve svalech povolila, kosti si vzpomněly na svou pevnost Přijal Pány do svého nitra a na oplátku s nimi sdílel všechny vjemy a myšlenky, které ho dovedly k jeho rozhodnutí. Pak chvíli odpočíval obklopen jejich láskou a nechal sejí konejšit.

Jeho hlad po spojení jako by byl bezedný, po nějakém čase byl však kontakt mezi nimi přerušen pronikavým hlasem plným tak podivného vzrušení, že ho žádný z Pánů nemohl nevyslyšet. Do haly vběhla s povykem žena držící hlídku. Když na ni Pánové pohlédli, vykřikla, „Na běsa zaútočili! Cestlenové! Je jich málo – málo – přišli však ze strany, odkud běs útok nečekal a oni mu už teď způsobili velké ztráty. Odvolal svou armádu od zdí Libokamu, aby se mohl bránit!“

Nejvyšší Pán Mhoram se prudce otočil a nařídil maršálovi, aby se válečnictvo připravilo. Slyšel, jak maršál Qaan opakuje jeho rozkaz celému válečnictvu. Staří přátelé si vyměnili pohled, který pro *samadhiho* nevěštil nic dobrého.“ Pak maršál vyskočil na svého koně, vytrvalého horského mustanga. Na jednom z křídel mezi válečníky zahlédl Mhoram nasedat také Borillara. Chystal se mu přikázat, aby seskočil a zůstal v Citadele, dreworové nebyli vojáci. Když si však vzpomněl, kolik naděje vkládal Borillar v Thomase Covenanta, nechal správce být.

Loerya už vyrazila směrem k věži, aby podpořila její obranu a udržela ji, aby se válečnictvo mohlo bez nebezpečí do Libokamu opět vrátit Trevor se postavil do brány. Jediný, kdo zůstal, aby mohl spatřit hrozbu zářící v Mhoramových očích, byla Amatin. Krátce ho objala a když od něj odstoupila, zamumlala, „zdá se, že cestlenové se rozhodli stejně jako ty.“

Mhoram se otočil a zlehka vyskočil na Drinnyho hřbet Ranyhyn zaržál, hlaholení, v němž zněla hrdost a vzdor se vrátilo ozvěnou od stěn dvorany. Jakmile se křídla mohutných vrat otevřela, Mhoram pobídl Drinnyho do cvalu a válečnictvo vyrazilo za ním – Nejvyšší Pán Mhoram vyjel v čele svého vojska do bitvy.

Ve vteřině prolétl branou, přes nádvoří mezi vysokými náspy z písku a země a zmizel v dlouhém, rovném tunelu pod věží. Drinny pod ním běžel radostně, obnovené zdraví, rychlý cval a vzrušení z blížící se bitvy jej přivádělo do extáze. Mhoram tak už ve chvíli, kdy míjel roztříštěné zbytky vnější brány, byl od svého válečnictva značně vzdálen.

Za branou Drinnyho otočil a dopřál si chvíli, aby pohlédl na vznešenou Citadelu. Na věži žádné bojovníky nespatřil, okna i ochozy byly prázdné, cítil však zřetelně jejich přítomnost Drsný kámen věže, za níž se podoben přídi obrovského korábu zvedal Libokam, odpověděl na jeho pohled s žulovou pevností zakletou do něj rukama dávných obrů – neochvějnou jistotou říkající, že vítězství či porážka jsou lidské pojmy nemající v jazyce hor a skal význam.

Pak z jícnu tunelu vycválali první jezdci a Mhoram se otočil k nepříteli. Poprvé uviděl *samadhiho* armádu ze země. Černala se kolem něj v pusté krajině jako smyčka, do níž ukvapeně strčil hlavu. Hlavou mu prolétla vzpomínka na ostatní bitvy – Kiril Threndor, Útočiště zkázy, Doriendor Corishev. Náhle se zdály být dětskými hrami, pouhými stíny zápasu, který ho nyní čekal. Vypudil však takové myšlenky z hlavy a veškerou svou pozornost věnoval dění v podhůří před sebou.

Jak žena říkala, útočníci se skutečně stáhli od Libokamu a pádili zpět ke svému táboru. Byl vzdálen

jen několik set yardů a Mhoram mohl zcela jasně vidět, proč byly *samadhiho* oddíly odvolány. Obr-běs musel čelit útoku semknutého klínu dvou set či tří set cestlenů.

Klín nebyl zaměřen proti Satanově Pěsti, ačkoliv běs sám proti nim metal smrtonosné smaragdové blesky, cestlenové zaútočili proti nechráněné zadní části tábora se zřejmým úmyslem zničit zásoby potravin. Mhoram spatřil, že se jim podařilo obrátit v popel obsah dlouhých kádí naplněných krví a mršinami, jimiž se Zlorova stvoření živila. Přestože museli odvracet zášlehy běsova úlomku Kamene, nepolevili a sežehli na prach ohromnou hromadu posekaného masa.

I kdyby čelili jen běsu samotnému, neměli by naději na přežití. Se svou obří silou, úlomkem Kamene Zlozemě a podporou Hole Zákona by *samadhi* dokázal odrazit útok deseti či patnácti tisíc cestlenů. A on měl přitom celou armádu. Stovky prazlochů se už dostaly do vzdálenosti, odkud mohly zaútočit a tisíce dalších stvoření se stahovaly k místu boje ze všech stran. Cestlenům zůstalo jen pár chvil života.

Přesto bojovali dál, smaragdovému běsovu zlu odolávali až překvapivě dobře. Stejně jako prazlochové byli cestlenové zplozena démondů – vládli temným a mocným věděním, jemuž se vědění žádného z Pánů nemohlo rovnat. A jak se zdálo, oněch sedmačtyřicet let, jenž uplynuly od doby, kdy se začali skrývat, nestrávili nečinně. Připravovali se na to, aby dokázali odolávat zlobě. Tajnými, mocnými slovy a divokými posunky odvraceli běsovy údery a pokračovali v ničení každého koryta či hromady jídla v jejich dosahu.

To všechno Nejvyšší Pán Mhoram obsáhl jediným pohledem. Ostrý vítr ho bodal do tváře a pálil v očích, on však přinutil své oči vidět i přes zamžený závoj slz a spatřil, že díky cestlenům si jeho ani válečnictva běsova armáda dosud nevšimla.

„Maršále," řekl ostře. „Musíme cestlenům pomoci. Vydej rozkazy."

Qaan bleskově zopakoval jeho instrukce jezdcům a důstojníkům čtyř pěších eowardů právě pochodujících skrz tunel. Stovky jezdců okamžitě zaujaly své místo po bocích Nejvyššího Pána, zbývající dvě stovky se sešikovány za ním. Pěšáci, aniž na okamžik ztratili rytmus, se dali do běhá

Mhoram se dotkl Drinnyho krku a pomalým cvalem vyrazil předhůřím proti běsovi.

Jezdci byly spatřeni dřív, než dokázali překonat třetinu vzdálenosti. Ze všech stran se začaly ozývat chraplavé varovné výkřiky: Prazlochové, jeskynní běsové a stvoření zrozená z kamene, která k sobě běs doposud nepovolal na pomoc, ti všichni se zvedli proti válečnictvu jako příliv. Zmatek způsobený cestleny však zabránil hlavním *samadhiho* silám, aby poplach slyšely. Běs sám dál čelil útoku cestlenů a válečnictva s Mhoramem v čele si všiml až ve chvíli, kdy bylo téměř u něj.

V tu chvíli vydal maršál Qaan rozkazy a jezdci pobídli koně do trysku. Mhoram se naposledy rozhlédl kolem sebe, aby zhodnotil situaci. Oddíly kolem *samadhiho* se stále plně soustředný na odvrácení útoku cestlenů a běsovy posily byry daleko. Kdyby se Qaanovým válečníkům podařilo udeřit dostatečně tvrdě a probít se až k cestlenům, pěší eowardy by jim měly být schopny krýt týl dostatečně dlouho, aby jezdci měli čas udeřit na běsa a pak se stáhnout. Tímto způsobem mělo válečnictvo šanci, že alespoň část vojáků přežije a vrátí se do Citadely.

Mhoram pobídl Drinnyho vpřed a zakrátko se ocitl mezi prvními jezdci, kteří se obořili na běsovy překvapené hordy. Koně se hnali vpřed, bušili do země kopyty, meče se zatřpytily jako kovové blesky. Vzduch

se zachvěl překvapeným jekotem, jak zmatené řady běsových stvoření padaly pod náporem válečnictva. Vojáci pobízeli své oře kupředu a prosekávali si cestu k běsovi.

Mezi nimi a Satanovou pěstí se však hemžily tisíce bytostí. Ačkoli byla *samadhiho* armáda dezorientovaná, útok válečnictva dokázala zbrzdit svou početností.

Když to Qaan uviděl, vydal nové rozkazy. Na jeho znamení se jezdci obklopující Mhorama po bocích rozestoupili do stran a uvolnili tak prostor pro muže za Mhoramem. Nejvyšší Pán počkal, než dosáhli jeho úrovně a pak povolal sílu své hole. Modrý oheň vytryskl kupředu jako hrot kopí, prorazil masu nepřátel a umožnil tak druhé vlně jezdců vniknout do bojové vřavy.

Mhoram měl chvíli pocit, že se jim podaří uspět. Válečníci kolem něj si hbitě prosekávali cestu řadami nepřátel. Běs stojící před nimi se otočil, aby čelil nové hrozbě. Štěkl na svou zmatenou armádu několik rozkazů, obrátil své oddíly proti válečnictvu a sám proti němu mrštil několika strašlivými blesky. Mhoram viděl, jak se vzdálenost mezi nimi a běsem stále zmenšuje.

Horečnatě metal proti běsovým příšerám svůj oheň ve snaze dostat se ke svému nepříteli dříve, než jej zastaví záplava těl.

Pak ale jeho jezdci narazili na překážku. Skupina jeskynních běsů uposlechla *samadhiho* příkazů a postavila se válečnictvu do cesty. Uchopili se vzájemně za paže a zapřeli se do země, takže když se jezdci vrhli proti nim, narazili na pevnou hradbo.

Síla jeskynních běsů byla tak velká, že náporu lehce odolali. Koně klesli a shodili své jezdce na zem, některé před, jiné za stěnu tvořenou jeskynními běsy. Prudkost útoku se nyní obrátila proti válečnictva samotnému,

neboť koně další vlny jízdy, klopýtali a padali přes rozvrácené přední řady.

Svého koně neztratil pouze Mhoram. V posledním okamžiku se Drinny vzepjal, skočil, lehce se přehoupnul přes hlavy běsů a když je míjel, ještě do nich udeřil kopyty.

Společně s jezdci, jenž spadli za linii tvořenou běsy, se tak Mhoram ocitl přímo před skupinou prazlochů právě se šikujících do mohutného klinu. Jeskynní běsové je zcela odřízli od většiny válečnictva. Pád koní dal *samadhiho* stvůrám možnost vrátit úder. Než mohl Qaan zorganizovat útok proti běsům, byli jeho vojáci přinuceni bojovat o holé životy.

Když Mhoram Drinnyho otočil, spatřil, že od jezdectva se mu žádné podpory nedostane. Kdyby se však vrátil k nim a připojil se k boji s jeskynními běsy, získali by prazlochové dostatek času na to, aby zformovali svůj klín.

Válečníky, co se ocitli na stejné straně bariéry jako on sám poslal okamžitě na pomoc jejich druhům. Pak se vrhl na prazlochy jako zášleh modrého ohně.

Stál sám proti několika stovkám černých postav. On však znal tajemství učení Nejvyššího Pána Kevina – objevil spojení mezi silou a vášni a byl nyní mocnější, než kdykoliv předtím. Přelil do své hole tolik síly, kolik dokázala snést a udeřil ji jako beranidlem do formace, až se prazlochové rozlétli na všechny strany. Zatímco Drinny pod ním kopal a drtil kopyty vše, co se ocitlo v jeho dosahu, zavířil Mhoram holí kolem sebe a rozeslal na všechny strany strašlivé blesky, žhnoucí jako modrý hněv, mraky oslepeného nebe a burácející nespoutanou zuřivostí jako zemětřesení. A prazlochové se zapotáceli a klesli, jako by se na ně zřítila obloha a země se vzedmula pod jejich chodidly. Razil si mezi nimi cestu jako titán a nezastavil se, dokud se nedostal na dno

mělkého údolí. Tam se otočil, ale své válečnictvo nenašel Jezdci byli podle všeho odraženi. Tváří v tvář tak strašlivé přesile je Qaan nejspíš stáhl a nařídil jim, aby se připojili k pěším oddílům a společně s nimi udělali vše pro záchranu Nejvyššího Pána.

Na hřebem ohraničující opačný konec doliny stál Satanova Pěst a upíral na Mhorama svůj potměšilý pohled Držel svůj Kámen tak, aby byl připraven kdykoliv udeřit a jeho obří tvář byla zrůzněna běsím chtíčem. Otočil se však, aniž zaútočil, zmizel za hřebenem, jako by byl přesvědčen, že cestlenové jsou vážnější hrozbou než Nejvyšší Pán.

„Satanova pěsti!“ zaječel Mhoram „*Samadhi!* Sheole! Vrať se a bojuj se mnou! Nedovoluje ti snad tvá zbabělost se mi postavit?“

Zároveň s výkřikem šťouchl Drinnyho patami do slabin a pobídl ho odhodlán běsa pronásledovat. Zatímco byla jeho pozornost soustředěna vzhůru, přeživší prazlochové se shromáždili. Neshlukli se však do tvaru klínu, jak bylo obvyklé, ale vrhli se přímo na Mhorama. Neměl ani dost času, aby se rozmáchl svou holí, černé ruce ho uchopily, zaťaly se do jeho paží a uchopily ho.

Drinny bojoval, dokázal tím však jen to, že ztratil svého jezdce. Mhoram vyklouzl ze sedla, svalil se na zem a vzápětí zmizel pod hromadou černých těl.

Kolem něj zasvítily krvavě rudé čepele, než se ale stačily zakousnout do jeho těla, vzmohl se na výbuch síry, která odhodila prazlochy stranou. Okamžitě vyskočil na nohy, zamával holí, rozdrtil každou bytost ve svém dosahu a začal se rozhlížet po Drinnym. Ranyhyn byl ale pryč.

Náhle stál Mhoram uprostřed doliny sám. Poslední prazlochové píchli a zanechali ho s mrtvými a umírajícími. Rozhostilo se osudové ticho, při kterém až

tuhla krev v žilách. Buď boje ustaly nebo divoký vítr odnášel všechny zvuky pryč – neslyšel nic, než hluboké hučení kruté Zlorovy zimy a svůj vlastní přerývaný dech.

Náhlé zmlknutí lomozu a hluku ho přinutilo ztišit se také. Chtěl zavolat na Qaana, ale z hrdla staženého děsem nevysel ani hlásek. Chtěl zahvízdat na Drinnyho, ale nedokázal se přinutit k tomu, aby prolomil to strašlivé ticho. Byl příliš ochromen strachem.

V příštím okamžiku si uvědomil, že ho běs polapil do pasti. Zprudka se rozběhl pryč od válečnictva směrem, kde tušil cestleny. Tak nečekaným manévrem chtěl protivníka zmást a získat tak ve svůj prospěch moment překvapení.

Past však byla příliš dokonalá, aby bylo možné prchnout z ní tak snadno. Než urazil dvanáct yardů, hřebeny pahorků svírajících dolinu se začernaly stovkami nestvůr. Hladově se na něj šklebily, nedočkavě podupávaly a slintaly, jako by se už nemohly dočkat, až okusí jeho krev. Hrdelní zvuky k Mhoramovi doléhaly v závanech větru, jako by to byl hlas samotného ducha zimy.

Byl proti nim zcela sám.

Ustoupil do středu doliny a rychle očima zapátral po nějaké mezeře nebo slabém místě ve svém obklíčení. Nic takového nenašel. A ačkoliv natáhl tykadla svého vnímání tak daleko, jak jen dokázal, nenašel po válečnictvu ani stopy. Pokud vůbec byli bojovníci stále naživu, mocná síla pasti mu nedovolovala se s nimi spojit

Když pochopil bezvýchodnost své situace, obrátil se dovnitř, stáhl se sám do sebe jako kdyby prchal. V hloubi svého nitra pohlédl do tváře konci své služby Končině a všech svých nadějí a zjistil, že ho již její strašlivý, zjizvený vzhled neděsí. Byl bojovník, muž

zrozený proto, aby Končině sloužil mečem. Jestliže zbývala jediná věc, pro níž by mohl bojovat, nemohl podlehnout strachu. A něco stále zbývalo. Dokud žil, alespoň jedno srdce hořelo láskou pro Končinu. Bude se tedy rvát pro to.

Jeho rty se roztáhly v širokém, strašlivém úsměvu, oči mu zaplály. „Tak pojďte!“ zakřičel. „Když je váš pán takový zbabělec, aby se odvážil vyzvat mě sám, pojďte si pro mě vy! Nechci vám ublížit, ale pokud se odvážíte se přiblížit, naleznete smrt!“

Něco v jeho hlase je na chvíli zastavilo. Zaváhali a nejistě přešlapovali. Téměř okamžitě se však ozvala jejich zášť, která sklapla jako čelisti. Zazněl chraplavý výkřik a oni se jako na rozkaz začali spouštět dolů ze svahu jako lavina.

Mhoram na ně nečekal. Vrhl se směrem, kterým zmizel běs, v úmyslu pronásledovat jej tak daleko, jak mu to jen síry dovolí. Jakýsi instinkt či intuice ho však v poslední chvíli zadržela a strhla stranou. Otočil se a střetl se s přívalem přímo.

Jediná věc, jež omezovala jeho sílu, byla samotná hůl. Vyrobili ji lidé, kteří nechápali Kevinovo učení, nebyla stvořena pro to, aby snesla moc, jakou nyní jejím prostřednictvím v oslnivých záblescích směroval. On si ale nemohl dovolit být opatrný. Nedbal na hranice možností svého nástroje a s jeho pomocí vrhal proti útočníkům zuřivé zášlehy. Jeho oheň začal žhnout doběla. S jiskřením a třpytem sekal do řad nepřátel, jak by to byl srp zhotovený ze žhavého nitra samotného slunce.

Během chvíle kolem sebe neviděl nic, než nekonečné zástupy nepřátel nedovolující mu věnovat pozornost ničemu jinému, než jejich útoku. Stvůry se k němu blížily v mohutných vlnách, jako by ho chtěly pohřbít pod svými těly a on vnímal už jen jejich zvrácenou

touhu po krvi a svou vlastní modře planoucí vášeň. Ačkoliv se na něj vrhaly po desítkách a stovkách, on jim stále dokázal čelit, drtil je svými zášlehy, srážel k zemi. Brodil se jejich mrtvolami, jako by to bylo moře smrti, bojoval s nimi se zuřivostí kolující mu v krvi, nezdolností zakotvenou v kostech a šíleným výrazem triumfu v očích.

Přesto nad ním měli převahu. Bylo jich příliš mnoho. V každé chvíli ho mohl kdokoliv z nich bodnout do zad, což by znamenalo jeho konec. Přes řinčení bitvy zaslechl podivný, vysoký, vítězný výkřik, sotva si však uvědomoval, že jej vydává on sám.

Pak, zcela neočekávaně, zahlédl skulinou mezi dvěma útočníky zář ohně. Okamžitě zmizela, byla pryč, jako by nikdy ani neexistovala. On ji ale okamžitě rozpoznal. Opět vykřikl a začal se probojovávat směrem k ní. Zcela opominul nebezpečí hrozící mu ze zadu a prolomil v lavině útočníků širokou mezeru. Pak spatřil oheň znovu.

Byla to zář dreworova ohně.

Na okraji doliny bojoval správce Borillar společně se zbytkem cestlenů proti Mhoramovým pronásledovatelům. Borillar používal planoucí hůl jako palcát a cestlenové ho podporovali svou vlastní silou, bok po boku tak bojovali za záchranu Nejvyššího Pána.

Při pohledu na ně Mhoram zakolísal, viděl, jak se proti nim zvedají ohromná monstra chystající se na ně udeřit a obavy o ně ho vytrhly ze soustředění. Ihned se ale vzpamatoval, rozpálil svou hůl tak, až v jeho ruce sténala a vrhl se směrem k nim.

Příliš mnoho těl však stálo mezi ním a jeho zachránci, nemohl k nim dorazit včas. Zatímco bojoval, klouzal po krvi a brodil se mezi mrtvými, viděl, jak Borillar padl a formace cestlenů byla rozbita a

rozprášena. Tíha vlastní neschopnosti jim pomoci byla téměř k neunesení.

Díky jejich oběti ale značně prořídly řady nepřátel na té straně, kde stáli. Do uvolněného koridoru vběhl Ranyhyn Drinny, vzepjal se a vrhl se kupředu ve snaze dostat se ke svému jezdci.

Jeho šílená rychlost ho donesla až na dno prohlubeniny. Kde mu stáry běsovy nestvůry v cestě, tam se prodral skrz ně, přeskočil je nebo prostě srazil stranou. Než se dokázaly vzchopit, aby se mu postavily, dostal se Drinny až k Nejvyššímu Pánovi.

Mhoram se vyšvihl na Ranyhynův hřbet. Získal tak výhodnou pozici, z níž dštil svůj oheň na hlavy útočníků, zatímco

Drinny kopal a hnal se vzhůru svahem. Během vteřiny se přehoupli přes hřeben a dostali se na volnější prostranství.

Jak vedl Drinnyho kupředu, zahlédl Mhoram koutkem oka válečnictvo. Shluklo se kolem maršála Qaana a probíjelo si cestu Mhoramovým směrem. Jezdci hnali své koně, aby rozdrtili řady nepřátel, hned za nimi se vrhali ostatní válečníci připraveni využít vzniklého průlomu. Byli však zcela obklíčeni – malý ostrůvek udatnosti v moři běsovy armády. Jejich postup byl mučivě pomalý, ztráty kruté. Nejvyšší Pán Mhoram věděl jen o jediném účinném způsobu, jak jim pomoci a bez zaváháni pobídnul Drinnyho.

Společně se pustni za běsem *samadhim.*

Satanova Pěst byl pouhých padesát metrů od něj. Stál na vyvýšenině, odkud mohl bitvu řídit. Zůstal sám, veškeré své oddíly vrhl do bitvy. Tyčil se nad pahorkem jako monolit vytesaný z nenávisti a ničení ovládající svou armádu silou zeleného zla.

Mhoram připravil svou hůl a nasměroval Ranyhyna přímo do chřtánu zimy – přímo proti *samadhimu.* Když

byl jen pár kroků od svého nepřítele, vykřikl svou výzvu:

„Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!“

A vší silou vrhl proti běsově lebce svůj oheň.

Satanova Pěst pohrdavě srazil úder stranou, jako by to bylo cosi nepatrného, rozdrobil Kamenem Mhoramovu modrou zář přímo ve vzduchu a vrátil mu zášleh tak plný mrazivé smaragdové síry, až povětří kolem zasyčelo.

Mhoram cítil sílu skrývající se v úderu a věděl, že pokud ho zasáhne, bude po něm. Drinny však bleskově uskočil, byl to plavný pohyb, neskutečně ladný vzhledem k tomu, v jaké rychlosti musel Ranyhyn změnu směru provést. Zášleh jezdce i koně minul, sežehnul ale houf stvůr, které se pustily za Nejvyšším Pánem a všechny je na místě zabil.

To poskytlo Nejvyššímu Pánovi několik drahocenných okamžiků. Navedl Drinnyho opět původním směrem, zvedl ruku a rozmáchl se svou holí. Než po něm mohl *samadhi* mrštit dalším zeleným bleskem, byl Nejvyšší Pán u něj.

Mhoram spojil Drinnyho rychlost, svou sítu a vášeň a lásku ke Končině v jediném mocném úderu. Hůl zasáhla běsa přímo doprostřed čela

Náraz vyhodil Mhorama ze sedla, takže odplachtil vzduchem jako suchý list. Jeho hůl se roztříštila na kusy a Nejvyšší Pán dopadl na zem zasypán sprškou drobných třísek. Byl omráčen. Bezmocně se kutálel několik stop po zamrzlé zemi neschopen se zastavit nebo se nadechnout. Jeho mysl na okamžik zčernala a pak začala bolet stejně šíleně, jako jeho tělo, paže a ruce byly necitlivé, zpola ochromené silou, která jimi prošla.

I ve stavu omámení si dokázal matně uvědomit svůj údiv nad tím, co dokázal.

Jeho úder Satanovou Pěstí otřásl, srazil ho vzad, takže přepadl na opačnou stranu vyvýšeniny.

Mhoram se zasténáním opět popadl dech. Paže mu mravenčily, oči ho nesnesitelně bolely. Pokusil se pohnout a po chvíli se mu podařilo otočit se na bok. Jeho ruce visely bezvládně ze zápěstí, jako by byly zmrzačené, on však toho nedbal, s pomocí lokte se vzepřel a překulil na břicho. Pak se nadzvedl na předloktích, až se mu podařilo dostat pod sebe kolena. V této poloze chvíli odpočíval a vnímal bolestné bodáni v prstech svědčící o tom, že se do nich opět navrací život

Zvuk těžkých kroků a hlasitého oddechování ho přinutil, aby vzhlédnul.

Samadhi Sheol stál přímo nad ním.

Běsovi stékala krev z rány na čele přímo do očí. Místo aby ho oslepovala, však jen vystupňovala jeho zuřivost. Rty se mu zvlnily ve výrazu divoké radosti, vlhké zuby třpytící se mezi nimi hovořily o zuřivé extázi. Mezi propletenými prsty jeho dlaní doutnal a žhnul kámen Zlozemě.

Obr-běs pomalu pozvednul kámen nad hlavu jako sekeru.

Ohromený, otřesený, bezmocný jako oběť na oltáři se Mhoram díval, jak se nad ním vznáší jeho vlastní smrt.

V dálce slyšel Qaana, jako divoce a zbytečně křičí, „Mhorame! Mhorame!“ Drinny ležící na zemi nedaleko něj zasténal a pokusil se vstát Kolem se rozhostilo ticho. Bojující jako by náhle ustrnuli uprostřed nápřahu a napjatě sledovali Mhoramovu popravu. A on nemohl dělat nic jiného než klečet a litovat, jak mnoho životů bylo zmařeno kvůli takovému konci.

Změna počasí, jež přišla vzápětí, byla však tak vzrušující, naléhavá a prudká, že ho to zvedlo na nohy.

Satanova Pěst pozdržel svůj úder a nechápavě pohlédl k nebi. Pak spustil své ohromné pěsti, zprudka se obrátil k východnímu obzoru a vykřikl několik ostrých kleteb.

Mhoram nebyl v té chvíli schopen udělat nic víc, než vytřeštit oči. Nevěřil vlastním smyslům, zdráhal se přijmout to, co mu říkaly čivy kůže na jeho mrazem ošlehané tváři. Zdálo se, že jeho prožitek se zcela vymyká lidské zkušenosti.

Vtom se Drinny zvedl, chvíli hledal rovnováhu, pak se zeširoka rozkročil, zvedl hlavu a zařehtal, neboť poznal, jaká změna se udala. Ržání bylo slabé a přiškrcené, ale pozvedlo Mhoramovo srdce tak, jak by to nedokázala ani vítězná fanfára.

Zatímco Nejvyšší Pán, běs a zbytky obou armád stáry v ustrnutí, vítr zakolísal. Ochabl, chvíli se třepotal jako zraněný pták a pak ustal.

Poprvé od chvíle, co Zlorova magická zima začala, vichr utichl. *Samadhi* Satanova Pěst byl připraven o svou posilu či ostruhu pobízející ho k činu.

Se vzteklým zavytím se běs otočil zpět k Mhoramovi. „Blázne!“ zaječel na něj, jako by Nejvyšší Pán propukl v jásot „To byla jen jedna zbraň z mnoha! Nic mi nebrání, abych nevypil krev z tvého srdce až do dna!“ A opět pozvedl své paže chvějící se pod nesmírnou tíží jeho vlastního vzteku ke konečnému úderu.

Vtom ale Mhoram ucítil pod svou řízou spalující žár. Pocítil vlnu euforie, neboť pochopil, zcela intuitivně vytušil, jaký má význam. Jak se Kámen zvedal nad jeho hlavu, rozhalil svou toniku a uchopil Loricův *krill*.

Drahokam zasazený do jilce zbraně v jeho rukou zářil jako doběla rozžhavený uhlík. Byl až po okraj naplněn ozvěnami divoké magie. Když Mhoram zbraň uchopil, ucítil dychtivost, jež se v ní probudila.

Ano, toto byl nástroj dostatečně silný, aby snesl jakoukoli moc.

Pohlédl běsovi do očí a spatřil, jak je jeho vztek, prastará zášť a nadřazenost pramenící z důvěry v Kámen rozhlodávána strachem a váhavostí.

Než mohl Satanova pěst udělat cokoliv na svou obranu, Nejvyšší Pán vyskočil a vrazil *krill* hluboko do jeho prsou.

Běs strašlivě vykřikl. Zatímco Mhoram visel oběma rukama na jílci, tloukl kolem sebe *samadhi* pažemi, jako by nemohl najít nic, co by mohl udeřit a vybít si tak svou nesmírnou zuřivost. Pak klesl na kolena.

Mhoram se zapřel oběma nohama do země a uchopil *krill* co nejpevněji. Skrz čepel nasměroval veškerou svou moc proti běsovu obřímu srdci.

Přesto *samadhi* nezemřel. Tváří v tvář smrtil našel sílu vzdorovat Oběma rukama svíral Kámen necelou stopu nad Mhoramovým zátylkem. Vší silou, jakou mu poskytovalo obří tělo jej stiskl.

Kámen syčel, doutnal a tepal – ledové srdce, jež muselo těžce bojovat o každý úder, přesto se však snažilo krizi překonat Mhoram cítil, jak jednotlivé pulsy narážejí do jeho páteře. Udržovaly běsa při životě a zároveň se snažily udusit sílu, kterou poslal do *krillu.*

Mhoram ale nepovolil. Překonal bolest celou svou vahou nalehnul na zářící čepel a nořil ji stále hloub a hloub směrem k struně jeho bytí. Jeho svaly pomalu mizely, jako by ho vášeň proměňovala v bytost tvořenou z čisté síly, nepoutaného ducha a nezlomné vůle. Kámen bušil do jeho zad jako kladivo a běsova hrud' se proti němu těžce a trhaně zvedala.

Pak byla struna přeťata.

Horečnatě pulsující kámen Zlozemě explodoval. Výbuch byl tak mocný, že se Kámen sám doslova vypařil a Mhoram s běsem byli společně smeteni z

pahorku. Země se otřásla a bublina ticha obepínající až doposud bojiště praskla. Po chvíli ohromeného ustrnutí propukla běsova armáda v zděšený jekot

Během několika okamžiků se maršál Qaan a přeživší zbytek jízdního eowardu ocitl pod vyvýšeninou. Qaan seskočil z koně a vrhnul se k Nejvyššímu Pánovi.

Mhoramova říza proměněná výbuchem v cáry pokrývala zakrvácené, špinavé tělo. Jeho ruce stále svírající *krill* byly popálené tak zle, že na kostech zbyly jen zčernalé kusy masa. Od hlavy k patě na něm nebylo místo zdravé. Stále však žil, stále dýchal, slabě, přerývaně.

Strach, únava a váhavost z Qaana v tu chvíli spadly, jakoby ztratily smysl. Vzal *krill*, zabalil jej, zastrčil za opasek, opatrně vzal Nejvyššího Pána do náruče a rozhlédl se kolem sebe. Nedaleko spatřil stát Drinnyho – Ranyhyn pohazoval hlavou, až hříva létala na všechny strany, jak se ze sebe snažil setřást následky výbuchu. V Povýšencově armádě to vřelo. Qaan doufal, že se bez běsova vedení a pobízení rozpadne, brzy si ale povšiml prazlochů. Velmi rychle se vzpamatovali, začali se shromažďovat do skupin a přebírat velení nad stvořeními ve své bezprostřední blízkosti.

Qaan se rozběhl k Drinnymu a vyskočil mu na hřbet, jako by váhu Nejvyššího Pána, kterého stále nesl v náručí, ani necítil. „Ústup!“ zavelel válečnictvu. „Zpátky do Citadely! Šedý Zabiják ještě není poražen!“ Zlehka pobídl Ranyhyna patami a tryskem vyrazil k otevřené bráně Libokamu.

ŠESTNÁCT
Kolos

V temnotě obklopující Covenanta se tu a tam vyskytly světlejší chvilky, během nichž si uvědomoval, že mu do hrdla lijí jakousi páchnoucí tekutinu. Navzdory odporné chuti ho však přece jen sytila – jeho věznitelé se zřejmě rozhodli udržet ho naživu. Kromě těchto okamžiků však nebylo nic, co by na rasovalo pocit bolestné ztráty, stav prázdnoty, v níž nebylo nic, čeho by se mohl chopit, nic, co by poznával. Byl zcela odtržen od svého vlastního já. Ostrý nachový spár bolesti, který mu prazlochové zaťali do čela, proklál jeho identitu, vzpomínky, znalosti, vědomí. Byl na dně – polapený, přemožený, oloupený. Od otupělosti definitivního konce jej dělil jen železný bodec zarývající se do jeho čela.

Když tedy začal nabývat vědomí, dral se k němu ze všech sil, snažil se zvednout tu váhu, co ho tlačila dolů a objímala ho jako náruč hrobu připraveného ho pohltit. Z bezedné hlubiny zimy vanul chlad. Jeho srdce pracovalo ztěžka, cítil, jak ho svírá křeč a bezmocně zatínal prsty do zmrzlé země.

Pak ho nějaké hrubé ruce uchopily a obrátily na záda. Před obličejem se mu mihla krutá tvář a zase zmizela. Cosi ho udeřilo do hrudi. Rána byla tak silná, až zalapal po dechu, přesto mu pomohla. Zdálo se, jakoby potlačila rodící se hysterii, takže nyní dýchal mnohem snadněji. Po chvíli si uvědomil, že buší zátylkem své hlavy o zem. S námahou se přinutil přestat a soustředil se na to, aby viděl.

Chtěl vidět, toužil spatřit svou prohru v úplnosti. Oči měl otevřené – musely být otevřené, jinak by nebyl schopen zahlédnout stín oné tváře slídící kolem. Ať se však snažil, jak chtěl, její rysy rozpoznat nedokázal. Bulvy očí měl suché a slepé, neviděl nic, než chladnou, všudypřítomnou šeď rozmazanou kolem tmavší skvrny obličeje.

„Vstaň, Covenante," zaskřípal drsný hlas. „V tomhle stavu jsi nám k ničemu."

Další úder odhodil jeho hlavu na stranu. Zprudka sebou škubnul. Ačkoliv ho tvář po úderu stále bolela, cítil, že se mu do ní opírá ostrý vítr. Suché bělmo ho přinutilo zamrkat a slzy mu vzápětí umožnily rozlišit dříve jednolitou šeď na předměty a prázdný prostor.

„Vstávej, říkám!"

Měl pocit, jako by ten hlas poznal, nedokázal si ale vzpomenout, komu patří a na to, aby se ohlédnul a podíval se, mu už nezbývaly síry. Dál ležel na promrzlé zemi a mrkal, dokud se jeho oči nezaostřily na vysoký kamenný monolit

Byl od něj možná dvacet yardů a na výšku mohl měřit nějakých čtyřicet stop – obsidiánový sloup vztyčený na podstavci mateřské skály, na konci zkřivený a pokroucený v gestu němého vzdoru. Za ním Covenant neviděl nic – monolit se tyčil na pozadí mraků, jako by stál na samém okraji světa. Nejprve mu připadal jako věc skrývající v sobě velkou moc, spodobnění Síly Země vztyčené na tomto místě jako známka odporu proti zlu. Jak se však jeho zrak projasňoval, zdál se mu stále obyčejnější a všednější až se proměnil v netečnou skálu ničím se nelišící od jakýchkoliv jiných kusů starého kamene. Pokud se v něm ještě stále skrýval život, Covenant už jej nedokázal spatřit

Pomalu, po kouskách se mu vracely i ostatní smysly. Uvědomil si, že slyší vítr syčící mu v uších jako řeka deroucí se přes peřeje. Na pozadí tohoto zvuku pak postřehl ještě jiný – hluboké, tlumené hřmění ne nepodobné hlasu vodopádu.

„Vstávej!“ opakoval ten drsný hlas. „Mám tě snad utlouct do bezvědomí, abych tě probudil?“

Po této větě se ozval jízlivý smích, jako by to byl bůhví jak skvělý žert.

Náhle ho hrubé ruce uchopily za šat a prudce jím smýkly vzhůru. Byl stále příliš slabý, aby unesl sám sebe, příliš slabý dokonce i na to, aby zvedl hlavu. Opřel se o mužovu hruď, ztěžka lapal po dechu bolestí a marně se svými prsty snažil uchopit neznámého muže za ramena.

„Kde –?“ zasípal konečně, „kde –?“

Ozval se opět smích. Jakési dva hlasy, které nedokázal poznat, se mu vysmívaly.

„Kde?“ obořil se na něj muž. „Thomasi Covenante, jsi mi vydán na milost a nemilost? To je jediné kde, které pro tebe má význam.“

Covenant napjal všechny síly, zvedl hlavu a zjistil, že svůj zoufalý pohled upírá do Triockovy zamračené tváře.

Triocku? Pokusil se to jméno vyslovit, ale hlas mu selhal.

„Povraždil jsi všechno, co mi kdy bylo drahé. Pomysli na to, Nevěrče –“ Triock vyslovil jeho titul s nekonečným opovržením, „Pokud chceš vědět, kde jsi.“

Triocku?

„Vražda a zneuctění se skrývá v každém tvém výdechu. Ach! Páchneš jimi!“ Triockova tvář se zkřivila ošklivostí a nechal Covenanta padnout zpátky na zem.

Ztěžka se svalil doprovázen jízlivým chechotem. Byl stále příliš omráčen, aby dokázal uspořádat své

myšlenky. Triockovo znechucení na něj zapůsobilo jako příkaz, ležel tváří k zemi s očima zavřenýma a pátral, zda skutečně ucítí zápach.

Triock měl pravdu. Byl cítit malomocenstvím. Nemoc v jeho dlaních a chodidlech páchla, ze všech částí jí postižených vycházel hnilobný puch oznamující zcela zřejmý fakt: hnus v něm, rozklad postihující tkáně se šířil – on sám se stal nákazou ohrožující podstatu zdraví Končiny. V mnoha směrech to dokonce bylo znesvěcení mnohem strašlivější, než Zlorova zima – nebo se spíš dalo říct, že zápach korunoval vítr, stal se poslední tečkou dovršující záměr Pána Zlora. Jeho nemoc se měla stát součástí větru, aby led společně s malomocenstvím udusil v Končině poslední jiskru života.

Pak, v náhlém záblesku intuice, pochopil, z čeho pramení jeho pocit ztráty. Ani se nenamáhal ověřit si svůj závěr pohledem, byl si zcela jist. Odebrali mu prsten. Bez něj zela v jeho srdci strašlivá prázdnota.

Povýšenec svými intrikami nakonec dosáhl svého cíle. Násilí a uskoky, které formovaly Covenantovu zkušenost, přinesly ovoce. Mnohonásobně se zúročily a nakonec vyústily v tento neodvolatelný konec. Divokou magií nyní vládl Pán Zlor.

Covenanta zaplavil pocit viny. Rozsah katastrofy, již přivolal na Končinu, ho děsil. Hruď se mu sevřela bolestí. Schoulil se do sebe a pláč měl přitom na krajíčku.

Než však mohl ulevit své bolesti, Triock na něj znova udeřil. Skalnovský ho uchopil za rameno a třásl jím, až kosti chřestily. „Vzbuď se!“ zasyčel zlostně. „Máš málo času a já také. Nehodlám ho tady zbůhdarma marnit.“

Chvíli nebyl Covenant schopen odolávat. Podvýživa, bezvědomí a žal ho ochromily. Pak ale bezdůvodně

hrubé Triockovo chování křísło jiskry do dávno zapomenutého troudu Covenantova hněvu. Zlost ho vyburcovala a vrátila vůli do jeho svalů. Škubl sebou a podařilo se mu z Triockova sevření částečně uvolnit, takže se jednou rukou a jednou nohou opřel o zem. Sotva ho Triock pustil, nejistě se vyškrábal na nohy a zasyčel, „u všech horoucích pekel! Nedotýkej se mě ty – běse!“

Sotva se Covenant vztyčil, Triock k němu přistoupil a udeřil ho tak, až se opět svalil na zem. Postavil se nad něj a hlasem plným zuřivosti zakřičel, „Já nejsem běs! Jsem Triock, syn Thulerův! Jsem muž, který miloval Lenu, dceru Atiaraninu, muž, který Eleně, Lenině dceři, nahrazoval otce když jsi je ty opustil! Nemáš právo ve vzpírat jediné mé ráně.“

Po těchto slovech Covenant opět uslyšel smích, ale stále nevěděl, odkud přichází. Po Triockově úderu se jeho mysl naplnila jekotem bolesti, jenž mátl jeho smysly. Když však nejhorší nápor pominul, jeho oči jako by se konečně zaostřily. Přinutil se pohlédnout do Triockovy tváře.

Skalnovský se opět změnil. Podivná směsice pohrdám a nedočkavosti, hněvu a strachu zmizela. Dřívější dojem, že úskočně využívá svého vlastního trápení, vyprchal. Místo toho jej naplňovala neskutečná hořkost a hněv nespoutaný dřívějšími zábranami. Byl to on a nebyl to on. Prosebný pohled vystřídal výraz vášnivé zloby. Jeho obočí se stáhlo a utvořilo nad kořenem nosu zlobný uzel, úpěnlivé vrásky kolem úst se proměnily v hluboké jizvy a tváře se stáhly do šklebu. Přesto samotné jeho oči popíraly soustředěnost jeho hněvu. Jeho oční bulvy byly potaženy mléčně bílou blánou ne nepodobnou šedému zákalu a napjatě pulsovaly. Vypadal, jako by měl každou chvíli oslepnout.

Při pohledu na něj připadal Covenantovi jeho vlastní hněv nepřiměřený a chabý. Triock byl další z jeho obětí. Neměl právo cítit hněv. „Triocku!“ zasténal neschopen cokoliv říct „Triocku!“

Skalnovský čekal, dal mu čas, aby se opět postavil na nohy a pak se k němu opět výhružně přiblížil.

Covenant ustoupil o krok či o dva Musel udělat něco, co by mu pomohlo překonat nebo odvrátit Triockovu hořkost. Jeho myšlenky však byly zcela ochromeny – bezvýsledně tápaly kolem jako kdyby je ztráta prstenu připravila o prsty. Triock se proti němu napřáhl. Covenant vykryl ránu předloktím a zabránil tak tomu, aby byl opět sražen k zemi. Slova – potřeboval slova.

„Zatraceně!“ vykřikl, protože na nic jiného nedokázal přijít. „Co se stalo s tvou přísahou míru?“

„Je mrtvá,“ zavrčel Triock. „Zemřela s kovovým bodcem v břiše.“ Opět udeřil, až se Covenant zapotácel. „Zákon smrti byl porušen a všechen mír shořel na popel.“

Covenant našel rovnováhu a.opět ustoupil. „Triocku!“ vrazil ze sebe mezi prudkými výdechy. „Já jsem ji nezabil. Umřela, když se mi snažila zachránit život. Věděla, že je to všechno moje vina a přesto se mě snažila zachránit. Kdyby tě teď viděla, postavila by se proti tobě! Co to s tebou běs udělal?“

Skalnovský se k němu pomalu, výhružně přibližoval.

„Ty takový nejsi!“ vykřikl Covenant. „Celý svůj život jsi obětoval tomu, abys takový nebyl!“

Triock se nečekaně vrhnul kupředu a chytil Covenanta pod krkem. Prsty sevřel jeho dýchací trubici a zavrčel, „neviděl jsi to, co jsem viděl já!“

Covenant se zmítal, bojoval, svou silou se však nemohl Triockovi rovnat. Jen bezmocně zatínal ruce do pěstí. Nedostatkem kyslíku mu začalo hučet v uších.

Triock uvolnil jednu ruku, s rozvahou se rozpřáhnul a zasáhl Covenanta pěstí přímo doprostřed jeho zraněného čela. Odhodilo ho to dozadu, téměř upadl. Včas ho ale zachytily nějaké ruce, které ho opět zvedly do vzpřímené pozice – ruce pálící jako dotek kyseliny.

Ucukl a prudce se otočil, aby se podíval, kdo ho to popelil. Z rány na čele se hnula čerstvá krev, zalévala mu oči a oslepovala jej, necitlivými prsty ji však setřel a přinutil se pohlédnout na ty dvě postavy, které ho zachytily.

Dívaly se na něj a smály se. Zvuk jejich chechotu byl podivně synchronizovaný, hláska po hlásce vycházela z jejich úst v dokonalém souladu, jako by se mu vysmíval jediný hlas znějící ze dvou hrdel.

Byli to Ramejci.

V okamžiku, kdy je spatřil, měl pocit, jako by ještě před chvílí byli skryti v půlnoční temnotě a nyní se z ní vyloupli. Poznal v nich dva provazeny hřívoraba Kama – Lala a Whanea. Nesmírně se však změnili. Dokonce i svým zmrzačeným, okleštěným viděním dokázal postřehnout, k jak zásadnímu zvratu v nich došlo. Zdálo se, jako by jejich tělesné schránky obýval někdo jiný. Dřívější odvaha a zdraví byly vystřídány opovržením a chtíčem.

„Náš přítel Triock mluví pravdu," řekli najednou. Neharmonickým hlasem jako by se Covenantovi s Triockem vysmívali. „Náš bratr s námi není. Pracuje na zničení Libokamu. Triock ho však zastoupí – na nějakou chvíli. Nepříliš dlouhou chvíli. Jsme *turiya* a *moksha,* Herem a Jehannum. Přišli jsme, abychom se potěšili pohledem na zničení toho, co nenávidíme. Ty, červe – Nevěrče – jsi pro nás ničím." Opět se zasmáli – jeden duch dávající najevo své pohrdání skrz dvě hrdla. „Přesto nás můžete ty a náš přítel Triock pobavit a rozptýlit nás v našem čekání."

Ale Covenant je sotva slyšel. Okamžik poté, co pochopil, jaká věc se to s nimi stala, spatřil něco jiného a na běsy úplně zapomněl. Nedaleko za Whanem a Lalem stáry ještě další dvě postavy, osoby, které od chvíle, kdy v Morinmossu opět nalezl sám sebe, toužil spatřit ze všeho nejvíc: Slanomil Pěnosledník a Bannor.

Pohled na ně ho naplnil zděšením.

Pěnosledníkovi přibylo spousta dalších čerstvých jizev a Bannorova vrásčitá tvář zřetelně zestárla. To bylo ovšem zcela podružné ve srovnání s faktem, že stáli naprosto nehybně.

Dokonce ke Covenantovi ani neotočili hlavy. Byli bezmocní, znehybněni a paralyzováni třpytivou zelenou mocí, která kolem nich hrála jako koróna a zcela je obklopovala. Zdálo se, jako by jim smaragdová zář zabraňovala i dýchat a jejich srdcím tlouct.

A i kdyby byli schopni se na Covenanta podívat, nejspíš by ho stejně neviděli. Jejich oči se podobaly Triockovým, blána se však zdála být mnohem silnější. Bílá slepota zasáhla jejich zrak natolik, že byly vidět jen tenké okraje duhovek a zorniček.

„Bannore!“ vykřikl Covenant. „Pěnosledníku! Ach!“

Zatímco se jeho tělo kymácelo na nejistých nohou, jeho duše se přikrčila. Rukama si přikryl hlavu, jako by se chtěl chránit před úderem sekerou. Pohled na Bannora a Pěnosledníka pro něj znamenal strašlivý šok. Nedokázal to snést. Zhroutil se na místě, jako by se zem pod ním zachvěla.

Pak ho Triock opět uchopil. Skalnovský mu přitiskl tvář k zemi, sklonil se k němu a zuřivě zasyčel, „neviděl jsi, co jsem viděl já. Nemáš tušení, co jsi udělal.“

Covenant, slabý, zubožený a zbavený prstenu, nemohl Triocka neslyšet, nedokázal se uzavřít před jeho palčivou vášní s níž mu říkal, že ještě stále neví to nejhorší. Jeho slova v něm cosi zlomila. Popostrčila ho

hlouběji do jeho strachu, dolů do míst, která nebyla dotčena ani jeho zajetím ani hrůzou. Přivedla ho zpět k vyrovnanosti, již získal v Morinmossu. Bylo to, jako by si vzpomněl na doposud skrytou část sebe sama. V lese se s ním udala jakási proměna, získal něco, co už mu nemohlo být odebráno. Vztáhl se po tom a vděčně se do onoho daru ponořil.

O chvíli později pozvedl hlavu, jako by se právě vynořil z temné studně děsu. Byl příliš slabý, aby mohl s Triockem bojovat, ztratil prsten a z rozbitého čela mu do očí stékala krev. Nebyl však již více vydán na milost a nemilost svému strachu.

Rychle zamrkal, aby lépe viděl a vyhrkl, „co se s nimi stalo?“

„Všechno má svůj čas,“ zařval Triock. Znova zvedl pěst, aby uhodil Nevěrce do tváře. Než však rána dopadla, nějaký tichý hlas nařídil, „Dost.“

Triock sebou trhnul, jeho tělo se napjalo, jako by toužil úder dokončit

„Dala jsem ti dost času. Teď chci, aby viděl, co budu dělat.“

Příkaz Triocka zadržel, nebyl schopen udeřit. Roztřásl se, prudce se od Covenanta odvrátil, ale pak se otočil zpět, zběsile máchl rukou směrem ke kamenném sloupu a zakřičel, „tam!“

Covenant se zvedl a nohy, protřel si oči.

Na půl cesty mezi ním a vztyčenou kamennou pěstí stála Elena!

Byla oděna do smaragdově zelené, třpytivé řízy a nesla se hrdě jako královna. Vypadalo to, jako by ji obklopovala jakási jasně zelená aura. Když se usmála, její přítomnost zazářila jako drahokamy. Okamžitě, aniž by použila síly nebo se jakkoliv prosazovala bylo jasné, že je pánem situace. Běsové a Triock před ní stáli jako pokorní poddaní před svým pánem.

Ve své pravici třímala dlouhou hůl. Byla na obou koncích byla okovaná, dřevo zdobily složité runy a symboly.

Hůl Zákona.

Úžas nad znovu nalezením vzácného nástroje však byl ničím v porovnání se zázrakem, jímž byl Elenin návrat. Miloval ji a ztratil. Její smrt v boji s Kevinem Zmařitelem znamenala konec jeho druhého pobytu v Končině. Přesto nyní stála sotva třicet stop od něj. Usmívala se.

Pocítil radostné chvění. Láska, která mučila jeho srdce od chvíle jejího skonu se v něm zvedla a naplnila jeho duši až po okraj. Krev mu tekla z očí jak slzy. Pocit štěstí byl tak intenzívní, že až bral dech. Zpola oslepený, plačící setřásl svou strnulost a vydal se k ní, jako by se před ní chtěl vrhnout na zem a políbit jí nohy.

Než však urazil polovinu vzdálenosti, udělala holí rychlý pohyb a udeřila ho zášlehem moci. Téměř okamžitě se ocitl na kolenou a marně lapal po dechu.

„Ne," řekla tiše, téměř něžně. „Všechny tvé otázky budou zodpovězeny dřív, než tě zabiju, Thomasi Covenante, Vícepane a Nevěrče – milovaný." Z jejích chladných rtů znělo slovo milovaný odpudivě. „Nedovolím ti však se mě dotknout Blíž už se ke mně nedostaneš."

Cítil, jak jakási nesmírná tíha dolehla na jeho ramena a přitiskla ho k zemi. Zalapal po dechu, ale když se mu konečně podařilo plíce naplnit, pocítil bolest, jako by do sebe vdechl cosi nakažlivého. Vzduch kolem páchl její přítomností. Puch hniloby se od ní šířil na všechny strany. Byla cítit stejně jako on, jen mnohokrát silněji – páchla malomocenstvím.

S námahou zvedl hlavu a pohlédl přímo na ni nedbaje krvácející rány na svém čele.

S úsměvem ne nepodobným zlomyslnému šklebu k němu natáhla levou ruku a rozevřela ji, takže mohl spatřit svůj snubní prsten z bílého zlata ležící na její dlani.

Eleno! Cítil, jak se mu zvedá žaludek. Eleno! Zdálo se mu, že ho břemeno neúprosného osudu drtí na prach. Prosebně se k ní natáhl, ale ona se jen tiše zasmála, jako by byl karnevalová maska znázorňující nemohoucnost, jež hraje svou roh jen pro její potěšení.

Uběhlo několik dlouhých okamžiků, než mu jeho trýzeň konečně dovolila spatřit ji jasně. Zatímco se před ní plazil, ona hrdě zářila jako duše z nejčistšího smaragdu. Pomalu se mu však schopnost vidění vracela. Elena zářila krásou, byla oděna do zelenkavého třpytu jako znovuzrozený fénix. Přesto mu čímsi připomínala ducha Kevina Zmařitele – strašidlo, které bylo krutým příkazem povoláno ze svého neklidného hrobu. V její tváři byl klid vládkyně, jež ví, že ovládá nesmírnou sílu, vyzařovalo z ní sebevědomí vítěze a hniloba. Oči měla zcela temné, nezářil v nich jediný záblesk. Vypadalo to, jako by se její vidění odvrátilo pryč od hmotných věcí okolo ní. Zdálo se, že neví kde je, kým je, ani co dělá. Její zrak se obracel k jakýmsi podivným tajemstvím jiného světa.

Stala se z ní Zlorova služebnice. Dokonce i ve chvíli, kdy tam stála s Holí Zákona v jedné ruce a prstenem v druhé, se na ni upíraly jeho oči jako oči hada.

V její zvrácené, znásilněné krásе Covenant spatřil zkázu Končiny. Zůstane krásná, aby si Pán Zlor mohl její nádheru vychutnat – a prožraná nemocí až do morku kostí.

„Eleno,“ vykoktal, pak se odmlčel, neboť ho zápach vycházející z ní dusil. „Eleno. Podívej se na mě.“

Pohrdavě pohodila hlavou, odvrátila se od něj a udělala několik kroků směrem ke kamennému sloupu.

„Triocku," nařídila tichým hlasem. „Odpověz Nevěrci na jeho otázky. Nechci, aby zůstal nevědomý. Jeho zoufalství bude pro pána pěkným dárkem."

Triock prkenně vykročil kupředu a postavil se tak, aby ho Covenant viděl, aniž by musel bojovat proti tíze tlačící ho k zemi. Škleb na tváři Skalnovského se nezměnil, nezmizela jediná rýha, nepovolil jediný sval, v hlase mu však zazněl podivný, smutný podtón. Mluvil pomalu, chraplavým hlasem, jako by předčítal rozsudek. „Ptal ses, kde jsi. Stojíme na pokraji Zlomu. Za tebou se nachází vodopád na Běhuté řece a nejsevernější výběžek Jižních vrchů. Před tebou stojí Kolos."

Covenant naslouchal a ztěžka přitom oddechoval, jako by mu Triockovy informace bránily v jeho zoufalém úsilí naplnit plíce vzduchem.

„Možná ti Pánové –," Triock slovo Pánové zasyčel, Covenant jen nebyl schopen rozpoznat, zda zoufale či zlostně, „o Kolosu vyprávěli. V dobách dávno minulých shromáždil sílu Prvotního hvozdu, aby jej z Horní Končiny chránil proti jeho nepřátelům, třem běsům. Jak můžeš sám vidět, *turiya* a *moksha* se k němu stále nepřibližují. Dokud ve zbytcích lesa stále žije Hvozdný, Kolos nelze odstranit. Trčí tedy uprostřed Povýšencova panství jako osten."

„Zničit jej je nyní Eleniným cílem."

Oba běsové za Covenantovými zády při té představě spokojeně zamručeli.

„Doposud to nebylo možné. Od chvíle, co začala válka, stála Elena s Holí Zákona zde a podporovala Pánovu armádu. S pomocí Hole sevřela Končinu zimou a umožnila tak Pánovi, aby se věnoval jiné práci. Toto místo bylo pro ni vybráno úmyslně – mohla se Kolosu postavit, kdyby se probudil, nebo se ho pokusit zničit, dokud zůstával netečný. On však odolával." Tvrdost v

jeho hlase zněla jako vztek namířený proti Eleně. „Stále je v něm Síla Země.“

„S pomocí Hole a divoké magie to dokáže. Svrhne úlomky Kolosu do hlubin. A poté, co spatříš, že žádný prastarý strážce, jakkoliv pevný a prodchnutý Silou Země, se nemůže postavit služebníku Pána – pak tě Elena, žena Zlorova zabije na místě, kde v zoufalství padneš na kolena. Zabije nás všechny,“ dodal a pohybem hlavy zahrnul do svého tvrzení i Pěnosledníka s Bannorem.

Běsové se v strašlivém unisonu rozchechtali.

Covenant se zazmítal, jako by chtěl vyklouznout zpod neviditelné ruky tlačící ho k zemi. „Jak?“

Jeho otázka mohla znamenat cokoliv, ale Triock mu rozuměl. „Protože Zákon smrti byl zlomen!“ zasípal. V jeho hlase zněl vztek, už jej nedokázal déle udržet v sobě. Pozoroval Elenu, jak ladně kráčí ke Kolosu a chystá se na něj udeřit. Jeho hlas bezpochyby doléhal až k ní, nesl se jasně, jako by se snažil vzdorovat, jako by se stále pokoušel vymknout její moci. Nepochybně si uvědomoval, k čemu byl donucen, co se s ním stalo a toto vědomí v něm vzbuzovalo muka. „Zlomen!“ opakoval. Skoro křičel.“Když použila Sílu Příkazu a povolala Kevina Zmařitele z jeho hrobu, porušila Zákon smrti, který odděluje život od smrti. Proto nakonec mohla být z mrtvých povolána i ona – a s ní Pán získal i Hůl Zákona. Stala se jeho služebnicí. Hůl Zákona v jejích rukou slouží Povýšenci – ačkoliv on sám by ji nikdy nepoužil – bojí se, že by ho mohl potkat osud Droslinta Skáloplaza. A tak je tedy všechen Zákon podřízen jeho vůli!“

„Pohlédni na ni, Covenante! Nezměnila se. Uvnitř stále žije duch Leniny dcery. Dokonce i teď, ve chvíli kdy se chystá zničit Kolos, si pamatuje, čím byla a nenávidí to, čím se stala.“ Jeho hruď se ztěžka zvedala,

jak by ho vlastní hořkost dusila a zabraňovala mu dýchat. „Toto je Pánův způsob. Vzkřísil ji, aby se mohla podílet na zničení Končiny – Končiny, kterou miluje!“

Teď už se ani nenamáhal předstírat, že mluví ke Covenantovi. Křičel na Elenu, jako by hlas byl poslední částí jeho osobnosti schopnou vzdorovat. „Elena, Zlorova žena,“ pokračoval s nevýslovnou hrůzou, „má nyní ve své moci bílé zlato. Je Pánovi lepším služebníkem, než kterýkoliv běs. V rukou *turiyi* nebo *mokshi* by taková moc podnítila vzpouru. Každý běs, který by se zmocnil bílého zlata, by se pokusil svého vládce svrhnout a sám usednout na jeho trůn v Ridjeck Thome. Ale Elena se nevzbouří. Nepoužije divokou magii, aby se osvobodila. Byla povolána z mrtvých a její služba je čistá!“

Do posledního slova vložil takovou zuřivost, jako by to byla nejhorší urážka, kterou jí mohl uštědřit. Ona však k němu zůstávala lhostejná, vznešeně se halila do hermelínu svého triumfu a moci. Jen se slabě usmála, jako by ji jeho řeči pobavily a dál pokračovala v přípravách.

Otočila se ke Covenantovi s Triockem zády a postavila se čelem k monolitu. Tyčil se nad ní, jako by měl každou chvíli padnout a rozdrtit ji, její postoj však jasně říkal, že si žádné nebezpečí nepřipouští. S Holí a prstenem se mohla postavit jakékoliv síle Končiny. Obklopena svou smaragdovou září a mocí pozvedla ruce, v nichž držela Hůl a bílé zlato. Rukávy jí sklouzly z paží. Vzrušeně, jásavě začala zpívat svou útočnou píseň proti Kolosu.

Její tóny zraňovaly Covenantovy uši, rozdíraly jeho bezmocnost. Nedokázal snést pomyšlení, že by se jí její úmysl povedl, nemohl jí zabránit. Síla, kterou proti němu vrhla, ho stále tiskla k zemi. Ačkoli byl od ní jen dvanáct yardů, nedokázal jí její záměr překazit

Myšlenky v Covenantově hlavě pádily jako šílené, zoufale hledal jiné možnosti. Nemohl připustit, aby Kolos byl zničen. Musel najít jiné řešení.

„Pěnosledníku," zasípal zoufale. „Nevím, co ti udělali, ale musíš s tím bojovat! Jsi obr! Musíš to zastavit! Snaž se! Pěnosledníku! Bannore!"

Když běsové slyšeli jeho prosby, propukli v jízlivý smích a Triock, aniž odtrhl oči od Eleny, zachroptěl, „jsi blázen, Covenante. Nemohou ti pomoci. Jsou příliš silní, aby mohli být ovládnuti – jako jsem byl ovládnut já – a příliš slabí na to, aby mohli vládnout Proto je uvěznila silou Hole. Hůl dokáže rozdrtit jakýkoliv odpor. Tak je dokázáno, že Zákon neodporuje Zlobě. My všichni jsme ovládání bez naděje na vysvobození."

„Ty ne!" odpověděl Covenant naléhavým tónem. Bojoval se silou tlačící ho k zemi až měl strach, že mu prasknout plíce, osvobodit se však nedokázal. Bez svého prstenu se cítil jako nuzák, jako by mu amputovali ruce. Bez něj byl na vahách osudu Končiny méně než nic. „Ty ne!" zachroptěl opět. „Slyším tě, Triocku! Ty! Nemá z tebe strach – neovládá tě. Triocku! Zastav ji!"

Běsové se opět rozesmáli. Tentokrát však v jejich hlasech zazněla úzkost. Vzepřel se proti tíze, která ho tiskla k zemi a podařilo se mu otočit hlavu dostatečně daleko, aby viděl na Whanea a Lala.

Oba doposud stáli v bezpečné vzdálenosti od Kolosu a pochechtávali se, jako by si nemohli pomoci. Jejich napětí a námaha však byly zcela zjevné. Měli bílé rty a jejich těla byla napjatá, po tvářích jim stékaly stružky potu. Se vší hrdostí vlastní jejich lidu se Ramejci snažili osvobodit.

A Pěnosledník s Bannorem stojící za nimi usilovali o znovu získání svobody také. Nějak se jim podařilo najít dostatek síly a pomalu se pohybovali. Pěnosledník měl

skloněnou hlavu a zatínal prsty do své tváře, jako by chtěl změnit tvar své lebky. Bannor svíral ruce do pěstí, jeho tvář nesla známky stále většího napětí, odhalil zuby. Zoufale se snažili bojovat s Eleninou mocí.

Jejich muka připadala Covenantovi strašná – strašná a beznadějná. Stejně jako Ramejci se snažili zvítězit nad něčím, co je dalece přesahovalo. Napětí se v nich stupňovalo, vyzařovalo z nich na všechny strany. Brzy bylo tak silné, až měl Covenant strach, aby jim nepukla srdce. Neměli naději na úspěch. Stačilo, aby síla Hole malinko vzrostla a veškerá námaha byla marná.

Jejich bezmocnost zraňovala Covenanta víc, než jeho vlastní. On byl na nemohoucnost zvyklý, ale Bannor s Pěnosledníkem ne. Když viděl nevyhnutelnost jejich porážky, bolestně zasténal. Toužil na ně zavolat a prosit je, aby přestali dřív, než zešílí.

Ale v příštím okamžiku pocítil příliv nové naděje, neboť náhle pochopil, co dělají. Věděli, že nemohou utéct a ani se o to nepokoušeli. Bojovali o něco jiného. Elena si jich nevšímala, zcela se soustředila na přípravy ke zničení Kolosu a tudíž nevydávala tolik síly na to, aby je udržela v nehybnosti. Nechala prostě svůj příkaz viset ve vzduchu a otočila se k nim zády.

Pěnosledník s Bannorem se snažili vyčerpat moc onoho příkazu tím, že jej nutili k činnosti. Jak se obr a strážce krve drali všemi svými silami na svobodu, Triock začal škubat hlavou zleva doprava. Jeho tělo se začalo horečnatě třást a čelisti cvakat – a vydal se směrem k Eleně.

Běsové se ho zadržet nepokusili. Nemohli. Museli zápasit s vůlí Ramejců, která jim nedávala prostor k činu.

Triocka stál každý krok nesmírnou námahu, pohyboval se, jako by jeho kosti byly rozdrcené na kusy

a prosebně drmolil stále dokola, „Eleno? Eleno?“ Přesto se však pohyboval. Přibližoval se k ní krok po kroku.

Covenant jej úzkostně pozoroval.

Než se k ní dostal na délku paže, řekla stroze, „stůj.“

A Triock kymácející se, jak by protichůdné příkazy byly vichřice, jež jím zmítala, se zastavil.

„Pokud se mi ještě odvážíš vzdorovat a uděláš jediný krok,“ zasyčela, „vyrvu srdce z toho tvého ubohého starého těla, předhodím ho Heremovi s Jehannumem a nechám tě se na to dívat a prosit, abych tě nechala zemřít.“

Triock začal plakat, jeho tělo se začalo otřásat vzlyky, jež nedokázal potlačit. „Eleno? Eleno?“

Aniž se na něj podívala, dokončila svou píseň.

V příštím okamžiku však cosi přivábilo její pozornost a donutilo ji zprudka se otočit ke Kolosu zády. Rozezleně upřela svůj zrak k západu. Hněv a překvapení zkřivil její nádhernou tvář. Chvíli jen zírala v němém rozhořčeni.

Pak udeřila Holí Zákona o zem. „Pánové útočí!“ zavyla zuřivě. „Samadhi je ohrožen! Opovážili se!“

Covenant při té zprávě jen zalapal po dechu, udivilo ho, že o obléhání Libokamu ví. Neměl však dost času tento fakt strávit.

„Zlorova krev!“ zuřila. „Sežehni je, běse!“ V Holi se začala shromažďovat nesmírná moc, rostla a sílila pro okamžik, kdy bude vyslána prostorem *samadhimu* Sheolovi na pomoc.

V tu chvíli však Elena ztratila vládu nad lidmi kolem sebe. Slepota svazující až doposud Bannora s Pěnosledníkem zmizela. Zavrávorali a začali se hýbat. Běsové chtěli něco udělat, ale odpor Ramejců jim nedovoloval zareagovat dostatečně rychle.

Covenant cítil, jak tíha tlačící ho k zemi povoluje. Okamžitě se z pod ní vysmekl, vyskočil na nohy a vrhnul se k Eleně.

Avšak jediný, kdo měl šanci její chyby skutečně využít, byl Triock. S divokým výkřikem udeřil oběma pěstmi do její levé ruky.

Jeho dlaně hladce prošly nehmotným tělem a udeřily do prstenu. Neočekávanost úderu vytrhla pevný kroužek z jejích překvapených prstů. Padal k zemi.

Triock se za ním sehnul, udeřil do něj ještě jednou a poslal jej směrem ke Covenantovi o zlomek vteřiny dřív, než jeho tělo dopadlo na zem.

Elenina reakce byla okamžitá. Než se mohl Triock přeladit a pokusit se jí vyhnout, zabodla mu Hůl přímo do středu zad. Zážeh síly mu roztříštil páteř.

Téměř jediným pohybem Hůl opět vytrhla, uchopila ji jako zbraň a otočila se proti Covenantovi.

Rychlost, jakou se pohyboval směrem k ní málem způsobila, že prsten minul. Na poslední chvíli ale přibrzdil a chňapl po něm dřív, než mu v tom dokázala zabránit. Sevřel svůj snubní prsten v dlani a připravil se na její útok.

Chvíli si ho prohlížela a pak se rozhodla nešpinit se s ním osobně. Jediným mávnutím Hole opět uvěznila Bannora s Pěnosledníkem a potlačila vzpouru Ramejců. Pak opustila bojový střeh, jako by ho už více nebylo zapotřebí. Hlas se jí třásl hněvem, její slova však zněla sebejistě. „Neumí ho použít. Nemá tušení, jak probudit jeho moc. Hereme, Jehannume – je váš.“

V dvojím běsím zavrčení zazněla spokojenost a dychtivá lačnost. Bok po boku se vydali směrem ke Covenantovi.

Byl nyní polapen mezi nimi a Elenou.

Aby svůj prsten opět neztratil, navlékl ho na prsteníček. Dlouhé strádání se na něm však podepsalo,

jeho prsty byly vyzáblé a prsten visel zcela volně, až se zdálo, jako by měl každou chvíli sklouznout. Přesto po něm toužil jako nikdy předtím. Sevřel ruku do pěsti, aby jej ochránil a začal před běsy ustupovat.

V hloubi své duše cítil jistotu, že Triock není mrtvý. Byl to totiž právě Triock, kdo jej povolal. Ve chvíli jeho smrti by Covenant z Končiny zmizel. Rozhodně mu však zbývaly jen vteřiny a Covenanta, aniž ještě věděl jak, byl rozhodnut tyto vteřiny náležitě zúročit.

Ustupoval před běsy směrem k Eleně. Ta stála nedaleko Kolosu a klidně jej sledovala. V její tváři se odrážela stejnou měrou škodolibá radost i hněv. Běsové k němu postupovali krok za krokem a jejich hladově natažené paže ho jízlivě vyzývaly, aby zanechal svého nesmyslného vzdoru a vrhl se do jejich náručí, kde mohl nalézt zapomenutí.

Přibližovali se, on ustupoval a ona stála pevně na svém místě přesvědčená o tom, že se nedostane tak daleko, aby se jí mohl dotknout. Jeho prsten mu mrtvě visel z prstu, jako by to byla lhostejná kovová věc nic víc – talisman postrádající v jeho rukou svůj význam. Zvedla se v něm vlna vnitřního odporu, jež ho naplnila marnými kletbami.

K čertu. K čertu. Do všech horoucích pekel.

Aniž věděl proč, veden náhlým popudem, vykřikl do šedého větru, „Hvozdný! Pomoz mi!“

Sevřená pěst Kolosu okamžitě vzplanula. Zatímco Jehannum a Herem ječivě vyli, monolit zachvátil zelený požár – plameny barvy listí a žírné trávy v ničem nepřipomínaly smaragdovou zeleň kamene Zlozemě.

Z ohňové koruny náhle vyrazily dva blesky. Obklopeny třpytivou aurou žhoucích jisker a síly udeřily přímo do hrudi Lala a Whanea.

Síla monolitu vzplála v jejich srdcích, dokud smrtelná těla Ramejců neshořela a nerozpadla se v prach. Pak blesky zmizely a plameny pohasly.

Jehannum a Herem byli pryč.

Nečekaný zášleh a následné pohasnutí ohně Covenanta překvapilo. Zapomněl na hrozící nebezpečí a tupě se rozhlížel kolem sebe. Ramejci byli mrtví. Další krev, další životy obětované jeho neschopnosti. Ne! toužil vykřiknout.

Nějaký instinkt ho na poslední chvíli varoval. Prudce se shýbl a Hůl Zákona mu prosvištěla nad hlavou.

Uskočil, otočil se, zakolísal, ale našel rovnováhu. Elena se k němu blížila Držela Hůl oběma rukama a v tváři měla vepsánu vraždu.

Mohla použít sílu Hole a srazit jej k zemi, rozdrtit ho na místě jediným mocným zášlehem. Byla však příliš rozzuřená, aby dokázala bojovat takovým způsobem. Toužila ho zničit, utlouci silou svých vlastních paží. Aniž z něj spustila oči, udělala několik rychlých posunků směrem k Bannorovi s Pěnosledníkem. Zhroutili se jako loutky, jimž někdo přestřihl provázky, padli tváří k zemi a zůstali nehybně ležet. Pak Elena pozvedla Hůl nad hlavu jako by to byla sekera a ťala po Covenantovi.

Zoufalým pohybem ruky se mu podařilo Hůl odvrátit, takže ho udeřila do ramene místo do hlavy. Síla nárazu znehybnila celou pravou polovinu jeho těla, hmátl však po Holi svou levou rukou, uchopil ji a zabránil tak Eleně, aby se rozpřáhla k další ráně.

Rychle přehmátla a nalehla na Hůl celou vahou, aby tak využila jeho postavem. Pomalu ale jistě ho tlačila na kolena.

Opřel se svou necitlivou paží o zem a snažil se jí vzdorovat, opět se postavit na nohy. Byl však příliš slabý. Elena změnila sklon Hole a tlačila nyní přímo na

jeho hrdlo. Musel se bránit oběma rukama, aby mu nerozdrtila hrtan. Pomalu, téměř bez námahy jej nakláněla dozadu.

Nakonec se jí ho podařilo položit zády na zem Odtlačoval od sebe Hůl vší silou, jež mu ještě zbyla, ale ona byla silnější. Brzy nemohl dýchat a v očních důlcích cítil bolestné bodání.

Její divokost ho děsila. Upírala na něj oči, jako by byl potravou pro nejzvrácenější choutky její duše. Ten pohled byl svědectvím o Povýšencově triumfu a opovržení. A přesto vněm Covenant viděl ještě něco jiného. Triock mu o ní řekl pravdu. Kdesi v hlubinách spatřil jejího nezlomného ducha vzlykajícího odporem nad tím, co se z ní stalo.

Neměl dost síly, aby se zachránil. Kdyby ji mohl nenávidět, postavit vášeň proti vášni, snad by se vzmohl na jeden mocný protiúder, kterým by získal dalších pár vteřin života. On však nemohl. Elena byla jeho dcera, miloval ji. To, čím teď byla, z ní udělal on. Ani oddaný Povýšencův sluha by to nesvedl lépe. Jediné, co nyní mohl udělat, bylo zemřít, aniž by ztratil svou víru.

Napjal poslední síly a zbytkem vzduchu, co mu v plicích zbyl, zachroptěl, „vždyť ty ani neexistuješ.“

Jeho slova ji rozvášnila na nejvyšší míru. V záchvatu šíleného vzteku uvolnila na chvíli tlak a sbírala všechny své síry a veškerou moc Hole k jedinému, poslednímu úderu, kterým by jednou provždy ukončila jeho urážlivou existenci. Zhluboka se nadechla, jako by do sebe nasávala neomezenou moc a pak veškerou svou váhu, sílu paží, celé své nové, Zlorem darované bytí vložila do Hole a nasměrovala proti Covenantově hrdlu.

Jeho ruce svíraly Hůl a prsten se dotýkal dřeva. Jakmile se její síla dotkla bílého zlata, divoká magie vytryskla jako probuzená sopka.

Intenzita záblesku ochromila jeho smysly. Jeho se ale moc prstenu ani nedotkla, veškerá energie prošla skrz Hůl a udeřila do Eleny.

Přesto ji však neodhodila stranou. Její charakter byl jiný. Pronikla runami zdobeným dřevem jako bílá sluneční záře a rozložila jej na jednotlivá vlákna, jako by Hůl Zákona nebyla ničím víc než okovaným svazkem třísek. Vzduch se rozechvěl skřípavým zvukem, až se zdálo, že se dokonce i sám Kolos zalekl tak prudkého výbuchu síly.

Hůl Zákona se v mrtvých Eleniných rukou rozpadla v prach.

Vítr okamžitě zakolísal, jako by zášleh divoké magie byl šípem v jeho hrudi. V třepotavých poryvech, s tichým zasténáním nakonec zmlkl – divoký démon nemilosrdné zimy sražený k zemi jediným úderem.

Kolem Eleny se zvedl vír síry a uchvátil ji do svého středu. Její smrt si pro ni opět přišla, Zákon, který porušila, z ní opět vysával život. Zatímco Covenant, nechápající a stále ohromený tak nečekaným zvratem událostí, na ni jen němě zíral, začala se pomalu rozpadat Částečka po částečce byla strhávána vírem a odnášena do nebytí. Ve chvíli umírání, neodvratného konce svého zvráceného bytí, našla dost síly na poslední výkřik.

„Covenante," zvolala a její hlas zněl jako ztělesnění bezútěšnosti. „Milovaný! Zasaď ránu i za mě!"

Pak zmizela, smrt ji opět pohltila. Vír byl stále průsvitnější a průsvitnější až se zcela rozplynul.

Covenant zůstal se svými oběťmi sám.

Zachránil se, aniž o to usiloval a za pomocí prostředků, které nijak neovládal – a připustil, aby jeho přátelé byli zabiti. Připadal si pokořený, slabý. Nedokázal se radovat z vítězství, měl pocit, jako by ženu, kterou miloval, zabil vlastníma rukama.

Tolik lidí se kvůli němu obětovalo.

Věděl, že Triock stále žije, zvedl se tedy a doklopýtal k ležícímu Skalnovskému. Triockův dech klokotal v jeho hrdle jako krev – jeho konec byl nedaleko. Covenant se posadil na zem vedle něj a nadzvedl muže tak, aby svou hlavou spočíval na jeho klíně.

Triockova tvář byla znetvořena silou, která ho rozdrtila Spálená kůže se mu v cárech odlupovala od lebky a místo očí měl jen dvě temné jamky. Z úst mu vycházely obláčky kouře jako prchající útržky jeho duše.

Covenant Triocka objal a začal plakat.

Po určitém čase Skalnovský nějak vycítil, kdo jej drží. Přestože smrt již zatínala spár do jeho hrdla, pokusil se promluvit „Covenante."

Jeho hlas byl sotva slyšitelný, Covenant však potlačil slzy a odpověděl, „slyším tě."

„Ty nejsi vinen. Ona – byla prokletá už od chvíle, kdy se narodila."

Dál už ve svém odpuštění jít nemohl. Z jeho úst vyšel poslední obláček, pak se dým rozplynul. Covenant ho dál držel ačkoliv si byl jist, že v jeho těle už nezbyla ani jiskra života.

Triock mu odpustil. Nenesl už odpovědnost za to, že jeho dar byl pro Covenanta jen malou útěchou. Kdo jiný, než on, Covenant, byl příčinou oné prvotní špatnosti stojící u Elenina zrodu. Byla dítětem zločinu, který se nikdy nedočkal svého odčinění. Nemohl tedy dělat nic jiného, než sedět s Triockovou mrtvou hlavou v klíně, plakat a čekat, až vyprchá síla jeho povolání a on bude přenesen z Končiny zpět do svého světa.

Konec však nepřicházel. V minulosti se začal rozplývat téměř okamžitě poté, co ten, kdo ho povolal, zemřel. Nyní se nedělo nic. Minuty ubíhaly a on stále nemizel. Pomalu si začal uvědomovat, že z neznámých

důvodů to tentokrát bude jiné a on svou šanci ještě neztratil.

Nebude muset tupě přijmout Elenin osud. Toto nebylo poslední slovo. Ještě ne.

Když Bannor s Pěnosledníkem začali získávat vědomí, hýbat se a tiše sténat, donutil se vstát. Opatrně a s rozvahou stáhl svůj prsten z prsteníku a nasadil si jej na ukazovák, z něhož nemohl sklouznout tak snadno.

Pak, navzdory svému žalu a lítosti, vstal, vložil svou Váhu na kosti, jež ho sotva dokázaly unést a belhal se svým přátelům nápomoc.

SEDMNÁCT
Zpustošené pláně

Bannor se vzpamatoval mnohem rychleji než Pěnosledník. Navzdory svému pokročilému věku mělo jeho tělo stále houževnatost vlastní všem *Haruchai.* K tomu, aby se probral z bezvědomí, stačilo, že mu Covenant chvíli třel ruce a zátylek. S klidem pro něj tak typickým pohlédl do Nevěrcovy slzami zvlhlé tváře, pak se zvedl a společně se snažili udělat pro obra vše, co bylo v jejich silách.

Pěnosledník ležel na zemi, sténal a divoce se zmítal. V křeči cenil zuby a mohutnýma rukama bušil do své hrudi, jako by chtěl zasáhnout jakýsi zhoubný pramen zla v sobě. Hrozilo nebezpečí, že si ublíží. Bannor se tedy posadil na zem za jeho hlavu, opřel chodidla o obrova ramena a uchopil jeho prudce mávající ruce za zápěstí. Covenant si pak sedl na obrovu hruď a uštědřil mu několik políčků.

Obr se chvíli bránil a pak zařval. Divoce se zazmítal, takže přehodil Bannora přes Covenantovu hlavu, Nevěrce samotného smetl ze své hrudi, vyskočil na nohy a ztěžka zalapal po dechu.

Covenant uskočil do bezpečné vzdálenosti. Obr však jen sípal, mrkal a až po chvíli se vzpamatoval natolik, že poznal tváře svých přátel. „Covenante? Bannore?“ procedil mezi zuby, jako by je považoval za běsy.

„Pěnosledníku,“ odpověděl Covenant chraplavě a po vyzáblých lících mu začaly stékat slzy úlevy. „Jsi v pořádku.“

Když obr viděl, že jeho přátelé jsou sami sebou, pomalu se uvolnil. „Kámen a moře!“' vyhrkl a třásl se po celém těle. „Ach, přátelé – ublížil jsem vám?“

Covenant mu nebyl schopen odpovědět, nával pláče mu sevřel hrdlo. Zůstal stát bez hnutí a dovolil Pěnosledníkovi, aby spatřil jeho slzy – to byl jediný způsob, jak mu sdělit, co cítí. Po chvíli se ozval Bannor. „Jsme v pořádku. Tak v pořádku, jak to jen jde. Neměj obavy, nezranil jsi nás.“

„A co – duch Nejvyšší Paní Eleny? Hůl Zákona? Jak to že jsme stále naživu?“

„Je pryč.“ Covenant se ze všech sil snažil ovládnout „Zabil jsem ji.“

Pěnosledníkova tvář vyjadřovala upřímný soucit. „Ach ne, příteli,“ povzdechl si. „Nezabil. Mrtvé není možné zabít.“

„Já vím. Já to vím.“ Covenant zaťal zuby, objal sám sebe kolem hrudi a čekal, až nával emocí pomine. Po chvíli cítil, že napětí opadává a jemu se podařilo nalézt jistou dávku vnitřního klidu. „Je jen mrtvá. Opět mrtvá. Ale Hůl Zákona – byla zničena. Divokou magií.“ Trochu měl strach z reakce svých přátel a tak dodal, „neudělal jsem to já. Nechtěl jsem. Ona –“ V hlavě se mu ozvala Mhoramova slova *Ty jsi bílé zlato.* Jak si mohl být jist, co opravdu způsobil?

Jeho odhalení však pouze vyvolalo podivný záblesk v Bannorových nevyzpytatelných očích. *Haruchai* vždy považovali zbraně za zbytečné. V Bannorovi tedy zničení Hole nejspíš vzbudilo uspokojení, ne lítost. A Pěnosledník nad jeho vysvětlením jen pokrčil rameny, jako by bylo nedůležité ve srovnání s jeho zármutkem. „Ach Covenante, Covenante,“ zasténal. „Jak jsi to jen překonal? Jak jsi mohl to všechno snést?“

„Jsem malomocný,“ odpověděl Covenant a s překvapením si uvědomil, že to říká bez hořkosti.

„Mohu snést cokoliv, protože nic necítím.“ A ukázal své nemocné ruce, ačkoliv slzy stékající mu z očí jeho slovům protiřečily. „Toto je jen sen. Nemůže se mě dotknout Jsem –“ zašklebil se, neboť si vzpomněl na přesvědčení, které Elenu poprvé přivedlo k porušení Zákona smrti „– otupělý.“

Pěnosledník začal plakat také, jeho hluboko posazené oči se zalily slzami. „A také jsi velmi statečný,“ řekl zastřeným hlasem. „Převyšuješ mě.“

Obrův žal málem Covenanta znovu rozplakal. Uklidnil se však pomyšlením na otázky, které potřebuje položit a věci, jež musí vyslovit Chtěl se na Pěnosledníka usmát, ale jeho tvář byla příliš ztuhlá. Měl pocit, jako by byl přistižen při opětovném selháni Když je Bannor upozornil na změnu počasí, s úlevou se odvrátil.

Bannor poukázal na nepřítomnost větru. Během své potyčky s Elenou si něčeho takového mohl Covenant stěží všimnout Teď mu nehybnost vzduchu připadala téměř hmatatelná. Přinejmenším alespoň na chvíli tedy Zlorův mrazivý dech ustal. Šedivý příkrov nebes zbavený síly, jež by jej hnala kupředu, visel mrzutě a zplihle nad jejich hlavami jako rubáš bez umrlce.

Vzduch se hned zdál teplejší. Covenant napůl očekával, že se objeví mokré louže, jak zmrzlá zem začne tát a nastane jaro.

Kolem se rozhostilo ticho rušené jen vzdáleným zvukem vodopádu.

Bannorovy smysly byly však bystřejší, vnímal i to, co Covenantovi unikalo. Po chvíli pobídl své přátele, aby přistoupili ke Kolosu a ukázal jim, co našel.

Z obsidiánového monolitu vyzařoval žár.

Toto teplo v sobě neslo skutečný příslib jara, vonělo poupaty a zelenou travou, *aliantha,* mechem a vlhkou lesní hlínou. V blízkosti kamenného strážce Covenant

náhle cítil, že se dokáže uvolnit Odložil stranou trápení, strach i nenaplněné touhy, vděčně se sesunul k zemi a zády se opřel o konejšivý kámen.

Pěnosledník prohledal okolí, až našel vak se zásobami, které si vzal, když opouštěl úkryt Ramejců. Vylovil z něj jídlo a kotlík s gravelem. Pak všichni společně ve stínu Kolosu mlčky pojedli, jako by to byl jakýsi posvátný obřad uspořádaný na počest kamene. Nenapadl je jiný způsob, jak vyjádřit dík za teplo a přístřeší, jenž jim poskytoval.

Covenant měl hlad. Jeho jedinou potravou byl po několik dní nápoj démondů. Přesto jedl s podivnou pokorou, jako by měl pocit, že si potravu nezaslouží. Jak dobře věděl, zničení Hole nepřineslo Končině nic, než krátkou chvíli úlevy, nevýznamný odklad Povýšencova konečného triumfu. A navíc – ani to málo nebylo jeho dílem. Impuls, který probudil bílé zlato, byl bezpochyby stejně nevědomý, jako by se to vše udalo ve snu. A přesto byl kvůli němu promarněn další život. Toto vědomí ho ponižovalo. Krmil se a hřál, neboť všechna jeho práce teprve ležela před ním a nikdo v celé Končině, ji za něj udělat nemohl.

Když byla skromná hostina u konce, začal se Covenant svých přátel vyptávat, jak se ke Kolosu dostali.

Pěnosledník při té vzpomínce jen zamžikal a ponechal vyprávění na Bannorovi, jenž dokázal být mnohem stručnější. Zatímco strážce krve hovořil, obr čistil a ošetřoval Covenantovo čelo.

Několika stručnými větami Bannor naznačil, že díky úžasné obrově síle byli Ramejci schopni útok na svou skrýš odvrátit. Bitva však byla dlouhá a krutá a Bannor s Pěnosledníkem se nemohli vydat za Covenantem s Lenou dřív, než skončila noc. ('Prazlochové!' zamumlal Pěnosledník nad Covenantovým zraněním. 'Toto se

nezahojí. Aby si tě podrobili, vtiskli ti své znamení.') Hřívorab dovolil připojit se k pátrání jen dvěma provazenům, Lalovi a Whaneovi. Během té noci se s totiž s Ranyhyny udala jakási proměna. K překvapení a nesmírné radosti Ramejců se velcí koně vydali na jih k horám, kde mohli nalézt útočiště. Ramejci je okamžitě následovali. Jen nesmírná úcta a starost o Prsthéna je přiměly, aby Bannorovi s Pěnosledníkem poskytli vůbec nějakou pomoc.

Oba přátelé společně s dvěma provazeny se tedy pustili po Covenantově stopě. Ztratili však příliš mnoho času a šlépěje ve sněhu pod nápory větru rychle mizely. Jižně od Běhuté řeky se vytratily úplně. Došli k názoru, že dvojice zřejmě získala při své cestě na východ něčí pomoc a tak co nejrychleji pospíchali k vodopádu na Běhuté řece.

Cesta byla pomalá a nebezpečná, museli se potýkat se smečkami *kreshů a* tlupami nájezdníků. Kromě toho se báli, že Covenant opustil Horní Končinu už před několika dny. Když se však přiblížili ke Kolosu, narazili na bandu prazlochů doprovázenou běsem Heremem Triockem. Čtveřice ke svému zděšení spatřila, že mezi sebou nesou bezvládného, snad mrtvého Nevěrce.

Bannor s Pěnosledníkem a provázeny na prazlochy zaútočili a pobili je. Nepodařilo se jim však zabránit Heremovi, aby nevyslal volání o pomoc. Než jej stačili porazit a získat prsten, objevila se Elena vyzbrojená Holí Zákona a lehce je přemohla. Pak dala Whanea Heremovi, aby Triock mohl vnímat svou trýzeň celou osobností. Objevil se Jehannum a ten vstoupil do Lala. Zbytek už Covenant znal.

Bannor ani Pěnosledník neměli tušení, co se stalo s Lenou a nevěděli, co Covenanta tak zdrželo.

Když Bannor skončil, Pěnosledník v zlostném znechucení zavrčel, „Kámen a moře! Cítím se nečistý!

Budu potřebovat celou řeku, abych ze sebe smyl její dotek.“

Bannor přikývnul. „Já také.“

Ani jeden z nich se však nepohnul, ačkoliv Běhutá řeka byla nedaleko, hned za hřebenem nízkých kopců. Covenant věděl, že tak činí kvůli němu – zřejmě cítili, jak moc je potřebuje. A kromě toho měli spoustu vlastních otázek. On však nebyl připraven na to, co bude muset říci. Po chvíli ticha se bolestně zeptal, „Triock mě povolal – a nyní je mrtvý. Proč jsem zůstal tady?“

Pěnosledník chvíli přemýšlel a pak řekl, „Možná je to proto, že Zákon smrti byl zlomen – možná to byl právě tento zákon, který tě poslal zpět do tvého světa, když tvůj vzývatel zemřel. A možná je to způsobeno také mou účastí na tvém povolání.“

Ano, povzdechl si Covenant. Jeho dluh vůči Triockovi byl sotva menši, než závazky k Pěnosledníkovi.

Nemohl se už déle vyhýbat zodpovědnosti a přinutil se tedy vyprávět, co se stalo s Lenou – starou ženou, která zemřela strašlivou smrtí a stále ležela nepohřbena kdesi v zasněženém údolí, neboť ve svém pomatení lnula k muži, jenž ji zranil. Lenina smrt byla přitom jen nejčerstvější tragédií z mnoha. Od samého počátku přinášel její rodině jen utrpení – gravelingas Trell, Atiaran, jeho žena, Nejvyšší Paní Elena, Lena samotná – těm všem zničil život Toto vědomí ho změnilo, udělalo z něj jiného muže. Jen tak byl schopen sebrat dost sil, aby poté, co dovyprávěl svůj vlastní příběh, položil obrovi další otázku.

„Pěnosledníku,“ začal co nejopatrněji. „Nic mi do toho není, ale Pietten o tobě. říkal strašlivé věci. Nebo alespoň chtěl, aby tak zněly. Říkal –“ nedokázal však

pokračovat Bez ohledu na to, jak by ta slova vyřkl, vždy by to vypadalo, že se snaží obra obviňovat

Pěnosledník si jen povzdechl a jeho mohutná ramena poklesla Hleděl na své propletené ruce, jako by se někde v jejich sepjaté něze a krutosti skrývalo tajemství, které musí rozluštit Odpovědi na Covenantovu otázku se však nesnažil vyhnout. „Řekl, že jsem zradil své druhy, že obrové z Přímořska zemřeli do posledního dítěte, povražděni běsem *turiyou*, protože jsem je opustil? Je to pravda.“

„Pěnosledníku!“ zasténal Covenant, „Příteli!“ Cítil jaký něm znovu roste zármutek a málem se opět rozplakal.

A Bannor tajuplně dodal, „V Rmutně bylo toho dne mnoho ztraceno.“

„Ano.“ Pěnosledník zamrkal, jako by se snažil potlačit slzy, jeho oči však byly suché, vyprahlé jako pustina. „Ano – mnoho. Naposledy také já sám.

„Ach Covenante, jak bych ti o tom měl vyprávět? Můj jazyk již není dost obratný. Žádná slova nemohou vyjádřit lásku ke ztracené domovině, zoufalství z toho, že ubývá potomstva, či hrdost – hrdou věrnost. Věrnost byla naší jedinou odpovědí na vymírání. Nedokázali bychom snést náš úpadek, kdybychom se neupjali na hrdost.“

A tak můj lid – obrové – ale svým způsobem i já – zkrátka byli naplněni zděšením – a ošklivostí, která pronikala až do morku kostí – když viděli, jak je jejich hrdost pustošena – jak je z nich strhána jako chatrná plachta v bouři – zhroutili se. Jejich víra v Domov byla nalomena zlým znamením – viděli tři bratry, jejich poctivost se proměnila v nejtemnější zlo jediným, nepatrný dotekem Povýšencovy zvůle. Kdo v celé Končině by se odvážil postavit obru-běsovi? Tak se Poutníci měli stát ničiteli toho, co se od věků snažili

chránit. Zděšeni nicotnosti své věrnosti a pošetilostí oněch staletí prožitých v hrdosti a pýše se nedokázali vzchopit k žádného činu. Jejich ošklivost byla tak velká, že v nich nenechala prostor pro myšlenku na odpor. Než by přijali vlastní selhání – než by riskovali, že se jich víc stane Dušdrtičovými služebníky – rozhodli – rozhodli se nechat pobít.

„Byl jsem zděšen také, jenomže já již dříve viděl to, s čím se oni setkali poprvé. Viděl jsem, jak se ze mě stalo to, co nenávidím. Já jediný jsem nebyl překvapen. Neděsila mě představa obra-běsa, ale – ale mí vlastní lidé.

„Ach, kámen a moře! Byl jsem jimi otřesen. Hřímal jsem na ně – probíhal jsem Rmutnem jako temná vlna šílenství. Lál jsem jim za jejich povolnost, ječel jsem ve snaze zažehnout ve vlhkém troudu jejich srdcí alespoň jiskru odporu. Ale oni – odložili své nástroje, uhasili ohně a začali připravovat své domy, jako by se je chystali opustit –“ Jeho potlačované emoce náhle vytryskly v zoufalém výkřiku, „můj lid! Nedokázal jsem to snést! Uprchl jsem od nich s opovržením v srdci – opustil jsem je, abych nakonec taky nepodlehl jejich zoufalství. Proto byli pobiti. Já, který jsem mohl s běsem bojovat, jsem je opustil ve chvíli, kdy mě potřebovali nejvíc.“ Nebyl schopen dále pokračovat Zvedl se tedy a hlasem sípajícím v suchém vyprahlém hrdle hlesl, „Jsem nečistý. Musím – se umýt.“

Strnule se napřímil, otočil se a odkulhal směrem k řece.

Bezmocnost Covenantovy bolesti se proměnila v hněv. Jeho vlastní hlas se třásl, když zamumlal směrem k Bannorovi, „pokud proti němu řekneš jen jediné obviňující slovo, přísahám –“

Pak se zarazil. V minulosti příliš často obviňoval Bannora neprávem, strážce krve si zasloužil více úcty.

Ten však jen pokrčil rameny. „Jsem *Haruchai“* řekl. „Já také mohu podlehnout. Zkaženost má mnoho tváří. Obviňování je jedna z nejpřitažlivějších, není to však nic víc než další Povýšencova maska.“

Jeho řeč přiměla Covenanta, aby si ho prohlédl pozorněji. Mezi nimi stálo něco, co nikdy nedokázali překonat, ani na Šibeničním vrchu, ani v úkrytu Ramejců. Prapůvod toho zvláštního pocitu snad ležel ve vrozené nedůvěřivosti strážců krve, avšak ve chvíli, kdy se Covenant podíval Bannorovi do očí, vycítil, že tentokrát je v tom něco víc.

A Bannor vyrovnaným hlasem bez jakéhokoliv důrazu pokračoval, „Nenávist a pomsta jsou také jen masky.“

Covenant byl zděšen tím, jak strážce krve zestárnul. Jeho smrtelnost si na něm žádala stále zřetelnější daň. Vlasy zbělely právě jako obočí, kůže povadla a scvrkla se a vrásky vypadaly tak osudově, jako by je v jeho tváři vyhloubila sama smrt. Přesto působil stejným, nevzrušeným dojmem jako jindy. Nevypadal jako člověk, který porušil přísahu věrnosti danou Pánům.

„Vícepane,“ řekl lhostejným hlasem. „Co budeš dělat?“

„Dělat?“ Covenant se snažil, aby se strážci krve vyrovnal, přesto nedokázal pohlédnout na Bannorovu zestárlou tvář bez lítosti. „Mám svůj úkol. Musím jít do Zlorova útulku.“

„Proč?“

„Musím ho zastavit.“

„Nejvyšší Paní Elena ho také chtěla zastavit. Výsledek jsi viděl sám.“

„Ano.“ Covenant uznával správnost Bannorova tvrzení, přesto nezakolísal. „Našel jsem lepši odpověď než ona.“

„Přiměla tě k této volbě nenávist?“

Odpověděl na jeho otázku tak upřímně, jak jen mohl. „Já nevím.“

„Tak proč tam musíš jít?“

„Protože musím.“ Slovo *musím* v sobě neslo váhu nezbytné nutnosti. Útěk, který si plánoval poté, co opustil Morinmoss, nebyl dostatečnou odpovědí. Utrpení Končiny ho svazovalo jako okovy. „Spáchal jsem mnoho špatností. Musím se to všechno pokusit napravit.“

Bannor jeho odpověď chvíli zvažoval a pak se zeptal, „víš, jak vyvolat a užit divokou magii?“

„Ne,“ odpověděl Covenant. „Ano.“ Zaváhal, ne snad proto, že by o své odpovědi měl pochybnosti, ale zdráhal se to vyslovit nahlas. Jeho pocit čehosi nevyřešeného stojícího mezi ním a Bannorem byl náhle jasnější a zároveň srozumitelnější – v sázce bylo něco víc než obyčejná nedůvěra. „Nevím jak ji vyvolat nebo s její pomocí cokoliv udělat. Ale vím, jak ji uvést do pohybu.“ Živě si pamatoval okamžik, kdy ho Bannor nutil, aby pomohl Nejvyššímu Pánu Prothallovi povolat Ohnivé lvy z Hromové hory. „Pokud se mi podaří dostat ke kameni Zlozemě – něco udělám.“

„Kámen rozkládá vše,“ namítl strážce krve tvrdým hlasem.

„Já vím.“ Naprosto přesně věděl, co má Bannor na mysli. „Proto se k němu musím dostat O tom je tohle – tohle všechno. Proto se mnou Zlor manipuluje. Proto Elena udělala – co udělala. A proto mi Mhoram věří.“

Bannora však svými slovy neobměkčil. „Nastane další Znesvěcení?“

Covenant se musel uklidnit, než byl schopen odpovědět „Doufám, že ne. Nechci to.“

Místo odpovědi se strážce krve vztyčil a chladně shlédl na Covenanta stále sedícího na zemi. „Vícepane

Covenante, já tě v cestě za tvým cílem doprovázet nebudu.“

„Ne?“ zaprotestoval Covenant a uvědomil si, že na Bannora spoléhal.

„Ne. Již Pánům nesloužím.“

Příkřeji než by sám chtěl, se Covenant chraplavým hlasem otázal, „rozhodl ses tedy ke mně obrátit zády?“

„Ne,“ odpověděl Bannor klidným hlasem. „Poskytnu ti veškerou pomoc, jakou ti mohu dát. Podělím se s tebou o veškeré mé vědomosti o Zpustošených pláních, Kurash Qwellinir a Žározmaru. Ale do Ridjeck Thome, Svůdcova sídla nepůjdu. Nejhlubší touhou a přáním každého strážce krve je bojovat s Povýšencem v jeho vlastním domově, čistá služba proti Zlu. Tato žádost mě svádí na špatnou cestu. Rozhodl jsem se jí vzdát. Mé místo je s Ramejci vedle Ranyhynů, vysoko v horách.“

Covenant měl pocit, jako by za nevzrušeným tónem jeho řeči slyšel trýzeň, která ho zraňovala tak, jak ho tento muž zraňoval vždy. „Ach Bannore,“ povzdechl si. „Tolik se stydíš za to, čím jsi byl?“

Bannor při té otázce pozvedl obočí, jako by přiznával, že Covenantovo tvrzení není daleko od pravdy. „Necítím stud,“ odpověděl rozhodně, „ale smutek. Tolik století bylo zapotřebí, abychom poznali cenu svých zásluh. Ve své pýše a pošetilosti jsme zašli příliš daleko. Smrtelní muži by neměli opustit své ženy, vzdát se spánku a smrti. Žádná služba není tak důležitá – případné selhání je pak příliš strašlivé, aby ho bylo možno odčinit.“ Na chvíli se odmlčel, jako by váhal a pak dodal, „zapomněl jsi, že Nejvyšší Paní Elena vyřezala do své poslední kosťořezby naše tváře jako tvář jedinou?“

„Ne.“ Covenant byl Bannorovými slovy pohnut. V jeho odpovědi zaznívalo jak potvrzení, tak i slib. „Nikdy na to nezapomenu.“

Bannor pomalu přikývnul a pak řekl, „Já se také musím umýt.“ A odkráčel k řece, aniž by se jedinkrát ohlédnul.

Covenant se za ním chvíli díval, pak opřel svou hlavu o teplé tělo Kolosu a unaveně zavřel oči. Věděl, že by neměl svůj odchod odkládat. S každou chvílí strávenou na tomto místě riziko rostlo. Pán Zlor již jistě věděl, co se stalo. Nepochybně vycítil nečekané zničení Hole a bude pátrat po příčině všemi možnými prostředky – i kdyby měl opět povolat Elenu z mrtvých. Pak začne proti Nevěrci dělat přípravy – Zlorův útulek bude opevněn, vyrazí pátrací čety. Každé další zdržení mohlo znamenat porážku.

Ale Covenant nebyl připraven. Ještě musel učinit jedno doznání – to poslední a nejtěžší. Seděl tedy, sál do sebe teplo Kolosu jako výživou šťávu a čekal, než se Bannor s Pěnosledníkem vrátí. Nechtěl místo, kde zemřel Triock, opustit s duši zatíženou vědomím vlastní nečestnosti.

Bannor nebyl pryč dlouho. Vrátil se společně s obrem. Kapala z nich voda a oba pospíchali do tepla Kolosu, aby se usušili. Pěnosledník opět našel sám sebe. Jeho zuby svítily v ježaté vlhké bradě, jako by se nemohl dočkat, až se opět vydají na cestu a on se bude moci probojovat mořem nepřátel jen proto, aby dostal možnost zasadit Povýšenci ránu. Bannor stojící po obrově boku se tvářil zarputile. Navzdory rozdílu v tělesné velikosti byli oba muži stejně obratnými a schopnými bojovníky. Covenant k nim rozpačitě vzhlédl. Cítil se podivně rozpolcen, jako by ty dvě rozdílné osobnosti představovaly opačné póly jeho dilematu.

Mnohem podivnější než ona rozpolcenost však byl pocit jistoty, který ji doprovázel. Během toho krátkého, prchavého okamžiku jako by si poprvé uvědomil, kde

stojí. Váhavost, nejistota a obavy z něj spadly. „Je tady ještě jedna věc," řekl oběma svým přátelům, „jedna věc, o které bych vám chtěl říct."

A pak, protože nechtěl vidět jejich reakce, dokud nevypoví vše, co mu leželo na srdci, sklopil oči k mrtvému kroužku na svém prstě a popsal, jak ho Mhoram povolal do Libokamu a jak on odmítl.

Mluvil tak stručně, jak to jen bylo možné, aniž by se snažil jakkoliv zkreslovat neštěstí Libokamu, jak se o něm později dozvěděl, nebezpečí hrozící té malé holčičce, kvůli které Mhoramovu prosbu odmítl, či hysterii, jež ho zachvátila, když se konečně rozhodl. Zatím co hovořil, zjistil, že své volby ani v nejmenším nelituje. Zdálo se, jako by ani nebyla učiněna z jeho vlastní vůle – prostě se nemohl rozhodnout jinak. Končina však měla k lítosti důvodů mnoho. Cele myriády – za každý život, jenž byl ztracen, za každý další den zimy, který nastal proto, že on odmítl vložit sebe a svůj prsten do Mhoramových rukou. Vysvětlil, co udělal, takže ho Bannor s Pěnosledníkem přinejmenším nemohli nařknout z nečestnosti.

Když domluvil, opět k nim pozvedl zrak. Ani jeden z nich se mu nejprve nepodíval do očí, oba se zdáli byt, každý svým způsobem, rozrušeni tím, co právě slyšeli. Nakonec však Bannor opětoval Covenantovi jeho pohled a nevzrušeným hlasem poznamenal, „Drahá volba, Nevěrče. Drahá. Mnoho zlého mohlo být odvráceno –"

Pěnosledník ho přerušil. „Drahá! Úžasná!" Rty se mu roztáhly do nadšeného úsměvu, který se zároveň zrcadlil i v jeho hlubokých očích. „Bylo zachráněno dítě! Covenante – příteli – ačkoliv jsem oslaben, slyším v této volbě nesmírnou radost. Tvá statečnost – Kámen a Moře! Ohromné!"

Bannor se však nedal zviklat. „Říkej tomu třeba statečnost. Přesto je drahá. Končina bude krvácet ještě mnoho let, bez ohledu na to, jaký výsledek přinese tvůj záměr, s nímž se chceš vydat do Zlorova útulku.“

Covenant byl opět donucen odpovědět jen, „Já vím.“ A skutečně věděl – jasnost toho poznání byla strašlivá. „Nemohl jsem udělat nic jiného. A taky – nebyl jsem tehdy ještě připraven. Teď jsem – připravenější.“ Úplně připraven nebudu nikdy, pomyslel si. Na něco takového není možné se připravit „Třeba teď budu schopen udělat něco, co bych tehdy nedokázal.“

Bannor se mu ještě chvíli díval do očí a pak úsečně přikývl. „Půjdeš tedy?“ zeptal se a jeho tvář byla zcela bez výrazu. „Zloba už po tobě jistě pátrá.“

Covenant si povzdychl a zvedl se na nohy. „Ano.“ Zoufale se mu nechtělo opustit konejšivé teplo Kolosu. „Připraven nebo ne. To, co je, musí stačit.“

Pěnosledník a Bannor ho vzali mezi sebe a vedli ho přes nedaleké pahorky na místo, odkud mohl pohlédnout dolů z útesu Zlomu na Zpustošené pláně.

Sráz se skrýval hned za hřebenem, jako by tam na Covenanta číhal. Zcela nečekaně se ocitl na okraji propasti téměř dva tisíce stop hluboké. Přidržel se však svých přátel a zhluboka dýchal, aby potlačil závrať. Po chvíli pocit překvapení vyprchal a on byl schopen postřehnout detaily.

U úpatí kopce po jeho pravici se Běhutá řeka prudce vrhala dolů přes okraj Zlomu. Řev, který padají voda vydávala, byl ohlušující. Útes v těchto místech tvořil čtyři nebo pět mohutných schodů, vodopád tedy stékal postupně a všechny jeho části hučely naráz ve značně neharmonickém unisonu. Ode dna Zlomu se řeka stáčela k jihu do věčné pustiny Zpustošených plání.

„Tam,“ řekl Bannor. „Tam začínají její muka. Z Běhuté řeky se stává Nečistý proud, který pak teče

směrem k moři. Jeho vody jsou kalné a odpudivé, nedokáže v nich žít nic, kromě podivných a někdy nebezpečných stvoření, která si zvykla a přizpůsobila se. Pro tebe však bude po nějakou dobu průvodcem. Zajistí ti průchod nejnebezpečnější částí Plání a pokud se ho budeš držet, ocitneš se jižně od Kurash Qwellinir.

„Víš přece, „obrátil se k Pěnosledníkovi, „že Zpustošené pláně tvoří kolem předhůří Ridjeck Thome, z něhož činí nad moře i výběžek Zlorova útulku, rozsáhlou poušť. V této poušti leží i Kurash Qwellinir, Rozervané vrchy. Někteří říkají, že tyto Vrchy vznikly rozpadem jedné mohutné hory, jiní zas, že byly vytvořeny ze škváry a odpadu, který vznikl tehdy, když Svůdce budoval své jeskyně, výhně a chovná doupata. Ať už však vznikly jakkoliv, je to bludiště, které dokáže zmást každého, kdo se přes něj snaží dostat. V jejich středu leží Gorak Krembal. Od jednoho mořského útesu k druhému chrání Svůdcovo sídlo horoucí lávou, takže tudy do rozevřené tlamy Zlorova útulku nikdo nepronikne.

Svůdcovy nestvůry se do Ridjeck Thome a ven dostávají skrz tunery, které se otvírají na tajných místech po celém Kurash Qwellinir. Mé srdce mi však říká, že pro tebe by taková cesta nebyla vhodná. Obr by jistě dokázal najít tunely skryté v bludišti, na této cestě by však proti vám stála celá Svůdcova armáda. Neměli byste šanci projít.

„Vím o jiné cestě skrz Rozervané vrchy – z jižní strany. Nejužší místo Žározmaru je tam, kde láva vtéká skrz průrvu v útesu do moře. Obr jistě najde nějaký způsob, jak se přes žhavý proud dostat“ Mluvil, jako by vysvětloval příjemnou výletní trasu, ne způsob, jak se dostat k Povýšenci, věcnému nepříteli strážců krve. „Tímto způsobem se vám může podařit Ridjeck Thome překvapit.“

Pěnosledník tuto informaci přijal a mlčky přikývnul. Pak bedlivě naslouchal, když mu Bannor začal vysvětlovat cestu skrz bludiště Kurash Qwellinir. Covenant se snažil poslouchal také, ale jeho pozornost těkala. Měl pocit, jako by ho Zlom volal, hrozící závrať mu zabraňovala se soustředit Eleno, vydechl tiše. Vyvolal její obraz ve své. mysli, doufal, že ho ta představa uklidní. Před smaragdovou září jejího osudu se však jen přikrčil a zasténal.

Ne! prohlásil navzdory blížícímu se náporu nevolnosti. Takto to přece nemusí být. Je to jen můj sen. Můžu s tím něco udělat.

Pěnosledník a Bannor se na něj překvapeně podívali. Svými slabými prsty naléhavě svíral jejich paže. Nedokázal odtrhnout oči od vodopádu. Jeho hukot ho vábil do hlubin jako hlas smrti.

Zhluboka se nadechl a prst po prstu uvolnil své sevření. „Pojďme," zamumlal. „To čekání je nesnesitelné."

Obr potěžkal svůj tlumok. „Já jsem připraven," řekl. „Naše zásoby jsou skromné – a obnovit se nám je podaří jen stěží. Budeme muset doufat, že v Dolní Končině nalezneme *aliantha.*"

Aniž odtrhl oči od vodopádu, oslovil Covenant Bannora. Nedokázal se ho zeptat, zda nezměnil názor a tak řekl jen, „Pohrbíš Triocka? Zaslouží si, aby měl slušný hrob."

Bannor přikývnul a pak dodal, „a udělám také ještě něco jiného." Sáhl do záňadří své krátké tuniky a vytáhl zčernalé kovové konce Hole Zákona. „Donesu to do Libokamu. Až se přiblíží můj konec, vrátím se do horského domova *Haruchai.* Libokam navštívím po cestě – pokud Citadela Pánů ještě stojí. Nevím, zda ryto dva kusy kovu mají ještě nějakou hodnotu, ale snad pro ně ti, co přežili válku, najdou nějaké použití."

Děkuji ti, zašeptal Covenant tiše.

Bannor kovové pásky opět uschoval a krátce se Covenantovi s Pěnosledníkem uklonil. „Hledejte pomoc, kudy půjdete," řekl. „Dokonce ani ve Zpustošených pláních není Svůdce svrchovaným pánem." Než mohli odpovědět, otočil se a odklusal směrem, kde stál Kolos. Když sestupoval z hřebenu, jeho záda jim říkaly mnohem jasněji, než by to dokázala jakákoliv slova, že už ho nikdy neuvidí.

Bannore! zasténal Covenant. Opravdu je to tak zlé? Cítil se opuštěný, oloupený o polovinu sil, o polovinu šancí na úspěch.

„Pomalu, příteli," zašeptal Pěnosledník. „Obrátil se zády k pomstě. Více než dva tisíce let oddané služby bylo pošpiněno, znesvěceno – a on se přece rozhodl nemstít Taková rozhodnutí se nedělají snadno. A není snadné je unést. Odveta – ach, příteli – odveta je nejsladší ze všech temných, sladkých snů."

Covenant si uvědomil, že stále upírá oči na vodopád. Složitý komplex mnoha tříštících se proudů mu připadal ze všech nejsladší. Otřásl se. „K čertu." Prázdnota kletby dokonale odrážela jeho současný stav. „Tak uděláme to nebo ne?"

„Půjdeme." Covenant na sobě cítil obrův pohled, ale neopětoval jej. „Covenante, Vícepane, není zapotřebí, abys vykonal tento sestup sám. Zavři oči a já tě snesu tak, jako jsem tě snesl z Ivanovy Stráže."

Covenant sotva slyšel svůj vlastní hlas, jak říká, „to bylo už dávno." Vír závratě se začal v jeho hlavě pomalu roztáčet. „Musím to udělat sám." Na chvíli jeho vzdor povolil a on málem upadl na kolena. Jak ho vír v jeho mysli vtahoval do sebe, pochopil, že se bude muset jít do jeho středu, místo aby se pokoušel z něj vymanit. Pokud chtěl závrať zvládnout, musel najít nejprve její střed. Stejně jako hurikán musela mít někde v centru

svého otáčení oko, ostrůvek stability. „Stačí, když půjdeš napřed – tak mě budeš moci zachytit.“ Pouze ve středu víru se skrývala naděje na nalezení pevné půdy pod nohama.

Pěnosledník si Covenanta chvíli pochybovačně prohlížel a pak se vydal k okraji útesu nedaleko vodopádu. Covenant jej kulhavě následoval. Obr pohlédl dolů, vybral si nejlepší místo pro sestup a pak se spustil přes hranu Zlomu a zmizel svému příteli z očí.

Covenant tam chvíli stál a chvěl se. Propast vodopádu široce zívala, kynula mu, vábila, nabízela úlevu od horečnatého blouznění. Zdálo se to tak snadné. Jak jeho závrať rostla, zjistil, že neví, zda bude mít dost sil toto řešení odmítnout.

Rozbušilo se mu srdce a zrychlený puls bolestně zatepal v jeho poraněném čele. Přimknul se k té bolesti, jako by to byla pevná osa a svůdná panika vábící k pádu po chvíli vyprchala. Prostá víra v to, že závrať musí mít pevný bod ve svém středu jako by sama pomohla tento bod vytvořit. Víření neustalo, ale už jím nebyl bezmocně unášen, stáhlo se zůstalo kdesi na pozadí jeho myšlenek. Bolest v čele povolila.

Nespadl.

Cítil se slabý jako vyhladovělý poustevník – sotva byl schopen unést svou vlastní váhu. Poklekl však na okraj srázu a spustil nohy dolů. Přichytil se útesu rukama, nalehl na něj žaludkem a slepě tápal po nějakých oporách pro nohy. Brzy se spouštěl dolů po stěně Zlomu, jakoby to byla propast jeho budoucího osudu.

Sestup trval dlouho, nebyl však nijak zvlášť obtížný. Pěnosledník ho po celou cestu na dno každého jednotlivého stupně svědomitě chránil. Na strmějších místech se dalo najít dost nerovností, puklin a houževnatých keřů, díky nimž byl útes schůdný. Obr

snadno našel cestu, kterou zvládl i Covenant a Covenant zase postupně získával důvěra ve své vlastní schopnosti, takže na posledních úsecích už nepotřeboval zdaleka tolik pomoci jako zpočátku.

Když konečně dosáhli úplného dna, ponořil Covenant své vyčerpané tělo do tůně u spodní části vodopádu a nechal mrazivou vodu, aby z něj smyla nashromážděnou únavu a strach ze sestupu.

Zatímco se Covenant koupal, Pěnosledník naplnil svou láhev a zhluboka se napil. Toto mohla být poslední pitná voda, jakou získali. Pak obr vytáhl kotlík s gravelem a přichystal jej pro Covenanta. Když se Nevěrec usušil, zeptal se, na jak dlouho jim jejich zásoby jídla vydrží.

Obr se zašklebil. „Dva dny. Tři nebo čtyři, pokud se nám podaří v okrajových částech Zpustošených plání najít *aliantha.* Od Zlorova útulku jsme však stále daleko. I kdybychom se teď rozběhli Dušdrtičovi přímo do náruče, čekaly by nás tři nebo čtyři hladové dny, než by se postaral o to, abychom už nikdy víc žádnou stravu nepotřebovali.“ Pak se ale zeširoka usmál. „Říká se, že hlad učí mnoha věcem. Můj příteli, jaké bohatství moudrosti nás na naší cestě čeká.“

Covenant se zachvěl. S hladem už měl jisté zkušenosti. A teď před ním ležela perspektiva dalšího hladovění; na čele měl opět ránu a bude muset urazit dlouhou vzdálenost bos. Jedna po druhé se začaly naplňovat podmínky pro jeho návrat. Pomocí šerpy si přitáhl řízu těsněji k tělu a zamumlal, „slyšel jsem jednou Hyrima, jak říkal, že moudrost nejde hloub než pod kůži nebo něco vtom smyslu. Malomocní tedy musí být ti nejmoudřejší lidé na světě.“

„Opravdu?“ zeptal se obr. „Jsi moudrý, Nevěrče?“

„Kdo ví? Pokud ano, mohu říct jen jedno: moudrost se všeobecně přeceňuje.“

Když to obr uslyšel, roztáhl rty do úsměvu ještě širšího. „Tak, tak. Můj příteli, my dva jsme nejmoudřejší lidé v Končině – my, kteří kráčíme beze zbraně a se skrovnou zásobou jídla přímo do Povýšencovy náruče. Vskutku, moudrost je jako hlad. Možná skvělá věc, ale kdo by se jí oddával dobrovolně?“

Ačkoliv vítr ustal, ve vzduchu byla stále cítit zima. Kameny, na které dopadala tříšť vodopádu stále svíraly ledové spáry a Pěnosledníkův dech tvořil ve vzduchu vlhké obláčky. Covenant se potřeboval hýbat, aby se zahřál a neztratil odvahu. „Není nijak příjemná,“ souhlasil s obrem, „ale umí být užitečná. Pojďme.“

Pěnosledník sbalil svůj kotlík s gravelem, hodil si pytel přes rameno a vedl Covenanta pryč od Zlomu podél toku řeky.

Neurazili ještě ani tři či čtyři míle, když je překvapila noc. Pahorky a poslední výběžky nezpustošené roviny, která se kdysi, před dávnými věky, táhla od Jižní pustiny na sever k Sarangrave až k Polykači životů, Velkému močálu, však nechali nenávratně za sebou. Nacházeli se v povodí Nečistého proudu.

Z vyschlého bahna na po obou stranách řeky čněly šedé, drolivé, uschlé větvičky a kmínky keřů a stromů – jalovce, topoly a kdysi krásné tamaryšky, které rostly na půdě sousedící v minulosti s řekou. Před desítkami či stovkami let se však Nečistý proud scvrknul, takže podmínky k životu poskytoval jen tenký pás na jednom z břehů – houževnaté stromky a keříky se protloukaly jen tak tak, než je sežehla Zlorova zima. Jak vzduch pomalu houstl temnotou, která jako by vzlínala přímo ze země, stromy se proměnily ve strašidelné přízraky zatracení, díky nimž se stalo okolí řeky téměř neprůchodným. Covenant se pro tuto noc smířil s tím, že se utáboří, ačkoliv uschlé bláto podivně páchlo a řeka

vydávala mlaskavé zvuky, jako by se v jejím proudu skrývala nějaká léčka. Jak Covenant věděl, kdyby cestovali v noci, byli by v bezpečí, cítil však nesmírnou únavu ataky nevěřil, že by Pěnosledník dokázal najít cestu v absolutní temnotě, jaká nyní nastala pod nebem přikrytým vrstvou těžkých mračen.

Jak ale o něco později v noci zjistil, řeka vydávala zář zelenkavou jako měděnka, bledým jasem jiskřila celá hladina. Zdrojem světla nebyla voda, ale hbití úhoři míhající se proudem sem a tam. Vypadali hladově a jejich tlamy byly plné ostrých zubů. Umožnili však Covenantovi s Pěnosledníkem pokračovat v cestě.

Ani s pomocí strašidelného úhořího světla však nedošli o mnoho dál. Zničení Hole Zákona porušilo rovnováhu Zlorovy zimy, bez větru, který by je unášel, se nahromaděné energie mraků střetly. Uprostřed nejhlubší mrazivé temnoty začalo ze slepé oblohy pršet. Provazy deště si probily cestu skrz rozedrané třásně mraků a udeřily na Dolní Končinu, jako by se právě prolomila nebeská stavidla. Za těchto podmínek obr cestu najít nedokázal. Nezbylo jim, než se přikrčit do bláta, přitisknout k sobě, aby tak získali alespoň trochu tepla a čekat.

S příchodem svítání déšť ustal atak Covenant s Pěnosledníkem vykročili mlhavým ránem dál podél Nečistého proudu. Během dne viděli několik keříků *aliantha,* jak ale pronikali dál do Zpustošených plání, půda začala být příliš tvrdá a nehostinná, aby v ní mohly pokladníky růst Poutníkům nezbývalo, než se posilovat dávkami jídla ze svých skromných a stále se tenčících zásob. V noci přišel déšť zas, promáčel je tak, až měli pocit, že se jim dešťová voda dostala až do morku kostí.

Následujícího dne je mezerou mezi šedými stromy spatřil orel. Dvakrát zakroužil nad jejich hlavami, pak

odplachtil a hlasem strašlivým jako hlas mrtvého výsměšně zakřičel, „Pěnosledník! Zrádce svého lidu!“

„Našli nás,“ řekl Covenant

Obr si zuřivě odplivnul. „Ano. Budou nás štvát jako zvěř.“ Našel hladký kámen ve velikosti dvou Covenantových pěstí a dál jej nesl s sebou, aby měl po orlovi čím hodit, kdyby se vrátil.

Toho dne už ho neviděli, ale objevil se nazítří – po dalším dešťovém přívalu jenž zaplavil Pláně, jako by mračný příkrov nad Končinou byl prasklým dnem moře. Zlorův pták nad nimi zakroužil dvakrát – jednou ráno a podruhé odpoledne. Poprvé se jim vysmíval tak dlouho, až Pěnosledník spotřeboval všechny kameny, co ležely okolo a teprve pak se snesl níž, aby pohrdavě zaskřehotal, „zrádce! Patolízal!“

Podruhé se obr nenechal vyprovokovat tak snadno. Jeden kámen ukryl a čekal, dokud se pták nepřiblížil. Pak proti němu mrštil kamenem se smrtící silou. Orel přežil jen díky tomu, že křídlem srazil úder stranou. Ačkoliv se sotva držel ve vzduchu, podařilo se mu odletět.

„Pospěšme si,“ zavrčel Pěnosledník. „Ten zatracený pták vede pronásledovatele. Podle všeho nejsou daleko.“

Covenant nasadil tak rychlé tempo, jak mu to jen jeho bosé a rozdrásané nohy umožňovaly.

Pokud to šlo, zůstávali mezi stromy ukryti před pohledy slídících ptáků. Obezřetnost je poněkud zbrzdila, největší překážkou však byla Covenantova slabost. Jeho zranění a muka, která prožil u Kolosu, jako by vysáty ze samotné podstaty jeho bytosti potřebnou houževnatost a odolnost. Za chladných, vlhkých nocí se příliš nevyspal a také cítil, že jeho příděl jídla mu nedodává dostatek sil. V zarputilém mlčení se belhal mih za mílí, jako by ho pouze strach z pronásledovatelů

udržoval v pohybu. Toho podvečera, za bledé měděnkové záře vydávané úhoři, snědl poslední kousek z Pěnosledníkových zásob.

„A teď co?“ zamumlal neurčitě.

„Musíme se bez jídla obejít. Víc už nemáme.“

K čertu! zasténal Covenant polohlasně. Měl ještě v živé paměti, co se s ním stalo v lesích za Bezpečným přístavem, kdy ho dlouhé, dobrovolné hladovění přivedlo na pokraj hysterie. Ta vzpomínka ho naplnila ledovým děsem.

Strach v něm vyvolal další obrazy – vybavil si svou bývalou ženu Joan a svého syna Rogera. Chvíli přemýšlel, zda o nich má Pěnosledníkovi říct, jako by to byli duchové, které lze vyvolat tím, že o nich řeknete tu správnou věc té správné osobě. Než však mohl nalézt patřičná slova, jeho myšlenky byly rozprášeny prvním útokem pronásledovatelů.

Bez varování se mezi stromy vynořila skupina opicím podobných bytostí. Prodíraly se k nim skrz lesní porost na jižním břehu Nečistého proudu. Tiché, mlčenlivé jako noční můry se vylouply z hradby křehkých mrtvých větví ozářené světlem úhořů. Seskočily z nízkého náspu do vody a brodily se ke svým obětem.

Útočníci buď o hrozícím nebezpečí nevěděli, nebo na něj zapomněli. Jeden po druhém tiše zmizeli pod zvířenou, modrozelenou hladinou. Žádný z nich se už neobjevil.

Covenant a Pěnosledník okamžitě pokračovali dál. Dokud světlo soumraku zcela nepohaslo, kráčeli kupředu ve snaze dostat se od místa útoku co nejdál.

O chvíli později opět začalo pršet. Déšť na ně padal jako hroutící se hora a zabránil jim v další cestě. Museli se zastavit. Schoulili se jako dva ztracenci do chatrného úkrytu pod korunou stromu dávno zbaveného listí,

pokoušeli se usnout a jen doufali, že jejich pronásledovatelé byli počasím donuceni učinit totéž.

Po chvíli začal Covenant podřimovat Právě balancoval na pokraji skutečného spánku, když s ním Pěnosledník prudce zatřásl.

„Poslouchej!“

Covenant však neslyšel nic, než nepřetržité šumění dešťových kapek dopadajících na zem.

Obrův sluch byl ovšem bystřejší. „Nečistý proud se zvedá! Bude záplava!“

Tápali jako slepci, prodírali se skrz neviditelné křoví a mezi kmeny stromů, brodili se vodou, která jim už sahala nad kotníky a snažili se dostat na nějaké výše položené místo. Po dlouhé námaze se jim podařilo opustit staré říční koryto. Voda se však opravdu začínala zvedat, kdežto terén ne. Skrz šumění deště teď' Covenant skutečně slyšel hluboké hučení valících se vod. Zdálo se, jako by znělo ze tmy přímo před nimi. Teď už klopýtal po kolena v kalné vodě a nenapadal ho žádný způsob, jak se by se mohl zachránit.

Pěnosledník ho však stále táhl kupředu. O něco později narazili na strouhu vytvořenou vodní erozí. Měla hladké stěny a voda, která jí proudila, vypadala jako tekuté bahno. Obr však nezaváhal. Přivázal k sobě Covenanta krátkým *clingorovým* provazem a začal se drát vzhůru k hornímu konci strže.

Covenant měl pocit, že urazili už celé míle, ale hlavně že stoupali. Stěny strže se postupně zužovaly a Pěnosledník musel zanedlouho Covenantovi ve výstupu pomáhat.

Když se konečně dostali až na otevřené úbočí kopce, kde jim voda smáčela jen chodidla, zastavili se a Covenant vyčerpaně klesl do bláta. Déšť ustával a on upadl do otupělého spánku, z něhož ho probudilo až chladné, šedivé světlo dne prodírající se skrz mraky.

Vymnul si z očí zaschlé bahno a posadil se. Pěnosledník ho pobaveně sledoval. „Ach Covenante“, řekl obr. „My jsme ale dvojka. Ty jsi tak ucouraný a vážný a já – mě tahle noc nejspíš taky na eleganci nepřidala.“ Zaujal teatrální pózu a nastavil svou zablácenou tvář. „Co si o tom myslíš?“

V tu chvíli vypadal obr tak vesele a bezstarostně jako hrající si dítě. Při pohledu na něj pocítil Covenant bolestné píchnutí u srdce. Jak je to dlouho, co viděl jej slyšel se smát? „Umyj si obličej,“ odpověděl chraptivým hlasem a vložil do toho tolik humoru, kolik jen byl schopen. „Vypadáš legračně.“

„Lichotíš mi,“ odpověděl Pěnosledník, ale už se nesmál. Jeho pobavení vyprchalo a on se otočil k malé louži vody, aby se očistil.

Covenant jeho příkladu následoval, ačkoliv byl příliš unaven, aby ho zajímalo, zda je či není špinavý. Místo snídaně polkl tři doušky vody ze džbánu a pak se poněkud vrávoravě zvedl.

V dálce spatřil několik vršků stromů trčících z ohromné, blátivě hnědé, zaplavené plochy. Toto byla jediná známka označující polohu koryta Nečistého proudu.

Na opačné straně, směrem, kterým se on a Pěnosledník měli brzy vydat, uviděl dlouhé pásmo kopců. Překrývaly se ve vrstvách, až se zdálo, zeje to ve skutečnosti mohutné pohoří. Jejich zjizvená úbočí vypadala bezútěšně a pustě, jako by kořeny, jež by je měly vyživovat, odumřely už před dávnými věky.

Perspektiva cesty takovým terénem ho přinutila zasténat, jeho unavené svaly protestovaly. Neměl však jinou volbu – nížina kolem Nečistého proudu nebyla průchodná.

Covenant s Pěnosledníkem. jejichž jediným občerstvením a zdrojem posily měly do budoucna být pouze skromné příděly vody, začali stoupat

Výstup byl mnohem pozvolnější, než se původně zdálo. Covenantovi by nečinil nejmenší problémy nebýt nalomeného zdraví a slabosti způsobené dlouhodobou podvýživou. Jeho vyčerpání však způsobovalo, že se sotva vlekl. Zanícená rána na čele bolela. Byla jako těžké břímě připevněné k jeho lebce, které ho táhlo dozadu. Vlhký vzduch ho tížil na prsou a znemožňoval mu volně dýchat. Občas zjistil, že leží mezi kameny a nemohl si přitom vzpomenout, kdy a jak vlastně upadl.

Přesto se mu dařilo s Pěnosledníkovou pomocí kráčet kupředu. Pozdě odpoledně téhož dne překročili hřeben a začali sestupovat

Od té doby, co opustili Nečistý proud, nezaznamenali nic, co by svědčilo o dalším pronásledování.

Příštího rána, po nočním dešti tak prudkém a zapáchajícím, jako by samy mraky začaly hnít, zamířili do údolí. Jak si Covenantovy vyzáblé svaly zvykly na hlad, začal být klidnější. Ne silnější, ale už ne tak roztřesený. Podařilo se mu sestoupit bez vážnější nehody a společně s Pěnosledníkem se vydali přibližně východním směrem, kde se rozkládala pustina.

Poté, co minulo hladové a bezútěšné poledne, přišli k strašidelné divočině plné trnů. Mrtvé trnité stromy, tvrdé jako z oceli s větvemi podobnými pažím omotaným šedým ostnatým drátem, pokrývaly dno široké pánve téměř na míli daleko. Vypadalo to, jako by jim v cestě stál ohromný sad, kde z bodců a háků samy rostou zbraně. Trnité stromy stály v pokřivených řadách připravené pro zahradníka, který se o ně bude starat a sklízet úrodu. Tu a tam se v řadách objevila díra, ale

Covenant nedokázal ze svého místa určit, čím byla pravděpodobně způsobena.

Pěnosledníkovi se skrz údolí nechtělo. Trnitou pustinu z obou stran ohraničovala úbočí hor a holé stromy neskýtaly žádný úkryt – mohli být tedy snadno spatřeni. Opět však neměli jinou volbu. Pustina se táhla daleko na jih i na sever. Stálo by hodně času, kdyby se chtěli trnitým stromům vyhnout. Mezitím by je přemohl hlad nebo dostihli pronásledovatelé.

Pěnosledník si cosi mumlal sám pro sebe, zkoumal krajinu rozprostírající se před nimi a pátral po známkách hrozícího nebezpečí. Pak vedl Covenanta dolů posledním svahem rovnou mezi trny.

Zjistili, že nejnižší větve stromů dosahují šest nebo sedm stop nad zem. Covenant se mezi pokřivenými kmeny mohl pohybovat vzpřímeně, ale obr se musel skrčit nebo sklonit, aby zmenšil svou výšku téměř o polovinu, jinak by mu ostny rozdrásaly tělo a obličej. Pokud by se pohyboval rychle, riskoval by zraněni. Výsledkem bylo, že jejich postup byl nebezpečně pomalý.

Zemi pod jejich chodidly pokrývala silná vrstva prachu. Všechen ten déšť minulých nocí jako by se tomuto údolí vyhnul. Vyprahlá půda hledící vyčítavě vzhůru k mrakům působila dojmem, že by její odvěká žízeň nebyla ukojena, ani kdyby pršelo celé roky. S každým krokem se zvedaly dusivá oblaka – naplňovala jejich plíce, pálila v očích – a zvedala se k nebi, čímž prozrazovala jejich přítomnost stejně jasně a zřetelně jako dým.

Brzy došli k jedné z mezer v řadách trnů. Ke svému překvapení zjistili, že je to jáma naplněná vlhkým, tekutým bahnem. Ačkoliv se nacházela uprostřed rozsáhlé plochy vyprahlé suché půdy, zdálo se, že přímo vře vlastním životem. Covenant se od ní odtáhl, jako by

to bylo cosi nebezpečného a pospíchal dál mezi řadami trnitých stromů, až mu Pěnosledník málem nestačil.

Byli napůl cesty k východním okraji údolí, když uslyšeli v dálce za sebou chraplavý, vítězný výkřik. Otočili se a uviděli dvě bandy nájezdníků blížící se k nim dvěma různými cestami mezi pahorky. Jakmile skupiny dorazily k ostnatým stromům, spojily se dohromady a vrhly se vpřed s vytím, v němž zněla lačnost po krvi.

Covenant s Pěnosledníkem se otočili a prchali.

Covenanta poháněl kupředu strach. V prvních chvílích, kdy se dal do běhu, neměl myšlenky na nic jiného než na útěk, na pravidelný pohyb nohou a hrudi. Brzy si však uvědomil, že se vzdaluje od Pěnosledníka. Obr musel zůstat přikrčený a to brzdilo. Nemohl použít své dlouhé nohy, pokud by se napřímil, trny by mu uřízly hlavu. „Utíkej!“ zakřičel na Covenanta.

„Na to zapomeň!“ Covenant zpomalil a srovnal své tempo s Pěnosledníkem. „Jsme v tom spolu.“

„Utíkej!“ opakoval Pěnosledník a máchl rukou, jako by chtěl Nevěrce popostrčit kupředu.

Místo odpovědi se Covenant připojil k boku svého přítele. Slyšel divoké výkřiky pronásledovatelů, zatínaly se mu do zad jako pařáty, on však zůstával s Pěnosledníkem. Už ztratil příliš mnoho lidí, kteří pro něj byli důležití.

Náhle Pěnosledník prudce zabrzdil. „Jdi, říkám! Kámen a moře!“ Jeho hlas zněl zuřivě. „Myslíš si snad, že bych unesl pohled na to, jak tvé poslání selže kvůli mě?“

Covenant se otočil a zastavil se také. „Zapomeň na to,“ zasípal. „Bez tebe nezmůžu nic.“

Pěnosledník pohlédl na přibližující se pronásledovatele. „Pak tedy musíš najít nějaký způsob, jak použít své bílé zlato. Jejich příliš mnoho.“

„Ne, pokud se nebudeš zastavovat. K čertu! Ještě jim stále můžeme uniknout.“

Obr obrátil svou tvář zpět ke Covenantovi. Na chvíli se jeho svaly napjaly, jako by se chtěl opět rozběhnout Pak ale strnul. Jeho brada se zvedla vzhůru a upřeně hleděl mezi větvemi stromů někam do dálky nad Covenantovou hlavou.

Covenanta se zmocnily strašlivé obavy. Otočil se a následoval obrův pohled.

Na východním svahu údolí se to hemžilo prazlochy. Sestupovali po celých stovkách svahem směrem k pustině a cestou se zformovali do tří klínů. Covenant je skrz trny viděl naprosto jasně. Když dosáhli dna údolí, zastavili se a strigoňové namířili své hole. Zapálili mrtvý les po celé délce jeho východního okraje.

Trny okamžitě vzplály, plameny s řevem vyšlehly vzhůru a rychle se šířily z větvě na větev. Z každého kmene se stala pochodeň, která zapálila okolní stromy. Během chvíle byli Covenant s Pěnosledníkem odříznuti od možnosti ústupu na východ vysokou ohnivou zdí.

Pěnosledníkův pohled těkal z požáru na pronásledovatele a zpět a jeho oči skryté pod mohutným obočím se přitom bojechtivě leskly. „Polapeni!“ vykřikl, jako by ho bezvýchodnost situace přiváděla k zuřivosti. Svým hněvem však chtěl vyjádřit něco jiného. „Zmýlili se! Nejsem vůči ohni tak bezbranný. Můžu se probít a zaútočit!“

„Ale já ne,“ odpověděl Covenant otupěle. Sledoval rostoucí obrův hněv a útroby se mu přitom svíraly obavami. Věděl, co by měl udělat. Pěnosledník byl pro boj s Povýšencem vybaven nepochybně lépe než on. Měl by říct, Vezmi si prsten a jdi. Jistě najdeš způsob, jak jej použit. Máš šanci se přes ty prazlochy dostat. Slova se však ne a ne vydrat z jeho hrdla. Strach, že by ho Pěnosledník mohl o jeho prsten požádat, v něm

nepokojně vířil a nakonec jej přiměl najít řešení. „Umíš plavat v tekutém písku?“ zasípal.

Obr na něj zíral, jako by právě řekl něco nesrozumitelného.

„Ty blátivé jámy! Můžeme se v jedné z nich skrýt, než oheň přejde. Pokud se ti podaří uchránit nás před utonutím.“

Pěnosledník stále jen mlčky hleděl. Covenant se bál, že obr zašel ve svém hněvu příliš daleko, aby byl vůbec schopen porozumět jeho slovům. O vteřinu později se však Pěnosledník vzpamatoval. Silou vůle opanoval svou touhu bojovat. „Ano!“ vyhrkl. „Pojď!“ A okamžitě se rozběhl směrem k ohni.

Utíkali ze všech sil, aby našli jezírko naplněné bublajícím blátem dřív, než je dostihnou pronásledovatelé. Covenant se bál, že je příliš pozdě. Hladové vytí nepřátel slyšel i přes divoký řev plamenů. Ohnivá stěna se k nim přibližovala s děsivou rychlostí. Příšery byly stále ještě několik set metrů daleko, když Covenant narazil na neproniknutelnou bariéru žáru a byl přinucen změnit směr.

Hledal bahenní jámu, ale žádnou nemohl najít. Oheň ho bodal do očí, zpola ho oslepoval. Byl už příliš blízko. Požár se k němu prokousával skrz vrcholky stromů jako nestvůra chystající se pohltit celý svět. Zavolal Pěnosledníkovo jméno, ale v hukotu plamenů se zdálo, jako by pouze naprázdno otvíral ústa.

Vtom ho obr uchopil za paži a zvedl. Skrčený jako mrzák běžel přímo k jezírku nacházejícímu se těsně před ohnivou stěnou. Na větvičkách a trnech kolem něj už se začaly rozvíjet oranžové květy, jako by je požár opět přivedl k životu.

Pěnosledník skočil do bahna.

Hybný moment odrazu jimi mrštil do bahna po hlavě, ale díky síle obrových nohou se opět dostali na

hladinu. Žár jim okamžitě sežehl obličeje. Covenant se však více bál bláta než ohně. Chvíli kolem sebe divoce plácal, ale pak si vzpomněl, že nejrychlejší způsob, jak se v tekutém písku utopit, je právě tento. Potlačil tedy svůj instinkt a zůstal nehybně. Pěnosledník za jeho zády udělal totéž. Z bláta jim trčely jen hlavy.

Nepotopili se. Oheň se nad nimi prohnal a Covenant uvězněný ve vlhkém jílu a neodvažující se ani nadechnout přitom musel snést několik dlouhých okamžiků bolesti, kdy mu žár spaloval kůži na obličeji. Jak oheň slábnul, jeho intenzivní pocit bezmocnosti se ještě vystupňoval.

Až plameny pohasnou, zůstanou oba, on i Pěnosledník, plavat na hladině močálu a budou se muset bránit proti třem klínům prazlochů, aniž by mohli pohnout rukou.

Pokusil se nadechnout dostatečně zhluboka, aby mohl na obra zakřičet Zatímco se však nadechoval, ruce ukryté kdesi hluboko v bahně ho uchopily za kotníky a stáhly dolů.

OSMNÁCT
Zkažený

Zoufale bojoval, snaže se dostat na vzduch. Bahno mu však bránilo v pohybu, vysávalo energii z jeho snažení a ruce svírající jeho kotníky ho táhly dolů rychle. Vztáhl ruku směrem k Pěnosledníkovi, ale nenahmátl nic. Vycítil, že je již hluboko pod hladinou.

Odhodlaně zadržel dech. Jeho zarputilý pud sebezáchovy ho nutil bojovat i tehdy, když byl přesvědčen, že se z chladných hlubin na povrch už nikdy nedostane. Navzdory odporu bahna proudícího kolem něj se dokázal sehnout a zašmátrat rukama po svých nohách ve snaze dosáhnout na prsty, co ho tak pevně držely. Nemohl je však najít. Cítil vlhké sevření kolem kotníků – jeho vlastní ruce však místem, kde by měly být, kde musely být, hladce pronikly.

Ve svém zoufalství dokonce ucítil, jak jeho prsten zapulsoval. Když však k němu vztáhl svou mysl, pocit okamžitě vyprchal.

Začalo se mu nedostávat vzduchu, před očima se mu roztančily rudé, pulsující žilky, V duchu začal divoce křičel, Ne takhle! Takhle ne!

V příštím okamžiku ucítil, že změnil směr. Zatímco jeho plíce sténaly, ruce ho nyní táhly horizontálně a pak jej začaly vléct vzhůru. S hlučným, vlhkým mlasknutím ho vytáhly nad hladinu.

Hlubokými, roztřesenými doušky do sebe nasál vlhký, temný vzduch. Páchnul zatuchlinou, jako vzduch ve staré kryptě, byl to však život a on jej hladově hltal. Na dlouhou chvíli ho rudá mozaika v jeho mysli zcela

oslepila. Jakmile se však jeho těžké oddechování pomalu uklidňovalo, stiskl víčka k sobě, aby z nich vymáčknul bahno, otevřel oči a snažil se zjistit, kde je.

Temnota kolem něj byla naprosto neproniknutelná.

Ležel na vlhkém jílu. Když se pohnul, levým ramenem se dotknul blátivé stěny. Zvedl se na kolena a vztáhl ruku. Necelou délku paže nad ním byl strop. Podle všeho se nacházel u jedné stěny dutiny pohřbené pod nánosem jílu.

Jakýsi vlhký hlas vedle jeho ucha řekl, „nic nevidí." Byl tenký a vystrašený, Covenanta však tak překvapil, že se s trhnutím odtáhl, zděšeně zalapal po dechu a zády se svezl po blátivé stěně.

„To je dobře," ozval se další ustrašený hlásek. „Mohl by nám ublížit."

„Ne, to není dobře. Zažehněte pro něj světlo." Tento hlas zněl mnohem rozhodněji, ale také se bázlivě třásl.

„Ne! Ne, ne." Covenant dokázal rozlišit osm či deset protestujících hlásků.

Přísnější hlas jim oponoval, „Pokud mu nechceme pomoci, neměli jsme ho zachraňovat."

„Může nám ublížit!"

„Je příliš pozdě. Utopme ho."

„Ne!" v přísném hlase zaznělo napětí. „Pro toto riziko jsme se přece rozhodli."

„Ach! Pokud se Tvůrce dozví, že –"

„Už jsme se rozhodli, povídám! Zachránit a pak zabít – to by bylo hodno Tvůrce. To ať nám raději ublíží. Obstarám –" hlas zděšeně zaváhal, „obstarám světlo sám, pokud budu muset."

„Připrav se!" ozvaly se úzkostné hlasy kolem Covenanta.

O chvíli později uslyšel zvláštní, mlaskavý zvuk, jako když se klacek zaboří do hustého bahna. V temnotě

jen několik stop od jeho tváře se zažehla tlumená, červená zář.

Světlo vycházelo z legrační blátivé postavičky stojící na podlaze jeskyně. Byla asi dvě stopy vysoká a vypadala jako figurka uhnětená z bláta neobratnými dětskými prsty. Covenant dokázal rozlišit neohrabané končetiny a podivně utvářené rysy, bytost však neměla žádné oči, nos, uši ani ústa. Narudlé kapsy bláta visící z jeho hnědého těla vydávaly matné světlo spoře osvětlující jeskyni.

Covenant zjistil, že je na konci tunelu. Nedaleko něj se nacházela bublající blátivá louže, hned za ní se strop zaobloval směrem dolů, spojoval se š podlahou a celý prostor tak uzavíral. Na opačné straně se však tunel táhnul daleko a mizel v temnotách.

Tam, na samé hranici světla, stálo asi tucet nebo snad i víc blátivých postav podobajících se té, kterou Covenant spatřil jako první.

Nehýbaly se a nevydávaly jediný zvuk. Vypadaly jako sochy uhnětené a zanechané na místě tvorem, jenž kdysi dávno onen tunel vyhloubil. Ať se však Covenant díval jak chtěl, nespatřil nic a nikoho, komu by mohly patřit ony hlasy, které před chvílí slyšel. Zíral na pokroucené postavičky a přemýšlel, co by měl říct.

Náhle se prohlubeň na konci tunelu začala vařit. Přímo před Covenantem z ní vyskočilo několik dalších stvoření, která za sebou táhla dvě velká chodidla. Zářící postava okamžitě ustoupila do chodby, aby jim udělala místo. Během chvíle vytáhly neznámé bytosti nad hladinu Pěnosledníka. Položily ho na podlahu, odstoupily od něj a připojili se k postavám sledujícím Covenanta.

Obrovy plíce byty dost mohutné, aby mu zajistily dostatek vzduchu na celou dobu strávenou pod hladinou. Na rozdíl od Covenanta nepotřeboval čas, aby

se vzpamatoval. Švihem se ve stísněném prostora otočil a s pozdviženou pěstí a očima planoucíma hněvem se vrhl na blátivá stvoření.

Světlo okamžitě pohaslo. Ozval se pronikavý, zděšený jekot a všechny bytosti prchly do hlubin tunelu.

„Pěnosledníku!“ zakřičel Covenant naléhavě. „Vždyť nás zachránili!“

Slyšel, jak se obr zastavil a ztěžka oddechuje. „Pěnosledníku,“ opakoval „Obře!“

Pěnosledník chvíli zhluboka dýchal a pak řekl, „příteli?“ V temnotě zněl jeho hlas stísněně a byl plný potlačovaných emocí. „Jsi v pořádku?“

„V pořádku?“ Covenant chvíli balancoval na pokraji hysterie. Pak se ale uklidnil. „Neublížili mi. Pěnosledníku – myslím, že nás zachránili.“

Obr dlouhou chvíli pouze oddechoval a snažil se opanovat. „Ano,“ zasténal. „Ano. A teď se nás bojí.“ Pak otočil hlavu směrem, kde tušil tunel a řekl, „prosím, omluvte mě. Opravdu jste nás zachránili. Špatně se ovládám – ano, jsem rychlý ve svém hněvu. Příliš rychlý. Vy, aniž jste to měli v úmyslu, jste mě strašlivě vyděsili. Vzali jste mého přítele a mě tam nechali. Bál jsem se, že je mrtev. Přepadlo mě zoufalství. Bannor, strážce krve, nás nabádal, abychom hledali pomoc všude, kam půjdeme. Byl jsem blázen, když jsem nedoufal nalézt podporu tak blízko Dušdrtičova doupěte. Když jste se chopili také mě, v mé mysli už nebylo nic než zuřivost. Žádám o prominutí.“

Jedinou odpovědí přicházející z temnoty bylo prázdné ticho.

„Ach vyslyšte mě!“ zvolal obr naléhavě. „Zachránili jste nás z rukou Povýšence, neopouštějte nás nyní.“

Ticho se konečně prolomilo. „Zoufalství je Tvůrcovo dílo. Nebylo naším záměrem.“

„Nevěřme jim," ozval se jiný hlas. „Jsou tvrdí." Ozval se šoupavý zvuk nohou, který se blížil ke Covenantovi s Pěnosledníkem. Několik blátivých postav se opět zažehlo, takže tunel byl plný světla. Stvoření se opatrně přiblížila a zastavila se v bezpečné vzdálenosti od obra. „My vás také žádáme o prominutí," řekl jejich vůdce tak pevně, jak jen byl schopen.

„Ach, to není zapotřebí," odpověděl Pěnosledník. „Někdy mi chvíli trvá, než dokážu rozpoznat, kdo jsou mí přátelé. Vy se mě však již nemusíte bát Já jsem Slanomil Pěnosledník, pos –" ztěžka polknul, jako by ho to slovo dusilo, „poslední z přímořských obrů. A toto je můj přítel, Thomas Covenant Vícepán a držitel bílého zlata."

„Víme," odpověděl vůdce. „Slyšeli jsme. Jsme *jheherrin – aussat jheherrin Befylam.* V Tvůrcově panství není tajemství, které by *jheherrin* neslyšeli. Mluvilo se o vás. Spřádaly se intriky proti vám. *Jheherrin* se radili á rozhodli se vám pomoci." „Pokud se to Tvůrce dozví," ozval se jakýsi třaslavý hlas ze skupinky za vůdcem, „Jsme ztraceni."

„To je pravda. Pokud zjistí, že jsme vám pomohli, nebude nás tady už déle trpět Máme strach o své životy. Ale vy jste jejich nepřátelé a legendy praví –"

Náhle se vůdce odmlčel a otočil se, aby se poradil s ostatními *jheherrin.* Covenant fascinovaně pozoroval, jak si špitají. Zdálky vypadali všichni stejně, ale při bližším ohledání byli právě tak rozdílní, jako figurky uhnětené z hlíny různými dětmi. Lišili se svou velikostí, tvarem, odstínem, mírou plachosti i tónem hlasu. Jedno však měli všichni společné – zvláštní, nepevný vzhled. Přelévali se a chvěli, jako by je držela pohromadě jen tenká blanka povrchového napětí – jako by je jediný náraz nebo úder pěsti mohl proměnit v beztvaré vlhké bláto.

Po krátkém rokováni se vůdce otočil. Když promluvil, jeho hlas se třásl, jako by se děsil své vlastní smělosti. „Proč jste přišli? Odvažujete se – Jaký je váš cíl?“

Pěnosledník jim odpověděl pochmurným tónem, aby mu *jheherrin* uvěřili. „Naším cílem je zničit Pána Zlora Povýšence.“

Covenant zamžikal, když uslyšel tak strohé prohlášení, nemohl ho však popřít Jak lépe popsat to, co měl v úmyslu?

Jheherrin se opět chvíli radili a pak jejich vůdce překotně, vystrašeně prohlásil, „to nelze provést. Pojďte s námi.“

Díky prudkosti, s jakou to vyslovil, působila jeho slova jako příkaz. Hlas měl však příliš třaslavý, aby v něm mohla zaznít skutečná autorita. Covenant měl chuť začít protestovat Ne snad že by nechtěl *jheherrin* následovat, chtěl však vědět, proč považují jeho záměr za nemožný. Rychlost jejich odchodu mu v tom však zabránila. Než mohl zformulovat otázku, polovina světel zmizela a ostatní se vzdalovaly.

Pěnosledník pokrčil rameny a gestem naznačil Covenantovi, aby blátivá stvoření následovali. Covenant přikývnul. S vysíleným zasténáním se přikrčil a vydal se za *jheherrin.*

Pohybovali se neočekávaně rychle. Přelévali se, mlaskali, napůl kráčeli, napůl tekli chodbou vpřed. Covenant jim nestačil. Aby prošel chodbou, musel se přikrčit a plíce nebyly tím pádem schopny pojmout dostatek vzduchu, nohy mu v mazlavém blátě klouzaly. Pěnosledníkovo tempo bylo ještě pomalejší – výška stropu ho donutila se plazit Několik *jheherrin* však zůstávalo s nimi, vedli je zatáčkami a ukazovali směr na křižovatkách. Zanedlouho se chodba začala rozšiřovat Jak se zvyšoval počet a složitost odboček, strop se začal

zvedat. Brzy mohl Covenant kráčet vzpřímeně a Pěnosledníkovi stačilo, když se přikrčil. Nyní byli schopni se pohybovat mnohem rychleji.

Jejich cesta trvala dlouho. Prošli složitým komplexem chodeb a odboček, jež hustě protkávaly zemi. Cestou zahlédli i jiná stvoření než *jheherrin* a všechna pospíchala stejným směrem jako oni. Vlhkým, hustým bahnem, jímž se Covenant jen ztěžka brodil a slámovými strouhami postupovali neuvěřitelnou rychlostí. Covenant se s nimi nemohl měřit. Kromě toho – s každou další mílí byl pomalejší a pomalejší. Už dva dny nejedl a téměř deset dní si jaksepatří neodpočinul. Rána na čele pod vrstvou zaschlého bláta horečnatě pulsovala a necitlivost rukou a nohou – nepřítomnost jakýchkoliv hmatových vjemů, která neměla nic společného s chladem – se šířila.

Přesto klopýtal kupředu. Neměl strach, že by se zmrzačil. . Slabost ho tohoto věcného strachu malomocných zbavila Chodidla, hlava, hlad – všechny podmínky pro návrat do jeho světa byly naplněny. Nebyl to strach z lepry, co ho pohánělo kupředu. Měl jinou motivaci.

Cesta, kterou kráčeli, byla čím dál tím schůdnější. Bláto v tunelu nahradil pevný kámen, vzduch byl nyní čerstvější, čistší, teplota mírně stoupla. Díky tomu dokázal Covenant kráčet vpřed, vytrvale, míli za mílí, jako by doufal, že se mu tím podaří o tvrdou skám obrousit onu nepříjemnou necitlivost lpící na jeho bosých chodidlech. Kdykoliv zakolísal, Pěnosledník ho svou péčí a povzbuzením podpořil.

Nakonec upadl do jakéhosi polospánku. Už si nevšímal svého okolí, průvodců, přestal být pro něj důležitý pocit vyčerpání. Nevnímal ani Pěnosledníkovu ruku, kterou mu obr tu a tam položil na rameno, aby ho navedl správným směrem. Když se pak ocitl ve vysoké

jeskyni ozářené světlem kamene, která byla plná hemžících se blátivých stvoření, nechápavě zamrkal, jako by neměl tušení, jak se tam dostal.

Většina z těch bytostí se od něj a Pěnosledníka držela v bezpečné vzdálenosti, několik se jich však připlazilo až k nim. Nesly misky s vodou a jídlem. Jakmile přistoupily blíž, vyzařoval z nich pudový strach, přesto se dokázaly přiblížit natolik, aby jim nabídly přinesené občerstvení.

Covenant se natáhl, aby misky přijal, ale Pěnosledník jeho ruku zadržel.

„Ach *jheherrin*“ řekl obr formálním tónem. „Vaše pohostinnost je pro nás velkou ctí. Kdybychom mohli, rádi bychom ji přijali. My však nejsme jako vy – naše životy jsou jiné. Vaše jídlo by nám spíš ublížilo než pomohlo.“

Tato řeč Covenanta poněkud probudila. Přinutil se podívat do misek a zjistil, že obr má pravdu. Jídlo vzhledem připomínalo tekutý jíl a páchlo starou hnilobou, jako by se v něm celé roky rozkládalo staré maso.

Voda však byla čistá a čerstvá. Pěnosledník ji přijal s úklonou a poděkování, zhluboka se napil a pak misku podal Covenantovi.

Teprve teď si Covenant povšimnul, že obr někde v trnité pustině ztratil svůj vak.

Doušek ledové vody ho zalechtal v útrobách a pomohl mu setřást něco z jeho ospalosti. Vypil pak mísu až do dna a vychutnával si čistotu vody, jako by věřil, že nikdy už nic čistého neochutná. Pak ji vrátil čekajícím a třesoucím se *jheherrin* a pokusil se napodobit Pěnosledníkovu úklonu.

Rozhlédl se, aby posoudil jejich situaci. V jeskyni bylo shromážděno několik stovek bytostí a další neustále přicházely. Stejně *jako jheherrin,* kteří je

zachránili, vypadaly i tyto postavičky, že jsou stvořeny z oživlého bláta Jejich těla byla groteskně pokřivená – byly jako parodie na svou vlastní ošklivost a postrádaly jakékoliv smyslové orgány, které by Covenant dokázal rozpoznat Překvapilo ho však, když uvědomil, že se dělí na několik různých typů. Kromě malých, vzpřímených postav, s nimž se setkal nejprve, tu byly dva nebo tři druhy, které vzdáleně připomínaly zvířata – vypadaly jako žalostně nepodařené figurky koní, vlků a jeskynních běsů uhnětené z bláta Byla tu dokonce jedna skupinka podivných, hadovitých, plazících se tvorů.

„Pěnosledníku?“ zamumlal Covenant. Žaludek se mu sevřel strašlivým tušením „Co jsou to zač?“

„Pojmenovali se jazykem Vznešených Pánů,“ odpověděl opatrně Pěnosledník, jako by se dotýkal čehosi nebezpečného, „podle svého vzhledu. Ti, co nás zachránili, jsou *aussat Befylam jheherrin.* Ostatní *Befylam* vidíš před sebou. *Fael* –“ ukázal na plazivce, „a *rogue* –“ kývnul směrem k stvořením podobným jeskynním běsům. „Cestou jsem zaslechl útržky jejich rozhovorů,“ vysvětlil, ale dále nepokračoval.

Covenantovi se udělalo nevolno, přepadlo ho strašlivé podezření. „Co jsou zač?“ naléhal.

Pod vrstvou bláta se svaly na Pěnosledníkově tváři napjaly. Když promluvil, jeho hlas se lehce třásl. „Zeptej se jich. Ať o tom mluví sami, pokud budou chtít.“ Rozhlédl se po jeskyni a Covenantovu pohledu se vyhnul.

„Promluvíme,“ ozval se chladný, zastřený hlas. Jeden z *fael jheherrin Befylam* se k nim připlazil téměř nadosah. Jak se pohyboval, nechával za sebou vlhkou stopu a když se zastavil, zůstal ležet na zemi a lapal po dechu jako ryba vyhozená na břeh. Odhodlání a strach se v něm svářily při každém pohybu vpřed. Covenant však necítil odpor. Byl pohnut soucitem a lítostí nad

všemi *jheherrin.* „Promluvíme," opakoval se plazivec. „Jste tvrdí – máme strach."

„Zničíte nás," zanaříkal sbor hlasů. „Rozhodli jsme se však pomoci."

„Volba nebyla jednomyslná," ozvali se druzí.

„Rozhodli jsme. Vy jste – legendy praví –" zmateně se odmlčel. „Podstoupili jsme toto riziko." Pak hlasem, v němž znělo utrpení, dodal, „prosíme vás – neobracejte se proti nám."

„Nikdy úmyslně žádnému *z jheherrin* neublížíme," řekl Pěnosledník pevně.

Odpovědí mu bylo nedůvěřivé mlčení. Pak se ozvalo několik slabých, odevzdaných hlásků, „mluv tedy. Rozhodli jsme."

Plazivec se uklidnil. „Promluvíme. Rozhodli jsme. Člověče bílého zlata, ptáš se, kdo jsme. Jsme *jheherrin*, měkcí, Tvůrcovo dílo." Jak hovořil, světlo v jeskyni bolestně pulsovalo.

„Tvůrce pracuje v pevnosti svého domu, šlechtí tam svou armádu. Vezme živoucí tělo a působí na něj svou mocí, utváří ho silou a záští, aby mu sloužilo. Dílo však ne vždy odpovídá jeho představám. Občas je výsledkem slabost tam, kde očekával sílu. Někdy vznikne bytost slepá, *zmrzačená* nebo neschopná života. Takoví zrozenci jsou svrženi do ohromné jámy plné hořícího bahna, aby byli pohlceni."

Při vzpomínce na prožitou hrůzu se jeskyně naplnila chvěním.

„V této propasti však pracuje jiná síla. Nejsme zahubeni. V bolestné agónii se znáš stávají *jheherrin* – měkcí. Jsme proměněni. Hlubiny jámy nás pak vyvrhnou."

„Vyvrhnou," opakovaly hlasy.

„V temných kobkách, zapomenuti i samotným Tvůrcem –"

„Zapomenuti.“

„Pokorně, tiše žijeme.“

„Žijeme.“

„Od blátivých jam v trnovité pustině až po samotné zdi Tvůrcova sídla, putujeme zemí skrčeni vlastním strachem a pátráme –“

„Pátráme.“

„– naslouchámе –“

„Naslouchámе.“

„– čekáme.“

„Čekáme.“

„Povrch země je nám zapovězen. Paprsky slunce nás promění v prach. Nemůžeme kopat – není v našich silách vyhloubit nové tunely a odejít odsud. Jsme měkcí.“

„Ztraceni.“

„Neodvažujeme se Tvůrce urazit. Žijeme jen proto, že nás zde trpí. Směje se našemu ponížení.“

„Ztraceni.“

„Přesto jsme si uchovali svou podstatu. Nejsme –“ jeho hlas se zachvěl, jako by měl strach, že do něj pro jeho opovážlivost udeří blesk, „služebníci Tvůrce.“

Stovky *jheherrin* úzkostně zalapaly po dechu.

„Mnoho z našich tunelů sousedí z chodbami a síněmi Tvůrce. Naslouchámе. Slyšíme. Nic nám nezůstane skryto. Slyšeli jsme jeho nenávist vůči vám. Ve jménu legend jsme tedy rokovali a rozhodli se. Poskytneme vám jakoukoli pomoc, která může zůstat očím Tvůrce skryta.“

Když plazivec skončil, všichni *jheherrin* zmlkli a pozorovali Covenanta, který ztěžka v hlavě pátral po nějaké odpovědi. Část jeho bytosti chtěla vzít všechny ty nestvůrné bytosti do náruče a plakat Svůj cíl však před sebou stále viděl jasně. Cítil, že se nemůže nechat pohnout k soucitu, aniž by se zlomil. „Zničím Pána

Zlora“, zaskřípal zuby. „Ano! Ale podle vás,“ pokračoval chraplavým hlasem, „je to nemožné.“

„Nemožné,“ zachvěl se plazivec. „Tvůrcovy chodby pod Kurash Qwellinir jsou střeženy. Kurash Qwellinir sám je bludiště. Oheň Gorak Krembal hlídá Tvůrcovo sídlo. Jeho síně jsou plné záště a věrných služebníků. Slyšeli jsme. Tvůrce nemá tajemství.“

„Přesto jste nám pomohli.“ Obrův hlas zněl zamyšleně. „Odvážili jste se riskovat Tvůrcův hněv. Jistě jste to neudělali bezdůvodně.“

„To je pravda.“ Zdálo se, že *jheherrin* má strach, co Pěnosledník řekne dál.

„Nepochybně nám můžete pomoci i jinak.“

„Ano – ano. O Gorak Krembal nemluvíme – tam není nic. Známe však cesty Kurash Qwellinir. A – také v Tvůrcově sídle – něco. Ale –“ mluvčí slyšitelně znejistěl a pak zmlknul.

„Ale,“ řekl pevně Pěnosledník, „to stále nevysvětluje, proč jste se nám rozhodli pomoci poprvé. Nejsem slepý ani hluchý, *jheherrin.* K tomu, abyste podstoupili takové riziko, jste museli mít důvod.“

„Pověst –“ vyhrkl hadovitý tvor, načež zmlknul a odplazil se poradit s ostatními. Přestože šeptali, bylo slyšet, že se rozpoutala hádka. Covenant je poslouchal a nemohl se zbavit pocitu blížící se krize. Z nějakého nepochopitelného důvodu stále doufal, že stvoření odmítnou o své pověsti mluvit Když se k nim však plazivec vrátil, Pěnosledník ho důrazně vybídnul, „pověz nám to.“

V jeskyni se rozhostilo vystrašené ticho. „Povíme,“ odpověděl bázlivě hadovitý tvor a jeskyní se rozlehl sbor kvílivých výkřiků. Několik desítek *jheherrin* zděšeně prchlo. Rušíme. Nemáme jinou volbu.“

Plazivec se k nim přiblížil na několik stop, vlhce se sesul k zemi a lapal po dechu. Po chvíli však začal svým

třaslavým hláskem zpívat Text písně byl v jazyce, kterému Covenant nerozuměl, nedokázal rozpoznat ani melodii, neboť plazivcovi stiskl strach hrdlo tak, že nebyl schopen vydat jediný čistý tón. Přesto – ze způsobu, jakým ostatní *jheherrin* naslouchali, vycítil sílu a význam, jenž píseň pro tato stvoření měla. Aniž rozuměl jedinému slovu, byl hluboce pohnut.

Píseň netrvala dlouho – jako by ji dlouhé věky strávené v temnotách a strachu ohlodaly tak, až zbyly jen holé kosti. Když skončila, mluvčí vyčerpaně řekl, „legenda. Naděje *jheherrin*, jediná část našeho života, která není Tvůrcovým dílem, jediný smysl našeho bytí. Říká, že vzdálení *předci jheherrin*, Nestvoření Tvůrcem, byli sami Tvůrci. Nebyli neplodní jako je on – jako jsme my. Nemuseli tvořit nová těla z těl jiných. Z jejich těl vycházela mláďata, která rostla a sama plodila mláďata. Takto byl svět neustále obnovován v pevnosti a plnosti. Něco takového si nelze ani představit.

Časem však nastal úpadek. Někteří z Tvůrců byli slabí, jiní slepí, další zas neopatrní. Tito zrodili Tvůrce, neplodného a zahořklého, aniž si byli vědomi, co udělali. Nakonec podlehli jeho moci. Tvůrce je zajal, uvěznil v hlubokých kobkách pod svým sídlem a přinutil je začít práci na budování armády.

„My jsme posledními potomky těchto padlých Nestvořených. Neseme v sobě poslední jiskry jejich života. Pro jejich zkaženost jsme nyní odsouzeni plazit se v podzemí ve věčném utrpení a strachu. Bláto je naše slunce a krev a bytí, naše tělo a náš domov. Strach je našim dědictvím. Tvůrce může nás, kteří žijeme ve stínu jeho domu, zničit jediným slovem. Ve jménu naší naděje však zůstáváme bdělí. Říká se, že někteří Nestvoření Tvůrcem jsou stále na svobodě. Že jejich těla jsou stále schopna plodit potomstvo. Až prý nastane čas, zrodí se mládě bez kazu – čisté, nedotčené Tvůrcem

a jeho dílem, nebojácné. Říká se, že tento čistý přinese do Tvůrcova domu znamení síry. Říká se, že vykoupí *jheherrin*, pokud se osvědčí – ukážou se být hodní – že přinutí Tvůrce, aby je osvobodil od bláta a strachu – pokud – pokud –“ Plazivec nebyl schopen pokračovat Zmlkl a celá jeskyně zvučela tichem prahnoucím po odpovědi, která by naplnila její prázdnotu.

Covenant se však nemohl nechat pohnout, věděl, že by se zlomil. Cítil soustředěnou pozornost *všech jheherrin*, kteří se ho mlčky ptali, prosili, „jsi ty ten čistý? Pokud ti pomůžeme, osvobodíš nás?“ Odpověď, jakou očekávali, jim však dát nemohl Umírám, v jakém žili, si zasloužilo pravdivou odpověď, ne falešnou naději.

Vědomě se tedy rozhodl jejich pomoci vzdát Jeho hlas byl drsný, zaznívala v něm zlost, když řekl, „pohleďte na mě. Odpověď znáte. Pod vším tím blátem jsem nemocný – nečistý. A udělal jsem – zlé věci. Jsem zkažený.“

Jeho prohlášení doznělo v posledním záchvěvu ticha. Pak se soustředěná, chvějivá naděje kolem něj zhroutila. Z nesčíslných *hrdel jheherrin* zaznělo pronikavé, zoufalé vytí. Okamžitě pohasla všechna světla. Ječíce v temnotách jako zatracené duše bytosti kamsi rozběhly.

Pěnosledník Covenanta objal, aby jej uchránil před případným útokem. Ale *jheherrin* neútočili, prchali. Zvuk jejich útěku prolétl jeskyní jako hlasitý vítr a odumřel. Brzy se vrátilo ticho, mrtvě padlo Pěnosledníkovi s Covenantem k nohám, jako náhrobek bez nápisu, pozůstatky znesvěceného hrobu.

Covenantova hruď se otřásala prázdnými vzlyky, oči ale zůstávaly suché. Silou vůle se ponořil do ticha a splynul s ním v jedno. Nesměl se poddat, zlomil by se, kdyby měl sklonit ztuhlou šíji svého odhodlání. Zlore! zachvěl se. Zlore! Jsi příliš krutý.

Cítil, jak ho obr konejšivě objal kolem ramen. Chtěl jeho gesto opětovat, toužil nějakým způsobem dát najevo, jak těžké bylo jeho rozhodnutí. Než však mohl promluvit, ticho jako by se přelilo a zhustilo do tichého pláče.

Čím déle naslouchal, tím hlasitější se mu zvuk zdál. Zoufalý a bezútěšný se nesl temnotou jako hlas nezhojitelného žalu. Covenant toužil přistoupit k tomu, kdo tak naříkal, toužil ho nějak utěšit Když se však pohnul, bytost pronesla skličující, obviňující slova, kterými ho okamžitě zastavila. „Zoufalství je Tvůrcovo dílo."

„Odpusť mi," zasténal Covenant „Jak jsem vám mohl lhát?" Chvíli přemýšlel, coby měl říct a pak jako by z vnuknutí pronesl, „legenda se přece nezměnila. Mým příchodem nebyla nijak dotčena. Nepopřel jsem vaši vážnost. Jste hodní vykoupení. Já jen – nejsem ten čistý. Váš zachránce teprve přijde. Naděje vám stále zůstává."

Naříkající hlas neodpověděl. Vzlyky stále naplňovaly vzduch. Jakmile jednou začal plakat, jeho zjitřená bolest mu nedovolovala přestat. Po chvíli se však objevil matný záblesk světla a Covenant spatřil, že to pláče plazivec, který předtím mluvil za *jheherrin.*

„Pojďte," vzlykal a třásl se přitom žalem. „Pojďte." Otočil se a plazil se z jeskyně.

Covenant s obrem ho bez zaváhání následovali. Jeho žal způsobil, že byli ochotni se podvolit, ať už jeho úmysly s nimi byry jakékoliv.

Vedl je zpět do temných chodeb, pryč od směru, z něhož původně přišli, vzhůru složitou spletí tunelů. Skalní stěny zde opět vyzařovaly chlad a ve vzduchu se vznášel slabý zápach síry. Zanedlouho – ani ne míli od jeskyně – se jejich průvodce zastavil.

Covenant s Pěnosledníkem zůstali stát v uctivé vzdálenosti od něj a trpělivě čekali, dokud se jeho vzlyky neutiší. Pohled na jeho zápas byl bolestný, oni však potlačili své city. Covenant byl odhodlán poskytnout plazivci jakékoliv množství času. Trpělivost byla podle všeho to jediné, co mohl *jheherrin* nabídnout

Nenechal je však čekat dlouho. Potlačil svou bolest a zastřeným hlasem řekl, „tento tunel – končí v Kurash Qwellinir. Na každé odbočce zvolte tu – cestu, která povede k ohni. Musíte projít chodbou Tvůrce. Ta bude střežena. Za ní pak pokaždé odbočte od ohně pryč. Najdete Gorak Krembal. Nemůžete překročit – musíte se přes něj dostat Za ním je skála, na níž stojí Tvůrcovo sídlo.

„Vstup hlídají, není však uzavřen vraty. Za ním se hemží – Jsou tam tajné cesty. Tvůrce má své tajné cesty, které služebníci neužívají.

„Přímo v jícnu vstupního tunelu jsou dveře. Neuvidíte je. Musíte je najít. Zatlačte jednou na střed římsy nad nimi. Naleznete mnoho cest a mnoho úkrytů.

Plazivec se otočil a šoural se zpět. Jeho světlo zamrkalo a zhaslo, Covenant s Pěnosledníkem se ocitli v naprosté tmě. Z prázdnoty chodby se pak ozvalo zoufalé zasténání, „zkus věřit že jsi čistý.“ Pak zvuk jeho žalu utichl a on byl pryč.

Po dlouhé chvíli ticha se Pěnosledník dotkl Covenantova ramene. „Příteli, slyšel jsi to? Poskytl nám drahocennou radu. Pamatuješ si všechno, co řekl?“

Covenant slyšel v obrově hlase cosi definitivního, byl však příliš zaneprázdněn hořkou strnulostí svého vlastního záměru, aby se zeptal, co ten tón znamená. „Ty si to pamatuješ,“ vydechl upjatě. „Spoléhám na tebe. Musíš mě tam dostat“

„Můj příteli, Nevěrče,“ začal obr tiše, ale pak se zarazil a ať už chtěl říct cokoliv, nechal to být „Pojď

tedy.“ Uchopil Covenanta za rameno a natočil ho správným směrem. „Uděláme, co budeme moci.“

Stoupali vzhůru tunelem. Po dvou prudkých zatáčkách se začal ostře zvedat a zároveň se zužoval. Brzy chladná kamenná podlaha svírala takový úhel, že to donutilo Covenanta lézt po kolenou. Pěnosledník mu supěl těsně za zády a tu a tam mu pomáhal pořádným popostrčením, zatímco stěny chodby se stále přibližovaly k sobě.

Pak tunel končil holou stěnou. Covenant ji ohmatal svými necitlivými prsty. Žádný otvor nenašel – nenahmatal však ani strop. Zvedl hlavu a spatřil nad sebou skvrnu slabého, načervenalého světla. Když se k sobě Covenant s Pěnosledníkem přitiskli, vešli se do prostoru na konci tunelu oba. Mdle zářící otvor byl naštěstí v dosahu obrových paží. Opatrně tedy Covenanta zvedl a prostrčil ho skrz. Covenant se ocitl ve svislé skalní puklině. Plazil se po jejím dně kupředu a vyhlédl přes její okraj, kde spatřil krátký, nezastřešený koridor. Jeho stěny byly z kamene, zvedaly se desítky stop vysoko. Vypadalo to, jako by byl vyrubán v černé vyvřelině – chodba vedoucí zcela nesmyslně od jedné zdi k druhé. Jakmile se však jeho oči přizpůsobily světlu, rozpoznal na obou koncích chodby protínající ji v pravém úhlu.

Světlo přicházelo z nočního nebe. Jedna ze stěn byla lemována matnou rudou září – odleskem plamenů hořících kdesi v dálce. Vzduch byl štiplavý a páchl sírou. Kdyby nebylo tak chladno, myslel by si Covenant, že jsou už nedaleko Žározmaru.

Ujistil se, zda je chodba skutečně prázdná a pak tiše zavolal na Pěnosledníka. Obr výskokem dostal do štěrbiny hlavu a ramena a pak se kroutil tak dlouho, až se mu podařilo protáhnout celé tělo. Během chvilky stál Covenantovi po boku.

„To je Kurash Qwellinir," zašeptal, když se rozhlédl kolem sebe. „Rozervané vrchy. Pokud jsem neztratil veškerý svůj smysl pro odhad, jsme daleko od chodby, o které nám vyprávěl Bannor. Nebýt *jheherrin*, dalo by nám dost práce najít cestu." Pak Covenantovi pokynul, aby ho následoval."Drž se za mnou. Musím vědět, kde jsi pro případ, že bychom byli odhaleni."

Plavně, tiše se kradl směrem k rudé, ohnivé záři, jako by byl dokonale odpočatý a netoužil po ničem jiném, než po dobrodružství a nebezpečí. Covenant klopýtal za ním na svých bosých, necitlivých nohách. Když se přiblížili ke konci chodby, přitiskli se ke stěně. Covenant zadržel dech zatímco se Pěnosledník naklonil a vykoukl za roh. O vteřinu později dal obr znamení a oba se vrhli do sousední chodby směrem k načervenalé záři.

Drahý koridor byl mnohem delší než ten první. Ty, které následovaly za ním, se pak různě kroutily, zatáčely, vlnily, vracely se zpět, svíjely se obklopeny černou, drsnou skálou jako zdivočelí hadi. Covenant brzy ztratil ponětí o vzdálenosti, kterou už urazili. Nebýt rad, jež jim *poskytli jheherrin*, pokusil by se nalézt ztracený zemský povrch a napravit zjevné chyby ve směru. Opět si uvědomil, jak moc jeho přežití od samotného počátku záviselo na druhých Mech. Atiaran, Elena, Lena, Bannor, Triock, Mhoram, *jheherrin* – nedostal by se nikam, nedokázal by nic nebýt jich. Oplátkou za jeho hrubost, zlostné výbuchy a neodpustitelnou lehkomyslnost ho chránili a dávali jeho životu smysl. A teď byl naprosto závislý na Slanomilu Pěnosledníkovi.

Pro malomocného to nebylo dobré znamení. Plahočil se dál navzdory své úzkosti. Rána na jeho čele byla jako závaží bránící mu pozvednout hlavu, sirnatý vzduch jako by jeho plícím bral sílu. Po nějaké době se cítil tak

otupělý a zbytečný, jako by jeho cesta vedla přímo do záhuby.

Přesto si povšiml zvýšení intenzity světla nedaleko prudké zákruty v jedné z chodeb. Zjasnění bylo krátké – jako by někdo otevřel a hned zavřel dveře, přesto ho vyburcovalo k bdělosti.

Když se blížili kroku, visel Covenant Pěnosledníkovi na patách jako stín.

Zpoza zatáčky uslyšeli hrdelní hlasy. Covenant sebou trhl při představě pronásledovatelů jdoucích jim vstříc, pak se ale uklidnil. Hlasy nebyly ani napjaté, ani přehnaně tiché, jak by se dalo čekat u těch, kteří po někom pátrají.

Pěnosledník přiložil tvář k rohu a Covenant se skrčil pod ním, aby se podíval také.

Za zákrutou se chodba rozšiřovala do širokého prostoru slabě osvětleného dvěma malými kameny vydávajícími světlo – u každého vchodu byl umístěn jeden. U vzdálenější zdi, přibližně uprostřed mezi zářícími kameny, stála temná skupina jakýchsi stvoření vzdáleně podobných lidem. Covenant jich napočítal rovných deset Drželi kopí a jejich postoje vyjadřovaly uvolněnost a únavu, cosi si povídali drsnými, hrdelními hlasy.

Pak se polovina z nich otočila ke zdi za jejich zády. Část stěny se otevřela a do prostoru krátce vnikl proud červeného světla. Covenant otvorem zahlédl jakýsi hluboký tunel. Pětice bytostí prošla otvorem a kamenné dveře za sebou zase zavřela. Dosedaly tak přesně, že jejich existenci neprozrazovala ani nejmenší trhlinka, jímž by mohla rudá zář prosvítat

„Střídání straží," vydechl Pěnosledník. Měli jsme štěstí, že nás světlo varovalo.

Poté, co dveře zapadly, se strážní rozestavěli podél temné stěny, kde byli téměř neviditelní, a zmlkli.

Covenant s Pěnosledníkem se stáhli od rohu zpět do své chodby. Covenant byl strhaný. Nedokázal si vůbec představit, jak by se mohli přes stráže dostat, jen měl při své únavě hrůzu z toho, že budou dál bloudit labyrintem a hledat nějaký jiný průchod. Pěnosledník však nezaváhal ani na vteřinu. Se rty těsně u Covenantova ucha ponuře zašeptal, „zůstaň v ukrytu. Až zavolám, přeběhni přes ten otevřený prostor a vydej se pryč od Žározmaru. Za první zatáčkou na mě počkej."

V Covenantově hlavě se rozezněla úzkost „Co chceš dělat?"

Obr roztáhl rty do širokého úsměvu, jeho blátem pokrytá tvář však nenesla nejmenší známky humoru a oči se mu hladově leskly. „Uštědřím bytostem uhněteným Tvůrcovou rukou jednu či dvě pořádné rány." A než mohl Covenant odpovědět, otočil se a odkráčel k ohybu.

Pěnosledník oběma rukama ohledával zeď až našel malý kamenný výstupek. Jeho mohutné svaly se na chvíli napjaly a výstupek mu zůstal ležet v dlaních.

Chvíli nahlížel do prostoru za ohybem a pak hodil kámen. S hlasitým zachřestěním přistál v chodbě na opačné straně jeskyně.

Jeden ze strážných štěkl rozkazy na ostatní a všichni se rozběhu směrem, odkud slyšeli hluk.

Pěnosledník jim nechal chvíli, aby mohli zareagovat. Pak se na ně vrhl.

Covenant přiskočil k rohu a uviděl, jak na ně Pěnosledník zaútočil. Všichni se dívali opačným směrem a obr byl díky svým dlouhým nohám schopen překonat vzdálenost, jež je dělila, půl tuctem rychlých, tichých kroků. Sotva ho stihli zahlédnout, když na ně dopadl jako úbočí hory.

Byli to velcí, silní bojovníci. Ale on byl obr. Vedle něj vypadali jako trpaslíci. Pěnosledník se nerozmýšlel.

Jedna rána, dvě, tři v rychlém sledu za sebou. Třem bytostem rozdrtil lebku nebo hruď a skočil na čtvrtého.

Ten ucouvl a pokusil se použit své kopí. Pěnosledník mu je vytrhl z ruky a rozbil mu ratištěm hlavu.

Trvalo to však o zlomek vteřiny déle, než mělo. Pátý strážný doběhl ke vchodu do tunelu. Dveře odskočily. Světlo zaplálo. Strážný zmizel v zářivém kamenném jícnu.

Pěnosledník se prudce otočil a v pravé ruce sevřel ukořistěnou zbraň. V jeho dlani vypadala sotva větší než šíp, ale on se rozmáchl a mrštil ji po prchajícím strážném.

Tunelem se rozlehl přiškrcený, bolestný výkřik.

Obr se obrátil ke Covenantovi. „Teď!“ křikl na něj. „Utíkej!“

Covenant vyrazil kupředu poháněn naléhavostí Pěnosledníkova hlasu, běžet však nemohl, nedokázal přinutit své údy, aby se pohybovaly rychleji. Pohled na přítele ho ohromil. Pěnosledník tam stál ozářen světlem kamenů, na rukou měl krev a na rtech strašlivý úsměv. Divoké potěšení zhyzdilo jeho poctivou tvář, z hlubokých jeskyní očí svítila krutá radost.

„Pěnosledníku?“ zašeptal Covenant, jako by ho pouhý zvuk toho jména zraňoval. „Obře?“

„Běž!“ zakřičel obr a pak se obrátil zpět k tunelu. Jediným úderem paže dveře přirazil.

Covenant stál, mžikal, aby se jeho oči rychleji přizpůsobily náhlé temnotě a pozoroval, jak Pěnosledník vzal zbývající kopí a rozlámal je na kousky, které pak nacpal do škvíry dveří, aby je zaklínil.

Když byl hotov, otočil se a chystal se odejít. Teprve teď spatřil, že ho Covenant neposlechl. Okamžitě k Nevěra přiskočil a uchopil ho za paži. „Blázne!“ zasyčel a smýkl Covenantem do chodby. „Vysmíváš se mi?“ Jeho ruka však byla slizká od krve. Covenant mu

vyklouzl a odletěl proti kamenné stěně, do níž ztěžka narazil.

Svezl se k zemi a ztěžka lapal po dechu. „Pěnosledníku, co se s tebou stalo?“

Pěnosledník po něm sáhnul, uchopil ho za ramena a zprudka jím zatřásl. „Nevysmívej se mi! To všechno dělám pro tebe!“

„Tak to nedělej,“ zaprotestoval Covenant „Já si to nepřeji.“

Obr zavrčel a Covenanta zvedl. „Jsi blázen pokud věříš, že existuje jiný způsob, jak bychom mohli přežít.“ Vzal Covenanta do podpaží jako paličaté dítě a poklusem vyrazil bludištěm k Žározmaru.

Nyní se na každé křižovatce obracel k ohnivé záři na nebi zády. Covenant se v jeho sevření zmítal, naléhal, aby byl postaven na vlastní nohy. Obr ho ale neposlouchal, běžel dál, dokud mezi nimi a prostorem, kde došlo k šarvátce, nebyly alespoň tři odbočky a několik zákrut. Teprve pak se zastavil a spustil Covenanta na zem.

Covenant se zapotácel, ale vzápětí nalezl rovnováhu. Chtěl začít na obra křičet, vztekat se, domáhat se vysvětlení. Žádná slova však nepřicházela. Navzdory svému vlastnímu hněvu a rozhořčení totiž Slanomilu Pěnosledníkovi rozuměl. Poslední z Poutníků zasadil rány, které nemohly být vzaty zpět či zastaveny, Covenant nemohl předstírat, že nerozumí. Přesto jeho srdce naříkalo.

Uplynulo pár vteřin, než si povšiml zvuku, který zcela upoutal Pěnosledníkovu pozornost. Pak ho ale zachytil – vzdálené, pravidelné bušení, které znělo jako nárazy beranidla do kamene. Okamžitě poznal, co je to: Povýšencovy stvůry se snažily vylomit zaklíněné dveře vedoucí do bludiště. A o chvíli později uslyšel ostrý, tříštivý zvuk a hlasité výkřiky.

Obr mu položil ruku na rameno. „Pojď.“

Covenant se rozběhl, aby udržel tempo s obrovou rychlou chůzí. Společně spěchali chodbami.

Odhodili nyní veškerou opatrnost, nedělali žádná opatření, aby se uchránili před tím, co se mohlo skrývat v tunelech před nimi. Na každé křižovatce zvolili směr, který vedl pryč od stále intenzivnější rudé záře. S každou zákrutou se přibližovali víc a více k ohni, pronikali do hustého, štiplavého ovzduší Gorak Krembalu. Covenant nyní cítil ve vzduchu žár, suché, dusivé horko jaké bývá nad sluncem vyprahlou pouští. Cítil, jak mu po zádech začínají stékat stružky potu. Ztěžka lapal po dechu, klopýtal přes kameny, ale přesto stále běžel. V nepravidelných intervalech zaslechl křik pronásledovatelů nesoucí se zdmi Kurash Qwellinir.

Kdykoliv upadl, a to se dělo stále častěji, obr ho zvedl a chvíli nesl. Vyčerpám a podvýživa na něj měly stejný vliv jako závrať. Během svých pádů se potloukl, takže nyní bylo jeho tělo pokryto škrábanci a oděrkami od hlavy až k patě.

Když dorazili na konec chodeb, změna byla tak prudká, že jej málem srazila na zem. V jedné chvíli klopýtal temnými chodbami a v druhé stál na břehu Žározmaru.

Narazil do žáru a záře lávy, jako by to byla hmatatelná zábrana a zastavil se. Vrchy zde končily a on se ocitl na pláži z mrtvého popele ani ne deset yardů od rudé, líně se vlekoucí řeky roztaveného kamene.

Pod klenbou nočního nebe se Žározmar táhl na obě strany tak daleko, kam jen Covenant dohlédl. Proud bublal, vřel a vyvrhoval do vzduchu kousky lávy a síru, jako by se spíše vařil na místě, než někam tekl. Přesto nevydával žádný zvuk. Ticho až udeřilo Covenanta do uší, měl pocit, jako by náhle ohluchnul. Zdálo se mu, jako by žár spaloval maso až na kost, horká síra ho

dusila, ale láva tekla před jeho očima bez jediného zvuku – podivná noční můra, neuvěřitelně živá a nereálná zároveň.

Nejprve zcela ovládala jeho obzor, táhla se od břehu tvořeného popelem až k nejzazšímu bodu horizontu. Když však zamžikal a zbavil své horkem podrážděné oči slz, spatřil, že proud lávy není víc než padesát yardů široký. Za ním však neviděl nic, než úzký pruh popela. Rudá zář taveniny osvětlovala jen nejbližší okolí, takže noc na druhém břehu se zdála hluboká á černá, jako zívající pekelný chřtán.

Při té představě se zachvěl. Co když na druhé straně žhoucí řeky, skryti v temnotě stojí Zlorovi vrahové. Veškerá bolest, veškeré snažení se zde rozpadly v prach. Žározmar nebylo možno překročit Pak ho výbuch štěkavých výkřiků donutil prudce se otočit Cekal, že spatří desítky nestvůr vybíhající z tunelu.

Hlasy však opět odumřely, jak pronásledovatelé odbočili do některé z chodeb, která nenesla zvuk tak dokonale. Jedno ale bylo jisté – nemohl být daleko. „Pěnosledníku!“ vykřikl Covenant a ačkoliv se snažil ovládat, v jeho hlase zněl strach. „Co budeme dělat?“

„Poslouchej mě!“ řekl Pěnosledník s horečnatou naléhavostí. „Musíme se dostat na druhou stranu hned teď – dokud jsme nebyli spatřeni. Pokud tě uvidí – pokud se Dušdrtič dozví, že jsi překročil Žározmar – bude tě hledat na opačné straně proudu a taky tě najde.“

„Překročit?“ Covenant na obra nevěřícně zíral. „Já?“

„Dokud nebudeme spatřeni, neuhádne, co jsme udělali. Řekne si, že jsi někde v bludišti a bude tě hledat tam, a ne v předhůří Ridjeck Thome.“

„Překročit to? Zbláznil ses? Za koho mě máš?“ Covenant nevěřil vlastním uším. Když v minulosti hovořili o překročení Žározmaru, předpokládal, že to nějak provedou. Nedokázal si totiž představit jak

vážnou a nebezpečnou překážkou je příkop naplněný žhavou lávou, jenž chránil Zlorovo sídlo. Teď již pochopil svou pošetilost. Cítil, že pokud se k lávě přiblíží ještě o dva kroky, jeho kůže začne doutnat

„Ne," odpověděl Pěnosledník. Jeho hlas zněl osudově. „Snažil jsem se připravit. Snad tímto způsobem, dříve než zemřu, odčiním všechno zlé, co jsem ve svém dlouhém životě napáchal. Příteli, já tě přenesu."

Zvedl Covenanta do vzduchu a posadil si ho na svá široká ramena.

„Postav mě na zem!" protestoval Covenant „Co to sakra děláš?"

Obr se obrátil čelem k tekutému, žhoucímu kameni. „Nedýchej!" přikázal svému příteli stroze. „Má síla ti pomůže snést žár, ale spálí ti plíce, pokud se nadechneš!"

„Zatraceně! Obře! Postav mě na zem! Vždyť nás zabiješ!"

„Jsem poslední z obrů," prohlásil Pěnosledník. „Odevzdám svůj život takovým způsobem, jaký si sám zvolím."'

A než mohl Covenant říct jediné slovo, Pěnosledník se rozběhl popelem směrem k žhoucí lávě Žározmaru.

Na samém kraji se odrazil a skočil přímo do roztaveného kamene. Jakmile se jeho velká obří chodidla dotkla lávy, vší svou obří silou se rozběhl k protějšímu břehu.

Žár udeřil do Covenanta takovou silou, až málem ztratil vědomí. Uslyšel vzdálené sténání, ale až po chvíli si uvědomil, že vychází z jeho vlastního hrdla. Oheň ho oslepil, neviděl nic než zuřivé rudé moře obklopující je ze všech stran. Vrhl se na něj, jako by chtěl strhat maso z jeho kostí.

Přes to všechno ho nezabil. Z obra do něj proudila síla odolnosti a prsten na jeho zmrzačené ruce zářil, jako by pohlcoval muka a pomáhal jeho zranitelnému těm nést nápor, jemuž bylo vystaveno.

Cítil, jak se Pěnosledník pod ním propadá. Láva byla hustší než bláto nebo tekutý písek, ale přesto se obr s každým krokem propadal hloub a hloub. Než svými dlouhými kroky překonal polovinu vzdálenosti, sahala mu až do půli stehen. Obr však nezakolísal. Covenant cítil jeho bolestnou agónii vystřelující rameny vzhůru, přesto se stále dral kupředu, každá šlacha v jeho těle se napínala nesmírným úsilím, které vynakládal, aby se dostal na druhý břeh.

Covenant přestal naříkat, aby šetřil dech, ačkoliv ho Pěnosledníkova bolest pálila hůř než žhavá láva. Pokusil se vztáhnout svou mysl, uchopit bílé zlato a obrátil jeho sílu obrovi na pomoc.

Nedokázal však říct, zda se mu to podařilo či ne. Rudý oheň zahltil a znecitlivěl všechny jeho smysly. Během dalších dvou krků se Pěnosledník propadl až po pás. Uchopil Covenanta za kotníky a zvedl ho tak, aby Nevěrec na jeho ramenou stál. Covenant zakolísal, ale obrův stisk pevný jako železo ho udržel zpříma.

Další dva kroky a láva dosahovala až k Pěnosledníkově hrudi. Na chvíli ovládl svou bolest a do ticha vládnoucího nad žhoucí hladinou zasípal, „vzpomeň na *jheherrin!*“ Pak začal výt, neboť muka už byla větší, než dokázal snést

Covenant nebyl schopen nic vidět, neměl tušení, jak daleko se dostali. Kymácel se nad hořící hladinou, zadržoval dech a snažil se potlačit svou touhou připojit se k obrovu křiku. Obr postupoval dál, jeho zmučené nohy ho nesly kupředu, jako by se brodil vodou.

Nakonec se ale zapotácel a zůstal stát. Tíha a bolest způsobená lávou ho zastavila. Nebyl schopen brodit se dál.

V posledním vzepětí síly a vůle se napřímil. Natáhl své paže tak, až se zdálo, že se vytrhnou z kloubů, uchopil Covenanta a vrhl ho na břeh.

Covenant obloukem přelétl přes sálající proud a skroutil se do klubíčka, jak do něj udeřila prudká bolest žáru spalujícího ho na popel.

Dopadl na vyhaslé uhlíky asi pět stop od břehu Žározmaru. Popel se při dopadu rozdrobil a pohltil tak část síly nárazu. Zalapal po dechu, otočil se, zvedl se na kolena. Oči měl plné slz, které ho oslepovaly. Necitlivými prsty si vytřel vodu z očí, energicky zamrkal a přiměl se zaostřit zrak.

Deset či více yardů daleko spatřil jednu Pěnosledníkovu ruku stalé trčící nad povrch lávy. Dlaň se sevřela v pěst v marném pokusu se něčeho zachytit Pak následovala obra do žhavých hlubin.

Pěnosledníku! Covenantův výkřik však byl němý – nedokázal najít v plicích dostatek vzduchu.

Žár do něj bušil jako kladivo. Přes tichou, žhoucí hladinu k němu dolehl ryk – pronásledovatelé se blížili.

Než budeme spatřeni, připomněl si Covenant otupěle. Pěnosledník se kvůli němu obětoval, aby nebyl spatřen – aby se Zlor nedozvěděl, že se mu podařilo překročit Žározmar. Toužil zůstat klečet na tom místě, kde byl, a čekat, dokud se nerozplyne v horku a žalu. Přesto se však zvedl.

Pěnosledníku! Příteli!

Otočil se k lávě zády, jako by to byl hrob všech jeho obětí a toporně se odbelhal do temnoty.

Zanedlouho překonal nízký, vyprahlý val a zhroutil se do nehlubokého příkopu za ním. „Okamžitě se na něj

sesypala lavina únavy a on se poddal spánku. Dlouhou dobu ležel obklopen nocí a snil o sluneční záři.

DEVATENÁCT
Ridjeck Thome

Probudil se se štiplavou sirnou pachutí v ústech a popelem v srdci. Nejprve si nemohl vzpomenout, kde vlastně je. Nepoznával vyprahlou zemi, na níž ležel, nechápal, proč ho v krku škrábe síra a proč na nebi není slunce. Nerozuměl tomu, proč se cítí strašně sám, nechápal, jak může někdo tak opuštěný mít ještě sílu, aby vůbec dýchal. Po čase však kromě síry ucítil i pach potu a nemoci. Pot, zamumlal. Lepra. Vzpomněl si.

Vyčerpaně se zvedl do sedu, opřel se zády o stěnu strže a snažil se pochopit, v jaké se nachází situaci.

Myšlenky visely z ráhen jeho mysli v rozedraných cárech rozcupované vichřicí dlouhého hladovění a bolestné ztráty. Věděl, že strádá nedostatkem stravy. To je v pořádku, řekl si. Takto to bylo. Jeho chodidla byla otlučená, pokrytá šrámy, čelo ho bolelo, jako by mu někdo prorazil lebku oštěpem. Opět přikývnul. Ano, toto vše poznával. Jeho špinavá kůže však nejevila žádné známky ožehnuti a ani zablácená róba neutrpěla žádné poškozeni. Chvíli seděl bez hnutí a snažil se pochopit, proč je stále naživu.

Pěnosledník ho musel ochránit před horkem tím, že do něj vlil svou vlastní sílu. Tímto způsobem obrové odjakživa poháněli své lodě – nasměrovali moc do zlatanových kormidel. Při vzpomínce na Pěnosledníkovu statečnost jen potřásl hlavou. Neměl tušení, jak si teď bez něj poradí.

Přesto nad svým ztraceným přítelem neproléval slzy. Cítil se vyprahlý. Kromě toho – pro malomocného

takové věci jako radost nebo žal neměly žádný význam. Žádný, řekl si rozhodně. Krize u Kolosu ho donutila překročit vlastni hranice, vynutila z něj projevy emocí, na něž neměl nárok. Teď cítil, že se opět vrátil ke své niterné otupělosti k tomu, co bylo měřítkem jeho existence. Hra na někoho, kým nebyl, skončila.

Ještě však nedokončil svou práci. Musel jít dál, postavit se Povýšená, aby – pokud to bude možné – naplnil posláni, jež ho přivedlo až sem. Všechny podmínky pro jeho uvolnění z Končiny ještě nebyly naplněny. Ať už to povede k dobrému či zlému, musel učinit pátráni Pána Zlora po bílém zlatu konec.

A bude to muset udělat tak, jak by to udělali Bannor s Pěnosledníkem – s vášní a přitom bez vášně, bojem i odmítáním boje – objevil totiž ještě jeden důvod, proč Povýšence vyhledat Obklopen ve své mysli všemi svými oběťmi zjistil, že zbývá jen jediná možná a správná odpověď.

Touto odpovědí bylo vítězství nad Zlobou.

Jen Zlorovou porážkou mohl dát smysl všem těm životům obětovaným pro něj a zároveň ochránit sám sebe, nepopiratelnou skutečnost toho, čím byl.

Thomas Covenant. Nevěrec. Malomocný.

Upřeně se zahleděl na svůj prsten. Volně visel na jeho vyhublém prstu – matný, nepoddajný, neovladatelný. Zasténal a opět se zvedl na nohy.

Neměl tušeni, proč i po Pěnosledníkově smrti stále zůstává v Končině – a ani ho to nezajímalo. Příčinou bylo pravděpodobně porušení Zákona smrti. Povýšenec mohl udělat cokoliv. Covenant byl ochoten věřit, že ve Zlorově panství byl veškerý Zákon země zrušen.

Ztěžka stoupal vzhůru po protější, pozvolnější stěně příkopu. Nemusel dělat žádné přípravy – neměl potraviny, které by musel shromáždit, neměl plány, nad nimiž by musel přemítat Neměl zkrátka žádný důvod

bránicí mu vtom, aby se za svým cílem pustil ihned. Čím déle by otálel, tím slabší by byl.

Když se přiblížil k okraji valu, vystrčil hlavu, aby se rozhlédl kolem

Poprvé spatní Zlorův útulek.

Stál možná půl míle od něj obklopen rozpraskanou, pustou rovinou. Mrtvá země a kamení napovídaly, že toto místo je ničeno a pustošeno už tak dlouho, že se vzdalo jakékoliv naděje na život Jak mohl ze svého vyvýšeného místa na vrcholku kopce – posledního pahorku nacházejícího se mezi ním a Zlorovým útulkem – spatřit, nacházel se na úpatí pohoří Ridjeck Thome. Po obou stranách, jen několik set yardů od něj, se příkře zvedaly útesy, které se postupně sbíhaly, až se nahoře spojily v ostrý výběžek. V dálce slyšel vlny narážející do skal a daleko za okrajem klínu spatřil temné, šedozelené vody Moře.

Okolní krajině však věnoval jen málo pozornosti. Útulek přitahoval jeho oči jako magnet. V minulosti slyšel, že se Zlorův útulek nachází z větší části pod zemí a nyní měl možnost se o pravdivosti těchto slov přesvědčit. Horstvo zvedající se prudce k nebesům tvořilo na vrcholu kamenitou špičku a právě na ní Útulek stál. Dvě stejné věže, štíhlé jako minarety tyčící se několik set stop vysoko, strážily temný, otevřený otvor v nízkém přemostění klenoucím se mezi nimi – jediný vchod do Zlorova sídla. Toto bylo vše co se dalo ze Zlorova příbytku spatřit Z oken věží mohl Pán Zlor nebo jeho strážní přehlédnout celé pohoří, Žározmar, Rozeklané vrchy i krajinu za nimi, zbytek jeho panství – chovná doupata, zásobárny, dílny, kasárny, trůnní síň – to všechno muselo být schováno v podzemí, vyhloubeno do skaty. Dovnitř se dalo dostat buď otevřenou tlamou jediného nadzemního vchodu nebo tajnými chodbami pod Kurash Qwellinir.

Covenant hleděl na mys před sebou a temná okna věže ne nepodobná očím bezduché bytosti, prázdná a děsivá, mu jeho pohled slepě opětovala. Nejprve byl tím pohledem konsternován, jako by nemohl uvěřit, že je tak blízko svému cíli. Když však tento pocit vyprchal, začal si dělat starosti, jak se dostane do Zlorova útulku, ani by byl spatřen hlídkami. Věž jistě nebyla tak prázdná, jak vypadala. Povýšenec by jistě nepřipustil, aby se k jeho sídlu mohl kdokoli přiblížit nepozorován. Pokud by ale čekal na noc, která by ho mohla skrýt, hrozilo mu nebezpečí pádu z útesu nebo do některé z puklin.

Chvíli nad tím problémem přemýšlel, ale žádnou odpověď nenalezl. Nakonec se rozhodl riskovat Jeho šance na úspěch v této záležitosti nebyly o nic menší, než během celého jeho putování. Terén, který musel překonat, byl sežehlý a zvrásněný, zjizvený jámami plnými škváry, trhlinami a hromádkami popela a skýtal tedy mnoho možností se skrýt.

Začal tím, že se vrátil do příkopu a kráčel po jeho dně na jih, dokud se nezačal stáčet směrem k útesu. Moře nyní mohl vidět a slyšet naprosto jasně, ačkoli zápach síry ve vzduchu byl stále silný a přerazil jeho slanou vůni. Pak se opět vyšplhal vzhůru a vyhlídl nad okraj.

Ke své úlevě spatřil několik dalších koryt. Od úpatí kopce se táhly na všechny strany jako síť jizev způsobená erozí a pokrývaly část roviny, kterou musel překonat. Pokud se mu podaří do nich dostat, aniž by byl spatřen, mohl část vzdálenosti překonat v relativním bezpečí.

V duchu pochmurně vzdal dík za to, že je jeho říza tak špinavá – dokonale splývala s barvami poničené země. Chvíli sbíral odvahu, snažil se uklidnit. Pak

vyrazil, klopýtal dolů svahem a svalil se do nejbližší strže.

Byla příliš mělká, aby mu dovolovala stát vzpřímeně, střídavě se tedy plížil a lezl a zanedlouho se mu podařilo dostat sítě. Poté už se pohyboval mnohem snadněji.

Za Žározmarem začal být vzduch opět vlhký a chladný, jako by proudil ze staré, zatuchlé kobky. Brzy byl provlhlý od

hlavy až k patě, jeho vlastní pot ho řezal na kůži jako led a vysával z něj poslední síly. Země byla tvrdá a když se plazil, cítil svými koleny, jak kdesi dole, ve skále, pulsuje zlo. Had mu bolestně svíral útroby, on se však vytrvale vlekl kupředu.

Když konečně opustil strže, pohyboval se o něco rychleji, kulhal mezi struskovými jámami a hromadami popela. Poté ale dorazil k rovnému úseku, který žádnou možnost úkrytu neskýtal. Terén byl zde zvrásněn desítkami trhlin a štěrbin. Z některých zaznával zvuk vln tříštících se o útesy, z jiných proudil páchnoucí vzduch – zřejmě sloužily jako ventilace Útulku. Nezbylo mu, než přes rovinku přeběhnout nechráněný. Chvílemi prchal po pevné půdě mezi trhlinami, chvílemi mu nezbylo, než překonat závrať a strach a průrvy ležící mu v cestě přeskočit Když konečně dorazil k úpatí drsné, strmé skály, nad níž se tyčily věže, padl pod ohromný valoun skýtající jakýs-takýs úkryt, a zůstal tam ležet. Lapal po dechu, chvěl se zimou a v duchu se děsil, že každou chvíli uslyší hlasy strážných.

Neozval se však žádný poplach, žádné výkřiky či shon – jediné, co mu znělo v uších, byl jeho vlastní, chraplavý, přerývaný dech, horečnaté pulsování krve a hukot mořského příboje. Buď skutečně zůstal nespatřen, nebo se nepřítel připravoval, aby ho mohl překvapit. Sebral zbytky svých sil a začal se plazit mezi kameny.

Jak stoupal vzhůru, byl stále slabší. Vyčerpáním se mu točila hlava, jako kdyby dostal závrať. Jeho necitlivé ruce už nedokázaly cokoliv uchopit, nohy ztratily sílu potřebnou k odrazu. Přesto pokračoval dál. Znova a znova se zastavoval a srdce mu divoce tlouklo, neboť slyšel – nebo se tak alespoň domníval – zachrastění kamene o kámen či zařinčení výstroje – neomylné známky, že je sledován. Přesto se vždy přiměl pokračovat. Omámený závratí, slabý, osamělý, třesoucí se, zranitelný – vrhnul se do zápasu, kterému sám nerozuměl. Zašel už příliš daleko, aby se mohl vzdát.

Teď už byl tak vysoko, že se jen ztěží mohl skrýt. Naštěstí se už nacházel téměř pod věží, takže strážný, který by ho chtěl spatřit, by se musel vyklonit a podívat přímo pod sebe. Ztěžka tedy lapal po dechu a dral se vzhůru, aniž už tolik dbal o to, aby našel patřičný úkryt Veškerou pozornost, veškerou svou energii potřeboval na to, aby pohyboval rukama a nohama a sunul své tělo vzhůru.

Konečně se přiblížil vrcholu. Vyhlédl škvírou mezi dvěma balvany a poprvé zblízka spatřil bránu Zlorova útulku – hladkou, symetrickou, nezdobenou, postavenou se vší důkladností. Kulatý vstup byl vytesán do masivního oblouku z opracovaného kamene – pečlivě ohlazené opevnění měkce objímalo vstupní otvor, jako by to byla přístupová cesta do posvátné krypty. V lesklém povrchu se shlíželo oblačné nebe a do nejmenších podrobností odrážel také šedé ochozy věží.

Před vchodem stála bytost vysoká jako obr. Měla tři hlavy, tři páry očí umožňující se dívat do všech stran najednou a tři svalnaté nohy poskytující jí dokonalou stabilitu. Její tři ruce pozdvižené v nápřahu byly připraveny ihned zasáhnout. Každá paže byla omotána hrubými koženými řemeny a držela krátký, široký meč. Tělo pokrývala dlouhá, kožená kazajka. Zpočátku

Covenant nezpozoroval sebemenší pohyb prozrazující, že by nestvůra byla živá. Pak ale zamění svou pozornost na její ohavné, žluté oči. Neúnavně těkaly po okolí sem a tam a vyhlížely nepřítele. Když přelétly přes kameny, za nimiž se skrýval, zachvěl se, jako by byl odhalen.

Pokud ho ta věc viděla, nedala to nijak najevo a Covenant se po chvíli napjatého očekávání uklidnil. Úkolem strážce bylo podle všeho sledovat pouze bezprostřední okolí vstupu do jeskyně. Ve skutečnosti celá trasa od Žározmaru až nahoru k věžím byla mimo jeho zorný úhel. Současný úkryt tedy skýtal Covenantovi relativní bezpečí. Pokud se ale chtěl dostat do Zlorova útulku, nezbývalo mu, než kolem strážce projít.

Neměl přitom sebemenší tušení, jak by to měl udělat. Nedokázal s tou stvůrou bojovat a nenapadalo ho, jak by ji mohl přelstít Přitom věděl, že čím déle bude čekat na nějakou nenadálou inspiraci, tím více ztratí sil a ocitne se vydán na milost a nemilost vlastnímu strachu.

Než aby zůstal na místě a nechal se paralyzovat vlastním strachem, rozhodl se proplížit po břiše mezi balvany až k opevnění chránícímu vchod z boku. Ukryl se za valem přímo mezi oběma věžemi, zatajil dech a pokoušel se sebrat odvahu na převedení jediného plánu na vniknutí do Zlorova útulku, jaký dokázal vymyslet – seskočit z opevnění přímo proti vchodu a pokusit se strážci uniknout Byl nestvůře tak blízko, až měl pocit, že musí cítit jeho pot, slyšet víření jeho závratě a bušení srdce.

Přesto se nedokázal pohnout Blízkost věží ho ochromovala, ačkoli byl nepochybně mimo dohled strážných stojících u oken, přesto se nedokázal přinutit k pohybu. Měl strach. Jakmile se ukáže, jakmile ho jednou strážce spatří, Zlorův útulek bude varován. Pěnosledníkovo sebeobětování, pomoc *jheherrin*, to

všechno bude zmařeno během jediného okamžiku. Zůstane sám proti všem obráncům Ridjeck Thome.

Zatraceně! pomyslel si. No tak, Covenante! Jsi malomocný! Na tohle sis měl už dávno zvyknout.

Zlorův útulek byl rozlehlý. Pokud by unikl strážci, měl naději, že se mu podaří nějakou dobu skrývat a snad i najít onen tajný vchod, o kterém mluvili *jheherrin.* Toto *pokud* nebylo o nic větší, než ostatní. Byl polapen: z jedné strany ho svírala vlastní nedostatečnost a smrtelnost, z druhé zoufalá situace, v níž se ocitla Končina. Už dávno ztratil schopnost počítat ztráty a poměřovat šance.

Opřel se rukama o skálu a chvíli zhluboka dýchal.

Než se mohl pohnout cosi do něj narazilo a přibilo ho k zemi. Bránil se, ale jeho ruce byly během zlomku vteřiny uchopeny a zkrouceny za záda. Tíha znehybnila jeho nohy. Zuřivostí a strachem chtěl zaječet, ale čísi ruka se mu přitiskla na ústa

Byl bezmocný. Útočník mu mohl zlomit vaz jediným rychlým škubnutím. Ruce ho však jen držely, jako by onen neznámý chtěl stvrdit svou převahu a čekal, až Covenant povolí, poddá se.

S námahou přinutil své svaly, aby povolily.

Ruka přikrývající jeho ústa zůstala na místě, byl však zcela nečekaně převrácen na záda

Zjistil, že se dívá do hřejivé, čisté tváře Slanomila Pěnosledníka

Obr udělal gesto naznačující, aby byl zticha a pak uvolnil své sevření.

Covenant okamžitě vymrštil ruce, uchopil Slanomila Pěnosledníka kolem krku, objal ho a přitiskl se k němu, jako by byl malé dítě. Radost jako východ slunce z něj smyla temnotu beznaděje a pozvedla v jeho srdci novou naději.

Pěnosledník jeho obětí krátce opětoval, pak se z Covenantovy náruče vyprostil a kradl se pryč. Covenant je následoval, ale jeho oči byly tak plné slzí, že ani neviděl, kam jdou. Obr ho vedl od opevnění k zadní straně jedné z věží. Tady byli očím strážce bezpečně skryti, hukot moře pohlcoval zvuk jejich hlasů. Pěnosledník se šťastně usmál a zašeptal, „prosím, odpusť mi. Doufám, že jsem tě nezranil. Vyhlížel jsem tě, ale nakonec jsem tě neviděl. A když ses dostal až na opevnění, nemohl jsem na tebe zavolat, protože bych upozornil toho Zlorova zplozence. Bál jsem se, abys samým překvapením nevykřikl a neprozradil se.“

Covenant mrkáním zahnal slzy a když promluvil, jeho hlas se třásl radostí a úlevou. „Odpustit ti? Vyděsil jsi mě k smrti.“

Pěnosledník se tiše zasmál, stěží schopen skrýt svou vlastní radost „Ach příteli, jsem tak nesmírně rád, že tě znova vidím. Bál jsem se, že jsem tě ztratil v Žározmaru – že jsi byl uvězněn – že – ach! Bylo to celé hejno obav.“

„Měl jsem tě za mrtvého,“ zavzlykl Covenant, pak se ale ovládnul. Rychle si rukou utřel oči, aby si mohl Pěnosledníka prohlédnout.

Obr vypadal úžasně zdravě. Byl nahý – své šaty ztratil v ohni Žározmaru – a jeho tělo bylo od hlavy až k patě čisté a zdravé. Dřívější divokost jeho pohledu nahradilo cosi zdravého, tichého – oči zasazené v hlubokých jamkách zářily smíchem. Jeho alabastrové údy vypadaly silné a pevné, jako by byly z mramoru a s výjimkou několika čerstvých oděrek, které utržil při potyčce s Covenantem, také hladké a neporušené. Vyhlazeny ohněm zmizely i jeho staré jizvy, jako by žár obrovo tělo scelil a zušlechtil až do morku kostí. Nic na jeho vzhledu neprozrazovalo, že by prošel agónií umírání.

A přesto Covenant vnímal změnu, jíž obr prošel – trýznivá muka, transcendenci vlastní bolesti. Jako by obr v Žározmaru sežehl nejtemnější vášně své duše.

Covenant se několikrát nadechl mořského větru, aby se uklidnil a opakoval, „měl jsem tě za mrtvého.“

Obrovo nadšeni nepolevovalo. „Já také. To, co se stalo, mě ohromilo stejně jako tebe. Kámen a moře! Přísahal bych, že zemřu. Covenante, Povýšenec nikdy nemůže dosáhnout úplného triumfu ve světě, kde se dějí věci, jako je tato.“

To je pravda, pomyslel si Covenant. Ne v takovém světě. Nahlas se zeptal, „ale jak? Jak jsi to udělal? Co se stalo?“

„Nejsem si tak úplně jistý. Můj příteli, nejspíš jsi zapomněl na *caamoru*, rituál ohně zármutku. Obrům těm obyčejný oheň neublíží. Bolest očišťuje, ale nespaluje. Tímto způsobem nacházejí Poutníci čas od času úlevu pro svá žalem obtěžkaná srdce.

„A co víc – nejspíš tě překvapí, když ti řeknu, že mi do určité míry přispěla i tvá divoká magie. Než jsem tě chytil a odhodil, cítil jsem – nějaká moc se mnou sdílela sílu právě tak, jako jsem ji sdílel já s tebou.“

„Zatraceně,“ Covenant se zahleděl na slepý, neživý kroužek na svém prstě. Znova si vzpomněl na Mhoramovo tvrzení, *Ty jsi bílé zlato.* Stále však nechápal, co tím měl Nejvyšší Pán na mysli „Kromě toho,“ pokračoval obr, „jsou na zemi tajemství, o jakých se Pánu Zlorovi, Ďáblomilovi a Dušdrtičovi ani nesní. Síla země, která promluvila ke svému příteli Bereku Půlručkovi nemlčí ani nyní. Hovoří jiným jazykem – možná proto byla zapomenuta lidmi, kteří na ní žijí, není však mrtvá. Země by nemohla existovat, kdyby neobsahovala dobro schopné vzdorovat zhoubě kamene Zlozemě.“

„Možná,“ odpověděl Covenant zamyšleně. Stěží slyšel sám sebe. Zmínka o prstenu způsobila, že se jeho myšlenky začaly ubírat úplně jiným směrem. Nechtěl je slyšet, nechtěl o nich mluvit, ale po chvíli se přece přinutil říct, „Jsi – jsi si jistý, že jsi nebyl vzkříšen – jako Elena?“

Obrova tvář se rozzářila. „Kámen a moře! To zní přesně, jako by to řekl Nevěrec.“

„Jsi si jistý?“

„Ne, můj příteli,“ zasmál se Pěnosledník. „Nejsem si jistý. A ani mě to netrápí. Jsem jen rád, že jsem dostal příležitosti ti pomoci.“

Covenant strávil obrova slova a po chvíli na ně našel odpověď. Snažil se seč mohl, aby se vyrovnal obrovi, když prohlásil, „pojďme tedy něco podniknout, dokud ještě můžeme.“

„Ano.“ Pěnosledníkova tvář zvážněla, přesto však neztratila nic ze svého elánu – a stále z ní vyzařovala zvláštní aura bolesti. „Musíme. Každá chvíle zpoždění stojí Končinu další životy.“

„Jak doufám, máš plán.“ Covenant se snažil potlačit svou úzkost „Nečekám, že by nám ten strážný zdvořile pokynul, abychom šli dál, kdybychom ho slušně požádali.“

„Už jsem o tom trochu přemýšlel,“ řekl obr a pečlivě mu vylíčil svůj záměr.

Covenant jeho návrh chvíli zvažoval. „To je všechno moc pěkné. Ale co když ví, že přicházíme? Co když na náš čekají – tam uvnitř.“

Obr jen zavrtěl hlavou a vysvětlil, že strávil nějaký čas nasloucháním skrz kámen věží. Neuslyšel nic, co by svědčilo o chystané léčce. Dokonce se zdálo, jako by věže ani nebyly obydlené. „Možná Dušdrtič skutečně nevěří, že bychom se mohli dostat do jeho Útulku tímto

způsobem. Možná vstup hlídá jen ten jediný strážce. To se brzy dozvíme.“

„To ano,“ zamumlal Covenant. „Jen nemám rád nepříjemná překvapeni. Nikdy nevíš, kdy se objeví a zničí ti život.“

Pěnosledník pochmurně odpověděl, „Možná teď budeme schopni my zničit ničitele.“

Covenant přikývnul. „To věřím.“

Společně se odplížili k vchodu a pak se rozdělili. Podle obrových instrukcí se pak Covenant vydal mezi kameny a suť a snažil se dostat k přední části jeskyně co nejblíže, aniž by byl spatřen Pohyboval se s krajní opatrností, velkým obloukem. Když skončil, byl stále ještě celých čtyřicet yardů od opevnění. Tato vzdálenost ho děsila, neměl však jinou volbu. Nesnažil se proklouznout kolem strážného, chtěl jen odpoutat jeho pozornost

No tak, zavrčel Covenant Poper se s tím. Pro zbabělce tady není místo.

Zhluboka se nadechnul, v duchu zaklel, jako by to byla jeho poslední příležitost a vystoupil ze svého úkrytu.

Okamžitě na sobě ucítil strážcův pohled, on však dělal, jako by si ničeho nevšiml, vydal se mezi kameny ke vchodu jeskyně a snažil se přitom tvářit nonšalantně.

Ruce měl za zády, falešně si pohvizdoval mezi zuby a kráčel kupředu, jako by měl do Zlorova útulku volný přístup.

Strážcovu pohledu se vyhýbal. Cítil, že je natolik žhavý, aby proniknul jeho maskou a odhalil pravý úmysl v celé nahotě. Naskákala mu husí kůže, takový cítil odpor. Přiměl se ale pokračovat dál. Když dorazil na místo, kde začínala leštěná skála, v níž byl vytesán vchod, přinutil se pohlédnout na postavu před sebou.

Mimoděk zakolísal, přestal si pohvizdovat. Žlutá zloba skrytá ve strážcově pohledu do něj udeřila. Ty oči jako by ho znaly od hrotu malíčku až po nejniternější zákoutí duše, věděly o něm všechno a neměly pro něj nic než pohrdání. Na zlomek vteřiny ho přepadl strach, zda to není snad Povýšenec sám. Brzy se ale vzpamatoval. Stejně jako většina nájezdníků byla tato bytost uhnětena ze znetvořených těl – oběť vzešlá z dílen Pána Zlora. Ve způsobu, jakým strážce stál, se dala postřehnout určitá nepevnost nebo nejistota.

S hranou domýšlivostí pospíchal po hladkém kameni přímo k němu, až se ocitl téměř v dosahu jeho meče. Tam se zastavil a chvíli si postavu před sebou pozorně prohlížel. Když ji prozkoumal od hlavy až k patě, opět se mu podíval do očí a se vši drzostí, jíž byl schopen, řekl, „neprozraď Pánu Zlorovi, že jsem tady. Chci ho překvapit.“

Jakmile řekl *překvapit*, spustil ruce, které měl zatím za zády, odhalil prsten na svém prsteníčku a udělal proti strážci pohyb, jako by na něj chtěl zaútočit zášlehem divoké magie.

Nestvůra se okamžitě postavila do bojového střehu. Na chvíli se všechny tři její hlavy natočily ke Covenantovi.

A právě v tu chvíli Pěnosledník seskočil z valu nad vchodem do Útulku.

Strážce byl mimo jeho dosah, obr dopadl, vrhnul se k zemi, překulil se a podrazil mu nohy. Nestvůra klesla k zemi a zuřivě přitom kopala a mávala čepelemi.

Pěnosledník si na strážce sedl obkročmo. Byl právě tak velký jako obr, možná silnější. A měl zbraň. Pěnosledník do něj však bušil pěstmi a pevně ho tiskl k zemi, takže se nemohl účinně bránit. Poté, co mu obr uštědřil dvě pořádné rány do místa, odkud vyrůstaly krky, zůstal ležet nehnutě.

Poté rychle uchopil jeden z mečů a chystal se zrůdu štít

„Pěnosledníku!“ zaprotestoval Covenant

Obr se odvrátil od nehybného těla a s mečem v ruce pohlédl Covenantovi do tváře.

„Nezabíjej ho.“

Obr, udýchaný právě vynaloženou námahou, ze sebe vypravil, .jakmile se probere, vzburcuje celý Útulek.“ Jeho výraz byl divoký, ale ne krutý.

„Už bylo dost zabíjení,“ odpověděl Covenant chraplavě. „Nenávidím to.“

Pěnosledník se mu chvíli díval do očí. Pak zvrátil hlavu a začal se smát.

Covenant se náhle cítil zesláblý vděčností. Málem se pod ním podlomila kolena. „Tak je to lepši,“ zamumlal s úlevou. Opřel se o hlazenou stěnu, odpočíval a vychutnával si obrovo veselí.

Pěnosledník se po chvíli uklidnil. „Dobrá tedy, příteli,“ řekl tiše. „Smrt tohoto stvoření by nám poskytla čas – čas pro to, abychom udělali svou práci a pak hledali možnosti útěku. Ale útek nikdy nebyl naším záměrem.“ Upustil meč na kamennou podlahu vedle nehybně ležícího strážce. „Pokud zůstane v bezvědomí tak dlouho, abychom dosáhli našeho cíle, bude nám to stačit Má-li přijít naděje na únik, ať přijde sama.“ Pak se hořce usmál a pokračoval, „v každém případě, hluboko ve svém srdci cítím, že pro tento kožený krunýř dokážu najít lepší použití.“ Sklonil se nad strážcem, svlékl z něj jeho oděv a použil jej, aby přikryl svou vlastní nahotu.

„Máš pravdu,“ povzdechl si Covenant. On sám na útěk nepomýšlel. „Nevidím však důvod, proč by ses měl nechat zabít Jen mi pomoz najít ty tajné dveře – a pak odsud zmiz.“

„Mám tě opustit?“ Pěnosledník se znechuceným výrazem přitáhl řemínky špatně padnoucího krunýře.

„Jak bych mohl toto místo opustit? Do Žározmaru se už podruhé vstoupit neodvážím.“

„Skoč do moře, plav pryč – já nevím.“ Rostlo v něm napětí. Nemohl si dovolit ztrácet čas diskutováním u samotné brány Zlorova útulku. „Nechci být zodpovědný ještě i za tebe.“

„Naopak,“ odpověděl obr klidně. „Jsem to já, kdo je zodpovědný za tebe. Já jsem tě povolal.“

Covenant sebou trhnul. „To mi starosti nedělá.“

„Ani mně,“ odpověděl Pěnosledník s úsměvem. „Jen nemám rád, když se mluví o opouštění. Můj příteli – už jsem to zažil.“

Chvíli se jeden druhému dívali pevně do očí. Z obrova pohledu pochopil Covenant tak jasně, jako by mu to byl Pěnosledník řekl slovy, že nemůže nést za svého přítele zodpovědnost a ani za něj nemůže rozhodovat. Mohl jen přijmout jeho pomoc a být za ni vděčný. Zasténal, když si představil, jaké to bude mít následky. „Pojďme,“ pravil sklíčeně. „Nemám už moc sil.“

Místo odpovědi ho obr uchopil za paži a podepřel ho. Bok po boku se vydali k temnému ústí jeskyně.

Bok po boku pronikli do přítmí Zlorova útulku.

K jejich překvapení temnota zmizela, jako by prošli jakousi záhadnou, neviditelnou stěnou. Po několika krocích se ocitli na užším konci vejčitého prostoru. Byl osvětlen chladným, zeleným světlem, jako by na jeho zdech jiskřil a zářil led z mořské vody. Zdálo se, že celá místnost každou chvíli vzplane chladným ohněm.

Mimoděk se zastavili a rozhlíželi se. Symetrie místnosti a opracování kamenných ploch byly dokonalé. V dlouhých stěnách po bocích se otvíraly dvě stejné chodby vedoucí pravděpodobně ke věžím, podlaha na opačném konci pak hladce klesala a tvořila široké, točité schodiště vysekané do skály. Kámen nerušila sebemenší

puklinka, nerovnost či spoj. Místnost byla pečlivě opracovaná, ohlazená a souměrná, neposkvrněná žádnými ozdobami ani následky chyb, jako by tvůrce svou ideální představu vtiskl přímo do panenského kamene bez zásahu rukou, které by sklouzly, myslí, které by si špatně vyložily pokyny. Toto zcela zjevně nebyla práce obrů, naprostá dokonalost a přesnost tvaru a nepřítomnost obřího nadšení pro detail tuto možnost předem vylučovaly. Zdálo se, jako by převyšovala jakékoliv umění smrtelníků. Byla nepřirozeně dokonalá.

Covenant jen mlčky zíral. Zatímco Pěnosledník se vzchopil a začal pátrat po dveřích, *o kterých jheherrin* mluvil. Nevěrec bloudil po místnosti a jako by přitahován magickou silou, vydal se k velkému schodišti. Působila zde stará magie, moc nastřádaná nenávistí a lačností. Cítil ji z bledého světla, z ostrého, chladného vzduchu, z dokonalosti neporušených zdí. Toto palčivé a zároveň ledové místo bylo domovem Pána Zlora, jeho sídlem i zdrojem síly. Svou bezduchostí hovořilo o svrchované moci, úplném a neporušitelném řádu. Už jen. tato prázdná hala – Zlorovi nepřátelé se v ní museli cítit jako ubohý hmyz v porovnání s dokonalostí, jež je obklopovala. Covenant si vzpomněl na pověsti, podle nichž Pán Zlor nemůže být poražen, dokud Ridjeck Thome stojí. Docela tomu věřil.

Když došel až k široké spirále schodiště, zjistil, že jeho střed je jako ohromná studna klesající do hlubin pohoří. Schodiště samotné bylo dostatečně široké, aby po něm mohlo vedle sebe kráčet patnáct nebo dvacet lidí. Ve spirálách se snášelo dolů a přitahovalo jeho pohled, až se naklonil přes okraj ve snaze dohlédnout tak daleko, jak to jen půjde. Dokonalá symetrie v Covenantovi vzbudila další vlnu závratě, jeho iracionální lásky k pádu a strachu z něj.

Teď již však znal tajemství onoho víření stahujícího ho do hlubin a nebál se. Jeho oči těkaly sem a tam, zkoumaly každou křivku. To, co uviděl o chvíli později, ho z jeho nebezpečné fascinace vytrhlo.

Zespoda v naprostém tichu běžela vzhůru velká skupina prazlochů.

Odtáhl se od okraje a zavolal na Pěnosledníka, „Raději si pospěš. Už jdou.“

Pěnosledník, ani na chvíli nespustil oči z kamene, dál jej prohmatával svýma rukama a snažil se najít sebemenší známku svědčící o přítomnosti tajného vchodu. „Je dobře ukrytý,“ zamumlal. „Nechápu, jakým způsobem je kámen opracován. Moji lidé nebyli v tomto umění žádní nováčci a přesto si mohli nechat o takových stěnách jen zdát.“

„Asi měli dost svých vlastních hrůz,“ zaskřípal zuby Covenant. „Najdi to! Ti prazlochové jsou hodně rychlí.“ Pak si vzpomněl na bytost, která zapříčinila jeho pád do katakomb pod Hromovou horou a dodal, „dokáží vyslídit bílé zlato po čichu.“

„Jsem obr,“ odpověděl Pěnosledník. „Cit pro kámen jsem zdědil společně s krví mých předků. Ty dveře přede mnou nemohou zůstat dlouho skryty.“

Pak jeho ruce našly úsek, za nímž vycítily dutinu. Rychle místo prozkoumal a odhadnul rozměry dutiny, ačkoliv v neporušené stěně nebyla nejmenší stopa či štěrbinka.

Když co nejpřesněji určil polohu dveří, potlačil na střed překladu nad nimi.

Se zeleným zajiskřením se z hladké stěny nejprve vyloupla římsa a z ní se až k zemi spustily zárubně dveří, jako by se v tu chvíli zhmotnily z kamene. Dveře mezi nimi se bez jediného zvuku otevřely dovnitř.

Pěnosledník si spokojeně zamnul ruce. „Jak jsi přikázal, Vícepane.“ A zdvořilým gestem dal Covenantovi možnost vstoupit do dveří jako první.

Covenant pohlédl ke schodům a pak si pospíšil do malé komory za dveřmi. Pěnosledník jej následoval, na rozdíl od Covenanta se však musel sklonit, jinak by dveřmi neprošel. Rychle za sebou dveře zavřel a pozoroval, jak se opět proměnily v hladký kámen. Pak se přiblížil k vstupu do tunelu ústícího do místnosti, kde stáli.

Chodba byla právě tak chladná a jasně osvícená jako vstupní hala a spadala prudce dolů do hlubin pohoří. Když do ní Covenant nahlédnul, jen tiše zadoufal, že ho zavede tam, kam se potřeboval dostat Byl příliš slabý na to, aby se plížil útrobami Zlorova útulku a hledal svou vlastní zkázu.

Covenant ani obr se neopovažovali promluvit. Měli strach, aby je nezaslechli prazlochové. Pěnosledník pohlédl na svého přítele, pokrčil rameny a vstoupil do chodby.

Nízký strop ho donutil se přikrčit, postupoval však kupředu tak rychle, jak jen mohl. Covenant s ním držel krok tak, že se opřel o obrova záda a nechal gravitaci, aby posouvala jeho vysílené nohy od jednoho kroku k druhému. Jako dvojčata, bratři navzdory vzájemné rozdílnosti srostlí v jedno tělo, se společně prodírali a belhali nitrem skály Ridjeck Thome.

Jak sestupovali, Covenant několikrát upadl. V sevřeném prostoru tunelu jeho strach a neodbytný pocit naléhavosti ještě vzrostl. Spíše ho to však vyčerpávalo, než aby mu dodávalo nových sil. Cítil se znavený, jako by už byl poražen. Lezavý chlad mu pronikl až do morku kostí, kde pálil jako mrazivý oheň, obklopoval ho, až se v něm Covenant začal po nějaké době cítit podivně příjemně – příjemně a ospale, jako unavený

poutník, jenž konečně dorazil domů a klesl před sálajícím krbem. Pak, ve zvláštních záblescích, spatřil ducha tohoto místa, naprostou dokonalost, která jakýmsi zvláštním způsobem probouzela a utvrzovala nejdivočejší a nejnenasytnější zášť. Zde útěcha a opovržení splývaly v jedno. Zlorův útulek byl panstvím bytosti, která chápala, co je dokonalost – bytosti, která pohrdala životem ne proto, že by pro ni představoval nějakou hrozbu, ale proto, že svým vlhkým kypěním a růstem urážel to, co bylo ústředním pilířem její existence. V takových chvílích Covenantova necitlivá, poraněná chodidla nebyla schopna nalézt zem a on upadl na Pěnosledníkova záda.

Přesto stále postupovali kupředu až přece jen dorazili na konec tunelu. Chodba zde ústila do několika prázdných, ničím nezdobených komnat, dokonale utvářených a přísně symetrických, které nevykazovaly nejmenší známky toho, že by v nich někdo obýval. Osvětlovala je stále tatáž zelenkavá záře a vzduch zde byl ostrý jako krystalky ledu. Pěnosledníkův pot vytvořil na jeho vousech smaragdovou krustu a navzdory své obvyklé odolnosti vůči chladu se třásl.

Za komnatami našli schodiště směřující opět dolů. Vedlo je skrz pusté haly, prázdné jeskyně velké tak, že by se v nich mohly skrývat hrůzy, o nichž se světu tam venku ani nesnilo, opuštěné galerie, kdy by řečník mohl hřímat k tisícům posluchačů. Ani zde nenašli sebemenší stopu po obývání. Všechny tyto části Zlorova útulku byly vyhrazeny jen pro něj, sem prazlochové ani jiná stvořeni neměli přístup. Pěnosledník nutil Covenanta, aby skrz tu strašidelnou dokonalost prošli co nejrychleji. Sestupovali stále níž a pátrali po hlubinách, v nichž Pán Zlor skrýval kámen Zlozemě. A čím hlouběji šli, tím bylo prastaré zlo Ridjeck Thome kolem nich těžší a bolestnější. Po čase už byl Pěnosledník příliš

prochladlý, ale ještě se dokázal chvět a Covenant se vlekl po jeho boku, jako by mu v spánku bránila pouze naléhavá touha najít nejchladnější místo Útulku, pokladnici věčného ledu.

Instinkt, který jim velel pokaždé zamířit dolů, je nezklamal. Pěnosledník začal postupně cítit místo, kde se Kámen skrývá Jeho podrážděné nervy jasně cítily vyzařování zla.

Konečně dorazili na kamenné odpočívadlo vysekané ve stěně prázdné jámy. Tam našli další skryté dveře. Pěnosledník je otevřel stejným způsobeni, jako ty ve vstupní hale, sklonil se a prošel jimi do okrouhlé místnosti. Jakmile Covenant znaveně překlopýtal přes práh, obr dveře zavřel a ostražitě se postavil do středu haly.

Stejně jako všechny, které už obr viděl, i tato byla zcela hladká s výjimkou dveří. Napočítal jich osm, všechny stejné, těžké á masivní, rozmístěné podél stěn v naprosto identických intervalech. Necítil za nimi žádný život, žádný pohyb, ale jeho nervy se chvěly blízkostí Kamene.

„Tam," vydechl Pěnosledník tiše a ukázal na jedny ze dveří. „Tam je trůnní sál Ridjeck Thome. Tam skrývá Dušdrtič kámen Zlozemě."

Aniž pohlédnul na svého přítele, přistoupil ke dveřím a položil na ně dlaň, aby se o svém dojmu ujistil. „Ano," zašeptal. „Je tam." Chvěl se strachem a vzrušením. Uběhla dlouhá chvíle než si uvědomil, že mu Covenant neodpověděl.

Zatlačil na dveře, aby odhadl jejich pevnost. „Covenante," řekl přes rameno."Příteli, konec je blízko. Seber svou odvahu. Já ty dveře vylomím. Až to udělám, ty musíš vběhnout do trůnního sálu. Jdi přímo ke Kameni – než ti v tom zabrání nějaká jiná síla."

Covenant stále neodpovídal. „Nevěrce! Jsme u cíle! Teď nesmíš zakolísat“

Covenant mu přiškrceným hlasem odpověděl, „nebude třeba je vylomit.“

Pěnosledník se otočil a zprudka od dveří odskočil.

Nevěrec stál ve středu místnosti. A nebyl sám.

Před ním stál strigoň a z jeho širokých nozder mu vytékal sliz. V pařátech držel řetězy a okovy.

Pěnosledník s hrůzou sledoval, jak zaklapl okovy na Covenantových zápěstích. Strigoň ho pak na řetězu vedl ke dveřím trůnního sálu.

Obr se vrhl svému příteli na pomoc, ale Covenantův strašlivý pohled ho zarazil. Z temných, vyhladovělých modřin kolem jeho očí vyčetl něco nepochopitelného. Covenant se mu pokoušel cosi sdělit, cosi ležící mimo dosah slov. Pěnosledník viděl zranění, které Covenantovi způsobili prazlochové, s nimiž se potkal u Kolosu. Přesto si nedokázal představit, jaké zoufalství mohlo donutit člověka, aby se poddal zplozencům démondů.

„Covenante!“ vykřikl.

Covenant úmyslně uhnul očima, pak obra doslova provrtal pohledem, opět uhnul a stáhl Pěnosledníkův zrak s sebou.

Obr se otočil a spatřil v sále dalšího obra. Ruce měl založené v bok a divoce se šklebil. Pěnosledník ho okamžitě poznal. Byl to jeden ze tří bratrů, kteří padli za oběť běsům. Stejně jako Elena byl vzkříšen z mrtvých, aby sloužil Dušdrtičovi.

Než mohl Pěnosledník cokoliv udělat, vstup do trůnního sálu se otevřel a sotva jím Covenant prošel, opět se zavřel.

V tutéž chvíli se rozlétly všechny ostatní dveře a dovnitř vtrhly bytosti stvořené z kamene.

DVACET
Nevěrec

PĚNOSLEDNÍK SE OTOČIL KOLEM DOKOLA a zjistil, že je

obklíčen. Do místnosti vstoupily desítky nestvůr. Nepotřebovaly ani zbraně, bylo jich víc než dost, aby ho pohřbily pod vahou svých těl. Přesto nezaútočily. Rozestavěly se podél stěn a zabezpečily dveře, aby jim nemohl uniknout. Pak zůstaly nehnutě stát a dychtivě se nakláněly kupředu, jako by se už nemohly dočkat, až ho rozsápou na kusy. Nechaly ho však mrtvému obrovi.

Pěnosledník se otočil tváří k duchovi.

Ten se k němu přibližoval a na rtech mu pohrával škodolibý úsměšek. „Zdravím tě, Pěnosledníku," zasyčel. „Zrádče svého lidu. Kamaráde! Musím ti blahopřát. Sloužíš pánovi dobře. Nejenže jsi v čase neštěstí opustil své bratry, takže celá tvá rasa byla vyhlazena, ale teď já přivedl toho červa s jeho směšným bílým zlatem přímo do rukou Povýšence, Ďáblomila Dušdrtiče. Dobrá práce! Zdravím tě a chválím, kamaráde!" Ono *kamaráde* ze sebe vyrazil, jako by to byla největší urážka „Já jsem Bratrovrah. Já jsem ten, kdo zabíjel. Dospělé i děti. Pobil jsem všechny obry v Rmutně. Pohleď, co jsi způsobil, Zrádče. Hled' a zoufej si!"

Pěnosledník ustoupil o několik kroků, ale oči ani na okamžik nespustil z mrtvého obra.

„Odplata!" vysmíval se Bratrovrah. „Vidím ji vepsánu ve tvé tváři. Nemyslíš na zoufalství. Jsi příliš zaslepený, abys dokázal pochopit, co jsi udělal. Pří

našem pánu! Ani tě nenapadne dělat si starosti o svého opovrženíhodného přítele. Tvé srdce je plné myšlenek na odplatu, kamaráde! Vidíš mě a věříš, že i když všechno ostatní ve tvém životě selhalo, teď se alespoň budeš moci pomstít za svou ztrátu. Za svůj zločin! Zrádče, vidím to v tobě. Největší touhou tvého srdce je roztrhat mě na kusy. Blázne! Vypadám snad jako někdo, kdo se tě bojí?“

Zatímco se Pěnosledník stále díval do duchovy tváře, odhadoval svou pozici a poměřoval vzdálenosti kolem sebe. Bratrovrahova slova se ho dotýkala. Právě v nich slyšel sladkost pomsty. Znal potěšení ze zabíjení, ubohou, nechtěnou rozkoš z toho, že může někoho rozsápat vlastníma rukama. Zachvěl se, jako by se už nemohl dočkat, napjal své mocné svaly, aby byly připraveny ke skoku.

„Zaútoč tedy,“ pobízel ho mrtvý obr. „Uvolni tu touhu, která tě naplňuje. Myslíš si, že se tím očistíš? Jsi tak slepý? Kamaráde! Na světě není nic, co by tě mohlo ospravedlnit I kdybys prolil tolik krve, až by jí byla zaplavena celá Končina od východu na západ, nestačila by na to, aby z tebe smyla všechnu špatnost Hlupáku! Pošetilý blázne! Kdyby tě pán neřídil, provedl bys pro něj tuto práci tak rychle, že by z ní ani nestačil mít potěšení. Pojď tedy, kamaráde! Zaútoč na mě! Jsem už dávno mrtvý. Jak bys mě mohl znova zabít?“

„Pokusím se o to,“ prohlásil Pěnosledník tiše. „Svým vlastním způsobem.“ Duchovo zbytečné popichování mu prozradilo, co potřeboval vědět. Nestvůry kolem ho mohly rozsekat během zlomku vteřiny – a přesto čekaly, zatímco ho Bratrovrah provokoval. Zřejmě stále existovalo něco, co od něj mohl Dušdrtič získat, a Covenant byl tedy stále naživu. Možná Pán Zlor doufal, že se mu podaří Pěnosledníka obrátit proti Nevěrci.

Pěnosledník však v Žározmaru prošel obřadem *caamora*. Napřímil se a celé jeho tělo se napjalo. Když se pak vymrštil před, nezaútočil na Bratrovraha. Jeho mocné svaty na nohách ho vrhly přímo mezi stráže stojící před vstupem do trůnního sátu.

Nečekanost jeho útoku je donutila se přikrčit. Vletěl mezi ně po hlavě, paže napřažené před sebe a vší silou narazil do dveří.

Ty nebyly dělány na to, aby byty schopny odolávat něčemu takovému. S ostrým zaskřípáním tříštícího se kamene povolily a otevřely se dovnitř.

Pěnosledník dopadl na podlahu v dešti kamenných úlomků, udělal kotrmelec a okamžitě se postavil na nohy. Byl v trůnním sále Ridjeck Thome.

Místnost měla okrouhlý tvar stejně jako ta, kterou před chvílí opustil, jen méně dveří a také její strop byl vyšší, jako by stavitelé chtěli dát dostatek prostoru nesmírným silám, jež ji naplňovaly. Pěnosledníkovi přímo naproti stál sám velký trůn: starý, hrůzu nahánějící balvan usazený na nízké mohyle navršené u jedné ze zdí a vytvarovaný do podoby otevřené tlamy s ostrými, zahnutými tesáky připravenými se zatnout a trhat Trůn a jeho podstavec byly, aspoň pokud mohl obr posoudit, jediné dvě věci v Zlorově útulku, kterým se nedostalo dokonalého opracování a ohlazení. Naopak – kámen vypadal poničený a zmrzačený dlouhými věky, kdy musel nést celou váhu Zlorovy zášti. Jako by předpovídal zkázu, která po čase postihne celou skálu Ridjeck Thome.

Pak si povšiml kamene Zlozemě zasazeného do podlahy přímo před trůnem.

K obrovu překvapení se nezdál ani tak mohutný ani těžký, aby ho neodkázal zvednout Přesto když do něj udeřila moc, která z Kamene vyzařovala, zapotácel se, jako by ho zasáhla mocná pěst. Nevydával nijak silné

světlo – v trůnním sále bylo jen o něco jasněji než v kterékoliv jiné místnosti Zlorova útulku. Třpytil se však ve svém loži jako ztělesnění absolutního chladu. Pulsoval jako šílené srdce, vysílal zášlehy nespoutané síly a vyzařoval na všechny strany svou ničivou moc. Sotva se Pěnosledník ocitl v jeho světle, zastavil se, jako by mu smaragdová zář proměnila krev v led.

Chvíli na Kámen ohromeně hleděl, zděšen jeho mocí. Pak si ale jeho otřesené smysly uvědomily přítomnost další síly v trůnním sále. Tato síla se zdála být v porovnání s Kamenem podivně tlumená. Byla však jen jemnější, mnohem záludnější a v žádném případě nebyla slabší.

Ještě než se Pěnosledník otočil směrem, odkud přicházela, věděl, že pochází od pána Kamene.

Pána Zlora.

Našel Povýšence spíše citem než zrakem. Pán Zlor byl v podstatě neviditelný, ačkoli vytvářel v prostoru neproniknutelnou prázdnotu – cosi jako obrys postavy stojícího muže – spíše tedy stín nepřítomnosti než přítomnost sama označoval místo, kde by stál, kdyby měl fyzické tělo. Kolem toho stínu zářila smaragdová aura a vycházel z něj sirný pach.

Stál vedle Kamene obrácený ke dveřím a k obrovi zády. A před ním, tváří k Pěnosledníkovi stál Thomas Covenant.

Byli sami, prazlochové hned poté, co Covenanta přivedli, trůnní sál opustili.

Zdálo se, že si Covenant ani neuvědomuje přítomnost okovů svazujících mu ruce. Nebojoval, nebránil se. Hladovění a chlad ho těžce poznamenaly. Z vyzáblých tváří mu v podobě vlhkých stružek potu stékala bolest a své zapadlé, unavené oči se upíral přímo do očí Pána Zlora, jako by se Povýšencova síla zaťala do ošklivé rány na jeho čele a nedovolovala mu uhnout

Ani jeden z nich nedal najevo, že by si Pěnosledníkova hlasitého příchodu všiml. Soustředili se jeden na druhého a nic kolem sebe nevnímali. Cosi se mezi nimi dělo – jakási výměna, jejíž podstatě Pěnosledník nerozuměl. Spatřil však výsledek. Právě když soustředil svou pozornost na Pána Zlora a Covenanta, zvedl Povýšenec svou poloprůsvitnou paži a udeřil jí Covenanta do tváře.

Pěnosledník zařval a vrhl se příteli na pomoc. Než mohl udělat dva kroky, roztříštěnými dveřmi dovnitř vtrhla záplava nestvůr, které se na něj okamžitě vrhly. Srazily ho na podlahu, přitiskly ho svou vahou a zkroutily mu ruce za záda. Bojoval divoce, ze všech sil, ale jeho protivníků bylo mnoho a byli silní. Ovládli ho během okamžiku. Odtáhli ho k boční stěně a tam ho připoutali řetězy tak pevnými, že je nebyl schopen přetrhnout. Bezmocně sledoval, jak nestvůry opustily trůnní sál, nic jiného dělat nemohl.

Mrtvý obr mezi nimi nebyl. Jakmile posloužil svému účelu a selhal, byl opět zapuzen do temnot smrti.

Zlorovi služebníci ho posadili do takové pozice, aby mohl Pána Zlora a Covenanta sledovat a zároveň nebyl schopen do boje probíhajícího mezi nimi nijak zasáhnout

Jakmile nestvůry zmizely, Povýšenec se k obrovi poprvé otočil. Jakmile se zeleně jiskřící polostín pootočil, obr spatřil Povýšencovy oči. Uvnitř aury byly jedinou viditelnou částí Pána Zlora.

Měl oči jako tesáky, zkažené a žluté – tesáky tak záštiplné, že se Pěnosledníkův hlas zadrhl v hrdle a udusily veškerá povzbuzující slova, která chtěl zakřičet na Covenanta.

„Buď zticha!“ řekl Pán Zlor hlasem, jenž zněl jako odkapávání jedu. Jinak tě usmažím dřív, než přijde tvůj čas.“

Pěnosledník bez odporu poslechnul. Otvíral ústa, jako by ho okolní led dusil a jen bezradně přihlížel.

Povýšencovy oči spokojeně zamrkaly. Pak se obrátil ke Covenantovi.

Toho Zlorova rána srazila na zem. Nyní klečel a svýma spoutanýma rukama si zakrýval tvář v gestu vyjadřujícím absolutní pokoru. Zdálo se, že jeho prsty už zcela ztratily citlivost, slepě se tiskly k jeho tváři jako uschlé klacíky, zcela neschopné prozkoumat způsobené zranění nebo vůbec vnímat vlhkost krve. Co však vnímal, byla nemoc rozežírající jeho nervy, jako by ji Zlor svou přítomností urychlil, jako by dodal doposud tiché erozi hmatatelnost. Věděl, že jeho nemoc je nyní na vrcholu a křehký žalář těla, v němž až doposud vězel jeho život, bude brzy zlomen. Nemoc se vztáhla k jeho srdci jako bezcitná chapadla. Hledala, pátrala jako kořeny stromů pátrají po skulině, kazu v kameni, aby do něj mohly vniknout a rozlomit jej. Byl tak slabý a vyčerpaný, jak jen mohl být, aniž by jeho srdce přestalo pracovat.

Když však spustil své zakrvácené ruce z úst, která vlivem rychlého Zlorova jedu zčernala a natekla tak, že se jich Covenant nedokázal ani dotknout – když opět pozvedl k Povýšenci své oči, nebyla v jeho pohledu po ponížení ani stopa. Zůstal neporazen.

Zatraceně, zamumlal sotva slyšitelně. Zatraceně. Není to tak snadné.

A rozhodně sevřel prsty své zmrzačené ruky kolem prstenu.

Povýšencovy oči na něj metaly blesky, Pán Zlor se ale ovládl a výsměšným, otcovským tónem pronesl, „no tak, Nevěrče. Neprodlužuj tuto nepříjemnou chvíli. Víš dobře, že se proti mně nemůžeš postavit Má moc je svrchovaná. A kromě toho mám kámen Zlozemě. Mohu svrhnout měsíc z jeho dráhy, povolat z hrobů dávno

mrtvé, z pouhého rozmaru zničit celá města. Lehce mohu rozsápat vše, co je podstatou tvého bytí . a rozhodit cáry tvé duše po nebesích.“

Tak to udělej, zamumlal Covenant.

„Přesto jsem se rozhodl být trpělivý. Nemám v úmyslu ti ublížit Jen vlož svůj prsten do mé dlaně a všechna tvá muka budou u konce. To je směšná cena, Nevěrče.“

Není to tak snadné.

, Je v mých silách tě patřičně odměnit. Pokud si přeješ vládnout společně se mnou Končině, dovolím ti to. Zjistíš, že nejsem zlý pán. Pokud chceš, můžeš zachránit život svému příteli Pěnosledníkovi. Nebudu nic namítat, ačkoliv mě urazil.“ Pěnosledník se zazmítal ve svých řetězech, snažil se vykřiknout, ale nemohl. „Pokud si přeješ zdraví, i to ti mohu dát Pohleď!“

Mávl svou poloprůsvitnou rukou a Covenantovými smysly projelo zvláštní zachvění. Okamžitě pocítil, jak se do nervů jeho rukou a nohou vrací cit a život. V tu chvíli z něj všechna jeho bolest, hlad a slabost spadly. Jeho tělo přímo rozkvetlo.

On však zůstal nepohnut Nalezl svůj hlas a vyčerpaně se nadechl přes stisknuté zuby. „Zdraví mě netrápí. Ty jsi ten, který učí malomocné, aby nenáviděli sami sebe.“

„Červe!“ vyštěkl Pán Zlor. Náhle, bez jakéhokoliv přechodu, byl Covenant opět malomocný a hladový. „Klečíš přede mnou na kolenou a to je taky místo, kam patříš! Donutím tě, abys mě prosil o každou jiskřičku života! Že se malomocní nenávidí? Jsou moudří. Já tě naučím, jaké je postavení těch, které všichni nenávidí!“

Povýšencovy zkažené oči probodly Covenanta pohledem, v němž se zračila neobměkčitelná nenávist a Nevěrec se připravil na další ránu. Vtom se ale začal Pán Zlor smát. Jeho výsměch rozechvěl vzduch trůnní

síně jako zvuk ohromných balvanů narážejících o sebe a způsobil, že dokonce pevný kámen na podlaze se zdál být zrádný jako močál. Když se konečně utišil, řekl, , jsi mrtvý muž, červe. O nic víc schopný života než kterákoliv mrtvola A přesto mi odporuješ. Odmítáš zdraví, moc, dokonce přátelství. Zaujal jsi mě – jsem nesmírně tolerantní. Dám ti čas, abys mohl přemýšlet o svém šílenství. Řekni mi, proč jen se chováš tak pošetile.“

Covenant nezaváhal.“Protože tě nenávidím.“

„To není důvod. Mnoho lidí si myslí, že mě nenávidí, protože jsou příliš zbabělí, aby pohrdali hloupostí, tvrdohlavostí, přetvářkou, podlézavostí. Tím mě neoklameš. Řekni mi proč, červe.“

„Protože miluji Končinu.“

„Podívejme!“ posmíval se Pán Zlor. „Nemůžu uvěřit, že bys byl tak sentimentální. Končina není tvůj svět – nemůže si činit nárok na tvou ubohou věrnost Od samého počátku tě mučila požadavky, které jsi nemohl splnit a poctami, které sis nijak nezasloužil. Představuješ si sám sebe jako muže, který je věrný i ve smrtí, zbytečné smrtí způsobené nedostatečným oblečením a spatným stravováním. Věrný i ve špinavých cárech uprostřed písečné pouště. Ne, nejsem přesvědčen. Znova, řekni mi proč.“ Své *proč* vyslovil tak, jako by touto jedinou slabikou chtěl rozmetat vše, co bylo v Covenantovi pevné.

Končina je nádherná, zašeptal Covenant Ty jsi odporný. Chvíli se cítil příliš slabý, aby dokázal odpovědět. Nakonec se však přece jen vzchopil.

„Protože nevěřím.“

„Ne?“ Zaječel Povýšenec potěšeně. „Pořad?“ V jeho smíchu znělo čiré pohrdám. „Nevěrče, jsi ubohý nade vší pomyšlení. Skoro jsi mě přesvědčil, abych si tě nechal po svém boku. Budeš mým šaškem.“ Nepřestal

však Covenanta vyslýchat. „Copak můžeš nenávidět nebo milovat to, v co nevěříš?“

„Jak vidíš, tak ano.“

„Jak je vůbec možné, abys nevěřil tomu, co nenávidíš nebo miluješ?“

„Přesto to možné je.“

Pán Zlor se opět rozesmál. „Klame mě snad můj sluch? Copak ty – poté, co můj nepřítel udělal vše, co bylo v jeho moci, aby tě zviklal, stále věříš, že to je jen sen?“

„Není to realita. Ale na tom nezáleží. To není důležité.“

„A co tedy je, červe?“

„Končina. Ty.“

Povýšenec se opět zasmál. Jeho veselí však bylo nyní krátké a falešné, zněl znepokojeně, jako by v Covenantovi narazil na něco, co nedokázal pochopit. „Končina a Nevíra,“ posmíval se. „Ty ubohá, pomatená duše. Nemůžeš mít obojí. Jedno vylučuje druhé.“

Ale Covenant věděl své. Po tom všem, čím prošel, konečně pochopil. Jen tehdy, když potvrdil obojí, když přijal oba póly protikladu a podržel je v celé jejich plnosti, vyvážené, jen tehdy, když nesměřoval mezi ně, ale přijal jejich vlastní směřováni, je mohl uchránit oba – Končinu i sebe – a najít místo, kde se paralelní linie jeho neřešitelného dilematu spojovaly. Oko paradoxu. V tomto místě ležel důvod, proč vůbec Končina vstoupila do jeho života. Mlčky tedy vzhlížel k prázdnému stínu obklopenému smaragdovou aurou, k nevypočitatelné moci Povýšence. Uvnitř se však zatvrdil. Tak to ne, Zlore. Spletl ses. Není to tak snadné. Kdyby bylo, přišel bych na to už dávno.

„Už mám dost těch tvých nesmyslných výroků,“ pokračoval po chvíli Pán Zlor. „Moje trpělivost není nekonečná. A kromě toho bych ti rád položil několik

dalších otázek. Pominu, že já vniknul na mé panství. To je nepodstatná záležitost, která se dá snadno vysvětlit. Nějakým mně neznámým způsobem se ti prostě podařilo uplatit velký počet mých nevolníků, takže mi dvakrát podali falešná hlášení o tvé smrti. Ale na tom nesejde. Vytluču z nich třeba duši, abych se dozvěděl pravdu. Odpověz mi však na tuto otázku, červe.“ Přistoupil ke Covenantovi a napětí v jeho hlase prozrazovalo, že se dostal k podstatě svého zkoumání. „Ta divoká magie není součástí tvého světa. Protiřečí tvé Nevíře. Jak můžeš používat moc, v kterou nevěříš?“

Nyní Covenant pochopil, co je příčinou Zlorovy shovívavosti. Proto tedy Povýšenec ztrácel čas výslechem, místo aby mu prostě utrhl z ruky prst i s prstenem. Bál se, že Covenant tajně ovládl divokou mágu – že skryl svou sílu, riskoval smrt v Zpustošených pláních, Žározmaru a Kurash Qwellinir a nechal se zajmout, aby nyní mohl Pána Zlora překvapit a zasáhnout ho na slabém místě.

Zlor měl důvod se strachovat Hůl Zákona byla zničena. Na okamžik Covenanta napadlo, že by mohl jeho obav využít ve svůj prospěch. Pak ale tuto myšlenku zavrhl. Ve svém vlastním zájmu, aby se opět neposkvrnil starou dvojakostí, se rozhodl říct pravdu.

„Nevím, jak ji použít.“ Slova se bolestně prodírala přes jeho nateklý ret „Nevím, jak ji vyvolat. Jsem si však jist, že tady, v Končině, je divoká magie skutečností. A vím, jak ji uvést do pohybu. Vím, jak ti celou tuhle zatracenou ledničku shodit na hlavu.“

Povýšenec nezaváhal, nepochyboval. Zdálo se, jako by se přímo před Covenantovými očima zvětšil a divoce zařval, „nic takového neuděláš. Už jsem snášel tvou drzost dost dlouho. Říkáš, že jsi malomocný? Tak já ti ukážu, co je malomocenství!“

Síla zavířila kolem Covenanta jako miliony rozzuřených vos. Prázdný Povýšencův stín před ním začal strašlivě růst. Brzy byl větší než Covenant, větší než Pěnosledník, větší než samotná trůnní síň. Naplnil vzduch, sál, celý Útulek. Covenant cítil, jak do něj padá jako do propasti.

Vykřikl o pomoc, ale žádná nepřišla. Padal dolů jako postřelený pták. Rychlost pádu mu hučela v uších, jako by se ho snažila vysát a pohltit Kdesi nevýslovně hluboko pod sebou cítil skálu, o niž se měl roztříštit.

V nicotě se ozval šepot, dech páchnoucí sírou, „skloň se přede mnou a já tě zachráním.“

Zachvátila ho závrať hrůzné touhy. Temný vír větru jím smýknul proti skalisku, jako by se veškeré síly nebes spojily, aby s nim mrštily o nerozbitnou žulovou stěnu jeho osudu. Zloba ječela v jeho mysli, dožadovala se, aby ji přijal, naléhala a hrozila ho pohltit jako sebevražedný paradox závratě. On se však upjal sám k sobě a odmítl. Končina nebyla skutečná a on tímto způsobem nemohl umřít.

Sebral zbytky svých chatrných sil, zaťal ruku do pěsti a sevřel prsten.

Ozval se uder a lebka se mu málem rozskočila bolestí. Doběla rozžhavená agónie bušila v jeho hlavě a jako ostré spáry divoce trhala jeho mozek na kusy. Zlor se na té bolesti vezl, jako by to byla přílivová vlna a snažil se prolomit nebo přelézt vodní stěnu jeho vůle. Covenant však byl příliš znecitlivělý, aby ho bylo možno zlomit. Jeho dlaně a chodidla zcela ztratila schopnost vnímat, čelo si na bolest již zvyklo a černý, nateklý ret mu byl také povědomý. Zelený, strašidelný chlad nemohl jeho ztuhlým kostem ublížit. Byl strnulý vůli k odporu.

Pán Zlor se do něj pokoušel vstoupit, snažil se s ním splynout Ta možnost byla svůdně sladká – zastavit

bolest, oprostit se od dlouhé únavy, jíž zasvětil svůj život Byl však připoután sám k sobě způsobem, který mu nedovoloval uhnout či poddat se.

On, Thomas Covenant, Nevěrec a Malomocný odmítl.

Náhle jeho bolest zmizela v temnotách. Zranění, násilí, strach z pádu – to všechno se proměnilo v popel a rozptýlilo se v nehybném vzduchu. Místo nich ho přepadla jeho vlastní necitlivost, nepřítomnost jakéhokoli vjemu. Vznášejíc se v neosvětlené propasti si uvědomil, že vidí sám sebe.

Stál nikde obklopen ničím a tupě a nechápavě hleděl na své ruce.

Nejprve vypadaly normálně. Byly vyhublé jako větvičky, dva chybějící prsty na pravé ruce v něm vzbuzovaly pocit ztráty, neúplnosti, která ho donutila zasténat Jeho prsten však byl neporušený, netečně visel na jeho ukazováku, žhavý kroužek tak dokonalý, jak by měl mít nějaký význam.

Po chvíli se mu na rukou začaly objevovat rudofialové skvrny – na prstech, hřbetech rukou, zápěstích i kloubech. Pomalu se šířily a začaly mokvat, lehce se vzduly jako puchýře, pak se otevřely a odhalily abscesy skryté pod kůží. Jak se rány rozrůstaly, začal z nich vytékat hnis. Brzy obě jeho ruce zachvátila infekce.

Byly gangrenózní, zahrávaly, páchly. Vytékalo z nich shnilé maso jako sliz jakési houby, páchnoucí a odporný. Zatímco infekce pokračovala, kosti jeho prstů se začaly křivit. Zbavené morku, zkažené hnilobou, napínané šlachami, v nichž už dávno odumřely nervy, které by je dokázaly regulovat, se začaly svírat, křivit se, lámat, až konečně zatuhly v podivných, znetvořených úhlech. Jeho ruce rozežírané hnilobou a nemocí, se měnily v strašlivé paťáty. Černý otok sněti si přitom již razil cestu vzhůru jeho zápěstími.

Tentýž tlak, totéž smrduté a neovladatelné napětí svalů a šlach, jež poté, co v nich odumřely nervy, nemohly být ovládány, mu zkroutila předloktí, takže groteskně visela z jeho loktů. Pak začal hnis vytékat z naběhlých pórů paží a když odhrnul řízu, zjistil, že jeho nohy jsou pokřivené až po kolena.

Tak prudký útok nemoci ho zděsil, zaplavil pocitem zoufalství a ošklivosti. Viděl na sobě svou vlastní nevyhnutelnou budoucnost, následek nemoci – konečnou stanici na cestě každého malomocného, který se buď včas nezabil nebo nebojoval dostatečně tvrdě o to, aby zůstal naživu. Ano, právě tento obraz spatřený před mnoha měsíci v leproserii ho přiměl k rozhodnutí rvát se o vlastní přežití. A nyní i u něj propukla nemoc naplno, krutá, neléčitelná. Ted' už nebylo o co bojovat.

Přesto – pokud šlo o lepru, nepohyboval se Covenant na neznámé půdě. Znal svou nemoc s důvěrností milence a dobře věděl, že není možné, aby jej zachvátila tak rychle a bezvýhradně. Nemohla být skutečná. A také nebyla vším. Jeho bytí v sobě obsahovalo mnohem víc, než jen odporné, hnisající jizvy. Navzdory tomu, co říkali lékaři – navzdory tomu, co viděl sám na sobě, byl něco víc než jen malomocný.

Ne, Zlore! zašeptal hořce. Není to tak snadné.

„Tome! Tome!“ vykřikl zděšený hlas. Znal jej – hlas známý a milovaný jako zdraví. „Vzdej to. Copak nevidíš, jak nám ubližuješ?“

Vzhlédl a uviděl před sebou stát Joan. V napjatých pažích před sebou držela jejich synáčka Rogera. Vypadalo to, jako by dítě bylo oběť, kterou mu podávala. Oba vypadali právě lak, jako když je viděl naposledy, dávno tomu. Joan měla ve tváři tentýž výraz rozervanosti a žalu, výraz, kterým ho prosila, aby pochopil, proč se s nim rozhodla rozvést. Naprosto nevysvětlitelně však byla – nahá. Covenantovo srdce

plakalo, když pohlédl na ztracenou něhu jejího klína, hrdost ňader, navždy odepřený poklad jejího obličeje.

Jak se na ni díval, na její hladké kůži se začaly objevovat rudé skvrny. Její ňadra se naplnila abscesy, hnis stékal z bradavek jako mléko.

Roger se v jejím náručí zoufale zmítal. Když pak otočila bezmocné dítě tváří k otci, Covenant spatřil, že Rogerovy oči jsou potažené blánou, zpola oslepené leprou.

Zlore! zaječel Covenant. K čertu s tebou!

Pak uviděl ostatní postavy, vystupovaly z temnoty a kráčely k němu. Mhoram, Lena a Atiaran, taky Bannor a Hile Troy. Mhoramova tvář byla pokryta hnisajícími vředy a vypadala jako jedna velká, bolestná rána. Jeho oči navzdory pokročilé infekci křičely, jako by se topil v močálu ohavného zla. Leně vypadly všechny vlasy a její holá lebka byla pokryta nádory. Atiaraniny oči pokrývala mléčná blána. Bannorovy nohy se groteskně pokřivily – strážce krve musel být úplně chromý – a Troyovu slepou tvář rozežírala gangréna, jako by mu hnil mozek.

Za nimi stáli další a další lidé, které Covenant během svého pobytu v Končině potkal. Všichni byli na smrt nemocní, zohyzdění pokročilým malomocenstvím. A za nimi stály celé davy nespočetných obětí – všichni lidé Končiny, zděšení, strádající, hnusící se sami sobě, zničení jako by Covenant mezi nimi rozšířil jakousi nesmírně nakažlivou nemoc.

Při pohledu na ně vybuchl. Zuřivost jenž v něm vzbudila jejich trýzeň v něm vyvřela vzhůru jako láva Sopečný hněv, tak dlouho pohřbený pod vahou jeho těžkých zkoušek vyvrhl do prázdnoty gejzír živé, plamenné vášně.

„Zlore!“ zaječel. „Zlore! Tohle nemůžeš!“

„Udělám to," ozvala se výsměšná odpověď. „Právě to dělám."

„Přestaň!"

„Dej mi prsten."

„Nikdy!"

„Pak se tedy potěš pohledem na to, co jsi přivedl do záhuby. Pohleď! Dal jsem ti druhy. Osamělý malomocný přetvořil svět k obrazu svému, aby nebyl sám."

„Já ti to nedovolím!"

Povýšenec se ironicky zasmál. „Ještě mi pomůžeš, než zemřeš." „Nikdy! K čertu s tebou! Nikdy!"

Hněv uvedl Covenanta do stavu vytržení – hněv žhavý jako láva. Všichni ti malomocni v něm vzbudili doposud nepoznanou zuřivost. Naposledy pohlédl na oběti tlačící se před ním v nekonečných řadách. Pak začal bojovat o svobodu jako novorozenec snažící se vymanit z tísnivého matčina lůna.

Zdálo se mu, jako by se vznášel v nicotě nekonečné propasti, dobře však věděl, že jeho fyzické tělo stále klečí na podlaze trůnního sálu. Jediným prudkým vzedmutím vůle odvrhl všechny vjemy, každé klamné zdání zabraňující mu spatřit, kde je. Jeho tělo se třáslo, probíhaly jím bezmocné záškuby, ale on je přinutil, aby se postavilo na nohy. Oči byly stále slepé, o tom, co viděly, rozhodoval Pán Zlor. Covenant však rozhodně prohlásil, „vidím tě, Zlore." Nepotřeboval oči. Nervy ztuhlých tváří vnímaly vyzařování síly kolem něj.

Udělal tři klopýtavé, vrávoravé kroky a cítil, jak se Zlor náhle vrhnul proti němu ve snaze ho zastavit Než ho mohl Povýšenec zastavit, pozvedl ruce a dlaněmi napřed padl na kámen Zlozemě.

Ve chvíli, kdy jeho snubní prsten udeřil do Kamene, v jeho ruce vybuchl uragán moci. Vzduch se otřásl výbuchy zeleného a bílého ohně. Závoj Zlorova klamu

byl během vteřiny rozcupován a vítr ho odvál pryč. Covenant zjistil, že leží na zemi a nad jeho zmrzačenou rukou víří tornádo moci.

Zvedl se na nohy. Jediným pohybem paží se zbavil okovů, jako by to byly jen pavučiny lží.

Zlorův poloprůsvitný stín se přikrčil do bojového střehu. Šlehl po Covenantovi svýma žlutýma, zkaženýma očima, jako by to byly dýky, jež toužil zabodnout do jeho srdce. „Blázne!“ zaječel, až to trhalo uši. „Červe! Tady vládnu já! Já jsem tvůj zákonitý pán – já přikazuji Kameni. Zničím tě! Dřív než se mě vůbec budeš moci dotknout!“

A mrštil proti Covenantově ruce zášlehem moci, jež se vpila přímo do prstenu. Bílé zlato bylo náhle změněno. Chladné zlo se vpilo do kovu, vtisklo se do prstenu, dokud všechnu zářivou běl nepohltila smaragdově zelená zář. Covenant opět cítil, jak kamsi padá

Bez jakéhokoliv přechodu se ocitnul přímo na Kevinově stráži. Stál na kamenné plosině jako titán a s pomocí svého zhoubného prstenu vyvolal nad Končinou nový Obřad znesvěcení. Všechno živé před ním vadlo. Kmeny velkých zlatanových stromů praskaly a tříštily se, květiny umíraly. *Aliantha* byty zbaveny plodů a obráceny v prach. Půda se měnila v písek. Řeky vysychaly. Skalnovští a Dřevnovští byli poraženi. Vše živé v zemi ztratilo své domovy a bylo vystaveno strádání a hladu. Byl Pánem zmaru, to, co vykonal, bylo zničující a nenapravitelné.

Nikdy!

Prudkým napřením své vůle vytlačil zelenou sílu ze svého prstenu a opět se ocitl v trůnní síni. Jeho zásnubní prsten opět zářil čistým, stříbrným světlem a větrný vír moci nabyl takové divokosti, že jej žádné síla nemohla spoutat

Téměř se zasmál. Kámen mu nemohl nic udělat Nemoc pronikla hluboko do jeho těla, rozklad už nemohl být větší.

Obrátil se k Povýšenci a zasípal, „dostal jsi příležitost Použil jsi svou špinavou moc. Teď' je řada na mně. Nemůžeš mě zastavit. Zlomil jsi příliš mnoho Zákonů. Já Zákonu nepodléhám. Divoká magie jím není ovládána – neomezuje mě. Byla to však jediná věc, která mě mohla zastavit. Měl jsi ho použít proti mě. Jedinou hybnou silou jsem zde nyní já – má vůle.“ Ztěžka oddechoval, nemohl nalézt dostatek vzduchu pro svou vášeň. „Jsem malomocný, Zlore. Vydržím všechno.“

V tu chvíli na něj Povýšenec zaútočil. Zlor položil ruce na kámen Zlozemě a vložil všechnu svou sílu do jeho divoce pulsujícího srdce. Zelená moc udeřila do Covenanta.

Dopadla na něj jako hroutící se hora, navršila se jako tuny roztříštěného kameni. Zpočátku na ni nedokázal svůj prsten zaměřit, takže podlehl jejímu nárazu, který ho odhodil vzad Pak si ale uvědomil svou chybu. Snažil se použit divokou magii jako nástroj nebo zbraň, něco, co může být ovládáno. Nejvyšší Pán Mhoram mu ale řekl, *Ty jsi bílé zlato.* Této síle se nedalo poručit, nemohla být použita pro věc dobrou či zlou jak to zručnost či neobratnost toho, kdo jí vládl, dovolovala. Teď, když se probudila, se stala jeho součástí, výrazem jeho existence. Nepotřeboval ji soustřeďovat, zaměřovat. Rostla společně se silou jeho vášně.

S výkřikem útok odrazil a roztříštil jej na miliony zimničnatých kapek.

Pán Zlor opět udeřil. Moc, která sežehla i vzduch mezi nimi, se vrhla proti Covenantovi, aby zničila bílý vír prstenu. Jejich srážka rozzářila trůnní sál ohňostrojem zelených a bílých záblesků. Moci se

vzájemně proplétaly, pohlcovaly a srážely se. Vypadalo to, jako by všechny bouře země zesílely.

Intenzita boje Covenanta vyděsila, hrozila zviklat jeho odhodlání. Neměl žádné zkušenosti s mocí, nebyl zběhlý v boji, avšak hněv, který v něm vzbudili malomocní, strádání Končiny i oběti Zloby ho držel na nohou. A jeho Nevíra ho vtom podporovala. Věděl mnohem bezpečněji, než mohl vědět kterýkoliv rodák Končiny, že Pán Zlor není neporazitelný. Jak Povýšencova podoba napovídala, Zloba neměla žádnou reálnou existenci. Lidé Končiny by tváří v tvář Zlobě selhali, neboť o ní byli přesvědčeni. Covenant ne. Nebyl ochromen, neboť nevěřil v nezbytnost své porážky. Pán Zlor byl pouze ztělesněná část jeho samotného – žádný bůh a už vůbec ne nesmrtelný. Vítězství bylo možné.

Vrhl se tedy celým srdcem, duší i tělem do boje. Nemyslel na porážku, nepočítal ztráty. Pán Zlor ho svým útokem zatlačil až ke zdi, u níž seděl Pěnosledník. Divoká síla Kamene ničila všechno kolem, vysála ze vzduchu poslední kapku tepla a nenávistně proti němu vrhla děsivě ostré rampouchy. On ale nezakolísal. Divoká magie byla vášnivá a neuchopitelná, sahala vysoko až po klenbu času a hluboko do samotného nitra země – syrová síla omezovaná pouze jeho vůlí. A ta stále rostla, hrdě pozvedala hlavu, rozkvétala živena mízou jeho hněvu. Každou vteřinou se z něj víc a více stával Zlorův rovnocenný soupeř.

Brzy byl schopen se pohnout. Odlepil se od stěny a prodíral se vichřicí ke svému nepříteli. Bílé a zelené zášlehy bičovaly vzduch, výbuchy divokého hromobití se navzájem střetávaly a tříštily. Prudký chlad Pána Zlora a Covenantův vír se na sebe vrhly, vzájemně se trhaly, zanikaly, obnovovaly se a opět mizery. Bitva byla tak prudká, až měl Covenant pocit, že se Ridjeck Thome musí každou chvíli zřítit. Útulek však stál stejně

pevně jako trůnní sál. Hromové ticho bouře mocí otřásalo pouze Zlorem a Covenantem.

Náhle se mu podařilo zatlačit Pána Zlora dozadu, pryč od Kamene. Jeho vlastní oheň okamžitě vzplanul obnovenou silou. Bez přímého kontaktu nemohl Povýšenec ovládat svůj zkázonosný nástroj zdaleka tak dobře. Jeho úsilí bylo nyní horečnaté, vypjaté do krajnosti. Nikým neovládaná síla třásla trůnem, rvala ze stropu kusy kamene a rozštěpila podlahu několika dlouhými puklinami. Povýšenec nyní cosi křičel v jazyce, kterému Covenant nerozuměl.

Nevěrec se chopil své příležitosti. Vykročil kupředu, zasypal Povýšence deštěm blesků divoké magie a pak začal budovat mezi Zlorem a Kamenem silovou stěnu. Pán Zlor vykřikl a zoufale se pokusil ke Kameni probojovat Bylo však příliš pozdě. Během okamžiku Covenantova síla Pána Zlora obklíčila

Nevěrec využil své převahy a nalehl na Povýšence vší silou svého hněvu. Udeřil na něj jako jestřáb a sevřel jej pařátem své moci. Bílá síla začala tvrdě pronikat do polostínu Zlorova těla

Třpytivá zelená aura syčela, odlétávaly z ní jiskry, ale odolávala. Byla houževnatá, neústupná – odrážela Covenantovy zuřivé údery, jako by to vše byla jen hra. Nevěrec se přesto nevzdával. Oslnivá zář divoké magie dál útočila proti smaragdovému třpytu aury, až ji jeden zvlášť mocný nápor konečně protrhnul.

Protrhla se s třeskotem, který otřásl celým trůním sálem, jako by Ridjeck Thome zachvátilo zemětřesení. Tlaková vlna narazila do Covenantovy poraněné lebky, až mu začala třeštit hlava Přimknul se však ke své síle a nepřipustil sebemenší zakolísání vůle.

Poloprůsvitná postava se vzňala zeleným plamenem, jako by to byl troud. Jak hořela, trhala se, odlupovala a na zem z ní odpadaly žhnoucí cáry.

Pán Zlor, Povýšenec, začal nabývat v Covenantově sevření viditelnou podobu. Jeho tělo se začalo postupně zhmotňovat Dokonale utvářené údy, čisté, bílé jako alabastr, stará, velká lví hlava, z níž velebně splývaly dlouhé bílé vlasy a vousy, důstojná hruď, široká, silná. Jen jeho oči zůstaly stejné, neprošly žádnou překvapivou proměnou. Sekaly po Covenantovy jako dva hadí zuby plné jedu.

Když se Pán Zlor zcela zhmotnil, založil si ruce na prsou a ostře řekl, „teď mě opravdu vidíš, červe.“ V jeho hlase nebyla ani stopa po strachu či porážce. „Věříš, že jsi nyní mým pánem? Blázne! Tvou ubohou víru a moudrost jsem převyšoval už tehdy, když se tvůj svět teprve zrodil. Říkám ti jasně, červe. Zloba je jediným pravým ovocem zkušenosti a pochopem. Po čase budeš jednat tak, jako jsem jednal já. Naučíš se pohrdat bytostmi, mezi nimiž žiješ pro jejich ubohou zášť, kterou nazývají láskou, vírou, nadějí či věrností. Zjistíš, že je snadnější jim vládnout než je snášet – snadnější a lepší. Zachováš se úplně stejně. Staneš se stínem toho, co jsem já. Povýšencem, který nemá dostatek odvahy, aby se vyvyšoval. Jen pokračuj, červe. Znič mou práci, pokud musíš. Zabij mě, pokud můžeš. Ale už to skonči! Tvá nechápavost mě unavuje.“

Covenant byl proti své vůli pohnut. Vznešené vzezření Pána Zlora, jeho důstojnost a odevzdanost hovořily mnohem výmluvněji, než kletby či odpor. Covenant viděl, že bez ohledu na to, čím vším prošel, má před sebou ještě stále spoustu nezodpovězených otázek.

Než však mohl odpovědět, než se mohl pokusit vyslovit pocity a předtuchy, jež vněm Zlorova slova vyvolala, ticho v trůnním sále rozrazila prudká rána. Za Covenantovými zády se přímo ve vzduchu otevřely velké neviditelné dveře a do místnosti vstoupilo cosi

mocného, strašlivého a zuřivého. Síla a divokost, jež se náhle rozprostřela všude kolem, rozechvěla sál a téměř rozbila Covenantův vír, kterým svíral Pána Zlora.

Utvrdil svou vůli, několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil a pak se otočil.

Zjistil, že hledí na vysoké postavy podobné těm, které viděl v jeskyni Krve země pod *Melenkurionem* Nebehrází. Tyčily se nad ním, strašlivé a přísné; zdálo se však, jako by se nacházely někde jinde, než v trůnním sále.

Byli to duchové Vznesených Pánů. Covenant poznal Kevina Zmařitele, syna Loricova. Vedle Kevina stály další dvě poloprůsvitné postavy: Loric Zlobijec a Damelon Přítel obrů. Za jejich zády pak uviděl Prothalla a Osondreu a desítky dalších mužů a žen, s nimiž se nikdy nesetkal. Mezi nimi pak zahlédl Elenu, Leninu dceru. Za nimi a nad nimi se pak vztyčila nejvyšší postava – muž s planoucíma, prorockýma očima a zmrzačenou rukou: Berek Přítel země, zakladatel rodové linie Pánů.

Ti všichni pak naráz, jediným hlasem, jehož nenávist otřásla Covenantem hloubi duše, vykřikli, „zabij ho! Máš ho ve své moci. Nevšímej si jeho prolhaných řečí. Ve jménu celé země, zdraví, života, zabij ho!“

Prudkost jejich hněvu do něj narážela, síla jejich touhy jím otřásla. Toto byli obránci Končiny. Nic nemilovali víc, než svou zemi. Přesto je Zlor tím či oním způsobem přemohl všechny, díval se, jak klesají do hrobu, zatímco on žil dál a ničil. Zdálo se, že palčivá nenávist Pánů zcela přehlušila Covenantův hněv.

Jejich naléhavost ho však nepřiměla k poslušnosti. Naopak, jako by odplavila jeho vlastní zuřivost, sílu bojovat dál. Místo toho se v jeho duši rozhostil zármutek – žal tak hluboký, že jej stěží dokázal unést, stěží dokázal potlačit slzy. Zasluhovali si, aby je

poslechl. Měli právo cítit hněv. Jejich naléhání mu však umožnilo jasně spatřit to, co až doposud jen tušil. Vzpomněl si na dřívější Pěnosledníkovu rozkoš ze zabíjení. Jeho úkol ještě stále nebyl dokončen a jak nyní poznal, s hněvem v srdci ani dokončen být nemohl. Zuřivost byla dobrá v boji, při obraně. Nyní však mohla zabránit konečnému uskutečnění toho, oč se celou dobu snažil.

Hlasem zastřeným zármutkem Pánům odpověděl, „Nemůžu ho zabít Pokaždé, když jste se o to pokusili, přežil a vrátil se ještě silnější než dřív. Zloba je taková. Nemůžu ho zabít.“

Jeho odpověď je ohromila. Chvíli jen stáli a chvěli se úžasem a zděšením. Pak se Kevin s hrůzou v hlase zeptal, „chceš ho tedy nechat naživu?“

Covenant nebyl schopen odpovědět přímo, nedokázal dát jednoznačnou odpověď. Přidržel se však přímé stezky své intuice. Poprvé od chvíle, kdy boj s Povýšencem začal, se obrátil k Slanomilu Pěnosledníkovi.

Obr stál připoután u zdi a dychtivě pozoroval okolní dění. Jeho zakrvácená zápěstí a kotníky dokazovaly, jak usilovně se snažil osvobodit a jeho tvář vypadala, jako by ji všechny ty věci, na které se musel dívat, vyždímaly do poslední kapky. V podstatě ale byl živý a zdravý. V jeho hlubokých očích se zračilo porozumění pro Covenantovo dilema. „Až doposud sis vedl dobře, drahý příteli,“ vydechl a pohlédl Covenantovi do oči. „Věřím volbě tvého srdce, ať bude jakákoliv.“

„Není o čem rozhodovat,“ zalapal Covenant po dechu a snažil se ještě na chvíli zadržet své slzy. „Já ho nezabiju. Stejně by se zase vrátil a já nechci, aby jeho smrt padla na mou hlavu. Ne, Pěnosledníku – příteli. Teď je to na tobě. Na tobě – a na nich.“ Kývl směrem k průsvitným duchům Pánů. „Radost zní v uších, které

slyší – pamatuješ? To jsi mi řekl. Poslouchej tedy, mám pro tebe radostnou novinu. Porazil jsem Povýšence – protentokrát. Končina je v bezpečí – zatím. Přísahám. Teď chci – Pěnosledníku!“ Slzy zaplavily jeho oči a zamžily zrak. „Chci se smát Raduj se. Vnes trochu radosti do téhle zatracené díry!“ Otočil se a křikl na Pány, „slyšíte mě? Nechte Zlora samotného! Uzdravte se!“

Dlouhá chvíle, během níž se v trůnní síni neozval jediný zvuk, málem zlomila jeho vůli. Z Pána Zlora vyzařovalo pohrdání, Pánové stáli zděšení, nic nechápali a Pěnosledník visel ve svých řetězech, jako by na něj dolehla větší tíha, než jakou dokázal snést

„Pomozte mi!“ vykřikl Covenant.

Jeho prosba konečně přinesla ovoce. Prorocká slova se dotkla srdcí, která je uslyšela. Slanomil Pěnosledník, poslední z obrů, se se strašlivým úsilím začal smát.

Nejprve to byl příšerný zvuk. Pěnosledník se svíjel ve svých řetězech a vyplivoval ze sebe smích, jako by to byly kletby. Tomuto Pánové rozuměli a dokázali se připojit. Namířili na poraženého Povýšence šípy pohrdavého výsměchu a nenávistné úšklebky. Jakmile však Pěnosledník přemohl počáteční strnulost a začal se smát, jeho svary povolily. Stažené hrdlo se uvolnilo a hruď opět volně dýchala, takže čistý vítr veselí odvál z jeho plic popel nenávisti a hněvu. Brzy v jeho hlase zaznělo cosi jako radost, opravdové veselí.

Pánové se zanedlouho přidali. Jak Pěnosledníkův smích nabýval na síle, stával se zároveň nakažlivějším, až byl schopen strhnout i pochmurné stíny Pánů. Jejich hněv začal tát Proudila jimi čistá radost jež s každým okamžikem nabývala na intenzitě. Pěnosledník se radoval z nich a oni zase vnímali jeho veselí. Výsměch a pohrdání zmizely během okamžiku. Teď už se nesmáli, aby vyjádřili svou nenávist vůči Pánu Zlorovi.

Ke svému vlastnímu překvapení zjistili, že je k tomu nevede nic, než čistá radost ze smíchu, hluboký pocit uspokojení a příliv nadšení, jenž pocítili ve svých srdcích.

Pán Zlor se při tom zvuku přikrčil. Snažil se dále odporovat, ale nemohl. S výkřikem bolesti a hněvu si zakryl tvář a začal se j! měnit. Čas jako by se pro něj rozběhnul nazpátek. Vlasy mu potemněly, vous zhoustl a ztvrdl. Mládl s neuvěřitelnou rychlostí. Zároveň jeho tělo ztrácelo pevnost a zmenšovalo se. S každým vráceným rokem viditelně zprůsvitněl. Když se stal chlapcem, byl už téměř neviditelný.

Proces se však nezastavil. Z chlapce se stalo dítě, které stále nezadržitelně mládlo. Na chvíli byl malým, křičícím nemluvnětem dávajícím křikem najevo svou nespokojenost Pak zmizel docela

Také Páni postupně bledli. Jakmile byl Povýšenec poražen, vraceli se zpět do svých hrobů – duchové, kteří z porušení Zákona smrti konečně získali něco jiného než utrpení. Nevěrec a Pěnosledník osaměli.

V tu chvíli dostal Covenant záchvat nezvladatelného pláče. Vyčerpání z těžké zkoušky na něj dolehlo. Cítil se příliš slabý, aby mohl zvednout hlavu, příliš znavený, aby dokázal dál žít Přesto musel udělat ještě jednu věc. Slíbil, že Končina bude v bezpečí. Teď musel její bezpečnost zajistit

„Pěnosledníku?“ plakal. „Příteli?“ Svým hlasem prosil obra, aby mu porozuměl. Neměl dost sil, aby vyřkl nahlas, co měl v úmyslu udělat

„Neboj se o mě,“ odpověděl Pěnosledník. V jeho hlase zaznívala zvláštní hrdost jako by ho Covenant poctil něčím výjimečným. „Thomasi Covenante, Vícepane a Nevěrče, statečný, držiteli bílého zlata – po jiném konci netoužím. Udělej, co musíš, příteli. Jsem v

míru. Díky tobě jsem mohl být svědkem podivuhodného příběhu.“

Covenant zcela zaslepený proudy slz přikývnul. Pěnosledník se musel rozhodnout sám za sebe. Napadlo ho ještě zlomit obrovy řetězy, aby se alespoň mohl pokusit o útěk, kdyby chtěl Pak se veškerá Covenantova starost o přítele proměnila v popel.

Ztěžka se vlekl po dlažbě a snažil se přesvědčit sám sebe, že našel svou odpověď na smrt. Bylo lepší naplnit svým skonem nějaký cíl, než se stát bezmocnou obětí – přinutit smrt, aby sloužila jeho cílům a nadějím. Toto nebyla dobrá odpověď. Byla to však jediná odpověď, kterou měl.

Nervy na své tváři vnímal vyzařování kamene Zlozemě zcela jasně. Vztáhl se k němu, jako by to bylo ovoce stromu poznání

Jakmile se jeho prsten dotknul Kamene, síla, která již skomírala, znovu ožila. Ohromný zelenobílý oheň vyšlehl vzhůru a vytvořil sloup vysoký tak, až se zdálo, že sahá téměř do nebes. Jakmile ucítil sílu vlévající se do potlučené skořápky jeho těla, věděl, že toto je *ten* oheň, oheň, pro který byl dávno předurčen jako uschlý list či mizerný manuskript Poklekl v samém středu prudce se točícího víru síly a jednu ruku vložil na kámen jako muž objímající obětní zvíře. Z napuchlého rtu mu po bradě stékala čerstvá krev, kapala do smaragdově zelené záře a okamžitě se vypařovala.

Spojení těch dvou sil vytvářelo každou chvíli více a více energie. Kámen Zlozemě pulzoval v Covenantových rukou jako neživé, nezkrotné srdce pracující v bezmyšlenkovitém úsilí ve snaze zničit ho, než se nechat zničit. A on jej přivinul ke své hrudi jako svůj osud. Nemohl Zlobu zničit, mohl se však alespoň pokusit zlomit její nejstrašnější nástroj. Pokud by Povýšenec přece jen přežil, bez Kamene bude muset

pracovat celé věky, aby opět získal ztracenou moc. Covenant Kámen objal, poddal se jeho ohni a posledními záchvěvy své vůle se snažil rozlomit ho ve dví.

Bílozelené a zelenobílé tornádo rostlo, až naplnilo celý trůnní sál a vyrazilo vzhůru skalou ven z nitra Ridjeck Thome. Jako bojovníci svírající jeden druhému hrdlo v zuřivém zápase na život a na smrt se smaragdová a zářivě bílá proplétaly, vybuchovaly, divoce vířily a stoupaly vzhůru rychlostí, jaké nechráněná žula nemohla odolat. Základy hory se otřásly. Zdi se začaly hroutit, ze stropu odpadávaly ohromné kusy skály, měkčí kámen se tavil a tekl jako voda.

Pak se celý Útulek otřásl v strašlivé křeči. V podlaze se otevřely široké pukliny které spěchaly vzhůru jako by v šílené touze uprchnout Celá hora se začala třást a sténat. Ozvaly se tlumené výbuchy a puklinami vyrazily vzhůru oblaka úlomků a páry. Žározmar divoce vířil. Věže se naklonily jako vrby ve větru.

S výbuchem, který rozbouřil moře, celý střed hory vylétl do vzduchu. V dešti balvanů, úlomků velkých jako celé domy či vesnice, se kamenný masiv rozštěpil od vrcholku až po základnu. Za strašlivého rachotu se obě poloviny zakymácely, oddělily se od sebe a těžkopádně klesly do maře.

Do mezery mezi nimi se z východu vlilo moře a ze západu horoucí láva. Hlasité syčení přehlušilo všechny ostatní zvuky a mračna páry zahalila bublající kotel hroutícího se Ridjeck Thome i zuřivost střetu kamene, moře a ohně – zahalila vše kromě síly, která žhnula v samém středu vší té zkázy.

Byla zelenobílá, prudká, divoká – mohutně se tyčila vzhůru a sahala až k nebesům.

Ale bílá nakonec převládla a zvítězila.

DVACET JEDNA
Konec malomocného

TÍMTO ZPŮSOBEM TEDY THOMAS COVENANT dodržel svůj slib.

Poté dlouhou dobu ležel v pohodlném hrobě zapomnění, pohřben pod naprostým vyčerpáním plul v temnotách – v pusté zemi nikoho mezi životem a smrtí. Cítil, že je skutečně mrtvý, zbavený citu jako smrt sama. Jeho srdce však stále tlouklo, jako by nemělo dost rozumu či moudrosti, aby se zastavilo, když už nemělo žádný důvod pokračovat Trhaně, chabě pokračovalo ve své práci a nedovolovalo životu zcela uniknout

A hluboko v něm – na jakémsi skrytém místě, chráněno tvrdou, kostěnou kobkou jeho lebky, zůstávalo vědomí sebe sama. Stále ho ještě neopustilo, ačkoli se zdálo, že se pomalu vsakuje do teplé, měkké země jeho hrobu. Toužil po odpočinku, zasloužil si ho. Avšak cena za jeho současný poklid byla příliš vysoká.

Pěnosledník je mrtvý, zamumlal sotva slyšitelně.

Před pocitem viny nenalézal úniku. Jeho odpověď měla do dokonalosti daleko. Nečistota na něm bude lpět tak dlouho, dokud jeho život potrvá.

A to už nemělo být dlouho.

Presto nemohl neslyšet zatvrzelý vnitřní hlas, který mu oponoval. Nebyla to tvoje vina, říkal. Nemohl jsi rozhodnout za něj. Od určité chvíle není tento tvůj pocit zodpovědnosti ničím jiným než hodně složitým způsobem sebevraždy.

Tento argument musel uznat. Ze zkušenosti věděl, že malomocní jsou ztraceni vtom okamžiku, kdy se začnou

ze svého onemocnění obviňovat, kdy se začnou cítit odpovědni za to, že dostali lepru. Možná vina, smrtelnost a slabost těla splývají na konci vjedno, napadlo ho. Skutečností však zůstávalo, že Pěnosledník byl mrtev. Definitivně a neodvolatelně. Už nikdy neměl uslyšet jeho smích.

nevinnost, z níž tvá duše může čerpat mír, leží někde jinde," ozval se z temnoty jakýsi hlas. „Tento úkol sis nevybral sám ze své vlastní vůle. Byl na tebe vložen. Vina patří těm, kdo měli možnost volby. Zde přitom rozhodl ten, kdo tě vybral bez tvého vědomí či souhlasu."

Covenant se nepotřeboval ptát, kdo to mluví. Okamžitě ten hlas poznal. Patřil starému žebrákovi, který ho oslovil před jeho první cestou do Končiny – starý muž, co ho přesvědčoval, aby si nechal svůj snubní prsten a donutil ho přečíst lejstro, na němž byly sepsány základní etické otázky.

Mdle odpověděl, „musel sis být jistý sám sebou." „Jistý? Ach ne. Hodně jsem riskoval. Nebezpečí hrozilo nejen světu, který jsem stvořil, ale i mně samotnému. Kdyby můj nepřítel získal bílé zlato, stal by se nezávislý na zemi. Zničil by ji a pak by se vrhl na mě. Ne, Thomasi Covenante. Tím, že jsem na tebe vložil svou důvěru, jsem riskoval mnohé. Nemohl jsem zemi bránit vlastníma rukama. Svým dotekem bych zničil naprosto vše, co jsem měl v úmyslu chránit Jen svobodný člověk mohl doufat v to, že se postaví mému nepříteli a zachrání zemi.

Covenant v tom hlase slyšel soucit, úctu a dokonce i vděčnost, přesto ale nebyl přesvědčen. „Nebyl jsem svobodný. Nebyla to má volba."

„Ach – nebyl jsi však ovlivněn mým naléháním, mou mocí, mým přáním učinit z tebe svůj nástroj. Vyvolil jsem tě pro Končinu, nenutil jsem tě však, abys sloužil

mým zájmům. Kdybys chtěl, mohl jsi zatratit Končinu, zemi, čas a všechno ostatní. Jen tím, že jsem podstoupil takové riziko, jsem mohl doufat v záchranu toho, co jsem stvořil.“

Covenant jen pokrčil rameny. „Přesto jsem nebyl svobodný. Ta zpěvačka co mě nazvala Berekem. Ta velikonoční slavnost. To dítě které kousl had. Možná jsi mi dal svobodu v Končině, ale v mém vlastním životě sotva.“

„Ne,“ odpověděl hlas tiše. „To všechno byly jen náhody. Kdybych se tě snažil jakkoli utvářet či směrovat, stal by ses mým nástrojem – zbytečným a neúčinným. Bez svobody, bez nezávislosti, bez toho, že jsi byl svým svrchovaným pánem bys nedokázal porazit mého nepřítele. Ne, i tak jsem dal v sázku příliš mnoho, když jsem s tebou tehdy promluvil. Více jsem již nezasahoval.“

Kdybych chtěl, mohl jsem Končinu zcela zničit napadlo Covenanta. Tato myšlenka se mu vůbec nezamlouvala. Vždyť tomu byl tak blízko! Chvíli otupěle přemítal a zvažoval Stvořitelova rizika. Pak se zeptal, „jak jsi mohl vědět, že se prostě nezhroutím – že nepropadnu beznaději?“

Odpověď přišla okamžitě. „Zoufalství je emoce jako každá jiná. Je to zvyk zoufat si, co lidi ničí, ne zoufalství samo. Ty jsi velmi dobře znal obojí – zvyk i zoufalství – poznal jsi zákon, jenž přináší spásu i zatracení. Zkušenost, kterou jsi učinil se svou nemocí, tě učinila moudrým.

Moudrým, zamumlal Covenant. Moudrost. Nechápal, proč jeho pošetilé srdce stále ještě tluče.

„A co víc, svým vlastním způsobem jsi byl také stvořitelem. Zakusil jsi, jak bezmocný se může cítit stvořitel neschopný uzdravit své stvoření. Nezřídka je to

právě tato nemohoucnost, která dožene stvoření k zoufalství.“

„A co svořitel? Proč ten si nezoufá?“

„Proč by měl? Pokud už nedokáže déle snášet jeden svět, může si udělat jiný. Ne, Thomasi Covenante,“ zasmál se hlas tiše, smutně. „Bohové a stvořitelé jsou příliš mocní a příliš bezmocní, aby si mohli zoufat.“

„Ano,“ řekl Covenant a v jeho hlase také zazněl smutek. Pak ale skoro ze zvyku dodal, „není to tak snadné.“ Chtěl, aby hlas zmizel, aby ho nechal v jeho netečnosti a zapomenutí. Ten však zůstával. Ačkoliv byl zticha, Covenant cítil jeho přítomnost Chvíli se vedle sebe jen tak vznášeli v temnotách, pak se Covenant rozhodl zeptat, „co chceš?“

„Thomasi Covenante,“ zašeptal hlas něžně. „Můj nedobrovolný synu, rád bych ti dal dar – odměnu, jíž bych vyjádřil svou nevýslovnou vděčnost Tvůj svět podléhá Zákonu stejně jako můj. A podle něj jsem já tvým dlužníkem. Zachránil jsi mou zemi, která se potácela na samém okraji zkázy. Mohl bych tě tisíckrát obdarovat nejnádhernějšími dary a stále bych nemohl říct, zeje můj dluh splacen.“

Dar? Covenant si povzdychl. Ne, nechtěl žádat o uzdravení. Ponížil by tím sebe i Stvořitele. Už už chtěl nabídku odmítnout, když v tom jím projel náhlý záblesk nadšení. „Zachraň obra,“ řekl. „Zachraň Pěnosledníka.“

Hlas naplněný nevýslovnou lítostí odpověděl, „Ne, Thomasi Covenante. To nemohu. Cožpak jsem ti neříkal, že kdybych vložil svou ruku na zemi, zlomil bych klenbu času? Bez ohledu na to, jak velká je má vděčnost, nemohu pro tebe udělat nic na zemi ani v Končině. Kdybych mohl, nikdy bych nedovolil mému nepříteli, aby napáchal tolik zlého.“

Covenant přikývnul. Pochopil pravdivost jeho odpovědi. Po chvíli vnitřní prázdnoty řekl, „pak tedy

není nic, co bys pro mě mohl udělat. Řekl jsem Zlorovi, že v něj nevěřím. Nevěřím ani v tebe. Dostal jsem možnost rozhodnout o něčem opravdu důležitém. To stačí. Nepotřebuji žádné další dary. Přijímat je je příliš snadné – nemůžu si to dovolit.“

„Ach! Ale zasloužil sis přece –“

„Nezasloužil jsem si vůbec nic.“ V jeho nitru se zachvěl slabý hněv. „Nedal jsi mi příležitost si cokoliv zasloužit. Postavil jsi mě do Končiny bez mého souhlasu – dokonce bez mého vědomí. Jediné, co jsem udělal, bylo to, že jsem viděl rozdíl mezi zdravím a – nemocí. Jsem tedy již odměněn víc než dost. Nemám však pocit, že by to všechno bylo čestné.“

Hlas si tiše povzdechl. „Neodsuzuj tak rychle stvořitele světů. Copak ty sám bys dokázal napsat příběh, v němž by nebyla jediná postava, která by ti mohla vyčítat osud, jaký jsi pro ni připravil?“

„Alespoň bych se o to snažil,“ řekl Covenant.

„Ano,“ zašeptal hlas. „Tobě možná taková odpověď stačí. Já bych ti však přesto rád dal nějaký dar. Prosím, dovol mi to.“

„Ne.“ Covenantovo odmítnutí znělo spíš vyčerpaně než bojovně. Nedokázal si představit nic, co by dokázal přijmout.

„Mohu tě vrátit do Končiny. Po zbytek svého života budeš žít ve zdraví a důstojnosti, jak velkému hrdinovi náleží.“

„Ne.“ Smiluj se nade mnou. Už to nedokážu snést. „To není můj svět Nepatřím tam.“

„Mohu tě naučit věřit, že to, co jsi v Končině prožil, je skutečné.“

„Ne.“ Není to tak snadné. „Přivedl bys mě tím k šílenství.“

Hlas se opět na dlouhou chvíli odmlčel a pak řekl tónem, v němž zněl zármutek, „dobrá tedy. Vyslyš mě

tedy, Thomasi Covenante, než opět odmítneš. Musím ti říct toto:

„Když si rodiče toho dítěte uvědomili, co jsi udělal, snažili se ti pomoci. Byl jsi zraněný a zesláblý hlady. Námaha, kterou jsi vynaložil, abys zachránil jejich dceru, uspíšila pronikání jedu do těla. Tvůj stav byl vážný. Dovezli tě do nemocnice na léčení. Toto léčení zahrnuje podání látky, kterou léčitelé tvého světa nazývají 'protijed'. Thomasi Covenante, ten protijed se dělá z koňské krve. Tvé tělo se vzepřelo – na koňské sérum jsi alergický. Je to velmi prudká reakce. Jsi tak zesláblý, že to nemůžeš přežít V této chvíli stojíš na prahu smrti.

„Thomasi Covenante, vyslyš mě,“ vydechl hlas a chvěl se přitom soucitem. „Mohu ti darovat život Mohu vlít do tvého těla dostatek síly, aby současný nápor vydrželo.“

Covenant chvíli neodpověděl. Kdysi v minulosti slyšel, že někteří lidé jsou na chřestýši protijed alergičtí. Snad by lékaři v nemocnici nejprve otestovali jeho reakci, než by mu podali plnou dávku. Možná ale byl už v tak hlubokém šoku, že neměli na něco takového čas. Chvíli se kochal představou umírání v jejich péči, jako by to byl určitý druh pomsty.

Pak ale tu myšlenku zavrhl, odmítl sebelítost, jež se v ní skrývala „Chci žít,“ zamumlal sotva srozumitelně. „Nepřeji si umřít právě takto.“

V hlase zazněla tichá radost. „Dojednáno. Budeš žít.“ Covenant ze zvyku odpověděl, „uvěřím tomu, až to uvidím.“

„Uvidíš to. Ale nejprve uvidíš ještě něco jiného. O tento dar jsi mě nežádal, ale já ti jej dám ať si to přeješ nebo ne. Nežádal jsem tě o svolení, když jsem tě vyvolil pro Končinu, nebudu se tě ptát ani nyní.“

Než mohl Covenant něco namítnout, cítil, že ho hlas opustil. Opět byl v temnotě sám. Zapomnění, které jej vzápětí ovinulo, bylo tak příjemné a měkké, až téměř litoval svého rozhodnutí zůstat naživu. Pak se cosi kolem něj začalo měnit, přetvářet. Jakýmsi zvláštním smyslem, který nebyl ani zrakem, ani sluchem ani dotekem, si začal uvědomovat sluneční záři, tlumený zvuk hlasů, měkký, teplý vánek. Zdálo se, jako by stál na vrcholku jednoho z vysokých štítů kolem Třpytného moře.

V čistých vodách jezera se odrážela azurová modř nebes, vzduch jemně voněl jarem. Úbočí kopců kolem Třpytného moře nesly známky dlouhé Zlorovy zimy. Z mrazem sežehlé země však již začala vyrážet tráva a ve větru se pohupovalo několik odvážných jarních květin. Pásy holé země ztratily dřívější promrzlou jalovost Uzdravování Končiny začalo.

Kolem jezera byly shromážděny stovky lidí. Téměř okamžitě mezi nimi Covenant našel Nejvyššího Pána Mhorama. Stál tváří k Třpytnému moři a hleděl přes jeho vody k východu.

Postrádal svou hůl, jeho ruce byly ovinuty obvazy. Po jeho levici stáli Pán Trevor a Paní Loerya se svými dcerami v náručí, po pravici Paní Amatin. Ze všech vyzařovala tichá, velebná radost. Mnohem jasněji než výrazy jejich tváří však o nesmírné radosti nad vítězstvím Končiny svědčil Mhoramův zářivý, poklidný pohled.

Za Pány stál maršál Qaan a správce Tohrm – Qaan se svými důstojníky, Tohrm se všemi drewory a gravelingasy Citadely Pánů. Trella, muže Atiaranina mezi nimi Covenant nespatřil a instinktivně pochopil. Trell dovedl své osobni dilema ke konečnému řešení a v této chvíli byl buď mrtvý nebo Citadelu definitivně

opustil. Nevěrec si opět uvědomil, že nemůže popřít svou vinu.

Kolem jezera po celé délce břehu stáli válečníci a strážci umění. Za nimi pak v několika řadách ti, co přežili obléhání Libokamu – farmáři, shromažďovatelé stád, podkoní, kuchaří, umělci – děti i rodiče, mladí i staří – všichni, kteří nepodlehli. Byla jich jen hrstka, ale Covenant věděl, že je to dost na to, aby byli schopni začít pracovat na obnově země.

Zatímco je pozoroval, přistoupili blíž k Třpytnému moři a ztišili se. Nejvyšší Pán Mhoram čekal, dokud nebylí všichni připraveni. Pak promluvil.

„lidé Končiny," řekl pevně. „Shromáždili jsme se k oslavě života. Nebudu zpívat žádnu dlouhou píseň. Jsem stále ještě slabý ostatně jako vy všichni. Jedno je však důležité: žijeme. Končina byla zachráněna. Šílený zmatek a útěk Zlorovy armády je důkazem porážky našeho nepřítele. Ozvěna strašlivého boje, kterou jsme mohli spatřit v drahokamu *krillu* nám říká jasně, že bílé zlato svedlo boj s kamenem Zlozemě a vyšlo z něj vítězně. Toto je dostatečným důvodem pro oslavu. Dostatečným? Přátelé – vždyť z takové události se budou radovat ještě naše děti, potrvá současná epocha Končiny.

„Přinesl jsem k Třpytnému moři *krill.*" Opatrně, bolestně sáhl do záňadří a vytáhl krátký meč. Drahokam zasazený v jílci byl mrtvý, pohaslý, bez nejmenších známek života. „V něm vidíme, že Vícepán Thomas Covenant, Nevěrec a držitel bílého zlata, se vrátil do svého světa, odkud nám přispěchal na pomoc."

„Nejspíš tomu tak muselo být, ačkoliv mé srdce jeho odchodu nesmírně lituje. Nemusíme se však bát. Není pro nás ztracen. Cožpak staré legendy neříkají, že se Berek Půlruček znova vrátí? Nebyl snad tento příslib

stvrzen příchodem Nevěrce? Ne, takové sliby se nedávají jen tak zbůhdarma.“

„Přátelé – obyvatelé Končiny – Thomas Covenant se mě kdysi ptal, proč jsme tak oddáni učení Nejvyššího Pána Kevina Zmařitele. Během této války jsme zjistili, jaké nebezpečí se v učení skrývá. Síla má právě tak jako *krill* dvě ostří – je schopna zabíjet stejně jako ochraňovat. Její použití ohrožuje naši přísahu míru.

„Já, Mhoram, syn Variolův, z rozhodnutí Rady Nejvyšší Pán prohlašuji, že od tohoto dne se nezaslíbíme žádnému vědění, které by odporovalo míru. Získáme své vlastní vědění – budeme pracovat a hledat a učit se, dokud nenalezneme vědění, jenž bude v jednotě s přísahou míru a bezpečím Končiny. Slyšte mě, moji lidé! Budeme sloužit zemi novým způsobem!“

Když skončil svou řeč, pozdvihl *krill* a vyhodil ho do vzduchu. Zbraň se zatřpytila ve slunci, opsala oblouk a dopadla do středu Třpytného moře. Jakmile se *krill* dotkl mocných vod jezera, zaplál jasným světlem a prozářil hlubiny bílým jasem vítězství. Pak pohasl a zmizel navždy.

Nejvyšší Pán Mhoram se díval, jak se zčeřená hladina zklidňuje. Pak radostným gestem vybídnul svůj lid a vzduchem se rozlehl oslavný zpěv:

Zdráv buď, Nevěrče Thomasi Covenante!
Čistá pravdo a zkázo špatnosti,
Vícepane Zachránce, Prstene z bílého zlata,
Zdráv buď, Covenante!
Ty, jež pevně vládneš divokou magií,
Služebníku země a Páně –
Tvá je síla, jež chrání.
Zpívejme, lidé Končiny –
Vzdávejme poctu!
Cest a slávu až do konce dni,
Hlídejme pravdu, jež nám byla dána!

Zdráv buď, Covenante!

Covenante!

Buď zdráv!

Pozvedli k němu své meče, hole i prázdné ruce a jeho oči se zalily slzami, které rozmazaly pohled na Třpytné moře, až neviděl nic, než velkou, jasnou skvrnu světla. Nechtěl ztratit jezero z očí. Snažil se opět zaostřit svůj zrak a doufal, že uvidí obraz, jenž mu před chvíli zmizel. Pak si však uvědomil, co dělají jeho slzy. Místo aby mu zmáčely tváře, stékaly z koutků očí kolem uši a na krk. Ležel pohodlně na zádech. Když konečně znova přiměl své oči, aby viděly svět v ostrých obrysech, spatřil, že ona světlá skvrna před ním je lidská tvář.

Muž se na něj dlouze díval, pak se od něj odtáhnul a rozplynul se ve světle. Pomalu si Covenant uvědomil přítomnost dvou naleštěných trubek horizontálně upevněných po obou stranách postele. K jedné z nich byla připoutána jeho levá ruka, aby si náhodným pohybem nevytrhl jehlu z žíly. K jehle byla připojena průsvitná hadička, která končila v láhvi na stojanu nad jeho hlavou. Ve vzduchu se vznášel slabý pach desinfekce.

„Kdybych to sám neviděl, nevěřil bych tomu," řekl muž. „Ten ubožák bude žít."

„Proto jsem vás zavolala, doktore," řekla žena. „Můžeme s tím něco udělat?"

„Udělat?" odsekl lékař.

„Tak jsem to nemyslela," odpověděla žena vyhýbavě. „Ale kvůli němu se lidé z města už celé měsíce cítí hrozně. Nikdo neví, co s ním. Některé sestry chtějí – chtějí zvláštní příplatek, pokud by o něj měly pečovat. Podívejte se na něj. Je tak zubožený. Jen si říkám, že by bylo lepší pro všechny – kdyby –"

„To stačí," rozzlobil se muž. „Sestro, pokud od vás ještě někdy něco takového uslyším, budete si hledat

nové místo. Tento muž je nemocný. Pokud nechcete pomáhat lidem, kteří jsou nemocní, měla jste si zvolit jiné povolání.“

„Nemyslela jsem to zle,“ zamumlala sestra a opustila pokoj.

Poté, co odešla, Covenant na chvíli ztratil lékaře z očí. Zdálo se, jako by se rozplynul v ostrém, bodavém světle. Covenant se pokusil zrekapitulovat svou situaci. Jeho pravé zápěstí bylo také připoutáno, takže ležel na lůžku jako ukřižovaný. Úvazy mu však nebránily v tom, aby zjistil stav svého těla. Nohy měl necitlivé a chladné, prsty na tom byty úplně stejně – mrtvé, ledové. Čelo divoce pulsovalo bolestí a jeho ret byl oteklý a horký.

Chtě nechtě musel dát sestře zapravdu, pomalu se rozkládal.

Pak lékaře opět spatřil vedle sebe. Muž byl mladý a vypadal rozzlobeně. Do pokoje vstoupil další muž, starý lékař, který se o něj staral během jeho předchozího pobytu v nemocnici. Na rozdíl od mladého muže, jenž měl na sobě bílý nemocniční plášť“, byl v obleku. Sotva vešel, prohlásil, „doufám, že máte dobrý důvod, abyste mě zavolal. Nevzdávám se návštěvy kostela jen tak kvůli maličkostem – zvlášť o Velikonocích.“

„Toto je nemocnice,“ zavrčel mladík. „Samozřejmě, že mám dobrý důvod.“

„Tak co je? Zemřel?“

„Ne. Právě naopak. Bude žít V jedné chvíli je v šoku po alergické reakci a umírá, protože jeho tělo je příliš slabé, nemocné a zasažené jedem, aby dokázalo bojovat – a hned nato – puls silný, dech pravidelný, reakce zorniček normální, barva kůže se vrací k normálu. Já vám řeknu, co v tom je. Zázrak, nic jiného.“

„Ale jděte,“ zamumlal starší muž. „Já na zázraky nevěřím – a vy také ne.“ Pohlédl na Covenantovy záznamy, pak si poslechl jeho srdce a plíce. „Možná je

jen tvrdohlavý.“ Sklonil se k jeho tváři a řekl, „pane Covenante, nevím, jestli mě slyšíte. Pokud ano, mám pro vás důležitou zprávu. Setkal jsem se včera s Megan Romanovou – vaší právnickou. Řekla mi, že městská rada se nakonec rozhodla nezařadit Bezpečný Přístav do průmyslové zóny. Jak jste zachránil tu malou holčičku – někteří lidé se zastyděli. Není tak lehké připravit o domov hrdinu.

„Samozřejmě, abych byl upřímný, Megan zahrála ještě na jinou notu. Jak právnička umí být velmi tvrdá, pane Covenante. Napadlo ji, že si rada pořádně rozmyslí vás vystěhovat, když bude vědět, že se známý časopis chystá uveřejnit dojemný příběh slavného spisovatele, který zachraňuje děti před chřestýši. Žádný z našich politiků nechtěl riskovat novinové titulky jako 'Město vyobcovalo hrdinu'. Dosáhla tím však svého a to je důležité. Bezpečný Přístav vám zůstane.

Muž ustoupil. Po chvíli Covenant slyšel, jak říká svému kolegovi, Ještě pořád jste mi neprozradil, proč jste tak rozzlobený.“

„To nic,“ odpověděl mladý muž, když oba opouštěli pokoj. „Jedna z našich bílých čepečků naznačila, že bychom ho měli zabít“

„Kdo to byl? Přinutím vrchní sestru, aby ji přeložila. Postarám se, aby o něj bylo náležitě pečováno.“

Jejich hlasy se postupně vytratily a Covenant opět osaměl.

Zázrak, pomyslel si malátně. Právě to se stalo.

Byl nemocný, měl lepru. Nebyl však malomocný – nebyl jen malomocný. Zákon nemoci měl vyryt velkými, nepřehlédnutelnými písmeny do nervů svého těla. Byl ale víc než jen to. Nakonec splnil svůj úkol, nezklamal Končinu. A měl srdce, které stále pumpovalo krev, kosti, které mu stále dávaly tvar, měl sám sebe.

Thomas Covenant, Nevěrec.

Zázrak.

Navzdory bolestně nateklému rtu se usmál. Cítil ten úsměv na své tváři, byl si jím zcela jist.

Usmíval se, protože žil.

Slovníček

Acence: Skalnovská žena, sestra Atiaran
ahamkara: Hoerkin, „Dveře“
Ahanna: malířka, dcera Hanny
aliantha: pokladinky
amanibhavam: tráva léčící koně, pro lidi jedovatá
Amatin: Paní, dcera Matin
Amok: tajemný služebník a průvodce dávným uměním
Amorina: hejtman, později maršál
anudivian yajńa: „zapomenuté“ umění Ramejců, vyřezávání sošek
z koňských kostí, kosťořezba
Andelainské bludičky: stvoření z živoucího světla, která tančí na slavnosti jara
Asuraka: správce uměni hole z Radumi
Atiaran, žena Trellova: Skalnovská žena, matka Leny
aussat Befylam: jheherrin v podobě dítěte
Banas Nimoram: slavnost jara
Bann: strážce krve, přidělen Pánu Trevorovi
Bannor: strážce krve, přidělen Thomasovi Covenantovi
Baradakas: drewor z Vyšného Dřevnova
Berek Půlruček: Udatné srdce, zakladatel rodové linie Pánů, první ze Vznešených Pánů
Běsi: tři staří služebníci Pána Zlora
běsí doupata: domovy jeskynních běsů pod Hromovou horou
Bhrathair: lidé, které potkali putující obři
Birinair drewor, později správce Citadely Pánů
bolehlina: léčivé bahno .
Borillar: drewor a správce Citadely Pánů

Brabha: Ranyhyn, Korikův oř
Bratrovrah: obr-Běs, Herem, *turiya*
caamora: očista ohněm od zármutku
Caer Caveral: učedník hvozdného z Morinmosského lesa
Caerroil Divoles: hvozdný ze Rdusné hlubiny
Callindril, muž Faer: Pán
Cerrin: strážce krve, přidělen Paní Šetře
cestlenové: pečovatelé o útulny, potomci démondů, ale nepřátelé prazlochů
Citadela Pánů: Libokam
clingor: přilnavá kůže
Corimini: Nejstarší z Radumi
Ďáblomil, Dušdrtič: jméno obrů pro Pána Zlora
Damelon Přítel obrů: Nejvyšší Pán, syn Bereka Půlručka
démondové: zplozena prazlochů a cestlenů
dharmakshetra: „ten, kdo vzdoruje nepříteli“, cestlenské jméno
diamantovka: likér obrů
dílny uměni: laboratoře démondů
Doar: strážce krve
Dolní Končina: země na východ od Zlomu
domov: původní vlast obrů
domovec: nejnižší společenský stupeň Ramejců
drewor: mistr umění dřeva
Drinishok: správce umění meče v Radumi
Drinny: Ranyhyn, oř Pána Mhorama, hříbě Hynarila
Droslint Skáloplaz: jeskynní běs, pozdější vůdce jeskynních běsů,
nálezce Hole zákona
Dřevnov: dřevěná vesnice
Dřevnovští: obyvatelé dřevěné vesnice
Dušdrtič: jméno obrů pro Pána Zlora
dřevoradní síň: shromaždiště Dřevnova

dukkha: „oběť“, cestlenské jméno
Dura Plavá slabina: mustang, oř Thomase Covenanta
důstojník: velitel eowardu
dvacítník: velitel jednoho eomanu
Dvorník: maršál Válečnictva z Citadely Pánů
Elena: Nejvyšší Paní během prvního útoku Pána Zlora, dcera Leny
Elohim: lidé, které potkali putující obři
eoman: dvacet válečníků a jeden dvacítník
eoward: dvacet eomanů a jeden důstojník
fael Befylam: jheherrin v podobě hada
Faer: žena Pána Callindrilla
Gorak Krembal: Žározmar
Grace: provazen Ramejců
gravel: ohnivé kameny, rozžhavené uměním kamene
gravelingas: mistr umění kamene
Gravin Threndor: Hromová hora
gryf: zvíře podobné lvu s křídly
Haruchai: původní rod strážců krve
heer: vůdce Dřevnova
hejtman: třetí hodnost Válečnictva
Herem: Běs, Bratrovrah, *turiya*
Hile Troy: maršál Válečnictva Nejvyšší Paní Eleny
Hoerkin: dvacítník
Horní Končina: země na západ od Zlomu
Howor: strážce krve, přidělen Paní Loeryi
Hříva: Ranyhyn
hřívení: obřad nabytí hodnosti hřívoraba
Hřívodům: hlavní bydliště Ramejců
hřívorab: nejvyšší hodnost Ramejců
hůl: odvětví Kevinova umění, které se studuje v Radumi
Hůl Zákona: vyrobená Berekem z jediného stromu
Hurn: provazen Ramejců
Huryn: Ranyhyn, oř Tamaranthy a Mhorama

Hvozdný: ochránce lesů a Končiny
Hynaril: Ranyhyn, oř Tamaranthy a Mhorama
Hyrim: Pán, syn Hoola
Imoiran, žena Tomala: Skalnovská žena
Irin: válečnice z třetího eomanu Válečnictva
Jain: hřívorab Ramejců
jarní víno: slabý, osvěžující nápoj
jediný strom: mystický strom, ze kterého byla vyrobena Hůl zákona
Jehannum: Běs, Trýznitel, *moksha*
jeskynní běsi: zlá stvoření žijící pod Hromovou horou
jheherrin: měkcí, vedlejší produkty Zlorova znetvoření
Kam: hřívorab Ramejců
kámen Zlozemě: kámen nalezený pod Hromovou horou, zdroj síly zla
kapitán: velitel strážců krve
Kelenbhrabanal: otec koní v legendách Ranyhynů
Kevin Zmařitel: syn Lorika Zlobijce, poslední Nejvyšší Pán Vznešených Pánů
Kevinovo umění: znalosti moci, které zanechal Kevin v sedmi oddílech
Kiril Threndor: síň síly hluboko pod Hromovou horou, Srdce hromu
Kolos: starodávný kamenný útvar střežící Horní Končinu
Končina: obecně oblast, která se nalézá na mapě
Koral: strážce krve, přidělen Paní Amatin
Korik: strážce krve, velitel původního vojska *Haruchai*
kosťořezba: výroba sošek z kostí
kresh: divocí, obrovští žlutí vlci
krill: kouzelný Lorikův meč, záhada pro Nové Pány, oživený Thomasem Covenantem
kruh starších: vůdci Skalnova
Kudrnka Všezdravá: obryně, žena Ráhnomíra Kýlostavce, matka trojčat

Kurash Plenethor: kraj kdysi nazývaný Skála boje a později Věrogard
Kurash Qwellinir: Rozervané vrchy
Lal: provazen Ramejců
léčitel – léčitelka: lékař
Lena: Skalnovská, dcera Atiaran a Trella; matka Eleny
Libodrew: sídlo Radumi
Libokam: Citadela Pánů, horské město Pánů
lillianrill: umění dřeva nebo správci umění dřeva
Lítost: hřívorab Ramejců
Llaura: heer z Vyšného Dřevnova
Loerya, žena Trevora: Paní
lomillialor: Vznešené dřevo, mocné dřevo
Loric Zlobijec: Starý Nejvyšší Pán, syn Damelona Přítele obrů
lor-liarill: zlatavina
Louda: strážce krve
Lóže: poradní síň v Citadele Pánů
Malliner: dřevnovský heer, syn Veinnina
Marny: Ranyhyn, Tuvorův oř
maršál: velitel Válečnictva
meč: odvětví Kevinova umění, které se studuje v Radumi
Mehryl: Ranyhyn, oř Hila Troye
Melenkurion abatha: slova zaříkávání nebo síly
Mhoram: Pán, později Nejvyšší Pán, syn Variola
moc rozkazu: sedmý oddíl Kevinova umění
moc Země: zdroj vší moci v Končině
moksha: Běs, Jehannum, Trýznitel
Morin: kapitán strážců krve, velitel v původním vojsku *Haruchai*
morkování: kosťořezba
Morril: strážce krve, přidělen Pánu Callindrillovi
Most doupat: vchod do katakomb pod Hromovou horou

Murrin, muž Odony: Skalnovský
Myrha: Ranyhynka, Elenin oř
Nejvyšší Pán: vůdce Rady Pánů
Nespoutaní: studenti umění osvobození od tradičních povinností
Nevěrec: Thomas Covenant
obřad znesvěcení: zoufalý čin, kterým Nejvyšší Pán Kevin zničil Vznešené Pány a zpustošil větší část Končiny
obřad propouštění: slavnostní přeměna na Nespoutaného
obři: Poutníci, dávní přátelé Pánů
oddíl: díl Kevinova uměni
Odona, žena Murrina: Skalnovská
oheň Pánů: oheň vyvolávaný Pány z jejich holí
ohnivé kameny: gravel
Ohniví lvi: ohnivé proudy na Hromové hoře
Omournil: heer Dřevnova, dcera Mournil
orcrest: kámen síly
Osondrea: Paní, později Nejvyšší Paní, dcera Sondrei
Padrias: heer Dřevnova, syn Milla
Pán: mistr meče a hole, částí Kevinova umění
Pán Zakladatel: Berek Půlruček
Pán Zlor: nepřítel Končiny
Pietten: dřevnovské dítě postižené nohsledy Pána Zlora, syn Soranala
písečné gorgony: příšery popisované obry
pokladinky: *aliantha,* výživné ovoce rostoucí po celé Končině
Polykač životů: Velký močál
Porib: strážce krve
posvátná síň: síň v Libokamu, kde se konají bohoslužby
Poutníci: obři
Povýšenec: Pán Zlor

prazlochové: zplozenci démondů, zlá stvoření vládnoucí silou
Pren: strážce krve
Prothall: Nejvyšší Pán, syn Dwilliana
provazen: druhá hodnost Ramejců
provazení: obřad povyšování na provazena
Prsthén: jméno Ramejců pro Thomase Covenanta
První oddíl Kevinova učení: základní vědění zanechané Kevinem
Prvotní hvozd: dávný les, který pokrýval většinu Končiny
přísaha míru: přísaha lidu Končiny proti zbytečnému násilí
Přítel Země: titul poprvé udělený Bereku Půlručkovi
Puhl: provazen Ramejců
Quaan: dvacítník třetího eomanu Válečnictva, později rytmistr, pak
maršál
Quirrel: Skalnovský, společník Triocka
Radost: domovec Ramejců
Radum: věrogardská škola v Libodrewu, kde se studuje Kevinovo umění
Ráhnomír Kýlostavec: obr, otec trojčat
Ramejci: lidé, kteří slouží Ranyhynům
Ranyhynové: velcí, svobodní koně z plání Ra
rhadhamaerl: umění kamene nebo mistři umění kamene
Ridjeck Thome: Útočiště Zlora
rillinlure: léčivý dřevěný prach
Rmutno: *Coerci*, město obrů
roge Befylam: jheherrin v podobě jeskynního běsa
Ruel: strážce krve, přidělen Hilu Troyovi
Runnik: strážce krve
Rustash: provazen Ramejců
rytmistr: zástupce velitele Válečnictva
samadhi: Běs, Sheol, Satanova pěst

Satanova pěst: obr-Běs, Sheol, *samadhi*
sedm oddílů: sbírka vědomostí, kterou zanechal Pán Kevin
sedm slov: mocná slova
Sheol: Běs, Satanova pěst, *samadhi*
Šetra, žena Verementa: Paní
Shull: strážce krve
Sill: strážce krve, přidělen Pánu Hyrimovi
Skála boje: kraj Věrogardu před obnovou
skalní bratr, skalní sestra: přátelské oslovení mezi obry a lidmi
Slanomil Pěnosledník: obr, přítel Thomase Covenanta
slavnost jara: tanec Andelajnských bludiček při novoluní v prostřední noci jara
Sien, muž Terras: Skalnovský
slib: přísaha Strážců krve, že budou sloužit Pánům
Soranal: heer Dřevnova, syn Thillera
správce Citadely Pánů: hofmistr zodpovědný za světlo, teplo a pohostinnost
správce umění: učitel v Radumi
správce umění meče: hlavní správce umění meče v Radumi
Srdce hromu: jeskyně Moci v Hromové hoře
Skalnov: kamenná vesnice
Skalnovský: ten, kdo žije v kamenné vesnici
strážci krve: obránci Pánů
strigoň: vůdce prazlochů
Stvořitel: legendární Pán času a pán Končiny, nepřítel Pána Zlora
suru-pa-maerl: umění kamene
Svůdce: jméno strážců krve pro Pána Zlora
Šedý zabiják jméno obyvatel Plání pro Pána Zlora
Šibeniční vrch: popraviště v Rdusné hlubině
Štít Ohnivých lvů: Hromová hora
Tamarantha, žena Variola: Paní, dcera Enesty

tanec bludiček: slavnost jara
Terras, žena Siena: starší z Mithilského Skalnova, dcera Annorii
Terrel: strážce krve, přidělen Pánu Mhoramovi, velitel původního vojska *Haruchai*
Testhén Rváč: jméno Ramejců pro Pána Zlora
Thew: provazen Ramejců
Thomin: strážce krve, přidělený Pánu Verementovi
Tomal: Skalnovský mistr umění
Trell, muž Atiaran: gravelingas z Mithilského Skalnova, otec Leny
Trevor, muž Loeryi: Pán
Triock: Skalnovský, Thulerův syn
Trýznitel: obr-Běs, Jehannum, *moksha*
Třpytné moře: jezero na náhorní plošině nad Libokamem
Tull: strážce krve
turiya: Běs, Herem, Bratrovrah
Tuvor: kapitán strážců krve, velitel původního vojska *Haruchai*
tvorba sošek z kostí: staré uměni Ramejců, kosťořezba
Tvůrce: jméno jheherrinů pro Pána Zlora
Tvůrcovo sídlo: Útočiště Zlora
Udatné srdce: Berek Půlruček
Údolí dvou řek: sídlo Libodrewu
Vailant: bývalý Nejvyšší Pán
Vale: strážce krve
válečné umění: vědomosti „meče“ v Kevinově Nauce
Válečnictvo: vojsko Citadely Pánů
Variol Dalekozraký, muž Tamaranthy: Pán, později Nejvyšší Pán,
syn Pentila, otec Mhorama
Verement, muž Šetry: Pán
viancome: shromažďovací místo v Libodrewu
Vicepán: titul udělený Thomasovi Covenantovi

‚Vítězství Pána Mhorama': Ahannin obraz
Vlajka Nejvyššího Pána: korouhev Nejvyššího Pána
Vlajkový oheň: výstražný oheň v Libokamu
Vlajkový vodopád: vodopád v Libokamu
výprava: výprava na záchranu Hole zákona
vysočina: náhorní plošina nad Libokamem
výstraha: mocná, ničivá zábrana
Vznešené dřevo: *lomillialor*, potomek Jediného stromu
Vznešení Páni: Páni před obřadem znesvěcení
Whane: provazen Ramejců
Yeurquin: Skalnovský, společník Triocka
Yolenid: dcera Loeryi
zábrana: síla odrážející útok, silová stěna
zákon smrti: oddělení živých od mrtvých
zkouška pravdy: zkouška věrohodnosti *lomillialorem* nebo *orcrestem*
zlatavina: mocné dřevo ze stromů zlatuší
zlatan: strom podobný javoru se zlatými listy
zloba: moc zla
zlochové: páni démondů
Zlorův útulek: Povýšencovo sídlo
zpustošení: období po obřadu znesvěcení, kdy Končina ležela v troskách